

Giới thiệu Đúng Như Em Ôn Nhu

Truyện Đúng Như Em Ôn Nhu tác giả Khanh Phi thể loại xuyên không pha lẫn ngôn tình luôn được các bạn trẻ theo dõi bởi những tình tiết li kỳ hấp dẫn. Mời các bạn theo dõi để hiểu thêm cốt truyện này nhé.

Không muốn khuấy rầy cuộc sống của các hoàng tử, nhưng vận mệnh vẫn kết nối chúng ta. Sự ôn nhu dưới đáy lòng tôi dành cho ai?

Mặt khác của truyện, mời các đại gia nhất định phải chú ý, nữ trư cùng nhóm hoàng tử là năm thứ nhất trung học phổ thông, trung học!!! Trung học!!!

Thực tế thì gia đình tôi là một gia đình ôn nhu, sống ở kiếp này tôi chỉ muốn an nhàn thanh thản, nhưng ông trời lại không muốn như vậy,

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt đầu khai giảng

“Kimiko-chan, hôm nay đã là học sinh trung học rồi. Ở trường mới phải quan hệ tốt với bạn học nhé, cố lên.” Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của bà mẹ loli, tôi không khỏi thở dài, trường học mới kia sao, rất đáng sợ...” “Vâng, vâng, con đi học đây. Bố, mẹ, chị, tạm biệt.”

Tên tôi ở thế giới này là Nakamura Kimiko, năm nay 15 tuổi, học sinh trung học năm thứ nhất, kế thừa mái tóc quăn màu lá cọ của mẹ và đôi mắt xanh biếc của bố. Kế tiếp, xin giới thiệu với mọi người một chút về người nhà của tôi, cả nhà tôi đều rất dịu dàng, danh xứng với thực... (Tác giả Phi: nghĩa là người trong nhà đều rất dịu dàng, trừ bỏ cô!

Mẹ là Nakamura Chie, là người phụ nữ trung niên điển hình của sự vọng tưởng về lãng mạn, trước khi kết hôn là tiếp viên hàng không, sau khi sinh chị thì chỉ ở nhà làm nội trợ. Sau khi sinh tôi, thì trích nguyên lời nói của bà ấy là “Cảm thấy bản thân mình là một người phụ nữ cực kỳ hạnh phúc, quyết định không thể lãng phí hạnh phúc như thế, muốn đem sự nhân từ và hi vọng của Thượng Đế trao cho nhiều người hơn nữa!” Vì thế liền trở thành một tác giả ngôn tình lãng mạn, tiếp tục dùng những câu văn tình yêu ngọt ngào, tạo nên ‘Thiện nam thiện nữ đầy thế gian’. (Tác giả Phi: trong lòng Kimiko lại nghĩ như thế này: độc hại nam đàn và nữ ngọc đầy thế gian!)

Bố là Nakamura Shunseki, bề ngoài rất giống Aizen Sousuke. Khi tôi còn là trẻ con, lúc mở mắt nhìn thấy bố liền sợ tới mức ngây dại: Aizen sama! Tôi xuyên đến Bleach? Tôi ở đâu? Hueco Mundo? Chẳng lẽ ông trời muốn tôi đến đây làm nhân vật phản diện sao? Ngay tại lúc tôi miên man suy nghĩ, mẹ Nakamura Chie thân ái lên tiếng: “Anata, anh xem, cô con gái nhỏ của chúng ta rất thích anh đấy, nhìn thấy liền nín khóc ngay. Ha ha!”

Anata? Cô con gái nhỏ? Tôi trở thành con gái của Aizen sama? Một đôi bàn tay to ấm áp ôm tôi lấy, “Aizen sama” dùng đôi mắt màu xanh dịu dàng nhìn tôi. A! A! Tuyệt... đôi mắt màu xanh? Aizen sama có đôi mắt màu nâu nhạt chứ. “Chie, đặt tên con gái nhỏ đáng yêu này là Kimiko đi, thật sự là một thiên sứ bé nhỏ. Từ nay về sau anh sẽ lại có hai thiên sứ nhỏ, giấu lại vài năm sau hai chúng ta mỗi người nắm tay một con gái xinh đẹp, chúng ngọt ngào gọi anh là bố... (đăng sau lược bỏ 2000 chữ)” nhìn người đàn ông dài dòng này, tôi xác định người này tuyệt đối không phải Aizen sama cường thế. Đây là bố tôi, một nha sĩ, một người dịu dàng làm nghề nghiệp đáng sợ...)

Chị tên là Nakamura Kuyou, lớn hơn tôi 5 tuổi, khác với tôi là chị có đôi mắt màu tím của mẹ và màu tóc thẳng màu nâu đậm của bố. Hiện tại chị ấy đang học đại học Tokyo, khoa quốc văn, là một người chị kiên cường mà dịu dàng! Tôi thích chị nhất!

Kết thúc nhớ lại, tôi đến trường học. Nhìn nơi mà ba năm tiếp theo sắp gần bó, tôi hít sâu, hít sâu lại hít sâu. Trên cánh cửa cổng trường to lớn màu vàng huy hoàng, khí thế hùng vĩ cao ngất đến tận mây có viết: học viện Hyoutei. Sớm đã biết mình đang ở thế giới “Hoàng tử Tennis”, nhưng không muốn cố ý đi vào thế giới của các hoàng tử, bởi vì tôi muốn có một cuộc sống riêng của mình, hơn nữa không muốn tận lực chứng minh sự tồn tại của bản thân mình. Sau khi tốt nghiệp học viện nữ sinh trung học cơ sở —— St. Malina của Kanagawa, chuyển nhà đến Tokyo, kết quả bị cha mẹ an bày đến nơi điên cuồng nhất của thế giới “Hoàng tử Tennis” — Hyoutei, mà tôi lại vừa đúng cùng tuổi với các hoàng tử...3

Điều thấp, điều thấp, tôi thăm mặc niệm đi vào phòng học năm nhất ban 4.”Buổi sáng tốt lành, các bạn học, hoan nghênh mọi người đến bộ trung học phổ thông của học viện Hyoutei. Tôi là Ishikawa Miyuki, trưởng ban của mọi người, hi vọng về sau chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ! Bây giờ mời mọi người theo trình tự tiến hành tự giới thiệu, ba năm sau này cùng nhau học hành vui vẻ.” Vị trưởng ban này thật là một người có sức sống, rất đáng yêu.

“Xin chào mọi người, tớ tên là Hirai Mai, tốt nghiệp trung học cơ sở của học viện Hyoutei, à... ừm... sở thích của tớ là thể dục nhịp điệu, về sau nhờ mọi người giúp đỡ.” vóc người của Hirai Mai rất cao, có 170 đi, bề ngoài rất có khí thế, nhưng giọng nói nghe qua không tự tin lắm, còn mặt đỏ.

“Matsumoto Yuki, nhờ mọi người giúp đỡ.” Một cô gái rất lạnh lùng, bề ngoài thật đáng yêu, thật chibi, tả thế nào cũng không đủ.

“Ha ha, Oshitari Yuushi, các vị tiểu thư mỹ lệ, rất vinh hạnh được quen biết mọi người.” Không phải chứ, thiếu gia Oshitari cậu giới thiệu thì giới thiệu đi, làm gì phải dùng ánh mắt như dơi ý đồ quyến rũ nữ sinh của lớp chứ, nhìn xem, nhìn xem, lớp học hiện tại đều bị ô nhiễm-ing, ánh mắt các nữ sinh đều phóng ánh sáng xanh! Nhưng cũng may, không xui xẻo, ít nhất không cùng ban với vị đại thiếu gia hoa lệ kia.

“Xin chào mọi người, tớ là Nakamura Kimiko, đến từ học viện St. Malina của Kanagawa, sau này nhờ mọi người giúp đỡ.” Mím cười nói xong, nhẹ

nhàng ngồi xuống.

Các nam sinh trong lớp học đều vụng trộm nhìn tôi, có một số người còn nhẹ giọng thảo luận: “Là từ trường ngoài đến, thoát nhìn rất dịu dàng đấy.” A? Thì ra nhiều người ở đây đều là từ bộ trung học cơ sở Hyoutei mà đến sao, một học sinh trường ngoài hi hữu đến vậy sao? Sắc mặt nhu hòa nhìn chung quanh: một ánh mắt lạnh lùng, đó là tiểu thư Matsumoto Yuki đáng yêu mặt lạnh, lễ phép gật gật đầu về phía cậu ấy; một ánh mắt ngượng ngùng nhìn tôi, đó là tiểu thư Hirai Mai mặt đỏ, tính cách và hình tượng không hợp nhau, thân thiện mỉm cười về phía cậu ấy, mặt cậu ấy càng đỏ hơn, hoảng loạn đáp lễ; một ánh mắt có tính xâm lược, quả nhiên, là tên Kansai Ookami vĩnh viễn đang kỳ động dục, coi thường.

“Đúng là buổi khai giảng không hoa lệ, ne? Kabaji?”

“Wushi”

Làm sao có thể! Thật là xui xẻo!! Ở cửa, nhân vật đáng vẽ hoa lệ lệ đang tiêu sái đi tới chính là ‘hoa’ Hyoutei —— Atobe Keigo!

“Sau này liền chìm đắm trong phong thái hoa lệ của bốn đại gia đi! Phách!” Còn đánh cái búng tay, thật là... “Kabaji, đi lên lớp đi, hm?”

“Wushi”

Người ta Kabaji có dễ dàng sao, phải chạy về bộ trung học cơ sở, đúng là đại thiếu gia nhà tư bản vạn ác. Thở dài, thở dài, cuộc sống trung học phổ thông của tôi bắt đầu bằng tình cảnh bị thăm như vậy đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tình bạn đầu lang bắt đầu

“Nakamura-san, cậu thoát nhìn thật dịu dàng.” Ngồi đằng trước là Sasaki Kagome, một cô gái giống như chim sẻ, “Hắn là cậu cũng biết, bọn con trai trong lớp học đều đang lén thảo luận về Nakamura-san đấy.”

“À, cảm ơn các cậu đã quan tâm.” Thân mật đáp lại.

“Ne, trước kia Nakamura-san học ở trường tôn giáo sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà là trường nữ.”

“Trường nữ!” Sasaki-san, giọng của cậu hơi cao thì phải.

“Ài? Học trường nữ à?” Nhìn xem, đã làm các nữ sinh chung quanh chú ý đến rồi, không ít nam sinh còn liếc sang nơi này thăm dò.

“Ừ, là trường nữ, các bạn trung học cơ sở của tớ đều là nữ sinh.” Vẫn duy trì trạng thái cười tủm tỉm.

“Nghe nói trường nữ không hề thiếu thầy giáo đẹp trai, là thật sao Nakamura-san?” Làm ơn, cậu đã xem quá nhiều truyện tranh thiếu nữ rồi đấy, chim sẻ.

“Không có, nhưng các giáo viên ở trường đều rất hòa thuận.” Chiều bài cơ bản của nhà Nakamura- khuôn mặt tươi cười.

“Tớ còn nghe nói, vừa đến tan học là bên ngoài trường nữ có rất nhiều nam sinh chờ.” Bên cạnh Takahashi Minaco xen miệng nói.

“Không khoa trương đến thế đâu, nhưng cũng có nhiều bạn yêu đương.” Có làm hay không vậy, trường nữ chứ đâu phải là câu lạc bộ xã giao.

“Vậy Nakamura-san có bạn trai chưa?” Là ai? Ông vua bát quái nào?

Vừa quay đầu lại, gương mặt gian trá của Oshitari đang phóng đại ở trước mặt.

“Ha ha, chuyện này thuộc loại riêng tư cá nhân, Oshitari-san.” Cậu muốn cái gì chứ! Không được, nhìn xuống, không thể quăng về dịu dàng của nhà Nakamura.

“Vậy, có thể nhận lời theo đuổi của tôi không? Tiểu thư đáng yêu.” Oshitari làm một cái động tác chào của thân sĩ.

“Oa, Nakamura-san thật hạnh phúc, mới ngày thứ ba khai giảng đã chiếm được sự ưu ái của Oshitari-san rồi!”

“Rất xin lỗi, Oshitari-san, cuộc đời của tớ đã sớm hiến cho Thượng Đế từ bi, tớ sẽ cầu nguyện ngài ấy sẽ ban cho cậu một mỹ nhân chân dài, để bù lại tâm linh trống vắng của cậu!” Đặt tay trước ngực làm hình chữ thập, chậm rãi ngồi xuống, hai tay tạo thành chữ thập giống như đang cầu nguyện.

“Nakamura-san thật sự rất dịu dàng!” “Thì ra Nakamura-san tin giáo, thật thành kính.” tiếng líu ríu xung quanh liên tục không ngừng.

Điều thấp.. Điều thấp.. thật sự là choáng váng, mới ngày thứ ba đã bị sắc lang Oshitari đùa giỡn, thật là, nếu không phải là tôi đã hạ quyết tâm phải thay đổi ở trung học, nếu không phải là mẹ luôn nhắc nhở muốn tôi duy trì hình tượng nhà Nakamura, Oshitari Yuushi cậu đã sớm bay thẳng lên sao hoả!

“Tiểu thư đáng yêu, cậu thật đúng là không giống người thường!” trong mắt Oshitari thả ra sự nghiên cứu tìm tòi.

“Cám ơn cậu đã khích lệ, tớ sẽ cầu nguyện cho cậu.” Cầu nguyện cậu cưới một sinh vật chân ngắn tay ngắn giống hệt quả đất làm vợ. Ở mặt ngoài lại duy trì ánh mắt dịu dàng, tươi cười từ bi. Tôi và Oshitari cứ thế quỳ dị nhìn nhau trước cả lớp.

“Xin.. Xin hỏi.. Có thể cho tớ đi nhờ một chút không?” phía sau Oshitari truyền đến câu hỏi nhỏ hơi lúng túng.

“Đương nhiên có thể.” Oshitari chợt lóe thân, rồi mang lên mặt một cái mỉm cười ái muội. Hirai Mai vừa rời ra tiếng liền mặt đỏ giống hệt quả cà chua, nhỏ giọng nói một tiếng cám ơn, cúi đầu bước nhanh đi qua. Phía sau cậu ấy là Matsumoto Yuki đang tản ra từng trận lạnh khí, mặt không biểu cảm đi qua.

“Hắn là đại tiểu thư nhà Matsumoto đi, thật lạnh nhạt!” “Đúng vậy, cái người tên Hirai kia chính là người hầu của cậu ta, chỉ biết khúm núm thôi.” nhóm chim sẻ chung quanh lập tức dõn dề tài, ríu rít bắt quả nhóm hai người vừa rồi.

Thì ra Matsumoto và Hirai bị các bạn nữ trong lớp cô lập, là do họ sợ khí thế của Matsumoto đi, thật là, chỉ biết bàn tán sau lưng. Đang lúc tôi kích động tiến hành hoạt động nội tâm phong phú, không biết rằng sói và thủy tiên đã bắt đầu sinh ra hứng thú với tôi.

“Yuushi, đúng là kiểu bắt chuyện không hoa lệ.” Atobe một tay nhẹ vỗ gò má, một tay lay động trang sách tiểu thuyết Hy Lạp đặt ở trên bàn.

“À, nhưng rất thú vị không phải sao?” Trong giọng nói Kansai của Oshitari mang theo luồng điệu nhẹ nhàng.

“Mọi người mau trở lại chỗ ngồi, đã đến giờ lên lớp!” Giáo viên sinh vật xuất hiện, cắt ngang sự huyền ảo trong lớp.

“Nakamura-san, giữa trưa cùng nhau ăn cơm nhé.” Sasaki Kagome mời nói.

“Được chứ, nhưng tớ cũng muốn mời mấy bạn học nữa, mọi người ăn cùng nhau.” Lấy ra cơm hộp tình yêu mà mẹ làm, rồi ngẩng đầu lên, thoáng chốc xung quanh an tĩnh lại.

“Matsumoto-san, Hirai-san, giữa trưa cùng nhau ăn cơm nhé. Tớ là Nakamura Kimiko, rất muốn làm bạn với các cậu, có thể chứ?” Bày ra chiêu mỉm cười truyền thống của nhà Nakamura, chờ mong nhìn về phía họ.

“Nakamura-san..” Hirai không thể thoát ra khỏi ánh mắt dịu dàng của tôi “VẬY, YUKI..” Cậu ấy khẽ nhìn Matsumoto lạnh nhạt bên cạnh, Matsumoto không mang theo một chút cảm xúc gì nhìn về phía tôi.

“Nakamura-san.” Sasaki kéo kéo góc áo tôi, ở bên tai tôi nhẹ giọng nói, “Matsumoto chính là đại tiểu thư đấy, nhà cậu ấy là tập đoàn Matsumoto!”

“Chuyện đó và chuyện làm quen bạn bè có quan hệ gì sao?” dịu dàng nhìn lại, “Bởi vì Matsumoto là tiểu thư thế gia nên không dám tiếp xúc với cậu ấy, như thế là kỳ thị đấy.”

“Ách? Kỳ thị?” Sasaki ngây người.

“Ừ, cũng giống như khinh thường kết bạn với bạn nhà nghèo vậy, đều là kỳ thị do gia thế. Tớ rất muốn làm bạn với Matsumoto-san, Hirai-san.” Tôi nghiêng đầu nhìn về phía Matsumoto, “Có thể chứ?”

Trong mắt Matsumoto có một chút dao động, nhưng chỉ nháy mắt đã điều chỉnh lại cảm xúc, “Đi thôi, đi nhà ăn, Mai.” Đứng dậy nhìn tôi, “Sau này xin giúp đỡ nhiều, Nakamura Kimiko.”

Ha ha, thành công phá băng! “sa, sa, nhanh đi thôi, bụng tớ rất đói.” Khoan khoái ôm lấy cơm hộp, dưới ánh mắt chú mục của mọi người, gia nhập nhóm hai người.

“Hm~ quả thật rất thú vị.” Atobe nhẹ giọng nói.

Câu lạc bộ? Câu lạc bộ!

“Buổi sáng tốt lành, Mai. Buổi sáng tốt lành, Yuki.” thời tiết hôm nay thật tốt, thế giới này thật đẹp! Cùng thủy tiên, sói một lớp mà cuộc sống vẫn còn có thể bình thản như vậy, đúng là quá may mắn.

“Nakamura-san, buổi sáng tốt lành.” Hirai dịu dàng nói.

“Tâm tình cậu không tệ.” Lạnh lùng tiếp đón nhất định là Yuki.

“Ha ha, đúng vậy. Cảm tạ Thượng Đế ban cho chúng ta hạnh phúc.” Hai tay tạo thành chữ thập, nhắm lại hai mắt.

“Hừ, giả bộ.” Yuki lườm tôi một cái.

“Yuki, sao cậu có thể nói Kimiko như vậy. Kimiko rất thành kính Jesus Christ mà, chúng ta phải tôn trọng tín ngưỡng của cậu ấy chứ!” Mai, cậu đứng là rất đáng yêu, ánh mắt tôi sáng ngời nhìn cậu ấy. Chủ động làm quen với các cậu ấy đã được hai tuần, bản thiên tài cũng đã thành công chinh phục tâm của đại chúng trong trường học bằng khuôn mặt tươi cười dịu dàng hoàn mỹ, trừ bỏ... Yuki. (Tác giả Phi: còn có hai người nữa đấy, cô thật không sâu sắc chút nào.)

Yuki không hổ là đại tiểu thư nhà Matsumoto, tuy rằng lúc trước “luận kỳ thị” khiến cậu ấy nhất thời cảm động, nhưng mà sau khi làm bạn với nhau thì cậu ấy vẫn thảnh thơi chọc thủng tôi, cố ý vô tình hạ thấp tôi đã trở thành một kiểu tình bạn độc đáo giữa tôi và cậu ấy. Mà Mai thật không hổ là đại biểu điển hình của phái đơn thuần, cậu ấy luôn toàn thân toàn tâm tín nhiệm tôi! (Tác giả Phi: phì phì, nào có thân? Cô chỉ toàn đùa bốn người ta.)

Mai và Yuki chẳng giống như các bạn khác nói là quan hệ Atobe Kabaji (Tác giả Phi: tức là quan hệ giữa chủ nhân và người hầu). Yuki mặt lạnh nhưng thiện tâm, kỳ thực cậu ấy vẫn luôn bảo vệ Mai. Mai có nói, lúc họ trước bởi vì các bạn học phát hiện cậu ấy rất dễ bắt nạt nên thường xuyên giao toàn bộ việc lớp cho một mình Mai làm, còn có vài đứa con trai thấy bề ngoài của Mai rất thành thực cho nên cũng thường xuyên quấy rầy cậu ấy. Cậu ấy chỉ có thể giận mà không dám nói gì, tính cách rất nhất gan yếu đuối, sau đó Yuki xuất hiện, lấy khí thế kinh người (hắn là lãnh khí) đuổi đi đám hư hỏng bắt nạt Mai, vì thế các cậu ấy thành bạn tốt. Mà cũng do gia thế và tính cách của Yuki nên các bạn học luôn luôn tránh xa các cậu ấy, mà tôi lại là người đầu tiên chủ động làm quen với họ.

“A, đúng rồi. Khai giảng tuần thứ ba là tuần tuyên truyền các câu lạc bộ, Kimiko quyết định gia nhập cái nào?” Mai tò mò hỏi.

“Sao? Tuần tuyên truyền các câu lạc bộ?”

“Ừ ừ, chính là một tuần không thể thiếu, chiều nay các câu lạc bộ sẽ bắt đầu tuyên truyền, mọi câu lạc bộ đều phải ở sân trường phát tờ rơi thu hút người mới gia nhập. Nói đi, Kimiko chọn gì?”

“Tên kia, tham gia câu lạc bộ kịch bản là thích hợp nhất.” Này này, Yuki, cậu phải cho tớ chút mặt mũi đi chứ.

“Vì sao?” Mai, cậu rất đơn thuần, nghe không hiểu đâu.

“Đừng nói tớ nữa, các cậu thì sao? Chọn câu lạc bộ gì?” Tuyệt đối không thể để Yuki độc hại Mai đáng yêu, tôi ngắt lời.

“Tớ sao, tham gia câu lạc bộ thể dục nhịp điệu, hồi trung học cơ sở, tớ cũng tham gia câu lạc bộ này rồi.”

“Quả nhiên, đáng người của Mai rất tốt mà!” thân hình thật thon dài, thành thực gọi cảm, nuốt nước miếng.

“Kéo bị bắt nạt.” Đây là hình thức quan tâm của Yuki.

“Yuki thì sao, nhìn đáng người bản chibi của Yuki, hẳn là sẽ không tham gia câu lạc bộ vận động nhĩ.” Tội ác độc tưởng tượng cảnh Yuki chỉ có 153m chơi trò nhảy cao, đáng yêu! (Tác giả Phi: biến thái!)

“Thu hồi cái sắc mặt ghê tởm kia của cậu đi, bản tiểu thư cũng tham gia câu lạc bộ thể dục!”

“A? Không phải chứ? Câu lạc bộ điền kinh?” Tôi kinh ngạc chăm chú nhìn Yuki.

“Không phải, Yuki sẽ tham gia câu lạc bộ Tennis.”

“Hả? Câu lạc bộ Tennis!?” Hình như thấy được khủng long tái sinh.

“Hồi trung học cơ sở, Matsumoto-san đã là quản lý của câu lạc bộ Tennis nam chúng tớ.” Tôi giống hệt như đang nuốt ruồi bọ nhìn Oshitari Yuushi đang bày ra tư thái xinh đẹp.

“Câu lạc bộ Tennis nam? Quản lý?” Nhắc lại như vệt.

“Hừ, đúng là biểu cảm không hoa lệ.” thiếu gia Atobe Keigo, cậu chen vào làm gì chứ, tôi hoa lệ hay không thì liên quan cái gì đến cậu! (Tác giả Phi: dù là nghĩ thâm thì cũng phải văn minh. . .)

“À, tớ hiểu được. Các cậu cần tòa băng sơn là Yuki để đóng băng các thiếu nữ háo sắc.” Khôi phục thành một Nakamura dịu dàng, cười nhìn bọn họ, trên đầu Yuki đã xuất hiện ‘ngã tư đường’, ha ha! Atobe và Oshitari sao lại nhìn tôi kỳ quái như vậy? Tội nói không đúng sao? (Tác giả Phi: họ nhìn như thể là vì cậu một lời trúng đích làm cho bọn họ kinh ngạc tò mò.)

“Kimiko thì sao? Cậu gia nhập câu lạc bộ gì?” Mai mềm yếu hỏi

“Thật ra, tớ cũng không biết nữa.” Nhún vai, buông tay

“Vậy buổi chiều chúng ta cùng xuống sân trường đi, giúp Kimiko lựa chọn đi.”

“Được, vẫn là Mai thiện lương nhất!” Vô lý, dụi dụi.

Người đi lại tấp nập, rất tấp nập. Các câu lạc bộ của bộ trung học phổ thông Hyoutei chiêu mộ tân thành viên không chỉ hấp dẫn học sinh trung học phổ thông, mà cũng có không ít đàn em bộ trung học cơ sở đến giúp vui, hơn nữa tựa hồ học sinh bộ trung học cơ sở đến còn nhiều hơn cả bộ trung học phổ thông.

“Các bạn ở bộ trung học cơ sở sao lại thích tới bộ trung học phổ thông vậy?” Tòi dùng ngón tay thói quen cuốn lộn tóc dài, hơi nghiêng đầu hỏi.

“Bởi vì mấy bạn Atobe-san và Oshitari-san học ở bộ trung học phổ thông.” mặt Mai liền hơi đỏ lên.

“Ồ ~ bọn họ được hoan nghênh thế cơ à, chẳng trách có rất nhiều nữ sinh bộ trung học cơ sở.”

“Hừ! Một đám háo sắc.” Yuki mặt lạnh, lập tức xung quanh trống trải, không một bóng người đứng gần.

“Bên kia!” Tòi túm các cậu ấy chạy vội đến quán câu lạc bộ nấu nướng.

“Cậu? Biết nấu ăn?” Yuki chỉ vào tòi giống như đang chỉ vào một cái nấm vậy.

“Sẽ không!” Quyết đoán trả lời.

“Không biết thì có thể học mà, Kimiko, tớ ủng hộ cậu.” Mai cổ vũ nói.

“Ai nói tớ muốn học?” Nâng lông mày, kỳ quái nhìn cậu ấy.

“Vậy cậu đến câu lạc bộ nấu nướng làm gì?” Mai rất nghi hoặc.

“À, ăn.” Tòi nhận lấy đồ ăn vặt mà các bạn câu lạc bộ nấu nướng đưa cho, mở to miệng ăn, “Hmm, không tệ, câu lạc bộ nấu nướng rất có trình độ.” Nói xong còn giơ ngón tay cái lên về phía các bạn ở câu lạc bộ nấu nướng.

“Cậu...” Sao Yuki lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi vậy ha. (Tác giả Phi: ngu ngốc.)

Cách đó không xa.”Atobe-senpai, nữ sinh kia thật thú vị.” Ohtori Choutarou cười cười nhìn một màn kia.

“Đúng là một cô gái không hoa lệ.” khoe miệng Atobe hơi hơi nhấc lên.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đột kích! Kimiko khiêu chiến

Dạo qua câu lạc bộ nấu nướng, câu lạc bộ thủ công, cảm thấy viên nướng thơm ngào ngạt hình móc chìa khóa đáng yêu trên tay, kha kha, chuyển đi này không tệ!

“Đến cùng là cậu tới làm gì?” Yuki không khỏi ôm trán.

“Đến khảo sát!” trả lời rất đúng lý hợp tình.

“Mau nhìn kia, đó là câu lạc bộ thể dục nhịp điệu của chúng tớ đấy.” Mai hưng phấn mà kéo kéo chúng tòi.

Chỉ thấy bốn mỹ nữ mặc trang phục thể dục nhịp điệu đứng ở trước quán, tươi cười khả ái phát tờ rơi cho mọi người. Quả nhiên là câu lạc bộ mỹ nhân, nhìn trước quán phần lớn đều là nam sinh, đúng là tội nghiệp.

“A? Đối diện là câu lạc bộ Tennis nam!” Vừa quay đầu lại, đã thấy một quán hàng bị bao phủ bởi đám người, chỉ có cái cờ câu lạc bộ đang phát phới kia mới làm cho người ta nhìn ra đó là câu lạc bộ Tennis nam, đưa mắt nhìn lại, tất cả đều là nữ sinh.

“Oa, Oshitari-kun thật đẹp trai!” quán hàng này hẳn là Oshitari đang đứng đầu quán đi, tiện cho việc ngắm mỹ nữ chân dài của câu lạc bộ thể thao đối diện. “Mukahi-kun thật đáng yêu!” “Rất đáng yêu!” Thế nào? lãnh khí băng sơn của Yuki toàn bộ khai hóa? “Jirou! Jirou!”

“Hmmm ~ cờ này đúng là không phù hợp mỹ học của bản đại gia. Ne? Kabaji.”

“Wushi ”

Không cần nhìn cũng biết nữ vương giá lâm. Trong nháy mắt, đám người tự động tách ra sang hai bên. Đồng chí ‘lóa sáng’ cao ngạo ngẩng đầu đi tới: “Ah, tiền bối Tsukinitsu, tiền bối Muuri.”

“Atobe-kun vẫn luôn được hoan nghênh như vậy nhỉ.” Vị tiền bối tên Tsukimitsu cười khẽ trên choker nói.

“Tsukimitsu Ochi, học sinh năm thứ ba, đội trưởng câu lạc bộ tennis đương nhiệm, do khí chất tao nhã nên đạt được vinh dự ‘nam sinh được chào đón nhất bộ trung học phổ thông Hyoutei’ hai năm liên tiếp.” Yuki mặt không biểu cảm nói.

Aiz, là kiểu hình nữ nam có khí chất, đáng tiếc năm nay vinh dự đó phải nhường đi rồi. Tôi cần thịt viên nướng, không khỏi lắc lắc đầu. Atobe đi qua tôi, cười khẽ liếc tôi một cái. Sao chứ? Thủy tiên đói bụng? Mơ ước thịt viên nướng của tôi? Tôi nhanh chóng nuốt vào viên cuối cùng. (Tác giả Phi: chỉ biết ăn thôi!)

“Yuki, Mai, chúng ta chuẩn thôi, nơi này toàn là người, có gì hay đâu.” Lấy ra khăn giấy xoa xoa miệng.

“Đúng vậy, Kimiko đi dạo nhiều câu lạc bộ như vậy rồi, cậu có thích ý cái nào không?” Mai, đừng dùng từ ‘thích ý’ để hình dung chuyện này, được không vậy.

“Cậu ta chỉ biết buồn chuyện thôi, đâu có động não gì.” nữ độc miệng!

“Kỳ thực, tớ...”

“Nakamura Kimiko!” Một tiếng gào giống hệt sấm sét nổ tung đám người, đập thẳng vào tôi. “Là em! Em tới Hyoutei!” Một nữ sinh mặc trang phục kiểu cổ trang hiện ngang đây ra đám đông, chạy thẳng về phía tôi.

Ai? Chuyện gì thế! “Xin hỏi, chị là?” Tôi cẩn thận đánh giá cậu ta.

“Chị là học sinh năm thứ hai, Suzuki Kikuri, phó đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo nữ. Rốt cuộc đã tìm được em!”

“Hả?” Yuki và Mai nghi hoặc, tôi nhún nhún vai nhìn họ, tôi cũng không hiểu ra sao.

“Đội trưởng! Đội trưởng! Ở chỗ này, em tìm được rồi!” senpai vừa kêu to vừa vẫy vẫy tay phía đằng xa.

Nam sinh xung quanh đều đứng lại, ánh mắt đều đổ dồn về phía vị đội trưởng kia. Là mỹ nhân! Phảng phất như mây vờn bên trăng, chuyển động tựa tuyết phiêu lãng trong gió. Mái tóc màu bạc mềm mại, dưới lông mi dài đậm là một đôi mắt xinh đẹp cũng mang màu bạc.

“Nakamura Kimiko?” giọng nói êm ái như nước suối vang lên.

“Vâng, là em.” Tôi thu hồi ánh mắt ngốc lăng.

“Xin chào, chị là đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo nữ, học sinh năm thứ ba, Ohtori Zaki.” Không hàn băng giống Yuki, chị ấy lạnh lùng kiểu buổi sớm đông.

“Tiền bối, xin chào.” Lễ phép ân cần thăm hỏi đại mỹ nữ.

“Trong trận đấu kiếm đạo đẳng cấp năm ngoái, chị và Suzuki có nhìn thấy em, em đã cho bọn chị ấn tượng rất sâu sắc. Sau khi trận đấu chấm dứt vốn muốn trao đổi với em một chút, nhưng lại lỡ mất. Hôm nay ở đây gặp được em đúng là ngoài dự đoán, xin hỏi em định gia nhập câu lạc bộ gì?” Chị ấy lăng lăng nhìn tôi.

“A? Còn chưa quyết định.” Tôi vuốt đầu, thành thật trả lời.

“Vậy xin hãy gia nhập câu lạc bộ kiếm đạo bọn chị đi, cùng nhau tiến giải cả nước!” Thật có khí thế, chị Ohtori.

“Vâng.” Giống như bị thôi miên vậy, tôi bất giác đáp ứng mỹ nữ.

“Thật tốt quá! Vậy là câu lạc bộ chúng ta đã có thành viên mới cường lực rồi!” Suzuki-senpai cười vỗ mạnh vai tôi, chân tôi lập tức mềm đi. Làm ơn đi senpai, em không làm bằng thép đâu, vỗ nhẹ nhẹ thôi.

“Thật là, con gái thì nên lựa chọn các câu lạc bộ như cắm hoa, nấu nướng, chứ ai lại cầm kiếm trúc rồi tự nói đó là kiếm đạo, chỉ mới có tư thái cơ bản đã muốn mơ mộng tiến giải cả nước, cười chết người.” giọng nam bén nhọn trào phúng vang lên.

“Hừ! Manzo Hasuke, cậu đừng khinh người quá đáng!” Suzuki Kikuri lao ra, cầm gậy trừng lại.

“Kikuri, không cần phải so đo với cậu ta.” Ohtori Zaki nhẹ giọng mệnh lệnh nói.

“Ohtori Zaki, làm bạn gái của tôi đi, để tôi mang cậu tiến giải cả nước, thế nào?” Ngả ngón nói xong liền ý đồ ôm lấy Ohtori-senpai.

“Cậu làm cái gì vậy!” tay của Manzo bị hung hăng bắt lấy, là Ohtori Choutarou! “Chị, chị không sao chứ?!”

Chị? Chị Ohtori cùng Ohtori Choutarou là chị em sao. Đồng nữ sinh đang vây quanh quán hàng câu lạc bộ Tennis nam cũng dừng ồn ào náo động, ánh mắt của mọi người tập trung về phía chúng tôi.

“Hừ! Cậu lạc bộ kiếm đạo nữ các cậu sớm hay muộn cũng sẽ giải tán thôi, các cô bé xinh đẹp sớm về nhà lập gia đình đi!” Cái tên con trai thô lỗ kia khinh thường nói.

“Ừm, là Manzo Bakake-senpai sao?” (Toji: baka tức là ‘ngốc’, bản convert toàn tiếng trung nên ta đành phải tự chế, thông cảm nhé ^^~)

“Cái gì!” đầu heo kia phần nộ quay đầu, hung ác nhìn phía phát ra tiếng —— tôi.

Cười dịu dàng, cười dịu dàng. “Bakake-senpai, xin hỏi là cậu phải không?”

“Là Hasuke! Tên ngu ngốc này! Tôi là đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo nam, Manzo Hasuke!” Nắm chặt nắm tay, giận dữ sao, aiz, người trẻ tuổi sao lại chỉ có chút đảm lượng như thế chứ.

“Vâng, vâng. Hasuke-senpai, mời anh nhận lời khiêu chiến của tôi!” Thu lại khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng nhìn anh ta.

“Ha ha ha ha, cậu? Khiêu chiến tôi? Không nghĩ tới bề ngoài cậu rất xinh đẹp, nhưng quả thật lại là tên ngu ngốc. Ha ha ha ha ha!”

“Senpai, miệng anh có mùi khó ngửi, xin hãy hô hấp nhẹ chút, kéo môi trường sẽ bị ô nhiễm.” Tôi lạnh lùng châm chọc.

“Cậu!”

Ngẩng đầu, khiêu khích nhìn anh ta: “Chẳng lẽ senpai sợ sao? Sợ bị một nữ sinh đá đảo?”

“Chê cười, dám nói những câu không biết lượng sức như thế, vậy hãy để cho tôi tới giáo huấn cậu đi. Tôi nhận, là trận đấu cho nên hẳn là phải có tiền đặt cược đúng không. Cậu nói đi, chúng ta đánh cuộc gì, cược là trở thành bạn gái của tôi, được không?” Nói xong liền vươn muốn nâng cằm tôi lên.

“Phách!” chưa kịp chạm tới, tôi đã dùng tay phải hất bàn tay heo ra, “Không! Cho tới bây giờ tôi cũng không có ý nghĩ nhảm chán đó, tôi cá là tôi nghiêm! Manzo Hasuke-senpai, bốn giờ chiều ngày mai, gặp ở kiếm đạo quán.” Nói xong liền xoay người, lưu lại đám đông đang ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khúc nhạc dạo chuẩn bị trước lúc chiến đấu

“Con đã về rồi!” Đứng ở cửa còi giày, cầm theo túi sách lên tầng.

“Ồh? Kuyou, hôm nay Kimiko-chan không bình thường cho lắm.” Mẹ lo lắng nhìn chị.

“Đúng vậy, trông rất nghiêm túc!”

Tôi mở cửa phòng ra, nhìn thanh kiếm trúc đầu giường: thanh kiếm Senbonzakura, tôi đã đánh bạc tôn nghiêm của tôi đấy. Không sai, tên thanh kiếm trúc của tôi là Senbonzakura, bởi vì kiếp trước siêu mê Byakuya-sama trong Bleach... Khoan khoan, về ngay chính đề! Ngày mai không thể làm Byakuya-sama mất mặt! (Tác giả Phi: cô đánh cược thì liên quan gì đến Byakuya-sama chứ!)

“Kimiko-chan, hôm nay trường học đã xảy ra chuyện gì sao?” Trên bàn cơm, mẹ vừa mang canh vị cay tôi thích lên bàn, vừa giả vờ như đang nói chuyện phiếm hỏi. Mẹ, mẹ đừng giả bộ nữa, con đã nhìn thấy ánh mắt bố và chị đang giục giây mẹ rồi.

“Vâng, hôm nay trường học có cái senpai rất đáng ghét chọc phải con.” Vừa giúp mẹ cầm bát đĩa vừa đáp.

“Cái gì? Dám bắt nạt con gái của bố sao, thằng nhóc không muốn sống chẳng?” bố lập tức biến thân thành rồng lửa, chị và mẹ cũng sốt ruột nhìn tôi, vì thế tôi liền kể hết chuyện buổi chiều.

“Đúng là tên con trai thô lỗ, Kimiko-chan đừng nóng giận nữa.” Chị vỗ vỗ tôi.

“Ngày mai có muốn bố đến trường giúp con giữ thể diện không?” làm ơn... Bố, chứ đâu phải kéo bè kéo lũ đánh nhau!

“Kimiko-chan, ngày mai ngàn vạn phải cẩn thận nhé, mẹ sẽ chuẩn bị com hộp tình yêu kiểu chiến đấu cho con!” com hộp tình yêu kiểu chiến đấu là gì?

Ngày thứ hai, tôi ở trong ba ánh mắt dịu dàng mà kiên định, đón ánh bình minh xuất phát. (Tác giả Phi: đầu phải là lên chiến trường, làm cứ như là liệt sĩ ấy!)

“Kimiko!” Quay đầu thấy Mai đang chạy chậm đuổi theo tôi.

“Buổi sáng tốt lành, Mai.”

“Aiz, buổi sáng tốt lành! Cậu còn cười được sao, ngày hôm qua cậu nóng nảy đến mức nào có biết không?” Khó thấy Mai hung hãn như thế.

“Có sao?” Sờ sờ đầu.

“Đương nhiên! Cậu có biết Manzo Hasuke xếp thứ mười trong giải kiếm đạo trung học cả nước không!”

“Ồ? Không biết.” Con lợn kia cũng khá tốt đấy chứ, xếp thứ mười.

“Cậu! Cậu thật là, sao lại đi chọc cậu ta chứ.”

“Mai, cậu đừng khóc, nếu Yuki mà nhìn thấy, không đông chết tở mới là lạ!” Luống cuống tay chân lấy khăn giấy từ trong túi sách ra, đưa cho cậu ấy.

“Đông chết cậu? Hừ, lá gan của cậu lớn như vậy, ai dám đông chết cậu chứ.” Sau lưng truyền đến tiếng trào phúng lạnh lùng, Yuki bước xuống xe hơi của nhà mình. Biết cậu quan tâm tở, nhưng cũng đừng độc miệng như thế chứ.

“Kimiko, kia là kiếm trúc của cậu sao?” Mai kịp thời giải cứu tôi khỏi bị băng sơn đông lại.

“Ừ, đây là kiếm trúc Senbonzakura của tở, trong balo là trang phục kiếm đạo của tở, các cậu nhìn xem, tở có chuẩn bị kĩ mà.” Lấy lòng nhìn các cậu ấy.

“Senbonzakura? Đúng là một cái tên hoa lệ đấy, ne ~Kabaji!”

“Wushi”

Rõ thật là, hôm nay tôi may mắn thật đấy, sáng sớm đã đụng phải chủ tở Nữ Vương rồi. Điều chỉnh tốt biểu cảm của gương mặt, quay đầu lễ phép chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, Atobe-san.”

“N ~ buổi sáng tốt lành, Nakamura Kimiko lỗ mắng, chiều nay cố gắng bảo vệ tôn nghiêm của chính mình đi, ne ~ Kabaji.” Atobe tao nhả đi qua tôi.

“Wushi” làm gì mà mỗi câu đều phải nhắc đến Kabaji vậy!

Vừa vào trường học, tôi liền đột nhiên phát hiện mình đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người. Lúc tan học, cô giáo trưởng ban Ishikawa còn trịnh trọng gọi tôi ra phòng học: “Cố lên đi, Nakamura-san!” thì ra các giáo viên cũng biết.

Lúc đi qua hành lang, một vài nam sinh còn huýt sáo với tôi, thậm chí còn có ba nữ sinh chạy tới nắm lấy tay tôi nói: “Nakamura-san, xin hãy nỗ lực!”

Thật vất vả đến giữa trưa, vội vàng lôi kéo Mai và Yuki, ôm com hộp chạy ra dưới cây đa đằng sau tòa nhà dạy học.

“Haiz! Làm tiêu điểm của sự chú ý thật đúng là không dễ chịu, hiện tại tở mới thấy bội phục Atobe-san và Oshitari-san.” Đặt mông ngồi xuống, ngẩng đầu bất đắc dĩ thở dài, “Đúng rồi, tở còn chưa xem com hộp tình yêu kiểu chiến đấu mẹ chuẩn bị như thế nào!”

“Com hộp tình yêu kiểu chiến đấu?” Hai cậu ấy cũng hiếu kỳ nghiêng người tới nhìn.

Mở ra com hộp, tôi hết chỗ nói rồi. Trừ bỏ đồ ăn thông thường ra, còn có hai cái trứng luộc xếp hình trái tim nằm chính giữa hộp com, vài miếng sushi làm hình cá kiếm rất xinh đẹp cùng sushi hình cá ngừ cali chỉnh tề đặt cạnh nhau. Thì ra đây chính là com hộp tình yêu & chiến đấu, mẹ không hổ là tác giả, trí tưởng tượng và thẩm mỹ thật thích hợp.

“Bác gái thật dụng tâm, cá kiếm chính là loài cá luôn chiến đấu đấy.” “Cá ngừ cali cũng là một loài động vật lợi hại.”

Buổi trưa tốt đẹp trôi qua bằng việc thảo luận com hộp tình yêu kiểu chiến đấu, ánh mặt trời xuyên qua lá cây có vẻ dịu dàng lên rất nhiều.

“Ohtori-senpai, xin hỏi em có thể mượn phòng thay quần áo của các chị không?” Lễ phép chào hỏi.

“Đương nhiên có thể, không nên lo lắng, Manzo Hasuke là người rất có thực lực.” Ohtori Zaki nghiêm túc dặn dò.

Thay vào bộ trang phục kiếm đạo màu đen, buộc chặt đai lưng, lấy ra một cái dây buộc tóc màu đen để buộc lại mái tóc quần dài, mặc đồ bảo vệ vào, cầm thanh kiếm Senbonzakura lên, hít sâu một hơi: “Lên!”

Đi qua sân trường, chạy chậm vào kiếm đạo quán. Há? Hôm nay kiếm đạo quán sao lại thành hồ bơi mùa hè vậy, nhìn vào thấy toàn là người, khiến tôi không khỏi nhớ tới cảnh tượng Anh Mộc khiêu chiến tình tình trong Quán Cao. Nhưng mà, tôi và anh mộc khi đó có một điểm khác nhau, thì phải là —— thực lực! Trong lòng trào ra cảm giác không phải là khấn trương mà là khát vọng thắng lợi, đúng vậy! Là cảm giác khát vọng, rất hưng phấn! Manzo Bakake cậu ngàn vạn đừng khiến tôi thất vọng đấy. (Tojikachan: đoạn chữ nghiêng kia ta không hiểu là nữ chủ muốn nói tới ai, nên giữ nguyên đoạn, nàng nào biết thì comment với nhé, cảm ơn ^^~)

“Đó là Kimiko sao? So với mọi khi, cậu ấy giờ rất khác hẳn.” Hirai Mai nhìn Kimiko đang ngồi quỳ giữa sân đấu.

“Ừ!” Matsumoto Yuki cảm giác được lúc này toàn thân Nakamura tỏa ra sát khí.

“Đúng là ánh mắt không tệ, hm? Kabaji.”

“Wushi”

“Xem ra con mèo nhỏ sắp vurun móng vuốt.” Dựa vào tường, Oshitari cười nói.

“A? Cô nữ sinh kia đến thật à, vóc người chỉ có khoảng 160, làm sao có thể đánh thắng đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo cao 185 chứ.” Mukahi Gakuto hiển nhiên là bị hợp tác kéo đến góp vui.

“Đến rồi! Trụ cột của câu lạc bộ kiếm đạo – Manzo!”

Đánh bạc! Tôn nghiêm của Kimiko

“Hiện tại cậu buông tha vẫn còn kịp đấy ~ tiểu mỹ nhân.” Bakake không đứng đắn trên đùa.

Tôi đứng dậy, khinh miệt nhìn cậu ta: “Anh là tên gốc sao? Lại nói câu đó?”

“Cậu! Hừ, hôm nay tôi sẽ cho cậu nếm thử sự lợi hại của tôi!” Manzo nắm chặt kiếm trúc, hai mắt phun lửa. Quả nhiên là tên gốc, mới thế đã bị chọc giận rồi, kiếm đạo đâu phải là loại hình vận động cần nóng nảy chứ.

“Bây giờ, bắt đầu trận đấu đơn giữa Manzo Hasuke và Nakamura Kimiko, thời gian trận đấu là 5 phút, luật là bên lấy được hai điểm sẽ thắng. Nếu như sau 5 phút mà vẫn khó phân thắng bại, thì tiếp tục tiến hành 5 phút nữa.” Tuyên bố quy tắc trận đấu.

“Một điểm? Cái gì là một điểm vậy.” Mai tò mò hỏi.

“Trong trận đấu kiếm đạo, tùy thủ sử dụng các loại chiến thuật để lấy điểm, nhằm vào quần áo, yết hầu, tay, hai chân, ngực hoặc bụng v.v... trên người đối phương, mỗi một lần đánh trúng được gọi là một điểm.” Suzuki Kikuri giải thích.

Đội mũ bảo vệ, “Hai bên hành lễ!” Cung kính khom người, hai tay nắm thanh kiếm Senbonzakura, chân trước sau chân tách ra, thẳng người lên “Bắt đầu!”

Mũi kiếm chìa về phía trước, nhìn chằm chằm mọi cử động của đối phương, bàn chân cũng cử động theo, lòng như biển lớn yên tĩnh ban đêm, bình thản mà ẩn chứa khí thế vô tận. Tuy rằng tôi là hậu bối không có tiếng tăm gì, nhưng tôi cũng sẽ không dễ dàng ra tay trước, vội vàng kích động là tối kỵ của kiếm đạo.

Xem xét kiếm khí của đối phương, đây chính là sự so đấu giữa tâm và tâm. Nửa phút đi qua, hô hấp của đối thủ bắt đầu có một chút hỗn loạn, kiếm mũi của anh ta lệch khỏi vị trí trung tâm, đây rồi, sơ hở! Senbonzakura cấp tốc vòng sang một bên, gần sát kiếm trúc của đối phương, thân thể cũng nhanh chóng phi về phía trước, gót chân nâng lên khỏi mặt đất, tsuki! “HA!”

Toàn quán lặng im, chỉ thấy kiếm trúc của Nakamura đặt ở cổ Manzo.

“Là... yết hầu!” Suzuki không thể tin nhìn người thấp bé giữa sân, trong sân, Manzo cũng ngây ngốc cả người. “Nakamura, một điểm!” Tiếng phán định của trọng tài vừa dứt, xung quanh liền vang dội tiếng vỗ tay.

Tiếp tục thu lại tư thế, vừa rồi là do Manzo quá sơ suất, hiện tại hẳn là cậu ta sẽ bắt đầu nghiêm túc lên, bắt đầu đối đãi với tôi như với một tuyển thủ kiếm đạo. Vậy cơ thể mình bên trong cảm giác chân không, không để tâm đến tiếng động chung quanh, hình, ảnh, trong mắt chỉ có đối phương và kiếm của đối phương.

Quả nhiên, tư thế hiện tại của Manzo là muốn tiến công. Dùng thanh kiếm Senbonzakura đỡ một kích của đối phương, thật nặng, tay tôi có chút tê dại. Ngay sau đó lại là một kích, hơi nâng cao thanh kiếm Senbonzakura tiếp được này cú đánh từ trên cao giáng xuống này, muốn lợi dụng ưu thế là thân cao sao?

Tốc độ rất nhanh nhưng hai lần đánh đều không thành công, nhìn thế kiếm của hắn, phía dưới đã khôi phục tư thế cơ bản. Chính là lúc “Đại ra” trong nháy mắt kia, chính là lúc tinh thần và thân thể đều tạm thời buông lỏng nghỉ ngơi của trạng thái tỉnh trong nháy mắt, chính là lúc trúc kiếm của đối phương dao động trong khoảnh khắc, sơ hở! Lắc mình xẹt qua, giờ mũi kiếm lên cao, “HA!” đánh thẳng vào mặt.

“Nakamura! Một điểm!” tiếng của trọng tài hơi run lên, “Nakamura lấy hai điểm thắng trận!”

“Cú đánh thứ hai lại là công mặt! Tên kia... tên kia quá lợi hại. Đội trưởng, chúng ta kiếm được bảo vật!” Suzuki vỗ tay kêu to, trong đôi mắt màu ngân của Ohtori Zaki đầy vẻ thường thức.

“Thật tốt quá! Kimiko thắng! Yuki, cậu xem cậu xem, Kimiko thắng!” Bên cạnh sân, Mai hưng phấn ôm Yuki vừa kêu vừa cười.

“Tên kia!” Yuki mỉm cười.

“Không phải chứ, chỉ dùng 2 phút liền thắng, nữ sinh này thật không tầm thường mà!” Trong gian phòng, tiếng bàn tán xì xào ủng hộ không ngừng vang lên.

Buông thanh kiếm Senbonzakura xuống, còi đồ bảo vệ ra, lắc lắc tóc dài. Theo quy củ của trận đấu chính thức, lui ra sau hai bước, cúi người xuống, đặt ngang kiếm, thu kiếm, đứng lên, đáp lễ, một loạt các hành động lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Manzo còn chưa hoàn hồn khỏi trận đấu thất bại vừa rồi, vẫn đơ người trong tư thế cũ. Tôi tốt bụng, chỉ điểm một chút cho cậu ta: “Kiếm đạo là nghệ thuật tu luyện nội tâm, mà anh, ngay từ đầu đã thua.” Nói xong liền xoay người rồi đi tràng dạo.

Tôi đúng là rất soái! Ha ha, nội tâm không khỏi một chút, không, là cực kỳ đặc ý một phen.

“Hm, đúng là kiếm thuật phần khích, không uống công bốn đại gia đến xem, ne ~ Kabaji.” “Wushi” lúc đi qua cửa, tôi nghe thấy tiếng Atobe.

Hơi nghiêng đầu về phía cậu ta, cười nhẹ một tiếng: “Cám ơn.” (Tác giả Phi: đúng là rối loạn, mặt ngoài còn làm bộ như không có việc gì. Kimiko: tôi thích như thế đấy, cô quán được sao!)

Thay quần áo xong, đẩy cửa phòng thay quần áo của câu lạc bộ kiếm đạo nữ, bỗng thấy Yuki, Mai cùng với mọi người ở câu lạc bộ kiếm đạo nữ đang đứng đó.

“Chúc mừng cậu, Kimiko! Thật lợi hại!” Mai nhào tới ôm lấy tôi.

“Làm cũng không tệ! Hồ ly.” nữ sinh hơi thấp bé nhàn nhạt mở miệng

“Yuki cái tên độc miệng này, cậu nói ai là hồ ly!”

“Cậu.” Yuki hí híp mắt lườm tôi.

“Thật tốt quá! Để xem câu lạc bộ kiếm đạo nam còn dám kiêu ngạo nữa không, không phải chỉ là đoàn thể xếp thứ tám cả nước thôi sao, câu lạc bộ kiếm đạo nữ chúng ta còn muốn bắt lấy quán quân cơ!” Này này, Suzuki-senpai chị đừng vỗ em, không chế thể lực quái vật của chị cho tốt đi!

“Nakamura, thứ hai tuần sau đến câu lạc bộ đưa tin.” Người duy nhất bình thường là Ohtori Zaki-senpai, chị ấy không lúc nào là không tao nhã, đúng là thần tượng. (Tác giả Phi: thần tượng, đó là độ cao mà cô vĩnh viễn không đạt được. Á Á Á! —— người này đã bị đá bay, địa cầu lại thêm một cái vệ tinh.)

Về nhà.

“Kimiko-chan! Thế nào?” Mẹ cầm nôi, mặc tạp dề chạy tới cửa đón tôi.

“Cái gì thế nào ạ?” Già bộ~ing, trong lòng lại cực kỳ đặc ý.

“Đừng đùa mẹ, chiều nay khiêu chiến thế nào?” Mẹ dùng ánh mắt sáng ngời vừa chờ mong vừa khấn trương nhìn tôi, điện áp thật cao!

“Đúng vậy, thế nào rồi Kimiko-chan!” Chị cũng chen vào, điện cao thế liền tăng gấp đôi, không, là gấp ba! Sau đầu là một luồng laser phóng tới, là bố vừa vào nhà.

“Đương nhiên là —— thắng! Ha ha!” Thật tuyệt vời, cảm giác như đang nghiền không tước xòe đuôi!

“Không hổ là con gái của bố Nakamura Shunseki!” Bồ dụi dằm nhu nhu tóc của tôi.

“Kimiko-chan là lợi hại nhất mà!” Đúng đúng, chị nói đúng tim em đó.

“Được! Hôm nay vì Kimiko-chan, mẹ sẽ làm một bữa tối chúc mừng thắng lợi!” Mẹ, mẹ, con rất đói, mẹ đừng làm lâu quá, một loại đồ ăn là được...

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Oán niệm trở về Kanagawa

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, tôi thở dài lần thứ 58 trong buổi sáng hôm nay.

“Sao vậy, Kimiko-chan? Không thoải mái sao?” Trên chỗ ngồi sau tay lái, chị quan tâm hỏi.

“Ồ, không có gì.” Tôi gác tay phải lên cửa sổ xe, chống đầu nhìn phương xa.

Thứ bảy, xe ô tô con bộ màu vàng nhạt chạy trên quốc lộ thẳng hướng Kanagawa, tâm tình không giống như trời xanh không mây sau cơn mưa kia, đứng

là quá tệ. Cứ nghĩ đến hôm nay chị đưa tôi đi trà đạo không phải là mục đích chính, trong lòng liền hơi khó chịu. Nửa năm trước, chính tôi đã tự tay đưa người chị xinh đẹp dịu dàng đến tay người khác, mỗi lần nghĩ đến đây liền cực kỳ oán hận, hôm nay nhất định phải thắng!

Bên cạnh, Nakamura Kuyou thấy biểu cảm của em gái thay đổi thất thường, trông giống như... ha ha, đứa trẻ này vẫn còn đang ghen sao? Cứ nghĩ đến đến cảnh tượng thán trước cô mang bạn trai về nhà, em gái và bố ở cửa phòng cô nghe lén bị cô bắt được, cha và con gái bị mẹ chất vấn lại cực kỳ đúng lý hợp tình cùng kêu lên trả lời “Giám sát!”, cô liền thấy thật bất đắc dĩ và hạnh phúc.

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười ấm áp của chị, trong lòng thét lớn một tiếng: thật là, lại đang nghĩ cái tên con trai đầu gối kia đây mà.

(Tác giả Phi: cái tên cuồng luyện chị này!

Kimiko: đừng có ở lúc tâm tình không tốt tôi mà kích thích tôi!)

Mang theo thanh kiếm Senbonzakura, mới vừa xuống xe, đã nghe thấy cách đó không xa truyền đến một giọng nam trầm trầm “Kuyou!” Đây, đại ca, giọng nam trầm của anh không thích hợp với tiếng gọi thâm tình đó đâu! “Kamechirou!” Hai người không nhìn tôi oán niệm, hai đôi mắt cứ nhìn nhau chăm chăm.

Aiz, tôi thức thối, tôi đi là được chứ gì. Kéo bước chân trầm trọng, thường thường quay đầu nhìn đôi uyên ương còn đứng ở trước xe trò chuyện, không cần thận trọng phải người khác. “A, rất xin lỗi!” Giọng nói nhìn lại, là đôi mắt màu tím, Yukimura Seiichi!

“Không sao.” mỉm cười như gió nhẹ thán năm vậy, mỹ nhân chân chính quả nhiên luôn có mỹ cảm ấm áp dào dạt. Ác? Cái tên bên cạnh chính là em trai của tên đầu gối, hoàng đế Rikkaidai —— Sanada Genichirou, hừ, cậu ta thật khó chịu! (Tác giả Phi: cô giận chó đánh mèo! Kimiko: ai bảo anh em bọn họ trông giống nhau chứ!) lướt qua Sanada, đi thẳng hướng trà đạo.

“Genichirou, cậu ấy là ai?” Yukimura nhìn bóng lưng tư thế oai hùng hùng hổ đi xa, hỏi.

“Nakamura Kimiko, đệ tử mà ông nội của tớ xem trọng nhất.” Hoàng đế có nề nếp đáp.

“Ồ? So với cậu, ai mạnh hơn?” Mỹ nhân trong mắt toát ra vài phần hứng thú.

“Tôi chưa bao giờ thắng cậu ấy.” Sanada thành thật thừa nhận.

“Ha ha, là do Genichirou đem toàn bộ tinh lực đặt hết vào tennis đi.”

Thay xong trang phục kiếm đạo, cầm kiếm trúc, cung kính đi vào đạo quán, hành lễ, “Xin chào sư phụ!”

“Ừ, hôm nay Kudo nói muốn đối chiến với em. Người thua phải huy kiếm 1000 lần, người còn lại luyện tập các tư thế cơ bản trong một giờ.” Sanada Genemon mặt không biểu cảm tuyên bố, “Kudo-kun, ngàn vạn không được sơ suất.”

Ông lão Sanada, thầy thật lãnh huyết, biết cái gì là thương hương tiếc ngọc không? Từ nửa năm trước bị giáo viên tiền nhiệm đề cử đến đạo quán Sanada học nghệ, tuần nào tôi cũng phải chịu mấy cái tra tấn kiểu này. Kudo Kail, cậu ta là huấn luyện viên kiếm đạo cho cảnh sát, là đệ tử chân truyền thứ ba của thầy, thầy rõ ràng là muốn em tiến hành luyện tập địa ngục mà!

“Phù ~ phù ~” thờ phỉ phò, hơi cúi người thờ dốc từng ngụm từng ngụm, hai tay tôi đã chết lặng không còn cảm giác, cả nhà Sanada quả nhiên có cừu oán với tôi mà!

“Biết em thua ở chỗ nào không?” lão nhân Sanada uy nghiêm đứng phía trước tôi, “Giữa trận, sức nắm của hai tay giảm xuống, thân thể lơ đãng chệch sang bên phải, tất cả đều là sơ hở!” Không thể phủ nhận lão nhân Sanada không hổ là phiên sĩ kiếm đạo, người đứng số một số hai kiếm đạo Nhật Bản.

“Mấy thói quen này không thể không sửa! Lần sau sẽ không còn là 1000 lần huy kiếm nữa, hiểu chưa?” Lão nhân lớn tiếng mệnh lệnh nói.

“Vâng, đã biết, sensei.” Nghiêm cẩn cúi người chào.

“Thay quần áo, chuẩn bị ăn cơm trưa. Buổi chiều tiến hành luyện tập liên kích và huấn luyện đánh sâu.” Ma đầu mà ma đầu!

“Vâng.”

Hôm nay trên bàn cơm nhà Sanada, trừ bỏ đám đệ tử chúng tôi và chị tôi ra, còn có hai người quen nữa —— Yukimura Seiichi và Yanagi Renji.

Nhưng hiện tại tôi đã không còn khí lực tò mò người khác, miễn cưỡng chống thân thể đau nhức duy trì lễ nghi trên bàn cơm. Đột nhiên nhận được ánh mắt quan tâm của chị đang thân mật sóng vai ngồi với con trai lớn nhà Sanada, tôi lập tức chớp chớp mắt, bày ra biểu cảm đáng thương ủy khuất của tiểu cầu cầu, thành công khiến cho chị chú ý nhiều hơn.

Hi hi, Sanada Kamechirou, anh thấy chưa, chị tôi quả nhiên vẫn thiên hướng tôi! (Tác giả Phi: BT! Giờ mà vẫn còn đi tranh thủ tình cảm sao, xem ra cô còn chưa quá mệt đâu. Tôi muốn lão nhân ngược đãi cô tàn khốc hơn nữa! Kimiko: tôi đánh bay cô PIA!)

“Người tên Nakamura-san kia thoát nhìn rất mệt mỏi, đúng là đáng thương. Ở điểm này, Genichirou và lão nhân Sanada rất giống nhau đấy, ha ha.” Yukimura thấp giọng nói.

“Trình độ tương tự của Genichirou và lão thái gia Sanada là 78%, trình độ tương tự của anh trai Sanada và lão thái gia là 54%, trình độ tương tự của hai anh em là 69%.” Yanagi Renji nhắm mắt lại, báo ra số liệu tính toán được.

“Khi ăn cơm không được nói chuyện.” hiển nhiên Sanada không chịu nổi hai người này kẻ xướng người hoạ.

Sau bữa cơm trưa, trong đình, ánh mặt trời cuối tháng tư lẳng lặng chiếu vào giàn hoa trên mái, ông trúc hứng nước thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘giọt, giọt’. Tôi ngồi ở trên sân đạo quán, buông tóc, hưởng thụ sự yên tĩnh.

“Rất xin lỗi, đã quấy rầy rồi.” Bên dưới đàn hoa leo, một mỹ thiếu niên mảnh khảnh đi tới.

“Không sao, cậu cũng thật tinh mắt đấy, đây là nơi thư thái nhất trong đạo quán.” Tôi cười chào hỏi với cậu ấy.

“Ồ? Tổ có thể hiểu là cậu đang khích lệ cậu sao?” trong mắt Yukimura dần hiện lên một tia nghịch ngợm.

“Áck? Ha ha ha, tớ vốn rất tinh mắt mà!” Vuốt gò má vui vẻ cười.

Sau đó, hai người đều ngồi ở bên trong tĩnh đình, ai cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lễ hội hoa anh đào tháng tư

Hôm nay, sau khi thời gian hoạt động của câu lạc bộ kết thúc, Ohtori-senpai còn dụi dằm hơn lão nhân Sanada mười vạn lần.

“Kimiko!” Sau đó là tiếng bước chân chạy vào phòng thay quần áo.

“Mai, hoạt động câu lạc bộ của cậu cũng kết thúc rồi hả?” Mở miệng hỏi.

“Ừ, chúng ta đi tìm Yuki đi, cậu ấy vẫn còn ở sân tennis.” Cũng phải, từ lúc vào Hyoutei tới nay, tôi còn chưa đi tham quan câu lạc bộ Tennis nam đại danh đình đình đâu. “Ừ, đi thôi.”

“Atobe! Atobe!” “Atobe-kun em yêu anh!” “A!! Oshitari-kun, Oshitari-kun!” “Tiền bối Tsukimitsu, em vĩnh viễn ủng hộ anh!”

Thật là, còn một ngàn thước nữa mới đến câu lạc bộ Tennis nam mà tiếng hét chói tai sôi trào đã liên tiếp vọt tới rồi.

“Mai này, mấy người này không phải tham gia hoạt động câu lạc bộ sao?” Ngoái ngoái lỗ tai, bắt đắc dĩ hỏi.

“Các cậu ấy thuộc câu lạc bộ cổ động viên câu lạc bộ Tennis nam trường chúng ta, là câu lạc bộ nữ lớn nhất trường, đây chính là phong cảnh độc nhất vô nhị của Hyoutei đây.” Không phải chứ, còn có câu lạc bộ này sao, thật là hết chỗ nói rồi.

Cầm theo cặp sách, cảm thanh kiếm Senbonzakura, khom người xuống, cùng Mai dè dặt cẩn thận lên đến góc hẻo lánh của sân Tennis. Nhìn bóng dáng Atobe đang ở giữa sân luyện tập, từng quả cầu được đánh rất có kỹ xảo và cực kì nặng, mái tóc ngắn màu xám bay lên trong gió, nốt ruồi dưới mắt phượng như ẩn như hiện, cậu ta quả thực kiêu ngạo có tư bản.

Lúc này, hình như Atobe cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của tôi, liền liếc nhìn thoáng qua về phía tôi, sau đó liền giơ cao cánh tay lên không trung đánh một cái búng tay: “Chìm đắm trong mỹ kỹ của bốn đại gia đi!” rất thủy tiên!

“A! Đẹp trai quá!” “Atobe-kun của tôi!” “Atobe-kun, hãy nhìn nơi này! Nhìn nơi này!” Thế giới này quá điên cuồng, nữ sinh biến thân hết thành sói.

Giữa sân, Yuki khẽ hừ một tiếng, sau đó dùng ánh mắt nhu hòa nhìn nam sinh tóc đỏ thắm đang ngồi ở nghỉ ngơi trên băng ghế. Ngừng, ngừng lại! Ánh mắt nhu hòa, cái nữ độc miệng kia biến tính? Dụi dụi mắt, nhìn lại, không sai, đúng là ánh mắt nhu hòa âm áp, hơn nữa đối tượng là Mukahi Gakuto. Oa kha kha, bị tớ bắt được rồi nhé, nữ độc miệng thâm mên!

“Kimiko, cậu đang nhìn gì vậy? Sao lại cười kiểu...” Mai muốn nói lại không dám nói ra.

“Kiểu gì?” Cỏ vũ hỏi.

“Kiểu gian trá... A, không phải, không phải. Rất xin lỗi, xin đừng nóng giận.” Mai đỏ mặt hoảng loạn xin lỗi.

“Không sao, tớ không thêm đề ý đâu.” Ngay cả tiểu bạch Mai cũng nhìn ra, đúng là sơ suất, thu liễm thu liễm.

Nửa giờ sau, người trên sân Tennis bắt đầu lục tục rời đi, thu thập xong các thứ đồ linh tinh trong sân, Yuki ôm sổ sách đi đến cạnh chúng tôi chào hỏi: “Mai, hồ ly.” Cái gì?

“Nữ độc miệng!” Nhảy lên trước, hung hăng trừng mắt cậu ta.

“Được rồi được rồi, hai người các cậu sao không thể hòa hảo phút nào vậy?” Mai tốt bụng biến thân thành người hòa giải, “Kimiko, Yuki, tớ có chuyện muốn nhờ các cậu.”

“Chuyện gì vậy?” Tôi tò mò hỏi.

“Tôi hôm nay có thể theo giúp tớ đi chơi đêm lễ hội hoa anh đào không, lúc học cơ sở, bố mẹ lo lắng không cho tớ đi. Ngày hôm qua bọn họ nói nếu có bạn bè đi cùng thì mới cho phép đi. Tớ rất muốn đi, làm ơn làm ơn.” Mai xoa xoa tay, khẩn cầu nói.

“Đi chơi đêm lễ hội hoa anh đào?” Nhắc lòng mày, có vẻ như rất thú vị đây.

“Ừ! làm ơn.” cậu ấy chớp chớp mắt, đáng thương hề hề nhìn tôi.

“Được, tớ không có ý kiến.” Tôi vỗ vỗ vai Mai.

“Yuki ~ Yuki ~” Mai sở hết ‘vỗ’ làm nũng.

“Buổi tối tớ đón các cậu.” Yuki nhẹ thở dài một hơi, vẫn phải đầu hàng.

“Yeah! Quá tuyệt vời! Nhớ phải mặc kimono đấy nhé!” Mai vui vẻ nhảy nhót.

“Cái gì? Kimono? Yada*!” Tôi bị kinh hách, kêu to, khiến cho chung quanh nhân nhìn chăm chú.

*yada tiếng nhật là không thì phải

“Đương nhiên! Đêm lễ hội hoa anh đào chính là ngày hội của thiếu nam thiếu nữ. Nữ sinh tuyệt đối! Nhất định! Phải! mặc kimono!” Mai tròn mắt thuyết giáo.

“Tớ không muốn mặc đâu!” Kháng nghị kháng nghị.

“Chỉ cần nói cho bác gái là được.” Yuki tổng kết.

“Cậu dám! Nếu cậu nói với mẹ tớ, tớ sẽ liều mạng với cậu!” Mẹ tôi với ảo tưởng Romantic nhất định sẽ làm tôi khổ chết mất.

“Thật có lỗi, ngay tại lúc cậu lớn tiếng ồn ào, tớ đã gọi điện thoại rồi.” Yuki âm hiểm, dương dương tự đắc giờ di động.

Tôi tuyệt đối tuyệt đối phải trả thù! Matsumoto Yuki, chuyện cậu thâm mến, tớ nhất định sẽ ‘giúp’ cậu an bài tốt, bày kế hoạch nghiêm cẩn!

“Đi chơi đêm à.” Atobe chạm nhẹ vào nốt ruồi dưới khóe mắt, nhìn ba người dần dần đi xa.

“Không thể bỏ lỡ các mỹ nữ mặc kimono.” Oshitari hứng thú.

“Kimiko-chan, buổi tối nhất định phải chơi vui vẻ nhé.” Chị đưa tôi tới cửa.

“Anata, con gái nhỏ của chúng ta đã trưởng thành xinh đẹp giống hệt như một nụ hoa anh đào vậy, huhuhuhuhu. Thượng Đế ơi, tôi quả thật rất hạnh phúc.” Mẹ, đầu phải là con đi xuất giá đầu, sao mẹ lại ảo tưởng không thực tế gì gì đó vậy.

“Kimiko-chan, chú ý an toàn, đặc biệt với bọn con trai có ý đồ.”

“Vâng, vâng.” Còn bố thì vẫn thế, luôn có ý thức phòng bị nghiêm trọng.

“A!” Theo bản năng bước nhanh một bước, bị guốc gỗ dưới chân làm vấp, lao đảo một cái.

“Cẩn thận!” “Cẩn thận kìa, Kimiko-chan. Mặc kimono phải bước nhẹ nhàng, động tác từ từ, lễ nghi thực nữ!” Hừ, chính vì thế cho nên tôi mới chán ghét.

“Kimiko, cậu thật xinh đẹp! Kimono màu hoa anh đào thật hợp với cậu, còn cả đồ trang sức màu bạc trên đầu cậu nữa, hôm nay cậu nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt!” Ở trên xe, Mai kéo tôi nhìn ngấm trên dưới.

“Tớ mới tình nguyện không cần xinh đẹp như vậy, tớ bị mẹ ép buộc nhưng hai giờ, hai giờ đấy!” Hung hăng trừng mắt Yuki một cái.

“Cậu không nói chuyện thì còn có thể hù dọa người khác.” Yuki, tớ sẽ không trông mong cậu sẽ nói gì lọt tai, nhưng mà thù này ngày sau tất báo!

Thành phố bao phủ bởi bóng đêm tạo cảm giác bất đồng với sự huyền ảo thế tục của ban ngày, nơi nơi đều lộ ra sắc thái thần bí, bỗng một luồng sáng

vút qua bầu trời, giống như là ngân hà trong trời đêm vậy. Gió nhẹ từ từ thổi, trong trẻo như lời nói nhỏ nhẹ, thiếu nữ ngưng ngừng, thiếu nam sang sáng, đó là một khung cảnh tuyệt đẹp của tháng tư.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ban đêm mộng như thơ

“Đội trưởng Yamato, vì sao chúng ta phải đến lễ hội chơi đêm này vậy.” Mèo Kikumaru nửa dựa vào cậu bạn hợp tác, khó hiểu hỏi.

“À, mina, thả lỏng cũng là một loại rèn luyện đấy.” Đội kính râm kính tròn, tiền bối Yamato giải thích.

“Tiền bối nhất định là vì bồi dưỡng ý thức tập thể của Seigaku chúng ta, đối với tuyển thủ đánh kép bọn mình mà nói là rất quan trọng. Xem ra về sau tớ phải trao đổi với Kikumaru nhiều hơn, đi chơi nhiều hơn. À, mọi người tựa hồ còn chưa nhận ra được điểm này, làm sao bây giờ, giải đấu Tokyo sắp bắt đầu, thời gian không nhiều lắm...” bảo mẫu Seigaku lại đắm chìm vào trong sự lo âu.

“Tiền bối Yamato tổ chức du lịch, 2% khả năng là để tân sinh như chúng ta dung nhập câu lạc bộ Tennis tốt hơn, 98% là đơn thuần muốn tìm bạn ra ngoài chơi.” Inui Sadaharu giết phong cảnh lấy ra laptop viết viết vẽ vẽ.

“Ne, Tezuka, đúng là một ban đêm thú vị.” Fuji cười tủm tỉm nhìn nhóm đội hữu. “Ừ, không thể lơ lỏng.” Băng sơn trả lời.

Một tay làm bộ thực nữ cầm cái quạt tròn, một tay còn lại cầm thịt viên nướng nóng hổi, không chút kiêng nể nuốt~ing.

“Đúng là dọa người!” Yuki lạnh lùng châm chọc.

“Hừ! Nếu không phải tại cậu mặt báo với mẹ tớ, thì tớ đã có thời gian ăn cơm chiều rồi.” Phui miệng, bất mãn nói.

“Được rồi được rồi, nhưng Kimiko cậu cũng phải chú ý hình tượng một chút chứ, tối hôm nay cậu là thực nữ kimono đấy!” Mai, cậu đừng dễ dàng tớ, tớ là giả thực nữ, có dùng lỗ mũi cũng sẽ không biến thành thực nữ chân chính được. (Tác giả Phi: đau đầu, chịu thua rồi.)

Lưu luyến vài quán ăn vặt, quét sạch một đồng ăn vặt, rốt cục rượu chùng cơm no rồi.

“Rồi! Hiện tại, không được sơ suất đi thôi!” Thỏa mãn xoa xoa miệng, bày ra một cái mỉm cười tắt thở.

“Inui, cậu nghe thấy không?” Fuji hơi kinh ngạc nhìn về phía cậu bạn đầu con nhím.

“Ừ, là danh ngôn của Tezuka, nữ sinh kia 75% là fan của Tezuka, 25% là trùng hợp.” Inui đẩy đẩy mắt kính, thấu kính phản xạ ra một đạo ánh sáng quý dị. Hai người nhìn nhau cười, bất quá đi tiếp.

“Ai nha, lại không tóm được, đã phá cái túi lưới thứ mười rồi.” Mai thờ phỉ phỉ nhìn đám cá vàng đang bơi khoan khoái trong bồn.

“Trò chơi ngây thơ.” Yuki mặc kimono màu tím nhạt, khi không nói chuyện thì là một tiêu chuẩn của búp bê Nhật Bản, nhưng vừa nói là hóa thân thành phù thủy.

“Ngây thơ thì ngây thơ, nhưng lại ẩn chứa kỹ xảo. Mai, đưa túi lưới cho tớ.” Tới cuốn tay áo lên, cúi người ngồi xổm xuống, đưa cái quạt tròn cho Yuki, tay phải cẩn thận cầm chắc lấy túi lưới.”Mai, cậu muốn con nào?”

“Con ba màu ấy.”

Ngừng thờ, không vội vàng xuống tay, con cá ba màu giáo hoạt bơi qua lại trong bồn, cái đuôi như màn sa mỏng khẽ chuyển động, lưu lại phía sau từng làn sóng gợn. Đến khi nó bơi mệt mỏi, dừng lại ở trong nước, tới nhanh chóng xuống tay, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai hất tiểu gia hỏa bỏ vào trong bồn gỗ nhỏ.

“Thật là lợi hại!” Mai sùng bái nhìn tới.

“Hừ, có gì khó đâu.” Yuki khinh thường nói.

“Vâng vâng! Không khó, vậy cậu thử đi.” Khiêu khích nhìn cậu ta.

“Đến thì đến.” Yuki đoạt lấy đồng túi lưới còn thừa lại trong tay tôi, ngồi trên mặt đất bắt đầu tác chiến. Vài phút sau, “Lại rách, sao có thể.”

“Chơi trò này phải có bí quyết!” Yuki tò mò nhìn tới. “Nhanh, chuẩn, ổn, quan trọng là biết nắm giữ thời cơ!”

“Hình như Kimiko đang nói đến kiếm đạo.” Mai dùng ngón tay xoa môi dưới, vui vẻ nói.

“Ừ, rất nhiều chuyện đều tương thông nhau mà.” Tôi ưỡn ngực, phe phẩy quạt tròn, đắc ý cười.

“Hừ, đuôi thẳng đứng rồi kìa!” Bà kia, không thể nói lời nào để nghe một chút sao?

“Matsumoto Yuki, cậu ghen tị, ghen tị!” Tức giận cầm cây quạt chỉ vào cậu ta

“Được rồi, được rồi, hai cậu thật là.” Mai bắt đầu đi hát tay, bắt đầu giải hòa.

“Kimiko sao? Đúng là một cô bé thông minh.” Ở quán bên cạnh, đang mua quà tặng cho em trai, Fuji cười nhìn ba người đang đấu võ mồm, Inui Sadaharu vẫn còn đang vui đầu ghi lại.

Ngồi trên thềm đá đằng sau thần miếu, nhìn hoa anh đào nở rộ xán lạn phồn thịnh, ánh trăng cho chúng thêm một tầng vàng sáng màu bạc. Một trận gió đêm bỗng thổi qua, sấm sập rơi xuống một trận mưa hoa anh đào, vờn tay cảm nhận được sự mềm nhẹ phát phới của các cánh hoa.

“Gió nổi lên anh đào rơi, không còn vương vấn, không trung không có sóng trụ, trời có loạn hoa bay.” Yuki than nhẹ, ngâm một câu hát, thoát nhìn có vài phần cô đơn. (Tojikachan: Câu thơ này trong tập thơ “Cổ kim hòa ca”, ta không tìm thấy bản dịch ở đâu cả, bản convert cũng cực kỳ khó hiểu, cho nên ta chỉ edit sơ thôi, mọi người thông cảm nhé)

“Gió xuân yêu nó,

Anh đào nở rộ.

Nhưng mà, làm sao bây giờ?

Như hôn môi bạn,

Bạn thật đẹp

Trở thành khoảnh khắc phương hoa;

Nếu rời xa bạn,

Tìm tôi

Vĩnh viễn lưu lại một vết sẹo.

Hôn môi tôi đi,

Để tôi ở khóm môi bạn

Lưu lại một luồng thanh nhã.

Hướng chi

Ngày này sang năm,

Tôi một lần nữa trở thành cành lá

Dưới ánh nắng chiều xán lạn.”

Ngoái đầu nhìn lại cười, nhìn thẳng sự băng cứng trong đáy mắt Yuki, thầm nói rằng cậu không cô độc, ngày này sang năm chúng ta cũng sẽ cùng nhau thưởng thức hoa anh đào. Tấm lá chắn bằng của băng giá của Yuki lại bị tôi đánh vỡ, tôi cười dịu dàng.

“Kimiko, câu thơ đó là cậu làm sao?” Mai vờn người tới gần tôi.

“Ừ ừ! Vừa rồi ngẫu hứng phát huy, tớ rất lợi hại đúng không, thiên tài đấy!” Tôi vờn tay làm chữ V, chớp chớp mắt.

“Đuôi! Đuôi!”

“Matsumoto Yuki! Tuyệt đối là cậu đang ghen tị, tuyệt đối là ghen tị bản thiên tài!”

“Hừ ~” Yuki ngoài miệng khinh thường, nhưng cô đã nhớ kỹ, dưới bầu trời đêm cười khẽ ngoái đầu nhìn cô gái, nếu nói Mai là người cùng cảnh ngộ và làm chỗ dựa cho cậu ấy lúc cô tịch, như vậy Nakamura Kimiko chính là gió xuân tháng tư, mưa phùn tháng năm, nắng ấm tháng sáu, từng chút từng chút tan chảy băng cứng trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Một đêm mưa tùy ý chiến đấu

“A, Keigo, sao cậu lại đến lễ hội đêm vậy, không phù hợp với phong cách của cậu chút nào.” Oshitari Yuushi mặc kimono màu xanh đen, bên hông mặc đai lưng khá rộng, tay ôm một mỹ nữ cao gầy, thâm ý nhìn Atobe.

“Bỏ đại gia ngẫu nhiên đến thử nghiệm một chút cuộc sống bình dân, chuyện này không tốn hao gì mỹ học hoa lệ của bỏ đại gia. Ne ~ Kabaji.”

“Wushi”

Oshitari cúi đầu thì thầm với mỹ nữ một lúc, sau đó nhẹ nhàng sờ eo mỹ nhân, ái muội nói: “Ngoan, ngày mai anh sẽ đi tìm em.” Mỹ nhân hơi ai oán rồi đi.

“Đi thôi, Keigo, cùng nhau thử nghiệm cuộc sống bình dân đi.” Oshitari quyết định không thể lỡ mất trò hay đêm nay.

“Nói vậy mẹ cậu chính là Dạ Phong Linh!” Mai hưng phấn nhìn tôi.

“Đúng vậy. Sao thế, rất có tiếng sao?” Nghi hoặc nhìn nhìn Yuki, cậu ấy nhún vai tỏ vẻ không rõ.

“Có tiếng! Đương nhiên là có tiếng! Bà ấy chính là thần tượng của tớ đây, là tiêu biểu bất hủ của tiểu thuyết thiếu nữ! Từ tiểu học tớ đã là fan của bà ấy rồi, không nghĩ tới, không nghĩ tới! Dạ Phong Linh lại là mẹ cậu. Kimiko, tớ thật hâm mộ cậu đây, cậu đúng là rất rất rất hạnh phúc!” Mai bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng.

Có gì hạnh phúc chứ? Tác giả tiểu thuyết thiếu nữ nhà tôi hoàn toàn là mang tôi vào nhân vật trong tiểu thuyết của mẹ cả, đồng quần áo hồng ren phần kia mãi tới khi tôi lên tiểu học, sau khi có năng lực phản kháng mới triệt để quét sạch được hết khỏi tủ quần áo. Ngẩng đầu nhìn trắng, chỉ kém chảy ra hai hàng nước mắt, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh! Mai vẫn còn cực kỳ thâm tình đào dạt giới thiệu với Yuki các tác phẩm tiêu biểu của mẹ tôi, thấy Yuki cực kỳ nhẫn nại, tôi không khỏi cho cậu ấy một cái ánh mắt lý giải, vất vả cậu!

“Không nghĩ tới ở chỗ tôi như mực thế này còn có vài tiểu thư xinh đẹp như thế.” Bỗng mấy tiếng đáng khinh vang lên.

Đúng là khoa trương lại giả tạo! Vào đêm thường thức anh đào, sắc lang xuất hiện, sau đó hoàng tử xuất hiện, cứu công chúa khỏi miệng sói đói, từ đây ái mộ yêu nhau, hoàng tử, công chúa từ đây sống cuộc sống hạnh phúc, the end. Đây là tình tiết mà tiểu thư Dạ Phong Linh thân ái quen dùng.

Không phải chứ, ông trời ông đùa giỡn tôi sao! Tôi chỉ là nhỏ nhỏ oán thầm lão mẹ trong lòng một chút thôi, sao ông lại trừng phạt tôi như vậy chứ, phần hận trừng bầu trời đêm.

Bên cạnh, Mai đã khấn trương run run, Yuki cũng cắn môi.

“Thừa dịp ba bọn chúng còn chưa vây quanh chúng ta, hai cậu chạy mau!” Tôi giữ chặt hai cậu ấy, nhẹ giọng nói.

“Cái gì! Cậu đừng ra về! Đây đâu phải trận đấu kiếm đạo!” Yuki gắt gao trừng tôi.

“Không, không, tuy rằng tớ rất sợ hãi, nhưng mà tớ quyết không để mình Kimiko lại để chạy trốn!” Mai kéo tay áo tôi.

“Không có thanh kiếm Senbonzakura, tớ vẫn có thể chiến đấu như thường! Các cậu nhanh đi tìm người đến hỗ trợ, đứng ở đây chỉ biết trở thành gánh nặng của tớ thôi!” Nhẹ nhàng nói ra sự thật.

“Không...” Mai rưng rưng, ngơ ngác nhìn tôi.

“Muốn bị bọn họ đùa bỡn sao? Tớ cũng không muốn! Tớ rất nghiêm cẩn, hãy tin tưởng tớ.” Kiên định nhìn các cậu ấy.

“Mai, tớ đếm 123, chúng ta cùng nhau chạy ra sau.”

“Yuki, cậu...”

“Tin tưởng cậu ấy đi.” Yuki nhìn về phía tôi.

Mai cũng buông bỏ tay áo tôi ra: “Ừ, tớ sẽ đi gọi người tới cứu cậu! Kiên trì một chút!”

“1-2-3!”

Nhìn hai bóng lưng chạy vội đi, ba tên lưu manh nhất thời sùng sốt, sau đó lập tức vây lấy tôi. “Xem ra, bạn bè của em bỏ em rồi. Nhưng vì phòng họ gọi người đến, bọn anh chỉ có thể mang em đi thôi. Thế nào, tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn theo bọn anh đi, bọn anh sẽ dịu dàng với em”

Như vậy lãnh nhìn ba tên ngu ngốc kia, “Thật đáng tiếc, tôi lại không phải là người dịu dàng. Tôi muốn nhân danh mặt trăng tiêu diệt mấy người!”

Bên kia, Fuji Shusuke và Inui Sadaharu còn đang ngắm cảnh đẹp dưới núi, đột nhiên cánh tay bị bắt lấy. Chỉ thấy một bóng người màu hồng sắp bị ngã, theo sau còn có một người màu tím nhạt thân hình lao đảo ngã xuống đất.

“Cậu không sao chứ.” Fuji tiến lên giúp cô gái sắp sửa ngã xuống kia.

“Đừng... đừng để ý bọn tôi, xin các cậu mau... mau đi cứu bạn tôi, cậu ấy ở ngay đằng sau đèn.” Cô gái không kịp thở, khẩn cầu nói.

“Có ba tên lưu manh ở đó, xin hãy nhanh lên!” Cô gái bị ngã trên đất kéo lấy tay áo Inui Sadaharu, vội vàng nói.

Họ... chính là bạn của cô gái vừa rồi, nói vậy người đang gặp nạn chính là...

“Inui, chúng ta đi!” Fuji cùng Inui nhanh chóng chạy về phía đèn chùa.

Một phút sau, Oshitari và Atobe nhìn thấy mấy bạn học cùng lớp ngồi sững dưới cửa chùa, không khỏi sững sờ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Atobe trong lòng căng thẳng.

Oshitari tiến lên nâng hai cô gái dậy “Atobe-kun, Oshitari-kun, xin hãy đi cứu Kimiko, cậu ấy ở sau đèn bị ba lưu manh quấy rầy!” Atobe không đáp lại, thậm chí không gọi Kabaji, một mình dẫn đầu vọt đi.

Chạy thẳng đến nơi, dưới tàng cây Tùng có hai bóng người quen thuộc đang đứng: “Fuji! Inui! Các cậu sao lại ngây ra ở đây!”

Inui ngốc lảng quay đầu nhìn Atobe, ngón tay chỉ về phía trước. Chỉ thấy một bóng dáng sắc hoa anh đào ở dưới ánh trăng bỗng trở nên tĩnh lặng, mái tóc dài hơi xoắn xoã tung theo bóng dáng kia phiêu động, vũ động theo cô ấy, hai thân hình mềm yếu ngã xuống, phảng phất như động tác chậm vậy. Đột nhiên, cái tên lưu manh còn lại run rẩy rút ra đao, nhắm hướng bóng dáng anh đào đâm tới.

“Cẩn thận!” Atobe kêu to chạy tới.

Ngủ ngốc! Tay còn không cầm chắc đao mà còn liều chống. Thanh đao hướng bên trái tôi đánh úp lại, nhanh chóng lắc mình, tay phải bắt được cổ tay đối phương, tay trái nhằm thẳng vào sườn dưới cánh tay mà đánh, đồng thời đoạt được đao, tay không đoạt đao sắc! Trong nháy mắt đoạt được đao, thân thể hơi lùi lại, lấy chân phải làm trục, chân trái hướng ra phía sau đá vòng lên một cái, thân thể đối phương liền mất đi trọng tâm.

“Nghỉ dùng trí dừng truy giặc đến cùng đường, không thể mua danh học bá vương!” Chân trái thuận thế hạ xuống đất ngồi xổm xuống, chân phải hướng thẳng chân trái của đối phương đánh mạnh. “Á!” Ngã xuống. Đồng thời tay trái cầm đao vừa đoạt được ném vọt ra ngoài, cầm thẳng vào giữa hai chân của tên đáng khinh số 3, kèm một tác nữa là hấn sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

“Nakamura Kimiko! Chính lại quần áo cho bốn đại gia!” Atobe căm giận ra lệnh.

Gi? Vì sao tôi phải chỉnh lại quần áo cho nữ vương Atobe chứ. “À... quần áo của cậu rất chỉnh tề mà.” Nghi hoặc, không hiểu.

“Ngủ ngốc!” Atobe bước đến. Làm gì chứ!

Cậu ta dùng thân thể chặn lại ánh trăng, cũng chặn lại mấy tầm mắt đằng xa. Theo ánh mắt nữ vương, tôi hét to: “Á!” Lập tức cuống quýt kéo lại vạt áo kimono, che khuất đùi trắng nõn; đeo lại đai lưng, kéo nhanh vạt áo, che lại xương quai xanh bị lộ.

Chỉnh sửa thỏa đáng, ngẩng đầu nhìn Atobe. Dưới ánh trăng, Atobe có chút mê người. Nhưng mà, cái ánh mắt kia của cậu ta là sao chứ, tôi đâu phải là gà con, cậu ta cũng đâu phải điều hầu! Hung hăng trừng cậu ta.

“Ha ha, đúng là một cô gái không hoa lệ.” Tôi và cậu ta gần đến mức có thể ngửi thấy mùi hương như có như không trên người cậu ta.

“Không nghĩ tới... tiểu thư đáng yêu còn am hiểu phi đao nữa.” Oshitari khoan thai đến chậm.

“Áck? Từ đâu biết phi đao.” Lạ lùng nhìn cậu ta.

“Vậy vừa rồi là?” Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi.

“Nhất thời xúc động liền ném thôi.” Mấy đạo ánh mắt dừng ở vị trí đao cầm, lưu manh số 3 trên đất vừa tỉnh lại ngất đi. “Cái kia, chỉ có thể nói vận khí của hấn khá tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tuần lễ vàng xui xẻo nhất

Ngày mai nghỉ phép rồi! Vừa khẽ hát, vừa khoan khoái sắp xếp túi sách.

“Hò ly, có vẻ như cậu hoàn toàn không bị ám ảnh.” Yuki ngồi tựa vào cạnh bàn, lấy tay chống cằm.

Nhìn Yuki đi cà nhắc, trong lòng cực kỳ vui sướng! “Ha ha, tớ đâu bị thương giống người nào đó.”

Tối hôm qua, từ ‘mất bão’ tôi toàn thân trở ra, nhưng Yuki lại bị thương ở chân trái, quả nhiên cường độ ‘bão’ có lực phá hoại rất lớn.

“Thần kinh thật đúng là thô.” hiện tại tâm tình của bản thiên tài rất tốt, không thêm so đo với cậu.

“Tuần lễ vàng có mười ngày, cậu định làm gì?” Cậu gì mà quan tâm tớ như vậy chứ, nổi hết cả da gà.

“Vốn là quyết định cả nhà đi du lịch Đông Nam Á, nhưng mà!” Nghiến răng, “Ngày hôm qua, tên con trai đầu gối kia lại bắt cóc chị tớ, nói là đi lữ hành thanh niên tình nguyện. Đúng là giả hoạt mà, dùng một cái cớ đường đường chính chính như vậy không chỉ ôm được mỹ nhân về, lại còn có được hảo cảm của mẹ tớ. Mà không biết có phải là đã thông đồng với nhau không mà ông lão nhà anh ta lại muốn tớ đi huấn luyện ba ngày, tớ và nhà bọn họ tuyệt đối! Tuyệt đối không hợp bất tự!” mắt bắt đầu bốc hỏa, bóp nát chai coke vừa uống xong.

“Vậy câu lạc bộ kiếm đạo các cậu mấy ngày nay sẽ không có huấn luyện?” Yuki tuyệt đối có âm mưu.

“Làm gì? Hỏi rõ ràng như thế, cậu thăm mền tớ à.” Híp mắt tới gần cậu ấy.

“Nakamura Kimiko.” Hm? Quay đầu lại.

“Thu dọn hành lý! Sáng mai, bốn đại gia đến nhà cậu đón cậu.” Cái gì! Cậu nói cho rõ ràng được không, cậu bắt tôi phải ở trong nước sôi lửa bỏng sao?

“Vì sao?” Không hiểu nhìn nữ vương.

“Matsumoto Yuki bị thương, cậu ấy đề cử cậu làm trợ lý tạm thời của quản lý câu lạc bộ Tennis, tuần lễ vàng, câu lạc bộ Tennis ở nhà của bốn đại gia tiến hành tập huấn.” Atobe ngồi trên ghế tựa, bắt chéo chân, dùng giọng nói hoa lệ giải thích.

“Đề cử tớ thành trợ lý? Tớ không chịu!” Căm giận nhìn chằm chằm Yuki.

“Ừ, tớ hiểu được.” Yuki, tiếng của cậu sao... ghen ngào và thương tâm vậy?

“Kimiko! Yuki coi cậu là bạn bè mới giao công tác quan trọng này cho cậu đấy, hơn nữa tớ cũng sẽ đi giúp cậu ấy! Sao cậu lại có thể làm cậu ấy thương tâm như vậy!” Mai ai oán nhìn tôi.

“Cái kia... Tớ không có ý đó, Yuki, tớ nguyện ý giúp cậu mà! Cậu đừng như thế, nhé.” Lập tức đến gần chân thành nhìn cậu ấy.

“Vậy ý của cậu là đáp ứng?” cậu ấy đáng thương hề hề ngẩng đầu, dùng đôi mắt màu đen chờ mong nhìn tôi.

“Ừ!” Ba giây sau, tôi mới tỉnh lại, tôi vừa nói gì vậy! Bị lừa! Tuyệt đối bị lừa! Nữ độc miệng lần đầu giả bộ đáng thương thật sự rất có tính lừa gạt. Buồn bực~ing, không được, sống chết cũng phải phản kháng. “Nhưng mà sự phụ của tớ muốn tớ đến nhà ông ấy bế quan tu luyện từ ngày 3 đến ngày 5.”

“Bốn đại gia sẽ phái xe đón cậu.” Atobe khẽ vuốt nốt ruồi dưới khóe mắt, cười nói. Biết nhà cậu có tiền rồi!

“Còn nữa, không biết câu lạc bộ kiếm đạo có tập huấn không!” Một cái dây thừng cứu mạng cuối cùng.

“Hi, Nakamura!” Suzuki Kikuri-senpai sang sảng chào tôi, “Đội trưởng bảo chị báo lại với em, câu lạc bộ chúng ta sẽ tiến hành tập huấn và trận đấu để phân các Tịch vào hai ngày cuối của tuần lễ vàng, mấy ngày này cố lên đấy! Hẹn gặp lại!”

(Tojikachan: các Tịch ở đây hình như là chỉ vị trí cao thấp trong trận đấu Kendo, không phải là đai đen đai trắng gì đó thì phải, vì ta google search mãi mà không tìm thấy gì, có nàng nào biết về kiếm đạo thì comment giúp ta với nhé, ^^~)

Chị Kikuri, chị tới đúng lúc thật...

“Thật khéo, chúng ta tập huấn đến ngày bảy của thời gian nghỉ phép. Cứ thế đi, tám giờ sáng mai bốn đại gia sẽ đứng giờ tới đón cậu, đừng không hoa lệ ngủ quên, hm~ chúng ta đi, Kabaji.”

“Wushi”

(Tác giả Phi: nữ vương à, các ngày bị an bày như vậy thật sự chỉ là trùng hợp sao?)

Nữ vương: Kabaji, văng cô ta ra cho bốn đại gia.

Kabaji: Wushi!)

Về đến nhà, vẫn chìm trong sự đã kích, tuần lễ vàng thanh nhàn tốt đẹp của tôi! Cứ thế biến mất rồi ~

“Kimiko-chan, bảo bố, mẹ cũng không muốn bỏ con lại đi lữ hành đâu, huhuhuhuhu. Anata, anh xem, chúng ta còn chưa đi, Kimiko-chan đã không bình thường rồi.” Mẹ nhào tới ôm lấy tôi.

“Con gái ngoan, là bố không tốt, là bố không tốt!” Bố kéo tay tôi, mặt áy náy.

Hai người dừng như vậy, sẽ khiến con có cảm giác rất tội lỗi. “Không phải, Yuki bị thương, con phải giúp cậu ấy quản lý câu lạc bộ Tennis, ngày mai phải đi theo đội đến trại huấn luyện. Chưa từng làm quản lý bao giờ, có chút khẩn trương, có chút khẩn trương mà thôi, ha ha ha.” Vuốt đầu ngây ngô cười, sự tình ngày hôm qua đương nhiên không thể để bố mẹ tôi biết, nếu không, không biết sẽ khoa trương đến mức nào đâu.

“Như vậy sao, Kimiko-chan đã đáp ứng bạn rồi thì nhất định phải cố lên nhé! Mẹ sẽ mang quà cổ vũ về cho con!” Mẹ nắm chặt tay, chớp chớp đôi mắt to đáng yêu.

“Kimiko-chan, ở trại huấn luyện phải chú ý đám con trai khả nghi đấy.” Bố tha thiết dặn dò.

“Vâng! Vâng!” Con đáp ứng hết, mọi người yên tâm đi.

Mười giờ đêm, trong nhà chỉ còn lại một mình tôi, cha mẹ đáng yêu đã bắt đầu cuộc lữ hành trăng mật thứ 10 của bọn họ. Ban đêm, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, oán niệm! Đột nhiên ngồi bật dậy, kêu to: “A!!!! Vì sao tôi lại không hay ho như thế chứ, vì sao!!!”

Ừm, bờ cát, kem, thanh kiếm Senbonzakura, Byakuya-sama! (Tác giả Phi: cô làm cái mộng gì thế.)

“Nakamura Kimiko! Nakamura Kimiko! Tỉnh lại ngay cho bọn đại gia!” Áck? Nghe lầm rồi, nữ vương làm sao có thể ở nhà của tôi. Chớ đi, Byakuya-sama!

“Byakuya?” Atobe phát hỏa trùng cô gái đang cuộn mình trên giường, không thể nhịn được nữa, bước thẳng đến kéo chăn ra, “Nakamura Kimiko, cậu tỉnh lại ngay cho bọn đại gia!”

(Tác giả Phi: lật chăn à, hi hi, vạn nhất Kimiko thích ngủ trần thì làm sao bây giờ? Nữ vương điện hạ có ý phải không.

Atobe: Kabaji!

Phi: dừng dừng, tôi sẽ tự thân cắt đi!)

Ánh sáng nãy liệt đâm thẳng vào mí mắt, duỗi chân ra ngồi dậy, sờ sờ mái tóc lộn xộn, nhắm mắt lại vô thức theo thói quen đi vào phòng rửa mặt. (Tác giả Phi: tên thần kinh thô, còn chưa tỉnh lại à.)

Sờ sờ thấy bàn chải đánh răng, dùng ngón tay tìm tìm vị trí cầm, bóp kem đánh răng ra, cầm cốc nước lên. Ừm, vị bạc hà rất thơm, mùi tươi mát, chậm rãi mở mắt.

Vừa rồi hình như tôi nghe thấy tiếng Atobe... AAAA! Atobe Keigo! Tôi trợn to hai mắt, xông ra ngoài. “Cậu! Cậu! Sao cậu lại ở nhà của tôi, ở trong phòng tôi?!” Cầm bàn chải đánh răng chỉ vào nữ vương đang bắt chéo chân ngồi trên ghế tựa.

“Ngày hôm qua bọn đại gia đã nói thế nào?” Atobe bất mãn nhắc lên đầu mây.

Nhớ lại~ing: tám giờ sáng mai bọn đại gia sẽ đứng giờ tới đón cậu, đừng không hoa lệ ngủ quên. “Nhớ ra rồi? Hm? Kết quả cậu thật sự không hoa lệ ngủ quên.”

“Không đúng, chuyện đó và chuyện cậu rêu rao vào tận nhà tớ không liên quan gì hết!” Tôi lập tức phục hồi tinh thần lại.

“Rốt cục tỉnh rồi à, bọn đại gia gọi điện thoại đến nhà cậu nửa giờ, cuối cùng chỉ có thể phái người đến nhà cậu mở khóa, vừa vào đến nơi còn nhìn thấy tư thế ngủ kỳ kỳ không hoa lệ của bạn học Nakamura Kimiko. Nhanh thu dọn sạch sẽ, đi với bọn đại gia!” gáy Atobe-san đã bạo gân xanh rồi, ngày hôm qua quên mất đặt đồng hồ báo thức.

Aiz, tôi theo bản năng nhìn nhìn quần áo mình, “Atobe Keigo! Cút ngay cho bọn tiểu thư đi! Sáng sớm tỉnh mơ vào phòng thực nữ phù hợp với mỹ học hoa lệ của cậu sao?”

Atobe tao nhả đứng dậy, trước lúc ra khỏi phòng còn dùng ngữ điệu uyển chuyển nói: “Ha ha, thực nữ sao? Sao bọn đại gia không thấy?”

Phần hận ném bàn chải đánh răng vào cửa phòng đã đóng, bỗng nó lại nhẹ nhàng mở ra, Atobe trắng trợn đánh giá tôi từ trên xuống dưới “Áo ngủ của Nakamura-san cũng đáng yêu đây chứ.”

“Đi tìm chết!” Ném dép lê.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Kiếp sống của cô gái ở trại huấn luyện

Bên tai truyền đến tiếng rùng rùng trúc nhẹ sần sật, chạy chậm trên đường nhỏ trong rừng, thở sâu một hơi, đây là không khí trong veo nhất của thiên nhiên. Nhà tư bản thật đúng là xa xỉ, cả tòa núi nhỏ này đều là của nhà đại thủy tiên. Vì tu luyện, tôi hy sinh nửa giờ ngủ, dậy sớm bắt đầu chạy chậm. Nếu để lão nhân Sarada phát hiện thể lực của tôi giảm xuống, thì chẳng khác gì khủng long trở về địa cầu, dân chúng lâm than vãn đề trọng đại – an toàn. Nghĩ đến đây, không khỏi lạnh lẽo cả người, liền nhanh chóng chạy tiếp về phía trước.

“Thiếu gia, điểm tâm đều chuẩn bị tốt. Xin hỏi khi nào thì ăn cơm?” Quân gia cung kính hành lễ về phía Atobe đang đi xuống thang lầu.

“Mọi người đã đến đông đủ chưa?”

“Chỉ thiếu tiểu thư Nakamura.”

“VẬY thì chờ thêm chút nữa. Thật là, lại để bốn đại gia phải chờ, cô gái này thật không hoa lệ!” Atobe ngồi ở trong đại sảnh, nhìn ngoài cửa. Không biết cô gái kia bị cái gì kích thích nữa, đột nhiên chăm chỉ lên, sáng nào cũng dậy sớm để chạy bộ.

“Chào buổi sáng, Atobe.” Tsukimitsu Ochi hòa ái chào hỏi với hậu bối này, không thể phủ nhận Atobe Keigo có khí chất của vương giả.

“Chào buổi sáng, Tsukimitsu tiền bối.” Atobe không yên lòng đáp lễ. “Đúng rồi, tiền bối, anh có biết trường học chúng ta có người nào tên là Byakuya không?”

“Byakuya? Nghe tên hẳn là một nam sinh đi, nhưng không có nghe nói qua.”

“Hừ!” Đột nhiên Atobe biến sắc.

Ôm một chồng khăn lau, khẽ híp mắt, tôi chậm rãi bước vào sân Tennis xa hoa. Ở Hyoutei làm trợ lý quản lý đúng là thoải mái, không cần làm cơm, không cần quét dọn vệ sinh, chỉ phụ trách mang trà rót nước cho bọn họ, ngẫu nhiên phải đi tìm cái tên Jirou tham ngủ.

“Kimiko, hôm nay Atobe-san thật quá hung dữ. Cậu đưa khăn lông cho cậu ấy được không, tớ không dám” Mai cẩn thận đi đến gần, vẻ mặt có kị vực trộm đánh giá nữ vương đang giữa sân luyện tập đánh với Mukahi.

“Không thành vấn đề!” Tôi vỗ vỗ ngực, rút ra khăn lông màu tím đất tiền, đi về phía Atobe.

“Atobe-san, khăn lông của cậu.” Thấy bọn họ vừa nghỉ ngơi, tôi liền đưa khăn lông cho cậu ta. Nữ vương đứng che mắt mặt trời, đôi mắt màu bụi nhìn tôi chăm chăm, cảm giác cực kỳ áp bách. “Giờ chứ?” lắc lắc ngón tay trước mặt cậu ta, “Mukahi ở kia kia, tôi đâu phải là đối thủ của cậu đâu!”

“Hừ!” Vị khó chịu này hừ nhẹ một tiếng, nhận lấy khăn lông lau đi mồ hôi trên đầu, sau đó ném khăn lông cho tôi. “Mukahi! Giờ nghỉ kết thúc, dùng lực tay mạnh hơn, đánh hết sức cho bốn đại gia!” sau đó là một cái phát bóng như đạn pháo, oanh thẳng về phía Mukahi còn đang ngốc lảng vì chưa kịp chuẩn bị tốt. Ai đã chọc cậu ta thế? Thủy tiên hôm nay biến thân thành rồng bá vương, giống hệt Transformers vậy. Ở sân huấn luyện khác, Oshitari buông vọt bóng bàn, đẩy đẩy mắt kính, nhìn sang bên chỗ gió lốc này, “Hôm nay ngàn vạn không thể bốc thăm đối chiến với Atobe.”

“ye? ye? Biểu tình của đại tiểu thư Matsumoto của chúng ta như thế là sao, Atobe-san là kẻ thù giết cha của cậu sao?” Nhảy đến trước mặt Yuki, cười nhìn bằng son biến thành núi lửa đỏ sộ. “Atobe tâm tình không tốt còn giận chó đánh mèo người ta, rất không chuyên nghiệp!”

Yuki xiết chặt bút bi trong tay. “Người ta? Người ta nào cơ?”

Không thể dễ dàng buông tha cậu ấy, “À! Là Mukahi. Mukahi-kun thật là có sức quyến rũ, lại có thể khiến đại tiểu thư Matsumoto khản trương đến mức này.” Yuki sừng sốt, nhìn về phía tôi. “Thì ra Atobe là kẻ thù giết chồng của Yuki!” Tôi ái muội chớp chớp mắt liếc cậu ấy.

“Cậu... cậu đừng nói vậy!” Mặt đỏ, đại kỳ tích thứ chín thế giới! Vừa lòng ôm lấy đồng khăn lông còn thừa lại, vừa đi sang các sân khác, vừa hô to vào sân “Mukahi-kun cố lên nhé! Matsumoto-san cố vũ cho cậu đấy!” Tiễn thế bắt nạt Yuki một chút, ha ha, thề lưỡi nhìn cậu ấy đang thẹn quá thành giận. Mà Mukahi-kun mặc danh kỳ diệu nhìn tôi, “Tập trung chú ý cho bốn đại gia!” Lại là một cái pháo tia laser siêu cấp.

* Mặc danh kì diệu nghĩa là không thể hiểu được

“Không tốt, Yuki! Không thấy Kimiko đâu cả!” Mai hoảng loạn vọt vào phòng Matsumoto.

“Không thấy? Hừ, lo lắng cái gì, bản sự của tên hồ ly kia rất lớn mà.” Yuki không ngừng đầu, tiếp tục đánh chữ trên laptop.

“Là thật đấy, sau khi ăn xong cơm chiều đã không thấy tăm hơi. Ngay từ đầu tớ còn tưởng rằng cậu ấy ở trong phòng tắm rửa, nhưng cậu ấy căn bản không hề ở trong phòng, gọi di động cũng không có ai nhận.” Mai cướp đi bút trong tay Yuki, sốt ruột nói. “Kimiko có thân thủ rất tốt, nhưng mà nơi này là núi, nếu cậu ấy chạy ngã xuống núi thì làm sao bây giờ? Hiện tại trời đã tối đen, rất nguy hiểm.”

Yuki chau mày, quyết đoán nói: “Đi, tìm Atobe hỗ trợ đi.”

Chỉ chốc lát, toàn bộ biệt thự trong núi ào ra một đồng người, ai cũng cầm một cái đèn pin, chia nhau chạy đi tìm. Trong biệt thự, Atobe phiền chán chạm vào nốt ruồi trên mặt, gian phòng nào cũng đã tìm kiếm. Chỉ thừa một nơi chưa đi tìm, Atobe đi xuống tầng hầm ngầm sâu. “Đừng tới đây! Cứu mạng!” Một giọng nữ thét chói tai ở khiến sự yên tĩnh có vẻ đột ngột. Là cô ấy! Nữ vương cũng không quan tâm đến hình tượng, đá văng cửa tầng hầm.

Tôi đứng ở trên một cái thùng, ra sức vung Senbonzakura, đột nhiên một đạo ánh sáng chiếu lên mặt đất, một người phá cửa vào.

“Huhuhuhuhu, Atobe-san.” Nức nở, mặt đầy nước mắt.

“Ai biến cậu thành thế này? Đừng khóc, trả lời bọn đại gia!” Atobe chạy tới bắt lấy tay của tôi.

“Nó! Huhuhuhuhu, đuổi bọn nó đi! Chúng nó cứ vây quanh tớ, Huhuhuhuhu.” Tôi chỉ vào đồng đen đen đang chạy đi chạy lại bên chân tường.

“Con... Con chuột?” Atobe nhìn tôi như đang nhìn khủng long, lắp bắp.

“Ừ, rất bản rất đáng sợ, mau giúp tớ đuổi chúng nó đi!” Tôi lau nước mắt, đáng thương hề hề nhìn cậu ta.

“Ha ha, đúng là một cô gái không hoa lệ.” Atobe lại khôi phục trạng thái thủy tiên. “Thì ra cậu sợ chuột, hm? Muốn bọn đại gia giúp cậu đuổi chuột cũng được thôi, nhưng cậu phải trả lời bọn đại gia một vấn đề.”

“Mau nói vấn đề gì!” Đầu tiên phải giải quyết nạn chuột đã.

“Byakuya là ai?”

Hử? “Cậu làm sao mà biết Byakuya?” Tôi kinh ngạc ngây ngốc.

“Cậu chỉ cần trả lời bọn đại gia là được!” Cậu ta hung tợn trừng mắt tôi.

“Byakuya, tên đầy đủ Byakuya Kuchiki, là một vị khách khí chất cao nhã, tuấn mỹ bất phàm, anh ấy rất hiểu kiếm đạo, câu nói nổi tiếng là ‘Phân tán đi, Senbonzakura’.” Nói tới đây, tôi nhắm mắt lại giờ Senbonzakura lên. “Đứng đứng, không thể khóc. Byakuya-sama từng nói, ‘Chúng ta không nên rơi lệ, vì đối nội tâm mà nói, đó chính là bại trận. Cho nên, khóc là hoàn toàn dư thừa.’” Vội vàng lau khô nước mắt.

“Cậu!” biểu cảm của Atobe lại thay đổi thất thường, thật là thú vị. (Tác giả Phi: là do bị vẻ mặt háo sắc của cậu chọc giận đấy.)

“Thôi thôi! Nhanh chóng giải quyết chúng nó đi!” Thúc giục.

“Hừ!” Atobe hất mặt sang một bên. “Phách!” Búng tay một cái. “Kabaji!”

“Wushi”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Năng sớm dịu dàng

Đi ra tầng hầm ngầm, cảm giác ấm áp giống như có thiên sứ buông xuống vậy, mỉm cười hít một hơi.

“Đến cùng thì cậu xuống tầng ngầm làm cái gì?” lãnh khí của Yuki lao thẳng vào mặt.

“Ngồi thiền.”

“Ngồi thiền?” Nhìn biểu tình của mọi người như vừa nuốt ruồi bọ vậy. “Ừ ừ, mỗi ngày đều phải tĩnh tâm một lúc, là chương trình sư phụ cho tớ đấy.” Tôi tốt bụng thỏa mãn sự hiếu kỳ của bọn họ, “Hơn nữa nơi tớ cần phải yên tĩnh để huấn luyện, tầng hầm là nơi yên tĩnh, rất thích hợp. Nhưng mà... thật không ngờ tầng hầm nhà Atobe-san lại có đám chuột ghê tởm, đúng là siêu cấp không hoa lệ!” Nhìn ngoài cửa sổ, trên trời có một cái bóng đen đang bay xa, tôi nghi hoặc nói: “Cái kia là loại chim gì? Thật lớn!”

“Kia không phải là chim, Kimiko, là trực thăng.” Mai nhỏ giọng nhắc nhở.

“Phốc!” trà lập tức bị phun ra khỏi miệng.

“Tư thế không hoa lệ kia của cậu là sao vậy. Muốn noi huấn luyện, thì có thể nói với bồn đại gia. Nhà của bồn đại gia không thiếu một, hai gian phòng ở, ne? Kabaji.”

“Wushi”

Biết nhà cậu lớn rồi, biết cậu là nhà tư bản rồi. (= = #)

“Quản gia, lập tức thu dọn một phòng lớn yên tĩnh cho bồn đại gia! Hơn nữa, quan trọng là không thể có thứ gọi là chuột xuất hiện!” Nói xong còn chau mày nhìn tôi. Phi! Cho hắn biết nhược điểm quả nhiên không phải là chuyện tốt mà, không tin cậu không sợ hãi thứ gì, hừ hừ! Cầm tức!

Cầm thanh kiếm Senbonzakura, mang theo balo, nhanh chóng bước ra chiếc xe hơi dài khiến người ta phải ghé mắt kia, vẫy tay muốn lái xe nhanh chóng rời đi. Chiếc xe xấu nhất của nhà Atobe mà cũng rêu rao như thế, đậu ở cửa đạo quán cổ kính thật quá kỳ quái. Nhìn chiếc xe đi xa, tôi không khỏi dài thờ phào nhẹ nhõm, may mà không có ai nhìn thấy.

“Buổi sáng tốt lành.” Một tiếng nói dịu dàng bay tới. “Không nghĩ tới lại gặp Nakamura-san ở đây.”

“Buổi sáng tốt lành, Yukimura-kun.”

“Vừa rồi là xe nhà Atobe đi.” đôi mắt màu tím thật giống chị tôi.

“À, ừ...” Vẫn bị nhìn thấy, trên đầu xuất hiện mấy vạch đen. “Bạn tớ nhờ giúp làm trợ lý cho câu lạc bộ Tennis, cho nên Atobe-san tốt bụng cho tớ mượn xe.”

“Thì ra là thế.” Đón nắng sớm, Yukimura cười giống như đóa hoa nở rộ khả cúc.

“Hôm nay Nakamura-san tới luyện tập à.” sau lưng Yukimura có đeo một cái túi tennis màu xanh nhạt.

“Ừ, phải ở đây tiến hành bế quan tu luyện ba ngày. Yukimura-kun tới đây để tìm Sanada-kun huấn luyện sao?” Tôi cười cười hỏi.

“Đúng vậy, trận đấu sắp bắt đầu, Rikkaidai không thể cho phép thất bại lần thứ hai. Quán quân cả nước, bọn tớ đã đợi rất lâu.” Yukimura sau sự dịu dàng là khí phách không thua gì Atobe.

“Vậy hãy cố lên nhé!” Kiên định gật gật đầu nhìn Yukimura.

“Ừ.”

Cuối tuần lễ vàng, trong đạo quán có rất nhiều học sinh đến, tôi bước nhanh vào trong đình. “Thầy, em đến rồi!” rồi ngồi quỳ ở ngoài cửa phòng.

“Ừ” Một giọng nói khí phách mười phần vang lên, cửa bị đẩy ra. “Haruno!”

Con dâu cả của nhà Sanada, cũng chính là mẹ của Hoàng đế Sanada, kính cẩn đi đến, “Bố, xin hỏi bố có gì phân phó?”

Cứ nghĩ đến đến người chị đáng yêu của tôi về sau sắp sửa ở trong một gia đình như thế này, trở thành một phụ nữ cũ kỹ, trong lòng liền bi ai một trận.

“Đã thu dọn phòng xong chưa?”

“Ngày hôm qua đã thu dọn xong rồi ạ.”

“Tốt, đưa Nakamura đi đi.”

“Vâng.”

Lão nhân ở nhà đúng là Thái Thượng Hoàng lãnh huyết, tôi hơi run lên. “Vậy, thầy, em lui trước.” Khuất phục trước thế lực hắc ác, tôi là người thành thật.

“Bác gái, thật phiền toái bác.” Lễ phép cảm tạ nói.

“Không có gì, không cần phải khách khí như vậy. Rất nhanh chúng ta sẽ là người một nhà rồi, ha ha.” Phu nhân Haruno hòa ái nhìn tôi. Hừ! Đương nhiên rồi, cái con chồn kia của nhà bác đã ngấm đi Kuyou-onechan xinh đẹp nhà của cháu rồi!

(Tác giả Phi: chồn chẳng phải là chỉ ăn trộm gà thôi sao? Hay cô ám chỉ Kuyou là... ——biu~ người này bị ném ra hệ ngân hà.)

“Hơn nữa, đây là lần đầu tiên bác thấy bố coi trọng một đệ tử như vậy đấy.” bác gái, đây không phải là coi trọng, mà là tra tấn! Tra tấn!

“Thầy luôn dạy dỗ cháu, cháu luôn luôn cảm kích trong lòng.” Về công phu giả vờ, tôi là cao thủ!

“Đây rồi.” Đẩy ra cửa phòng màu trắng, bên trong là một gian phòng kiểu Nhật sạch sẽ. “Trong nhà đều là con trai, nên đối với phòng con gái thì bác hơi thiếu kinh nghiệm. Đừng ngại, thiếu cái gì thì cứ nói với bác nhé.” Phu nhân Haruno đứng là khách khi.

“Không không, thế này là rất tốt đấy ạ! Cháu chưa bao giờ nằm giường kiểu Nhật cả, căn phòng tao nhã như vậy đúng là rất đẹp. Cháu rất cảm ơn bác!” Xoay người cúi đầu.

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Đúng rồi, Genichirou nhà bác với cháu bằng tuổi, nếu có chuyện gì, cháu cũng có thể nói với nó.” bác gái, bác dùng ánh mắt nhìn chị cháu để nhìn cháu làm gì chứ, cháu và Sanada Genichirou căn bản là khác tuổi mà, hoàng đế nhà bác làm gì có chỗ nào giống thanh thiếu niên!

Thay xong trang phục kiểm đạo, mang theo thanh kiếm Senbonzakura đến gặp lão nhân. “Nghỉ phép vài ngày, không bỏ nhiệm vụ đấy chứ.” Lão nhân mặt không biểu cảm nhìn tôi chăm chăm.

“Nghiêm túc nghe thầy dạy bảo, một chút cũng không dám sơ sẩy.” cung kính khom người.

“Ừm, buổi sáng em vào đạo quán hỗ trợ chỉ đạo học sinh đi.”

Hm? Hôm nay trời có bão sao? Có phải lão nhân Sanada chưa tỉnh ngủ hay không mà tự nhiên lại từ bi thế!

“Buổi chiều có bạn cũ của thầy tới chơi, thầy muốn em cùng học sinh của ông ta đối chiến. Nếu thắng, thầy sẽ cho em thụ đạo.”

“Thật vậy ạ? Thầy!” Sanada Genemon ở trong mắt tôi hóa thân thành Phật Tổ Tây Thiên, lóe sáng rọi vạn trượng.

“Ừ, chuẩn bị cho tốt.”

(Toji: “thụ đạo” hiểu nôm na là nghi thức nhận đệ tử chính thức của nhà võ)

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: thiếu niên tennis nhiệt huyết

“Kimiko, từ lúc bế quan tu luyện kết thúc, sao trông cậu luôn buồn bã ỉu xiu vậy?” Mai vừa nói vừa đi đến giữa sân, giăng lưới tennis ra.

“Các cậu chỉ nhìn thấy phong cảnh của nghi thức thụ đạo, nào biết rằng hai ngày sau đó tớ bị lão nhân Sanada kia bắt nạt thảm hại đến mức nào chứ.” Tôi ngồi sững trên ghế đá, ngẩng đầu nhìn mây trắng đang bay trên trời xanh. “Bây giờ cánh tay của tớ vẫn còn tê đây này!”

Hôm nay là ngày tập huấn cuối cùng của câu lạc bộ Tennis, mấy ngày nay ở chung khiến tôi hiểu rõ mọi người ở câu lạc bộ này. Trong truyện tranh hình như bọn họ đều là thiên chi kiêu tử *, sau lưng trà giả vô số nỗ lực gian khổ. Đặc biệt là Atobe Keigo, đóa hoa thủy tiên này chính là nhân vật có cường độ huấn luyện nhiều nhất của câu lạc bộ Tennis. Phòng tôi đối diện phòng cậu ấy, phải hơn mười giờ mới có thể nghe thấy tiếng cậu ấy về phòng. Cho nên, mọi người hãy cố lên đi! Để không phải hối hận vì đã bỏ lỡ thanh xuân!

(* Thiên chi kiêu tử: Đứa con cưng của ông trời)

Một chiếc xe kiểu cũ chạy đến. A, nhóm Seigaku đến rồi.

“Tsukimitsu-kun, giải khu vực Tokyo hồi trước có thể cùng các cậu tiến hành thi đấu hữu nghị, đúng là rất vui vẻ.” Dẫn đầu đi xuống xe, đội trưởng Seigaku – Yamato Yudai, cùng Tsukimitsu tiền bối thân thiện bắt tay.

“Thật xin lỗi, đã phải phiền toái các cậu chạy tới tận đây. Hôm nay mong mọi người giúp đỡ.” Sao không khí có chút quái dị vậy? Hai đội trưởng thoát nhìn đang vui vẻ chào đón nhau, nhưng sau lưng bọn họ phảng phất lại dấy lên đại hỏa hừng hực. Dụi dụi mắt, lại nhìn tiếp. Thì ra không chỉ có tôi cảm giác được, nhìn mọi người đứng cách xa hai người họ hơn mười thước, tôi khẳng định giác quan thứ sáu của mình không sai.

“Quả nhiên là thật!” Mai bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu nói.

“Cái gì thật?” Tôi tò mò hỏi cậu ấy.

Mai thành thật lắc đầu. “Chỉ là Tsukimitsu-senpai có tình cảm với Ohtori Zaki-senpai, làm cho Ohtori-senpai và bạn trai của chị ấy bất hòa. Biết bạn trai của Ohtori-senpai là ai không?” bà tám Mai thần bí nhìn tôi.

“Chẳng lẽ chính là...” Tôi kinh ngạc nhìn Yamato tiền bối đằng xa.

“Đúng đúng, không sai! Chính là đội trưởng câu lạc bộ tennis của Seigaku.” Như là đoán được kết cục của tiểu thuyết trinh thám, một trận tình điện mang cảm giác tê dại xẹt qua người.

Tôi tò mò nhìn chăm chăm hai người đang di chuyển trong sân, không biết trận đấu trong hiện thực có khoa trương giống như trong anime không.

“Tezuka Zone bị phá sao?” Fuji lo lắng nhìn đáng người kiên cường kia.

“Ừ, nhưng cú phát bóng của Atobe cũng bị Tezuka đỡ được.” Mắt Oishi sáng ngời. Nhìn biểu cảm của những người xem bên ngoài sân là hiểu trận đấu này kịch liệt đến mức nào.

Atobe am hiểu các cú phát bóng nặng, vọt phá không khí. Tezuka hơi nghiêng trọng tâm xuống, huy vợt đánh trả cầu về phía góc chết đối diện. Nữ vương lấy tốc độ cực nhanh, cấp tốc đuổi theo quả cầu, tăng mạnh lực cổ tay, cầm vợt mãnh liệt đánh trả. Quả cầu nhỏ màu vàng bay múa trên không trung, đột nhiên tăng tốc rơi xuống. Tezuka xoay cánh tay, khuỷu tay hơi gấp khúc, không đợi cầu rơi xuống đất, lập tức ra một cú đánh. “Phách!” Quả tennis bắn thẳng xuống sân bên kia bật lên cao năm, sáu cm.

“0-15”

“Tezuka, đây là tuyệt chiêu mới của cậu sao? Ừm ~ thú vị, để cho bọn đại gia hoa lệ phá nó đi!” Atobe khẽ vuốt nốt ruồi. Tezuka lại về tư thế phát bóng, trầm mặc khi phá.

“3-4”

“5-6, Tezuka phá phát, đổi phát bóng.” Kết quả Atobe vẫn bỏ lượt phát bóng, do tuyệt chiêu mới của Tezuka.

“A ôi! A ôi! Tezuka hãy huy hoàng mà thắng một ván này đi!” Kikumaru hưng phấn kêu to.

“Chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy đâu.” Fuji nhẹ nhún lại hai hàng lông mày.

Tezuka dùng tay phải tung quả cầu nhỏ lên, giờ cao vợt bóng bàn, thân thể hơi ngưỡn ra sau, hai chân phát lực, nhấn mạnh một cái, nhanh chóng huy vợt từ trên xuống dưới. Bóng tennis nhằm thẳng đến góc ngoài phía bên trái sân đối phương bay đi, phát bóng thật xảo diệu! Một bước lướt xinh đẹp, mái tóc màu tím bụi của Atobe khẽ bay lên. Một cái đánh trở lại, cầu xoay tròn bay về phía góc chết của đối phương, thật nhanh. Lại là tuyệt chiêu kia, kính mắt của Tezuka chợt lóe ra ánh sáng phản xạ vô cùng chói mắt. Sắp xong rồi sao? Atobe cấp tốc cúi người, hai chân hơi gấp xuống huy vợt, cầu nhẹ nhàng rơi xuống, cơ hồ không bắn lên, chỉ là lẳng lặng ngừng trên mặt đất. Đúng là một cú đánh khiến lực cầu giảm bớt rất tuyệt!

“Thì ra Atobe là vì hoàn thành cú đánh trả của mình mới chậm chạp chưa phá tuyệt chiêu của Tezuka. Ha ha, năng lực thật kinh người.” Trong lời nói của Fuji lộ ra một tia hưng phấn.

“Tách!” Búng tay một cái, kiêu ngạo hoa lệ. “Tezuka, có vẻ như đã xong rồi!” Tezuka đẩy đẩy mắt kính, ánh mắt giống như bắt giữ được con mồi vậy.

“Một ván kết thúc, Atobe và Tezuka, 6-6 hòa!”

“Hừ, nếu lại cho cậu một cơ hội nữa, cậu hoàn toàn có thể phá cú đánh kia của tôi phải không. ~Tezuka” Atobe thu vợt bóng bàn, đứng ở trước cái võng. Tezuka không trả lời, chỉ cùng cậu ấy bắt tay. “Xem ra thắng bại giữa chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể quyết định được ở bàn thứ bảy, bọn đại gia sẽ thắng cậu trong trận chung kết, trước đó ngàn vạn đừng thua đấy.”

“Cậu cũng không được sơ suất.” Lạnh lùng trả lời.

“Nhanh đi ăn cơm đi! Chết đói đến nơi rồi!” Mukahi oán giận nói.

“Đi, để bọn đại gia mời các cậu ăn đại tiệc hoa lệ đi. Ne ~ Kabaji”

“Wushi”

“Xuất phát! Xuất phát!” Kikumaru biến thân thành mèo, sôi nổi chạy qua tôi.

“Á!” Tôi ôm sườn phải, khổ sở ngồi xổm xuống.

“Sao thế! Kimiko!” Yuki chống nạng đi tới, mắt trừng Kikumaru bên cạnh.

“Không phải tớ, không phải tớ, tớ không hề làm gì cả!” Kikumaru hoảng loạn xua tay.

“Eiji không cố ý, là vợt của cậu ấy không cẩn thận va phải Nakamura-san.” Oishi giúp cậu bạn hợp tác giải thích.

“Là vết thương do đối chiến ngày hôm đó sao?” Tezuka đi tới, nhíu nhíu mày nhìn tôi.

“Ừ...” đau đến mức không nói ra lời, buổi tối ngủ cũng không dám quay người sang phải.

“Hừ! Đúng là một cô gái không hoa lệ, bị thương còn không nói!” Atobe bước nhanh đến, xoay người ôm lấy tôi, bắt mắt nhìn về phía Tezuka. “Kabaji! Đi nói cho quần gia, bảo ông ấy gọi bác sĩ Suzuki tới!”

“Wushi”

“Sau này xin hãy bảo vệ cho sự thắng lợi của Hyoutei!” đôi mắt màu bạc kiên định nhìn tôi.

“Ăn phải thuốc nổ?” Yuki lấy tay ở trước mặt tôi lắc lắc.

“Hừ.” Quay đầu, nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ lay động trong gió. Đêm hôm ấy, tôi vốn đã chuẩn bị tốt để khiêu chiến kiếm đạo với Kamechirou. Hừ! Con chồn kia lại dựa vào khứu giác như dã thú, phát hiện thấy sát khí tràn ngập căn phòng. (Tác giả Phi: không cần dã thú, người bình thường cũng có thể cảm giác được.) Sau khi hẹn với mẹ thời gian hai bên gia đình gặp mặt, liền xin phép mang chị đi nghe nhạc kịch. Mà sau đó, mẹ già lập tức hung hăng giáo dục bố và tôi. Chờ đó, Sanada Kamechirou, rửa cô cho sạch, chờ làm vật hi sinh dưới thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi đi! Nghĩ đến đây, tôi vỗ mạnh bàn.

“Kimiko...” Mai quay đầu cẩn thận gọi tôi.

“Gì vậy?”

“Bây giờ là giờ toán.” Áck? Nhìn xung quanh, mọi người đều buồn bực nhìn tôi. Atobe hứng thú nhìn, vuốt nốt ruồi cười khê.

Trên bục giảng, cô giáo đang giảng giải ví dụ mẫu, sau đầu đã xuất hiện ba cái ‘ngã tư đường’. “Nakamura, tan học đến văn phòng!”

“Vâng - - ”

“Hôm nay vất vả cậu quá.”

“Vất vả cậu rồi.”

“Ngày mai gặp!” sau khi quét dọn xong tràng đạo, tôi vác thanh kiếm Senbonzakura lên vai đi vào phòng thay quần áo.

“Nakamura, hôm nay ra sức hơn mọi hôm nhì!” chị Kikuri vừa mặc đồng phục trường vừa nói.

“Vâng.”

“Nhưng mà cũng không nên đá kích hai đội viên câu lạc bộ nam kiếm đạo đến khiêu chiến đến mức đó chứ, không nên một chiêu ‘giết’ luôn. Về sau còn luyện tập cùng một tràng đạo với nhau, nên cho người ta chút mặt mũi.”

“Em hiểu ạ, về sau em sẽ chú ý.” Không chút để ý trả lời. “Senpai, mai gặp.”

“Mai gặp.”

Kikuri nghiêng đầu nhìn người đã đi xa. “Hình như Nakamura có chút không bình tĩnh thì phải.”

Đi trong vườn trường rộn ràng nhộn nháo, tâm tình vẫn rất buồn bực.

“Á!!!” Xa xa, một giọng nữ thét chói tai. Cúi đầu mặc kệ, hôm nay bốn cô nương không kích thích nổi tinh thần. Đột nhiên một người lên tới trước mặt, tôi không biểu cảm ngăn đầu lên, là một người đàn ông mặc áo gió cười đáng khinh “Hắc hắc hắc hắc~” Hắc cái đầu ông, giờ chân đá thẳng vào giữa hai chân hắn, tay phải cầm thanh kiếm Senbonzakura giáng mạnh xuống một cái, thân thể người nọ chậm rãi ngã xuống đất. Không thấy tâm tình tôi đang khó chịu hay sao, muốn chết mà!

Mấy bác bảo vệ trường thờ hồn hên chạy tới, “Em không sao chứ?” Mờ mịt nhìn bọn họ. “Tên biến thái đó kia rồi!” Một nữ sinh mắt rung rung, chỉ vào người đàn ông đang nằm trên đất.

“Đúng là tên thích ở trần, chúng tôi đã lũng bắt hắn lâu rồi, hôm nay lại dám đi quấy rầy nữ sinh!” Bác bảo vệ trường số 1 đập đập người đang nằm trên đất.

“Hắn? Tên thích ở trần?” Tôi nhếch lông mày, nghi hoặc.

“Sao? Em không biết?”

“Vâng.” Cầm chặt lấy thanh kiếm Senbonzakura.

“Vậy sao em lại đá hắn?” Bác bảo vệ trường số 2 há to miệng, là chuẩn bị ngâm trứng gà sao?

“À, bản năng.” Sờ sờ đầu.

“Bản năng?” Lập tức, chung quanh tôi trong vòng mười thước không còn ai.

Vươn vai một cái, đan mười ngón tay vào nhau vươn lên trời. Rõ ràng sáng sớm thứ bảy rất ấm áp, vì sao nội tâm của tôi lại lạnh lùng như băng thề. (Tác giả Phi: bởi vì cô là BT!)

“Con đi đây!” Khoác balo nhỏ lên vai, cầm thanh kiếm Senbonzakura theo.

“Kimiko-chan, trận đấu hôm nay cố lên nhé!” Mẹ mặc bộ áo váy màu phấn hồng đứng trước cửa nhà, liên tục vẫy tay.

Xuống xe bus, một mình đi trên đường phố huyền ảo. Chỗ rẽ ở ngã tư...

“Á, rất xin lỗi.” Vừa nhấc đầu, lại là đôi mắt màu tím kia.

“Ha ha, là Nakamura à. Chúng ta thật có duyên với phương thức gặp mặt này đấy.” Nữ thần mỉm cười, luôn khiến người ta kinh diễm như thế.

“Ừ nhỉ. Lần nào cũng đều là tứ dụng phải cậu, Yukimura.” Khóe miệng cậu khẽ nhấc lên.

“Nakamura mang kiếm trúc là để chuẩn bị cho trận đấu sao?”

“Ừ.”

“Vậy liệu tứ có vinh hạnh đi xem trận đấu không?”

“Đương nhiên có thể.”

Hai người sóng vai đi đến sân vận động, dưới bóng cây loang lổ, bỗng cảm thấy nội tâm mình thật trầm tĩnh. “Hôm nay sao Yukimura lại đột nhiên đến Tokyo?” Tôi đánh vỡ trầm mặc.

“Đề đi kiểm tra định kỳ, tứ phẫu thuật tay một năm trước.” Hần cười vân đạm phong khinh. Đúng vậy, giải đấu khu vực Kanto năm trước, nữ thần đang đánh bạc với vận mệnh.

* vân đạm phong khinh – chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

“Vậy bây giờ Yukimura-kun đã hồi phục rồi phải không?” Thật đau lòng cho người nhu nhược mà kiên cường như cậu ấy.

“Ừ, hoàn toàn hồi phục rồi. Nakamura đang quan tâm đến tứ sao?” Yukimura cười rộ lên giống như một đóa hoa cúc vậy.

“Đương nhiên. Yukimura-kun phải luôn luôn bảo vệ thân thể nhé, đừng cố kỵ mà hoàn thành giấc mộng của mình đi!” Một mỹ nhân như vậy, làm cho người ta vừa thương tiếc vừa kính trọng.

“Ừ, nhất định!” trong mắt Yukimura mang đầy sự kiên định.

°°∩∩,,∩∩°°

“Nakamura, đây là bạn trai của em sao? Thật đẹp trai!”

“Senpai, đừng nói lung tung. Đây là bạn của em, Seiichi Yukimura, đây là đàn chị của tứ, Suzuki Kikuri.” Tôi giới thiệu người này cho người kia.

“Xin chào tiền bối, lần đầu gặp mặt.”

“Ha ha, xin chào.” chị Kikuri lôi kéo tôi, kề tai nói nhỏ. “Ánh mắt em không tồi, vừa đẹp trai vừa lễ phép.”

“Senpai!”

°°∩∩,,∩∩°°

“Là một Tịch, hôm nay em chỉ cần tham gia trận đầu thôi, đấu vòng loại thì chỉ cần vị trí ngũ Tịch ra chiến đấu. Giữ lại thể lực, chuẩn bị tốt phần thi cá nhân buổi chiều đi.” Thay quần áo xong, Ohtori-senpai dặn dò.

“Vâng, em hiểu rồi!”

“Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Nakamura mặc trang phục kiếm đạo đấy.” Yukimura dùng mu ngón tay sờ cằm, tò mò đánh giá tôi.

“Thế nào? Rất tuần tú đúng không!” Tôi làm tư thế chuẩn bị rút đao.

“Ừ, rất xinh đẹp.” Giọng nói như gió nhẹ thổi qua. Khuôn mặt tôi hơi nóng lên, khẽ ngượng ngùng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: công chúa quyết chiến mì sợi

“Tezuka-kun.” Yamato Yudai buộc chiếc áo lông vàng nhạt bên hông, nhìn cậu đàn em bên cạnh. “Có nhớ ba năm trước, anh đã phó thác câu lạc bộ Tennis cho em không?”

Tezuka hơi sững sốt, lập tức trả lời. “Đương nhiên ạ.”

“Giờ, anh muốn nhờ em một lần nữa, hãy trở thành trụ cột của Seigaku đi!” Yamato đưa lưng về phía ánh mặt trời, nhìn cậu thiếu niên kiên nghị đã cao hơn mình. “Khiến câu lạc bộ Tennis trung học phổ thông của Seigaku trở thành cường giả cả nước.”

Lần dẫn dò thứ hai, vẫn rung động như thế. “Vâng!”

“Sa, sa. Một tuần trước khi đại hội bắt đầu, chúng ta đi hẹn hò vui vẻ đi!” trên trán Tezuka hiện ra ba đạo vạch đen, lùm cồi phía sau bỗng xôn xao lên. Sau khi hai vị đầu sỏ Seigaku rời khỏi, bốn bóng người nhanh chóng đi ra.

“At... Atobe?!” Tôi dùng thanh kiếm Senbonzakura chỉ vào cái tên kiêu ngạo kia.

“Hm? Thế nào, nhìn thấy dáng người hoa lệ của bốn đại gia cho nên kích động lấp bắp?” không trước Atobe vuốt vuốt tóc mình. “Cậu đấy, mấy ngày nay quá lộn xộn, một chút cũng không hoa lệ.”

Hít sâu, tôi hoa lệ hay không thì liên quan gì đến cậu! Trùng mắt nhìn. (Tác giả Phi: cô này đã khôi phục trạng thái bình thường, kiểm tra xong.)

“Ha ha, Atobe-kun. Gặp cậu ở đây, thật trùng hợp quá.” Yukimura nhàn nhạt chào hỏi Atobe.

“À, không nghĩ tới Seiichi Yukimura của Rikkaidai lại ở đây, ne ~ Kabaji.”

“Wushi”

“Thế nào, là bản thiên tài mời Yukimura đến!” Có một người bạn là mỹ nhân như vậy, đương nhiên phải khoe khoang một chút. Atobe nhìn tôi chăm chú, chợt quay sang nhìn Yukimura chằm chằm. Nữ thần cười khẽ liếc cậu ta một cái, rồi dịu dàng nhìn tôi, ánh mắt thiên sứ!

“Đối thủ là Tohoku, năm trước họ đã vào vòng loại thứ hai của giải đấu. Thực lực tổng thể không mạnh, nhưng mà Nhất Tịch của họ – Irie Ichiko đã đi thi phần thi cá nhân trong giải khu vực Tokyo, đứng thứ tư.” Ohtori-senpai nói với các thành viên chủ lực. “Chị đã cùng cậu ấy giao thủ với nhau, là tuyển thủ thuộc loại hình đột kích. Nakamura, trước khi tiến vào giải đấu cả nước, không cho phép thất bại!”

“Vâng!”

Mang loại đồ uống chuyên dùng của vận động viên cho chị Kikuri, ánh mắt nhìn theo người trong tràng. “Đội trưởng, thật không hổ là hoa hậu giảng đường của Hyoutei, ngay cả huy kiếm cũng đều xinh đẹp như thế!” Thần tượng đấy, thần tượng!

“Đừng ngăn người nữa, mau chuẩn bị đi, sắp đến lượt em rồi.”

Lấy ra dây buộc tóc màu đen trong balo, buộc chặt mái tóc dài lên. Tôi lơ đãng nhìn ra phía bên ngoài tràng, bỗng nhìn thấy một dáng người quen thuộc. A? Tezuka Kunimitsu! Sao cậu ấy lại đến đây vậy. Bên cạnh là Yamato Yudai, cách bọn họ không xa là bốn người bất quá đang ‘mai phục’. Ha ha, hôm nay nào nhiệt thật.

“Ohtori, lấy hai điểm thắng lợi! Hyoutei 4-0 dẫn đầu.” Trọng tài tuyên bố.

A, đến trận chiến mở màn của tôi rồi, chờ mong đã lâu.

“Hyoutei khinh thường Tohoku chúng ta đến thế sao? Dám phái một học sinh năm thứ nhất đối chiến với đội trưởng?” Nhị Tịch Tohoku vừa bị bại trận cảm giận nói.

“Phải em ấy lên đã là cho các cậu ấy mặt mũi rồi!” Matsumoto Kikuri tràn ngập tin tưởng nhìn cô đàn em trên tràng. Sau đó cười nói với cậu bé tuổi tú bên cạnh: “Lần đầu tiên xem trận đấu kiếm đạo à.”

“Vâng! Em chờ mong đã lâu rồi.”

“Hừ! Cô gái không hoa lệ kia ngăn vạn đừng có làm bốn đại gia mất mặt!” tương phản với lời nói móc, trong đôi mắt Atobe tràn ngập tin nhiệm.

“Tiếp theo, trận đấu Nhất Tịch giữa Hyoutei và Tohoku. Nakamura và Irie, hai bên chào nhau.”

“Bắt đầu!”

Coi thường tôi sao? Irie lộ ra sơ hở ở bên trái khi chuyển động, tôi đây liền vui lòng nhận lấy! Bước dài một bước, tốc độ cực nhanh xâm nhập khu vực phòng thủ của đối phương, đánh một đòn “HA!”

“Nakamura, một điểm!”

“Một chiêu chết lập tức sao. Zaki, bọn em có một người mới rất tuyệt.” Yamato đeo kính đen đứng bên cạnh mỹ nhân Ohtori. Mà đứng đó không xa, Tezuka tuy rằng đã nhìn thấy trận đấu của Nakamura Kimiko lần thứ hai, nhưng cũng không khỏi thán phục.

Irie Ichiko, hãy để tôi chiến đấu đột kích mà cậu am hiểu để giải quyết cậu đi! Khẽ nhấc khoe miệng, di chuyển nhanh như chớp. Khí thế như vũ bão đến gần đối thủ, giống hạt điện quang hỏa thạch*. Irie không ứng phó nổi, vô lực chống đỡ. Một cú dứt điểm, “HA!” mũ bảo vệ của người đứng thứ tư của năm trước rơi xuống đất.

“Nakamura, lấy hai điểm thắng lợi! Hyoutei lấy 5-0 thắng trận!”

(* điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa)

“Hai bên chào nhau!” Cởi đồ bảo vệ xuống, mỉm cười nhìn Irie, cung kính lui ra phía sau hai bước, ngồi xổm xuống, đặt ngang kiếm, thu kiếm, tao nhã đứng lên, cúi người chào, dịu dàng gật đầu, “Tiền bối, cảm ơn chị đã chỉ bảo.”

Tôi khiêu khích nhìn Atobe, “Phách!” Búng tay một cái, “Chìm đắm dưới kiếm thuật hoa lệ của bốn tiểu thư đi!”

“Ha ha ha ha ~” chiếm được một trận cười vang.

Trận đấu buổi sáng kết thúc, câu lạc bộ kiếm đạo nữ với ưu thế siêu cường, không có gì phải thấy lạ khi trở thành quán quân đại hội. “Thực quá đáng! Sao lại không cho em lên tràng thêm lần nào nữa chứ!” Cầm thanh kiếm Senbonzakura oán giận với chị Kikuri.

“Được rồi, được rồi, phát tiết vào phần thi cá nhân chiều nay đi vậy.” Nói xong xoa xoa tóc tôi.

“Nakamura lúc lên tràng và xuống tràng thật khác nhau.” Yukimura dịu dàng nhìn tôi.

“Sao?”

“Trên tràng, cậu giống như một kiếm sĩ hiền ngang, khiến người ta khó có thể đoán ra động tác tiếp theo của cậu; nhưng dưới tràng lại rất gần gũi khả ái, có cảm giác tinh thuần như thiên nhiên.” Mỹ nhân sáng quắc nhìn tôi.

“Thật vậy chăng?” Ngượng ngùng lấy tay gãi gãi đầu.

“Hừ! Đúng là một cô gái không hoa lệ!” Atobe, miệng cậu đúng là chó không mọc ra ngà voi! Trùng cậu ta một cái, cầm thanh kiếm Senbonzakura chỉ vào thủy tiên. “Gia huấn nhà Nakamura! Đối đãi địch nhân phải lạnh lùng giống như băng đá mùa đông!” Quay đầu cười nhìn mọi người. “Đối đãi bạn bè phải âm áp giống như gió nhẹ mùa xuân.” (Tác giả Phi: cái gì mà gia huấn nhà Nakamura! Đó là danh ngôn của chú Lôi Phong* !)

(* Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc)

“Ha ha, bốn đại gia không so đo với một cô gái không hoa lệ như cậu.” Thấy tôi khiêu khích, Atobe lại rất vui vẻ. “Phách! Các bạn Hyoutei, các bạn Seigaku, cùng với Yukimura-kun của Rikkaidai, để bốn đại gia mời các cậu hưởng thụ một bữa cơm trưa hoa lệ đi! Ne ~ Kabaji”

“Wushi”

“Tớ cực tuyệt!” Giương giọng đáp, “Trước trận đấu chính thức, bản thiên tài chỉ ăn mì Spagetti vị cay!” Thấy bốn phía tò mò nhìn chăm chú, bổ sung một câu. “Áck, đây là thói quen của tớ.”

Atobe rất hào phóng trả tiền bao cả quán mì sợi để mọi người được ăn thoải mái, có người mời khách mà không ăn là tên ngốc! Tôi lập tức ngồi xuống, “Ông chủ, một bát mì Spagetti vị cay! Loại thật cay ý!” Mọi người đều tự ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện phiếm.

” Yukimura muốn mì sợi loại gì?”

“À, giống Nakamura, chỉ không quá cay.”

“Atobe-san, cậu chưa từng tới tiệm ăn như thế đúng không, cảm giác rất mới mẻ đúng không.”

“Hừ! Rất không phù hợp với mỹ học hoa lệ của bốn đại gia!” Atobe hất mặt sang một bên, khinh thường nói.

“Tezuka-kun, xin chào!” Phát hiện băng sơn điện hạ, tôi rất hưng phấn bắt chuyện, nhất định phải nói chuyện nhiều nhiều với cậu ấy.

(Tác giả Phi: đúng là đồ luyến Aizen!

Nhan: không biết xấu hổ, dám nói tôi, bà còn bắt Tezuka dẫn chương trình kịch truyền thanh, càng quá đáng hơn!

Phi...)

“Xin chào.” Chính là giọng này, chính là giọng này.

“Tezuka-kun thích ăn mì sợi gì?” Phe phẩy đuôi hỏi.

“Mì Spagetti.” giống tôi kìa, băng sơn đại nhân.

“Mì Spagetti vị cay đi.” Nhanh chóng về chỗ, “Chỗ này, chỗ này.”

Tôi thề, trong mắt tôi chỉ có bạn —— mì sợi. Nhanh chóng nhưng không mất tào nhả cầm lấy chiếc đũa gấp mì sợi, cẩn thận thổi thổi, sau đó cho hết vào miệng. Ăn quá ngon!

Uống một hộp canh lớn, vừa nhắc mắt đã thấy Yukimura, Atobe ngồi cùng bàn còn có Tezuka bên cạnh đều ngẩng người nhìn tôi. “Sao thế? Không hợp khẩu vị?”

“Không phải, nhìn thấy đáng về Nakamura ăn mì, cảm giác thật hạnh phúc.” Nữ thần, cậu không nên nhìn tôi như vậy, sẽ rất thẹn thùng.

“Đúng là tương ăn không hoa lệ!” Atobe buồn cười nhìn tôi, băng sơn điện hạ thở dài.

Không nhìn! Tôi giờ cao tay lên, “Ông chủ, cho xin thêm một bát!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: giải trừ nguy cơ ‘Tinh linh tháng năm’

Cắn đầu bút, phiền chán gãi gãi đầu. Phiền chết! Đề thi kiểu gì thế này chứ. Tờ thứ nhất của bài kiểm tra thì miễn cưỡng hiểu, nửa trang đầu của tờ kế tiếp có chút hiểu, nửa trang cuối thì hoàn toàn không hiểu. Vì sao học sinh phải học môn Nguyên Lý chứ!!! Nhất thời kích động, niết chặt gậy bút trong tay. Các môn học của trung học Nhật Bản khá đa dạng, trong đó quan trọng nhất là môn Nguyên Lý, là từ Hóa Học, Sinh Vật cùng Vật Lý tạo thành. Oán hận nhìn chăm chăm bài kiểm tra trên bàn, bất đắc dĩ thở dài.

“Phờ phạc ỉu xiu, không kiểm tra tốt?” băng sơn Yuki dùng cùi chỏ chọc chọc tôi.

“Aiz, tớ không cần kiểm tra tốt, chỉ cần sáu mươi điểm, sáu mươi điểm đủ điểm!” Nằm ườn nửa người lên bàn.

“Kimiko, đừng lo lắng. Mọi người nhất định sẽ thuận lợi thông qua cuộc thi!” Mai vỗ vỗ lưng tôi, an ủi nói. “Vật Lý và Hóa Học là sự thương tâm vĩnh viễn của tớ. Thật là buồn quá đi, làm sao mà Mendeleev có thể tìm ra mấy thứ nguyên tố Hóa Học chứ? Thật không thể tin nổi, ông ấy có phải người Trái Đất hay không vậy.” cau mày, dậm dậm hai chân.

“Đúng là một tư thế không hoa lệ ~” vừa quay đầu lại, đại thủy tiên khoanh tay trước ngực, bắt chéo chân, đang cao ngạo ngẩng nhìn tôi.

“Ai cần cậu lo!” Hung hăng trừng cậu ta một cái. Nghe nói cậu ta là cao thủ toàn khoa, xếp thứ nhất hàng năm. Thật là, trong nhà có tiền thì nên đi ăn chơi trác táng, chứ thành toàn năng mười hạng làm cái gì! Khó chịu! (Tác giả Phi: rõ ràng là cô ghen tị!)

“Các bạn hãy ngồi yên tại chỗ, chúng ta bắt đầu kiểm tra Lịch Sử.”

Nhất định phải nổi dậy đấu tranh, không thể để tên hoa thủy tiên kia xem thường!

°^°□□°,,,□□°^°

Tôi đạt tiêu chuẩn! Oa ha ha ha ha, cười to trong lòng! Không nghĩ tới Khoa học Tự nhiên lại được 67 điểm, thành tích vĩ đại trong lịch sử Khoa học Tự nhiên của tôi! Cười tùm tùm nhìn Yuki và Mai, “Đi! Đề chúc mừng bốn tiểu thư thắng lợi, hôm nay tớ mời khách!”

“67 điểm mà cũng đáng cho cậu vui vẻ đến thế cơ à, đúng là giá rẻ.” nữ độc miệng khinh thường nhìn tôi.

“Vậy thì cậu không hiểu rồi, trong lòng tớ, thành tích Khoa học Tự nhiên chỉ có hai loại —— đạt tiêu chuẩn và thất bại. Còn chuyện là 67 điểm hay là 99 điểm, ở trong mắt tớ không có gì khác nhau.” Rung đùi đắc ý giải thích.

“Nhưng, các môn khác của Kimiko cực kỳ tốt mà! Đặc biệt là môn Lịch Sử và môn Số học, một môn là thứ nhất toàn ban, một môn gần với Atobe-san.”

“Đúng, đúng, cảm ơn quý cô đã khích lệ. Xin hỏi tiểu thư mỹ lệ, liệu tôi có vinh hạnh mời cô uống trà chiều không?” Khom lưng làm động tác thân sĩ với Mai. ^^

Trên đường đến nhà ăn, đi ngang qua bảng điểm kỳ thi, rất nhiều người đang tùm lại ở đó.

“Atobe-kun thật là lợi hại! Lại là thứ nhất cả năm!”

“Atobe-san vĩnh viễn ưu tú như thế!”

“Oshitari-kun cũng thật tuyệt!”

Hừ, có cái gì đặc biệt hơn người chứ, tôi thờ phỉ phỉ. Vô tình nhìn về phía bảng của học sinh năm thứ ba, mặt trên giấy trắng mực đen viết: Hạng nhất, Ohtori Zaki; thứ hai, Tsukimitsu Ochi. Nhìn đi, vẫn là câu lạc bộ kiếm đạo nữ bọn tôi mạnh hơn, câu lạc bộ Tennis nam các cậu còn mada mada dane!

(Tác giả Phi: cậu chẳng phải cũng là câu lạc bộ kiếm đạo sao?)

Kimiko: tôi không nghe thấy gì hết, tôi không nghe thấy gì hết.)

“Được rồi, muốn ăn cái gì cứ chọn!” Tôi chống eo, rất hào phóng đẩy menu về phía các cậu ấy.

“Tớ muốn một cái bánh kem táo, một cốc nước hoa quả.” Mai.

“Một bánh nướng Ấp Chảo cách thức tiêu chuẩn, một chén hồng trà Ceylon.” Yuki.

“Một bánh cà rốt, một bánh thạch chanh thơm, một cái bánh ngô, còn có một cốc nước dừa. Cảm ơn.” Tôi cười cười với bồi bàn.

“Cậu thật đúng là có thể ăn.” Yuki trào phúng nói.

“Mấy ngày nay lo lắng thành tích cuộc thi, tiêu hao quá nhiều thể lực, nhất định phải bồi bổ trở về!” Tôi nắm chặt nắm tay, ưỡn ngực.

“Đừng, đừng. Kimiko ăn nhiều một chút, trận đấu cuối tuần phải cố lên nhé. Rồi tiếp tục cố gắng lấy quán quân giải đấu Tokyo đi!” Mai gật mạnh đầu cổ vũ tôi.

“Tuyệt đối không thành vấn đề!”

No bụng, tâm tình rất tốt. Ủa?

“Sao vậy, mau trả tiền đi, chẳng phải là cậu mời khách sao?”

“À...” Tôi xấu hổ ngẩng đầu, “Yuki, có thể cho tớ mượn chút tiền không, hình như hôm nay tớ quên mang ví tiền.”

‘Phách!’ Một tiếng búng tay vang lên, phát ra từ chỗ ngồi vip phía sau. “Waiter, ghi phần của họ vào hóa đơn của bốn đại gia!” Nữ Vương dứt tay vào túi quần, tao nhã đi tới, cúi người xuống, ánh mắt sáng nhìn tôi. “Thật đúng là một cái cô gái không hoa lệ!” hơi thở ấm nóng phả vào mặt, trong lòng bỗng tê dại. Ba giây sau, tôi mới phục hồi tinh thần lại, thân thể lập tức ngả ra sau, chỉ vào đóa thủy tiên kia, “Đâu có gì đặc biệt hơn người chứ, ngày mai tớ sẽ trả lại cậu!”

Buổi tối về nhà, “Con đã trở về!” Đi vào phòng khách, thấy có hai khách đang ngồi trên sofa.

“Kimiko-chan, đây là cô Iwasaki và nhà nhiếp ảnh Fumizuki của nhà xuất bản.” Mẹ giới thiệu.

“Cháu chào chú, cô!” lễ phép chào đôi phương. “Cháu không quấy rầy nữa, mẹ, con đi lên tầng đây.”

“Hãy chờ một chút.” ngài Fumizuki gọi tôi lại. Nghi hoặc nhìn ông ấy.

“Tổng biên tập Iwasaki, chính là cô ấy! Chính là loại cảm giác này!” Hà? Chuyện gì vậy?

“Đúng là rất giống, Nakamura-sensei, không biết có thể phiền toái con gái ngài hay không?” Tôi dùng ngón tay chỉ vào mình, nghi hoặc nhìn mẹ.

“Kimiko-chan, ngồi đây, mẹ nói cho con.”

Thì ra, sách mới ‘Tinh linh tháng năm’ của mẹ già đang chuẩn bị đưa ra thị trường, nhưng mà mặt bìa mãi vẫn chưa hoàn thành, nguyên nhân là không tìm được một người mẫu thích hợp. Đó cũng là mục đích mà hai người này đến, muốn nghe ý kiến của mẹ. Bỗng sau đó, liếc tôi một cái là quyết định ngay là tôi.

“Nhưng mà... cháu là một nữ sinh trung học, làm người mẫu mặt bìa chỉ sợ không tốt lắm.” Chán ghét chụp ảnh, tôi không đồng ý, không đồng ý.

“‘Tinh linh tháng năm’ thuộc số sách phải phát hành vào mùa xuân này, nếu không thể tuyên bố phát hành vào tháng này, chỉ sợ hiệu quả tuyên truyền sẽ bị suy giảm rất lớn.” Cô Iwasaki nghiêm túc nói.

“Kimiko-chan, coi như mẹ năn nỉ con mà. Vì mẹ, con hãy hy sinh một lần đi.” về mặt siêu cấp loli.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Khiêu vũ trong tiệc sinh nhật

“Cám ơn.” ngữ điệu bằng phẳng mang theo sự ảm áp nhẹ nhàng.

“Chỉ thế thôi?” nữ độc miệng nhều mảy nhìn tôi.

Phách, đánh nhẹ cậu ấy một cái, “Cậu không phải là đại tiểu thư nhà Matsumoto sao? Sao còn ham hố chút quà như vậy chứ. Nếu không, tớ hy sinh vậy, lấy thân báo đáp!”

“Được rồi, được rồi, ngày mai tớ bù một món quà cho cậu.” Hôm nay cậu ấy là đại ca, tôi nhường cậu ấy.

$$\circ \text{---} \circ \text{---} \emptyset, \dots, \emptyset \text{---} \circ \text{---} \circ$$

“Mau giờ tay lên, không nên cử động! Rất nhanh là xong.” Mẹ cầm kim khâu loay hoay ở bên eo tôi.

Chậm rãi bước ra từ xe của nhà Yuki, bước chân mềm nhẹ, vẻ mặt xanh xao. Chậm rãi tiến đại sảnh vào xa hoa, ánh mắt giống hệt Rada tìm đồ ăn~ing.

“Đây, tặng cậu.” Đưa gói quà cực lớn trên tay cho cậu ấy.

“Là đại lễ à, Kimiko?” Mai một thân trang phục dạ hội màu xanh nhạt, mặc sát vào dáng người khêu gợi của cậu ấy.

“Tuyệt quá! Yuki cậu thật may mắn! Thật may mắn!” Mai hâm mộ kêu to.

“Không cần quá cảm động, đúng rồi. Mẹ tớ có kinh nghiệm viết tiểu thuyết loại này lắm đấy, không được sơ suất, dùng toàn bộ chiều số theo đuổi con trai lên Mukahi-kun đi!” xấu xa nhìn mặt Yuki biến hồng.

Trang phục da hội kiểu La Mã màu trắng, chiếc nơ màu xanh nhạt được cài nhẹ nhàng trước ngực, một trận gió nhẹ thổi quanh thân hình mảnh khảnh. Hai dải lụa nhỏ màu vàng như ẩn như hiện trong làn tóc, nhẹ vòng ra sau đầu buộc thành một đóa hoa đường tròn như bím tóc, một cái nơ con bướm màu xanh theo động tác của cô ấy mà khẽ đong đưa múa nhẹ nhàng, mái tóc màu lá cọ quăn dài được thả xuống, mềm mại phủ lên lưng. “Ha ha.” Atobe dùng ngón tay sờ nhẹ hoa hồng cài trên tây trang màu tím. Dù là kimono, hay là trang phục da hội nhẹ, mặc ở trên người cô ấy trông thật hoa lệ.

“Cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc, hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của con gái tôi – Matsumoto Yuki, hi vọng con bé được mọi người chúc phúc.” Chả trách bề ngoài Yuki lại mê người như vậy, thì ra ba câu ấy là “Tinh hoa cô đọng”. “Tiếp theo, Yuki sẽ đàn một bản ‘Thiếu nữ cầu nguyện’ để tạ lễ, tặng

cho mọi người.”

Ừm, không sai, không sai, tiếng đàn của Yuki hấp dẫn mọi người. Tôi dựa vào tường, lén lút di chuyển, rót cốc lên được đến trước bàn ăn. Cảm kích nhìn nữ độc miệng, nhờ cậu ấy mà tôi được ăn thoải mái. Cầm một cái đĩa không lên, đánh giá đủ loại đồ ăn kiểu dáng xinh đẹp trên bàn, cấp tốc xuống tay. Đúng là nhà đại phú hào gia, một bánh ngọt đơn giản thôi mà cũng美味 như vậy. Còn cả pudding mơ này nữa, tôi thích cái vị này, đúng là quá tuyệt vời! Tiếng đàn dương cầm dần dần dừng lại, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay. Tôi buông đĩa, cũng theo phong trào trầm trồ khen ngợi.

Đột nhiên, một ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua khóe miệng tôi. Vừa nhấc đầu, là khuôn mặt tuần tú phóng đại của nữ vương. Cuồng quít lui ra sau hai bước. “Cậu làm thế, dọa chết người.”

“Đúng là một cô gái không hoa lệ, ăn bánh ngọt thôi mà cũng có thể dính lên mặt.” Thủy tiên ngưng ngừng thu tay. Tôi lấy tay sờ sờ miệng, Ủa? Làm gì có chữ.

“Hừ, cậu tới chỗ này là vì ăn?” Atobe trào phúng nhìn tôi.

“Buổi tối tớ còn chưa ăn cơm đâu!” trừng cậu ta một cái, lại cầm lấy đĩa. “Kabaji, lấy đi đĩa của cô ấy cho bồn đại gia!”

“Wushi” có làm hay không chứ, tôi ăn đâu có làm phiền cậu!

“Này? Cậu làm gì thế!” Atobe bước đến, kéo tôi vào trong sân khiêu vũ.

Nâng lên gương mặt bị va đau, hung ác trừng mắt Atobe. Đóa hoa thủy tiên kia lại hoàn toàn không nhìn lửa giận của tôi, tay phải ôm lấy eo tôi, tay trái cầm lấy tay phải của tôi. “Ha ha, biểu cảm thú vị.” Lại là mùi hương tươi mát như biển lớn.

“Nhắc nhở đại thiếu gia trước một câu, bản thiên tài không biết khiêu vũ.” Lạnh lùng nói.

“Không sao, để bồn đại gia dạy cậu, rất nhanh là sẽ biết.” khẩu khí kiêu ngạo.

“Rất xin lỗi.” Một chân dẫm phải giày da màu trắng của Atobe.

“Không sao.” Thoải mái trả lời.

“Rất xin lỗi.”

“Không sao...”

“Rất xin lỗi!”

“Không —— sao.”

“Rất xin lỗi mà, thật sự là rất có lỗi.”

“Đúng là cô gái không hoa lệ!”

...

“Rất xin lỗi, tôi thật sự không là cố ý!”

Hai khúc qua đi, tôi đại khái có thể nắm giữ những bước khiêu vũ cơ bản, không nghĩ tới thủy tiên lại là một thầy giáo nhẫn nại. Nhìn giày da của Atobe bị tôi dẫm vô cùng thâm, thậm chí cười gian một chút. Quay đầu, nhìn thấy Yuki ngưng ngừng đang nói chuyện với Mukahi, sau đó hai người cùng tiến vào sân khiêu vũ. “Atobe-kun, chúng ta lại khiêu một khúc đi.”

“Thế nào? Mê cảm giác khiêu vũ với bồn đại gia rồi?” trong mắt Atobe thoáng hiện lên một tia kinh ngạc vui mừng.

“Ừ, ừ, mê rồi. Atobe-kun, sang bên kia, hướng bên kia!” Hất hất cằm, ý bảo Atobe đưa đến gần Mukahi, xoay quanh Yuki, vờn dài lỗ tai ra. “Cậu... rót cốc là làm gì thế!” Atobe bất mãn ôm chặt eo tôi.

“Àm ỉ cái gì! Không nghe thấy gì cả!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cuộc chiến báo thù nảy lửa

Suzuki Kikuri đi cà nhấc chân trái, ra khỏi sàn đấu, đầu đầy mồ hôi lạnh. “Senpai, mau ngồi xuống!” Tôi quỳ một gối xuống, cẩn thận cời tắt màu trắng của chị ấy ra. “Sung to quá!” đội hữu bên cạnh đau lòng kêu to.

“Cũng may, thắng.” chị Kikuri thở hắt hắt cúi đầu. “Kikuri, trận sau tớ cũng sẽ lên!” trong mắt Ohtori-senpai phụt ra ánh lửa phẫn nộ.

Khí thế như cuồng phong thổi bay lá rụng, đây là đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo nữ Hyoutei chúng tôi, không chỉ có mĩ mạo, còn có thực lực! Chỉ gần 2 phút, trận đấu liền kết thúc. Ohtori Zaki đi qua bên tôi, nhẹ nhàng nói: “Đừng quên lời nói của chị hồi kết thúc trận chiến Nhất Tịch.”

Cầm lấy thanh kiếm Senbonzakura, đi thẳng về phía sàn đấu, “Em luôn ghi nhớ.”

“Bắt đầu trận chung kết của giải đấu Tokyo, trận đấu Nhất Tịch giữa Hyoutei vs Tsukukoma. Xin mời hai bên chào nhau.”

Mặc kệ chị cậu là ai, hiện tại tôi chỉ muốn đánh bại cậu! Hừ nhẹ một tiếng, toàn bộ sát khí khai hỏa. Irie Lily thử bước một bước về phía tôi. Tôi không hề cử động, vẫn đứng ở chỗ cũ, hai tay khẽ gấp khúc lên, tư thế đứng thẳng tiêu chuẩn. Ngay sau đó cậu ta cầm kiếm trúc áp hướng thanh kiếm Senbonzakura, giằng co với tôi. Lực cánh tay không tẻ, tôi kiễng gót chân trái lên, hai cẳng tay phát lực. Cơ thể cậu ấy nghiêng về phía trước, tạo áp lực với tôi. Tôi giảm bớt lực, di chuyển nhanh sang bên trái. Irie phản ứng không nhanh nhạy, không kịp thu lực, ngã về phía trước. Thanh kiếm Senbonzakura nhẹ nhàng phang một kích vào tay phải cậu ta

“Nakamura, một điểm!”

Irie đứng lên nắm thật chặt kiếm trúc trong tay, cấp tốc hướng tôi vọt tới. Muốn lợi dụng sơ hở sao? Nghiêng đầu, xoay người, tránh được một kích đánh thẳng mặt này. Irie vẫn gắt gao đuổi theo, ép sát từng bước. Giờ thanh kiếm Senbonzakura lên, đỡ cú đòn chém ngang của cậu ta. Dùng sức áp chế kiếm trúc của đối phương, gần sát cơ thể của cậu ta, nói nhỏ: “Không nên quá nóng vội, siêu người mới.” Ngay sau đó, tôi nhảy ra sau.

“Ha!” cậu ta nổi giận gầm lên một tiếng, lại vọt tới. Đúng là một người vội vàng nóng vội thiếu suy nghĩ, tôi đứng nghiêm, vòng bước, xoay người, lưu loát dứt khoát vung một cái, thanh kiếm Senbonzakura đặt ngang bụng cậu ta.

“Nakamura, một điểm!” Trọng tài nhấc tay lên. “Nakamura lấy hai điểm thắng lợi! Hyoutei lấy 3-2 chiến thắng Tsukukoma, đạt được quán quân giải đấu Tokyo!” Toàn trường lập tức vang lên tiếng hô hào ủng hộ.

Cởi đồ bảo vệ xuống, nhìn thẳng Irie Lily đang uể oải. “Đấu kiếm vì báo thù, nhất định bại trận!”

Chú thích **Điền Kỵ đua ngựa*: Chuyện kể rằng, Tề Uy Vương thời Chiến Quốc rất mê đua ngựa, quan đại tư mã Điền Kỵ cũng thường đem ngựa ra đua, nhưng thường là thua ngựa của Tề Vương.

Có một lần, Điền Kỵ đưa mưu sĩ Tôn Tần cùng đi xem đua ngựa, cũng y như những lần trước, lần này ngựa của Điền Kỵ lại thua tiếp 3 cuộc.

Theo quy củ vào thời đó, trước khi đua, người ta thường phân ngựa gồm 3 hạng: thượng, trung, hạ, rồi để ngựa cùng hạng đua với nhau. Tôn Tần thấy ngựa của Điền Kỵ và ngựa của Tề Uy Vương chẳng hơn kém nhau bao nhiêu, bèn nói với Điền Kỵ:

– Ngày mai xin ngài cứ tiếp tục cho ngựa đi đua, tôi bảo đảm là ngựa của ngài sẽ toàn thắng.

Điền Kỵ vốn biết Tôn Tần là người có sở tài thực học, liền thưa ngay với Tề Uy Vương xin ngày mai tiếp tục tỷ thí, mỗi lần đua xin đặt cược 1 ngàn lượng vàng. Tề Uy Vương tin là mình đã nắm chắc phần thắng nên vui vẻ nhận lời.

Ngày hôm sau trên trường đua ngựa, người xem đã tập trung kín mít từ sáng sớm vì nhiều người đã biết chuyện Điền Kỵ đặt cược rất lớn cho cuộc đua, nên tò mò kéo nhau đến xem. Thấy tình cảnh này, Điền Kỵ có phần chột dạ, sợ rằng nếu thua thì thiên hạ sẽ cười chê.

Tôn Tần thấy vậy, cười mà nói:

– Xin Đại Tư Mã cứ yên tâm, ngựa của Tề Vương đều là giống tốt, thông thường thì ngựa của ngài khó thắng nổi. Nhưng chỉ cần một kế nhỏ thôi, ở lượt đua thứ nhất xin ngài hãy dùng con ngựa kém nhất đua với con ngựa giỏi nhất của Tề Vương, đương nhiên là ngựa của ngài sẽ thảm bại. Nhưng xin ngài đừng lo. Đến lượt đấu thứ hai, ngài hãy dùng con ngựa hay nhất để đấu với con ngựa trung bình của Tề Vương, tất nhiên là ngựa của ngài sẽ thắng. Đến lượt thứ ba, ngài hãy dùng con ngựa trung bình đấu với con ngựa kém nhất của Tề Vương hẳn là ngài sẽ thắng thêm một cuộc, như vậy chẳng phải ngài đã thắng chung cuộc rồi hay sao!

Điền Kỵ nghe xong vô cùng mừng rỡ, liền theo lời Tôn Tần, quả nhiên thua một cuộc đầu tiên nhưng thắng được 2 cuộc về sau, rốt cuộc giành được phần thắng.

Tề Uy Vương thấy Điền Kỵ thắng lợi cho là Điền Kỵ mua được ngựa hay.

Điền Kỵ cười nói:

– Chiến thắng của thần hôm nay, hoàn toàn chỉ dựa vào diệu kế của Tôn tiên sinh mà ra.

Rồi đem phương thức đua ngựa của Tôn Tần kể cho Tề Uy Vương nghe. Tề Uy Vương nghe xong vô cùng khâm phục mưu trí của Tôn Tần.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đại hội võ đạo x sự hiểu lầm xinh đẹp

Hôm nay, đã là lần thứ bảy cậu nhìn chỗ ngồi không ở hàng trước. Ngày đó, một màn nhảy cùng cô ấy cứ như vẫn còn ở trước mặt, hình như trong lòng còn lưu lại hương thơm ấy. Hừ, cô gái này thật không hoa lệ, lại dám xin nghỉ ba ngày! Nghĩ đến đây, trong lòng Atobe không khỏi rầu rĩ.

Kyoto, anh đào nở rộ, có dòng chữ “Genji monogatari” vàng sáng màu vàng nhạt tuyệt đẹp, những ngôi chùa đẹp để quang huy, là những giọng nói êm ái của các nghệ kỹ phong tình vạn chủng, là một cố đô từng rất phồn hoa, hương thơm tràn ngập.

Nhưng mà, vì sao? Vì sao người ngồi ở bên cạnh tôi lại là cái tên Sanada Kamechirou kia chứ!! Nắm chặt thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi trong tay, tôi phần hân nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe. Tác giả tiểu thuyết trinh thám đúng là thiên tài, tức giận quả nhiên là ngọn nguồn gây ra ý muốn giết người mà!

Đứng ở trước khách sạn suối nước nóng cỏ kính, thân thể vẫn cứ căng cứng, trong lòng giống như là bị móng vuốt của mèo cào lên vậy, rất muốn đem thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi vạn giải. (Tác giả Phi: BT!) nhưng mà, vừa thấy đến lão nhân Sanada uy nghiêm, khí thế của tôi lập tức ngã xuống.

“Kunikazu, lần này là ông tới trước.” lão nhân Sanada lại bắt đầu so đo với Boss Tezuka.

“Ừ, chúng tôi cũng vừa mới vào cửa.” Tezuka Kunikazu nhàn nhạt trả lời.

“Ông nội Tezuka, rất vinh hạnh được gặp ngài.” chôn Sanada tiến lên cúi đầu chào.

“Kamechirou đây à, nghe nói cháu sắp đính hôn.”

“Vâng! Nakamura là em vợ của cháu.” chôn Sanada mỉm cười trả lời.

Vợ cái đầu anh! Gọi thân thiết như thứ làm cái gì! Bỏn cô nương không quen biết anh! Bỏn cô nương còn chưa quyết định đưa chị Kuyou cho anh đâu! Tức giận run run nắm chặt thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, mắt thấy linh áp sẽ nổ bạo.

“Nakamura!” lão nhân Sanada bắt mãi gọi. Thôi chết, phải chào phải chào.

“Phiên sĩ Tezuka, có thể lại gặp ngài, cháu rất vinh hạnh.”

“Ừm. Nghe Kunimitsu nói, cháu đã đạt được nữ quán quân đại hội kiếm đạo trung học.”

“Vâng, tuần trước đã đạt được quán quân giải đấu Tokyo.” Lễ phép khom lưng.

“Không tệ, không tệ.” BOSS gật đầu tán thưởng. “Lần này hãy nghiêm cẩn quan sát đại hội võ đạo đi.”

“Vâng!”

Tháng 5 hàng năm luôn cử hành đại hội võ đạo, là đại tụ hội của các phái kiếm đạo toàn Nhật Bản, năm nay được cử hành ở Kyoto. Là người thừa kế của nhà Sanada cùng nhà Tezuka, Sanada Kamechirou và Tezuka Kunimitsu đều đi theo. Bằng sơn thì thôi, kiếm đạo của con chôn kia bình thường, thế mà còn giả bộ như đại gia, đúng là khiến cho người ta khó chịu. Hừ, lúc lên sân khấu, người tranh sĩ diện cho lão nhân chẳng phải là đám đệ tử chúng tôi sao.

(Tác giả Phi: lúc nào thì cô mới không xỏ xiên người ta nữa thế?)

Kimiko: son vô lăng, thiên địa hợp.

Phi: ...)

Ngồi quỳ ở vị trí dưới lão nhân, nhìn các phái biểu diễn trên sân. Khác với các trận đấu kiếm đạo bình thường, các tuyển thủ dùng đao gỗ, hơn nữa chỉ mặc trang phục võ sĩ, không mặc đồ bảo vệ. Một đao đánh xuống, mặc dù không đến mức da tróc thịt bong, nhưng cũng sẽ bị xanh tím một tuần. Áck ~ thật đáng sợ. May mà lần này tôi chỉ là đến quan sát, không hay ho là người được phái ra đấu – tam sư huynh.

“Nakamura, nhìn thấy tuyển thủ nhị đao lưu* kia không?” Lão nhân đột nhiên lên tiếng.

(*nhị đao lưu: là danh từ tổng hợp để chỉ kỹ thuật dụng kiếm, tấn công và phòng thủ hợp nhất bằng cách vận dụng hai thanh kiếm trên hai tay tả hữu)

“Vâng, em có thấy.”

“Em ấy là người thừa kế của nhà Izumo ở đảo Kyushu, đệ tử chân truyền của Nhị Thiên Nhất Lưu, quán quân nữ kiếm đạo trung học league cả nước năm trước.” Hơi hơi kinh ngạc nhìn về phía cô gái đang sử dụng hai thanh đao dài và ngắn tiến công. Thân thủ thật lưu loát, tay phải giữ chặt đao dài, tay trái giữ chặt đao ngắn, rất chuyên nghiệp. Cao thủ, thật hưng phấn, thật muốn đánh bại cậu ấy! Sanada Genemon nhìn tôi chăm chăm, sau một lúc lâu mới nói: “Đi ra so thử một chút.”

“Vâng!”

“Xin chào, tớ là Nakamura Kimiko. Có thể luận đao với cậu một chút không?” Đại hội võ đạo áp dụng phương thức tự chọn đối thủ đấu với nhau. Cô gái tóc ngắn màu đen lẳng lẳng nhìn tôi, đôi mắt tối đen thâm sâu.

“Đương nhiên có thể. Xin chào, tớ là Izumo Kaguya.” Là tên của nữ thần Mặt Trăng trong truyền thuyết Nhật Bản sao, thật xinh đẹp.

“Izumo của Nhị Thiên Nhất Lưu vs Nakamura của Tân Âm Lưu, trận đấu bắt đầu.”

Hai tay nắm giữ đao gỗ, thẳng lưng, ánh mắt cùng đối phương tương giao. Đến! Trờ tay một cái ngăn trở đao dài bỏ tới từ bên trái, còn chưa định thần, thanh đao ngắn đã nhằm bả vai tôi mà bỏ tới. Đùi phải lùi ra sau một chút, lấy chân trái làm trục di chuyển thân thể. Đột nhiên Izumo thu lại thanh đao dài, bước vọt đến phía sau tôi. Cảm giác được luồng âm áp sau lưng, mắt thấy thanh đao ngắn sẽ chặn ngang cần cổ tôi.

Thật ngạc nhiên, đây là đại hội võ đạo, không phải là trận đấu kiếm đạo! Quy củ trong trận kiếm đạo thật không thích hợp, nhưng mà hết thấy còn chưa kết thúc. Tay trái chuẩn xác cầm đao gỗ vào khe hở giữa mình và thanh đao ngắn của đối phương, đỡ đòn tất sát của Izumo. Kaguya thuận thế huy đao dài đến, tay kia của tôi nhanh chóng bắt lấy cổ tay phải của cậu ấy, ngón cái và ngón trỏ đè lại huyết tê trên cổ tay đối phương, lắc mình mà qua.

Izumo chuyển tay phải, nắm thật chặt thanh đao dài trong tay, cấp tốc hướng tôi vọt tới. Không còn giữ kể các tư thế kiếm đạo nữa, tỷ thí thực chiến, tận tình chém giết đi! Tôi nhanh nhẹn tránh thoát đòn tấn công của đao ngắn, ngăn trở liên kích của thanh đao dài, lại xoay người tránh thế công của đao ngắn. Tay trái chống đỡ, lộn mào xinh đẹp một cái, đứng thẳng ở phía bên phải Izumo. Một cái trọng kích đánh rơi thanh đao dài của cậu ấy, chân trái bước lên sống đao, tay phải phát trụ cổ tay trái cậu ấy. Động thân một cái, tay trái cầm đao vững vàng chỉ thẳng vào hàm dưới của cậu ấy.

Không khí yên lặng, Sanada Genemon và Tezuka Kunikazu trên chỗ ngồi dẫn đầu đánh võ yên tĩnh, võ tay vang dội. Thu hồi đao gỗ, thu hồi chân trái, buông cổ tay trái của Izumo ra. Lui ra sau hai bước, cúi mình vái chào, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn đã chỉ giáo.” Chung quanh vang lên những tiếng kinh thán và tiếng vỗ tay. Izumo Kaguya thu hồi hai đao, yên tĩnh chăm chú nhìn tôi,

“Cậu là học sinh trung học sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì, hẹn gặp lại giải đấu cả nước.” trong mắt Izumo thoáng hiện lên sự hưng phấn.

“Được.” Khóe miệng hơi hơi gợn lên, nhìn nhau, không chút lùi bước.

Buổi tối, trong suối nước nóng ngoài trời của khách sạn. Đêm xuân lành lạnh khiến tôi không khỏi thu lại cánh tay vừa đặt bên cạnh ao, ngâm toàn thân trong nước suối ấm áp. Đột nhiên, nghe thấy ở phòng tắm nam bên cạnh truyền đến tiếng xuống nước ào ào. Ha ha, một người lạ cùng sở thích. Ban đêm phong nhã, lẳng lẳng phảng phất như chạm đến góc áo của thời gian.

Mặc vào áo tắm màu đỏ tươi, bỏ khăn bao gọn mái tóc dài ra, khẽ đẩy ra cửa phòng tắm nữ, quẹo trái đi đến phòng ngủ. Đột nhiên, cánh cửa phòng tắm nam bên cạnh cũng mở ra. Dưới chân bông trượt, lập tức cả người ngã về phía trước.

“Á!!!” Thét lớn một tiếng, sau đó ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của người vừa tắm xong. Ôm cái mũi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người dưới thân. Tezuka Kunimitsu?! Băng son điện hạ không đeo kính mắt, đang dùng đôi mắt phượng xinh đẹp kinh ngạc nhìn tôi. Mái tóc hơi ẩm, lồng ngực như ẩn như hiện, tạo hình khêu gợi. Tôi ngừng hô hấp, đầu nóng lên, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Hai vị lão nhân bước đến định tắm suối nước nóng, giật mình nhìn hai người trên đất.

Thiếu nữ mặc áo tắm màu đỏ tươi đang nằm trên người thiếu niên tuổi teen mặc áo tắm màu xanh, mái tóc quăn dài tán loạn phủ lên không chỉ có thiếu niên tóc ngắn, còn phủ lên...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chùa Daigoji x cầu nguyện

Một đêm ngủ ngon, vươn dài vai một cái, chậm rãi ngồi dậy. Cúi đầu, phát hiện vạt áo tẩm có vương một sợi tóc ngắn màu lá cọ. Ủa? Không phải là tóc của tôi. Bỗng trợn to hai mắt, thì ra không là mơ, tôi thật sự đã đè băng son điện hạ!”Không phải chứ.” Tôi ôm đầu, lại lần nữa ngã xuống.

Cúi đầu, nhẹ nhàng mở ra cửa phòng, nhìn trái nhìn phải, cấp tốc chuồn ra. Lập tức đi đến phòng trà, ngồi quỳ ở cửa.”Buổi sáng tốt lành, thầy.”

“Ừ, có chuyện gì à?” trong phòng truyền đến giọng nói uy nghiêm.

“Hôm nay em muốn đi ngắm cảnh một chút, không biết có được không?” Còn chưa kịpđu can đảm đối mặt băng son, cứ trốn ra ngoài một ngày trước đã.

“Đi đi, nhớ về sớm.”

Đang định đứng dậy.”Nakamura, chờ một chút.” Boss Tezuka gọi tôi lại. Sau đó cửa phòng chậm rãi mở ra, bên cạnh hai vị sư phụ là các con cháu của họ. Ngẩng đầu thấy Tezuka nhìn tôi chăm chú, mặt tôi đỏ bừng.”Đề một mình cô bé ra ngoài là không nên, Kunimitsu.”

“Có ạ, ông nội.”

“Hôm nay cháu đưa Nakamura đi dạo đi.”

Không phải chứ, tôi ra ngoài thì ai dám chọc vào tôi chứ, Boss Tezuka, ngài cũng quá coi thường cháu rồi.

(Tác giả Phi: tên ngu ngốc này còn chưa biết chuyện sau khi mình té xiu, buồn thật.)

Được rồi, băng son điện hạ mau dùng giọng nói hoa lệ của cậu để cự tuyệt đi, cự tuyệt đi.

“Vâng.” Tôi lập tức ngây người.

〃〃□□〃〃,,〃〃□□〃〃

Trong phòng trà, hai lão nhân lẳng lẳng chơi cờ vây.

“Kunikazu, đừng quá đắc ý.” Sanada Genemon đặt một quân đen xuống.

“Tôi chỉ là đang cao hứng cho ông, nhận được một đệ tử giỏi như vậy.” Boss Tezuka băng quơ nói.

“Hừ, một ngày làm thầy cả đời làm thầy.” Phách, tiếng đặt cờ xuống bàn vang lên khá to.

“À, ngôn ngữ Trung Quốc sao.” Tezuka Kunikazu rót trà vào chén.”Kunimitsu nhà chúng tôi luôn ưu tú.”

〃〃□□〃〃,,〃〃□□〃〃

Nhìn nam sinh tuấn tú đứng trước, áo cổ tròn màu cà phê càng khiến cổ của cậu ấy thêm duyên dáng, quần dài vàng nhạt có vẻ như khiến cậu ấy cao ráo. Nếu không có chuyện xấu hổ ngày hôm qua, thì tôi đã có thể vui vẻ hơn hờ đi chơi với băng son điện hạ rồi. Nhưng mà... AAA!!!! Tại sao có thể như vậy! Vô mạnh đầu, không được, vẫn nên xin lỗi trước đã. Nếu không thì hôm nay sẽ là cuộc đi chơi đè nén, trầm mặc nhất.

“Tez...” “Cậu...”

Tezuka xoay người, cùng lúc mở miệng với tôi.

“Cậu nói trước đi.” Băng son điện hạ lẳng lẳng nhìn tôi, nắng sớm chiếu lên sườn mặt cậu ấy tạo thành một vầng sáng màu vàng nhạt, cực kỳ tuấn mỹ.

“Ừm... chuyện ngày hôm qua là tôi rất không cẩn thận. Rất xin lỗi, Tezuka-kun, xin hãy tha lỗi cho tôi.” Cúi người xin lỗi, lọn tóc xẹt qua hai gò má tôi.

“Không cần xin lỗi đâu, ngày hôm qua là tôi thất lễ.”

Há? Băng son điện hạ thật quá khách khí.

(Tác giả Phi: ngu ngốc! Ngày hôm qua, cậu cho là ai ôm cái đồ con lợn là cậu về phòng chứ!

Tezuka phát ra lãnh khí-ing...

Phi: tự động nói nhỏ dần, tự động nói nhỏ dần.)

Tôi ngẩng đầu, cùng băng son nhìn nhau. Nắng ấm Kyoto giống như hòa tan băng lạnh trong đôi mắt cậu ấy, ánh mắt tôi cũng nhu hòa lên.”Vậy thì hôm nay hãy để chúng ta chơi đùa vui vẻ đi. Tezuka-kun, không được sơ suất, đi chơi thôi!” Nghịch ngợm nhìn cậu ấy.

“Ừ.” Giọng nói thật nhẹ nhàng vang lên.

Chùa Daigoji, một ngôi chùa cổ có lịch sử ngàn năm, từng trải qua các thời đại phồn hoa, cũng từng chịu đựng khói lửa chiến tranh của thời đại Momoyama, hiện nay, chùa đã trở thành một trong những biểu tượng của cố đô Kyoto. Cùng Tezuka đi vào cánh cổng đã phai màu, mang theo sự sùng kính bước vào ngôi chùa trang nghiêm.

“Tezuka, đã từng tới chùa Daigoji* chưa?” Nghiêng đầu cười hỏi.

(* : Daigo-ji là một trong những ngôi chùa cổ được xây dựng cách đây 874 năm tại quận Fushimi thành phố Kyoto và được công nhận là di sản văn hóa thế giới vào tháng 12 năm 1994. Khuôn viên chùa rất rộng lớn trên 2 triệu mét vuông từ núi Daigo (Kasatori-yama) trải dài đến vùng phía đông của quận Fushimi. Daigo còn nổi tiếng là vùng về hoa anh đào vì vào thời Toyotomi Hideyoshi tại đây được tổ chức lễ hội ngắm hoa Daigo.)

“Rồi, hồi tiểu học có tới.” Tezuka dùng ngữ điệu khá bằng phẳng đáp, “Lúc đó tuổi còn rất nhỏ, còn chưa thể hiểu rõ phong tình của nơi đây.”

“Cũng đúng, chỉ khi tự mình trải nghiệm, mới có thể cảm nhận được lời chỉ dẫn của phật.”

Đã là giai đoạn cuối của mùa hoa, hàng cây anh đào hai bên đường chỉ còn lại hoa rơi rụng, các cành cây vươn dài xuống đường. Tezuka chủ động vòng sang bên cạnh tôi, thường thường lấy tay đẩy ravai cành cây chắn đường, yên lặng đi trước. Tezuka thật dịu dàng, trong lòng không khỏi thầm cảm thán.

Đi quacổng Sambo-in, làm cho người ta không khỏi sùng bái vẻ đẹp tự nhiên rung động lòng người này. Kiến trúc trong đình rất độc đáo theo kiểu Kare Sansui*, các cây anh đào với nhiều vẻ khác nhau, mọc ngang tà xuống, là lướt xinh đẹp. Đi vào bên trong, ánh vào mắt là một ao nước trong vắt, một cái cầu nhỏ màu hồng vắt ngang, một tòa đình nhỏ cổ kính hình tứ giác, bốn phía là những bụi cây xanh um tươi tốt.

(*: Kare Sansui là phong cách kiến trúc vườn tược được làm trên cạn, bằng cát và đá đơn sơ)

“Thật đẹp.” Tôi không khỏi cảm thán.

“Mùa thu, cây Phong đỏ rực, lúc ấy còn đẹp hơn.” Tezuka bổ sung thêm.

“Vậy nếu có cơ hội thì mùa thu lại đến thưởng thức nhé.” Híp mắt cười nhìn cậu ấy.

“Được.”

“Thật là huy hoàng!” Dựa vào lan can, cẩn thận ngắm nghía bộ áo giáp mang phong cách Kamamura chói mắt.

“Toyotomi Hideyoshi* rất thích trang sức hoa lệ.” Tezuka mặt không biểu cảm nói.

(*: Toyotomi Hideyoshi là một lãnh chúa phong kiến thần phục theo Mạc chúa – một cấp bậc trong quân đội và là một danh hiệu lịch sử của Nhật Bản. Ông đã thống nhất đất nước và là người đã kết thúc thời kỳ Sengoku)

“Điểm ấy có vẻ rất giống người nào đó đấy!” Xấu xa nháy nháy mắt. Trong đôi mắt của băng sơn điện hạ liền hiện ra ý cười.

Chậm rãi tham quan các Viện, sảnh đường, các phòng Goma, ngắm bức tranh chân dung của danh gia Ishida Baigan* thời Edo và bức tranh ‘Dã thú nhảy múa’ màu sắc rực rỡ, ẩn dụ cho hình ảnh của một thời đại đồ võ. Nhìn thiếu niên yên lặng làm bạn bên cạnh, một sự yên tĩnh hạnh phúc bỗng toát lên ngực.

(*: Ishida Baigan học giả Nhật Bản có nguồn gốc phong trào đạo đức giáo dục gọi là Shingaku (“Trái tim học tập”), mà tìm cách phổ biến đạo đức trong những người dân thường.)

Đứng ở trong tháp chuông chùa Daigo, tôi ngẩng đầu nhìn. “Kiến trúc thật cổ xưa, thật muốn bê nó về vườn nhà tớ quá.” Đùa giỡn một câu.

“Sao không mang theo máy ảnh để chụp ảnh lưu niệm?” Tezuka nhìn tôi, nghi hoặc hỏi.

“Tớ không thích chụp ảnh, máy ảnh có thể lưu lại cảnh đẹp, nhưng không lưu được tâm tình thưởng thức cảnh. Ngay bây giờ, tí mi đem mọi cảnh sắc nhớ sâu vào trong lòng, ban đêm lúc trần trọc khó ngủ, vụng trộm nhớ đến. Sau đó lại nhìn đến cảnh sắc tương tự như thế, nhưng lại có tâm tình khác nhau, đây mới là tự nhiên, không phải sao?” dịu dàng nhìn Tezuka. Cậu ấy kinh ngạc nhìn tôi, sau một lúc lâu không nói gì.

Đi đến Yakushido-Daigo, nơi này không hoạt bát hoa mỹ như Sambo-in, cánh cửa xưa cổ, thêm đá màu tối, khắp nơi lộ ra sự trang nghiêm túc mịch. Từ chỗ bức tượng Như Lai, lùi lại khoảng mười bước. Xoay người nhìn băng sơn điện hạ, “Nè, Tezuka. Nghe nói nếu đứng ở khoảng cách này, tung tiền trúng vào hòm Công Đức, thì tâm nguyện cũng có thể đạt thành đấy.” Tôi lấy ra một cái tiền xu, nắm chặt trong lòng bàn tay, rồi tung ra. Đổng. Tiền xu lọt qua khe của hòm. “Yeah!” Vui vẻ nhảy lên, sau đó áp gối hai bàn tay tạo hình chữ thập, yên lặng ước: xin cho chúng con đạt được giải quán quân cả nước! Ngẩng đầu, vẫy vẫy tay về phía cậu ấy. “Tezuka-kun, cũng đến thử xem đi!” Giọng nói tràn đầy cổ vũ.

Băng sơn điện hạ bước nhẹ đến bên cạnh tôi, lấy ra tiền xu, tay trái tung về phía trước, một đường vòng cung hoàn mỹ, Đổng! Chuẩn xác lọt khe, yên lặng ước.

“Tezuka-kun, nơi này rất linh nghiệm đấy, cố lên cố lên!” Hai tay nắm chặt trước ngực, mắt sáng lấp lánh nhìn cậu ấy.

“Ừ, hi vọng có thể thực hiện.” Băng sơn điện hạ nhìn thẳng vào tôi.

Lúc trở về, cũng là lúc tan tầm. Trên xe rất chật, tôi lại rất an toàn thoải mái đứng trong góc, phía sau là thân hình cao lớn của Tezuka. Cậu ấy vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, chắn dòng người chen chúc giúp tôi. Tezuka-kun, cậu ấy thật dịu dàng.

Trong lòng ngực tôi bỗng dậy lên một luồng khí ấm áp, hạnh phúc.

Ngoại truyện: sau khi Kimiko té xỉu

“Nakamura, thế này là sao?” trong giọng nói uy nghiêm của Sanada Genemon lộ ra một tia không vui, mà bên cạnh, Tezuka Kunikazu khoải trá nhìn một màn trước mặt.

“Ông Sanada, hình như Nakamura té xỉu.” Tezuka Kunimitsu nâng hai tay lên, có chút luống cuống nhìn cô gái dịu dàng trong ngực bị lỏng cổ áo.

“Genemon, nhanh vào thôi. Tắm xong sớm một chút, ngày mai còn có hội trao đổi võ đạo. Chuyện bọn trẻ, cứ để chính chúng giải quyết đi.” Boss Tezuka nhẹ nhàng mở ra cửa phòng tắm nam. Lão nhân Sanada cảm giận trừng mắt ông bạn già một cái, quay người đi vào.

“Ông nội, đây thật sự chỉ là hiểu lầm.” Tiểu băng son nâng thân thể mềm yếu của Nakamura dậy, vội vàng giải thích.

“Hiểu lầm, là không cần thiết giải thích.” Tezuka Kunikazu dùng ánh mắt lợi hại liếc cháu mình một cái, đóng cửa lại.

Tezuka Kunimitsu đứng ngây ngẩn một lúc lâu, đột nhiên giãn ra hai hàng lông mày vốn nhú chặt, xoay người ôm lấy thiếu nữ, đi đến hướng phòng ngủ.

Nhẹ nhàng mà đặt cô bé xuống giường, lơ đãng nhìn thấy bả vai trắng nõn dưới cổ áo tắm bị lỏng, một luồng nóng nực xông lên tâm trí. Lập tức quay mặt đi, ngón tay run rẩy giúp cô ấy chỉnh lại cổ áo, cẩn thận đắp chăn mỏng. Ánh mặt ngoài cửa sổ dần dần biến mất, Tezuka yên lặng ngồi ở đầu giường Nakamura, đăm chiêu. Vài phút sau, cậu lại yên lặng đứng dậy, kéo cánh cửa phòng ra, quay đầu nhìn Kimiko đang ngủ say, miệng mớ lại nhắm, muốn nói lại thôi, rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chị em tình thâm x tiệc đính hôn quý dị

Trong phòng bếp, chị tôi đưa mâm vừa rửa xong, tôi ăn ý nhận lấy, dùng khăn lau khô sạch sẽ.

“Kimiko-chan.” chị Kuyou khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

“Chuyện gì vậy, chị?” Tôi nghiêng đầu nhìn chị ấy.

Chị ấy đóng lại vòi nước, lẳng lặng xoay người lại, chân mày khẽ nhíu, u buồn nhìn tôi. “Kimiko-chan, thật sự không thích Kamechirou sao?”

Nao nao, cúi đầu. “Vì sao chị nói như vậy.”

“Mỗi lần em gặp Kamechirou, sắc mặt luôn không tốt. Bố cũng vậy, hoàn toàn không giống bình thường.” Kuyou suy sụp hạ hai tay xuống, giọng nói mang theo bi thương. “Nhưng mà, Kamechirou thật sự đối xử với chị rất tốt, chị cũng rất thích anh ấy. Bọn chị rất rất muốn được em va bố chúc phúc, Kimiko-chan.”

Nhìn đôi mắt chị ấy ướt sũng, giọng nói gần như thì thào. Trong lòng đau xót, tôi đứng là quá tùy hứng, chỉ biết oán giận, xỉ mặt, thế nhưng lại quên mất tâm tình của chị. “Chị Kuyou, em rất xin lỗi.” Nhào vào lòng chị ấy, nước mắt rơi không ngừng, “Là em không đúng, khiến chị phải thương tâm, em rất xin lỗi.” Tham lam lưu luyến sự ấm áp của chị ấy, từ nhỏ chị luôn ở bên tôi, chiều chuộng tôi, che chở tôi, khác với kiểu tình yêu ngọt ngào của mẹ, sự quan tâm của chị với tôi luôn trong veo. Hai tay dịu dàng ôm lấy tôi, chị lẳng lặng ôm tôi. “Không cần xin lỗi, em gái của chị.”

Sau một lúc lâu, tôi ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của mình lên, lấy mu bàn tay lau đi, bĩu môi hừ nhẹ một tiếng: “Nhưng, trước khi hai người kết hôn, chị vẫn là của em!”

“Ha ha, đương nhiên rồi, chị vĩnh viễn là chị của Kimiko-chan.”

〃°□θ,,θ□〃〃

Trong đại sảnh khách sạn Keibana, Oshitari ngồi trên sofa da, nhìn Nakamura Kimiko mặc kimono trắng xa, đang ngồi trang điểm, khẽ than một tiếng. Sau đó kinh ngạc nhìn Sanada Genichirou cũng mặc kimono vừa đẩy cửa vào, cùng với hai gia đình đang chào hỏi nhau, càng ngày càng tò mò. Đi xung quanh một vòng, nhìn thấy ở cửa khách sạn có treo băng thiệp cưới lớn màu đỏ ghi: Chúc mừng anh Sanada và cô Nakamura đính hôn vui vẻ.

Ồ? Thú vị rồi đây. Sau đó, Oshitari lấy di động ra, nhanh chóng bấm máy: “Alo, Keigo à, tớ là Yuushi. Cậu đoán xem tớ đang ở đâu?” khòe miệng khẽ động, một cái mỉm cười không có ý tốt. “Đừng vội mừng tớ, tớ có tình báo quan trọng muốn nói với cậu đây. Ha ha, chính là...”

Kéo kéo bộ kimono màu cỏ Huyền* trên người, cầm một cái túi nhỏ màu phấn hồng trong tay, ngồi ở đại sảnh tầng ba của khách sạn. Chiều nay vừa tan học, không kịp tham gia hoạt động câu lạc bộ, tôi đã bị mẹ kéo đến cửa hàng trang điểm, lúc đến, chị tôi đã sớm ở đây mặc quần áo đính hôn.

Bị mẹ kéo đến cửa phòng đính hôn, tiếp đón khách mời.

“Cám ơn ngài đã đến chia vui.”

“Chie à, cô con gái nhỏ của cậu thật đáng yêu, vài năm nữa cũng gả ra ngoài đúng không, à, nói đến đây, cậu thật đúng là vừa hạnh phúc vừa khổ chất đấy.” bạn cũ của mẹ, bác Ryoko làm ở đài truyền hình nói. Nakamura Chie thoáng chốc nước mắt doanh tròn, lấy ra khăn tay tơ lụa, lau lau hai mắt, hạnh phúc khê nắc. Không phải chứ, bị nhóm obasan này chúc kiểu này, chắc chắn mẹ sẽ biến thân thành siêu nhân nước mắt. Cấp tốc nháy mắt với bố, ngài Nakamura Shunseki thân ái lập tức hóa thân thành hoàng tử tiến đến giải cứu công chúa.

“Rất cảm ơn thầy đã tới chia vui!” Cúi người chào Boss Tezuka mặc kimono đi tới. “Phiên sĩ Tezuka đến, khiến tiệc đính hôn của chị em rạng rỡ lên không ít. Rất cảm ơn thầy!”

“Ừ, thế này thì em liên với Genemon thân càng thêm thân.” BOSS tìm tòi nghiên cứu nhìn tôi.

“Ông ấy vĩnh viễn là sư phụ của em.” Cung kính trả lời.

“Không cần tiếp đón thầy, thầy sang chỗ Genemon, người trẻ tuổi các em cứ trò chuyện với nhau đi.” Tezuka Kunikazu liếc lão nhân Sanada ngay ngắn đằng xa một cái, nhếch lông mày lên như khiêu khích. “Kunimitsu, nhớ kỹ lễ nghi.”

“Vâng.”

Nhìn bằng sơn điện hạ mặc bộ đồ tây màu vàng nhạt, áo trong màu xanh, cảnh tượng đi chơi kinh đô mấy ngày hôm trước vẫn còn hiện rõ trước mắt.

“Mặc chính thức như vậy thật đúng là không thoải mái.” Tôi kéo kéo kimono, cười nói.

“Rất xinh đẹp.”

Ừ? Bằng son đang khen tôi sao? Kính ngạc nhìn cậu ấy. Tezuka hơi hơi quay đầu, né tránh ánh mắt của tôi.

“Lại gặp được cậu, Nakamura.” Giọng nói thật dịu dàng.

“Yukimura! Hoan nghênh tới chia vui.” Kinh ngạc vui mừng nhìn người tới.

“Ha ha, từ nhỏ tớ đã cùng chơi với anh em nhà Sanada, tiệc đính hôn của anh Kamechirou thì nhất định phải tới.” Nữ thần thiện ý giải thích.

“Yukimura-kun, tối hôm nay thật đẹp trai, là tối cướp sự chú ý phải không?” Nheo lại mắt, đánh giá cậu ấy từ trên xuống dưới, trêu đùa với nữ nhân. Đột nhiên cảm thấy bên cạnh làn tràn từng trận khí lạnh, thôi chết, bỏ quên mất băng sơn. “Hôm nay các cậu đến, là muốn dao động tâm tư của chị tớ đây à?” Xấu xa nhìn Tezuka cùng Yukimura. “Aiz, anh Kamechirou xem ra gặp phải tình địch mạnh rồi.” Lắc lắc đầu, làm bộ thờ dài.

“Ha ha, miệng Nakamura thật lợi hại.” Yukimura vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười nhìn tôi, thân thể cứng ngắc của Tezuka cũng thả lỏng, trầm tĩnh lại.

$$\circ \text{---} \circ \text{---} \emptyset, \dots, \emptyset \text{---} \circ \text{---} \circ$$

Ngồi ở dưới chỗ nhà gái, nhìn lên chị mặc kimono công chúa có hình vẽ anh đào màu hồng phấn, gương mặt chị cười xấu hổ, trong lòng âm thầm cao hứng cho chị ấy. Sau khi MC nói xong lời chúc phúc, bố đại diện nhà Nakamura lên phát biểu:

“Kuyou, chỉ chớp mắt mà con đã trưởng thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, bố mẹ cảm thấy rất vui mừng. Kamechirou, hôm nay bố mang bảo bối của bố giao cho con, hi vọng con có thể cho con bé hạnh phúc vô tận. Bố đại diện một nhà Nakamura chúc phúc các con, cuộc sống sau này hãy cố lên!” chị Kuyou rung rung nhìn bố đang mỉm cười, Kamechirou ôm bờ vai chị ấy, kiên định nhìn lại.

Mắt tôi cũng bắt đầu mờ hồ, mũi đau xót, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống. Chỉ, nhất định chị phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc đấy! Một chiếc khăn tay vải bông kiểu nam bông hiện lên trước mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Yukimura.

“Nhất định là Nakamura rất yêu chi mình.” nhân lấy khăn tay, lau khóe mắt.

“Ừ, yêu chi nhất.” Buồn bã trả lời.

“Yên tâm đi, anh Kamechirou nhất định sẽ cho chị ấy hạnh phúc.”

“U,”

Nghi thức đính hôn kết thúc, ha ha, kế tiếp là tiệc đứng phần khích. Tôi bung mâm, vui vẻ chạy đến bàn ăn.

“Đúng rồi, trận đấu tennis tuần trước bắt đầu phải không.” Tôi gấp một cuộn com gao nếp lên, hỏi.

“Ừ.” câu trả lời điển hình của băng sơn.

“Các giải đấu khu vực đã kết thúc.” tiếng của mỹ nhân.

“Không cần nghĩ, Rikkaidai và Seigaku đều thuận lợi lấy được quán quân rồi.” ngẩng đầu mỉm cười. “Câu lạc bộ Tennis nam của Hyoutei bọn tớ cũng là quán quân, mọi người cùng cố lên trong giải cả nước nhé, quán quân cả nước chỉ có một thôi!”

Hai mỹ thiếu niên không ai nhường ai nhìn nhau, không chút che giấu lãnh khí kỳ phùng địch thủ. Mắt thấy sát khí kinh thiên động địa của bọn họ sẽ thổi quét toàn phòng, tôi vội vã ngắt lời: “Đúng rồi, thứ sáu tuần sau là lễ hội ca múa ngày xuân của Hyoutei, nghe nói hàng năm đều rất phần khích đấy, Yukimura-kun và Tezuka-kun nhất định phải tới cố động nhé.”

“Ừ, nhất định tớ sẽ đến.” Mỹ nhân thu hồi khí phách, dịu dàng trả lời.

“Ừ.” Tezuka cũng khôi phục bình thường.

Đột nhiên, một trận xôn xao vang lên, ngẩng đầu nhìn phía cửa. Một bóng người kiều ngạo nhào vào mắt, không phải chứ! Cậu ta tới làm cái gì? Atobe đưa mắt nhìn khắp phòng, đột nhiên dừng lại ở tôi, hùng hổ cất bước tới gần.

“Cậu.., cậu tới làm cái gì?” Tôi run run chỉ vào hắn, chất vấn.

“Hừ! bọn đại gia tới làm cái gì?” Atobe hung tợn cúi người trừng tôi, “Tớ còn muốn hỏi xem, cái cô gái không hoa lệ là cậu tới làm cái gì!”

“Chị của bọn cô nương hôm nay đính hôn, cậu hỏi bọn cô nương tới làm cái gì? Đúng là nực cười!” Mặc kệ mình đang mặc kimono, chống nạnh giờ chân, ngẩng đầu ưỡn ngực, trừng mắt căm tức. Sắc mặt Atobe lập tức hòa dịu, vui vẻ hừ nhẹ một tiếng, tao nhã bày ra tạo hình thủy tiên kinh điển, nói với quản lý khách sạn bên cạnh nói: “Phí yến tiệc hôm nay giảm một nửa, coi như hạ lễ hoa lệ của bọn đại gia.”

“Vâng, thiếu gia.”

Cách đó không xa, lão nhân Sanada mỉm cười, vui sướng khi người gặp họa nhìn chằm chằm bạn tốt: “Xem ra, không nhất định là ông có thể thắng.”

“Người nhà Tezuka không dễ xem thường buông tha, tôi có tin tưởng với Kunimitsu.” ánh mắt boss Tezuka rất kiên định.

Bên kia, mẹ Nakamura lại rơi lệ: “Anata, xem ra mùa xuân của Kimiko-chan cũng tới rồi.”

Bố Nakamura khản trương nhìn mấy thiếu niên chung quanh cô con gái nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây giờ chôn thật đúng là không ít!”

Chú thích:

* Cỏ Huyền: một loài hoa là một giống cỏ, tục gọi là cây hiên (hoa gọi là hoa hiên hay Kim châm), còn có tiếng gọi văn vẻ “vong ưu thảo”, cho rằng ăn nó giải được nỗi buồn phiền

Spoi:

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, Wakaba Ayame trên đất đột nhiên bắt lấy cổ chân tôi. Dưới chân bị kim hãm, ngã về phía trước. Oánh! Cảm giác được dưới thân ấm áp và co giãn, xem ra có người làm đệm lưng cho tôi, đúng là người không hay ho tất có chỗ may mắn. Mờ to mắt, nhìn thẳng vào một đôi mắt bụi màu đen. Tôi và cậu ta mũi đối mũi, miệng đối miệng, chạm chặt vào nhau. Trái tim như ngừng đập, đột nhiên cảm giác được một cái gì đó ấm áp mềm mại nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, giống như điện giật bùng tình. Giây phút nhảy lên, lấy tay ôm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: nụ hôn đầu tiên? Chạm nhẹ vào!

Thứ hai, mang theo tinh thần nhiệt tình và phấn chấn tràn đầy đi vào vườn trường. Ủa? Sao hôm nay mọi người cứ nhìn tôi kỳ lạ vậy. Xuyên qua hành lang của khóa năm thứ nhất, không ít học sinh tốp năm tốp ba tụ lại cùng nhau, thỉnh thoảng vụng trộm liếc tôi. Cấp tốc quay đầu, bọn họ nhanh chóng quay đi.

Khó chịu nheo mắt lại, đi vào phòng học. “Thật là, hôm nay trông tớ rất kỳ lạ sao? Ai cũng giống như kẻ trộm vậy.” Cầm giạn oán giận.

“Kimiko! Chuyện lớn rồi!” Mai chạy đến gần tôi. Chuyện lớn? Nhú mày nhìn cậu ấy.

“Đây này!” Nhìn quyển sách mà Mai giờ lên, bìa mặt viết rõ ràng ‘Tình linh tháng năm’.

“Đó thì đâu thể tính là chuyện lớn, tớ sớm đã biết sách của mẹ tớ sẽ xuất bản tháng này.” Nhàm chán nhìn cậu ấy một cái, kéo ghế ra ngồi xuống.

“Cậu nghiêm cần nhìn bìa mặt rõ ràng!” Mai lớn tiếng nói.

“À, là tôi, sao vậy? Tớ có chụp mấy bức ảnh.” Lấy hộp bút ra.

“Đương nhiên biết là cậu! Bây giờ quyền sách này oanh động đến mức nào, cậu có biết không?” Không hiểu, lắc đầu.

“Nói cách khác, Nakamura Kimiko-san, bây giờ cậu là người nổi tiếng rồi!” Cái gì? Tôi lập tức bật dậy.

“Hội fan của Dạ Phong Linh đã tổ chức một hoạt động trên mạng, chủ đề chính là —— cô ấy là ai? Tìm kiếm tinh linh tháng năm!”

“NANI?!” Tôi lập tức bỏ về phía hòm giữ đồ. Ba giây sau, một đồng thư đồ ào ào xuống đất. Đám đông đứng ở cửa phòng học lớp tôi lập tức biến mất.

Giờ nghỉ, trưởng ban Ishikawa gọi tôi ra phòng học.

“Nakamura-san.” Cô ơi, cô có chuyện gì thì nói mau, làm gì mà mắc cỡ ngại ngùng. “Có thể phiền em cho cô chụp em một bức ảnh hay không.” Sao? Tôi nghi hoặc nhìn Ishikawa Miyuki. “Cô là thành viên của hội fan Dạ Phong Linh.” Oành, cảm giác cứ như là bị đạn đánh trúng huyết Thái Dương.

“Cô giáo Ishikawa, việc này hình như trái với nội quy trường học!” Atobe Keigo tựa lên cạnh cửa, giọng nói trầm xuống.

“A! Atobe-san.” trưởng ban hoảng loạn thu lại máy ảnh, xấu hổ phát phát tay. “Ha ha, không có gì, không có gì. Sắp vào lớp rồi, các em mau về lớp học đi.”

“Này! Còn thất thần làm cái gì, thật là không hoa lệ.” Atobe để tay trong túi quần, có chút lo lắng nhìn tôi.

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cậu ta, vẻ mặt liền u sầu. “Hôm nay đúng thật là không hoa lệ.”

Gần đây mẹ bẽ bộn nhiều việc, không có thời gian chuẩn bị cơm hộp tình yêu cho tôi, xem ra chỉ có thể ăn ở căn-tin. Đi ở giữa Yuki cùng Mai, các cậu ấy tốt bụng giúp tôi ngăn trở một đồng ánh mắt tìm tôi nghiên cứu. Đúng là phiền toái, tâm tình cực độ ác liệt, áp suất thấp tràn ngập.

Chọn một suất món ăn, không hề biết vị, cứ thế đồ ào vào miệng. Một bóng người nhảy thẳng về phía tôi,

“Xin chào Nakamura-san, tớ là Wakaba Ayame học năm thứ hai ở ban 6, xin hãy làm bạn gái của tớ!” Nâng lên khuôn mặt không chút biểu cảm, ghen hòng trần trối nhìn cậu ta. Ngay người ba mươi giây, lại vui đầu ăn cơm. “Nakamura-san, tớ rất nghiêm túc, xin cậu hãy suy nghĩ!” Ngu ngốc, tôi căn bản không biết cậu. Không để ý, tiếp tục tiêu diệt cơm trưa. “Nakamura-san!” Wakaba hỏn hển cầm chặt lấy cổ tay tôi.

Ném thìa, bật dậy. Lật tay lại bắt lấy cái tay háo sắc ngu ngốc kia, xoay người, phát lực, ngồi xổm xuống, một cái gạt mạnh không chút lưu tình nào. RẦM! Thế giới rớt cục an tĩnh lại. Lấy ra khăn giấy lau hai tay, sau đó ném vào người hấn. “Mời lượng sức mà biến đi!”

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, Wakaba Ayame trên đất đột nhiên bắt lấy cổ chân tôi. Dưới chân bị kim hãm, ngã về phía trước. Oành! Cảm giác được dưới thân ấm áp và co giãn, xem ra có người làm đệm lưng cho tôi, đúng là người không hay ho tất có chỗ may mắn. Mở to mắt, nhìn thẳng vào một đôi mắt bụi màu đen. Tôi và cậu ta mũi đối mũi, miệng đối miệng, chạm chặt vào nhau. Trái tim như ngừng đập, đột nhiên cảm giác được một cái gì đó ấm áp mềm mại nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, giống như điện giật bùng tình. Giầy dựa nhảy lên, lấy tay ôm miệng lại.

“Cậu! Cậu!” Tôi run rẩy, tức giận đến mức chân nhũn ra.

“Cậu cái gì? Là cậu đề hôn đại gia trước.” thủy tiên háo sắc kia trả đũa. Tôi vội lắc đầu lui ra sau hai bước, dẫm nát tay của bạn Wakaba kia cũng không nhận ra, mồm to thờ dốt, không thể tin nhìn nữ vương đang đắc ý.

“Cậu! Cậu!”

“Hôn đại gia sẽ không so đo bị một cô gái không hoa lệ như cậu cường hôn.” Atobe phát phát tay, ra vẻ rất đại độ nói.

“Cậu! Cậu vô si!” Đây ra đám người xem đang ngây ngốc, lập tức xoay người chạy mất.

“Kimiko, đứng tức giận. Giữa trưa hôm nay đúng là cậu bị ngã, sau đó không cẩn thận ngã lên người Atobe-san.” Mai đám đương người hòa giải. Ngoài cậu ấy cùng Yuki, chỗ tôi ngồi, phạm vi trong vòng hai thước không có dấu vết sinh vật gì.

“Các cậu không biết! Cậu ta!” Nghiến răng.

“Cậu ta cái gì?” Yuki cũng hiếm khi bát quái tò mò.

“Không có gì!” Vô đầu kêu rên.

“Cậu tức giận như vậy, sẽ không là nộ hôn đầu tiên của cậu đấy chứ?” Mai đồng tình nói. “Nếu là nộ hôn đầu tiên, thì quả thật rất đáng tiếc, lại mất đi một

cách vô nghĩa như thế.”

“Mai! Đó không phải là nụ hôn đầu tiên, là chạm nhẹ vào! Là chạm nhẹ vào!” Huyệt Thái Dương bạo gân xanh, hỗn hển bật lên kêu to.

Ngoài phòng học, Atobe lấy di động ra, giọng nói cường ngạnh vang lên: “Lập tức liên hệ với nhà xuất bản kia, thu hồi toàn bộ áp phích cho bản đại gia, còn cả cái hội Fan đáng chết kia cũng ngừng ngay cho bản đại gia! Đừng dài dòng, mọi tổn thất từ bản đại gia đến trả!”

Tắt điện thoại, Atobe dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt môi mình, vui vẻ hừ nhẹ một tiếng, đúng là xúc cảm hoa lệ.

Spoi:

Bước nhanh quẹo vào một cái ngõ nhỏ, cầm Senbonzakura trong tay mai phục ở đó. Nhìn thấy trên đất mấy bóng dáng tới gần. Vừa định chuẩn bị nhảy ra, bỗng nghe thấy một giọng nam trầm thấp vang lên:

“Các anh đang làm cái gì?” Chậm rãi đi ra ngoài, nhìn thấy một bóng lưng tin cậy, Tezuka Kunimitsu!

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: “Thuốc sát trùng” x Hẹn hò bốn người?

Linh áp tán loạn, nỗ lực điều chỉnh hô hấp, tên thủy tiên háo sắc kia, tôi quyết định bắt cậu té đao! “A!!!!” Giơ thanh kiếm Senbonzakura lên, hét to lên trời để phát tiết.

Phía sau có hai, ba người đang theo dõi tôi, đúng là một đồng ruồi bọ đáng giận. Hơi quay đầu thoáng nhìn, hừ, đến ngõ kế tiếp, tôi sẽ giải quyết triệt để mấy người.

Bước nhanh quẹo vào một cái ngõ nhỏ, cầm thanh kiếm Senbonzakura trong tay mai phục ở đó. Nhìn thấy trên đất mấy bóng dáng tới gần. Vừa định chuẩn bị nhảy ra, bỗng nghe thấy một giọng nam trầm thấp vang lên:

“Các anh đang làm cái gì?” Chậm rãi đi ra ngoài, nhìn thấy một bóng lưng tin cậy, Tezuka Kunimitsu!

“Còn tiếp tục bám theo cô ấy nữa, tôi sẽ báo cảnh sát.” tuy rằng băng son là con người, nhưng lại có khí thế uy nghiêm lạnh lùng khác xa người thường. Tezuka giống như một lọ thuốc sát trùng hiệu suất cao, nhẹ nhàng phun một cái, chỉ một thoáng thôi là đám sâu bọ lập tức bay mất.

(Tác giả Phi: so sánh gì mà biến thái thế hả.

Kimiko: Tezuka, phun cô ta!)

“Cám ơn cậu, Tezuka-kun.” Cảm kích nhìn cậu ấy.

“Không cần cảm ơn.” Tezuka quay đầu quan tâm nhìn tôi. “Chọc phải chuyện phiền toái gì à?”

“Haiz! Một lời khó nói hết.” Chán nản cúi đầu.

“Tớ đưa cậu đi.” Nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu không cho phép phản bác.

Cùng Tezuka sóng vai đi, trong lòng có một cảm giác an toàn cực kỳ mãnh liệt. Đúng rồi, rốt cuộc là mắt kính của băng son điện hạ bị mấy số ghi vậy, thật hiếu kỳ, hi hi. Cẩn thận đặt chân bước, dần dần lui ra phía sau Tezuka, kiễng kiễng chân lên, ý định nhìn số ghi trong mắt kính của cậu ấy. Cảm giác được cử chỉ kỳ quái của tôi, Tezuka đột nhiên dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn tôi: “Sao vậy? Tớ đi quá nhanh sao?”

“Không! Không! Bình thường, bình thường, ha ha.” Luống cuống trả lời, cười ngây ngô, tiếc quá, một chút nữa là đọc được rồi. “Tezuka-kun.”

“Sao vậy?”

“Tớ muốn mua một chút đồ.” Chỉ vào một nhà cửa hàng bán đồ thể thao ở phố đối diện, hỏi ý cậu ấy.

“Ừ, đi thôi.” Băng son điện hạ hơi hơi gật đầu.

Mất thấy đèn tín hiệu giao thông sắp đổi thành đèn xanh, tôi khẩn cấp đi lên.

“Cẩn thận!” Tezuka giữ chặt cánh tay tôi, nguy hiểm tránh được một chiếc xe đẩy quẹo trái. Đột nhiên chúng tôi đều cảm nhận được độ ẩm áp trên làn da đối phương, lập tức tách nhau ra. “Về sau nên đợi đèn tín hiệu hoàn toàn chuyển màu xanh rồi hãy đi.” Tezuka đánh vỡ xấu hổ.

“Ừ, tớ biết, cảm ơn.” Cúi đầu trả lời.

“Hoan nghênh quang lâm!” Bước vào cửa hàng nhỏ, lập tức đi đến gian hàng bán đồ bảo vệ. Cầm lấy hai bao cổ tay màu xanh nhạt, đeo vào, quay quay cổ tay, không tệ, mua cái này.

“Cường độ luyện tập rất lớn à?” Tezuka nhìn cổ tay của tôi, nhẹ nhàng nói.

“Ừ. Thầy tớ rất nghiêm khắc.” lão nhân Sanada là huấn luyện viên ma quỷ!

“Không được sơ suất.” danh ngôn của Tezuka.

“Tớ biết rồi. Đúng rồi, Tezuka-kun cũng phải bảo vệ tốt bản thân đấy.” Tôi cười lờm vai trái của cậu ấy một cái.

“A! Là đội trưởng!” sau lưng bỗng truyền đến một tiếng kêu to.

“Đội trưởng ~” lại là một giọng nam đang trong thời kỳ vỡ giọng. Quay đầu lại nhìn, thì ra là Momoshiro Takeshi và Echizen Ryoma, Ryoma bây giờ cao lên không ít, đã gần bằng tôi. dịu dàng mỉm cười nhìn bọn họ.

“Đây là bạn gái của đội trưởng sao?” Momoshiro hưng phấn nhìn Tezuka.

“Nhìn quen quen.” Ryoma cầm một chai nước ngọt ponta lăm lăm.

“A! Cậu chính là ‘Tinh linh tháng năm’!” Momoshiro giật mình chỉ vào tôi. những người khác trong cửa hàng đột nhiên dừng lại, lập tức nhìn hướng tôi. Đúng là không hay ho mà! Tôi nhanh chóng trốn sau lưng Tezuka. Xin mời mọi người hãy coi nhẹ tôi đi, coi nhẹ tôi đi, thầm nghĩ liên tục.

“Momoshiro!” Tezuka lên tiếng cảnh cáo.

“Chạy vòng quanh cửa hàng thể thao 100 vòng!” Tôi lập tức nói tiếp, đứng ở phía sau Tezuka nên cáo mượn oai hùm.

“Phốc!” Ryoma phun ra một ngụm đồ uống, “Khụ... Khụ...”

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Tezuka, tôi lại bắt đầu ngây ngô cười: “Ha ha ha ha, uy danh của Tezuka-kun truyền khắp Hyoutei đấy.”

Bên ngoài cửa hàng, một đạo ánh sáng phản xạ chiếu đến Inui Sadaharu đang trốn ở góc đường. “Này, Oishi. Tớ là Inui đây, nguy cơ lớn nhất trong lịch sử câu lạc bộ Tennis. Tezuka, Momoshiro, Echizen và Nakamura của Hyoutei đang hẹn hò bốn người, cậu đừng kích động, địa điểm là...”

“Này, Fuji. Có chuyện này hay lắm, là thế này... ừ, nhanh đến đấy, nếu muộn thì không kịp xem đâu.”

Trùng hợp cùng đường với Momoshiro và Echizen, bốn người song song đi trên đường.

“Thì ra Nakamura-senpai là con gái tác giả nên mới chụp bìa tiểu thuyết.” Momoshiro là một cậu con trai rất sang sảng. “Bây giờ quyển sách kia rất thịnh hành, nữ sinh trường học bọn tớ hầu như ai cũng có một quyển đấy.”

Tezuka cùng Echizen có chút kinh ngạc nhìn tôi.

“Aiz, cảm giác bị đám fan tiểu thuyết ấy theo dõi thật sự rất tệ.” Tôi thờ dãi một hơi. “Hôm nay đến trường học, đều bị mọi người coi thành người ngoài hành tinh, cứ nhìn chòng chọc mãi.”

“Thật thảm, thật thảm quá.” giọng điệu kinh điển của Momo.

“Mấy ngày nay, phải cẩn thận.” Tezuka nhìn tôi.

“Ừ! Yên tâm, bốn cô nương là ai chứ. Đám ruồi bọ đó, một tên tới thì chém một tên, hai tên tới thì chém cả hai!” Nghiêng người vung vung thanh kiếm Senbonzakura, hùng hổ nói. Momoshiro và Echizen có chút kinh ngạc nhìn tôi và Tezuka.

Ừa? Lại là góc áo quen thuộc kia. “Bốn vị bên kia, các cậu đã bị bại lộ!” Hướng ngã tư kêu to.

“Ha ha, Nakamura thật sắc bén, lại bị phát hiện.” Fuji cười tùm tùm đi ra, hoàn toàn không thấy xấu hổ khi bị tóm.

“Ừm... Rất xin lỗi, kỳ thực bọn tớ sợ Tezuka không tập trung ở trước giải đấu Tokyo, dù sao cậu ấy là trụ cột của đội. Nếu cậu ấy...” Oishi chọc chọc ngón tay vào nhau, lăm vào lo âu kinh điển. Kikunaru trốn ở bên cạnh cậu bạn hợp tác của mình, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tezuka.

“Người khôi xướng lần theo dõi này chắc chắn lại là Inui-senpai đúng không.” Echizen kéo kéo vành nón, một lời trúng đích. Inui giả bộ viết viết vẽ vẽ lên vở, không trả lời.

“Ha ha ha ha, bạn của Tezuka thật đúng là đáng yêu đấy.” Tôi giả hoạt nhìn Tezuka đang gập dờ, vui vẻ cười khẽ. Như là cảm thấy tôi khoan khoái, băng son thu lại khí lạnh.

“Ne~ thứ sáu là lễ hội Ca Múa Ngày Xuân của Hyotei nhì.” Gấu Nhỏ thành công nói sang chuyện khác.

“Sao? Lễ hội Ca Múa?” Kikumaru chớp chớp đôi mắt to linh động.

“Đúng thế, tin tức của Fuji-kun nhanh chóng thật. Có phải người sùng bái cậu ở trường học bọn tớ nói với cậu không vậy?” Nghiêng người tới gần Fuji, ái muội hỏi.

“Ha ha, không biết có phải Nakamura có biểu diễn tiết mục nào hay không, thật chờ mong đấy.” Điện hạ Gấu vuốt cằm, mềm nhẹ nói.

“Đến xem chẳng phải sẽ biết sao.” Tôi như trả lời.

“Đội trưởng.” Echizen chớp chớp đôi mắt mèo màu hổ phách ái muội nhìn Tezuka, “Ánh mắt anh không tệ ~”

Dưới hoàng hôn, trên mặt Tezuka hiện lên một chút đỏ ửng khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hạnh hồn xuyên không – gió trong không trung

Thứ sáu, buổi sáng, trong lớp học bắt chợt truyền đến tiếng thảo luận, tiếng con gái kinh ngạc hồ hởi, tiếng con trai thì thầm trò chuyện, không có lúc nào là không thể hiện sự rung động của thanh xuân. Giáo viên trên bục giảng cũng không để ý nhiều, tiếp tục giảng dạy. Dù sao buổi chiều là Hyoutei lễ hội Ca Múa mỗi năm một lần, là thời gian xán lạn nhất của ngày xuân Hyotei.

“Xin chào! Các bạn Seigaku, đã ăn cơm trưa chưa?” Ở trong đám người nhìn thấy đội chính tuyển câu lạc bộ Tennis Seigaku với đội trưởng Yamato đi đầu.

“Đã ăn rồi, hôm nay đến Hyoutei quá rầy rồi.” đội trưởng Yamato nâng nâng viên kính râm tròn, nhẹ nhàng nói.

“Ha ha, đội trưởng bọn tôi đang ở hậu trường hoá trang, hôm nay nhất định chị ấy sẽ khiến toàn trường kinh điển đấy.” Tôi tốt bụng nói với Yamato Yudai, “Ngán vạn phải để mất kĩ xung quanh, đám con trai có lòng muông dạ thú với mỹ nhân Ohtori thật không ít đâu.”

“Ha ha, nhất định, nhất định.”

“Ne~ hôm nay có phải Nakamura-san sẽ làm chúng tôi chấn động không?” Fuji loay ngoay, cười tủm tỉm đánh giá tôi từ trên xuống dưới. “Nakamura-san còn chưa trang điểm, không lẽ không có tiết mục của cậu sao?”

“Hôm nay tớ chỉ xuất trường trong hội diễn của câu lạc bộ thôi, không tham gia phần biểu diễn của học sinh mới.” Tôi bày ra tạo hình ‘sứ giả bảo vệ hoa’, nghiêng mặt nói. “Hôm nay bốn cô nương là lá xanh, để phụ trợ cho vẻ đẹp của Ohtori Zaki-senpai!”

“Dù có phải lá xanh hay không, Nakamura-san ở trong mắt mọi người vĩnh viễn là xinh đẹp nhất.” Gấu Nhỏ quay đầu nhìn về phía Tezuka, “Nhi, Tezuka.” Bàng sơn dời tầm mắt, tiếp tục trầm mặc.

“A, rất xin lỗi, tớ phải đi đây, chị tớ đến.”

“Chị Kuyou!” Đứng xa xa vẫy tay, sau đó lấy tốc độ trăm mét tiến lên nhào vào lòng chị, cọ cọ. Sau đó ngẩng đầu, nhẹ chào hỏi: “Anh rể, hoan nghênh đến chơi.” Kamechirou kinh ngạc vui mừng nhìn tôi, hưng phấn nói: “Hôm nay phải cố lên nhé, em vợ.”

“Nakamura vẫn như vậy, trong mắt chỉ có chị thôi.” Một tiếng nói mềm nhẹ oán giận vang lên.

“Yukimura-kun, Sanada-kun, hoan nghênh đến dự lễ hội Ca Múa Ngày Xuân của Hyotei.” Tôi vẫn lại ở trong lòng chị, chân thành nói.

“Nakamura! Em còn làm gì ở đó, mau đi trang điểm!” chị Kikuri mặc trang phục bắn cung cổ đại không để ý bộ viên khác lôi kéo, nhảy từ hậu trường ra kêu to.

“Em xin lỗi, rất xin lỗi.” Tôi xoay người xin lỗi, sau đó lại bỏ thêm một câu, “Nhưng mà chị trang điểm như vậy thật sự không nên hung hãn như thế!” Thành công nhìn thấy chị Kikuri tức điên, gương mặt múa vuốt.

“Hôm nay Nakamura cũng mặc như vậy sao?” Yukimura chờ mong nhìn tôi, đôi mắt màu tím sáng lên, điện áp siêu cường!

“Ha ha.” Tôi bị sắc đẹp dụ hoặc, tới gần cậu ấy nhẹ nhàng thì thầm, “Bí mật!”

Đứng ở hậu trường, nhìn câu lạc bộ Tennis đang biểu diễn, đóa thủy tiên nát kia thật đúng là chói mắt.

“Chìm đắm trong tiếng ca hoa lệ của bốn đại gia đi!” Atobe ngẩng đầu lên, giống như đế vương nhìn dưới sân khấu.

“Atobe, Atobe, hoàng đế Hyoutei ——”

“Phách!” Một tiếng búng tay vang lên. “Chính là bốn đại gia ta!” Thủy tiên vẫy tay một cái ném đồng phục trường ở trên người xuống dưới sân khấu, lộ ra T-shirt da màu vàng cùng quần da màu đen bó sát người, một cái thắt lưng màu bạch kim mặc hơi lỏng ở eo. Dưới sân khấu lập tức điên cuồng lên, tiếng hét chói tai, tiếng reo hò, tiếng khóc hưng phấn liên tiếp vang lên, quả thực chính là tư thế của minh tinh màn bạc trong liveshow. Lấy tay bịt kín lỗ tai, bắt đầu dĩ thử dài. Thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của thủy tiên, tôi hưng hăng trừng lại. Có gì đặc biệt hơn người chứ!

(Tác giả Phi: cái gì mà tìm tòi nghiên cứu, cô đúng là ngu ngốc, kia rõ ràng chính là... A!!!! Nữ vương điện hạ, muốn giáo huấn tiểu nhân thì cũng phải hát xong đã chứ!)

Trên sân khấu Oshitari bôi tư, Tsukimitsu tiền bôi và Muuri tiền bôi đánh trống, Shishido và Mukahi cầm đàn ghi-a điện, Akutagawa đánh bàn phím, mang phong cách âm nhạc rộn rã. Mấu chốt là có giọng hát uyển chuyển của thủy tiên, không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận là giọng của cậu ta rất gọi cảm. (Tojikachan: không biết “bôi tư” là loại nhạc khí gì, có ai biết không giúp ta với)

Bài hát kết thúc, dưới sân khấu bộc phát ra tiếng vỗ tay giống như núi hô sóng thần, tiếng huýt sáo, tiếng hét chói tai. Tên không tước thủy tiên kia xòe đuôi đi về phía tôi, về mặt đặc ý; “Bốn đại gia chờ xem cô gái không hoa lệ như cậu biểu diễn.” Phi! Cậu làm sao mà biết không hoa lệ.

“Hừ!” Tôi hưng hăng trừng lại.

“Tiếp theo là tiết mục câu lạc bộ nữ kiếm đạo —— hạnh hờn, xuyên không gió thời không.” ngọn đèn tắt, trên sân khấu tối đen, tiếng huyền não dưới sân cũng dừng lại

Một tiếng sáo du dương đánh vỡ sự yên tĩnh, một ngọn đèn chiếu vào phía bên trái sân khấu, một thiếu niên trong trang phục quý tộc cổ đại khẽ mở đôi môi thổi sáo. Theo từng đạo thanh âm tao nhã vang lên, quần áo thiếu niên khẽ bay, gương mặt như ngọc. Đột nhiên thiếu niên mở hai mắt, đôi mắt xanh biếc lấp lánh. Đầu ngón tay ấn vào nửa lỗ, một thanh âm trầm thấp vang lên dường như đang khóc thầm.

Lúc này, ngọn đèn màu vàng nhạt dịu dàng chiếu xuống sân khấu, hai thiếu nữ quý tộc trong trang phục công chúa Nhật Bản cổ đại ngồi ngay ngắn trên bậc thềm. Một thiếu nữ tóc bạc tuyệt sắc, tóc dài xõa tung, ngồi quỳ trước đàn Thất Huyền Cầm, trên người là trang phục hoa lệ tầng tầng tao nhã dài phủ lên mặt đất. Ngón tay ngọc khẽ nâng, tiếng đàn boong boong bắt đầu vang lên. Cũng cùng lúc, một thiếu nữ khác với mái tóc dài màu quất, nửa ôm đàn Tỳ Bà, khéo léo che lại gương mặt.

Thiếu niên buông sáo trúc, si ngốc nhìn hai thiếu nữ. Lúc này, hai tiếng đàn vô cùng tuyệt đẹp hòa vào nhau, đầy cảm xúc mà không bên nào bị cản trở sự thể hiện độc đáo và tuyệt vời của bản thân. Thiếu niên từng bước một đến gần, ngâm nga hát:

Bỗng nghe tiếng mưa rơi

Mọi tâm sự liền triền miên

Sớm cũng rả rích, trễ cũng rả rích

Hoa hồng nghe thấy tiếng mưa rơi

Mọi tình yêu đều đau khổ

Tự cũng là lứt, tán cũng là lứt

(Tác giả Phi: mấy câu này là di Quỳnh Dao viết, tác giả mượn chút)

Thiếu nữ đàn thất huyền cảm khẽ mở môi đỏ mọng, ngưng mắt mỉm cười. Một ánh mắt ngưng ngùng, khiến cho dưới sân khấu vang lên rất nhiều tiếng hít sâu một hơi. Thiếu niên tựa như rồi gỗ bị nàng dất, chậm rãi đi tới. Một tiếng tiếng tỳ bà vang tăng lên, giống như một trận mũi tên phi qua cắt ngang. Thiếu niên đột nhiên quay đầu nhìn về phía thiếu nữ tóc màu quất, bị ánh mắt u oán của nàng mà rung động. Đàn Thất Huyền nhẹ nhàng vang lên, làm cho người ta tỉnh tể hưởng thụ.

Thiếu niên một lần nữa cảm sáo trúc, hòa cùng tiếng đàn của các nàng. Tiếng sáo vang lên như nhấn chìm một tia kiên định. Nức nở một tiếng, uyển chuyển, phảng phất như hóa thành một trận khói nhẹ khẽ bay lên.

Gió cổ hương, mây chẳng phải

Tiếng sáo tha thiết nhớ nhà

Chàng ngưng ngưng, nàng u oán

Tình yêu khiến người sầu triền miên

Bàng hoàng tâm

Hồn rung động

Hạnh hồn xuyên không ngàn năm

Nốt nhạc huyền cầm cuối cùng vang lên, âm nhạc ngừng lại, dưới sân khấu lập tức vang lên một mảnh kinh thán. Tôi thu hồi vẻ mặt thương nhớ, cầm lấy sáo trúc, tiến lên cầm tay Ohtori-senpai và chị Kikuri, cúi đầu chào khán giả. Cảm nhận được ba ánh mắt cực nóng, nhất thời thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đứng ở đỉnh đầu Atobe vạn giải

Cắm sáo trúc ở bên hông, bỏ ống tay áo ra, đi vào thính phòng.

“Kimiko-chan thôi thật hay, vẫn còn phong thái năm đó đấy.” Chị dịu dàng sửa sang lại ô mào cho tôi.

“Năm đó?” Yukimura tò mò thò đầu hỏi.

“Ừ, Kimiko-chan nhà bọn chị hồi năm thứ ba tiểu học đạt được quán quân diễn tấu cây sáo đấy.” chị Kuyou tự hào nói. Chị ơi, đó là do em ý là người xuyên không đã học ở kiếp trước làm ưu thế, mới thắng được học sinh tiểu học, thắng mà không cần bỏ nhiều sức, sau lần đó cũng không tham gia trận đấu âm nhạc nữa.

“Nakamura thật ưu tú.” ánh mắt mỹ nhân thật dịu dàng, khiến tôi có cảm giác rất thân mật. “Nhưng thành tích tốt như vậy, sao sau này lại lựa chọn kiếm đạo?”

“À...” Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu, Tezuka cũng liếc mắt nhìn chăm chú. “Kỳ thực, nói đến chuyện này cũng thật xấu hổ.” Càng nhiều ánh mắt tò mò tập trung ở trên người tôi. “Tớ... tớ không biết phổ...” Cúi đầu lú lú giống hệt tiếng muỗi.

“Ha ha ha, đúng là một cô gái không hoa lệ!” Hoa thủy tiên thoáng chốc nở rộ.

Phần nộ trường cậu ta, “Cười cái gì mà cười! Biết thức phổ thì rất giỏi sao?”

“Đúng là không có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua chỉ là giỏi so với người không biết phổ mà thôi.” Atobe dùng ngón trỏ cùng ngón tay cái làm cái tư thế tay.”Hừ!”

“Kiếm đạo, không được sơ suất.”

Nhắc đến cường hạng của tôi, Tezuka đúng là người tốt! Mắt tôi sáng quắc nhìn về phía thủy tiên, ngón tay phải chỉ lên bầu trời: “Bỏ tiểu thư không ngừng theo đuổi kiếm đạo, giấc mộng vĩnh viễn, chỉ có người đứng ở đỉnh mới có thể xưng vương. Atobe Keigo, không được nói suông chứ không làm, năm nay hãy để xem cậu và tớ, ai đứng trên bực lĩnh thượng quán quân cả nước trước!”

“Phách!” Một tiếng búng tay vang lên. “Được! Bỏ đại gia nhận lời khiêu chiến của cậu.” Atobe hơi cúi đầu, đối diện với tôi. Sau đó nhìn quét xung quanh một vòng, nhìn Tezuka cùng Yukimura: “Bỏ đại gia sẽ không thua bất luận kẻ nào!”

Cùng một đoàn người ‘tỏa sáng’ đi trong vườn trường Hyoutei xinh đẹp như vậy, kém chút bị một đống ánh mắt liên tiếp phóng tới làm bỏ mạng.

“Nakamura, rất xin lỗi, bọn tớ phải về trường học.” Yukimura buông điện thoại, xin lỗi nhìn tôi.

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Lo lắng nhìn lại.

“Đội trưởng muốn tớ và Genichirou trở về huấn luyện.”

“Sao? Các cậu không xin phép à?”

“Đã xin phép phó đội trưởng rồi, nhưng mà hình như đội trưởng rất tức giận.” Trong câu trả lời nhàn nhạt có một tia chua xót.

“Seiichi, anh ta ghen tị cậu đấy!” Sanada Genichirou tức giận nắm chặt nắm tay.

“Đừng nhắc tới nữa, chúng tớ đi về trước đây. Hôm nay thật sự rất xin lỗi, thật muốn nói chuyện với Nakamura một hồi.” bên trong nụ cười của mỹ nhân có một tia sầu bi.

“Không sao cả.” thì ra mỹ nhân cũng phải chịu đủ đũa ngọc không công bằng, nghĩ đến đây, trong lòng ề ảm.

“Yukimura-kun!” Lên tiếng gọi cậu ấy lại. “Chủ nhật, tớ không có trận đấu, tớ sẽ đến Kanagawa cỏ vũ cho cậu nhé!”

“Ừ!” ưu thương màu tím liền bay mất.

“Người ta đã đi rồi, cậu còn ngăn người làm cái gì thế! Đúng là một cô gái không hoa lệ!” giọng điệu của Atobe có chút chua.

Liếc mắt nhìn cậu ta, thờ dài: “Đâu phải là ai cũng hạnh phúc giống như đại thiếu gia cậu, Yukimura hẳn thật không dễ chịu đâu.”

“Cậu làm sao mà biết bọn đại gia rất hạnh phúc? Thực lực càng mạnh thì càng phải gánh vác áp lực lớn hơn nữa, nếu không có giấc mộng này, vậy thì Yukimura Seichi sẽ không xứng trở thành vương bài của Rikkaidai.” Nữ vương nghiêm túc nhìn nữ thần đã đi xa, vừa nhắc mắt có thâm ý nhìn chăm chăm Tezuka. Ba bọn họ, không chỉ có bề ngoài và thực lực tỏa sáng, mà còn có thống khổ và gian khổ không muốn ai biết.

“Mau nhìn! Người mặc trang phục cổ đại kia chẳng phải là Nakamura học năm thứ nhất sao?”

“Đúng là cậu ta, đúng là cậu ta.”

“Hôm thứ hai, Nakamura đã đề Atobe-kun ra ở nhà ăn đấy!”

“Thật đáng ghét, dám phi lễ Atobe-kun của chúng ta.”

Xấu hổ nhìn mọi người đồng hành bên cạnh ghen hòng nhìn mình trần trời, sắc mặt tối âm trầm, sau lưng tuyết bay vù vù, sau đầu lóa ra vô số ‘ngã tư đường’. ‘Không phải như thế, tớ chỉ là bị người hâm hại.’ Vô lực giải thích.

“Ồ? Có can đảm cưỡng hôn bọn đại gia, lại không có can đảm thừa nhận sao?” vẻ mặt Atobe hứng thú, “Đúng là một cô gái không hoa lệ!”

“Cái gì... Cái gì cưỡng hôn chứ! Cái tên ngu ngốc kia đừng có nói lung tung!” gương mặt múa vuốt rỗng giận.

“Cậu muốn phủ nhận sao? Toàn trường đều là nhân chứng đấy.” Atobe giờ giờ tay lên.

“Đúng vậy! Chính là cậu ta đã xâm phạm Atobe-kun của chúng tôi!” Một đám nữ sinh của hội Fan thủy tiên phụ họa nói.

“Cậu phóng p!” Thượng Đế, rốt cục tôi đã nói ra những lời này, hình tượng thực nữ của tôi! (Tác giả Phi: cậu sớm đã không còn hình tượng này rồi!) “Đó đâu phải là hôn chứ! Đâu phải là hôn chứ!”

“Đúng rồi, nghe nói đó là nụ hôn đầu tiên của cô gái không hoa lệ kia, hm~” thủy tiên hưng phấn tới gần tôi.

“Không phải là nụ hôn đầu tiên, là chạm nhẹ vào! Chạm nhẹ vào!” Tôi vội vàng quay đầu giải thích với mọi người, “Chỉ là lúc ngã xuống, bộ phận nói chuyện hoàn toàn, vừa mới, không cẩn thận, không đúng dịp, cực kỳ ngoài ý muốn, cực kỳ bất hạnh chạm vào nhau.” Nói xong, tôi còn dùng hai tay cẩn thận khoa tay múa chân miêu tả tình huống ‘chạm vào nhau’.

“Không cần khẩn trương, bọn đại gia sẽ không so đo với cô gái không hoa lệ như cậu!” Atobe lại bày ra biểu cảm ‘chịu thiệt’.

“Là tớ không thêm so đo với cậu mới đúng! Là cậu nhân cơ hội!” Tôi mặt đỏ tai hồng rỗng giận. “Nhân cơ hội!”

“Nhân cơ hội cái gì? Hm?” thanh tuyến hoa lệ.

“Quên đi, bọn tiểu thư coi như bị một khối thịt heo không cẩn thận đụng vào cho xong.” Tôi há hốc, hừ một tiếng.

“Cái cô gái không hoa lệ kia dám nói bọn đại gia là heo?!” Atobe tức giận đến mức run rẩy.

“Đó là chính cậu thừa nhận, tớ đâu có nói cậu là heo.” Trong lòng toát lên khoái cảm báo thù, cười trộm~ing.

Hình như cảm giác được linh áp của Atobe sắp nổ mạnh, đám nữ bắt quái chạy tán loạn, tránh đằng sau đại thụ cách đó không xa nhìn lên. Trên mặt cỏ, hai đại cao thủ quyết đấu, một người cười đắc ý, một người tức giận khoe miệng run run.

Đột nhiên một cái lôi kéo mạnh tôi về phía trước, tôi loạng choạng cuống quýt bắt lấy vật thể đang tới gần. Dưới bàn tay là xúc cảm ấm áp, bị một cái ôm mang mùi hương tươi mát của biển. Kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mặt, thân thể mềm yếu không cự quấy được. Trên môi bị thứ gì đó mềm mại dán chặt lấy, trái tim lập tức như ngừng đập. Cảm giác môi dưới bị răng nanh nhẹ nhàng cắn, bản năng muốn hô nhỏ, một cái đầu lưỡi ướt át linh hoạt thuận thể muốn xâm nhập vào khoang miệng. Lúc này, một ai đó nhanh chóng kéo tôi ra khỏi cái ôm nguy hiểm kia.

“Đù! Atobe cậu hơi quá đáng!” Lạnh lùng lên tiếng, giọng điệu uy nghiêm.

“Tezuka...” Tôi ngơ ngác nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt.

“Cậu không sao chứ.” Tezuka cúi đầu nhìn tôi, trong mắt hiện lên sự lo lắng quan tâm, tôi chưa bao giờ thấy băng sơn điện hạ như vậy.

“Ừ.”

“Tezuka, cậu muốn nhúng tay sao?” Atobe bắt mắt mà lại nghiêm túc nhìn đối thủ số mệnh.

Tezuka trầm mặc mà chống đỡ, kiên định đứng ở phía trước tôi.

Sau giữa trưa ngày xuân, nguyên rửa trong truyền thuyết đang tiếp tục tái diễn...

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: đêm tĩnh suy tư, Kimiko quyết định

Đắn độn về nhà, không yên lòng nuốt hai thìa cơm, tắm rửa xong, một mình lẳng lẳng nằm ở trên giường. Chỉ nghe thấy tiếng mình hít thở, chỉ cảm thấy trái tim đập rất rõ. Hôm nay hình như có một chút khác, rốt cuộc là do Yukimura sâu bì, là Atobe cường hèn, hay là Tezuka bảo vệ?

Tôi đúng là không thích hợp với mấy vấn đề thâm trầm này. Thở dài, ngồi dậy xếp bằng, cầm lấy thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi ở đầu giường. Thanh đao của tôi, cậu có thể nói cho tôi biết tôi làm sao không? Tôi vuốt trái tim mình, nơi này hình như có gì đó lạ lẫm. Chạm rầy rút thanh đao ra, ánh sáng sắc lạnh chóiáng văng, chuỗi màu tím nhạt. Hình như đã lâu không lại nghĩ đến Byakuya-sama, hình như không lại đem hai hình ảnh của bọn họ trùng nhau.

Lấy ra một tấm vải bông màu trắng, tinh tế chà lau thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi. Ánh sáng trên thân đao phản xạ ra khuôn mặt tôi, trong đôi mắt có vài phần mê mang, tâm của tôi đang xao động. Hòn đá đã quăng xuống kia, đảo loạn hồ lạng trong lòng tôi kết quả là ai?

Thứ bảy, theo lệ đi tới đạo quán Sanada.

“Thầy, hôm nay mong ngài chỉ bảo.” Cung kính hành lễ.

“Sáng nay, luyện tập kiến thức trụ cột, buổi chiều cùng thầy đi đạo quán Thiên Tâm Lưu tham quan.”

“Vâng.” Nhỏ giọng đáp.

Sanada Genemon nhướng mày, ánh mắt lợi hại nhìn tôi từ trên xuống dưới. Sau một lúc lâu, mới mở miệng: “Đi thôi.”

Vài lần đánh đều bị đối thủ tránh được, có chút nôn nóng xông lên phía trước. Cái thói quen hồng kia lại xuất hiện, vội vàng che giấu, kiếm trúc của đối phương không chút lưu tình đánh trúng mặt tôi. Ngây người, buông thanh kiếm Senbonzakura trong tay xuống, tôi thua, bại bởi một đối thủ thực lực bình thường.

Bị phạt huy đao 1000 lần. Tôi máy móc vung thanh kiếm Senbonzakura, lần lượt tiến lên, kết quả là thế nào? Kết quả là thế nào?

“Phách!” Lão nhân Sanada tát tôi một cái.

“Thầy...” Kinh ngạc nhìn ông.

“Trước lúc thanh tỉnh, không cho phép chạm vào đao.”

Ngồi quỳ ở trong đại sảnh đạo quán, đối mặt với chữ “Vỡ” to treo ở trên tường. Đêm thụ đao, tôi ở trước mặt thầy trả lời rằng đao vì tâm mà huy. Nhưng mà bây giờ tâm của tôi giống như là bị một cái sợi tơ quán quanh, bị đè nén phải ngừng đập. Chán nản cúi đầu, kết quả là thế nào vậy.

“Nakamura, giữa trưa hôm nay không được ăn cơm.” Lão nhân vô tình nói xong liền xoay người rời đi.

Nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi. Lén vào trong lòng, đẩy ra một căn sợi tơ màu trắng, đầu kia sợi tơ là hai chữ —— ‘quê hương’. Thì ra ở lễ hội Ca Múa, lúc thôi sáo khúc ‘xuyên không ngàn năm hạnh hôn’, tình cảm nhớ nhà vùi lấp mười lăm năm đã hiển lộ. Gió có hương, mây chẳng phải. Đều là tâm tình của tôi, kể ra sự quyền uy kiếp trước của tôi. Quý trọng cuộc sống hiện tại, nhưng cũng không buông bỏ quên đi cuộc sống trước. Có cơ hội đến Trung Quốc một chuyến, không thể lại tận lực lảng tránh. Đầu ngón tay kéo nhẹ, sợi tơ màu trắng thất chặt hơn.

Đầu sợi tơ màu đen thứ hai là kiếm đạo, Yukimura hỏi tôi vì sao lại lựa chọn kiếm đạo, lúc đó tôi chỉ là lảng tránh thôi, chỉ nói mình không thích hợp với sáo trúc. Kiếm đạo trong lòng tôi kết quả là gì? Là vì cái gọi là tinh thần võ sĩ sao? Là vì muốn đạt được một thanh đao của chính mình sao? Là vì trở thành tiêu điểm trên tràng đấu sao? Hồi tưởng lại lần đầu tiên đi lạc vào kiếm đạo quán, là mỗi một tiếng một tiếng hô hưng phấn ấy, một tiếng phách đánh sắc bén hấp dẫn tôi rất sâu. Là chém giết vui vẻ, là khoái cảm của chiến đấu, đây mới là thứ tôi luôn theo đuổi. Đây mới là linh hồn của tôi. Chỉ đơn thuần là thích, không hơn. Đánh gãy sợi tơ đen này.

Cầm lấy dây hồng sắc sờ cuối cùng, ngẩng đầu nhìn lại, đầu bên kia dây là cậu ấy. Người khuấy động lòng tôi thì ra là cậu ấy, người thứ nhất mà tôi nhớ

tới thì ra là cậu ấy. Là từ lần ngã đè lên cậu ấy nên nảy sinh tình cảm sao? Có lẽ, có lẽ là sớm hơn. Cậu, tôi liền nắm chắc, nắm chặt sợi dây này hơn.

Nếu đã như thế, vậy thì hãy để bọn cô nương dừng cảm tiến tới mà đối diện đi! Nếu thật sự không được, thì đè cậu ta, bắt lấy cậu ta!

Nghĩ đến đây, tôi huy đao trầm dứt màn sa mỏng bao phủ trước lòng tôi, ánh mặt trời một lần nữa chiếu khắp, sương mù tan hết, trong lòng hoàn toàn rõ ràng. Mở to mắt, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, để bọn tiểu thư bảo vệ tâm của mình, bọn tiểu thư muốn xông lên!

“Thanh tỉnh?” Không biết lúc nào thì lão nhân Sanada đã đứng ở bên cạnh tôi, chẳng lẽ ông ấy là Ninja?

“Vâng!” Lớn tiếng trả lời.

“Com, Haruno có để lại cho em, mau đi đi.” Lão nhân, thầy thật đáng yêu!

“Vâng!”

Ngồi ở trên xe chạy hướng Tokyo, tôi không khỏi bắt đầu hồi tưởng. Lần đầu tiên thấy cậu ấy đã đột ngột nhờ cậu ấy đóng giả Byakuya-sama, lúc đè cậu ấy lại té xỉu, cùng cậu ấy lần đầu đi chơi liền kim lòng không được hẹn đi chơi lần nữa, bị đàn em của cậu ấy hiểu lầm thành bạn gái cũng không phản bác, thật sự không giống tôi tí nào. Lúc đi cùng nhau, sự yên tĩnh nhàn nhạt, hạnh phúc nhẹ nhàng, cảm giác an toàn lan tràn, thì ra tôi đã sớm động tâm.

Tezuka Kunimitsu, hãy để cho tôi không được sơ suất theo đuổi cậu đi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hai phái quyết đấu x bóng người làm nhân tâm an

Đi vào đại sảnh đạo quán Thiên Tâm Lưu, ánh vào mi mắt là một chữ to —— “Ngộ”.

“Genemon, ông đã đến rồi.” Boss Tezuka mặc kimono màu xanh đậm, ngồi ngay ngắn chính giữa tràng đạo. Ở bên tay trái ông, là sáu đàn ông trong trang phục võ sĩ đang ngồi. Mà bên tay phải ông là năm sư huynh của tôi đang ngồi.

“Nếu không phải ông chậm chạp không dám thu đồ đệ thứ sáu, trận so đấu này đã sớm kết thúc.” Tezuka Kunikazu lợi hại nhìn Sanada Genemon.

“Hừ!” lão nhân Sanada khinh thường lườm một cái, đi đến ngồi cùng ông ấy ở ghế trên.

Tình huống gì vậy? Sao mọi người ở đây đều giương cung bạt kiếm vậy? Chẳng phải lão nhân nói là đến thăm nhà sao? Âm thầm buồn bực, tôi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ngũ sư huynh ngồi quỳ.

“Ba năm trước, tôi và Kunikazu đã hẹn nhau, muốn dùng phương thức đối chiến các Tịch để giải quyết ân oán giữa hai lưu phái.” Lão nhân, đây là ân oán tư nhân giữa ông và Boss Tezuka thì có! Tôi cảm giận nghĩ. “Nhưng bởi vì lúc đó Kunikazu đã có sáu đệ tử, mà tôi chỉ có năm người, cho nên đối chiến mới kéo dài tới tận hôm nay.” thì ra ông vội vàng cho tôi thụ đao như vậy là do khuyết thiếu đạn dược, đúng là ma quỷ!

“Bây giờ, người hai bên đã bằng nhau, hôm nay liền cử hành trận tỷ thí thế này đi!” Boss Tezuka nói tiếp. “Thiên Tâm Lưu chúng tôi không cho phép thất bại!”

“Vâng!” Sáu cái giọng nam vang vọng.

“Tân Âm Lưu, chỉ cho phép thắng lợi.” lão nhân Sanada nhàn nhạt nói, bao hàm nồng đậm sát khí.

“Vâng!” Tôi kiên trì cùng vài vị sư huynh khác cùng nhau rống to.

Nhìn nhìn đối diện, đều là ông chú trung niên cao lớn vạm vỡ, khỏe mạnh mẽ mẽ, căn bản là không phải là so trình tự tuổi. Hai lão nhân này không thể thành thực, đừng loạn so đo sao? Khóe miệng tôi run rẩy, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhờ bạn chỉ giáo!” Đại sư huynh và một người đàn ông râu quai nón bốn mươi tuổi song song hành lễ. Trận đấu này cũng là theo quy củ đại hội võ đạo, không câu nệ quy tắc kiếm đạo. Một ông chú mạnh mẽ giống như vậy chỉ cần quật một cái đao gỗ xuống, tay chân gãy nhom của tôi sợ là sẽ sung đó. Hơn nữa theo lịch sử ân oán của hai vị lão ngoan đồng tông chủ kia, hôm nay khẳng định không thể toàn thân trở ra.

“Nakamura, đi thay quần áo đi.” lão nhân Sanada nhắc nhở.

“Vâng!” Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, nhỏ giọng đáp rồi rời đi.

Mặc trang phục võ sĩ màu đen đã từng mặc đêm thụ đao, kéo nhanh đai lưng, vẻ mặt sầu muộn khổ não đi về phía ‘chiến trường’.

“Nakamura.”Ồ, tôi nhìn lại, thì ra là Fuji, Oishi, còn có Tezuka.

“Ừ, chào các cậu.” Tôi cười chào hỏi với bọn họ.

“Nha, sao Nakamura lại ở đây vậy, có phải là đến tìm Tezuka không đấy.” Gấu Nhỏ ái muội nháy nháy mắt với tôi.

“Không phải, tớ cùng thầy đến đây, hôm nay hai phái đối chiến.”

“Hai phái đối chiến?” Oishi thò đầu trợn gà đến gần.

“Ừ, quyết đấu các Tịch giữa Tân Âm Lưu và Thiên Tâm Lưu.” Tôi chậm rãi giải thích, ai oán nhìn lên Tezuka một cái. Thật vất vả mới xác định tâm ý của mình, chẳng lẽ lập tức lại bị băng sơn điện hạ nhìn thấy tôi mặt mũi bầm dập, đầy mặt hoa đào đoá đoá nở? Ông trời, ông thật sự rất không công bằng.

“Bây giờ sao?” Giọng nói thật tuyệt vời.

“Ừ.” Tôi cúi đầu, bắt đầu ai điều nhân sinh bất hạnh của mình.

“Không được sơ suất, hãy cố lên.” Tezuka lẳng lẳng nhìn tôi, trong lòng liền có một trận sóng gợn.

Trở lại chỗ ngồi, thấp giọng hỏi ngũ sư huynh tình huống đối chiến vừa rồi.

“Harris tiền bối thua, tiếc thật.” Chẳng trách sắc mặt lão nhân Sanada có chút âm trầm.

Giữa sân, nhị sư huynh Sasaki tiền bối hơi chiếm thượng phong. Vị sư huynh này là một nhân viên công ty cỡ trung, nghe nói là cao thủ danh chấn giới đại học 15 năm trước, nguyên bản có thể lên tuyến thủ chuyên nghiệp, nhưng mà gia tộc phản đối, đành phải buông tha. Hiện tại là đang vì chứng minh bản thân mà chiến đấu, chỉ thấy một cái hồi trăm sau sườn, đao đối phương hạ xuống. Cuộc đối chiến quý trọng như vậy ít có, trong nháy mắt, sư huynh bạo phát nhiệt tình bất diệt đối với kiếm đạo.

Chỉ thấy sắc mặt lão nhân Sanada hơi hơi hòa dịu, cầm lấy ly trà phía trước, nhẹ nhấp một ngụm.

Kế tiếp, tam sư huynh cùng tứ sư huynh đều bất hạnh bị thua. Đồ đệ của Boss Tezuka thật cường hãn, lão nhân chúng tôi đã kề cận bão nổi rồi. Ông ấy nắm chặt ly trà đất, khớp ngón tay hơi trắng bệch. Xong rồi xong rồi, ngũ sư huynh thì không cần phải nói, người ta là danh thủ quốc gia, hiện nay là huấn luyện viên câu lạc bộ kiếm đạo quốc gia. Để chứng minh cường lực bên chúng tôi, chắc chắn là sẽ thắng. Không hay ho là bốn tiểu thư, thì ra tôi chính là vật hi sinh hoa lệ trong truyền thuyết!

Quả nhiên bản thiên tài đoán đúng, ngũ sư huynh vì lão nhân hòa nhau một ván.

“Cố lên, Nakamura.” Lúc sư huynh đi xuống, vỗ vỗ vai tôi. Ngẩng đầu cảm nhận được ánh mắt tha thiết của BOSS Sanada, ông ấy gật đầu ý bảo tôi lên sân khấu.

Nhâm mệnh đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy bóng người quen thuộc bên ngoài tròng đao. Trong lòng mặc niệm: Tezuka, phù hộ tớ đi.

(Tác giả Phi: cậu niệm gì mà kinh thế, Tezuka-sama đâu phải Thượng Đế! Cậu như vậy thì chẳng phải là làm các vị đại boss thất vọng sao?)

Kimiko: tôi sắp chết rồi, còn quản chuyện này để làm gì!)

“Nhờ bạn giúp đỡ.” Cúi đầu cúi gằm, hơi hơi khom lưng. Đối thủ là người trẻ tuổi nhất Thiên Tâm Lưu, coi như Boss Tezuka có lương tâm.

Đứng thẳng thân thể, hai tay giao nhau nắm đao gỗ, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của đối thủ. “Ha!” Một cái đánh sâu cấp tốc. Làm ơn! Tôi chán ghét nhất gọi dậy loạn rống trong trận đấu. Đặt ngang đao đỡ công kích, đòn của đối thủ rất có lực lượng, khiến cánh tay tôi run lên. Không đợi tôi thu thế, ngay sau đó lại là một loạt đánh liên tục. Miễn cưỡng đỡ, hai tay đã tê rần. Đúng là kẻ cơ bắp, đây là chênh lệch giữa nam nữ sao? Lui ra sau hai bước, tạm thời rời khỏi phạm vi công kích của anh ta. Nắm thanh kiếm Senbonzakura thật chặt, lắc lắc tóc dài. Không thể tiêu cực phòng thủ, tôi lên!

Không thể lấy lực lượng quyết đấu, vậy thì liền lấy sự linh hoạt mà thắng đi. Vọt tới trước mặt đối phương, hơi gấp gáp xuống, đầu đao nhằm thẳng hướng vòng tay khuỷu tay. Đối thủ cấp tốc hơi xoay người, né tránh. Đoán trước được phản ứng của anh ta, tôi cấp tốc vòng bên phải anh ta, bỏ đao xuống. Anh ta giờ đao gỗ ra sau, ngăn trở tôi đánh. Sau đó đột nhiên quay đầu, đầu đao chỉ thẳng vào yết hầu tôi. Lập tức hạ eo, tránh thoát hiểm sát sát này. Một cái lộn ngược ra sau, đứng vững cách anh ta không xa. Thật mạnh! Nhưng mà như thế này chẳng phải là rất khoái nhạc sao?

Híp mắt, hưng phấn khê động khoe miệng, cong lên mỉm cười. Buông đao xuống, bỏ tư thế cơ bản, đứng thẳng chờ đợi anh ta công kích. Lúc đầu, đối thủ có chút khó hiểu, lập tức phát lực hướng tới công tôi. Đến gần rồi, đến gần rồi. Vẫn giữ tư thế cũ, yên lặng nhìn anh ta tới gần. Lúc đao gỗ cách chớp mũi tôi chỉ có mười cm, thấy rõ thế đao, nghiêng đầu tránh thoát kích đánh thẳng j mặt. Đồng thời, lập tức nâng đao gỗ lên, cất bước một cái, đặt ngang ở cổ đối phương.

Kết thúc. Tôi thu lại đao.

“Quả nhiên em giống như Naraka nói, rất mạnh.” Tôi hơi kinh ngạc nhìn anh ta. (Tác giả Phi: Naraka Kurachirou —— chương 14)

“Anh là tiền bối đại học của Naraka, anh tên là Suzuki Kasuke, hôm nay cảm ơn chỉ giáo.”

“Ha, cảm ơn chỉ giáo.” Tôi khom lưng đáp lễ. Người này thật là sinh viên sao? Bề ngoài so với Sanada Genichirou còn giống ông chú ông bác hơn.

Nhìn lão nhân Sanada ở ghế trên lại bắt đầu thưởng thức trà, tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cục sống sót.

Vừa quay đầu lại, nhìn thiếu niên luôn khiến người khác yên tâm kia, vui vẻ ngưng mắt mỉm cười, quả nhiên tôn đại phật Tezuka rất linh.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kể dụ dỗ x Làm khách

Sau khi đệ tử hai bên hành lễ xong, vài vị sư huynh bị thua bị lão nhân gọi vào một bên phạt quỳ. Tôi vỗ bộ ngực nhỏ, nhẹ nhàng thờ ra.

“Nakamura, đúng là một kích xinh đẹp!” Fuji cười nói với tôi.

“Ha ha, thật vậy chăng?” Tôi gãi gãi đỉnh đầu, nhìn lên Tezuka.

“Ừ, rất phấn khích.” Tezuka cổ vũ nhìn tôi. Trong lòng toát ra một cái bong bóng nho nhỏ, bay lên không trung, vỡ ‘bung’ một cái, tỏa ra mùi hương thơm ngọt ngào.

Fuji vuốt cằm, đánh giá tôi và Tezuka, đường cong trên môi càng rộng lên. “Ne, buổi chiều ngày hôm qua, Nakamura-san bị dọa đến nhĩ.”

Tôi đỏ mặt lên, cuống quýt ngắt đầu: “Xin đừng hiểu lầm!” Khăn trương nhìn Tezuka chằm chằm.

“Fuji!” Băng sơn điện hạ âm thầm cảnh cáo.

“Ha ha, nói đến chuyện này, là Tezuka anh hùng cứu mỹ nhân đấy.” Gấu Nhỏ chút không úy kỵ lãnh khí của băng sơn. “Nakamura-san chuẩn bị cảm ơn người ta thế nào đây.”

“Chuyện này.” đúng là cơ hội tuyệt vời, đồng chí Fuji làm tốt lắm! Tôi thầm phát cho Gấu Nhỏ một đóa hoa hồng nhỏ. “Tezuka-kun, không biết tuần sau khi nào cậu rảnh?” Ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Tezuka.

Băng sơn điện hạ thoáng kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt ẩn ẩn lộ ra một tia tìm tòi nghiên cứu. Chân thành nhìn cậu ấy, bốn cô nương lần đầu tiên ra tay, nhất định phải thành công.

“Thứ tư tuần sau, trường học kết thúc kì thi học kỳ.” Giọng nói thoáng có chút thanh lãnh của Tezuka, ở trong tai tôi lại giống như giọng của trời cao vậy.

“Vậy, thứ tư tuần sau, tớ đến Seigaku tìm cậu nhé.” Tôi ôm đao gỗ, khẽ tới gần sát vào Tezuka, chính là mùi hương tươi mát này.

(Tác giả Phi: cô là đồ sắc nữ!

Kmiko: hừ, đề cũng đã đề rồi, nghĩ một chút thì thế nào, dù sao sớm hay muộn cũng là người của tôi!

Phi: —— tức giận đến mức hôn mê bất tỉnh.)

“Nakamura.” lão nhân Sanada và Boss Tezuka đối diện ngồi, chung quanh tản mát ra hơi thở quý dị. “Lại đây một lát!”

“Vâng!” Tôi giương giọng trả lời, quay đầu lại nghiêm túc nhìn Tezuka. “Nha, Tezuka, nhớ kỹ nhé, ngàn vạn đừng cho tớ treo cây đấy.”

“Ừ.” nhè nhẹ trả lời.

“Mọi người, tớ đi trước đây!” Xoay người chạy hướng chỗ áp suất thấp.

“Nakamura, ngoài cuối tuần ra, em luyện tập ở đâu?” Boss Tezuka hiền lành nhìn tôi.

“Ở trường học ạ, tham gia hoạt động câu lạc bộ.” Thành thật trả lời.

“Đội chiến với tuyển thủ cùng tuổi, có phải cảm thấy rất thoải mái không?”

“Có một chút, nhưng có hai chị lớp trên rất có thực lực.” Sao cứ thấy là lạ, từ lúc nào thì Boss Tezuka bà tám vậy.

“Không bằng thế này đi, bình thường, em liền đến chỗ thầy huấn luyện đi, trong đạo quán Thiên Tâm Lưu không hề thiếu cao thủ.” Tốt thì tốt, có thể có thêm nhiều cơ hội nhìn thấy băng sơn, nhưng mà... Tôi cẩn thận đánh giá biểu cảm của lão nhân Sanada, hình như khá bình tĩnh.

“Không cần lo lắng sự phụ của em, ông ta đã đồng ý.” Vậy sao? Tôi trung cầu nhìn lão nhân.

“Vì nâng cao một bước, kinh nghiệm đối chiến khi thể lực ngang nhau là rất quan trọng.” Sao boss Tezuka lại mang một bộ kẻ dụ dễ vậy.

“Nakamura.” Lão nhân lên tiếng.

“Vâng, thầy.”

“Lúc đi học, mỗi tuần đến đây huấn luyện hai ngày đi.” Sanada Genemon thẳng tắp nhìn Tezuka Kunikazu chăm chăm, “Nakamura liền nhờ ông.” Hình như có một chút không phục.

“Đã là giao tình vài chục năm, không cần khách khí.” Boss Tezuka cười đắc ý.

“Phiên sĩ Tezuka, cực kỳ cảm ơn ngài đã trợ giúp, về sau mong ngài chỉ giáo.” Cúi người, cung kính hành lễ.

“Không cần gọi phiên sĩ, cháu cùng tuổi với Kunimitsu, gọi ông là ông nội đi.” Ông băng sơn giọng điệu nhẹ nhàng.

“Vâng, ông nội Tezuka.” Ha ha, hình như thân mật thêm một ít rồi. Bất tặc thì bất vương trước, đối với lão băng sơn cũng không thể lơ lửng!

(Tác giả Phi: ngu ngốc, còn chưa biết ai bị bắt đâu.)

“Genemon, hôm nay liền ở nhà của tôi ăn cơm chiều đi, Nakamura cũng vậy đi.”

“Vâng!” Khoái trá đáp ứng.

“Bố, bố đã trở lại.” Giọng nói thật dịu dàng, nhẹ nhàng mềm yếu thật giống mây trắng trên trời. “Bác Sanada, hoan nghênh ngài đến nhà!” Đây là mẹ Tezuka thì phải, thoát nhìn thật trẻ tuổi.

“Ayana, tối hôm nay quấy rầy rồi.” lão nhân Sanada nhàn nhạt nói.

“Ngài đã quá khách khí, chúng cháu luôn luôn hy vọng ngài có thể đến làm khách. Đặc biệt là bố, thường xuyên nhắc đến ngài đấy.” Tezuka Ayana mỉm cười nói. Boss Tezuka nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chuyển mặt sang một bên.

“Bác gái, xin chào bác. Cháu là đệ tử của thầy Sanada, Nakamura Kimiko. Hôm nay đã quấy rầy, mong bác giúp đỡ.” Mang theo balo, cung kính cúi người.

“Xin chào, không cần giữ lễ tiết như vậy. Bác với Nakamura không xa lạ đâu, bố và Kunimitsu đều nhắc tới cháu.” phu nhân Ayana tò mò nhìn tôi, trong mắt tràn ngập ý cười, “Đúng là một cô gái xinh đẹp, nghe nói thực lực cũng rất mạnh, ánh mắt của bác Sanada thật tuyệt vời.”

“Ngài quá khen.” Ngượng ngùng cúi đầu, mẹ của băng sơn thật thân thiện, một chút cũng không giống người nhà Tezuka.

“Không cần đứng mãi ở cửa như thế, chúng ta đi vào thôi.” Boss Tezuka lên tiếng.

Trong phòng khách, tôi quy củ ngồi ngay ngắn ở trước bàn thấp. Hai lão nhân kia hình như rất không vừa lòng với kết quả giao chiến hôm nay, đi phòng trà tiến hành chiến cờ vậy. Aiz, khi nào thì hai bọn họ mới có thể hòa thuận ở chung chứ.

“Nakamura, mời uống trà.” phu nhân Ayana ngồi quỳ xuống, đặt một ly trà nước quả ở trước mặt tôi.

“Cảm ơn ngài, bác gái.”

“Không cần khách khí như vậy, bác có thể gọi cháu là Kimiko không?” bác gái rất dịu dàng.

“Vâng, đương nhiên có thể ạ.”

“Kimiko là người mẫu mực ‘Tinh linh thán năm’ nhỉ.” giọng điệu mềm nhẹ nhưng khẳng định.

“Dạ?” Tôi kinh ngạc nhìn bà ấy, “À, đúng vậy, cháu chỉ là giúp mẹ cháu mà thôi.”

“Mẹ cháu?” phu nhân Ayana tò mò nhìn tôi.

“Vâng, mẹ cháu chính là Dạ Phong Linh.” Vuốt đầu, chậm rãi nói.

“Vậy sao? Bác luôn luôn cực thích sách của bà ấy, rất muốn làm quen với bà ấy đấy.” Trong nháy mắt, phu nhân Ayana lộ ra một tia hưng phấn như thiếu nữ. “Nhưng, làm bác kinh ngạc nhất không phải là điểm này.” mắt bác gái đây thâm ý nhìn tôi.

Hm? Tôi uống ngụm trà, trừng lớn mắt, chờ câu dưới của bà ấy.

“Có hôm chiều tan học, Kunimitsu nhà bác mượn bác quyển sách kia.” phu nhân Ayana nháy nháy mắt với tôi. “Đứa con trai này của bác bình thường rất thâm trầm, làm sao có thể mượn tiểu thuyết thiếu nữ chứ? Kết quả, thằng bé chỉ nhìn nhìn mặt bà liền trả lại cho tôi.”

Đang trên mặt giống như rặng mây đỏ vậy, thì ra ngày đó, lời Momoshiro nói, cậu ấy có để tâm.

Như là cảm nhận được tôi xấu hổ, phu nhân Ayana vội vàng chuyển đề tài, “Nói đến đây, bố của bác cũng rất coi trọng Nakamura đấy.”

“Vâng, được phiên sĩ Tezuka coi trọng, cháu rất cảm ơn.” Ngẩng đầu, thiếu nóng trên mặt dần dần rút đi.

“Kimiko nhỏ như vậy đã tham gia hai phái đối chiến, bố và bác Sanada thật đúng là không dịu dàng.” phu nhân Ayana có chút oán giận nói.

“Ha ha, không có gì.” Tôi cuộn cuộn tóc, “Đừng nhìn cháu yếu điệu như vậy, nếu mà thực sự đánh thì cháu rất cường hãn đấy, hôm nay cháu thắng đấy nhé.” Tôi nâng cằm lên, đắc ý nói.

“Ồ! Thật lợi hại quá.” bác gái nháy mắt, tán thưởng thờ nhẹ. “Nhưng bố và bác Sanada thật đúng là tính đầu nhau cả đời.” Một lát, bà ấy liền bình tĩnh trở lại, nhìn phòng trà bên kia nhân nhạ nói nhỏ.

“Vâng, thầy và phiên sĩ Tezuka thật đúng là kỳ phùng địch thủ.” Quả thực là châm chọc, vừa thấy mặt liền bắt đầu so, so với chọi gà còn ghê hơn!

“Nghe bố Kunimitsu nói, từ thời đại học bắt đầu, hai vị này đã là đối thủ rồi.” phu nhân Ayana quay đầu lại, từ từ kể. “Không lâu sau, hai người lại đồng thời trở thành danh thủ quốc gia, đều được hai môn phái cổ xưa bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo, cuộc so đo lẫn nhau của bọn họ lại gia tăng thêm trách nhiệm, vận mệnh quyết đấu từ khi đó đã bắt đầu.”

“Sau này, bọn họ còn đem chiến hòa từ trà đạo lan tràn đến các góc cuộc sống.” phu nhân Ayana chuyển giọng điệu, thư thái tiếp tục nói, “Từ cò vầy, đến thu đệ tử, cuối cùng thậm chí ngay cả thời gian con cháu sinh ra cũng bắt đầu so.”

Tôi trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn bà ấy, hai vị lão nhân kia thật đúng là biến thái!

“Ừ, ừ, là thật đấy!” bác gái vờn ngón trỏ, vui vẻ nhớ lại. “Bác và bố Kunimitsu kết hôn khá trễ, lúc đó Haruno đã sinh ra Kamechirou. Bố không phục lắm, kết quả Kunimitsu vẫn sinh ra chậm nửa năm so với Genichirou. bác Sanada khá đắc ý, nhưng bố nói đồng lứa con cháu so thêm.”

“Ha... Ha...” Bất đắc dĩ cười khẽ hai tiếng, đáy lòng không khỏi run rẩy, hai cái lão nhân này thật đúng không thành thực, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không thành thực!

“Mẹ, con đã về.” Một bóng người tuần tú tiến vào mi mắt, Tezuka thoáng kinh ngạc nhìn tôi, mỉm cười nhìn cậu ấy.

Cảnh xuân dịu dàng, lẳng lặng giống như trong phòng phẳng phất chỉ còn lại hai trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Một khắc ấy, xuân đẹp xuân đi xuân đến

“Kunimitsu, sao giờ mới trở về vậy. Hôm nay chẳng phải con đi dạo quán sao, ông nội đã sớm về nhà rồi.” phu nhân Ayana cười cười đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng. Tôi và cậu ấy đột nhiên cả kinh, đều nhanh chóng quay mặt đi, cuống quýt che giấu sự không bình tĩnh trong lòng.

“Rất xin lỗi, mẹ. Vừa rồi cùng Fujii, Oishi thảo luận chuyện huấn luyện, cho nên về chậm.” Tezuka đã khôi phục ngữ điệu bình bình.

“A, bác phải đi chuẩn bị cơm chiều!” bác gái nhẹ nhàng vỗ tay, nhảy lên nói với Tezuka, “Kunimitsu, đưa balo thể thao cho mẹ, mẹ mang về phòng cho con.” sau đó ái muội nháy mắt mấy cái với chúng tôi, “Con à, mẹ giao Kimiko cho con đấy. Người trẻ tuổi cứ trò chuyện với nhau đi, cố lên.” Nói xong còn làm một cái tư thế cổ vũ.

“Rất xin lỗi, mẹ tớ hơi hoạt bát.” Tezuka ngồi xếp bằng ngồi ở đối diện tôi.

“Không sao đâu, bác gái rất thân thiết, vừa rồi tán gẫu với bà ấy thật sự rất vui vẻ đấy.” Tôi cúi đầu, vân vê ly trà trong tay. “Ngày đó, rất cảm ơn cậu.” Ngẩng đầu, nhìn cậu ấy, bên miệng không thể kìm chế một tia mỉm cười. Có Tezuka ở bên cạnh, thật sự rất an tâm. Tựa như vào ngày đông, mèo được một tảng tuyết mỏng manh bảo vệ vậy, rõ ràng tuyết lạnh lẽo lại mang đến ấm áp đặc biệt nhất.

“Không cần cảm ơn đâu, dù sao tớ vẫn mượn mắt một bước.” Tezuka hơi nhú hai hàng lông mày, hai tay đặt ở trên đùi nắm thật chặt.

Sẽ không, sẽ không, tôi chỉ là chụp một bức ảnh, đâu có gia nhập giới giải trí!

“Anata, trí nhớ của anh không tốt đấy nhé, hôm qua vừa mới cùng em xem TV, hôm nay đã quên rồi.” bác gái có chút làm nũng nói.

“A! Chính là chương trình truyền hình tuyển tú*!” Tezuka Kuniharu bừng tỉnh đại ngộ.

(* Tuyển tú: kiểu như chương trình thi hoa hậu ý)

Tuyển tú gì cơ, sao tôi không biết? Nuốt xuống đồ ăn trong miệng, nhếch lông mày, vẻ mặt kinh ngạc.

“Kimiko à, tiểu thuyết mới nhất của mẹ cháu sắp được chuyển thành phim truyền hình đấy, kế hoạch mùa thu năm nay sẽ phát sóng. Ngày hôm qua, đài truyền hình Tokyo tuyên bố cử hành tuyển tú, lựa chọn nữ nhân vật chính.” phu nhân Ayana buông bát đĩa, giải thích kĩ càng. “Mà cháu, lại là người được đề cử được chú ý nhất, nghe nói có vài hội Fan của Dạ Phong Linh tuyên bố, trừ cháu ra, bọn họ không chấp nhận bất cứ ai diễn nữ nhân vật chính này.”

“Phách đất.” chiếc đĩa trong tay rơi xuống bàn, tôi ghen hòng nhìn bác gái trân trối, cứng ngắt dùng ngón tay chỉ mình, “Cháu? Người được đề cử được chú ý nhất?”

“Nakamura!” lão nhân Sanada lên tiếng nhắc nhở.

“Á, rất xin lỗi, thất lễ.” Tôi cúi đầu xin lỗi, đặt chiếc đĩa lên bát. “Nhưng cháu căn bản không hề đăng kí.” Sầu mi khổ kiểm nói, “Hơn nữa cháu cũng không thể đăng kí, lần trước thuận túy là vì giúp mẹ cháu do sắp hết hạn nộp, bắt buộc dĩ mới làm. Cháu chán ghét chụp ảnh nhất, chán ghét bị mọi người coi như khi mà nhìn chăm chăm nhất.”

“Đừng lo lắng, mẹ cháu đã ra mặt từ chối, chuyện này cũng là do vài fan có ý tốt tạo ra thôi.” phu nhân Ayana dịu dàng an ủi nói.

“Vâng.” Tôi rầu rĩ trả lời.

“Đừng lo lắng, không sao cả.” Tezuka cũng buông bát đĩa, yên lặng ngồi ngay ngắn, dịu dàng nhìn tôi “Chỉ cần cậu không đồng ý, không có ai có thể bắt buộc cậu.”

“Ừ!” Cảm nhận được dũng khí của cậu ấy truyền lại đến.

°°□□,,,,□□°°

“Kunimitsu, phải đưa Kimiko an toàn về đến nhà nhé.” phu nhân Ayana đứng ở cửa tha thiết dặn dò. “Kimiko phải thường xuyên đến chơi nhé, bác gái rất thích cháu.” Cười tủm tỉm nhìn tôi.

“Vâng ạ, cháu cũng rất thích bác. Hôm nay, cảm ơn bác đã khoản đãi. Cháu về đây, bác không cần tiễn đâu, tạm biệt bác.” Nghiêng thân thể, lễ phép nói.

Dưới màn đêm, hai người yên lặng sống vai mà đi, cảm giác hạnh phúc yên tĩnh lặng lẽ tràn ngập.

“Gần đây, có ai theo dõi cậu nữa không?” Tezuka nhàn nhạt mở miệng.

“Vẫn còn, nhưng đã ít hơn nhiều rồi. Hơn nữa lúc tan học, trời vẫn còn sáng, gần nhà tớ không có ngõ tối nào. Cho nên đừng lo lắng.” Ngẩng đầu mỉm cười an ủi cậu ấy.

“Không được sơ suất. Nếu cần trợ giúp, nhất định phải tìm tớ trước.” Tezuka không cho cự tuyệt nhìn tôi.

“Ừ, tôi sẽ tìm Tezuka đầu tiên.”

Ban đêm tối đen cho tôi một sự an bình say lòng người, gió hơi lạnh thổi đi lo lắng trong lòng, xuân đi xuân lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đùa dai x Kể mạnh chân chính

Tuần này phải đến Kanagawa hai lần, lần này là lần đầu tiên. Vì che lấp khuôn mặt của mình, tôi đội mũ xanh nhạt lên đầu, mặc một cái khăn lụa vàng nhạt, mặc một bộ váy áo màu trắng, đi vào sân vận động Ngàn Viên.

“Bạn ơi, xin hỏi sân đấu Rikkaidai đi như thế nào?” Tôi gọi lại một nam sinh mặc trang phục trường Rikkaidai.

Người nọ vừa quay đầu lại, thì ra là Kirihara Ayaka. “Cậu cũng là đến xem trận đấu?” Cậu ta hơi mất tự nhiên dứt tay vào túi quần, đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

“Vâng, xin hỏi đi như thế nào?”

“Đi thẳng, quẹo trái.”

“Cám ơn.”

Vừa đi xa, Kirihara hèn mọn nói: “Hừ! Lại là một nữ sinh hảo sắc, trang điểm thành như vậy là ý đồ được đội trưởng chú ý đây mà, cho cậu ta ăn khô đi!”

Cái đồ đầu rong biển, tôi và cậu ngay thường không cừ không oán, nhờ cậu chỉ cái đường, cậu lại chỉ cho tôi đến cửa toilet nam. Thằng nhóc xấu xí, đội đây, tôi nhất định phải cáo trạng với Yukimura, rồi tha hồ xem bộ dạng cậu ăn cú đấm vô địch của Sanada! Hùng hổ đi trở về, quá một hồi lâu mới nhìn thấy một đám người mặc đồng phục chính tuyến tennis màu vàng của Rikkaidai.

“Xin chào! Yukimura-kun, Sanada-kun.” Tôi vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng đi về phía bọn họ.

“Chúc một ngày tốt lành, Nakamura.” Mỹ nhân khẽ nhắc khéo miệng, “Hôm nay trông cậu thật xinh đẹp.”

“Ý của cậu là bình thường tớ không xinh đẹp?” Giả bộ tức giận nhìn cậu ấy.

“Ha ha, miệng của Nakamura vẫn lợi hại như vậy.” Yukimura đón ánh mặt trời, mỉm cười phá lệ xán lạn.

“Nakamura, ông nội muốn tớ đưa cho cậu.” Sanada Genichirou đội mũ lưỡi trai màu đen, đi về phía tôi.

“Cám ơn!” Vươn tay tiếp nhận lấy thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi như nhận bảo bối của tôi.

“Ý? Là thanh đao à!” Một cái đầu màu đỏ vươn đến gần, “Phách“, bong bóng bên miệng nổ tung.

“Hi, xin chào. Tớ là Marui Bunta, là bạn học cùng lớp Yukimura. Rất vui được gặp cậu.”

“Xin chào, tớ là Nakamura Kimiko, học sinh năm nhất Hyoutei, rất vui được quen biết cậu.” Hai tay đan nhau sau lưng, cười tủm tỉm nhìn Heo Nhỏ trong truyền thuyết, thật đáng yêu.

“A! Cậu chính là cô gái kỳ lạ mà Renji nói!” Chỉ vào tôi, Marui kinh ngạc kêu to.

“Hả?” Tôi không hiểu, chớp chớp mắt, nhìn về phía Yukimura, mỹ nhân giờ tay tỏ vẻ cậu cũng không rõ ràng.

“Kuwahara! Mau đến xem, là cô gái kỳ lạ!” Heo Nhỏ hưng phấn vẫy tay với cậu bạn hợp tác đang làm nóng thân bên trong sân. Ơn, tôi đâu phải là khí trong vườn bách thú!

“Tiểu thư Nakamura, xin chào. Tớ là học sinh năm thứ nhất của Rikkaidai, Yagyu Hiroshi.” Một cái lễ thân sĩ tiêu chuẩn, Yagyu hơi cúi người trước mặt tôi.

“Xin chào, rất vui được quen biết cậu.” Tôi lấy một tay cầm góc váy, cũng đáp lại bằng một cái lễ thực nữ.

“Niou, đừng bắt nạt Nakamura.” Mỹ nhân khẽ lắc đầu.

“A? Niou?” Tôi trừng lớn hai mắt, phía trước phía sau, tỉ mỉ nhìn cậu ta một vòng. “Yukimura, cậu làm sao mà biết cậu ấy không phải là Yagyu-kun?”

“Ha ha, bím tóc của cậu ấy lộ ra.” Mỹ nhân không hổ là trụ cột của Rikkaidai, hoả nhãn kim tinh đấy.

“Cô gái kỳ lạ, xin chào. Tớ là bạn hợp tác thân ái của Yagyu, Niou Masaharu, rất vui được quen biết cậu.” Kẻ Lừa Gạt bỏ tóc giả ra, lấy mắt kính ra, tà cười nói.

“Niou, cậu lại đang làm thanh danh tớ bại hoại rồi.” Yagyu bản chính xuất hiện, “Cậu ta thất lễ, tớ xin lỗi cậu, rất xin lỗi. Tớ mới là Yagyu Hiroshi thật.” Nói xong còn xoay người cúi người trước mặt tôi.

“Không có gì, đó đâu phải là lỗi của cậu.” Đây mới là thân sĩ chân chính.

“Nakamura, cậu thật sự là đệ tử thứ sáu của lão nhân Sanada sao?” Marui đáng yêu, tò mò hỏi tôi.

“Ừ, đúng thế.”

“Đúng là không thể tin nổi, lão nhân Sanada so với Genichirou còn khủng bố hơn nhiều, sao lại nhận một cô gái nhu nhược như vậy làm đệ tử thứ sáu chứ.” Heo Nhỏ bĩu môi, đi vòng quanh tôi, “Còn nữa, sao sáng sớm Sanada đã mang thanh đao đến cho cậu? Vũ khí đâu phải bữa sáng, làm sao có thể

tùy tiện mang đi ra chứ.”

Nhìn đám người xung quanh cũng tò mò, tôi giải thích: “Ngày hôm qua, lúc đến trăng đạo, tớ đưa thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi cho sư phụ, nhờ thầy ấy giúp tớ khắc chữ lên đao, không nghĩ tới hôm nay đã xong. Sanada-kun cũng là thuận tiện giúp tớ mang đến.”

“Thanh kiếm của cậu tên là Senbonzakura Kageyoshi?” Heo Nhỏ vươn đầu đến gần sờ sờ đao của tôi, “Tớ có thể xem không?”

“Đương nhiên có thể.” Đưa bảo bối cho cậu ấy, đội viên khác cũng vươn đầu nhìn.

“Thật đẹp, cậu xem cậu xem! Trên đao có một đóa hoa anh đào bay kia.” quả nhiên Marui rất hoạt bát. “Trên thân đao còn có hai chữ, là chữ hán.”

“Là ‘Cảnh nghiêm’.” Yagyu nâng nâng kính mắt, nhàn nhạt nói.

“Cậu quả nhiên là cô gái kỳ lạ, trẻ như vậy đã có được thanh đao của riêng mình.” Heo Nhỏ có chút lưu luyến trả lại thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi cho tôi. Vì không làm người ta ghé mắt, tôi lấy khăn quàng cổ xuống, tinh tế cuốn quanh thanh đao.

“Đội trưởng!” thì ra là tiểu Rong Biển đến.

Tôi bày ra một khuôn mặt tươi cười hòa ái, chậm rãi xoay người: “Cậu bạn này, xin chào.”

“Cậu? Nữ sinh vừa rồi?” Kirihara kinh ngạc nhìn tôi.

“Đúng, thế nào, rất giật mình khi thấy tôi lại có thể tìm tới nơi này? Hm?” Cười cực kỳ sáng lạn, cười như hoa đào Đóa Đóa nở, cười dịu dàng vô cùng.

“Sao vậy? Hai người có hiểu lầm gì sao?” Yukimura nhìn ra tôi quý dĩ, bước lên ngắt lời, “Nakamura, đây là đàn em lớp dưới trung học cơ sở của tớ, học sinh năm thứ ba bộ trung học cơ sở Rikkaidai, Kirihara Ayaka.”

“A ~ là Kirihara-kouhai sao.” Tôi hí hóp mắt, mang theo đao tới gần cậu ta “Không lẽ khả năng xác định phương hướng của cậu có vấn đề à, có cần chị dạy cho cậu không?” Thật muốn chém cậu ta.

“Kirihara, rốt cuộc thì em đã làm cái gì!” Sanada Genichirou hiểu được động tác này của tôi là nguy hiểm, lập tức liền tức giận đẩy cậu ta sang một bên. Kirihara nom nớp lo sợ giải thích, sắc mặt Hoàng Đế càng ngày càng khó coi. Mau, mau đánh cậu ta! Tôi tà ác nghĩ.

“Nakamura, tôi thay mặt Kirihara xin lỗi cậu, xin hãy tha lỗi cho cậu ta.” Sanada trịnh trọng cúi đầu trước mặt tôi, “Kirihara Ayaka! Còn thất thần làm gì!”

“Rất xin lỗi, Nakamura-senpai. Vừa rồi em không nên chọc ghẹo chị, thứ lỗi cho em.” Kirihara lập tức cho tôi một cái cúi người chín mươi độ, ủ rũ giống như rong biển trên cạn vậy.

“Quên đi, chị rất đại lượng, lần này không so đo với cậu. Nhưng, cậu em lớp dưới à, chị tốt bụng nhắc nhở cậu một câu. Đối đãi nữ sinh phải dịu dàng một chút, bằng không cẩn thận về sau phải độc thân cả đời đấy.” Rất cao điệu tiếp nhận lời xin lỗi.

Tiểu Rong Biển thoáng ngẩng đầu, thừa dịp Sanada không chú ý liền trừng tôi một cái. A, được đấy, cậu vẫn chưa phục? Bằng mặt không bằng lòng sao.

“Yukimura Seiichi, cậu còn ở đây làm cái gì!” Một tiếng hét vang lên, một nam sinh mắt tam giác đi tới, chỉ vào mỹ nhân nắng to, “Đừng tưởng rằng có chút thực lực, lại nhận được nữ sinh hoan nghênh là có thể ở đây tự cao tự đại, còn không mau đi làm nóng thân!”

“Sao anh dám nói chuyện với đội trưởng như thế!” Tiểu Rong Biển tức giận nhảy lên, có vẻ như định xông lên.

“Kirihara.” Giọng nói dịu dàng ngầm có uy nghiêm kinh người. “Rất xin lỗi đội trưởng, tôi sẽ đi ngay.” Yukimura không để ý tới mắt tam giác khiêu khích, nhàn nhạt trả lời.

“Hừ! Đội trưởng? Cậu ta chỉ có thể xưng vương xưng bá ở bộ trung học cơ sở thôi, đến bộ trung học phổ thông, có thể lên sân khấu hay không thì còn phải hỏi tôi!”

“Anh!” Kirihara bắt đầu nổi giận.

“Sanada, đừng để Ayaka nháo lên.” Mỹ nhân làm như không nghe thấy sự trào phúng bén nhọn kia.

“Đừng có tỏ ra uy phong!” Mắt tam giác rõ ràng là muốn ở trước mặt bao người làm mặt nữ thần quét rác, “Hừ, lại ở đây lừa nữ sinh sao.” Nói xong, khinh miệt liếc tôi một cái.

“Vạn giải! Senbonzakura Kageyoshi!” Một tiếng gầm lên, cấp tốc rút đao, huy cánh tay một cái, lưu lại một đạo ánh sáng màu bạc. Khăn quàng cổ vàng nhạt chậm rãi rơi xuống mặt đất, đem ngón trỏ cùng ngón cái tay trái đặt lên miệng vô đao, nhẹ nhàng tra lưỡi đao vào vỏ.

“Hừ, cố làm ra vẻ cao siêu.” Mắt tam giác sùng sốt sau một lúc lâu, khẽ cười một tiếng.

Chau chau mày, ý bảo anh ta quay đầu. Cây sào trúc dùng để chống bảng thông tin phía sau anh ta bỗng bị tách ra làm đôi, hình ảnh giống như tua chậm lại vậy, chậm rãi rơi xuống, chỉ lưu lại cái bảng thông tin bị lệch.

Thế giới đột ngột an tĩnh lại, nhìn tam giác ghen hờn nhìn trần trời, tôi khinh miệt nói: “Cẩn thận nước miếng chảy ra đấy, đừng đứng ở đây làm Rikkaidai mất mặt! Ác ngôn ác ngữ chỉ biểu hiện ra lòng của anh yếu ớt đến mức nào mà thôi, cường giả chân chính là không cần thiết làm thấp người khác để biểu hiện cái mạnh của mình.” Nói xong, tràn ngập kính ý nhìn thiếu niên vẻ ngoài nhu nhược mà lại kiên cường.

“Huống hồ, anh ở trước mặt bốn cô nương vũ nhục bạn bè tôi như vậy, là muốn chết sao?!” Một tay cầm thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, ngẩng cao cằm, khí thế bức người đứng ở trước mặt anh ta, phóng ra toàn bộ sát khí, trợn mắt nhìn anh ta.

Lại không biết lúc này, người thiếu niên xinh đẹp ấy đang yên lặng thờ dài dưới đáy lòng: chỉ là... bạn bè sao?

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nói lảm nhảm x kế hoạch chu toàn

Từ thứ hai đến thứ tư, Yuki luôn nghe thấy Kimiko ngồi ở phía sau mình không ngừng nói lảm nhảm.

“Không thể không được, cậu ấy sẽ không nhận.” “Cứ thế đi, mình đúng là thiên tài, phách!” Lần này còn vỗ tay một cái. Đã nghĩ xong rồi, thì an tĩnh lại đi, lỗ tai của tớ sắp có vết chai rồi, Yuki bắt đầu dĩ nghĩ. Quả nhiên tiếng lảm bảm ngừng lại, rốt cục có thể thở ra một hơi.

Còn chưa đợi thở xong, bão táp càng thêm mãnh liệt lại lần nữa đánh úp lại.

“A! Không đúng, không được! Làm sao có thể quên bốn tên cuồng theo dõi tò mò bát quái kia chứ!” Đông! Một tiếng va chạm mạnh vang lên, Matsumoto Yuki giật mình quay đầu lại, ngây ngốc nhìn bạn tốt đang dùng đầu đập bàn.

“Cậu điên rồi sao? Sáng sớm đã không biết nôn nóng cái gì, bây giờ còn đập đầu vào bàn. Mấy ngày nay rốt cuộc thì cậu uống sai thuốc gì vậy!” Yuki hiếm khi bảo nổi.

“Yuki...” Đáng thương hề hề lên tiếng, “Yuki, tớ phải làm sao bây giờ. Thời gian không còn nhiều, nhưng tớ còn chưa nghĩ ra. Không sống, sống không nổi nữa!” Chóp chóp ánh mắt đáng thương như cún con bị bỏ rơi, Kimiko ủ rũ than thở, chọc chọc hai ngón tay trở vào nhau.

“Có chuyện gì có thể làm khó cậu vậy, cùng lắm thì khiêng thanh kiếm Senbonzakura, đi câu lạc bộ kiếm đạo nam tìm người đánh một trận!” Matsumoto cầm lấy tay Kimiko, an ủi.

“Nhưng mà, đánh ai cũng không thể đánh cậu ấy, chuyện này quan hệ đến hạnh phúc của tớ đấy. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!” Kimiko phiền chán vò mái tóc dài màu lá cọ của mình.

“Trước đừng nghĩ nữa, cậu xem, cái trán đỏ lên rồi kia.” Yuki nâng lên cằm của đồng chí đang nói lảm nhảm, có chút đau lòng nói.

“NANI? Đỏ?” Kimiko đột nhiên trừng lớn mắt, quay đầu kêu to: “Mai! Mai! Gương!”

“Hiếm khi nhìn thấy Kimiko để ý bề ngoài như vậy, đây, gương.” Hirai Mai nửa ngả người trên xuống bàn, vươn đầu đến tò mò nói.

“Bình thường thì xấu thế nào cũng được, nhưng hôm nay khuôn mặt này không thể gặp vấn đề...” Kimiko nhìn gương, nhu nhu cái trán ửng đỏ, giọng nói càng ngày càng thấp, cuối cùng Yuki chỉ nhìn thấy miệng Kimiko đang cử động.

Yuki cùng Mai vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô bạn lại lảm bảm một lần nữa, bắt đầu dĩ nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi.

Lần đầu tiên trốn tiết, nhanh nhẹn nhảy qua tường cao lớn của Hyoutei. Tôi đứng ở trên đường cái ngoài trường, giương mắt nhìn nhìn mặt trời, vân vân đồng phục trường trên người. Được, bốn cô nương đang tiến lên đây!

Mang theo túi sách, đi trong vườn trường Seigaku, vùng của bộ trung học phổ thông. Bốn phía à bụi cây xanh um tươi tốt, yên tĩnh, rất khác biệt, thể hiện phong cách cổ xưa. Lững thững đi đến dưới chân một tòa dạy học, nhìn chung quanh. Chưa từng tới đây bao giờ, ngày đó còn quên hỏi số di động của băng sơn điện hạ, hiện tại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải nhờ radio hỏi giúp tôi tìm hoàng tử băng giá lững lờ có tiếng của Seigaku? Rất rêu rao, sẽ bị đội fan của Tezuka chém chết.

“Nakamura-san.” Đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng trầm thấp. Tôi cả kinh, cấp tốc quay đầu: “Inui-san, cậu đi không gây ra tiếng động sao?” Đầu con nhím không hề là u linh có tiếng của Seigaku.

“Rất xin lỗi, đã quen rồi, bước chân rất vang bắt lợi cho việc sưu tập tư liệu.” Nói xong đẩy đẩy mắt kính quý dị trên mũi. “Nghe Fujii nói, Nakamura-san vì cảm ơn Tezuka đã giải cứu, nên đặc biệt đưa ra lời mời hẹn hò ngày hôm nay. Xin hỏi, cậu đã chọn địa điểm hẹn hò xong rồi đúng không?” Vừa nói,

vừa cầm bút ghi ghi lên vở.

“Không cần tớ nói đâu, dù sao hôm nay các cậu nhất định sẽ bám theo, không phải sao?” Chắp tay sau lưng, híp mắt, nhìn Inui Sadaharu với vẻ mặt ‘biết mà’. “Inui-san, có thể nói với tớ phòng học của Tezuka-kun ở đâu không, nếu muộn giờ thì các cậu không thể bám theo xem đâu.”

“Tớ đến dẫn đường.” Sổ Liệu Cuồng khép laptop lại, lập tức đi về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn bảng trên cánh cửa, “Ban 1 học sinh năm nhất”, trong lòng oán giận nói: cái tên Inui Sadaharu kia thật là, vừa mang tôi đến nơi liền chạy mất, cũng không đi vào giúp tôi gọi Tezuka một tiếng, là muốn xem trò nào nhiệt sao? Cần thận thăm dò nhìn quanh, Tezuka, Tezuka, rốt cuộc cậu ở đâu!

“Nakamura, cậu đã đến rồi.” Phía sau truyền đến một giọng nói mê người. Thoáng chốc nở rộ tươi cười dịu dàng nhất, chậm rãi xoay người, “Ừ, Tezuka-kun. Có phải tớ đã đến sớm không?”

“Không, chúng tớ vừa kiểm tra xong, cậu chờ một chút.” Tezuka đứng là điển hình cho ‘tú sắc có thể thay com’, chờ, tớ chờ, bao lâu tớ cũng chờ.

“Ừ, đừng vội.” Nhẹ nhàng trả lời.

Tezuka bước nhanh đi vào phòng học, thoáng nghe thấy cậu ấy nói một câu, cả lớp bắt đầu thu dọn túi sách, bên trong một mảnh ồn ào. Yên tĩnh tựa vào tường hành lang, cúi đầu nhìn mái tóc dài trước ngực. Đúng là có chút khấn trương, trong hưng phấn đợi chờ ngầm có chút ý muốn lùi bước, cảm giác thật mâu thuẫn.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Ngẩng đầu nhìn thấy Tezuka đứng đó, vui vẻ nhìn đôi mắt phượng nhu hòa của cậu ấy, chút ý muốn lùi bước trong lòng liền biến mất.

“Tezuka-kun, cậu có đặc biệt muốn đi nơi nào không?” Hai tay cầm quai túi sách, hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi.

Cậu ấy cúi đầu, nghiêm cẩn nhìn tôi, “Đi nơi Nakamura muốn đi.”

“Được!” Cười gật đầu, biết ngay là cậu ấy sẽ nói như thế, kế hoạch thổ lộ “nước ấm nấu ếch”* của bản tiểu thư chính thức khởi động!

*: Nước ấm nấu ếch: Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

Đứng ở trước khu vui chơi rộn ràng nhộn nháo, tôi cuốn cuốn tóc, ngượng ngùng nói: “Tuy rằng rất tùy hứng, nhưng mà tớ thật sự đã lâu chưa tới đây chơi, Tezuka-kun sẽ không để ý chứ.”

“Không đâu, chúng ta vào thôi.” Tezuka không hề mất vui, bước nhanh đến cửa sổ bán vé.

Tính cách của tôi chính là nhất định phải làm xong trong hôm nay, quyết không sống tạm bợ đến ngày mai, cho nên nếu muốn nói thì phải nói ngay. (Tác giả Phi: tính cách kiêu gi...)

“Tezuka-kun, chúng ta đi chơi cái này đi!” Chỉ vào tàu siêu tốc cao hơn hai mươi mét, tôi hưng phấn nói.

“Được.” Tezuka đáp ứng rồi. Tốt lắm, dự định xâm nhập, bước đầu tiên của kế hoạch “Phá băng đá bào” thành công.

Ngồi ở trên chỗ ngồi, chờ đợi nhân viên công tác làm xong các biện pháp an toàn.

“Bạn ơi, mời bỏ mắt kính xuống, nếu không lát nữa ở trên không trung sẽ bị rơi xuống.”

Nhìn Tezuka lấy kính mắt tơ vàng xuống, đây là lần thứ hai nhìn Tezuka gần như vậy, thật tuần mỹ. Bất giác lộ ra một cái mỉm cười tất sát nổi tiếng của nhà Nakamura, Tezuka hơi hơi trở mắt nhìn tôi. Máy móc chậm rãi khởi động, chúng tôi lên tới chỗ cao, sắp bắt đầu chuyển đoạn.

Quan sát đám đông nhỏ bé dưới chân, vật, sau đó đưa mắt nhìn về phía xa, trong lồng ngực đột nhiên thoải mái, tràn ngập dũng khí. Hít sâu một hơi, xoay mặt nhìn về phía Tezuka.

“Tezuka.” Thoáng khấn trương mở miệng.

Tezuka thu hồi hai mắt nhìn về nơi xa, lẳng lặng nhìn tôi.

Cẩn cẩn môi dưới, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Tezuka-kun, tớ thích ——” đúng lúc này, tàu đột nhiên khởi động nhanh, lấy tốc độ khủng khiếp lao thẳng xuống mặt đất, mắt trừng lớn nhìn mình từ trên cao hơn hai mươi thước lao xuống, trái tim thoáng chốc như ngừng đập, thốt ra: “Á!!!!!! cứu mạng!!!”

Có làm hay không chứ, nhanh khởi động như vậy làm cái gì! Bản cô nương thật vất vả có lấy dũng khí, chuẩn bị một kích đấy! Tôi lên kế hoạch những ba ngày, cuối cùng mới có phương án chu toàn như vậy. Định thổ lộ khi ở trên cao, vừa kích thích vừa lẳng mạn, hơn nữa cũng sẽ không bị bốn người kia nghe lén được. Kế hoạch thật hoàn mỹ, thế mà lại bị hủy! Ông trời, tôi hận ông! Tôi hận ông!

“A ~~~ sắp chết!” Chúng tôi bị đưa xuống dưới cùng, còn chưa kịp xoa xoa trái tim, tàu lại vung chúng tôi lên trời cao đi.

“A!!! Giày của tôi!” giày da nhỏ của bốn cô nương ngay tại không trung vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ, bay xa tít.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nắm tay nhau X Đánh con chuột

Thở phì phì tròng mắt mấy nhân viên công tác bước đến cởi dây an toàn, oán niệm tận trời. Thở lộ của tôi, thở lộ của tôi, mấy người bồi thường thở lộ của tôi đi! Đảo mắt, nhìn thấy Tezuka đã đeo kính mắt đang yên lặng nhìn tôi. Lập tức xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu làm đà điếu. Mắt mặt chết người, kêu thảm thiết tề tâm liệt phế còn chưa nói, chỉ chuyện hai giày bay vút kia thôi cũng đã khiến hình tượng thực nữ của bốn cô nương hoàn toàn đảo điên.

(Tác giả Phi: điểm ấy thì không cần quá thương tâm, đã sớm đảo điên rồi.)

Khẽ vung vẩy hai chân trần, tóc quấn mềm mại chà xát bên cổ, tâm tình cực kỳ ác liệt.

“Chúng tôi đã cho người đi tìm giày của bạn, hai người ở đây chờ là được.” Nhân viên điều khiển máy móc lễ phép nói.

“Cám ơn.” Tezuka đi xuống, đứng ở trước mặt tôi.

“Tezuka, có thể phiền toái cậu cống tở một chút không.” Nhìn ghé đá cách xa mười thước, xấu hổ nhìn cậu ấy, nhỏ giọng mở miệng.

“Không thể.” A? Băng sơn cự tuyệt? Đồng thời cũng từ chối tâm ý của tôi sao? Xong rồi, bị chán ghét. hai vai tôi sụp xuống, tâm lập tức lạnh lẽo.

Đột nhiên, thân thể bị nhấc ngang lên, sau đó vào một cái ôm ấm áp. Kinh ngạc ngẩng đầu, Tezuka dịu dàng nhìn tôi. Cảm giác được cánh tay trái mạnh mẽ của cậu ấy dán lên lưng tôi, thân thể ấm áp làm cho người ta thấy sự an toàn nói không nên lời. Cánh tay phải cậu ấy bế hai đầu gối tôi lên, tinh tế giúp tôi vén gọn góc váy xuống, cậu thật sự rất cẩn thận chu đáo, Tezuka.

“Hôm nay cậu mặc váy của trường, không thích hợp công.” Tezuka nhẹ nhàng mà giải thích.

“Ừ.” Trong lòng lại dấy lên hi vọng lần nữa.

Chậm rãi đặt tôi xuống ghế đá, cậu ấy lẳng lặng ngồi bên cạnh. Tôi cúi đầu, tay phải khăn trương cuốn cuốn tóc. Làm sao bây giờ, rốt cuộc cậu ấy có hiểu không? Có phải là cậu ấy sợ tôi không chịu đựng nổi sự từ chối của cậu ấy, cho nên mới làm bộ như không rõ? Tay trái bản năng nắm chặt váy. Có nên lặp lại lần nữa không?

“Nakamura.” Tezuka dịu dàng mở miệng, ánh mắt ấm áp.

“Ừ?” Hơi nhú đôi mi thanh tú, bất an nhìn cậu ấy.

“Chúng ta làm người yêu nhé.”

Tôi ngơ ngác tại chỗ, trong mắt chỉ có đôi môi khẽ nhúc nhích của cậu ấy, sau một lúc lâu mới hô hấp, giương mắt nhìn thẳng cậu ấy, không thể tin nổi khẽ mở to miệng.

“Chúng ta làm người yêu nhé, Nakamura.” Tezuka thẳng tắp nhìn tôi, cực kỳ nghiêm cẩn.

“Được.” một chữ vô cùng đơn giản, bao hàm hạnh phúc vô tận. Lại cúi đầu, khuôn mặt tươi cười càng ngày càng lớn, nói ra góc váy, vui vẻ vẩy vẩy hai chân. Là thật, là thật.

“Bạn ơi, đã tìm được giày bạn rồi.”

“Cám ơn.” Tezuka giúp tôi cầm lấy giày da. Lúc này tôi còn đang đắm chìm trong sự mừng như điên, cứ lắc lắc đầu, hoàn toàn không nhận ra gì nữa.

Thẳng đến khi tôi nhìn thấy Tezuka nửa quỳ ở trước mặt tôi, một tay nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân tôi, một tay cầm giày, tư thế duyên dáng như vậy, hành động tri kỷ như vậy. Tôi lại ngây người một lần nữa: “Tezuka...” Cậu đúng là hoàng tử của tở mà.

Nghĩ nghĩ đột nhiên nghĩ đến một cái điểm mấu chốt: may mà chân tôi không thối.

(Tác giả Phi: cái đồ giết phong cảnh -_-)

Chậm rãi đứng lên, nhảy lò cò, hai tay chấp sau người cầm túi sách, giương tay lên, nhấn mạnh từng tiếng cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Tezuka, tở thích cậu!”

“Ừ.” trong mắt Tezuka tràn đầy nhu tình, khóe miệng khẽ kéo ra một độ cong say lòng người, “Tớ cũng thích cậu.”

Hãy để cho tôi chết ngay bây giờ đi! Vui vẻ đứng tại chỗ quay mấy vòng, kế hoạch tan băng thành công!

“Còn muốn chơi gì không?” Băng sơn điện hạ sẵn sàng hỏi tôi.

“Muốn chơi toàn bộ!” Tôi loay mắt, vui vẻ nói.

“Ừ, cùng đi đi.”

Xếp hàng thật dài, thật vất vả mới lên tàu siêu tốc. Hưng phấn cử động, lần này nhất định phải chinh phục trò này.

“Đừng sợ.” Song song ngồi bên cạnh, Tezuka hơi ngả về phía tôi, tản ra cảm giác an toàn nồng đậm.

Lúc đến chỗ ngoặt đột ngột thứ ba của tàu siêu tốc, tôi vẫn không thể áp chế bắt đầu kêu to. Kích thích khi tàu lao thẳng xuống, gió gào thét mà qua, bên tai toát lên tiếng thét chói tai của những người chơi xung quanh. Đột nhiên, một bàn tay ấm áp ôm lấy tay phải run run của tôi, trái tim khẽ tê dại, cảm giác như có tĩnh điện. Hơi nghiêng mặt, nhìn thấy ánh sáng chớp động trong mắt Tezuka làm người ta thư thái yên tâm, không khỏi ngừng quát to, mỉm cười với cậu ấy. Kỳ thực, ý vừa rồi của cậu là “Có tớ ở đây, đừng sợ” đúng không. Ừm~, một chút tôi cũng không sợ hãi, rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.

Đi xuống tàu siêu tốc, hai người vẫn giữ tư thế vừa rồi, hai tay nắm nhau, yên lặng đi. Không nhìn ánh mắt bắt chọt từ bốn phía, khu vui chơi to như vậy phẳng phất như chỉ còn lại tôi và cậu ấy, chỉ còn lại hai trái tim ngây ngô.

Đi vào khu trò chơi náo nhiệt, lôi kéo Tezuka đi qua các quán hàng.

“Tezuka-kun, chúng ta chơi trò đánh con chuột đi.” Quơ quơ hai tay chúng tôi đang nắm nhau, chờ mong nhìn cậu ấy.

“Được.” trong mắt cậu ấy hiện rõ sự mềm mại như nước ấm áp của băng sơn hòa tan.

Tôi giờ chày gỗ nhỏ nhìn chăm chăm một đồng hồ nhỏ tròn, xuất hiện. Một cái đánh xinh đẹp, con chuột còn chưa kịp nhô ra hết đã bị đánh trở về. Cú đánh tiếp theo là Tezuka, chỉ thấy cậu ấy bình tĩnh quan sát, quyết đoán ra tay, một con chuột liền rụt đi vào.

“A ya, a ya, đánh con chuột.” Tôi vừa chơi vừa vui vẻ ngâm nga, “Đánh xuống một con chuột mặt cười!” Oành, một cái đánh cực mạnh.

Tezuka nghiêng ngẫm nhìn tôi, đang lúc tôi cho rằng cậu ấy muốn lỡ mất, thì cậu ấy đánh một kích, con chuột nhỏ bị rụt vào trong hồ. “Hoàn mỹ, hoàn mỹ, Tezuka, đánh một chuột đầu trứng gà.”

Tôi giật giật chân, khí thế như gió thu cuốn hết lá vàng, đánh thẳng xuống: “Soái khí, soái khí, Nakamura à, đánh rớt một con chuột dán băng dính.”

Tezuka khẽ cười một tiếng, bắt đầu đi lắc đầu, như nhận mệnh đã đảo thêm một con chuột. “A ya ya, a ya ya, đánh con chuột, cuối cùng đánh chết con chuột đeo mắt kính.”

Cách đó không xa, bốn người sợ hãi rụt rè, cẩn thận trốn nghe thấy Nakamura khoan khoái ngâm nga, rét lạnh run lên mấy cái. “Mấy năm tới, khả năng bởi vì việc này bị Tezuka ghi hận là 94%, bởi vậy khả năng bị phạt chạy gấp bội là 87%.” Số Liệu Cuồng đầy kính mắt vừa tuột xuống, chán nản báo ra một loạt số.

Hai tay chúng tôi nắm nhau, đi trên đường về nhà, trời chiều chiếu xuống, ánh sáng màu đỏ hồng bắn ra bốn phía. “Nè, Tezuka.” Tôi chậm rãi ngẩng đầu.

“Ừ?” Tezuka lẳng lặng nhìn tôi.

“Tớ có thể gọi cậu là Kunimitsu không?” Chờ mong nhìn cậu ấy.

“Đương nhiên có thể, Kimiko.” một tiếng nhẹ gọi ấy, khiến toàn thân tôi mềm yếu, trái tim ngưng ngừng hóa thành nước.

“Đúng rồi, hôm nay lúc ở chỗ ngoặt trên tàu siêu tốc...” Tôi than thở

“Ừ?” Tezuka dừng chân lại.

“Ở chỗ ngoặt, nhìn thấy hành động rất dọa người của tớ như vậy, Kunimitsu có thầm cười trộm hay không?” Cô lấy dũng khí, đỏ mặt hỏi.

“Không có.” biểu cảm rất nghiêm túc.

“Thật sự?” Híp mắt, từng bước một tới gần.

“Thật sự.” Trong ánh mắt lại lộ ra một sơ hở.

“Thật sự không có?” Từng bước ép sát.

Trầm mặc một lúc lâu, Tezuka rốt cục không kiên trì được, lộ ra một cái mỉm cười như mưa thuận gió hoà.

“A! Quả nhiên cậu có cười trộm!” Gãi đầu, dậm chân một cái tại chỗ.

Nhìn tay mình, cảm thụ được độ ấm của cậu ấy lưu lại. Hôm nay đạt tới mục đích rồi, nhưng không hiểu sao cảm thấy là lạ, cứ cảm thấy tình hình hơi khác với kế hoạch tan băng. Chẳng lẽ? Là kế hoạch gián điệp! Tôi búng tỉnh đại ngộ trọn to hai mắt. Mặc kệ thế nào, hiện tại Tezuka là bạn trai của tôi rồi, nghĩ đến đây, không khỏi vui vẻ nắm chặt hai tay.

“Con đã trở về!” Mở cửa nhà ra, cao giọng hét lên.

“Kimiko-chan đây à, vừa rồi hình như mẹ nhìn thấy bên kia tường có một nam sinh, là cậu ấy đưa con trở về sao?” Bà Nakamura Chie dán ở cửa sổ phía trước, hưng phấn nhìn quanh.

“Vâng!” Nhẹ nhàng trả lời.

“Chẳng lẽ là bạn trai Kimiko-chan?” Mẹ chớp mắt to, giọng điệu đã hơi run rẩy.

“Vâng! Bạn trai!” Xoay người chạy lên tầng.

Trong phòng khách, hai tay bố Nakamura bắt đầu kịch liệt lay động, “Xoẹt”, báo chí bị xé ra làm đôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bố ám chỉ con gái

Thời gian bữa sáng nhà Nakamura.

“Kimiko-chan, hôm nay thức dậy sớm thật.” mẹ Nakamura mặc tạp dề màu phấn hồng, giống như bướm bướm bay qua bay lại trong phòng bếp.

“Chào buổi sáng, mẹ!” Kimiko kéo ghế ra ngồi xuống, “Bố, chào buổi sáng!”

“Kimiko-chan, ngày hôm qua ngủ ngon không?” Bố cầm lấy báo chí, dịu dàng cười.

“Ngủ rất say sưa ạ, là một lần ngủ tốt nhất trong mấy ngày nay!” Cắn bánh mì, vui vẻ trả lời.

Nakamura Shunseki tươi cười hơi hơi bị kiềm hãm, sau đó lại giống như lơ đãng lay lay tờ báo chí, liếc mắt nhìn cô con gái nhỏ bên cạnh, khoa trương ồn ào: “Ai nha nha, thật thâm!”

“Hm?” Kimiko tò mò hỏi, “Cái gì thâm ạ?”

“Cô bé này này, mới năm thứ hai cao học đã bơi vì bị bạn trai vứt bỏ mà nhảy xuống từ sân trường trường học. Chắc chắn, đúng là tên con trai nhẫn tâm, thiếu nữ xinh đẹp như vậy lại điều linh giống hoa.” Vừa lắc đầu, vừa chỉ vào một mẩu tin tức trên tờ xã hội, cảm khái.

“Thiệt, ngay cả chết còn không sợ, vậy mà lại sợ bị kẻ khác vung sao? Đúng là ngu ngốc! Trời đất đâu có nơi nào không có cỏ, dẫm nát ngọn cỏ này, lại đi hái cỏ khác, đây mới là vương đạo.” Kimiko uống một ngụm sữa, khinh thường nói.

Bố Nakamura giống như nhánh cây co rúm lại trong gió thu vậy, ngây người tại chỗ. Nhưng rất nhanh liền bình thường nói, vẻ mặt tiếc hận nói: “Đáng thương nhất không phải là chết, hôm kia phòng khám của bọn bố có một cô bé cấp ba đến, hàm răng vốn xinh đẹp lại bị bạn trai đánh gãy, thật là quá thâm.” Nói xong còn liếc cô con gái nhỏ.

“Hừ! Nếu là con, con sẽ trực tiếp lấy thanh đao thiên hãn!” đồng chí Nakamura Kimiko hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ mẩu vụn bánh mì trên tay.

Giờ thì ngài Nakamura Shunseki đã hóa thành băng vạn năm, cứng người cầm báo chí.

“Anata thật là, sáng sớm nói đề tài khủng bố như thế với Kimiko-chan rồi.” Bà Nakamura Chie giống như một luồng gió xuân, hòa tan tuyết đọng vào ngày đông, bố Nakamura phục hồi tinh thần lại xấu hổ cười cười. (Tác giả Phi: mẹ loli mới là khủng bố nhất đấy!)

“Khụ, khụ.” Người đứng đầu của gia đình thẳng lưng lên, nghiêm cẩn nói với Kimiko, “Cuối tuần chính là giải đấu khu vực Kanto, Kimiko-chan không nên chỉ lo chơi đùa, luyện tập cố lên nhé.”

“Vâng! Chiều nay con phải đi đạo quán Thiên Tâm Lưu huấn luyện.” Nakamura đứng lên, cầm lấy thanh kiếm Senbonzakura, lớn tiếng nói, “Mẹ, con ăn

no rồi, hôm nay có giờ huấn luyện sớm, con đi trước đây!”

“Bố, chị, con đi đây!” bố Nakamura nhìn cô con gái nhỏ tinh thần phấn chấn bỗng bật chạy ra cửa, trong lòng vô hạn vui mừng nghĩ: may mắn, lúc trước bảo con bé học kiếm đạo, có một sở thích, thì sẽ ít tập trung vào mấy vụ tình cảm.

(Tác giả Phi:-_- bố Nakamura à, võ quán Thiên Tâm Lưu có...

Tezuka điện hạ: phát ra lãnh khí ~ing

Phi: tôi cảm miệng, tôi cảm miệng.)

“A, Yuki, chào buổi sáng!” Tôi ngênh ngang đi vào phòng học, “Mai, cậu càng ngày càng gọi cảm, tớ nhìn mà không khỏi tim đập gia tốc, nài con nhảy loạn đấy!” Nói xong xông về phía cậu ấy, dụi dụi.

“Rốt cục khôi phục bình thường?” Yuki nhú mị, nhìn tôi.

“Ừ! Mùa xuân của tớ đến, đương nhiên khôi phục bình thường.” Dùng ngón tay cái sờ sờ cái mũi, ngẩng cằm lên.

“Mùa xuân?” Mai tò mò nhìn tôi.

“Ừ! Giải quyết một cái chuyện lớn, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào? Mùa xuân ngay tại trong tâm khảm của bạn.” Vừa xoay quanh vừa ngâm nga.

“Đừng nổi điên, ngày hôm qua sau khi cậu trốn tiết, trường ban đến tuyên bố một tin tức lớn.” Yuki cố ý câu khẩu vị của tôi.

“Muốn nói thì nói nhanh, đừng nói nửa câu đầu lưu nửa câu sau chứ.” Tôi kéo ghế ra.

“Hôm nay có một bạn mới chuyển đến.” Mai nói.

“Hừ! Tớ còn tưởng là tin tức kinh người gì, không phải chỉ là học sinh chuyển trường thôi sao, bình thường.” Nhàm chán vẩy vẩy tay phải.

“Kinh người ở chỗ là thân phận học sinh chuyển trường này!”

“A!” Tôi nhảy lên, chỉ vào Yuki kêu to, “Chẳng lẽ là Kuchiki Rukia!?”

(Kuchiki Rukia: nhân vật nữ chính trong truyện tranh “Bleach”, cũng là một học sinh mới chuyển đến)

“Cái gì mà Kuchiki Rukia? Đầu óc cậu không bình thường à.” Matsumoto giống như nhìn thấy hành tinh khác đâm địa cầu vậy, ghen hòng trợn trối nhìn tôi.

“Chẳng lẽ không phải? A, a, không có gì, ha ha ha.” Định thần lại, ngây ngô cười.

“Theo Oshitari-san nói là vị hôn thê của Atobe-san.” Mai vừa nói một bên dè dặt cân trọng đánh giá tôi phản ứng, Yuki cũng vờn đầu nhìn tôi, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

“Làm gì mà nhìn tớ ghê tởm thế?” Tôi lui ra phía sau một bước, “Đâu có chuyện gì liên quan tới tớ, tớ đâu biết cậu ấy.”

“Cậu không tức giận?” Mai đề sát vào, tò mò nhìn tôi.

“Làm gì phải tức giận?” Tôi thật buồn bực.

“Mai, không cần ngu ngốc nhiều lời với cậu ta, chỉ số thông minh của cậu ta quá kém.” nữ độc miệng kia!

“Được rồi, các bạn, ngồi lại vị trí!” cô giáo trưởng ban Ishikawa đi vào, vỗ vỗ tay. Cả lớp lập tức yên tĩnh, đều khẩn trương nhìn chằm chằm cửa phòng học.

“Mọi người đã biết rồi, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh cậu ấy nào.” Cô vỗ tay phía ngoài cửa.

Chỉ thấy một cô gái cao tóc hồng chậm rãi đi lên bục giảng, khẽ chuyển mắt vàng, nhìn quét một vòng. Xoay người viết xuống một chuỗi văn tiếng anh lên bảng đen: Elizabeth Jane Austen. Tao nhả quay lại, chỉ vào chữ viết, nhẹ nhàng mở đôi môi ra: “Đây là tên tiếng Anh của tớ, tên tiếng Nhật của tớ là Takahashi Konoike, mong mọi người giúp đỡ.” tên thật mỹ lệ, cả lớp vang lên rất nhiều vỗ tay.

“Bạn Konoike ngồi bên cạnh Nakamura-san đi.” lời vừa dứt, chỉ thấy cả lớp đều nhìn tôi chằm chằm. Làm gì? Tò đâu có bắt nạt cậu ấy, âm thầm thờ dài.

“Xin chào, tớ là Nakamura Kimiko, về sau mong bạn giúp đỡ.” Tôi vờn tay.

“Xin chào, mong bạn giúp đỡ.” cậu ấy nắm lại tay tôi.

Huấn luyện buổi sớm thật đúng là hao phí thể lực, tôi lấy ra một khối chocolate, vừa cắn vừa lay lay sách Hóa Học, thầy Tachibana tiết sau nhất định sẽ lại làm khó dễ tôi cho mà xem.

“Hừ, còn tưởng rằng cậu có cốt khí thế nào, kết quả chẳng phải là giống ròi gổ bị bọn họ đưa tới đây sao?” giọng nạt của thủy tiên.

“Tiểu luyện, cậu đừng đắc ý!” bạn Konoike lập tức nhảy dựng lên.

Tiểu luyện? Thủy tiên? Đúng là cái tên hoàn hảo, tôi sùng bái cậu! Nghĩ đến đây, tôi ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn Takahashi Konoike, nhìn như vậy thấy cậu ấy cao thật.

“Cái cô kia! Không cho phép cậu dùng cái tên không hoa lệ kia gọi bọn đại gia!” Atobe cũng hùng hổ đứng lên, hai con gấu giằng co.

“Cái gì mà cô! Cậu hẳn là phải gọi là tôi bá tước Austin!” Bá tước? Nữ bá tước trẻ tuổi thật.

“Đừng có đến Nhật Bản mà mang cái giá quý tộc ra! Có bản lĩnh thì cậu về Anh quốc mà tác uy tác phúc!” Nữ vương phẫn nộ hô.

Hai người này không phải là vị hôn phu thê sao? Sao lại hòa bạo như vậy, tuyệt đối là tư thế thù địch. Tôi mở nước khoáng, ngậm chocolate, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt buồn bực.

“Lần này bản bá tước tự thân đến đây, không phải vì thực hiện vài cái ước định nhằm chán kia của mấy ông lão, cũng không phải vì đi cãi nhau với cái tự kỷ như tên cậu.” bạn Konoike khoanh tay, kiêu ngạo làm tổn thương ánh mắt mọi người ở đây. “Bản bá tước là vì bảo vệ người tớ thích mà đến!”

Nani? Ân oán hào môn? Tiểu thư quý tộc yêu một bình dân, bỏ trốn mà đến? Vươn dài lỗ tai, không thể lỡ mất kịch hay như vậy, tôi uống một ngụm nước, đợi câu dưới.

“Bản bá tước cảnh cáo cậu: tiểu luyện, cậu đừng hòng bắt nạt Kabaji của tớ!”

Phốc! Phun ra ngụm nước chưa kịp nuốt xuống, điên cuồng ho~ing, ánh mắt thật rất giỏi...

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Anh hùng cứu mỹ nhân X đại phiên toái

Sau cơm trưa, tôi ôm com hộp cùng Yuki, Mai vừa tán gẫu vừa cười, nhân nhả đi trong vườn trường. Một bóng lưng cao gầy, mái tóc hồng bắt mắt ẩn hiện trong cây cối.

“Mai, nhờ cậu giúp tớ mang thứ này về nhé.” Tôi đem cặp lồng com tung vào lòng Hirai, chạy đi.

Đó không phải là đội trưởng câu lạc bộ fan của câu lạc bộ nam Tennis sao? Đứng ở phía sau cậu ấy chính là nữ bá tước mới đến, đúng là tình tiết quen thuộc, tôi nhìn trời.

(Tác giả Phi: cô nhìn cái gì vậy? Không phục sao!)

“Mấy người gọi bản bá tước tới nơi hẻo lánh như vậy, có mục đích gì?” thiếu nữ tóc hồng mắt vàng ngẩng cằm, đứng dưới ánh mặt trời, phảng phất như nữ chiến thần vậy. Tránh ở sau thân cây, tôi không khỏi trợn tròn mắt, có mục đích gì? Mục đích của mấy nữ sinh kia rất rõ ràng còn gì, thế mà cậu còn hỏi thừa là sao.

“Hừ! Chúng tôi mặc kệ cậu có phải là bá tước hay không, Takahashi Konoike, hôm nay cậu xử sự bất kính với Atobe điện hạ như vậy, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cậu!” ‘com nắm’ số 1 chống eo, cả người làm hình dạng ám trà chỉ vào đồng chí bá tước. Khí thế kém thật nhiều, người ta là tư thế hoàng hậu, còn cậu ta thì là cử chỉ của người đàn bà chanh chua.

“Atobe điện hạ? Ý cậu Tiểu Luyện sao? Chuyện tôi và cậta còn chưa đến lượt cậu xen miệng đâu, lui ra!” Ô! Thật xinh đẹp, trong đôi mắt màu vàng lóng lánh là uy nghiêm làm người ta sợ hãi.

“Cậu... Cậu...” nữ sinh kia bất giác rụt lui ra sau hai bước.

“Đừng vô nghĩa với cậu ta nữa, hôm nay chúng ta cho cậu ta một bài học, để cậu ta biết nơi này là địa bàn của ai!” ‘com nắm’ trắng kiện số 2 đẩy mọi người ra, xấn xấn tay áo, đi về phía Konoike.

Bá tước điện hạ, hãy làm tinh thần hăng hái lên để nghiền nát đám ‘com nắm’ đó đi! Tôi nắm chặt bàn tay, hưng phấn xem kịch.

Đồng! Một người ngã xuống đất.

Sao... sao lại là Konoike bị đánh ngã? Khí thế hùng hồn đâu? Tư thế nữ vương đâu? Chẳng lẽ cậu là hổ giấy?! Nhóm fan Atobe nhìn thấy Konoike không chịu nổi một kích, lập tức tăng tinh thần, “Cơm nắm” biến thân thành “Chiến đoàn” La Mã, giống như hổ đói vồ dương, xông về phía cậu ấy.

“Ngừng!” Tôi lên tiếng ngăn lại, đi ra phía trước nâng bá tước điện hạ dậy, “Cậu không sao chứ?”

Trên đồng phục trường sạch sẽ của cậu ấy dính mấy vết bùn đất, trên mặt trắng nõn có mấy vết thương. “Không sao.” Konoike đứng dậy, hung hăng trừng mắt nhìn trước mặt, “Sao các cậu lại dã man như vậy, một chút lễ nghi cũng không có! Dám làm bản bá tước bị thương!” làm ơn đi, đại tiểu thư, cậu cho lành tìm cậu uống trà chiều sao.

“Hừ!” đội trưởng đầu lĩnh khinh thường hừ nhẹ, sau đó hung tợn nói với tôi, “Nakamura Kimiko, bình thường cậu quấy rầy Atobe điện hạ, bọn tôi cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, không so đo với cậu! Hôm nay cậu tới làm anh hùng cái gì, hiện tại tránh ra cho bọn tôi, bọn tôi sẽ có thể buông tha cho cậu.”

“Vậy, nếu tôi không tránh ra thì sao?” Tôi nhẹ nhàng lấy một cái lá cây roi trên người, giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Tôi còn tưởng rằng các cậu không dám đụng đến tôi, là tự mình hiểu rằng không đánh lại tôi.” Ánh mắt lợi hại bắn về phía họ.

“Cậu!” Bị tôi nói trúng tâm sự, đám fan Atobe đỏ mặt, phô trương thanh thế đứng thẳng lại.

“Nha, các cậu lên cùng một lúc, hay là cùng nhau lên? Hm?” nhú lông mày, hất cằm, gơ tay phải lên, khuỷu tay với các đốt ngón tay hợp thành góc chín mươi độ, nắm chặt nắm tay, mãnh mẽ đánh ra phía sau, “Rắc ~” một cái cây nhỏ ngã xuống.

“Cậu... Cậu... Đừng xằng bậy! Đánh nhau ở trường học, là sẽ bị xử phạt!” giọng của đồng chí đội trưởng đã khó nén run run.

“Thì ra cậu cũng biết làm vậy sẽ bị xử phạt sao, xem ra cậu đã nhận ra cậu vi phạm rồi?” Bước gần về phía cậu ta, hơi cúi đầu dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói.

“Hôm nay đến đây thôi, lần sau chắc chắn sẽ không buông tha cho cậu đâu!” họ vừa lui ra phía sau, vừa ồn ào với Konoike, sau đó giả bộ như rất có uy nghiêm kêu, “Chúng ta đi!”

Nhìn đám fan cụp đuôi, xám xịt lui lại, tôi lắc lắc đầu, thủy tiên nát thật đúng là họa thủy.

“Mấy người đừng có chạy! Đã đánh bản bá tước mà dám quên như thế sao?” Phía sau, nỗ bá tước rất có khí thế kêu to.

Nghe vậy, tôi lão đảo, kém chút ngã sấp xuống. Cố gắng cân bằng lại thân thể, chậm rãi quay người. Trùng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Konoike cao ngạo giống như hoàng hậu vậy, liền tức không có chỗ đánh: “Cậu... Cậu... Cậu giờ này giả bộ như vậy dùng cái gì?”

(p: cái mộng thì phải)))

“Hm ~ không nghĩ tới cậu lại nói ra từ thô lỗ như vậy!” Konoike hơi nhíu hai hàng lông mày, tay phải quơ quơ trước mặt tôi.

“Thô lỗ? Không thô lỗ thì có thể cứu được ngài bá tước điện hạ sao?” thì ra cậu ấy thật sự chỉ là hổ giấy, chỉ có miệng âm ngoan mà thôi, nhẹ thờ dài, “Đừng nói tở nữa, mặt cậu bị trầy da, chúng ta đi phòng y tế đi.”

“A!” Một cái giọng nữ cao vút làm chấn kinh một đồng chí, “Gương mặt cười của bản bá tước! Không thể tha thứ mấy tên ngu ngốc kia!”

“Không nghĩ tới vóc người cậu cao thế kia mà năng lực vận động lại hoàn toàn không được.” Nhìn bá tước trên dưới chật vật, tôi bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Vừa rồi lúc đi qua lùm cây, vị đồng chí này bị đẩy một cái đã ngã xuống. Làm người ta kinh thần nhất là lúc ngã xuống đất, cậu ấy vẫn có thể giữ được sự tao nhã của quý tộc. Takahashi Konoike, I ăn xong U!

“Hừ! Bản bá tước khinh thường mấy người năng lực có dã man như thế.” cậu ta lắc đầu, vẻ mặt cao ngạo.

Nani? Năng lực dã man? Sau đầu tôi lờ ra vài cái ‘ngã tư đường’, đúng là cô gái không đáng yêu, không khỏi lên tiếng châm chọc nói: “Vậy cậu thể này mà còn muốn bảo vệ Kabaji? Atobe dùng một bàn tay thôi cũng có thể thổi bay cậu rồi!”

“Bản bá tước có tám bảo tiêu, một bàn tay của bọn họ có thể đá đổ Tiểu Luyến.” Konoike ngẩng cằm, đắc ý nói.

“Lợi hại, lợi hại, nhà cậu quả thật rất nhiều tiền, nhưng mà nhà thủy tiên cũng rất nhiều tiền.” Một châm kiến huyết chỉ ra.

“Thủy tiên? Ý cậu là Tiểu Luyến sao?” mắt màu vàng sáng lên lấp lánh, “Phép so sánh thật hoàn hảo, không tệ đâu.” cậu ấy tán thưởng nhìn tôi, “Tôi quyết định, tuy rằng cậu có chút thô lỗ, nhưng vẫn miễn cưỡng có tư cách trở thành bạn của bản bá tước.”

Hả? Tôi há mồm, cậu ấy thật sự quá tự đại, trình độ này chẳng phân biệt được cao thấp với Atobe, mà chỗ khác nhau chính là cậu ấy căn bản không có thực lực!

“Tùy cậu, tôi đi đây, hẹn gặp lại.” Quay đầu đi ra phòng y tế, không chút để ý phất phất tay ra sau.

“Gi! Cậu về sao, bản bá tước còn chưa nói xong đâu!” cậu ấy nhảy xuống giường, đuổi kịp, “Bắt đầu từ hôm nay, bản bá tước liền vinh hạnh thăng cậu làm cận vệ của tớ ở trường học.”

“yada!” Bản cô nương không có thời gian rảnh!

“Được, cứ quyết định như vậy, về sau cậu đi theo tớ đi.” Nói xong liền khôi phục thành bộ dáng hoàng hậu, đi bên cạnh tôi.

Đến cùng là ai đi theo ai chứ! Có ai có thể giúp tôi bôi thuốc cao đuổi bọ chó đi!

Đúng là lòng hiếu kỳ hại chết mèo mà, cứu người lại cứu phải phiền toái lớn ~~~

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thiên tài bánh ngọt X Lời nói dối ngọt ngào

Học viện Hyoutei, bộ trung học phổ thông có lịch sử lâu đời, có vườn trường xa hoa, có thành tích hiển hách, còn có đủ loại môn học tự chọn. Trước tiên là môn ngoại ngữ mà mọi người đều biết, ngoài môn bắt buộc là tiếng Anh ra, Hyoutei còn quy định học sinh phải chọn môn ngoại ngữ thứ hai. May mà tôi có tiếng Trung, cho nên điểm ấy không sợ.

Sau đó là các môn tự chọn như môn Âm Nhạc, môn Vũ đạo, môn Nhạc Khí và môn Hát. Tôi vốn chọn môn Nhạc Khí, bản thiên tài có thể thổi sáo trúc mà. Sau khi học một tháng, tôi đột nhiên phát hiện cuộc thi cuối kỳ môn này ngoài diễn tấu ra, còn phải kiểm tra phổ nhạc, vì thế tôi dứt khoát đi ăn máng khác! (Tác giả Phi-_- cô này là mù phổ) mà môn Hát cũng khó trốn khỏi ác mộng đồng dạng, vì thế cửa này bị tôi tự động pass. Cuối cùng chỉ có thể cắn haicái “Đưa chuột” còn thừa lại, không muốn chọn môn Vũ đạo cho lắm.

Sau nữa mới là khiến cho bản thiên tài đau đầu, cũng là môn mà tôi cực kỳ kém ngoài Khoa học Tự nhiên ra —— môn Nấu Ăn. Buổi chiều thứ năm chính là thời gian nấu ăn, nội dung chủ yếu hôm nay là bánh ngọt.

“Hiện tại, mọi người đem lòng trắng trứng gà đã đánh vào trong bát, ngăn vạn không thể đem cả lòng đỏ trứng vào nhé.” thầy giáo mập mạp mang giọng nói ngọt ngào như bơ vậy, “Tốt, mọi người nhìn rõ, thả số đường như thế này vào rồi đánh.” Thấy cầm một thìa đường rồi đánh.

Số lượng thế này, có đủ ngọt hay không nhỉ? Được rồi, vụng trộm thả thêm một thìa, dù sao tôi thích ngọt. Một tay đặt sau lưng, một tay tùy ý cầm lấy thìa.

“Nào, để vào khuôn bánh ngọt.” Cái gì? Cái gì vậy? Tìm nửa ngày trên bàn, hình như không có.

“Sau đó, mọi người đặt bát vào máy trộn như thế này, nó sẽ tự chuyển động quay 5 phút. Trong thời gian này, mọi người phải nghiêm túc xem sự biến hóa của lòng trắng trứng.”

Dựa theo thầy yêu cầu, tôi mở máy ra, thuận tiện quay đầu nói với Yuki: “Aiz, cho tớ mượn dầu gì gì đó một chút.”

“Là dầu bánh ngọt!” Matsumoto mặc tạp dề trông thật đáng yêu, hai mắt biến thành trái tim, “Đây, cho cậu. Này! Đừng bày ra vẻ mặt kinh khủng thế nữa!”

Tôi vô tư nhún nhún vai, rót dầu bánh ngọt vào trong bát. Nhìn trực trong máy chuyển động, lòng trắng trứng bắt đầu biến thành màu trắng, có bông bọt, sau đó biến thành bơ mềm. Trông thật mê người, kim lông không được vờn ngón trở quyết một chút, ngậm vào trong miệng, hình như có chút ngọt, xem ra là tôi thả hơi nhiều đường. Vì thế tôi lại lấy thêm hai quả trứng, đổ lòng trắng trứng vào. Chỉ thấy thứ màu trắng trong bát càng ngày càng nhiều, mắt thấy sẽ tràn ra.

“Phách!” Một cái bàn tay mềm đóng máy của tôi lại. “Thả nhiều quá! Rõ thật là!” Bá tước điện hạ khề hừ một tiếng, một tay ôm trán, nhẹ nhàng lắc đầu, bày ra một tư thế duyên dáng.

Hừ, lại bắt đầu rồi, cả buổi trưa người này cứ quanh quẩn cạnh tôi, giống như kẹo mè xừng dính vào vậy, muốn bỏ ra cũng không được. Lườm cậu ấy một cái, cầm lấy bát của mình, xoay người nhìn về phía thầy.

“Mọi người chuẩn bị muỗng, chậm rãi khuấy theo một hướng thôi.”

Nếu khuấy nhiều hướng, sẽ làm bề mặt già đi thì phải. Ừm, một hướng, một hướng. Trong lòng lặp đi lặp lại, dùng sức khuấy.

Được rồi, thế này là được! Ngửi mùi hương của bơ, trong lòng dâng lên một cảm giác thành tựu. Thì ra thợ bánh ngọt cũng chẳng phải là nghề nghiệp kỹ thuật cao gì cả. Đắc ý cuộn cuộn tóc, chẳng lẽ tôi là thiên tài bánh ngọt? Ừ ừ, nhất định là như thế. Vuốt mặt bắt đầu cười ngây ngô.

“Cậu còn thất thần làm cái gì?” Yuki gõ gõ bát tôi, “Còn không mau làm đi!”

Tôi nhìn quanh trái phải, học Mai, ở đây khuôn thêm một cái đậu đỏ, rồi đổ bơ vào.

“Sau đó, dùng hai cực nóng đỏ 15 phút là được.” thầy giáo đứng ở trước một hàng lò nướng, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve inox, ngọt ngào nói, “Lò nướng, cũng giống như người yêu của thợ bánh ngọt chúng thầy vậy. Nếu thiếu một lần, vậy thì kết tinh tình yêu, à, chính là bánh ngọt, sẽ khó sinh; nếu nhiều một lần, vậy thì ‘Đứa trẻ’ đáng yêu sẽ bị tàn tật; chỉ vừa đúng độ ấm thôi, mới có thể có được đến thành phẩm hoàn mỹ...”

Thầy lại bắt đầu say mê, đúng là quái nhân. Tôi ôm hai tay mình, trên da nổi lên một tầng da gà. Nghĩ nghĩ, người yêu? Nếu Kunimitsu biến thành lò nướng sẽ thế nào? Vuốt cầm bắt đầu tưởng tượng, à, đáng yêu! (Tác giả Phi: BT!) nhưng kết quả là khẳng định, thì phải là vĩnh viễn không có bánh ngọt nóng hôi, thứ ra lò chỉ có thể là băng thôi.

“Đỉnh!” Đã đến giờ, mọi người khẩn trương nhìn lò nướng của mình.

“Oa! Thật đẹp!”

“Thơm quá!”

“Thành công rồi!”

Bốn phía toát lên tiếng vui vẻ thờnhe. Đột nhiên phòng bánh ngọt bỗng chốc an tĩnh lại, thầy đội bao tay lấy ra một đĩa có vật thể với hình thù kỳ quái.

Thầy đặt đĩa xuống bàn, từng cái đỉnh chớp chớp đều có một đám bong bóng nhỏ, có bong bóng còn nổ lóp tóp. Vô cùng thâm thúy, vô cùng thâm thúy. Tôi lắc lắc đầu, không khỏi thương hại tác giả.

“Haiz!” Yuki lạnh lạnh mở miệng.

“Hm?” Khoanh hai tay trước ngực, nhìn cậu ấy.

“Cậu.” cậu ấy dùng cằm chỉ chỉ đồ trên bàn.

“Cái gì?! Cậu dùng đùa!” Tôi nhảy lên, cảm tức.

Mai dè dặt cẩn trọng đi đến, lấy tay cầm giấy bánh ngọt, gian nan khẽ động khóe miệng: “Kimiko, đúng là của cậu.”

Nhìn hình vẽ ngón tay cái quen thuộc trên giấy, tôi giống như cún con ướt sũng nước —— ừ ừ. Tại sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế!

Takahashi Konoike chậm rãi đến gần, lấy một cái tư thế tao nhã cầm lấy một cái trong đó, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, khẽ cắn một ngụm nhỏ. Đột nhiên đôi mắt vàng của cậu ấy bắt đầu ngơ ra, thân thể thon dài rung rung hai cái, sau đó lấy tay chống đỡ lên bàn. Chậm rãi ngẩng đầu, nhúu chặt hai hàng lông mày, dùng tay kia vuốt cổ, ghen hỏi: “Kết quả thì cậu thả bao nhiêu đường?”

Tôi giờ ra hai ngón tay: “Hai thìa.”

“Thả mấy quả trứng gà?” cậu ấy co rúm khóe miệng, gian nan lên tiếng.

“Sao?” Tôi nâng lông mày, ánh mắt nhìn vào khoảng không, suy nghĩ một hồi, “Sáu quả.”

“Dầu bánh ngọt thả vào khi nào?” trên đầu bá tước đã lòi ra hai cái ‘ngã tư đường’.

“Thả lúc quấy.” Chớp chớp mắt.

“Chẳng phải đã bảo cậu thả trước lúc quấy sao?” Konoike nghiêng răng nghiêng lợi nói, cả người đã bắt đầu run run.

“Nhất thời không tìm thấy.” Tôi vuốt đầu, vô tội nói.

Ngực bá tước điện hạ phập phồng kịch liệt, thật vất vả hô hấp đủ, dùng tiếng nói uy nghiêm như hoàng hậu: “Thứ nhất, đường đánh quá nhiều, rất ngọt!” cậu ấy vươn ngón trỏ tay phải.

“Tiếp theo, thả lòng trắng trứng quá nhiều, rất mềm!” Ngón giữa cũng nâng lên đến.

“Cuối cùng, thứ tự thả dầu bị sai, không có dung môi, cả cái bánh ngọt rất vón cục!” Ngón áp út nhếch lên.

“Tóm lại một câu.” cậu ấy hít sâu một hơi, lớn tiếng nói, “Đúng là quá khó ăn!”

“Dài dòng!” Tôi then quá thành giận cầm thành phẩm của mình lên, hất đầu rời đi.

Sau khi huấn luyện xong, đi ra từ đạo quán Thiên Tâm Lưu, hôm nay đúng là xui xẻo, không nhìn thấy Kunimitsu đâu. Tôi cúi đầu, bắt đầu nhìn túi to trong tay, thật thất bại.

“Kimiko.” Một giọng nói thanh lãnh lại dịu dàng.

“Kunimitsu.” Tôi ngẩng đầu, nhìn băng son điện hạ giống như thiên thần vậy, trong lòng dâng lên một luồng nước ấm. Nhanh chóng bước lên phía trước, muốn ôm chặt cậu ấy. Đột nhiên, trong khóm mắt xuất hiện bốn người, đường tới thiên đường thì các cậu không đi, lại xông vào địa ngục. Tôi âm hiểm cười cười, dùng giọng vô cùng dịu dàng nói với bọn họ: “Hi! Mọi người, thật khéo.”

Bọn họ cảnh giác lui ra sau hai bước: “Nakamura-san, đúng là thật khéo.”

“Hôm nay, bọn tớ có môn Nấu Ăn làm bánh ngọt. Mọi người đừng khách khí, thử một chút đi.” Nói xong, mỉm cười như thiên sứ, hai tay nâng lên tác phẩm của tôi, hơi khuynh người tới gần bọn họ.

Bốn bọn họ xấu hổ ha ha hai tiếng, gơ hai tay lên, từ chối nói: “Như vậy không tốt lắm thì phải, vẫn nên để dành cho Tezuka ăn đi.”

Lúc này, Tezuka nhẹ nhàng cầm lấy một cái bánh nhỏ, không chút do dự bỏ vào trong miệng. Tôi không kịp ngăn cản, giật mình nhìn động tác của cậu ấy lưu loát sinh động như mây bay nước chảy vậy.

“Ừm, ăn ngon lắm.” Băng son điện hạ nhu hòa nhìn tôi, trong đôi mắt phượng thật ý dịu dàng, “Không được sơ suất, tiếp tục nỗ lực.”

“Kunimitsu...” Tôi cảm động nhìn cậu ấy, tuy rằng biết cậu ấy chỉ là an ủi tôi, nhưng mà cũng thật ngọt ngào!

Bốn người kia tìm tòi nghiên cứu nhìn Tezuka, không nhìn ra sơ hở gì, xác định không có nguy hiểm, cấp tốc lấy bánh trong túi to.

Kikumaru cảm thấy kỳ quái kia, tò mò trừng lớn mắt: “Bề ngoài không được đẹp lắm đâu, thật sự có thể ăn sao?”

“Ừ, ừ, chẳng lẽ cậu còn chưa tin Tezuka sao?” Tôi thò người đến, dụ dỗ nói, “Sa, sa, không được sơ suất ăn đi.”

Inui Sadaharu lấy laptop ra, sắn sạt viết gì đó. Đi đến sau lưng cậu ta, kiễng chân, nhìn lên thấy một loạt chữ số: bánh ngọt của Nakamura, hình tượng: 10 điểm; mùi: 40 điểm; vị: chờ kiểm tra. Dấu móc: theo biểu hiện của Tezuka, đại khái có thể đạt tới 80 điểm.

Fuji cười tủm tỉm nhìn chăm chăm “Bánh ngọt” trong tay, vuốt cằm: “Thoạt nhìn rất thú vị.”

Oishi tin tưởng nhìn về phía Tezuka, gật gật đầu: “Mọi người, chúng ta không nên cô phụ sự tốt bụng của Nakamura-san, ăn đi.”

Theo sau Mèo Lớn, Đầu Trứng Gà hiền ngang lăm lăm một ngum nuốt vào, quả nhiên hai tên này khá dễ lừa. Nhìn Gấu Nhỏ ở bên cạnh xem diễn và Đầu Nhím làm bộ như đang ghi lại, tôi cười khế, một ngày nào đó sẽ trả thù các cậu.

“Áck...” Kikumaru vịn một tay lên vai Oishi, một tay ôm cổ rên rì. Oishivò đầu quơ quơ, không chịu nổi cậu bạn hợp tác vịn vào, ngã xuống

“Kimiko, tớ tiễn cậu.” mặt Tezuka không biểu cảm liếc hai người đang ngã dưới đất, một tay nhận lấy túi bánh ngọt trong tay tôi, một tay nắm balo thả thao trên vai, sau đó mỉm cười nhìn tôi.

“Ừ! Chúng ta đi thôi, Kunimitsu.” Hạnh phúc xoay người, cùng cậu ấy sóng vai mà đi.

Dưới trời chiều, Fuji nhìn bóng hai người đi xa, cười nói: “Xem ra về sau sẽ rất phấn khích đấy.”

Trên đất, hai người mấp máy, nâng nhau lên, gắng gượng đứng dậy. Oishi vô cùng đau đớn nói: “Không nghĩ tới Tezuka cũng sẽ nói dối!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tác phẩm phiên ngoại nghịch ngợm (1): bố tôi là Aizen

Bơi nào bơi, bơi nào bơi, bơi tới đông bơi tới tây, bơi vào trong lòng Tezuka thân ái.

Tôi như chim nhỏ nép vào trong ngực băng son điện hạ, nhỏ nhẹ nói: “Kunimitsu, cậu yêu tớ không?” Một tay nhẹ nhàng mà vẽ vòng vòng, nâng lên mắt to ngấp nước chờ mong nhìn cậu ấy.

“Yêu.” Tezuka thâm tình nhìn tôi, dùng giọng nói khêu gọi nói, “Tớ yêu cậu, Kimiko-chan.”

A~ Toàn thân xụi lơ, một tay ôm lấy cổ cậu ấy, hơi thở như hoa lan. Băng son điện hạ ôm lấy eo tôi, cúi người, khuôn mặt tuần mỵ chậm rãi tới gần. Nhắm mắt lại, để cho thời khắc hạnh phúc này nhanh chóng đến đi.

“Tiểu thư!” Là tên nào không có mắt thế! Tôi phát phát tay, cứ từ từ đã, không thấy người ta đang bận sao? Kunimitsu, chúng ta tiếp tục, tiếp tục.

“Tiểu thư Kimiko!” Tezuka đột nhiên biến mất, cả người tôi bị ngã xuống, đặt mông ngồi xuống đất, bưng tỉnh!

Nhu nhu đầu tóc rối, nhìn nhìn giường, thì ra là mơ. Nhắm mắt đứng dậy, thói quen nhắm mắt đi về phía phòng rửa mặt. Sờ sờ, ủa? Cửa đâu? Bàn thiên tài cho tới bây giờ đều không hề nhầm, chẳng lẽ là cửa nhà tôi hỏng rồi? Mắt phải mở, trước mặt trắng xóa, tường đá cẩm thạch. Gì thế này? Trợn trừng hai mắt, mạnh quay đầu.

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi.” Một người mặc áo trường bào màu trắng, đeo trang sức kỳ quái khom người hành lễ với tôi.

“Anh... anh là ai?” Tôi chỉ vào anh ta, lớn tiếng chất vấn.

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt xanh vẽ ai oán với viền mắt màu đen, dáng vẻ thanh lãnh cô đơn. “Tôi là thành viên số 4 của tổ chức Espada, Ulquiorra.”

A! đúng là Ul-chan! Khó chịu trong lòng tôi biến mất, lạch cạch dép lê kích động chạy tới: “Xin chào, xin chào, tôi là Nakamura Kimiko, rất vui được quen biết anh.” Nói xong còn vươn tay phải.

Ul-chan nhìn tôi, đột nhiên quỳ xuống: “Tiểu thư, thuộc hạ không dám.” Không dám cái gì? Không dám bắt tay? Một người đàn ông lay trời quỳ xuống đất lạy cha mẹ thôi, quỳ tôi làm gì, buồn bực~ing.

“Tiểu thư, Aizen-sama chờ ngài rất lâu.” Cái gì? Aizen sama đang đợi tôi? Đi mau đi mau, trước lúc anh ta bạo lĩnh áp lên, nhất định phải đến nơi.

Rửa mặt xong, thay váy dài màu trắng. Theo Ul-chan đi ra phòng ngủ màu trắng, một giọng nói kiêu ngạo truyền đến: “Đây là công chúa nhỏ của chúng ta sao? Ulquiorra, chừng nào thì cậu thành bảo mẫu rồi?”

“Thủy tiên rách nát, mới sáng sớm, cậu đừng làm nổi da gà nữa!” Tôi mạnh quay đầu, tung một cú đấm móc phía trái xinh đẹp ra, bị hụt? Nhìn người biến mất nháy mắt, lại đột nhiên hiện ra bên cạnh tôi, thì ra là Grimmjow Jaegerjaquez. Thật là, làm gì mà giọng giống tiếng nữ vương Atobe kia thế!! Tôi cắn giận nhìn trời.

(Tác giả Phi: nhìn cái gì chứ? Đầu phải là tôi đặt ra, cậu tìm Junichi Suwabe* đại nhân mà oán giận đi!)

*(Junichi Suwabe: diễn viên lồng tiếng anime, anh lồng tiếng cho nhân vật Grimmjow Jaegerjaquez trong anime “Bleach” và nhân vật Atobe Keigo trong “Prince of Tennis”)

“Không nghĩ tới công chúa nhỏ của chúng ta lại lợi hại đến thế, đánh một trận, thế nào?” Đôi mắt màu xanh bắn ra ánh sáng hiệu chiến.

Đột nhiên cảm nhận được một luồng linh áp to lớn, cả tòa cung điện lập tức bị đè nén làm cho người ta không thở nổi, hai người kia bị áp đến mức nằm sấp xuống đất. Tuy tôi cũng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đứng vững.

“Aizen-sama tức giận.” Ul-chan gian nan phun ra vài từ.

“Thôi, thôi, mau đi đi.” Tôi thờ dãi, cấp tốc đi về phía trước.

Ngẩng đầu, nhìn ghế vương trong cung điện cao lớn, làm cho người ta có cảm giác mình chỉ là một con kiến bé nhỏ, cảm giác áp bách thật kinh người. Người ngồi trên ghế chính là nhân vật phản diện lớn nhất —— Aizen Sousuke, một tay chống cằm, một tay đặt lên tay ghế, hơi nghiêng người về phía trước, dùng đôi mắt đẹp nhìn tôi: “Sao vậy? Kimiko-chan, vừa ngủ dậy liền không biết bố?”

Nani? Tôi từng lớn hai mắt, ngây ngẩn tại chỗ.

Sau một lúc lâu, hơi nghiêng khuôn mặt, nhìn chăm chăm người trên ghế, dè dặt cẩn trọng mở miệng: “Bố...? Thật là bố?”

“Ừ, còn không mau đến đây.” Aizen sama vừa bực mình vừa buồn cười nhìn tôi, vỗ vỗ chân.

“Bố!” Hoan hô một tiếng, chạy như bay lên ghế vương. Ngồi ở trên đùi bố, ôm cổ bố, nhìn bố từ trên xuống dưới.

“Bố thế này thật đẹp trai!” kiểu tóc, khuôn mặt, thật không hổ là bố của Nakamura Kimiko tôi.

(Tác giả Phi: không biết xấu hổ!)

Kimiko: Ul-chan, đánh!)

“Ha ha.” Aizen sama hiền lành nhìn tôi, quả nhiên là bố, ánh mắt này, tuyệt đối là ngài Nakamura Shunseki!

“Bố, bố, mắt của bố sao lại biến thành màu nâu?” Tò mò hỏi.

“Lúc ở thế giới con người thì bố phải dùng Gigai*, đây mới là màu mắt của bố.” Bố dịu dàng nhìn tôi.

*Gigai: nghĩa hài/thần xác tạm thời

“Vây vì sao mắt con lại là màu xanh?” Chỉ vào mình tò mò hỏi.

“Bởi vì Kimiko-chan là kết quả kết hợp hoàn mỹ giữa hai gen của bố và mẹ con, đôi mắt thật xinh đẹp.” Aizen sama nghiêm túc nhìn tôi chăm chăm, nhẹ giọng dỗ nói. A! Tôi biết là, ngay lúc sinh ra tôi đã biết, bố tôi chính là Aizen-sama, thật hạnh phúc!

(Tác giả Phi: chẳng lẽ chỉ vì màu mắt giống Kimiko, Aizen-sama mới khá coi trọng Ul-chan? Mỗ Khanh miên man suy nghĩ-ing. Lại chẳng lẽ bởi vì giọng giống tên chồn (ý nói Atobe), cho nên Aizen sama mới không muốn gặp Grim-chan?

Aizen sama: ha ha, Gin!

Gin sama: bắn chết bà ta, tôi rồi!)

“Anata.” Giọng nói mềm nhẹ.

“Mẹ!” Tôi nhảy xuống khỏi gối bố, chạy đi như bay, “Mẹ mặc váy màu trắng đẹp quá.”

“A! Là thật chẳng?” mẹ loli chớp mắt vui sướng, trốn vào vòng ôm của bố, “Người ta ngưỡng rồi.”

Quả nhiên là bà Nakamura Chie, xem xét xong.

“Mẹ, chị đâu rồi? Saocon không nhìn thấy chị Kuyou?” Tôi hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn chung quanh.

“Chị con ở trong thiên điện, tâm tình rất không tốt.” Mẹ âm đạm, giận dữ nhìn bố, bố vẫn mỉm cười.

“Chị ơi...” Đến gần cung điện sạch sẽ rộng rãi, thấy chị ngồi ở trước gương của bàn trang điểm, cúi đầu khẽ nấc.

“Chị Kuyou, sao thế? Ai bắt nạt chị?” Tôi ngồi xổm xuống, nắm chặt hai tay chị ấy, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầm lệ của chị.

“Kimiko-chan, huhuhuhuhu” chị ôm cổ tôi, khóc nỉ non.

“Rốt cuộc là thế nào?” Tôi hoảng loạn khẽ vuốt lưng chị ấy, ngón tay vuốt mái tóc dài mềm mại của chị ấy.

“Kamechirouda chết... A... Huhuhuhuhu” chị nhẹ lay động tôi, khóc lớn đau tâm liệt phế.

Tôi ngây ngẩn cả người, thân thể cứng lại, cảm nhận được sự bi thương thấu xương của chị, không khỏi nhủ mảy: “Anh ấy... anh ấy chết như thế nào?”

Chị nhẹ nhàng đẩy tôi ra, cầm lấy khăn tay lau nước mắt, khăn khăn nói.

Thì ra, Aizen sama lần đầu tiên quyết đấu với Soul Society ở Hueco Mundo, bị Ichigo đánh trọng thương. Bất đắc dĩ chỉ có thể trốn vào Gigai, bí mật dưỡng thương ở thế giới con người. Một ngày nào đó, rất khoa trương lại giả tạo, tình cờ gặp cô Chie vừa gặp đã yêu, hi kết liên lý, dựng dục hai kết tinh tình yêu là chị và tôi. Mà cho tới nay bố vẫn không buông tha giấc mộng “Nhất thống giang hồ”, cái phòng khám nha khoa kia chính là căn cứ bí mật thế giới con người.

Bây giờ thời cơ chín muồi, bố Aizen thân ái thông minh lập tức bất thành linh lựa chọn thành phố Tokyo ẩn chứa sức mạnh tâm linh to lớn này. Cuối cùng, mấy ngày hôm trước, bố làm nổ bạo linh áp, biến toàn bộ khu Kanto thành một mảnh phế tàn. Sau đó, bố thư thái mà dần dặt già trẻ một nhà chúng tôi ngạo nghễ thăng lên trời!

Thật kinh người, bố à, bố không hổ là BOSS! Giấu điểm bản thiên tài 15 năm, không lộ ra nửa điểm dấu vết. Chịu thua! Con phục bố rồi, Aizen sama!

Vỗ vỗ vai chị, an ủi nói: “Chị đừng thương tâm, tuy rằng anh Kamechirou đã chết, nhưng ở đây, anh ấy vẫn còn sống.”

Hiển nhiên chị Kuyou không thể lý giải được ngôn ngữ ‘thâm sâu’ như vậy, vì thế tôi nói kĩ về chuyện người đã chết đến Soul Society cho chị ấy biết.

“Thật vậy chẳng?” Chị kinh ngạc vui mừng nhìn tôi.

“Vâng, vâng, đương nhiên là thật. Kunimitsu nhà em đang ở đâu đó quanh đây chờ em đấy, ngày mai chúng ta trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, hạ phàm đi tìm bọn họ.”

(Tác giả Phi: cậu tự chonhình là tiên nữ sao, hạ phàm? Hạ phàm? Hạ cái đầu cậu!

Kimiko: đóng cửa!thả Ul-chan!)

Đại bách khoa Arrancar ————— khi Grim-chan gặp nữ vương Atobe

“Nakamura Kimiko, cái cô gái không hoa lệ kia! Mấy ngày nay chạy đi đâu?!” Atobe tức giận bắt lấy tay nữ heo, kịch liệt lay động, “Bỏn đại gia vừa

roi xuống cái nơi Soul Society không hoa lệ kia liền bắt đầu tìm cậu rồi! Đi! Đi cùng bọn đại gia rồi khỏi cái nơi quý quái toà đất cát này!”

“Chậm đã, chậm đã, cậu nắm tay tôi rất đau! Buông tay!” Kimiko giãy dụa, quay đầu kêu to về phía cung Las Noches, “Đúng lúc cần, mà mọi người chết hết rồi sao?! Nếu bố tôi và mẹ tôi hẹn hò trở về không nhìn thấy tôi, thì các anh chờ roi đầu đi!”

“Mau buông công chúa nhỏ ra, nếu nghe theo thì còn có thể cho cậu chết toàn thân!” Một bóng trắng tóc xanh mắt xanh vọt lên, nghiêm mặt, bạo lực nhìn Atobe.

“Anh là ai? Sao giọng lại giống bọn đại gia như thế?” Nữ vương kinh ngạc nhìn Grim-chan, lấy tay sờ sờ nốt ruồi khoé mắt, “Hừ! Nhưng lại hoàn toàn không có âm điệu hoa lệ của bọn đại gia!”

“Cậu... muốn chết!” Grim-chan lập tức rút đao Trảm Hồn ra.

“Dọn dẹp hẩn cho bọn đại gia! Kabaji!”

“Wushi!”

Khóe miệng nữ heo run rẩy: Kabaji thật đúng là không chỗ không ở...

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: giải đấu khu vực Kanto X Nhất Tịch bất bại

Tám giờ buổi sáng thứ bảy: kiểm đạo quán của công viên thể dục Olympikos của Tokyo

Ngáp lớn, xoay xoay eo, tôi miễn cưỡng mở miệng: “Chị Kikuri, sao chưa được vào nhà thi đấu vậy?” Nghiêng đầu nhìn đàn chị đang không ngừng hưng phấn.

“Sao thế? Cũng khẩn cấp giống chị sao? Hôm nay là giải đấu khu vực Kanto đấy, số trường học đăng ký tính sơ sơ thôi đã có khoảng 40 trường liền, chậm rãi chờ đi!” Suzuki Kikuri giờ ngang giờ dọc hai cánh tay, cúi gập người làm nóng thân.

“Ừa? Sao lại có nam sinh cầm kiếm trúc đi về phía này thế nhỉ.” Dụi dụi mắt, tò mò hỏi.

“Hôm nay và ngày mai có cử hành trận thi đấu kiểm đạo nam bộ trung học khu vực Kanto, sân vận động thể thao Olympikos của Tokyo rất lớn, chỉ đạo quán thôi đã có mấy cái liền.” chị Kikuri vừa tập thể dục cổ vừa giải thích với tôi.

Lúc này, điện thoại trong balo đột nhiên vang lên. Lấy ra, nhìn thấy tên trên màn hình, không khỏi mỉm cười.

“Alo, Kunimitsu à?” Lặng lẽ rời khỏi đội ngũ, đi đến chỗ yên tĩnh, lỗ tai kề sát microphone.

“Hôm nay tớ có trận đấu, không thể đi cổ vũ cho cậu được.” Bên kia đầu điện thoại, một giọng nói thanh linh vang lên.

“Ừ, tớ biết rồi. Hôm nay Kunimitsu sẽ tham gia trận đấu giải khu vực Tokyo đúng không, cố lên nhé.” Bên này đầu điện thoại, tôi nhẹ dựa một cánh tay lên thân cây, bất giác chọc chọc vỏ cây, mềm nhẹ nói.

“Cậu cũng vậy, không được sơ suất.” Nghe được danh ngôn của Tezuka, tôi không khỏi cười nhẹ ra tiếng.

“Chúng ta đều không được sơ suất đi, bạn Tezuka, cùng nhau bắt lấy quán quân!” Nắm chặt nắm tay, tưởng tượng về nghiêm cẩn của Kunimitsu, cùng nhau nỗ lực lên!

°°∩∩,,,∩∩°°

“Nhìn cái vẻ ngọt ngào kia của em, là ai gọi đến, nói nhanh.” chị Kikuri giả hoạt nháy nháy mắt với tôi, “Mau thành thật khai báo! Có phải bạn trai không?”

“Vâng! Vâng!” Tôi bình thần thừa nhận, ngược lại lại khiến chị Kikuri lấp bắp kinh hãi.

“Nói mau, nói mau, là ai? Là thằng nhóc nào ghê gớm đến thế, dám cướp Nhất Tịch của chúng ta đi rồi?” Chị ấy nhào tới, ôm chầm lấy tôi.

“Kikuri, đừng náo loạn.” Giọng nói mềm mại trong trẻo như nước suối vang lên, một người xinh đẹp tuyệt trần đón ánh sáng mặt trời chậm rãi đi tới.

“Đội trưởng!” “Đội trưởng.” Chúng tôi ào ào khom người chào.

“Chúng ta bị phân tổ rất bất lợi, ở cùng một khu với quán quân năm trước —— trung học Rimizu của tỉnh Shonan. Ngoài ra vòng thứ ba sẽ đụng tới đội vị trí thứ sáu của năm trước cũng là quán quân tỉnh Chiba năm nay – học viện Yachiyo. Hai ngày này, mong mọi người toàn lực ứng phó!” Ohtori-senpai tản ra sát khí nồng đậm, uy nghiêm vô tận.

“Vâng!” Chúng tôi nghiêm túc cao giọng đáp lại.

Câu lạc bộ kiếm đạo nữ bộ trung học phổ thông Hyoutei phải đạt giải quán quân Tokyo, nhưng mà ở giải đấu khu vực Kanto bị gặp phải trung học Rimizu năm năm quán quân khu liên tiếp, bởi vậy ở vòng đấu thứ tư liền bị đào thải sớm. Chỉ có thể ở giải đấu khu vực Kanto, đội phải lấy được một trong bốn vị trí đầu mới có tư cách tiến vào giải cả nước, nói cách khác chúng tôi phải ở vòng thứ ba đánh bại học viện Yachiyo.

“Hyoutei kia.”

“Ừ, ừ, năm trước các cậu ấy bại trận rất nhanh, không biết năm nay thế nào?”

“Đâu phải là trận đấu tuyển người đẹp chứ, các cậu ấy như vậy cũng chỉ có thể thỏa mãn thẩm mỹ của bọn con trai mà thôi.”

“Cái cậu tên Ohtori Zaki kia năm trước đạt vị trí thứ 3 phần thi cá nhân khu vực Kanto đấy.”

“Hừ! Có gì đặc biệt hơn người chứ, năm nay chẳng phải là bại bởi thành viên mới sao? Chỉ đạt vị trí thứ hai giải cá nhân của khu vực Tokyo thôi!”

Suzuki-senpai nắm chặt kiếm trúc trong tay, sắc mặt càng ngày càng khó coi. “Kikuri, không cần để ý người khác, làm hết sức mình là được.” Ohtori-senpai nhàn nhạt nói, đôi mắt xinh đẹp trong suốt thấy đấy.

“Vâng!” chị Kikuri thả lỏng thân thể, thở mạnh một hơi.

Ohtori Zaki-senpai đúng là một người rất giỏi, tôi âm thầm tán thưởng, bề ngoài khuynh quốc khuynh thành, thực lực siêu phàm xuất chúng, tính cách trầm ổn kiên cường, hòa ái dễ gần, chị ấy quả thực là tấm gương đáng noi theo của tôi. Nghĩ đến đây, không khỏi nhoèn miệng cười với chị ấy.

Phát hiện tôi nhìn chăm chú, chị ấy hơi gật đầu với tôi, cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Nakamura, em phải làm Nhất Tịch bất bại, bảo vệ chặt chẽ cho thắng lợi của Hyoutei!”

“Vâng!” Cảm nhận được sự coi trọng và tín nhiệm của chị ấy đối với tôi, bả đao trong tay hình như càng thêm sắc bén.

Đến rồi, quán quân huyện Chiba năm nay —— học viện Yachiyo. Đầu lĩnh là một thiếu nữ màu lá cọ, thân thể có chút cứng nhắc, cảm hơi ngượng khá cương nghị, hai mắt dài nhỏ phảng phất như đang tính kế gì đó.

“A! Ohtori. Vận số năm nay của các cậu vẫn không ra gì cả, sớm thế đã đụng phải tới bọn tôi rồi.” Người nọ tự tin nhìn về phía đội trưởng, dùng giọng điệu trào phúng nói, “Yên tâm, bọn tôi sẽ nương tay, sẽ không làm các cậu thua quá khó coi đâu.”

“Mikage, cậu vẫn không thay đổi gì.” mặt Ohtori-senpai không biểu cảm lắc đầu, “Dùng thực lực nói chuyện đi.” Nói xong liền lạnh lùng đi qua cậu ta.

Các thành viên khác của học viện Yachiyo làm càn đánh giá chúng tôi, bất chợt thì thầm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười khế.

“Tên kia hơi quá đáng, coi bọn mình là khi dễ đùa giỡn sao?” Tanaka-senpai học năm thứ hai cắn giận ồn ào.

“Đúng thế! Đúng thế!” Những người khác ào ào phụ họa.

“Trò khích tướng sứt sọ như vậy mà cũng có thể khiến các chị thành như vậy?” Tôi hơi gập eo thu dọn balo.

“Cái gì?” Các chị ấy xoay người phát tiết sự tức giận lên tôi.

“Em nói là, đã bại họ ở trên sân đấu không phải là được rồi sao.” Nhếch lông mày, lấy ra dây buộc tóc màu đen, vừa buộc tóc, vừa tùy ý nhìn về phía đám Yachiyo, “Dẫm nát họ dưới lòng bàn chân, dẫm chìm sẽ kia sẽ phải câm miệng!”

Lắc lắc tóc dài sau đầu, khẽ nhấc khoe miệng lên, khiêu khích nhìn khu nghỉ ngơi của đối phương. Sau đó chớp mắt, nghiêm túc nhìn đội hữu của mình: “Đây mới là vương đạo, hiểu chưa!?”

“Vâng!” nhóm thành viên bất giác thẳng người lên cao giọng đáp.

Ohtori Zaki tán thưởng nhìn đàn em khí thế bức người, khoe miệng lộ ra một nụ cười vui mừng.

“Hyoutei, cố lên!”

“Bất bại! Hyoutei!”

Nam sinh trường học chúng tôi đến không ít, một đám thi nhau kêu to, mắt nhìn về phía Ohtori-senpai.

“Yachiyo, tất thắng!”

“Chúng ta là quán quân, Yachiyo! Từng —— từng từng từng!” đội cổ động viên của đối phương có vẻ có tính tổ chức hơn.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, đúng là âm ỉ, trận đấu nhanh chóng bắt đầu đi.

Đội trưởng hai bên tiến lên chào nhau, trọng tài tuyên bố luật của trận đấu. Hyoutei bị quyết định làm đội đỏ, mỗi người chúng tôi đều phải buộc một cuộn vải đỏ dài trên eo, mà trung học Yachiyo thì là đội trắng đeo vải trắng. Trọng tài lấy cờ đỏ và trắng làm đại biểu bên thắng lợi.

Hai đợt trước, chúng tôi một thắng một bại, cho dù ở thế hoà, đối phương vẫn cứ bày ra tư thế tất thắng, đúng là làm cho người ta khó chịu.

“Chị Kikuri, cố lên! không được sơ suất bất họ đi!” Vô vọng trái chị ấy.

Nhưng mà chân trái chị Kikuri hiển nhiên còn chưa hoàn toàn khôi phục, có lẽ là đã khôi phục, nhưng trong lòng vẫn bất giác để ý đến vết thương. Chị ấy có chút thất thường, đối phương là tân sinh năm nhất, động tác lại khá linh hoạt. Hơn nữa cũng thật thông minh, biết tránh đi mũi nhọn, di chuyển vòng quanh vòng qua lại. Chị Kikuri luôn phải vận động nên không thể hoàn toàn phát huy uy lực, vẫn bị bại trận.

“Kikuri, chân của cậu đã lành, lần thua này là tại bản thân cậu!” Ohtori-senpai không chút lưu tình chỉ thẳng ra, sắc mặt chị Kikuri có chút tái nhợt.

“Senpai, lần sau đừng do dự nữa, một chút cũng không giống chị.” Tôi nghiêm cẩn nhìn chị ấy, rồi giọng điệu thay đổi, thoải mái nói, “Được rồi, được rồi, lần này bản thân tài tha thứ cho chị, trận đấu buổi chiều không cho phép thua nữa đâu nhé. Chị xem, đội trưởng lên rồi kìa.”

“Ohtori Zaki tất thắng!”

“Ohtori, cố lên!” Háo sắc không chỉ là đặc tính của nữ sinh, mà cũng là của không ít nam sinh.

Mặc đồ bảo vệ, chào xong, trận đấu bắt đầu. Dây đỏ bay múa theo sau lưng, thế công sắc bén, khí thế kinh người, đối thủ học năm thứ hai kia hiển nhiên có chút bị làm cho kinh chấn. Cấp tốc đến gần, không chút lưu tình chém, “Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giơ cờ.

Lại đến! Cú đánh hoa lệ liên tiếp, bóng người thon dài tung hoành trên sàn đấu, “Phách!” Đánh trúng tay trái đối phương.

“Đội đỏ, lấy hai điểm chiến thắng!”

Bôm bốp bảo vệ xuống, đối thủ kinh ngạc nhìn Ohtori-senpai: “Cậu không phải là Nhất Tịch sao?”

“Không, Nhất Tịch của chúng tôi là em ấy!” Senpai hơi hơi quay đầu, kiên định nhìn tôi. Tôi vui vẻ vẫy vẫy tay với chị ấy, giơ một ngón tay lên, lợi hại quá!

“Cậu ấy? Cậu cho là cậu ấy có thể thắng đội trưởng chúng tôi?” Người nọ khinh thường nhìn tôi.

“Dùng thực lực nói chuyện!” Ohtori-senpai nghiêng người về phía tôi, ánh mắt đầy tín nhiệm.

“Vâng!” Giương giọng trả lời.

Cầm thanh kiếm Senbonzakura đi lên sân, lễ phép chào: “Xin chào tiền bối, tôi là Nakamura Kimiko, hôm nay mong tiền bối chỉ giáo.”

“Ồ? Nakamura sao? Tôi là Mikage, về phần tên của tôi.” Chị ta khinh miệt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Cậu không có tư cách biết.” Giọng nói cao ngạo khiến mọi người đều nghe thấy rõ.

“Con người của tôi khá dịu dàng.” Tôi không để ý, lắc đầu, “Đối với người sắp bị tôi đánh bại, tôi luôn sẵn sàng nói cho người đó tên của tôi. Không thể làm cho người ta chết không nhắm mắt, không phải sao?” Thành công nhìn thấy chị ta hơi biến sắc, mới vậy đã không chịu nổi rồi? Vậy thì lát nữa chắc chắn chị sẽ hồng mắt.

Bắt đầu, chị ta dùng một chiêu kiếm ảo, muốn thử tôi. Vậy như chị mong muốn, giả bộ bị chị ta ảnh hưởng, thân thể khẽ nhúc nhích. Ngay sau, Mikage nghiêng người chột lóe, giơ kiếm trúc lên nhắm thẳng mặt tôi mà bổ tới. Chân tôi linh hoạt xoay lại, đồng thời xoay người với chị ta, di chuyển nhanh sang bên trái sát gần chị ta, chỉ thẳng vào chính giữa cổ họng.

“Đội đỏ, một điểm!”

Đội cổ động viên học viện Yachiyo lập tức im bật, ngơ ngác nhìn vào sân, chủ tướng mà lại bị một học sinh năm thứ nhất dẫn đầu một điểm! Mà chúng nam Hyoutei ồ ra tiếng trầm trồ khen ngợi như hồ sóng thần vậy, lập tức thể cân bằng bị đánh vỡ.

Thu kiếm, khôi phục tư thế cơ bản. Bả đao lóe ánh sáng lạnh như băng, tỏa ra sát khí tận trời. Đột nhiên giơ cao mũi kiếm, mũi chân vịn chặt xuống mặt đất, nhanh chóng phát huy sức lực, trực diện Mikage mà tới. Một cú bổ thật mạnh, dùng hết sức lực toàn thân áp chế kiếm trúc của chị ta. Ngay tại lúc chị ta phục hồi tinh thần lại, cố gắng đứng vững trước khí thế của tôi, tôi nhanh chóng hạ thân kiếm xuống, hai kiếm trúc phát ra tiếng ma sát “sàn sạt”. Thanh kiếm Senbonzakura đột nhiên rời khỏi kiếm trúc của chị ta, di chuyển người một chút, nâng cánh tay lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng chị ta.

“Đội đỏ, lấy hai điểm chiến thắng! Học viện Hyoutei lấy điểm số 3-2 đạt được thắng lợi, tiến vào vòng tiếp theo!”

Tôi nhẹ nhàng lui ra phía sau, lẳng lặng hoàn thành lễ nghi kiểm đạo. Sau đó giương mắt, thẳng tắp nhìn về phía Mikage, lạnh lùng mở miệng: “Giờ đã hiểu rõ rồi chứ, vận số không tốt chính là các chị đấy.”

Chiêng trống vang trời một bên, hai bóng người lặng lẽ rời đi.

“Đội trưởng, may mà mình đến xem, không nghĩ tới Kanto lại có một nhân vật như vậy!” giọng nữ có chút khàn khàn.

“Ừ, thật chờ mong.” tiếng nói thanh thúy như chim hoàng oanh vậy.

Một trận gió lay động góc áo họ, trên đó viết rõ ràng: trung học Rimizu.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tâm hồn loạn X kỹ thuật làm chấn kinh bốn tòa

Hôm nay là ngày cuối cùng của giải đấu khu vực Kanto, ngẩng đầu nhìn đỉnh chóp nhà thi đấu cao cao, cảm giác thật trang trọng. Trận đấu đoàn thể ngày hôm qua, chúng tôi thuận lợi tiến vào vòng tứ cường, phần thi cá nhân có tôi, Ohtori-senpai và chị Kikuri cũng tiến vào bát cường. Hôm nay, chính là trận chung kết.

“Vòng bán kết của cuộc thi đoàn thể kiểm đạo nữ bộ trung học phổ thông khu Kantolần thứ 24 và trận chung kết của đoàn thể kiểm đạo nam bộ trung học phổ thông khu Kanto lần thứ 28, cùng với cuộc thi cá nhân bát cường hôm nay sẽ quyết định ra người thắng cuối cùng. Tại đây, hy vọng các bạn học lấy được thành tích tốt!” Một vị giám khảo lên tiếng, bốn phía khán đài vang lên nhiều tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ngẩng đầu nhìn về phía phòng nghe, bố cầm máy chụp ảnh vẫy tay với tôi, tôi ngẩng đầu cười với bố. Bên cạnh bố, mẹ vừa vui vẻ vừa bắt đầu khóc, chị sẵn sàng đưa cho mẹ một cái khăn giấy, chị Kuyou à, một cái thì không đủ đâu, chị không nên xem nhẹ công lực của mẹ như thế. Kề sát chị là Kamechirou, cũng hơi hơi gật gật đầu với tôi.

Lại nghiêng đầu nhìn về phía khán đài, Hyoutei và bạn cùng lớp học gần như đến đầy đủ, vài người chủ lực của câu lạc bộ Tennis nam cũng tới. Ánh mắt của tiền bối Tsukimitsu thẳng tắp nhìn về phía Ohtori-senpai, nhưng mà ánh mắt đội trưởng lại nhìn về phía khác của khán đài. Rõ ràng, là tiền bối Yamato. Xung quanh vị đàn anh đeo kính râm kia là mọi người câu lạc bộ Tennis Seigaku đang ngồi, sao không có Kunimitsu? Đêm qua lúc gọi điện thoại, cậu ấy có nói lãse tới có vũ cho tôi. Nghĩ đến đây không khỏi chu chu miệng, chẳng lẽ lỡ hẹn?

Hơi nhíu lông mày, tìm khắp nơi, cảm nhận được một ánh mắt cực nóng nhìn mình. Ngẩng đầu nhìn, Kunimitsu, cậu đến rồi. Dịu dàng nhẹ nhàng cười với cậu ấy, lúc này trong mắt tôi chỉ có cậu. Khóe miệng cậu ấy hơi kéo lên, gương mặt nhu hòa, mắt phượng ẩn ẩn tình cảm. Đột nhiên Tezuka như bị búng tỉnh vậy, nao nao, khôi phục thành trạng thái mặt than. Sao lại thế này? Là ai không biết tốt xấu dám đánh gãy bồn cô nương và Tezuka-kun liếc mắt đưa tình thế chứ. Tức giận dời tầm mắt, xem ta dùng ánh mắt giết chết người!

Khi tôi nhìn thấy đầu sỏ gây nên, thoáng chốc biến thành một con thỏ dịu ngoan. Lão nhân Sanada à, thầy ho khan gì vậy chứ. Còn cả Boss Tezuka nữa, thấy nhìn Kunimitsu nhà em như vậy làm gì, chẳng trách cậu ấy lại ngượng ngùng.

(Tác giả Phi: khi nào thì biến thành nhà cậu? Rõ ràng là của nhà Tezuka cơ mà!

Kimiko: nhà Tezuka cũng là nhà tôi mà, đúng không ông Tezuka? *Nịnh nọt cười làm lành~ing*

Tezuka Kunikazu: Đúng! Đúng! Trực tiếp gọi ông nội là được, khách khí cái gì.

Phi:-_|||)

Ba người bọn họ ngồi trên ghế khách quý, chẳng trách vừa rồi hệ thống Rađa của tôi không tìm thấy Kunimitsu đâu, nhưng cũng may hệ thống định vị toàn cầu của Kunimitsu tìm được tôi. Nghĩ đến đây, không khỏi ngọt ngào ngốc nghếch cười rộ lên.

“Nakamura, còn thất thần làm cái gì, mau đi chuẩn bị đi.” chị Kikuri lôi kéo tôi, đi về phía ngoài sân đấu. Thì ra bất tri bất giác lãnh đạo lên tiếng đã kết thúc, anh nói xem, một cán bộ như anh mà lại không cho ai tín hiệu đã đột ngột lên tiếng ra lệnh, anh không làm thất vọng quốc gia sao? Anh không làm thất vọng nhân dân sao? Anh không làm thất vọng bậc cha mẹ sinh dưỡng anh sao? Cầm giận nhìn chằm chằm cái tên ngốc đi giày da kia, trong lòng không khỏi oán thăm. (Tác giả Phicậđúng là đồ BT trong BT mà!)

“Tiếp theo sẽ tiến hành thi đấu bán kết của đoàn thể kiểm đạo nữ, trận đầu, hai bên đối chiến là quán quân giải khu vực Tokyo —— học viện Hyoutei, cùng với vương giả khu Kanto —— trung học Rimizu.” Một giọng nam rất nghiêm trang vang vọng trongnhà thi đấu, trên khán đài phát ra từng đợt hô hào âm ỹ vang trời.

“Giới thiệu thành viên hai bên, phía trung học Rimizu, Ngũ Tịch —— Shannan Aya, học sinh năm thứ nhất. Tứ Tịch —— Kobayashi Cho, học sinh năm

thứ hai. Tam Tịch —— Matsubara Yoshiko, học sinh năm thứ ba.” MC trên radio giới thiệu, đội viên bị gọi sân đứng dậy chào người xem, trên đài truyền đến tiếng vỗ tay.

“Nhị Tịch —— Watanabe Yuuri, học sinh năm thứ ba.” Một nữ sinh cao to đứng lên chào, đột nhiên trên khán đài phía trung học Rimizu truyền đến tiếng la đều nhịp: “Watanabe, Watanabe. Cố lên, Watanabe!”

“Nhất Tịch —— Urukawa Momoko, học sinh năm thứ ba.” Một cô gái thấp bé chậm rãi đứng lên, có gương mặt búp bê và một đôi mắt màu cà phê, đáng yêu làm cho người ta rất muốn xông lên cắn một ngụm.

“Urukawa!”

“Thùng thùng thùng ”

“Urukawa!”

“Thùng thùng thùng ”

“Momoko luôn thắng!”

Đúng là không thể nhìn vẻ ngoài để đánh giá người, nữ sinh trông vô hại như vậy nhưng lại là thanh đao sắc bén nhất của Rimizu. Nhìn chằm chằm chị ấy, trùng hợp chị ấy quay đầu lại, mỉm cười với tôi. Đúng là một đối thủ tuyệt vời, tôi cũng cười khẽ đáp lại.

“Học viện Hyoutei! Ngũ Tịch —— Terauchi Chiyo, học sinh năm thứ nhất. Tứ Tịch —— Tanaka Kourai, học sinh năm thứ hai.” Hai người có chút câu nệ đứng dậy chào.

“Tam Tịch —— Suzuki Kikuri, học sinh năm thứ hai.” chị Kikuri tự tin đứng lên, khom người chào phía khán đài, phía khán đài Hyoutei truyền đến nhiều tiếng khen ngợi trầm trồ.

“Nhị Tịch —— Ohtori Zaki, học sinh năm thứ ba.” Ohtori-senpai nhẹ nhàng đứng dậy, nhẹ nhàng chào, không kiêu ngạo không nóng nảy, không sợ hãi không vui mừng. Mỉm cười của chị ấy khiến rất nhiều người hít vào một hơi, nam sinh trường học chúng tôi kéo nhau rống lớn : “Ohtori Zaki, Ohtori Zaki, nữ thần Ohtori Zaki của Hyoutei!” tiền bối Yamato, giờ thì anh hiểu mình áp lực lớn thế nào chưa, tôi tà ác nghĩ.

“Nhất Tịch —— Nakamura Kimiko, học sinh năm thứ nhất.” Tôi thoải mái đứng lên, mỉm cười phía khán đài, một cái chào lễ phép, sau đó nhẹ nhàng gật đầu phía ghế khách quý. Bên trong nhà thi đấu truyền đến rất nhiều tiếng thờ ơ kinh ngạc, “Học sinh năm thứ nhất kìa!” “Trẻ như vậy đã là Nhất Tịch rồi, Hyoutei thật thần kỳ!” Phía Hyoutei, rất nhiều tiếng khen ngợi trầm trồ đáng trào: “Nakamura, Nakamura, tất thắng! Nakamura!” Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, tôi cảm kích vỗ vỗ tay với bọn họ.

“Tiếp theo, tuyên bố quy tắc trận đấu, vòng bán kết cùng trận chung kết đoàn thể đều áp dụng quy tắc ghi điểm. Mỗi một Tịch đối chiến đều phải tiến hành trong năm phút đồng hồ, tổng điểm sẽ được tính bằng các điểm của các thành viên. Năm Tịch đối chiến xong, thống kê điểm, tuyên bố bên thắng. Trải qua rút thăm lúc trước, trung học Rimizu làm đội trắng, học viện Hyoutei làm đội đỏ.” Cứ như thế, thực lực đội nào có các thành viên mạnh đều nhau, thì có khả năng thắng lợi nhất. Cộng tất cả điểm vào với nhau, trình độ tăng lên rất kịch liệt, tôi vượt thanh kiếm Senbonzakura thăm nghĩ.

“Rimizu vs Hyoutei, trận đấu Ngũ Tịch kết thúc, điểm số 2-1.” Chiyo ừ ừ đi trở về khu nghỉ ngơi.

“Trung học Rimizu!” “Thùng thùng thùng” “Thường thắng!” đội cổ động viên của đối phương gào thét.

“Chiyo đừng nghiêm mặt nữa, chúng ta còn chưa thua đâu! Đội lát nữa, đàn chị đây sẽ báo thù cho em, nhé?” chị Kikuri đi lên an ủi nói, sau đó xoay người cô vũ Tứ Tịch, “Tanaka, cố lên!”

“Vâng!”

“Trận đấu Tứ Tịch kết thúc, điểm số 2-1. Rimizu vs Hyoutei, tổng điểm số, 4-2.”

Đã cách nhau hai điểm, chị Kikuri phải cố lên nhé. Tôi nắm chặt hai tay, âm thầm khuyến khích cho chị Kikuri.

Suzuki Kikuri-senpai giờ kiếm trúc, miễn cưỡng ngăn trở cú đánh nặng của Matsubara Yoshiko. thì ra đối thủ cũng là lực lượng hình kiếm đạo thủ a, chị Kikuri ngàn vạn không thể thua! Ngàn vạn không thể ở đối thủ cùng loại hình nhưng lại xưng thần trước mặt mình! Chị ấy tăng mạnh sức lực, làm cho đối thủ phải thu hồi kiếm. Thế lực trên sân đấu ngang nhau, chiến hòa tràn ngập.

“Trận đấu Tam Tịch kết thúc, điểm số 1-1. Rimizu vs Hyoutei, tổng điểm số 5-3.”

“Rất xin lỗi, tớ không thể kéo gần điểm số.” Khoác khăn lông, chị Kikuri thở hắt nói.

“Kikuri, cậu đã tận lực rồi, đừng tự trách.” Ohtori-senpai cầm lấy kiếm trúc, ánh mắt kiên định đi lên sân.

“Năm trước, Zaki-senpai đã bại bởi Watanabe Yuuri nên không thể tiến vào trận chung kết cá nhân.” Bên cạnh, Tanaka-senpai lo lắng nhìn sân đấu.

Chị ấy sẽ không thua, tôi tin tưởng chị ấy!

“Trận đấu Nhị Tịch kết thúc, điểm số 2-2. Rimizu vs Hyoutei, tổng điểm số 7-5.”

Watanabe Yuuri một mình đi xuống, dùng giọng khàn khàn nói với chủ tướng của bọn họ: “Ohtori mạnh hơn rồi, nếu có thêm trận thêm giờ, nhất định cậu ấy có thể thắng tớ.”

“Ha ha, Yuuri. Trận đấu thì không có nếu đâu nhé, cậu làm tốt lắm, tiếp theo cứ giao cho tớ đi.” Giọng nói xinh đẹp như chim hoàng oanh vậy, Nhất Tịch bé bỏng nhẹ nhàng nói, xoay người lên sân khấu.

Đứng ở giữa sân, âm thầm cân nhắc: cách nhau hai điểm, nói cách khác tôi phải chiếm ba điểm mới có thể thắng lợi. Năm thanh kiếm Senbonzakura trong tay thật chặt, bốn phía vang lên nhiều tiếng huyền ảo.

“Rimizu vs Hyoutei, trận chiến Nhất Tịch bắt đầu. Hai bên chào nhau!”

Nhìn chằm chằm mũi kiếm của đối phương, không biết là đối thủ như thế nào. Đến rồi! Đối thủ linh hoạt lách mình đến, vừa đảm bảo trọng tâm, vừa giữ kiếm bả về phía mặt tôi. Đúng là một người thật xảo quyệt, tôi thoải mái chắn lại. Đồng thời cậu ấy chuyển chân, vọt đến bên cạnh tôi, một đòn công kích gần. Tôi dựng thẳng thanh kiếm Senbonzakura lên, đỡ được đòn kia. Đảo mắt, đối thủ di chuyển nhanh đến chính diện tôi, một cú đánh từ trên cao xuống. Tôi thấy thế giới kiếm trúc lên, nhất định không thể thua, nhất định không thể thua, trong lòng lặp đi lặp lại. Đồng tử mắt co rút, xong rồi, là động tác giả. Chị ấy cấp tốc gấp chân xuống, một cú đánh thình lình, kiếm trúc đặt vào bụng bên trái tôi.

Sao tôi lại dễ dàng bị lừa như thế? Làm sao có thể? Ngây người, không thể tin nhìn chị ấy. Thoáng chốc, bên trong sân cứ như chỉ còn lại có một mình tôi, nhất định phải yên tĩnh, cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ.

Khi nào thì tôi để ý đến điểm số? Khi nào thì tôi để ý đến xung quanh? Khi nào thì tôi bắt đầu sợ thua?

Ngay tại vừa rồi, những suy nghĩ lộn xộn lung tung kia giống như sán chui vào cơ thể tôi vậy, ăn mòn tâm của tôi, khiến tôi không còn bình tĩnh. Đối với tôi, Nakamura Kimiko, kiếm đạo là cái gì? Là vui vẻ chém giết, tùy ý chiến đấu!

Hừ! Tôi đúng là ngu ngốc, vừa rồi tôi đã làm cái gì thế chứ?!

Trọng tài giờ cờ trắng lên, ý bảo Urukawa Momoko đạt được một điểm, đội cổ động viên Rimizu lập tức gầm lên như hô sóng thần vậy.

“Đồng!” Một tiếng nặng nề vang lên, xung quanh đột nhiên yên tĩnh. Mọi người nghen hống nhìn trần trời nhìn người đeo đai hồng huy mạnh kiếm trúc, nặng nề mà đánh thẳng vào giữa mặt mình. Cậu ấy điên rồi sao? Đây là tiếng lòng của vô số người.

“Rốt cục cũng tỉnh táo.” Trên ghế khách quý, Sanada Genemon nhẹ nhàng nói.

“Trận đấu bắt đầu phấn khích rồi.” Tezuka Kunikazu cầm lấy chén sứ, thổi thổi lá trà trên mặt nước.

Thiếu niên lạnh lùng bên cạnh, ánh mắt kiên định nhìn về phía sân đấu, yên lặng cổ vũ.

Được! Tôi muốn lên! Tâm, khôi phục bình tĩnh một lần nữa, gió nhẹ thổi đến, nước khe gọn sóng, tia ánh mặt trời len lỏi chiếu xuống, không gian như lan xa vụn vụn. Thanh kiếm Senbonzakura chính là tôi, tôi chính là Senbonzakura.

Lại là tiến công cấp tốc bên cạnh, thấy rõ sự thực hư của chiêu đòn của chị ấy, thông dong chống đỡ. Thế công nhìn như tia chớp vừa rồi, lúc này ở trong mắt tôi lại giống như động tác chậm. Một cú đánh ngang một trăm tám mươi độ phía trái nhưng thực ra lại là bên phải, thoải mái đỡ công kích nhiều góc độ của chị ấy. Sau đó tôi xoay tròn sang phải, đặt ngang đao lao ra. Một cú đánh nghiêng nhằm chính diện chị ấy, chị ấy cấp tốc né tránh. Dự đoán được cách đánh của chị ấy, cấp tốc di chuyển đến bên cạnh đối phương, chém ra một đòn “Nghịch sa trăm” từ phía trái, không đợi đối thủ tránh né, tôi nhanh chóng tung một đòn công kích, chỉ thẳng sát vào tay phải chị ấy.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giờ lên cờ.

“Là ánh trắng!” Luôn luôn bình tĩnh kiếm chế như Ohtori Zaki không nhận được đứng bật dậy, trừng lớn mắt nhìn Nakamura cơ hồ không hề di chuyển, kêu to.

“Chiêu tuyệt sát của Tần Âm Lưu!” Trên khu nghỉ ngơi của đối phương, Watanabe Yuuri đồng thời hô.

Lắc lắc đuôi tóc, lúc trọng tài tuyên bố tiếp tục trận đấu, tôi bắt đầu phản kích. Một cái bước lớn, cánh tay chuyển động từ trên xuống dưới, một chiêu “lả trúc” mạnh mẽ, làm cho đối thủ chỉ có thể chống đỡ mà không thể đánh trả. Cấp tốc thu hồi kiếm, cúi người xuống, bước một vòng lớn, nghiêng người chém nghiêng, đối phương khó khăn đỡ được một kích này. Không đợi chị ấy thu hồi bước chân, tôi động thân một cái, di chuyển trọng tâm, tung một cú “Ngược gió” từ dưới lên, đánh trúng tay trái chị ấy.

“Đội đỏ, một điểm!” Trên khán đài bắt đầu có chút xôn xao.

Một lần nữa khôi phục tư thế cơ bản, tôi hít sâu một hơi, chiêu kia cũng chỉ là mới luyện, bây giờ ngay trong thực chiến thực hành luôn đi! Dựng thẳng thanh kiếm Senbonzakura lên, nghiêng người chạy về phía chị ấy. Huy kiếm trúc, thế như chẻ tre, cú gần người, cú đột kích, bả phía trái, bả phía phải làm người ta hoa cả mắt. Hai tay thả lỏng, không chế lực, thành thạo vung thanh kiếm Senbonzakura. Vọt sang bên trái, một cú “Áo cà sa trăm” bả xuống, đối phương gắng gượng đỡ, kiếm khí có chút hỗn loạn. Tiếp tục một cú tập kích mạnh, bức chị ấy đến bên cạnh vành sân đấu, đã hoàn thành sáu cú

đánh.

Kế tiếp linh hoạt thu chân lại, giả bộ lưu lại cơ hội cho chị ấy. Để chị ấy bước hai bước vào gần giữa sân, dùng lực toàn thân, lợi dụng quán tính chém ra một kiếm, đánh chị ấy lui ba bước ra sau, mắt thấy sẽ ra khỏi ngoài sân. Đối phương nhẹ nhàng nhảy lên không trung, hiểm hiểm trở lại bên trong sân. Không đợi chị ấy đứng vững, tiến lên tung một cú đánh ngang, hơi ngồi xuống, nương lực bắn lên tung ra một cú bổ vào, đánh rớt kiếm trúc của đối phương. Nhẹ nhàng chỉ đao lên, đặt sát cổ họng chị ấy.

“Đội đỏ, một điểm!” Tay trọng tài giờ cờ đã run nhè nhẹ.

“Đòn đao mười chiêu?” Trên ghế khách quý, Tezuka Kunikazu hơi nghiêng người về phía trước, “Xem ra, ông chuẩn bị bồi dưỡng em ấy trở thành người thừa kế rồi hả.”

Sanada Genemon lặng không tiếng động, đôi mắt hơi hơi lay động không cẩn thận tiết lộ ra sự kích động của ông.

Thật vui vẻ! Trái tim bắt đầu hưng phấn mà kinh hoàng, máu trong mạch máu chảy nóng cháy, toàn thân cao thấp kêu gào khát chiến. Hãy để cho tôi chấm dứt cảm giác chiến thắng của chị đi!

Lấy tốc độ kinh người di chuyển nhanh đến mức không thấy rõ, đèn bên cạnh đối thủ, tư thế như đang thành thoi đi dạo. Thăng người lên, nhẹ nhàng huy gạt, chỉ một thế, thanh kiếm Senbonzakura đặt ở bụng chị ấy. Đây là một đòn đao thâm sâu: Vô Nhị kiếm.

Toàn trường yên tĩnh, mọi nơi không tiếng động.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài hơi ngẩng người hai giây, cao giọng tuyên bố.

Đột nhiên đồng hồ bên sân kêu vang, đã hết giờ.

“Rinizu vs Hyoutei, năm Tịch đối chiến kết thúc. Tổng điểm số 8-9, Hyoutei thắng lợi! Học viện Hyoutei tiến vào trận chung kết nữ kiếm đạo đoàn thể!”

Trên đài dưới đài Hyoutei vang lên tiếng hoan hô vang trời.

Ngẩng đầu nhìn phía ghế khách quý, gương mặt giãn ra mỉm cười: Kunimitsu, tớ thắng rồi, tớ thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chuyện trong phòng nghỉ X Tin nhắn

Trận đấu kết thúc, chúng tôi trở lại phòng nghỉ chờ đợi đối thủ của trận chung kết. Deo tai nghe, yên tĩnh nghe nhạc nhẹ, buông tóc, toàn thân thả lỏng tựa vào ghế.

Đột nhiên có người nhẹ nhàng gõ cửa, căn phòng náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh.

“Mời vào.” Ohtori Zaki nhàn nhạt lên tiếng trả lời.

Một người bé bỏng chậm rãi đi vào, phía sau là Nhị Tịch cao trắng. Urukawa Momoko đi đến trước mặt tôi, vươn tay phải, mỉm cười nói: “Hôm nay cảm ơn em đã giúp chị nhìn rõ sự chênh lệch và thiếu sót của mình.”

Tôi lập tức đứng dậy, nắm lại bàn tay nhỏ bé kia, cung kính nói: “Tiền bối khen thật rồi, cảm ơn chị đã chỉ giáo.”

“Ừ ~ ừ ~” chị ấy đáng yêu nghiêng nghiêng đầu, dùng ngón trỏ chỉ môi dưới, dùng giọng nói như chim hoàng oanh nói, “Chỉ sợ trong đám bạn cùng lứa tuổi, em rất khó tìm được đối thủ đấy. Ha ha, chị rất chờ mong lần sau được giao thủ với em.”

“Vâng!” Tôi lộ ra một cái mỉm cười chân thành, “Tiền bối là người đầu tiên bức được em sử dụng chiêu số Tần Âm Lưu, chị rất lợi hại.”

“Đương nhiên rồi, chị là Momoko LuônThắng mà.” Chị ấy hất cằm hơi nhon lên, dáng vẻ đắc ý khiến mọi người ở đây không khỏi cười ra tiếng.

“Đừng rồi, Ohtori-kun.” Đột nhiên Urukawa Momoko thay đổi giọng điệu, nghiêm túc nhìn đội trưởng, “Mặc dù có chút mạo muội, nhưng câu lạc bộ nữ kiếm đạo trung học Rinizu chúng tớ muốn cùng Hyoutei các bạn tiến hành luyện tập ở trại huấn luyện trước khi giải đấu cả nước diễn ra. Thực lực hai đội không phân biệt được cao thấp, nếu huấn luyện cùng nhau thì sẽ có lợi ích rất lớn cho cả hai bên.”

“Được, chúng tớ rất vinh hạnh.” Ohtori-senpai hơi gật đầu, “Thời gian cụ thể thì từ phó đội trưởng hai bên bàn bạc rồi quyết định đi.”

“Về sau, mong mọi người giúp đỡ.” Hai vị đội trưởng nhìn nhau, tình hữu nghị của hai đội ngũ bắt đầu nóng lên.

Urukawa Momoko và Watanabe Yuuri vừa rời đi, cửa phòng chợt đột nhiên bị đẩy ra. Mai thở hổn hển nhìn tôi, phía sau cậu ấy là Yuki, thủy tiên cùng với các bạn khác trong lớp học. Rất khoa trương, tôi bắt đầu dĩ thờ dài, nói với Ohtori-senpai: “Đội trưởng, em xin phép đi ra ngoài một chút.”

“Ừ, đừng đi lâu quá, sớm trở về nghỉ ngơi.” mỹ nhân Ohtori hơi hơi gật đầu.

Mới đi ra phòng nghỉ, tôi đã đột ngột bị Mai dùng cả tay chân ôm chặt. “Quá lợi hại! Thật sự quá lợi hại!” Mai lắc tôi qua lại.

“Đừng kích động, đừng kích động, đầu tóc sắp hôn mê rồi!” Trước mặt đều là sao nhỏ, sáng lấp lánh chọt lóe chọt lóe.

Mạnh mẽ giúp tôi đứng thẳng, Mai sùng bái nhìn tôi. Yuki vỗ vỗ vai tôi, giờ một ngón tay cái lên. Hiếm khi được nữ độc miệng khen ngợi, lập tức chống nạnh ưỡn ngực, vào trạng thái không tước xòe đuôi!

“Đúng là kiếm thuật hoa lệ, không uống công bốn đại gia phải chen chúc trên khán đài cũ nát như vậy để cổ vũ cho cái cô gái không hoa lệ kia.” Atobe dứt hai tay vào túi, nhếch lông mày, điển hình trạng thái nữ vương, “Ne ~ Kabaji” giọng nói thật uyển chuyển.

“Wushi”

Quay đầu, nhìn thấy bá tước giống như chim nhỏ nép vào người Kabaji, khoe miệng tôi run rẩy, trong lòng vô hạn đồng tình nghĩ: kiếp trước của bạn Kabaji chắc chắn là bị hoa thủy tiên nguyên rủa, đời này kiếp này sợ là khó thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của tên siêu cấp tự kỷ kia.

Thật vất vả ‘đột phá vòng vây’ trở lại phòng nghỉ, lại đeo tai nghe. Mở túi ra, lấy di động, có tin nhắn. Một tin là bố, nhưng giọng điệu hoàn toàn là mẹ già, nhất định là vừa đánh chữ vừa vừa khóc vừa cười, bắt đầu dĩ lắc đầu. Tin nhắn tiếp theo là chị, chị Kuyou vẫn dịu dàng sẵn sàng như vậy, yên tâm đi, em sẽ bảo vệ tốt bản thân.

Tin nhắn cuối cùng là Kunimitsu, trên màn hình chỉ có một câu ngắn ngủn: trận đấu rất phấn khích, không được sơ suất, tiếp tục nỗ lực. Chưa tới phòng thay quần áo, đã biết tầm quan trọng của đại chiến, phải tiến hành tinh thần chuẩn bị hết sức chăm chú, sự quan tâm như vậy thật sự rất khó có, cậu ấy thật sự rất tri kỷ.

“Đối thủ trận chung kết là trung học Ogasawara của tỉnh Saitama!” chị Kikuri vọt vào, lớn tiếng tuyên bố, “Sau khi hai trận bán kết nam chấm dứt rồi chúng ta lên.”

“Trung học Ogasawara?” Tôi ghé tai nghe, tò mò chớp chớp mắt.

“Sao thế? Cậu không biết?” Bên cạnh, Terauchi Chiyo nhìn tôi như đang nhìn một củ khoai lang vậy.

“Nakamura hỏi trung học cơ sở không tham gia giải đấu, không biết là rất bình thường.” chị Kikuri vỗ vỗ vai tôi, nhả nài giải thích, “Câu lạc bộ kiếm đạo nữ bộ trung học cơ sở Ogasawara cũng lợi hại như bộ phổ thông trung học Rimizu, là thế này.” Nói xong còn giờ ngón tay cái lên.

“Bốn năm liên tục đạt được quán quân kiếm đạo nữ trung học cơ sở khu Kanto, nhưng mà bởi vì bộ trung học phổ thông của trường trung học Ogasawara ở nơi khá hẻo lánh, cho nên rất nhiều thành viên có thực lực lúc lên trường trung học bậc cao đẳng toàn lựa chọn trường học khác. Nhân tài xói mòn nghiêm trọng, khiến bộ trung học phổ thông các cậu ấy luôn chỉ có học sinh năm thứ tư là cao nhất. Vừa rồi, chị có xem vòng bán kết của các cậu ấy, thực lực tuy rằng không mạnh bằng Rimizu, nhưng mà tác phong của họ khá cường hãn, hơn nữa kiếm thuật có chút âm tà.” chị Kikuri nhủ nhủ đầu mày, nghiêm túc nói.

Âm tà? Dùng chiêu âm hiểm sao? Mặc kệ nó, đã bại họ chẳng phải là được rồi sao. Nghĩ đến đây, tôi thờ ơ nhún nhún vai.

“Các cậu ấy phạm quy sao?” Tanaka-senpai lo lắng hỏi.

“Ừ, hơn nữa là phạm quy rất kín đáo. Đa số ra tay ở điểm mù của mắt trọng tài, kiếm đạo rất không trong sáng.” chị Kikuri cắn giận nắm chặt hai nắm đấm.

“Mọi người phải cẩn thận, không thể bị họ quấy rầy tiết tấu.” Ohtori-senpai nhàn nhạt dặn dò.

“Vâng!” Trong phòng nghỉ truyền đến trả lời vang dội.

Còn có hai trận vòng bán kết nam, nói đúng ra thì cách trận chung kết còn có khoảng một giờ nghỉ ngơi. Lãng phí thời gian là đáng xấu hổ! Tôi đáp đồng phục của đội, nằm ngang ở trên ghế đá, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Rắn độc X “Ba giết ”

“Nhất Tịch của Hyoutei —— Nakamura Kimiko, học sinh năm thứ nhất.” Lúc phát thanh viên giới thiệu đến tôi, trên sân đấu nhấc lên nhiều tiếng vỗ tay như sấm, bất chợt có tiếng huýt sao to vang vọng. Trên khán đài Hyoutei, đội cổ động viên chính tề hô to: “Nakamura cố lên! Nakamura tất thắng! Chúng ta là quán quân!”

Trong lòng vẫn bình tĩnh, không quan tâm thắng thua là tu vi cơ bản nhất của kiếm đạo. Ngẩng đầu nhìn dãy ghế khách quý, trên gương mặt lạnh lùng Kunimitsu toát ra một tia nhu hòa như có như không, cậu ấy khẽ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu với tôi. Yên tâm đi, tớ sẽ vui vẻ chiến đấu!

Thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú, vừa chuyển mặt, cảm nhận được cái nhìn quan sát bén nhọn cách đó không xa. Giương mắt nhìn lại, trong khu vực nghỉ ngơi của đối phương, có một nữ sinh gầy yếu đang đứng, cậu ta có mái tóc húi cua, chỗ cổ còn lấp ló ra hình xăm, một đôi mắt như rắn độc cay xè nhìn chăm chăm tôi.

“Cẩn thận, đó là Nhất Tịch của Ogasawara, chủ tướng Arai Anjiri, nhân vật nguy hiểm hạng nhất của họ.” Chị Kikuri đứng ở bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói.

“Vâng, chị yên tâm đi. Đây là giải thi đấu kiếm đạo, không phải là trận đấu trừng mắt.” Nói xong, tôi dùng ngón trỏ kéo kéo mí mắt xuống, làm cái mặt quỷ, “Cố lên, chúng ta sẽ không thua!”

“Chiyo làm không tồi!” Suzuki Kikuri-senpai tùy tiện vỗ vỗ đàn em vừa đấu xong.

“Senpai, chị vỗ nhẹ thôi. Chị xem, Terauchi-san sắp đứng không vững, chị mau khống chế tốt sức mạnh quái vật đi!” Tôi đồng tình nhìn Chiyo mềm chân, tổng điểm số tốt lên rồi, 2-1, khai hòa lên rồi.

“Terauchi, có tiến bộ.” Ohtori-senpai khen ngợi nói, sau đó quay đầu dặn dò Tứ Tịch của chúng tôi, “Tanaka, đừng bại đàn em.”

“Vâng!” trả lời vang dội.

“Tanaka-senpai!” khu nghỉ ngơi của bên tôi vang lên nhiều tiếng kêu sợ hãi.

Vừa rồi Tứ Tịch của đối phương dùng sức mạnh bức Tanaka Kourai đến sát vành sân đấu, chị ấy thấy tình thế nhảy trở lại sân. Trong nháy mắt vừa trở lại, đối thủ dùng toàn lực đánh, kiếm trúc nặng nề đánh vào bụng chị ấy, Tứ Tịch của chúng tôi cứ thế bay ra bên ngoài sân.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giờ còn ý bảo đối phương đạt được điểm.

Rõ ràng có thể thoải mái thắng, vì sao lại dùng đòn độc ác như thế? Thật quá đáng!

Trọng tài đi đến bên sân, hỏi Tanaka-senpai đang nửa quỳ. Chỉ thấy chị ấy nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo không sao, chống kiếm trúc chậm rãi đứng lên, trên đài vang lên nhiều tiếng vỗ tay cô vũ.

“Trận đấu Tam Tịch kết thúc, điểm số 2-1. Hyoutei vs Ogasawara, tổng điểm số 4-4.”

Vừa rồi tuy rằng Tanaka-senpai kiên trì xong trận đấu, nhưng mà bởi vì một kích kia làm cho bụng co rút, vẫn bị bại trận 0-2. Chị Kikuri phần nộ ở trận đấu kế tiếp, không phụ sự mong đợi của mọi người, lấy lại điểm số. Kế tiếp, đến lượt đội trưởng.

“Đội trưởng, ngàn vạn cẩn thận.” Tanaka Kourai nằm trên mặt đất, gắng gượng chống đỡ đứng dậy, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừ, yên tâm.” Ohtori-senpai lạnh mặt bước vào sân.

Nhị Tịch của đối phương là một nữ sinh da ngăm đen cao gầy, chỉ thấy cậu ta hừ nhẹ một tiếng, rút kiếm lên sân khấu.

“Mong bạn chỉ giáo.” Hai bên cúi chào, đội trưởng lễ phép cúi người chín mươi độ, đối phương lại chỉ hơi cúi người qua loa.

“Trận đấu bắt đầu!”

Thực lực của tên Nhị Tịch vô lễ kia không tầm thường, 3 phút đầu đạt điểm số 1-1. Nhìn đồng hồ bấm giờ trong tay chị Kikuri, còn một phút đồng hồ, Ohtori-senpai, cố lên!

Đối phương dẫn đầu cướp công kích, khí thế bức người tiến lên. Đội trưởng nhẹ nhàng tránh, vòng tới bên người đối thủ. Tới lúc tung một đòn chém, chị ấy gấp nghiêng trúc đao, đẩy ra, đỡ đòn, hất ra. Cuối cùng cúi người một cái. Thời gian tại một khắc kia dừng hình ảnh.

“Đội trắng, một điểm!”

“Trận đấu Nhị Tịch kết thúc, điểm số 2-1. Tổng điểm số 6-5, Hyoutei tạm thời dẫn đầu.”

Trên đài vang lên nhiều tiếng vỗ tay.

“Nakamura, cố lên!” Các đội hữu cổ vũ nói.

“Cẩn thận Nhất Tịch của đối phương, ngàn vạn không được thả lỏng.” Xong trận, đội trưởng nhẹ nhàng dặn dò.

“Vâng! Mọi người, tở lên đây!” Cầm lấy thanh kiếm Senbonzakura, tập trung vào cuộc chiến đấu.

Thế công của đối phương khá sắc bén, vừa lui ra sau, vừa tìm kiếm sơ hở xuyên thấu qua các cú đánh bỏ hoa cả mắt của cậu ta. Thế kiếm, chia thành hai đầu, cái đầu đều nào cũng là thời cơ đánh lên tốt nhất. Kiếm trúc của cậu ta vừa phòng thủ, vừa cấp tốc tấn công. Tôi thoải mái đỡ một cú chém đàng đàng sát khí, chính là chỗ này, cậu ta muốn thu kiếm. Ngay tại nháy mắt đối phương thu thế, tôi xuyên qua vài bóng kiếm cuối cùng, kiễng gót chân, bỏ kiếm xuống, thẳng đánh bộ mặt. Tìm kiếm đối phương nhọc nhằn, nắm chắc thời cơ, mạnh mẽ tấn công nháy mắt, đây là “Kỹ năng giết” trong “Ba giết”.

Đột nhiên, trọng tài còn chưa kịp giờ cò. Arai giả bộ không thu hồi được thế kiếm, âm hiểm đánh từ dưới lên trên, đánh mạnh vào sau lưng cổ tay trái của tôi.

“A!” kêu đau một tiếng. Trái tim đột ngột ngừng đập, đồng tử mắt co rút, thanh kiếm Senbonzakura rơi xuống đất, tay phải nhanh chóng ôm lấy cổ tay trái. Mồ hôi lạnh nổi lên, bỗng chốc nửa quỳ xuống.

“Đội trắng, một điểm!” Trọng tài cuống quýt giờ cò, “Trận đấu tạm dừng, có đội viên bị thương!”

Thoáng chốc, trong nhà vận động ồn ào lên, trên khán đài Hyoutei truyền đến tiếng gào căm giận: “Trọng tài, đội đỏ phạm quy! Cậu ta đánh lên Nhất Tịch của bọn tôi!” “Phạt cậu ta đi!”

Thiếu niên lạnh lùng ngồi trên dây ghế khách quý đột nhiên biến sắc, thân thể hơi nghiêng về phía trước, nắm chặt hai nắm, gất gao nhìn chăm chăm từng cử động bên trong sân đấu. Hai ông lão bên cạnh lo lắng nhíu mày, bụng lý trà trong tay.

“Nakamura!” Chị Kikuri kêu to chạy lên sân, “Nakamura! Em thế nào? Vết thương có nghiêm trọng không?”

“Đau quá... Đau quá...” Tôi quỳ hai đầu gối xuống đất, ôm cổ tay, đau đến mức toàn thân cuộn lại.

Chị Kikuri giúp tôi lấy mũ bảo vệ ra, nhìn thấy mặt tôi đầy mồ hôi lạnh, mái tóc dài rối ẩm ướt dán lên trán. Chị ấy bỗng chốc nhảy lên, chỉ vào Arai kháng nghị với trọng tài: “Cậu ta cố ý! Cậu ta phạm quy!”

“Rất xin lỗi, tôi chỉ là nhất thời không thu thế kiếm lại được. Thật sự không phải cố ý, Nakamura-san không sao chứ?” cậu ta giả mù sa mưa hơi cúi người xuống, nửa quỳ nhìn tôi chấy mồ hôi lạnh liên tục, đột nhiên giọng điệu thay đổi, tiếng nói ngậm bí thương giả dối, “Có lẽ là Nakamura-san rất mạnh mai cũng nói không chừng.”

Tôi gắng gượng ngẩng đầu, thẳng tắp căm giận nhìn chăm chăm cậu ta, thật âm hiểm!

Mất thấy chị Kikuri nóng nảy định xông lên nói lý với cậu ta, một giọng nữ uy nghiêm truyền đến: “Kikuri, lui ra!”

“Nhưng mà! Đội trưởng...”

“Cậu muốn bởi vì phá hỏng trật tự trận đấu mà bị phán bại trận sao?” Ohtori Zaki lợi hại nhìn Suzuki Kikuri.

Vẫn là đội trưởng lý trí, kém chút nữa là bị cái rắn độc kia đạt được. Một bóng người thon dài đứng ở phía trước tôi, chậm rãi ngồi xổm xuống, “Em còn được không?” Nhàn nhạt hỏi, nồng đậm quan tâm.

“Vâng, không thành vấn đề.” Tôi nhin đau đón xuống, gắng gượng suy yếu mỉm cười.

“Đừng xằng bậy! Trận này, chúng ta phải bỏ quyền thôi!” Chị Kikuri kêu to nhìn tôi.

“Bỏ quyền? Nếu bỏ quyền, một kiếm vừa rồi của em sẽ không được tính điểm. Trận này bị phán bỏ quyền, thì chính là rút lại phía sau 0-2, tổng điểm số chính là 6-7, Hyoutei liền thua!” Tôi nắm cổ tay trái, trợn tròn mắt, quát to, “Em, không muốn thua! Em, lại càng không muốn thua bởi một kẻ như thế!” Quay đầu lại, hít mất, đâm thẳng ánh mắt vào cái rắn độc kia.

“Cho nên, chị, xin chị đừng ngăn cản em” Nửa quỳ đứng dậy, đối diện chị Kikuri.

Nhìn thấy sự kiên định của tôi, chị Kikuri ôm cổ tôi, giọng nói nghẹn ngào nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Chị biết, em nhất định phải thắng đây.”

“Lấy đồ bảo vệ bên tay trái xuống, chị xử lý nhanh giúp em” Đội trưởng nhận lấy hòm thuốc đội hữu mang tới, nhẹ nhàng nắm tay trái tôi lên, “Sung to quá, xem ra bị thương đến xương cốt.” Vừa nói, vừa thử chạm vào vết thương.

“Szzz...” tôi đau đến mức không khỏi ra tiếng.

“Như vậy cũng muốn lên sân?” Ohtori-senpai lẳng lặng nhìn tôi, giống như muốn nhìn thấy tận tim tôi.

“Vâng! Xin đội trưởng thành toàn!” Kiên định đối diện với chị ấy.

“Kiên nhẫn một chút.” Ohtori-senpai một tay bưng cổ tay trái tôi, một tay cầm lấy băng vải bắt đầu quấn.

“Như vậy hẳn là có thể cố gắng vài phút, nhớ kỹ ngàn vạn cần thận.”

“Vâng!”

“Trận đấu một lần nữa bắt đầu.”

“Hừ hừ, không tệ nhì, em gái.” Xuyên qua đồ bảo vệ, tiếng nói âm lãnh của Arai bắn thẳng về phía tôi.

Nắm thanh kiếm Senbonzakura thật chặt, tay trái âm thầm dùng sức, đau nhức! Hiện tại chỉ có thể chịu đựng. Không để ý tới cái rắn độc lè lưỡi kia, hít một hơi thật sâu, khôi phục bình tĩnh. Ngoài dự kiến của cậu ta, tôi không lựa chọn kẻ sách cũ, mà là chủ động tiến công. Arai Anjiri, tôi đến đây!

Một cái bước cấp tốc đến gần cậu ta. Thanh kiếm Senbonzakura đề đuôi kiếm ba tấc của đối phương sang bên phải, trong nháy mắt cậu ta phát lực đỡ kiếm sang bên trái, linh hoạt vòng thanh kiếm Senbonzakura sang bên trái kiếm trúc, theo lực đạo của cậu ta áp xuống phía dưới. Phần eo phát lực, hai tay giờ lên, chuyển người một cái, “HA!” thanh kiếm Senbonzakura chống lại cổ họng cậu ta, còn đây là “Kiếm giết” trong “Ba giết”, đánh đòn phủ đầu, mượn lực đánh lực.

“Đội trắng, một điểm!” Toàn trường bật phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ động trời.

Lại khôi phục tư thế đứng thẳng cơ bản, lần này hai bên đều không hành động. Lặng lẽ đứng ở đó, cảm nhận được sự bất mãn và sát khí của cậu ta. Trong lòng chỉ có thanh kiếm kia, cầm thanh kiếm khát máu kia. Trong đầu chỉ có một niềm tin, niềm tin đánh cậu ta. Trong mắt chỉ có bóng người kia, cái bóng người kêu gọi tôi đi đánh chém kia. Tập trung suy nghĩ nín thở, quên đi hết thấy, chỉ muốn một lòng một dạ tấn công!

Khỏe mắt nhanh chóng nhìn thấy cậu ta hơi giờ tay lên, không đợi cậu ta hành động, nghiêng người thẳng hướng, vung thanh kiếm Senbonzakura mạnh mẽ đánh tư thế giờ kiếm của cậu ta. Đối thủ hơi hơi sững sốt, đỡ một kích này. Sau đó thấy tình thế định trở tay giờ kiếm, tôi sẽ không cho cậu bất cứ cơ hội nào! Lại là một cú đánh gần người, áp chế động tác của cậu ta. Còn muốn tới sao? Một cái xoay người cất bước, trong nháy mắt cậu ta tung chiêu, thanh kiếm Senbonzakura lại đánh kiếm trúc cậu ta xuống. Liên tục xông lên, liên tục chèn ép. Sau khi liên tiếp ra chiêu bị nhục, khí thế của cậu ta bắt đầu yếu đi, tâm không kiên cường vùng kiếm không sắc bén, kém không sắc bén tức là —— sơ hở! Di chuyển trong nháy mắt, đi đến bên sườn cậu ta, tay phải mạnh mẽ chém ngang một cái, bổ trúng bụng bên trái cậu ta, “HA!”

“Khí giết”, chiêu cuối cùng trong “Ba giết”!

“Đội trắng, một điểm!”

“Trận đấu Nhất Tịch kết thúc, điểm số 3-0. Hyoutei vs Ogasawara, tổng điểm số: 9-5.”

“Học viện Hyoutei đạt được quán quân giải đấu đoàn thể kiếm đạo nữ bộ trung học phổ thông khu Kanto lần thứ 24!”

thanh kiếm Senbonzakura hơi tuột xuống khỏi tay trái, cánh tay phải tự nhiên hạ xuống, kiếm trúc dán tại bên người. Kết thúc, kết thúc.

Các đội hữu hoan hô, nhảy ra, vọt vào bên trong sân. Chúng ta là quán quân! Là quán quân!

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhất Tịch tốt nhất X Buông tha

“Hiện tại cảm thấy thế nào?” Trong phòng nghỉ, chị Kikuri cẩn thận giúp tôi gỡ băng vải xuống.

“Szzz! So vừa nãy còn đau hơn.” Tôi cắn răng thành thật đáp.

“Vừa rồi em chỉ cần bảo vệ sao cho không mất điểm là được, làm gì mà liều mạng như vậy chứ.” Chị ấy thở dài, hơi oán trách nói.

“Trong trận này, cho tới bây giờ em không hề chỉ phòng thủ mà không tiến công. Dù tay bị chặt đứt cũng được, nát cũng được, tóm lại không thể ngồi chờ chết!” Tôi phồng má, cau mày, rất nghiêm túc nói.

“Chặt đứt? Nát?” chị Kikuri dừng lại, một tay chống eo, một tay tức giận gõ gáy tôi, “Nói bậy này! Nói bậy này!”

“Nhẹ chút! Em là người bệnh đấy, đối xử với người bệnh phải dịu dàng, dịu dàng!” Ôm đầu, trốn ra phía sau Ohtori-senpai.

“Được rồi Kikuri, cậu cũng đừng bắt nạt Nakamura.” Đội trưởng hiếm khi tươi cười quỵn rũ như thế, thường thức thường thức.

“A, đội trưởng. Phần thi cá nhân buổi chiều, em chỉ có thể bỏ quyền, thật sự rất xin lỗi.” Tôi xoay người cúi 90 độ, xin lỗi, “Nếu không còn chuyện gì, em phải đến bệnh viện trước.”

“Hôm nay em làm tốt lắm, đừng xin lỗi. Nhưng vừa rồi nhân viên giải thi đấu đến báo, nói là lễ trao giải mời em nhất định phải tham dự.” Senpai cúi đầu, dịu dàng nói với tôi.

“Dạ?” Sờ sờ đầu, khó hiểu.

$$\circ \text{---} \circ \text{---} \emptyset, \dots, \emptyset \text{---} \circ \text{---} \circ$$

“Tiếp theo cử hành lễ trao giải đoàn thể kiểm đạo nữ bộ trung học phổ thông khu Kantolần thứ 24!”

Trong sân vận động nổ ra nhiều tiếng vỗ tay như sấm, theo người chủ trì tuyên bố, đứng thứ tư là trung học Kuririnu tỉnh Gunma và đứng thứ ba là trung học Rinizu tỉnh Shonan, đội trưởng hai trường lên đài lĩnh thưởng. Dựa theo chương trình, vị trí thứ ba và bốn không tiến hành trận đấu, mà là thông qua tổng số điểm đạt được từ đầu giải đến giờ, để quyết định thứ tự.

“Kế tiếp, đứng thứ hai, trung học công lập Ogasawara của tỉnh Saitama.”

“Hừ ~~~” “Xùy ~~~” xung quanh, nhiều tiếng không hay ồn ào vang lên, Arai Anjiri xanh mặt, cau mày, lên đài lĩnh thưởng.

“Cuối cùng, quán quân giải đấu đoàn thể kiếm đạo nữ bộ trung học phổ thông khu Kantō lần thứ 24 —— học viện tư nhân Hyoutei của Tokyo!” tiếng hô to vang vọng toàn sân vận động, trong tiếng vỗ tay động trời, trong những tiếng reo hò và tiếng ủng hộ, Ohtori Zaki nhận lấy cúp quán quân ánh vàng lấp lánh trong tay người trao giải, giờ cao lên, trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười tràn đầy thắng lợi.

Nhìn mọi người chung quanh vỗ tay đến mức tay đỏ lên, tôi không khỏi thờ dài, ngay cả tư cách vỗ tay cũng bị tước đoạt, người tàn tật đứng là đáng thương! Tôi đi theo đội ngũ đi lên bục lĩnh thưởng, cúi đầu, vui vẻ nhận bằng vinh danh, bằng lấp lánh ánh và ngập đầy nước mắt và mồ hôi của mọi người trong câu lạc bộ nữ kiếm.

“Kế tiếp, là tuyên bố các Tịch giỏi nhất của giải đoàn thể kiếm đạo nữ bộ trung học phổ thông khu Kanto!”

“Ngũ Tích giỏi nhất, Shannan Aya của trung học tư nhân Rimizu tỉnh Shonan, học sinh năm thứ nhất.”

“Tứ Tịch giỏi nhất, Ichikawa Nabiki của trung học công lập Ogasawara tỉnh Saitama, học sinh năm thứ ba.

“Tam Tịch giỏi nhất, Suzuki Kikuri của học viện tư nhân Hyoutei thành phố Tokyo, học sinh năm thứ hai.”

“Nhị Tịch giỏi nhất, Ohtori Zaki của học viện tư nhân Hyoutei thành phố Tokyo, học sinh năm thứ ba.

“Nhất Tịch giỏi nhất, Nakamura Kimiko của học viện tư nhân Hyoutei thành phố Tokyo, học sinh năm thứ nhất!”

Trên sân dưới sân, tiếng vỗ tay nhiệt liệt như thủy triều từng đợt từng đợt đánh úp về phía tôi. Trên khán đài, người nhà của tôi, bạn cùng trường của tôi, bạn bè của tôi đều đứng dậy vỗ tay. Cảm ơn mọi người, tôi mỉm cười, vẫy tay với bọn họ, tôi sẽ tiếp tục nỗ lực.

“Mời các bạn lên bục lĩnh thưởng, mời khách quý đặc biệt trao giải đại tông chủ đời thứ năm mươi tám của phái Tân Âm Lưu – phiên sĩ Sanada Genemon, cùng với đại tông chủ đời thứ bốn mươi của phái Thiên Tâm Lưu - phiên sĩ Tezuka Kunikazu lên bục trao giải.”

Thì ra hai ông lão này là khách quý đặc biệt đến trao giải à, ủa? Kunimitsu nhà tôi đâu?

(Tác giả Phi: nhà câu!Nhà câu!Câu nghiên nói thế rồi!

Kimiko: sao bà lai hung dữ với bệnh nhân như tôi thế chứ, huhuhuhuhu, Kunimitsu, bà ấy bắt nạt tớ!

Bảng sơn điện hạ: *vung vọt*

Phi: tôi bị đánh bay, ai tới viết tiếp chứ ~~~~)

Đứng ở trên bục, hai mắt sáng lên, tìm kiếm khắp nơi. A, thấy rồi! Cậu ấy đứng bên sân cách đây không xa, lẳng lặng nhìn tôi. Vui vẻ vẫy vẫy tay với cậu ấy, Kunimitsu khẽ mỉm cười với tôi, sau đó tươi cười hơi thu lại, mắt phượng lo lắng nhìn chằm chằm tay trái của tôi.

“Nakamura!” Chết, chết, tôi cuống quýt xoay người. Lão nhân Sanada cầm cốc Nhất Tịch giơ nhất giận dữ nhìn tôi, bên cạnh là Boss Tezuka cười tùm tùm thâm ý nhìn tôi chằm chằm.

“Rất xin lỗi, thầy, vui quá nên thất thần, ha ha ha ha.” Gải đầu, ngây ngô cười che giấu.

“Trao giải kết thúc thì đến đại sảnh chờ, bệnh viện Tokyo có chuyên gia mà Kunikazu quen biết, chúng thầy mang em đi kiểm tra.” lão nhân Sanada vẫn đau xót cho tôi, nghĩ đến đây không khỏi mím cười xán lạn.

“Bố, mẹ, chị, anh rồ. Con lấy được quán quân!” Cười chạy về phía bọn họ, vọt vào lòng chị Kuyou, dụi dụi liên tục.

“Kimiko-chan, rất đau đúng không, huhuhuhu. Mẹ nhìn thấy con bị thương, tâm sắp nát rồi.” trong mắt to sáng ngời của mẹ già đầy nước mắt, tựa vào trong lòng bố nức nở.

“Mẹ.” Tôi ôm chặt mẹ, “Rất xin lỗi mẹ, khiến mẹ lo lắng. Tuy rằng rất tùy hứng, nhưng mà làm Nhất Tịch thì con phải làm như vậy, đây là trách nhiệm của con. Con đã đáp ứng Ohtori-senpai, phải bảo vệ chặt chẽ cho thắng lợi của Hyoutei, Nakamura Kimiko không thể thất bại.”

“Kimiko-chan, bố cảm thấy tự hào và kiêu ngạo về con, đừng cảm rạo bước tiến lên quán quân cả nước đi!” Bố nghiêm túc nhìn tôi, nắm chặt nắm tay cổ vũ tôi.

“Vâng!” Tôi kiên định gật gật đầu, “Đúng rồi, vừa rồi thầy và ông nội Tezuka nói muốn mang con đi khám bệnh ở phòng khám chuyên gia, muốn con ở đây chờ họ.”

“Vậy Kimiko-chan phải về nhà sớm một chút, chú ý an toàn nhé.” Mẹ lau khô nước mắt, dặn dò tha thiết, sau đó ngẩng đầu nói với bố, “Anata, chúng ta cũng nên dành thời gian thăm ông thông gia và thầy Tezuka, nhờ có bọn họ, Kimiko-chan mới có thành tích hôm nay.”

“Ừ! Làm theo như lời em nói đi, trở về sắp xếp thời gian.”

Đứng ở trong đại sảnh sân vận động, ầm ầm nghe thấy tiếng radio giới thiệu trận chung kết đoàn thể kiếm đạo nam bên trong sân. Lấy thân phận khác nhau đối mặt với cảnh tượng giống nhau, cảm giác thật không giống nhau.

“Kimiko.” Giọng nói lạnh lạnh như đầm nước mà lại thâm sâu trầm duyên đáng vang lên.

Hơi hơi nghiêng đầu, khoe miệng khê nhắc, ngọt ngào cười, “Kunimitsu.”

“Lão nhân Sanada và ông nội của tớ còn phải lưu lại trao giải cho nam quán quân, cho nên tớ mang cậu đến bệnh viện.” Cậu ấy cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Tay trái bị thương thế nào?” Lo lắng nhăn mày lại, trong đôi mắt tràn đầy quan tâm.

Tôi nâng tay trái lên, an ủi nói: “Hắn là không quá to tát đâu.”

Đột nhiên một bàn tay gầy cầm chặt cổ tay trái của tôi, một giọng nói âm u lạnh lùng từ phía sau truyền đến: “Lúc đó, cậu giả vờ đúng không! Hừ, nhưng lại thành công được mọi người đồng tình!”

Đau đớn thấu xương khiến tôi chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, toàn thân khê run, dưới chân mềm nhũn, ngã vào một cái ôm áp ấm áp.

“Buông ra!” cảnh cáo lạnh như hàn băng, trong mắt Tezuka thoáng hiện sát khí.

“Kunimitsu...” Tôi hơi hơi ngẩng đầu, run run suy yếu kêu.

Hai cánh tay mạnh mẽ của Tezuka dịu dàng ôm lấy tôi, cậu ấy cúi đầu đau xót thương tiếc nhìn tôi. Sau đó ngẩng đầu, mắt phượng híp lại, đôi mắt bắn ra băng cứng khiến Arai Anjiri như bị chôn chân tại chỗ. Tàn ra cảm giác áp bách mãnh liệt khiến cái rần độc kia hơi trở mất, Arai hoảng loạn nói ra cổ tay tôi, theo bản năng lui ra sau hai bước, hoảng loạn xoay người chạy đi.

“Chúng ta nhanh đi bệnh viện.” Tezuka khoát cánh tay gầy mạnh mẽ lên eo tôi, săn sóc dùng thân thể gánh vác phần lớn sức nặng của thân thể tôi. Tôi tựa vào ngực ấm áp của cậu ấy, cảm giác an toàn thấm vào trái tim.

Cách đó không xa, Atoke Keigo nhìn hai người thân mật dựa sát vào nhau, hai tay đút trong túi nắm chặt thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đồng bệnh tương liên X hạnh phúc như dòng nước ấm

“Sợi mềm ở cổ tay trái bị bầm tím, là kiểm trúc đánh?” bác sĩ Oishi nghiên cứu ảnh chụp X quang một lúc, quay đầu hỏi.

“Vâng, trong trận đấu bị đối thủ đánh trúng cổ tay.” Tôi gật gật đầu, giải thích đơn giản.

“Người này xuống tay thật ác, xương cốt của con gái vốn khá mạnh mẽ.” Bác sĩ xoay người lại, hỏi kĩ, “Ngoài cảm thấy đau, tay còn hơi hơi rét run phải không?”

“Vâng, mát hơn một chút ít so với tay phải.” Quay đầu thoáng khần trương nhìn nhìn Tezuka. Cảm giác được tôi bất an, cậu ấy yên lặng đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Vết thương này thuộc kiểu chấn thương dây chằng sụn sụn tam giác, nhưng xương cốt không sao cả. Hiện tại cổ tay của cháu bị viêm sung huyết, sưng

lên, không thể nhanh chóng xẹp xuống được, cho nên còn phải chịu đau đớn vài ngày.” Bác sĩ trở lại trước bàn làm việc, bắt đầu viết hồ sơ bệnh, “Trong 24 giờ xin đừng xoa nắn chỗ sưng đỏ, phải lấy khăn lạnh hoặc là túi đá chườm nhiều. Sau một ngày, dùng thuốc bác kê cho cháu, vừa thoa ngoài da vừa xoa nắn.”

“Xin hỏi bao lâu có thể khôi phục?” Đây là vấn đề tôi quan tâm nhất.

“Xét theo tình huống của cháu, đại khái cần một tháng.” Bác sĩ cẩn thận nói, “Trong một tháng này, không thể sử dụng tay trái quá sức, không thể mệt nhọc.” Thấy tôi hơi nhú mày, ông ấy bổ sung thêm: “Tuy rằng sợi mềm bám tím nghe qua chẳng phải nghiêm trọng gì, nhưng mà cũng là nguy hiểm nhất. Một khi không chăm sóc tốt, rất dễ dàng hình thành thói quen động chạm đến vết thương, trật xương, nghiêm trọng đến mức bị mất khả năng chơi các trò thể thao, điểm ấy, Tezuka-san hẳn là đã thể nghiệm quá đủ.” Nói xong còn hơi liếc Tezuka một cái.

“Cho nên mời Nakamura-san nghiêm túc nghe theo lời dặn của bác sĩ, ngàn vạn không thể nóng lòng, một tháng này phải tĩnh dưỡng cho tốt.” bác sĩ Oishi nghiêm túc dặn dò, ánh mắt nghiêm túc làm người ta khó có thể cự tuyệt.

“Vâng, cảm ơn ngài.” Đứng lên cúi đầu cảm ơn ông ấy.

Trên hành lang bệnh viện, Tezuka đứng ở trước máy bán hàng tự động.

“Chờ một chút.” Cậu ấy bảo tôi.

Yên lặng đứng ở một bên, nhìn cậu ấy lấy tiền xu ra cho vào đầu tệ không. “Đồng!” Một lon đồ uống ướp lạnh rơi ra, Tezuka hơi cúi người lấy ra, sau đó lặng lẽ đưa cho tôi.

“Chườm vào tay trái.” Bốn chữ vô cùng đơn giản, lộ ra lo lắng vô tận.

“Cảm ơn cậu, Kunimitsu.” Cúi đầu nhận lấy, trong lòng gọn sóng.

Đi ở trên đường, nhìn túi thuốc trong tay Tezuka và lon đồ uống đã ấm, không khỏi nhăn lại hai hàng lông mày.

“Đang lo lắng chuyện giải đấu cả nước sao?” Tezuka nghiêng đầu nhìn về phía tôi, nhàn nhạt mở miệng.

“Ừ, tháng sáu, trận đấu sẽ bắt đầu, miễn cưỡng có thể vượt qua.” Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói, “Nhưng mà luyện tập thì không thể rồi.”

“Đừng lo lắng, lão nhân Sanada sẽ giúp cậu.” Giọng nói như gió mát của Tezuka tiếng truyền đến bên tai, “Ông nội của tớ cũng sẽ chỉ đạo cho cậu.”

“Ừ, lại phải phiền toái hai thầy ấy. Không thể luyện tập tay trái, thì tớ luyện tay phải cho lợi hại vậy.” Nói tới đây, nắm chặt nắm đấm phải.

“Phải nghe lời bác sĩ, ngàn vạn không thể khiến tay trái mệt nhọc.” Cậu ấy lặng lẽ nhìn tôi, hình như đang nhớ lại chuyện gì đó.

“Kunimitsu cũng từng bị vết thương giống như vậy đúng không?” Tôi hơi nghiêng đầu, nhìn cậu ấy.

“Ừ, nhưng mà ở khuỷu tay.” Lúc trước bị tiền bối đồ kị, khuỷu tay trái bị vợt Tennis đánh rất mạnh, lưu lại di chứng.

“Vậy lúc đó Kunimitsu nghe lời bác sĩ không?” Biết rõ nhưng tôi vẫn hỏi, nhìn chăm chăm xuống mặt đất, che giấu sự hoảng hốt của mình.

“Không.” Cậu ấy yên lặng thờ dài, “Tớ không là bệnh nhân tốt.”

“Vậy sau đó?” Rất muốn hiểu Kunimitsu hơn, muốn nghe chính cậu ấy nói ra.

“Sau này, tớ cũng giống cậu, mang vết thương vào trận đấu, nhưng mà lại thua.” Cậu ấy hơi hạ mắt xuống, trong đôi mắt có một tia tiếc nuối.

“Là vì vết thương của Kunimitsu nghiêm trọng hơn tớ, hình như bác sĩ Oishi có ám chỉ điểm này, kém chút bị mất khả năng chơi các trò thể thao sao?” Đau lòng nhìn cậu ấy.

“Ừ, đến nước Đức tĩnh dưỡng, rất lâu mới hoàn toàn hồi phục.” Tezuka đột nhiên biến sắc, nghiêm túc nhìn tôi, “Cho nên cậu nhất định phải nghe lời bác sĩ dặn, tháng này không thể vụng trộm luyện tập tay trái.”

“Vâng! Thưa sếp!” Tôi đứng thẳng hai chân song song, nghịch ngợm chào cậu ấy theo nghi thức quân đội.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt Tezuka nhu hòa, đôi mắt tràn ngập ý cười nhìn tôi. Hai người yên lặng đứng, yên lặng chăm chú nhìn nhau.

“Nha, Tezuka, có vẻ như tớ đói bụng rồi.” Quay đầu, bĩu môi, khẽ nhú mày.

“Muốn ăn gì?” Tezuka nhẹ nhàng nhắc khéo miệng lên.

“Mì sợi!” Vươn ngón trỏ quơ quơ, “Mì Spagetti vị cay mới là vương đạo!”

“Ừ.” Tezuka buồn cười nhìn tôi, dịu dàng đáp ứng.

“Được, chúng ta không được sơ suất đi thôi!” Tôi nắm chặt nắm tay, đáng về hiện ngang lăm liệt.

Trong gió, hình như truyền đến tiếng cười khê như có như không của cậu bé.

Vùi đầu ăn, ăn, ăn. Đột nhiên cảm giác được cái nhìn chăm chú của Tezuka, miệng còn ngậm một ngụm mì sợi, khó hiểu nhìn cậu ấy, chậm rãi hút mấy sợi mì còn lại.

“Sao vậy? Mì dính vào mặt?” Tôi sờ sờ gò má mình.

“Không.” Khê phủ nhận.

“Vậy vì sao lại nhìn tớ như thế?” Mở to hai mắt, khó hiểu hỏi.

“Nhìn cậu ăn mì, cảm giác rất ngon.” Cậu ấy khẽ nhấc khóe miệng, thấp giọng nói.

Hm? Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, thôi vậy, ăn mì quan trọng hơn, ăn no rồi nói.

Uống xong một ngụm canh cuối cùng, sờ sờ bụng, vừa lòng nở nụ cười: “Hôm nay cảm ơn Kunimitsu chiêu đãi.”

“Không ăn bát thứ hai?” Cậu ấy kỳ quái hỏi.

“Hm? Vì sao muốn ăn bát thứ hai?” Kinh ngạc nhìn cậu ấy, sao bỗng dừng lại hỏi không đầu không đuôi.

“Lần đầu tiên cùng nhau ăn mì, cậu ăn hai bát.” mắt Tezuka chứa ý cười, nhẩn nại giải thích.

À, hình như là thế.” Buổi chiều không có trận đấu, một bát là đủ rồi, tớ còn muốn giữ dáng người mà.” Cười tủm tỉm trả lời.

“Như vậy cũng rất đẹp mà.” cậu ấy yên lặng nhìn tôi, lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng giúp tôi lau khóe miệng.

Tôi ngây ngốc ở đó, tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn cậu ấy, ngây ngốc nhận sự chu đáo của cậu ấy. Đột nhiên phục hồi tinh thần lại, một dòng máu nóng xông lên mặt, hoàn toàn có thể tưởng tượng mặt mình đỏ đến mức nào.

Tezuka lặng lẽ đứng dậy, cực kỳ tự nhiên dắt tay của tôi, nhẹ nhàng mà kéo nhẹ tôi ra bên ngoài.

Dọc theo đường đi, vẫn yên tĩnh hài hòa, hạnh phúc như dòng nước ấm tràn ngập chúng tôi.

Đi ra khỏi ngõ, vừa nhấc mắt, đã thấy một chiếc Rolls-Royce dài kiêu ngạo đậu ở đó. Hai chúng tôi nao nao, liếc nhau một cái, đều tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả.

Một người quen từ bên trong xe bước ra, Atobe Keigo cau mày, nhìn hai tay tôi cùng với Tezuka đang nắm nhau. Sau một lúc lâu, dùng ngữ điệu cứng nhắc nói với tôi: “Bổn đại gia riêng đến chúc mừng cậu lấy được quán quân giải đấu khu vực Kanto, cái tay trái không hoa lệ kia của cậu thế nào?”

“Không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một tháng là ổn.” Tôi giơ tay trái lên, thoải mái nói, “Cảm ơn Atobe-kun đã quan tâm.”

Nữ vương Atobe bước lên hai bước, ánh mắt khiêu khích nhìn Tezuka. Tezuka kiên định nhìn cậu ấy, nắm tay tôi rất chặt. Cảm thấy hai người họ quái dị, tôi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Kunimitsu, lại tỏ vẻ nhìn Atobe chăm chăm. Sao hai người họ lại bỗng dừng giương cung bạt kiếm?

“Hừ.” Atobe lên tiếng trước, dùng giọng nói uyển chuyển nói, “Bổn đại gia biết quyết tâm của cậu. Nhưng, Tezuka, chỉ cần cậu buông lỏng một chút thôi, bổn đại gia nhất định sẽ nhận lấy.” sau đó xoay người bước vào xe, xe hơi dài khoa trương chậm rãi chạy qua chúng tôi.

“Ừa? Chẳng phải giải khu vực Tokyo đã kết thúc rồi sao? Chẳng phải Seigaku thắng trường học bọn tớ sao, cậu và Atobe-kun đều chiến thắng đội trưởng đối phương mà? Sao lại còn khiêu chiến với cậu?” Tôi nghiêng đầu, không ngừng đoán, “Chẳng lẽ là giải đấu khu vực Kanto, các cậu lại bị đến một khu? Atobe hẹn chiến với cậu?”

Đường phố rất dài, một cô bé lú lú cùng một cậu bé lặng không tiếng động một trước một sau chậm rãi đi. Tay trái của cậu bé cầm chặt tay phải của cô bé, trong lòng yên lặng ung thuận lời hứa không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: youtei điên cuồng x Sơn trà trắng

Tay trái cầm theo túi sách, đi qua ngã tư đường ngựa xe như nước, đến đầu đường trùng hợp gặp chị Kikuri và Ohtori-senpai.

“Nakamura, vết thương của em thế nào rồi?” chị Kikuri kéo nhẹ cánh tay trái tôi, cẩn thận hỏi.

“Bác sĩ nói làm bị bầm tím phần mềm, nghỉ ngơi một tháng là không sao cả.” Tôi gãi đầu, cười tủm tỉm giải thích.

“Phải dưỡng thương cho tốt, không cần lo lắng chuyện trước trận đấu.” Ohtori-senpai nhàn nhạt nói, dưới ánh mặt trời có vẻ dịu dàng.

“Vâng.” Nhu thuận gật đầu đáp ứng.

“Trung tuần*tháng sáu phải đến trại huấn luyện cùng trung học Rimizu ở Shonan, Nakamura bị thế này nên không nên đi, đội trưởng” chị Kikuri ngắt đầu, nhìn Ohtori-senpai.

(* Trung tuần: giữa tháng, từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

“Không! Không!” Tôi giờ lên tay phải đang cầm túi sách, nhảy lên nói, “Em muốn đi, em muốn đi. Hiếm khi được hoạt động tập thể, thế mà lại ném bệnh nhân như em, hơi quá đáng!” Trợn tròn mắt, phình hai má lên.

Hai chị ấy nhìn nhau cười, đứng ở đó nghiêng ngả nhìn tôi.

“Hơn nữa, em có thể nấu cơm cho các chị, giặt quần áo, quét dọn, bảo vệ, đó là những việc rất cần thiết khi đi xa đấy!” Hoa chân múa tay vui sướng nói.

Suzuki Kikuri và Ohtori Zaki hứng thú, nhếch lông mày nhìn tôi vung loạn tay, đột nhiên vui vẻ che miệng, tiếng cười như chuông bạc.

Ba người nói nói cười cười đi đến trường học, vừa nhắc mắt, đã thấy trên đường lớn rộng rãi huy hoàng trước cổng trường Hyoutei, một dải biểu ngữ màu vàng chữ đỏ bay bay theo gió ghi: Nhiệt liệt chúc mừng câu lạc bộ kiếm đạo nữ trường ta đạt được quán quân đoàn thể khu Kanto!

Học sinh bốn phía nhìn thấy ba người chúng tôi, ào ào dừng lại, xoay người vỗ tay. Một đường đi một đường tiếng vỗ tay, hoàn toàn là dải ngộ của nguyên thủ quốc gia. Tôi liên tiếp gật đầu với mọi người, cảm ơn, cảm ơn. Bên cạnh, thân thể chị Kikuri thoáng có chút cứng nhắc, chỉ có Ohtori-senpai là thần thái tự nhiên, xem ra không phải ai cũng có thể làm được thần tượng.

Ở sân trường chia tay các chị ấy, một mình đi vào tòa nhà dạy học của năm thứ nhất. Mở ngăn tủ của tôi ra, lập tức sững sốt, đồng thư bên trong đỏ ửng như tuyết rơi. Tay phải vẫn trong tư thế mở cửa tủ ra, ngẩng ba giây, chậm rãi cúi đầu, không thể tin nhìn đồng thư bên chân. Sau một lúc lâu, chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu sắp xếp lại.

“Nakamura-san còn đang bị thương, tớ đến giúp cậu.” một nữ sinh lớp bên cạnh nói xong, cũng ngồi xổm xuống giúp tôi nhặt thứ.

“Tớ cũng giúp.” “Tớ cũng giúp.” Lại thêm vài bạn hỗ trợ.

“Cảm ơn.” Thấp giọng nói.

Ôm một đồng thư màu sắc khác nhau, tôi bất đắc dĩ thờ dài, hôm nay thật sự không bình thường. Cúi đầu, chậm rãi đi vào phòng học.

“Oành!” “Oành!” Tôi kinh hách nhảy ra sau hai bước, trừng lớn mắt nhìn trên đỉnh đầu.

Một quả bóng trên cửa phòng học nổ tung, ruy băng, nhiều trang giấy nhỏ sáng lấp lánh phủ hết lên tôi.

“Nakamura-san!” Lớp trưởng đứng ở trước mặt tôi, đan hai tay vào nhau.

“Vất vả rồi!” các bạn khác phía sau cậu ấy ào ào cúi đầu với tôi.

“A, a.” Tôi mở miệng, nói năng lộn xộn, “Vi dân phục vụ!”

“Sao?” Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mọi người, tôi không khỏi ôm đầu ngồi xổm xuống, cái gì cái gì chứ, kích động một cái là đem câu nói khi duyệt binh ra.

“Haiz! Cái cô gái không hoa lệ này, ngồi trên mặt đất làm cái gì?” Ngẩng đầu nhìn thấy chân dài của nữ vương Atobe.

Đột nhiên cảm hoa hồng tươi mon morn đến trước mặt tôi, chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn cậu ấy.

“Bồn đại gia đại biểu các bạn trong lớp chúc mừng cậu đạt được quán quân.” Giọng nói hoa lệ, tư thế kiêu ngạo, “Tuy rằng bỏ phần thi cá nhân, nhưng mà người mất dài đều biết cậu là tuyệt nhất.”

“Cảm ơn.” Tôi chậm rãi đứng lại, dùng cảm chỉ chỉ chỗ ngồi, “Phiền cậu đặt hoa lên bàn tớ với, tớ hết tay cầm rồi.” Xấu hổ nhìn nhìn đồng thư trong lòng.

“Hừ, đúng là cô gái không hoa lệ.” Ngoài miệng mắt hững, Atobe lại rất cẩn thận đặt hoa ở trên bàn học của tôi.

“Kimiko, đáng về cậu mang vết thương chiến đấu khiến mọi người cảm động lắm.” Mai mở hai tay ra, hình dung tình huống lúc đó, “Tó và Yuki đều khóc, cậu thật sự rất rất giỏi.”

“Tay cậu không sao chứ.” Yuki nhàn nhạt mở miệng, thật sự quan tâm.

“Ừ, không sao cả.” Tôi nói tường tận lời chẩn đoán của bác sĩ tình tế cho các cậu ấy nghe.

“Hôm nay mọi người đều thật kì quái, nhất là họ bỗng dưng đề đồng thư kia đầy ngập ngăn tủ của tớ.” Bất đắc dĩ nhìn đồng thư xếp thành núi nhỏ trên bàn, tôi phiền chán nản nham nhảm.

“Màu xanh nhạt, là thư kết bạn.” Mai vừa giúp tôi thu dọn mặt bàn, vừa giải thích, “Màu phấn hồng, là thư tỏ tình. 1,2,3...” Yukidưa cho cậu ấy một cái túi giấy, hai người vừa đếm vừa giúp tôi xếp thư.

“27 thư!” Mai trừng lớn mắt, hưng phấn nhìn tôi, “Đúng 27 phong thư tỏ tình, cậu bây giờ được đại đa số nam sinh hoan nghênh đấy.”

“Hừ, ai muốn bọn họ hoan nghênh chứ, để quái vật làm đi.” Tôi dọn sạch mặt bàn, bỗng chốc nằm sấp xuống dưới, “Hơn nữa, bồn cô nương đã có bạn trai rồi.”

“Cái gì!” Các cậu ấy đồng thanh kêu to, giọng nói bén nhọn khiến tôi không khỏi che lỗ tai. “Cậu yêu đương lúc nào? Mau thành thật khai báo!” Mai hóa thân mẹ kế, chống eo ép hỏi.

“Bọn tớ thất thân một cái thôi mà cậu đã đi câu kết làm bậy, trêu hoa ghẹo nguyệt, ám độ trần thương*, ám thông khúc khoản**?” nữ độc miệng Yuki này, càng ngày càng lợi hại.

(*ám độ trần thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới)

(**ám thông khúc khoản: âm thầm bề gầy sự chân thành)

Hôm nay các giáo viên nhìn tôi dịu dàng đáng kinh ngạc, trả lời đúng các câu hỏi, bọn họ luôn hòa ái, cổ vũ cười nhìn tôi ngồi xuống. Quái dị nhất là lúc đi toilet, tôi đứng ở phía sau xếp hàng không cẩn thận bị đám nữ phát hiện. Mọi người lập tức bước sang một bên, ý bảo tôi dừng trước.

Mọi người ào ào quan tâm, khiến tôi vừa mừng vừa lo; được chú ý quá mức nhiệt tình, khiến trong lòng tôi run sợ. Lúc nghỉ trưa tìm một góc yên tĩnh ngủ một giấc đi. Tôi cúi đầu, thở dài, gãi tay, chuyển chân, đi về phía rừng cây nhỏ.

“Nakamura Kimiko.” Một bóng người tao nhã hiện ra trước mặt.

“Cậu... Cậu sao lại ở đây?” Tôi chỉ vào Konokie đang bày ra tạo hình tao nhã, kinh ngạc hỏi. Chẳng lẽ ngay cả nghỉ ngơi cơ hội ông trời cũng không cho tôi? Phần nộ nhìn trời-ìng.

(Tác giả Phi: nhìn gì mà nhìn, nhìn cái gì thế!)

“Vi chúc mừng cậu đoạt được quán quân, bản bá tước đặc biệt chuẩn bị cho cậu một món quà.” Konokie hơi nghiêng đầu, nhìn về phía rừng cây, vỗ tay một cái.

Bốn tên đàn ông khôi ngô ra hiện tại trước mặt, hai người trong đó đang nâng một vật thể bị trói như con tằm trong kén vậy.

Đến gần nhìn kĩ, tôi sợ tới mức ngã ngồi xuống đất. “Cậu... Cậu... Cậu...” Trong cổ họng như bị tắc một quả trứng gà vậy, lên cũng không lên được, xuống cũng không xuống được, muốn nói mà cứ bị nghẹn ở trong cổ họng.

“Đừng quá kích động, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của bản bá tước với bạn mình.” Konokie xinh đẹp hất hất tóc dài màu đỏ, trong mắt vàng tràn đầy ý cười.

“Kích động?” Tôi giờ lên tay phải lạnh lặn, chỉ vào cậu ấy tức giận nói, “Phải, tớ rất kích động. Takahashi Konokie, cậu có biết đây là bắt cóc hay không, bắt cóc đấy!!”

Đúng, cái người toàn thân bị dây thừng thô buộc chặt không ai khác, đúng là Arai Anjiri của trường Ogasawara! Hai mắt cậu ta rung rung, miệng bị dán bởi một băng dính màu bạc.

“Bắt cóc?” Konokie không gọi là nhủ mày, “Bản bá tước chỉ là phái người mời cậu ta đến Hyoutei làm khách, có thời gian cùng nhau uống cái trà chiều thôi.” Nói dối! Nói dối! Nào có ai uống trà chiều như vậy!

“Cậu có biết như vậy là phạm pháp hay không?” Tôi ôm trán thở dài, cô gái kiêu ngạo này.

“Không sợ, bản bá tước được miễn quyền ngoại giao.” Ngực khí thoải mái, ngẩng cao cằm.

“Cậu có, tớ không có!” Tôi bắt đầu bạo đi.

“Johnson!” Bá tước điện hạ thấp giọng ý bảo một cái hắc y nam tử.

“Yes!” Chỉ thấy vị Johnson kia lấy ra một cái kim tiêm, sét đánh không kịp bưng tai, đâm kim tiêm vào cổ Arai. A rấn độc kia hoảng sợ trợn to hai mắt, đầu ngã một cái, hôn mê bất tỉnh.

“Cậu!” Tôi vô lực tựa vào thân cây, suy yếu mở miệng, “Cậu lại làm cái gì vậy, bá tước điện hạ của tôi.”

“Đây là loại thuốc mà công ty nhà tóm mới chế ra, một mũi tiêm vào động mạch cổ, sau khi cậu ta tỉnh lại, sẽ không nhớ được chuyện đã xảy ra hôm nay.” Konokie đặc ý giải thích.

May mắn, may mắn, không phải là độc thần kinh gì đó, tôi nghĩ, an ủi mình.

“Cứ tưởng là cậu sẽ xông lên hung hăng đánh cậu ta nữa chứ, không nghĩ tới cậu bị thương nặng đến thế, đến mức không còn chút lực nào?” Konokie chớp mắt to màu vàng, lo lắng đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

“Cậu! Cậu là ngu ngốc sao?” Tôi nhảy lên, túm tóc mình kêu to, “Đúng là tớ là rất muốn đánh bẹp cậu ta, nhưng mà nhìn thấy cậu ta bị cậu bắt cóc mà thành ra thế này, tớ còn có thể xuống tay sao? Tớ xuống tay được sao? Hả?!”

“Rồi rồi, đừng nóng giận. Biết là cậu còn chưa hết giận chuyện ngày hôm qua, chú ý hình tượng,” cậu ấy nói với tôi như đang dỗ trẻ con vậy.

Tên ngốc này, cậu ấy vẫn không hiểu, đến tốt cùng thì trong đầu cậu ấy có cái gì thế!!

“Theocách cũ, đưa bạn Arai của chúng ta ‘an toàn’ trở về Saitama.” Bá tước lạnh lùng mệnh lệnh, bốn người đàn ông cao to thoáng chớp biến mất.

Lại ôm trán thờ dài, tôi bình tĩnh thờ, dùng giọng nói khẽ run nói: “Cậu học ở ai vậy?”

“Ông ngoại tớ.” Konokie là lướt đi tới, nâng tôi dậy, bổ sung thêm, “Ông ngoại tớ là trùm băng Gangster Yamaguchi.”

Cứng gắc gục đầu, nuốt một ngụm nước miếng, giọng khàn khàn nói: “Đám fan Atobe bắt nạt cậu ngày đó, đừng nói là đã biến mất khỏi cuộc sống đấy nhé?”

“Bán bá tước thiện lương, chỉ cho họ một cái bài học ‘nhỏ nhỏ’ thôi.” Nói xong còn chớp chớp mắt với tôi.

Trời ơi! Tôi quen phải loại người kiểu gì thế này, mau cho một tia sét đánh chết tôi đi!!!

Tay phải cầm theo túi sách và túi đựng đồng thư, tay trái ôm một bó hoa hồng, buồn bã ỉu xiu đi về phía cổng trường. Hôm nay, không chỉ là tôi, Ohtori-senpai và chị Kikuri cũng bị đồng thư và hoa tươi ngọt ngào ‘chặn đánh’, vừa nói về thư là mặt chúng tôi đều biến sắc.

Đi ra khỏi vườn trường Hyoutei làm cho người ta rung động lòng người, ngẩng đầu, bóng một người cao gầy ánh vào mi mắt.

“Kunimitsu!” Chạy chậm tới gần cậu ấy, “Sao cậu lại tới đây.” Vui vẻ nhìn cậu ấy.

“Ngày đầu tiên mang vết thương đến trường, sợ cậu có gì bất tiện.” trong mắt Tezuka đầy sự quan tâm, đột nhiên liếc mắt thấy bó hoa hồng đỏ chói, cậu ấy nhấn lại đôi mi thanh tú.

“Đây là quà quán quân mà Atobe-kun đại biểu cả lớp tặng tớ đấy.” Tôi mở miệng giải thích, “Hôm nay, thế giới hoàn toàn đảo điên, tất cả mọi người đều không bình thường, thật sự rất vất vả.” Nhìn cậu ấy yên lặng nhận lấy đồ trong tay tôi, không khỏi làm nũng oán giận.

“Ừm, tớ đưa cậu về nhà.” Tezuka nhẹ nhàng mà kéo tay phải của tôi, trong mắt hơi có thâm ý.

Đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, Tezuka không tiếng động không nói gì nắm tôi đi vào.

“Kunimitsu?” Tôi hơi hơi nắm thật chặt bàn tay đang nắm tay cậu ấy.

“Ừ?” Cậu ấy dừng chân nhìn về phía tôi.

“Kunimitsu muốn tặng tớ hoa à?” Hưng phấn mà nhìn cậu ấy.

“Ừ, làm quà chúc mừng.” Cậu ấy quay đầu bắt đầu hỏi ông chủ.

Tôi yên lặng đứng ở bên cạnh cậu ấy, khoe miệng bắt đầu kéo lên, hai mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm. Cúi đầu, nhìn bó hoa hồng trong tay cậu ấy bị tùy tiện cúi xuống mặt đất. Không lẽ Kunimitsu ghen tị? Nghĩ đến đây, trong lòng giống như kẹo đường vậy, mềm yếu, ngọt ngào.

“Kimiko-chan!” Mẹ bay ra cửa nhà, chào đón tôi, “Bó hoa hồng thật lớn! Còn trong gói là gì vậy?” Mẹ vui sướng lật lật đồng thư bên trong, đột nhiên

quay đầu hưng phấn kêu to, “Anata*! Kimiko-chan nhà chúng ta nhận được thư tỏ tình!”

(*Anata: cách gọi chồng một cách thân thiết)

Bố vung dép lê, hoàn toàn không chút hình tượng lao tới. Nhìn đồ trong tay mẹ, sắc mặt bắt đầu xanh lại, hai mắt bắt đầu bốc hỏa, hai tay bắt đầu dùng lực. “Phách!” quạt giấy tinh mỹ bị bẻ gãy.

“Bố?” Tôi quơ quơ tay ở trước mặt bố.

“Ha ha, không có gì, không có gì. Kimiko-chan nhà chúng ta xuất sắc như thế mà, có người ái mộ là rất bình thường.” Bố cười ha ha che giấu, sau đó đoạt lấy hoa hồng trong tay mẹ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chic, bố hoa này để anh xử lý đi!”

Bố cười quý dị điên cuồng nhìn bố hoa trong tay, cấp tốc ra khỏi cửa.

“Mẹ.” Tôi cầm một cái túi lưới, bên trong là quà Kunimitsu tặng tôi, “Mẹ có thể giúp con trồng cây này ở trong sân không?”

Mẹ cẩn thận nâng lên bồn hoa kia, mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt ái muội khiến tôi không khỏi đỏ mặt.

“Đương nhiên có thể.” Mẹ nhẹ nhàng đáp ứng, sau đó cười, “Kimiko-chan, biết hoa sơn trà trắng có ý nghĩa gì không?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Tình yêu thực sự, chân tình.”

Giọng nói thanh thúy như chạm vào lòng tôi, đầy tình cảm nhìn đóa hoa trắng thuần đang ngao nghể đón gió, yên lặng bằng lòng lời hứa mãi không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Seigaku lễ hội học viện x phát uy

“Lễ hội học viện lần thứ 32 của học viện tư nhân Seigaku của Tokyo.” Tôi ngẩng đầu, nhỏ giọng đọc tờ giấy to treo bên dưới nhiệt khí cầu. Sau đó quay đầu, bất mãn nhìn đàn chị đang cười gian trá, “Chị Kikuri, sao hôm nay chị lại cùng đến đây?”

“Hừ hừ, chị tới để bắt gian!” Suzuki Kikuri khoanh tay trước ngực, tới sát vào trước mặt tôi, “Ngày đó chị thấy hết rồi nhé, bề ngoài rất tuấn tú đấy nhì, hm?” Xấu xa nháy mắt mấy cái với tôi.

“Thế nào? Ghen tị sao, ánh mắt của bốn cô nương quá tốt đúng không!” Nhếch mũi lên, tằm tắc tự khen mình.

“Ai nha, thật không đáng yêu chút nào, một chút thẹn thùng cũng không có.” chị Kikuri híp mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, sau đó thay đổi ngữ khí, khiêu khích nói, “Điểm ấy thì không giống đội trưởng, chả trách số thư tình em nhận được vẫn kém hơn nữ thần Ohtori của chúng ta.”

“Hai người các cậu, tới đây để đấu võ mồm à?” Đội trưởng lạnh lùng mở miệng, bỗng chốc dập tắt chiến hỏa giữa tôi và chị Kikuri. “Hôm nay rất nhiều người đến, đừng đi tách ra.”

Đội trưởng, chị làm bộ cái gì chứ, rõ ràng tâm tư đã sớm bay đến chỗ tiền bối Yamato rồi. Lập tức nghiêng đầu, nhìn thấy chị Kikuri cũng đang trêu tức nhìn tôi. Không khỏi lườm chị ấy một cái, nhìn cái gì vậy, chưa nhìn thấy em bao giờ à!

Lễ hội học viện Seigaku là hoạt động hợp tác giữa trung bộ học phổ thông và bộ trung học cơ sở, trong vườn trường to như vậy mà đã bày chỉ chít đây quán hàng. Ngoài từng lớp phải làm một hạng mục ra, các câu lạc bộ cũng sẽ dựa theo kết quả bốc thăm của học sinh toàn trường mà tổ chức hoạt động. Không biết câu lạc bộ tennis nam sẽ rút phải hoạt động gì đây? Thậm chí mong nhỏ nhỏ, bắt gặp mỉm cười.

“A, bạn gái của đội trưởng.” Một giọng nam trẻ ngây ngô bỗng vang lên.

Thì ra là Ryoma, cười tủm tỉm đi lên: “Echizen-kouhai, chào em.”

“Chào chị.” Tiểu hoàng tử khề mặt đỏ, hơi gật đầu.

“Nha, đàn em, có thể nói với chị là quán hàng câu lạc bộ Tennis nam trung học ở đâu không?”

“Lần này bộ trung học phổ thông và bộ trung học cơ sở câu lạc bộ Tennis rút thăm được hạng hoạt động giống nhau, đang tổ chức và hoạt động cùng nhau.” Sắc mặt của em ấy hơi xanh, “Để em dẫn đường.”

Chẳng trách sắc mặt Ryoma không khỏe, tôi nghiêng răng đen mặt, trừng mắt tằm băng màu vàng lấp lánh trước mặt: “Câu lạc bộ tennis nam – giao tiếp”.

(Tojikachan: Mọi người có ai đọc truyện manga “6 chàng trai và 1 cô gái” không? Hoạt động câu lạc bộ Tennis nam cũng giống Host Club trong truyện manga kia đấy, tóm tắt là con trai sẽ tiếp đãi và trò chuyện với con gái :)))

“Echizen, ai chủ trì cái nghi thức rút thăm kia?” Nghẹn họng, lạnh lùng hỏi.

“Hiệp hội nữ sinh bộ trung học phổ thông và bộ trung học cơ sở.” Ryoma gần từng tiếng cảm giận nói.

“Ha ha, được lắm, được lắm” nắm chặt tay phải, cực kỳ muốn đi chém người.

“Đội trưởng? Đội trưởng?” chị Kikuri tím tím Ohtori-senpai đang bắt đầu tòa linh áp*.

(*Linh áp: kiểu áp lực vô hình ấy)

“Nakamura, Kikuri.” Giọng nói như suối băng vang lên, “Chúng ta lên!”

“Vâng!” Nổi giận gầm lên một tiếng, cùng đội trưởng hùng hổ đi vào.

“Lên? Lên cái gì cơ?” chị Kikuri ở phía sau khó hiểu hỏi, “Này, đợi tớ với!”

“Cậu nhóc!” Mèo Lớn Kikumaru nhảy lên lưng Echizen Ryoma, “Thật giáo hoạt! Sao đến trễ thế, bọn anh sắp bị đám nữ sinh kia tàn sát rồi!” sau đó, đầu màu đỏ của cậu ta hơi hơi nâng lên, nhìn thấy tôi phía sau Ryoma, Kikumaru lập tức nhảy xuống, che miệng, run run nói: “Nakamura-san, cậu... cậu đã đến rồi à.”

“Ừ.” Khẽ gật đầu, mặt cứng ngắc.

“Oishi, Oishi, cứu mạng với!” Mèo Lớn lập tức chạy đi, tìm kiếm cậu bạn hợp tác.

“Echizen, còn thất thần làm cái gì! Nhanh đi thay quần áo!” Một giọng nam mười phần khí phách như sấm dậy đất bằng, làm nổ lỗ tai chúng tôi ù ù rung rung. Nhìn lại, Momoshiro mặc vest bị chen ép trong đám nữ sinh, cảm giận nhìn chăm chăm Ryoma: “Phải chết thì cùng chết! Hôm nay em đừng hòng trốn!”

Momoshiro thành công làm lộ Echizen, một đám lấy Tomoka đi đầu, Sakuno đi sau cùng dẫn theo đàn fan “fan Ryo”, làm bốc lên một đồng bụi đất, khí thế như đổ núi đánh về phía Ryoma. Nháy mắt, đồng chí Echizen biến mất ở trong “bầy sói”.

Tốt, một đám câu lạc bộ Tennis nam mặc toàn com-lê giày da, ngăn nắp hoa lệ. Lại nhìn đám nữ sinh điên cuồng kia, một đám giống như hổ sói đói lâu ngày vậy. Kunimitsu à, Kunimitsu, trước khi tớ tìm được cậu, ngàn vạn cậu phải bảo vệ cho sự trong sạch của mình đấy! Sốt ruột tìm kiếm khắp nơi, thời gian không đợi người ta, “Móng vuốt sói” không hề lưu tình.

“Ha ha, Nakamura đang tìm Tezuka sao?” Giọng nói nhẹ nhàng như mưa phùn vang lên, mỉm cười như gió xuân. Gấu Nhỏ Fuji tựa vào sau một cánh cửa, lộ ra nửa gương mặt, lên lút nói: “Vừa rồi hình như tớ nhìn thấy mấy chục nữ sinh bao vây Tezuka đấy, mà Tezuka hình như rất khổ thì phải.”

“Ồ đâu?” Chỉ tưởng tượng hình ảnh kia trong óc, tôi đã bắt đầu tức giận đến mức toàn thân phát run.

“À? Đến cùng là ở nơi nào nhỉ?” Fuji vỗ vỗ môi, hình như đang nhớ lại.”A!” Đột nhiên vỗ tay một cái, cả gương mặt như sáng lên, khiến tôi không khỏi nghi ngờ đầu đến gần cậu ta, “Quên mất rồi!”

Nheo mắt lại, thờ dốc kịch liệt, bị cái tên Gấu Nhỏ này đùa giỡn!

“Tự mình tìm được mới có cảm giác thành tựu nhất, đúng không.” Cậu ta đắc ý lắc lắc đầu, “Haiz, haiz, Nakamura-san đừng sơ suất tiếp tục tìm kiếm Tezuka đi.”

Tôi hít sâu một hơi, cầm chặt lấy Fuji. Nhìn về mặt kính ngác của kính ngác, tôi âm hiểm lộ ra một hàng răng trắng, mạnh mẽ quay đầu hô to về phía giữa sân: “Fuji Shusuke ở đây!”

Nhìn Gấu Nhỏ giống như một khối đường, bị vô số “con kiến” chen ép. Tôi cười nhẹ nhàng, thù hôm nay trả hôm nay!

Rốt cục ở góc hẻo lánh nhất trong hội trường, thấy được một đám ‘sâu xanh’ đang mấp máy, mà “Rau ăn” vừa thơm vừa mềm trong miệng học hính là Kunimitsu anh tuấn nhà tôi. Hôm nay cậu ấy mặc com-lê màu trắng, bên trong mặc áo sơ-mi màu xanh nhạt, trên cổ đeo một cái caravat vàng nhạt. Đúng là tạo hình của hoàng tử bạch mã mà, thật sự rất đẹp trai! Chỉ là tuy rằng cậu ấy mở toàn bộ khí lạnh, nhưng vẫn không đóng băng nổi sự nhiệt tình của các fan.

Tezuka cảm nhận được cái nhìn chăm chú của tôi, ngẩng đầu, ánh mắt u oán nhìn tôi, miệng khẽ mở muốn giải thích gì đó. Tớ hiểu, tớ hiểu, hãy chống đỡ! Tớ đến ngay đây! Đưa cho cậu ấy một ánh mắt hiểu rõ.

Nghiêng người, bảo vệ tay trái bị thương, một chút một chút chen vào giữa. Các nữ sinh mạnh mẽ thật, thân thể bình thường nhỏ yếu mà bây giờ như biến thành “Xe tăng” vậy, uy lực kinh người. Đột nhiên tăng lực lên, phá tan trở ngại trùng trùng, lao vào một cái té vào trong lòng Tezuka.

“Cậu không sao chứ?” Kunimitsu ôm eo tôi, lạnh như băng đảo qua đám nữ kia, dịu dàng nhìn tôi, lo lắng hỏi.

“Ừ, không sao đâu, Kunimitsu được hoan nghênh thật.” Tôi cười cười, đỡ tay cậu ấy đứng vững.

“Cậu từ đâu ra thế, sao lại dám xông vào!” một fan nữ gần nhất chỉ vào tôi quát lớn, “Còn không biết xấu hổ hô thẳng tên Tezuka-kun!”

“Đứng đấy! Đứng đấy! Còn có ý té ngã nữa, làm Tezuka-kun đồng tình!”

“Không biết xấu hổ!”

Tezuka đẩy tôi ra sau lưng, bảo vệ tôi, lạnh giọng nói: “Mời đừng vô lễ như thế!”

Động tác thân mật lại càng khơi dậy sự bất mãn của đám fan, họ dùng ánh mắt ác độc nhìn tôi chằm chằm, oán niệm tận trời. “Cái cậu kia chỉ dám tránh ở phía sau Tezuka-kun thôi sao?” “Đi ra!” “Đi ra!”

Nhẹ nhàng mà lôi kéo tay Kunimitsu, ý bảo cậu ấy cứ giao cho tôi. Chiến tranh giữ nữ sinh, nên để nữ sinh giải quyết. Vòng đến phía trước Tezuka, trực diện với lửa giận tận trời của họ.

“Cho cậu ta một bài học!” “Đứng đấy! Đứng đấy!”

Tôi lặng không tiếng động, đột nhiên chuyển eo, hơi nhún mông chân phải, đá chân trái ở không trung một trăm tám mươi độ. Gót chân phải nhanh chóng rơi xuống đất, đùi phải hơi hạ xuống, chân trái mạnh mẽ đánh xuống, một chiêu TaeKwonDo bỏ giữa bằng chân. Một cái tủ bằng gỗ cao bằng nửa người đằng sau “Crack” nứt ra, ba giây sau biến thành vụn gỗ rơi xuống đất.

Lạnh lùng nhìn quét đám nữ đứng ngây ngốc, cầm chặt tay Kunimitsu, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng tuyên bố: “Tezuka Kunimitsu, là bạn trai Nakamura Kimiko tôi! Ai có ý kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ôm X Nhà ma đáng sợ

Hùng hổ giương nanh múa vuốt, toàn bộ sát khí khai hỏa. Đám “sâu xanh” trợn mắt há hốc mồm mà tránh ra một đường, tôi kéo Kunimitsu rồi đi nhanh như sao băng.

Quá đáng, các cậu dám vờn tay heo ra, hầu đỏi ăn đậu hủ non mềm trắng trắng của Kunimitsu nhà tôi. Ròng mạnh không chấp rần trên đất, mỹ đức nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, tôi liền chịu nhục, nên giận không đi so đo. Nửa ngày rồi mà các cậu còn dám công khai lên án bạn gái chính quy như tôi, đúng là không muốn sống mà!

Càng nghĩ không khỏi càng giận, bước chân nhanh hơn, giống như đầu tàu cao tốc chạy về phía trước. Đột nhiên cảm giác được trên tay bị kéo nhẹ nhàng một cái, dần dần chậm lại, giương mắt nhìn lên. Tezuka mỉm cười nhìn tôi, tôi bĩu môi, tỏ vẻ vẫn không vui.

Kunimitsu yêu chiều nhìn tôi, khóe miệng càng kéo càng cao. Cánh tay dùng sức một cái, một tay ôm lấy tôi vào trong ngực. Chóp mũi tràn ngập mùi thơm của cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái đặc hữu của Tezuka, hai tay tôi ôm lấy eo cậu ấy, khuôn mặt nhẹ nhàng dụi dụi ngực cậu ấy. Kunimitsu dịu dàng đặt một tay quanh eo tôi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của tôi.

Phách ~ phách ~ phách ~ Tiếng vỗ tay vang dội làm tôi bừng tỉnh, ngẩng đầu, nhìn chị Kikuri đang vỗ tay và nhóm người Seigaku nghẹn họng nhìn trân trối, não như sung máu, giống hệt đã điều khiển mình vào vòng ôm của Kunimitsu.

“Không hổ là Nhất Tịch của câu lạc bộ kiếm đạo nữ chúng ta, làm tốt lắm!” chị Kikuri, chị đừng nói nữa mà, còn nói nữa là em sẽ chảy máu não mất.

“Cậu em của Seigaku phải có lên, tuần này, Nakamura nhận được số lượng thư tình gần bằng đội trưởng bọn chị, đúng 57 bức thư!” Cảm giác được cánh tay Kunimitsu đang ôm tôi chặt hơn, vụng trộm giương mắt nhìn đến xa xa tiền bối Yamato đầy đầy kính trên mặt. Sau đầu hiện lên mấy vạch đen, chị Kikuri đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, một mũi tên trúng hai con chim.

Phía sau, Echizen Ryoma bị “fan Ryo” vây điên cuồng ở giữa, gian nan ngẩng đầu giữa những cái ôm của đám sói nữ, thấp giọng lầm bầm: “Số mạng của đội trưởng thật tốt.”

Đi ra phòng giao tiếp quần ma loạn vũ, hai người nắm tay nhau bước chậm ở trong vườn trường. Nghiêng đầu, tò mò nhìn quán hàng và hạng mục hoạt động đủ loại kiểu dáng bốn phía. Nhìn thấy một bảng hiệu bằng gỗ cách đó không xa, tôi dừng lại, kéo kéo cậu ấy.

(* quần ma loạn vũ: lũ quỷ múa loạn)

“Chúng ta đi chơi cái này đi.” Dùng tay trái bị thương chỉ chỉ cái nhà ma tản ra hơi thở âm trầm kia.

“Được.” Tezuka có chút kinh ngạc nhìn tôi.

Kunimitsu giúp tôi vén lên rèm cửa dày, nắm chặt tay cậu ấy chậm rãi đi vào. Đột nhiên dưới chân vang lên một cái, tôi kinh hãi nhảy vào trong lòng Kunimitsu.

“Đừng sợ, là đệm bom khí.” Trong bóng đêm, giọng nói của cậu ấy bỗng có cảm giác an toàn.

Cậu ấy hơi nghiêng người đi ở phía trước tôi, tôi nhanh chóng kề bên cậu ấy chậm rãi đi. Bốn phía vang lên nhiều tiếng nước nờ, tản mát ra từng trận khí lạnh. Gió lạnh thổi nhẹ mái tóc dài, tôi cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Nơi này nghiêm nhiên là một ngôi miếu cổ đại bị bỏ hoang, cửa miếu khép hờ đóng lại mở ra theo gió thổi. Một cái cầu nhỏ bị mục nát cách đó không xa không biết chỉ hướng phương nào, còn có một đường nhỏ đầy cỏ dại không biết dẫn đi đâu.

Ngay tại lúc chúng tôi dừng chân quan sát bốn phía, một cánh tay toàn xương trắng bạch lôm chôm đột nhiên vươn ra từ phía sau, chạm vào gò má trái của tôi.

Tôi ngây người ở tại chỗ, mắt chậm rãi nhìn sang bên trái.”Á!!” thét chói tai một tiếng, sau đó tay phải nhanh chóng rời khỏi tay trái Tezuka. Căng lớn gan bản tay ra, dùng sức bắt lấy cái tay quý kia, bốn ngón co lại một cái, ngón cái cào mạnh.

“Phách!” Bê gãy ngón áp út và ngón út của xương trắng, vẫn kinh hồn ném hai cái xương cốt kia lên không trung. Vừa quay đầu lại đã thấy bạn hoá trang thành “nữ xương”, đang vươn tay mình ra khỏi áo choàng màu đen rộng rãi, sờ sờ đạo cụ đã bị tôi làm hỏng, ngơ ngác nhìn tôi.

“Rất xin lỗi, phản xạ có điều kiện, phản xạ có điều kiện.” Tôi vừa cúi đầu vừa xin lỗi, “Tớ thật sự không cố ý.”

Vị “nữ xương” kia buồn bực sờ sờ đầu, xoay người rời đi.

Ngọn đèn ám chiếu xạ lên trên Tezuka, cậu ấy nhú mày, buồn cười nhìn tôi.

“Ha ha ha ha, tiếp tục, tiếp tục, không thể lãng phí hiệu quả âm thanh tốt như thế.” Tôi gãi đầu ngây ngô cười.

Đi ở trên cầu nhỏ mục nát, tám ván gỗ dưới chân lạch cách rung động. Không khí âm trầm khiến tim tôi dựng thẳng, thần kinh căng cứng. Cảm nhận được tôi sợ hãi, Kunimitsu nắm chặt tay của tôi, tôi dán mình lên cánh tay trái của cậu ấy, tham lam hấp thu hơi ấm trên người cậu ấy. Dưới cầu nhỏ âm trầm tràn ngập sương mù, bốn phía yên tĩnh đáng sợ. Đột nhiên không trung phốc phốc xuất hiện một cái bóng đen, tôi ôm cổ Tezuka, vui đầu bất động.

“Chỉ là chim đang bay thôi.” Kunimitsu dùng giọng nói dịu dàng an ủi nói, sờ nhẹ gò má của tôi.

Chậm rãi ngừng đầu, đúng lúc này, mắt cá chân trái bị một cái tay lạnh lẽo thủ bắt lấy.”Á!” Thét chói tai lên tiếng, tim đập tạm dừng, đồng tử rút lại, theo bản năng xoay người, gờ chân phải đá bay.

“Hự!” Kinh ngạc nhìn thấy một bóng người màu hồng trong sương trắng dưới cầu chậm rãi ngã xuống.

Oành! Bốn phía sáng bùng, đôi mắt nhất thời không chịu nổi ánh sáng mạnh kích thích, hơi hơi nheo lại.

“Junko!” Sau tám vãi to màu đen, vài người chạy vội đến.”Cậu không sao chứ!”

Sau khi hai mắt thích ứng ánh sáng chung quanh, nhìn thấy dưới cầu có một bạn nữ mặt vẽ màu trắng bệch, mặc trang phục cổ đại màu trắng đang ngồi bệt xuống đất, một tay ôm gò má trái. Vài bạn học khác hóa trang thành Hà Đồng*, tuyết nữ, trâu quỷ vây quanh ở vị “Hashihime”** kia, căm giận nhìn tôi.

(*Hà Đồng: là một loài thủy quái không có thực, chỉ có trong trí tưởng tượng của người Nhật)

(** Hashihime:cô gái của cây cầu, là một nhân vật đầu tiên xuất hiện trong văn học thời Heian của Nhật Bản, cô là một người vợ cô đơn chờ chồng/người yêu trở về nhưng do sự không chung thủy của mình, cô đã trở nên ghen tuông và thành một con quỷ)

“Tớ thật sự không cố ý, tớ chỉ là theo bản năng, theo bản năng.” Tôi cuống quýt gờ tay giải thích, “Từ nhỏ chỉ cần có nguy hiểm, là tớ sẽ bất giác phản kháng, đây là bản năng.” Dùng ánh mắt cầu xin nhìn Kunimitsu.

“Khụ khụ.” Cậu ấy nâng nâng mắt kính, xoay người xin lỗi, “Thật sự xin lỗi, cậu ấy là vận động viên kiếm đạo, thần kinh vận động khá miễn cảm.”

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi.” Tôi cúi đầu chín mươi độ “Tớ quá lỗ mãng, thật xin lỗi. Nếu bạn ấy có vấn đề gì, tớ có thể mang cậu ấy đi bệnh viện.” Lần này thật sự làm quá đáng, tôi khóc không ra nước mắt nghĩ.

“Tớ không sao.” Vị “Hashihime” kia chậm rãi đứng lên, chậm rãi mở môi, chỉ thấy hiện ra hàm răng bị hóa trang thành màu đen bên trong. “Nhưng, về sau bạn đừng nên vào nhà ma. Vì an toàn của cậu, cũng vì an toàn của bọn tớ.”

“Ừ” Căn môi, bắt đầu đi đáp.

Đi ra nhà ma, cúi đầu, nặng nề thờ dài.

“Chắc Kunimitsu mất hứng, tớ đã thương người.” vô lực nói.

“Cậu không cố ý.” Cậu ấy yên lặng nhìn tôi, tràn ngập tin tưởng. “Về sau chú ý.”

“Ừ.”

Vì hòa dịu tâm tình của tôi, Kunimitsu cố ý dẫn tôi đi vào đám đông. Đi đến trước quán ăn vật tỏa hương thơm bốn phía, đi đến quán rồi gõ tràn ngập cười vui, chen vào phòng chơi trò chơi nào nhiệt phi phạm. Cảm xúc chậm rãi như tiết trời ấm lại, tươi cười lại trở lại trên gương mặt.

Lặng lẽ tùy ý Kunimitsu kéo tay tôi đi qua biển người trùng trùng. Đám đông bên cạnh, tiếng động dần dần mờ hồ, âm thanh bóng người giao hòa thành khung cảnh đầy màu sắc, cậu ấy nhẹ nhàng quay đầu, chúng tôi yên lặng chăm chú nhìn nhau, dưới chân không biết đi bao lâu, một khắc ấy, trong trời đất như chỉ có hai người.

Đi đến dưới tàng cây bạch dương bên cạnh sân Tennis, lá cây hình trái tim bay bay theo gió, lá và lá bắt chọt va chạm nhau, phát ra tiếng vang sần sật. Gió khẽ thổi mái tóc tơ của tôi bay lên, mềm yếu chạm vào gương mặt Tezuka. Góc áo bay lên, ánh sáng giao nhau rọi lại.

“Này, Kunimitsu.” Tôi khẽ mở miệng.

“Ừ?”

“Thanh Thanh Tử Khâm, du du ngã tâm; dẫn vi quân cố, trầm ngâm chí kim*.” Tràn ngập thâm tình, khẽ mở đôi môi, dùng giọng nói trong suốt ngâm một câu tiếng Trung.

(*Câu thơ trên trong bài “Đoàn ca hành kỳ 2” thời Tam Quốc, Tào Tháo sáng tác, bản dịch của Cao Tự Thanh: Xanh xanh áo ai, lòng ta bồi hồi; chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay)

Cậu ấy lẳng lặng kéo tay của tôi, âm áp nhìn tôi: “Bleib bei mir, wenn du alt wuerde, dann wuerden wir immer im Spring leben.” tình ý nhẹ nhẹ, tiết tấu như âm nhạc, tiếng nói trong trẻo, cậu ấy lấy một câu thơ tiếng Đức duyên dáng để đáp lại.

Cũng không hỏi, cũng không nói gì thêm, hai người dùng ngôn ngữ không quen thuộc của nhau để kết nối tình cảm.

Tình cảm yên lặng bao quanh, gió thổi qua chồi non mơn mơn trên cây, xa xa phảng phất như vọng đến tiếng đàn uyển chuyển. Dưới tàng cây có một đôi thân mật gần bó, cô gái tươi ngọt nhắm mắt lẳng lặng tựa vào bờ vai rộng lớn của chàng trai. Sợi tóc hai người giao triền, nắm tay nhau, khuôn mặt chàng trai nhẹ nhàng đến gần, đôi môi âm áp dịu dàng in lên trán tròn bóng của cô gái.

Trong gió truyền đến tiếng ngâm tụng như có như không: “Nếu bạn già đi, xin hãy ở bên tôi, chúng ta sẽ cùng nhau sống trong những ngày xuân.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quyết định của Sanada Genemon X Huấn luyện địa ngục

“Ông thông gia, từ xa xưa tới nay ngài quan tâm chăm sóc cô con gái nhỏ của tôi như thế, nhà chúng tôi thật sự cảm kích.” Nakamura Shunseki mặc com-lê, cung kính ngồi quỳ ở trong phòng khách đạo quán, trên ghế là Sanada Genemon uy nghiêm.

“Chút lễ mọn này là một chút tâm ý của tôi và mẹ đứa trẻ, xin ngài nhất định phải nhận lấy.” bà Nakamura Chie ngồi bên cạnh Nakamura Shunseki, nhẹ nhàng xoay người, đẩy hòm phủ vải đỏ viền vàng về phía trước.

“Kimiko có thành tích hôm nay, thật sự rất cảm ơn ngài.” Ngài Nakamura cúi người một cái, hoàn thành tư thế cảm tạ.

“Thông gia không cần đa lễ như vậy.” lão nhân Sanada hơi hơi gật đầu, ánh mắt lợi hại nhìn tiểu đồ đệ ngồi quỳ ở phía sau cha mẹ, “Nakamura, nhanh đi

thay trang phục kiếm đạo, hôm nay có huấn luyện đặc biệt.”

“Vâng, thầy.” Hơi hơi cúi lưng, giọng nói trong suốt quanh quẩn ở trong không khí.

Đội Nakamura Kimiko rời đi, phu nhân Haruno chân thành mời Nakamura Chie cùng nhau ngắm hoa uống trà, con gái lớn nhà Nakamura cũng theo hai người đứng dậy. Trong tràng đạo, chỉ còn lại hai người đàn ông, bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng gót áo ma sát.

“Thông gia, không dối gạt ngài, trận chung kết ngày đó, chiêu số Tân Âm Lưu mà Nakamura sử dụng chẳng phải tôi dạy.” giọng nam trầm thấp, âm điệu bình bình.

Nakamura Shunseki giật mình ngẩng đầu, hơi nhú hai hàng lông mày.

“Tôi từng truyền thụ các chiêu số của Tân Âm Lưu cho năm đệ tử đầu, Nakamura rất trẻ, học tuyệt sát sớm chỉ sợ là nuông chiều đâm hư.” Sanada Genemon chậm rãi tự thuật, “Lúc vòng bán kết, nhìn thấy em ấy sử xuất Ánh Trăng, Dao Mươi Chiêu, tôi cũng giật mình giống mọi người ở đó. Sau này nghĩ lại, sợ là lúc đối chiến với Thiên Tâm Lưu, nhìn thấy chiêu số của vài vị sư huynh, cho nên vụng trộm học.” Nói tới đây, ông nắm quạt giấy trong tay.

“Lão huynh Tezuka lúc đó còn tưởng rằng tôi đã tuyển em ấy làm người thừa kế, không biết tôi cũng khiếp sợ.” ánh mắt của Sanada Genemon đột nhiên trở nên sắc bén, Phách khệp quạt giấy lại, “Nhưng mà vòng bán kết, một kiếm cuối cùng của em ấy cũng là chiêu mà các đệ tử khác chưa sử dụng bao giờ, khả năng cũng là bọn chúng không làm được, chiêu này chỉ có tuyển thủ kiếm đạo tối thượng thừa mới có thể làm được. Kiếm vô nhị, lợi hại không phải ở chiêu thức, mà là tâm tình, là một loại tâm tình không có ta.”

Ông ấy đột nhiên buông cây quạt xuống, thân thể thẳng lại, ánh mắt kiên định nhìn về phía Nakamura Shunseki: “Từ một khắc kia bắt đầu, tôi thay đổi cái nhìn trước kia, Nakamura tuyệt đối có năng lực học tập tuyệt chiêu của Tân Âm Lưu.” Ngừng một chút, dùng ngữ khí trịnh trọng hơn nói, “Em ấy cũng tuyệt đối có thực lực trở thành người thừa kế Tân Âm Lưu, xin hãy yên tâm phó thác đứa trẻ này cho tôi đi.” Nói đến đây, lão nhân hơi hơi gật đầu.

“Vâng! Hết thầy liền nhờ ngài!” Nakamura Shunseki kích động lớn tiếng nói, nửa người trên hơi cúi.

“Nhưng mời thông gia ngàn vạn đừng nói cho Nakamura.” Lão nhân nhàn nhạt dặn dò, “Chuyện này coi như là bí mật giữa hai người chúng ta đi, Nakamura còn cần rèn luyện, biết quá sớm không tốt cho em ấy.”

“Vâng.” bố Nakamura thận trọng cam đoan.

“Làm người thừa kế, huấn luyện khác với các đệ tử còn lại, cho nên về sau nhìn thấy đứa trẻ mỗi một, mong nhà anh ngàn vạn đừng oán hận.” Sanada Genemon nghiêm túc nhìn đối phương, sau đó thay đổi ngữ điệu, thoải mái nói, “Nghe nói thông gia rất thích câu cá, Kamechirou và ba nó đã chuẩn bị xong đồ đi câu. Nói là muốn mời mọi người ăn cá biển tươi mới trong cơm trưa, xin mời thông gia cùng bọn họ vui vẻ xuất hành đi.”

“Thật sự cảm ơn ngài.” Nakamura Shunseki lui ra sau hai bước, chậm rãi đứng dậy, “Ông thông gia, nhờ ngài.”

Thay xong trang phục kiếm đạo, đi nhẹ nhàng về phía đạo quán. Nhìn tay trái thương tàn, có lẽ lão nhân Sanada sẽ dịu dàng với tôi chút, không khỏi có chút may mắn.

Rung đùi đắc ý đi vào, nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi sửng sốt, chân bắt giắc lui ra sau.

“Nakamura, còn chần chừ cái gì? Còn không mau đến đây!” Lão nhân giận dữ nhìn tôi.

“A, vâng...” Không tình nguyện đi về phía lão nhân, nâng mắt lên không tự chủ được liếc về phía giữa sân. Người quý trên đất không phải là 6 vị huấn luyện viên ở đây sao, sao hôm nay không dạy học sinh, lại bị phạt quý ở trong này?

“Nakamura, xét thấy tay trái của em bị thương, hôm nay liền tiến hành luyện tập đặc biệt.” Lão nhân mở giấy phiến, không có ý tốt nhìn tôi, “Vài vị huấn luyện viên phía dưới, ba người một tổ tiến hành luyện tập tấn công em.” Không thể tin nhìn ông ấy, lão đại, em bị thương! Bị thương! Hơi hơi nâng tay trái lên, ý đồ nhận sự đồng tình.

Lão nhân lườm tay bị thương của tôi một cái, vô tình nói: “Bị thương thành như vậy, thầy sẽ không bắt em cầm kiếm trúc.” Cái gì? Đây mới là khoa trương nhất đấy! Ý của thầy là muốn em làm bia ngắm?

“Các cậu, không cho phép nhẹ tay, nghe thấy không?” Lão nhân nghiêm túc mệnh lệnh cho sáu người trên đất.

“Vâng!” Tiếng trả lời vang dội không khỏi làm chân tôi mềm oặt.

Đội mũ bảo vệ, giật giật tay trái. Lão nhân thật đúng là lo lắng chu đáo, cho tôi một cái bao tay to như vậy để bảo vệ vết thương, cũng hạ lệnh không cho tôi dùng tay bị thương. Nhưng mà! Nhưng mà như thế này không phải là càng giảm bớt tốc độ của tôi sao? Kéo một bông vải vướng víu lớn như vậy như vậy, vận động không hề linh hoạt tí nào.

“Bắt đầu!” Lão nhân ra lệnh một tiếng, ba người cao lớn xông về phía tôi.

Huấn luyện viên quân giáp, quân át, quân binh chia nhau đứng ở phía trước tôi, phía bên phải 120 độ, bên trái 120 độ, thành một cái tam giác đều giáp tôi ở chính giữa. Đột nhiên quân giáp đằng trước chỉ mũi kiếm bắt đầu tấn công, tôi nhìn chuẩn cơ hội, chân phải bước ra một bước về phía ông ta, thân thể hơi ngồi xuống. Ngay tại lúc kiếm trúc đánh xuống, lệch người vòng qua khỏi sự vây quanh của quân át cùng quân binh.

Đột phá thành công khỏi vòng tam giác, loại vây công vừa rồi là nguy hiểm nhất với khắp nơi trên thân thể. Nhìn ba vị đứng thẳng thành đường thẳng trước mắt, như vậy mới đúng. Hãy để cho em đập nát công kích của các thầy đi!

Eo hơi ngã ra sau, thân thể uốn đứng dậy, bước chân lui ra sau, tránh thoát cú đánh ngang bụng của quân ắt. Còn chưa đứng ổn, quân giáp đã tấn công mặt. Cúi người hạ eo, hai tay giao nhau ở trước ngực, lộn ngược một cái ra sau, ở cách đó không xa đứng ổn. Một hơi còn chưa hít, phía sau, một bóng đen tiến lên, gây bị đánh nặng một cái, tuy rằng mũ bảo vệ rất tốt, nhưng vẫn có thể cảm giác được uy lực của nó.

“Thầy!” Tôi lấy mũ bảo vệ xuống, cảm giận chạy về phía lão nhân Sanada, “Trong trận đấu kiếm đạo, không cho phép đánh cái gáy mà!”

“Ai nói đây là huấn luyện trận đấu kiếm đạo?” Lão nhân khép cây quạt lại, ánh mắt lợi hại nhìn về phía tôi.

Cái gì? Khóe miệng tôi run rẩy, hai tay khẽ run.

“Hôm nay chừng nào em có thể đoạt được kiếm trúc của một người trong đó, thì lúc đó, huấn luyện buổi sáng kết thúc.” Lão nhân Sanada hơi thẳng người lên, chuyển hướng sáu người kia, nghiêm túc nói, “Các cậu, ai bị em ấy đoạt được kiếm trúc, trưa hôm nay không cho phép ăn cơm!”

Tôi trừng lớn mắt nhìn về phía “sáu tráng sĩ”, bình tĩnh trong mắt bọn họ biến mất, bắn ra từng trận sát khí. Quả nhiên, người là thép, cơm là sắt. Giận mà không dám nói gì nhìn nhìn lão nhân, mọi người đều không dễ chịu!

Hơi ngồi nghiêng đầu, tránh thoát cú đánh phải của quân binh. Chân trái phát lực, nhanh chóng di chuyển đến gần quân giáp, bàn tay trái nhanh hạ xuống dưới, cánh tay phát lực, đâm vào bụng người kia. Cách đồ bảo vệ, hình như quân giáp cũng cảm thấy đau đớn, lui ra sau mấy bước.

“Nakamura, không cho phép sử dụng chiêu thức tấn công.” Bên tai truyền đến tiếng nói uy nghiêm của lão nhân.

Cái gì? Muốn tôi bị động bị đánh? Tôi bất giác quay đầu về phía bên ngoài sân. Đúng lúc này, đầu, bên hông, lưng bị ba kiếm nặng đồng thời đánh tới. Lực lượng lượn áp cơ thể của tôi xuống sàn, nửa quỳ ở nơi đó, trong lòng cuồng hô: bố mẹ già, hai người ở nơi nào, con gái ngài bị quân ắt!

Lúc này, đang ở bờ biển hưởng thụ ánh mặt trời tươi đẹp, gió biển thổi tới, đang cầm trong tay cần câu cùng bác thông gia thân thiết nói chuyện với nhau, Nakamura Shunseki đột nhiên hắt xì một cái. Ông sờ sờ mũi, trong lòng thầm nghĩ: con gái, cố lên đi! Bố sẽ ủng hộ con trên tinh thần.

Hai đợt công kích của ba người đi qua, tôi tổng cộng đã trúng sáu kiếm trúc, nếu là đao thật, tôi đã chết vài lần. Quý rap trên mặt đất, há to miệng thở dốc.

“Thế thôi mà đã không được rồi?” Một đôi chân to đi dép bông màu trắng hiện tại trước mắt, “Cầm một cái quán quân đoàn thể Kanto đã tự mãn? Em chíchó thể thôi sao?” tiếng của lão nhân có vẻ chói tai khác thường.

“Không phải!” Tôi phe phẩy đầu, lớn tiếng phản bác.

“Không phải?” Ông ta khẽ hừ một tiếng, “Hừ! Thầy thấy em đứng thế đấy!”

“Không phải! Không phải!” Tôi đứng bật dậy, quyết miệng, tròn tròn hai mắt, “Quán quân Kanto thì tính cái gì? Quán quân cả nước thì tính cái gì? Tôi muốn mạnh hơn tất cả mọi người!” Lần đầu tiên không kiêng nể gì nhìn chằm chằm lão nhân, lần đầu tiên rộng to với thầy.

Sanada Genemon chẳng những không mất hứng, ngược lại đôi mắt mang ý cười, khẽ động khóe miệng, rất vừa lòng nhìn tôi.

“Lại đến!” Tôi rất có khí thế xoay người, nhanh chóng sải bước vào giữa sân.

Tình tâm ổn, bụng nhẹ nhàng di động, tụ khí đan điền. Tôi chuẩn bị tốt, mọi người lên đi!

Eo ngã ra sau, nửa người trên hơi khuynh, tránh thoát cú chém ngang của quân ắt. Dưới chân nhẹ chuyển, nghiêng thân tránh đi cú đánh bất ngờ của quân giáp bên cạnh. Nhìn thấy quân binh từ xa xa quát to một tiếng, giờ kiếm vọt về phía tôi. Thân thể hơi hơi hạ xuống, trực diện nhằm về phía ông ta. Quân binh đang chạy không liệu được tôi ngênh địch chính diện, dưới chân bị kiềm hãm, kiếm trúc bỏ từ trên xuống dưới nhằm vào mặt tôi. Chính là trong nháy mắt này, tôi đột nhiên tăng lực, nghiêng thân tránh thoát một kích này, cấp tốc đi đến gần ông ta. Tay trái gấp khúc, lấy khuỷu tay kẹp lấy kiếm trúc ghi xuống, tay phải nắm lại, khớp ngón tay của ngón giữa gồ lên, đánh mạnh vào huyệt tê trên cổ tay phải ông ta. Trong nháy mắt chống đỡ tay hấn mất lực, một phen đoạt được kiếm trúc.

Quân giáp, quân ắt lấy tư thế cơ bản dừng lại, quân binh ngơ ngác nhìn tay phải của mình.

Tôi ném đi vũ khí cướp được, một phen xóc lên mũ bảo vệ, hơi thở gấp nói với lão nhân Sanada: “Thầy, như vậy là được rồi chứ.”

“Ừ.” ngữ khí của Sanada Genemon bằng phẳng, vừa lòng nhìn tôi, “Huấn luyện buổi sáng kết thúc.” Tạm dừng một chút, dùng ngữ khí uy nghiêm nói: “Hashimoto Tomisaburo sẽ không ăn trưa hôm nay.” Xem quân binh ai oán, trong lòng tôi yên lặng xin lỗi: rất xin lỗi thầy, em cũng bắt đầu đi.

Đội sáu huấn luyện viên rời khỏi, lão nhân Sanada đi đến bên cạnh tôi, nghiêm túc chăm chú nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: “Biết ý nghĩa sâu xa của Tân Âm Lưu chúng ta là cái gì không?”

Thành thật lắc lắc đầu, tò mò nhìn thầy.

“Vô đao thủ.” Lão nhân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong mắt lóe ra ánh sáng vô tận, ” ‘Không giết người, chúng ta không giết mà thắng’, đây là nguyên lời của sư tổ. Tay không, chế trụ vô đao thủ của đối thủ, chính là ý nghĩa sâu xa cuối cùng của Tần Âm Lưu chúng ta.”

Giờ khắc này, thầy có vẻ trang nghiêm mà loá mắt, thân hình gầy gò có vẻ cao lớn dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bạn hồi trung học cơ sở X Học theo Hàm Đan*

(*Học theo Hàm Đan; học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có (thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rôm.)

Mặc áo len lộ đầu vai màu hồng nhạt rộng rãi, nửa người dưới một cái váy ngắn màu cà phê nhạt, mặc tất dài đến đầu gối, đeo một đôi ủng ngắn màu trắng, khoác một quai balo đơn giản màu trắng. Tôi khẽ hát nhỏ, mặt mày hớn hờ đi vào công viên tennis Shimo của Tokyo. Hôm nay là ngày diễn ra trận đấu cuối cùng của giải khu Kanto đoàn thể nam tennis bộ trung học phổ thông, hôm thứ bảy huấn luyện khiến tôi bỏ lỡ trận đấu ngày hôm qua của Kunimitsu, hôm nay tôi phải bồi thường cho cậu ấy, ha ha.

Mới vừa đi vào công viên, bỗng nghe thấy phía sau có một tiếng gọi khá xa lạ: “Nakamura Kimiko!” Nhìn lại, thấy một thiếu nữ ăn mặc thời trang vừa vẫy tay với tôi vừa chạy tới.

“Ủa? Musuko.” Tôi có chút kinh ngạc nhìn cô gái phía trước, “Okamoto Musuko.”

“Ừ, đã lâu không gặp, hình như cậu đẹp hơn trước kia đấy.” Okamoto đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lượt.

“Cám ơn, cậu cũng rất xinh đẹp.” ca ngợi thật tình.

“A, đây là sự thật mà. Nhưng trước kia trông cậu thật đúng là không nhìn nổi, bây giờ thì thuận mắt hơn.” cậu ấy cao ngạo nhìn tôi.

“Ha ha.” Tôi có lẽ cười cười, Okamoto Musuko chỉ là có chút thích làm náo động thôi, còn đâu thi đều tốt cả, hồi trung học cơ sở cũng không tiếp xúc với cậu ấy nhiều.

“Hôm nay cậu tới làm cái gì?” cậu ấy dựa vào thân cây bên cạnh, cảm giác có chút từ trên cao nhìn xuống.

“Đến đây đương nhiên là xem tennis, còn cậu?” Nhấn nạt bắt chuyện với cậu ấy.

Như là chỉ chờ tôi hỏi những lời này vậy, cậu ấy vừa lòng cười cười, có chút đắc ý nói: “Hôm nay tớ tới xem trận đấu của bạn trai, biết bạn trai tớ là ai không?”

Thành thật lắc đầu, cậu đến trường ở Shonan, tôi đến trường ở Tokyo, làm sao mà tôi biết? Muốn khoe ra thì cứ nói thẳng là được, lòng vòng quá.

“Bạn trai tớ là người đẹp trai nhất Shonan bọn tớ, rất có tiếng ở giới tennis nam trung học, Wakato Hiroshi. Thế nào, nghe nói qua đúng không?” Okamoto kiêu ngạo nói.

“Ha, nghe nói qua.” Kết giao với một bạn trai có đội fan điên cuồng, hẳn là cậu ấy rất vất vả, tôi có chút đồng tình nghĩ.

“Tớ biết mà.” cậu ấy có chút thương hại nhìn tôi, “Đừng hâm mộ, một ngày nào đó cậu cũng sẽ yêu đương. Nhưng mà có lẽ không gặp được mỹ nam như Hiroshi nhà bọn tớ đâu, được rồi, hẹn gặp lại.” Tùy ý vẫy vẫy tay với tôi, rồi nhanh chóng rời đi.

Kỳ thực chỉ là muốn khoe ra một chút thôi, cậu ấy thật đúng là không thay đổi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sân Tennis không giống kiếm đạo quán chúng tôi, tất cả mọi người đều tiến hành trận đấu ở một sân. Đi trong công viên tennis to như vậy, nhìn bao nhiêu sân Tennis giống nhau như đúc, mấy vạch đen sau đầu không ngừng xuất hiện.

“A, bạn gái của đội trưởng” Không cần quay đầu cũng biết, đây nhất định là bạn Echizen Ryoma đáng yêu.

Cười tủm tỉm xoay người, dùng giọng nói dịu dàng nói với cậu ấy: “Echizen-kouhai, chị không để ý em gọi chị là Nakamura-senpai đâu.” Thành công nhìn thấy gương mặt cậu ấy ửng đỏ, có chút khấn trương kéo kéo vành nón.

“Vâng, Nakamura-senpai.” đưa trẻ thật ngoan.

“Senpai, ngày đó đúng là rất tuyệt!” Momoshiro lớn giọng sùng bái nhìn tôi, “Mọi thành viên ở đây đều rất hâm mộ đội trưởng đấy, nhưng lại không có ai đến giải cứu em ra ngoài. Đúng là rất thảm, rất thảm”

“Ừa? Cô bé kia không phải là bạn gái của em sao?” Tôi chỉ chỉ Tachibana An đang cười nói với hai “fan Ryo” siêu cấp – Tomoko và Sakuno đằng sau cậu ấy, ái muội hỏi.

“Senpai! Đó không phải, không phải...” Momoshiro đỏ mặt giống như thạch lựu tháng tám vậy.

“Không phải cái gì? Không phải bạn bè bình thường?” Tôi đề thấp tiếng nói, xấu xa nháy mắt.

“Nakamura-senpai thật sâu sắc.” Ryoma liếc mắt, xấu xa nhìn Momoshiro Takeshi.

“Echizen! Em đừng có nói bậy!” hình như Lớn Giọng-kun có chút thẹn quá thành giận.

“Thôi, thôi, về vấn đề tình yêu của Momoshiro-kouhai, chúng ta tìm tòi nghiên cứu sau đi, hiện tại có thể nói với chị là sân diễn ra trận đấu của Seigaku ở nơi nào không?” Ho vài cái, khôi phục thành vẻ dịu dàng.

“Bọn em cũng phải đi xem trận đấu của các tiền bối, cùng nhau đi thôi, senpai.” mặt Momoshiro vẫn chưa hết đỏ ửng, xem ra “tình yêu Momo-Tachi” không phải là tin đồn.

Nhìn thấy đám nữ học sinh mặc “Rau xanh” quen thuộc cách đó không xa, biết được đã đến sân Seigaku. Đến gần, đám nữ vừa rồi còn điên cuồng đột nhiên tự động tách sang hai bên, nhường một con đường cho chúng tôi.

“Echizen, không nghĩ tới cậu ở giới trung học cũng có tiếng như thế.” Tôi nhìn nhìn cậu bé xinh đẹp bên cạnh, chế nhạo nói.

“Senpai, kỳ thực là chị có tiếng hơn.” Ryoma giật mình, bắt đắc dĩ nói.

“Sao?” Tôi nhìn quét chung quanh một vòng, chỉ thấy đám nữ sợ hãi lại khẩn trương nhìn tôi. Ừa? Tôi nghiêng đầu, nửa ngày cũng không hiểu.

“Senpai, lễ hội học viện Seigaku.” Echizen tốt bụng nhắc nhở.

Tôi đột nhiên trừng lớn mắt, lúc bão nổi, có nhiều người thấy sao? Có chút cứng ngắc ngẩng đầu, nhìn thấy tôi khó chịu, đám nữ đều bắt góc lui ra sau một bước. Tôi nào có khủng bố như thế chứ!! Cấm giận! (Tác giả Phi: cậu vốn rất khủng bố!)

Đi theo nhóm Momoshiro đến khán đài, bỗng nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của Fuji vang lên: “Hm ~ là ‘công chúa ác ma’ của chúng ta đến à.”

Hung hăng trừng cậu ta, không phải là ngày đó làm bại lộ cậu một chút thôi sao, sao lại vẫn còn ghi hận chứ?

“Nhờ phúc của Nakamura-san, ngày đó bọn tớ may mắn nhìn thấy cảnh tượng băng sơn đồ sộ hòa tan đấy.” inui Sadaharu nâng nâng mắt kính, im hơi lặng tiếng hiện ra bên trái tôi, “Bình thường, khả năng Tezuka mỉm cười là 1%, khả năng chủ động ôm nữ sinh là 0%. Không, phải nói nếu có thể dùng số âm để biểu hiện số phần trăm, thì khả năng là -100%.” Nói xong, khép laptop lại, tươi cười gian trá với tôi.

Tốt, Đầu Nhím, cho tới bây giờ, người duy nhất chưa bị tôi trả thù chính là cậu. Chờ đấy, một ngày nào đó tôi sẽ làm cậu tự động im lặng.

“Kimiko.” Một tiếng dịu dàng gọi, khiến tôi tỉnh táo lại từ suy nghĩ tà ác.

Chậm rãi quay đầu, mỉm cười như mưa thuận gió hoà: “Kunimitsu, trận đấu hôm nay có lên nhé!”

“Ừ.” Cậu ấy nhè nhẹ trả lời, trong đôi mắt tràn đầy sự vui vẻ. Kunimitsu mặc trang phục thể thao có phong thái khác với bình thường, nếu nói bình thường, cậu ấy là lòng hồ sâu, thâm trầm mà lãnh liệt. Vậy thì bây giờ cậu ấy giống như nước suối chảy mạnh nơi vùng núi, toàn thân phát ra sự linh động mà trong trẻo.

“Tay phải của cậu có gì vậy?” Mèo Lớn Kikumaru tò mò nhìn chăm chăm cổ tay tôi.

Không hổ là tuyển thủ có thị lực xuất sắc nổi danh, vừa rồi hơi hơi giật tay phải, ống tay áo chỉ hơi hé lộ ra một góc bé tí, cậu ấy đã nhìn thấy.

Giơ tay phải lên, ống tay áo trôi xuống, người chung quanh tò mò thò đầu đến gần.

“Là khuôn trọng lực, đại khái là nặng 2kg.” mắt kính của inui Sadaharu lờ ra một tia ánh sáng, chuẩn xác đánh giá ra sức nặng.

“Ừa? Vì sao Nakamura-san lại đeo khuôn trọng lực vậy.” Bảo mẫu Oishi quan tâm nhìn tôi.

“Tay trái của tớ bị thương, tạm thời không thể luyện tập, thầy muốn tớ tăng mạnh lực tay phải, cho nên yêu cầu tớ đeo khuôn trọng lực.” Nhấn nại giải thích.

“Nakamura-sensei thật nghiêm khắc.” Mèo Lớn chớp mắt to đáng yêu, đồng tình nhìn tôi.

Trận đấu rất cực kỳ lấy tỉ số áp đảo 6-0 mà kết thúc, Seigaku lấy 3-0 chiến thắng Josei Shonan. Nhìn Wakato Hiroshi cảm giận rồi đi, cùng với Okamoto Musuko phía sau cậu ta, về mặt sơ hãi không dám tiến lên. Tới quay đầu cùng Kunimitsu nhìn nhau, trong lòng yên lặng nói: thứ tôi muốn không phải là

mê luyện đi theo cậu, mà là cùng cậu ấy sống vai mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vật biểu tượng X Hỏa điểm và nước biển

“Alo.” Nhìn màn hình nhấp nháy, ấn phím call.

Trong microphone truyền đến tiếng rít gào, tôi nhắm mắt lại, vươn dài cánh tay, đưa di động ra xa. Chờ tiếng rít ở đầu bên kia dần dần nhẹ nhàng chậm chạp, tôi mới để máy điện thoại kia tới gần sát bên tai.

“Ừ, ừ, biết rồi, trường học bọn mình đang dẫn đầu hay là lạc ở phía sau?” Tôi vừa gật đầu, vừa hỏi.

“2-2 à, nhờ ai với à?” các thành viên câu lạc bộ Seigaku thò đầu đến gần, vẻ mặt tò mò.

“Biết rồi mà, biết rồi mà, tớ đến ngay lập tức.” Nhận mệnh đáp ứng, “Không phải là Mukahi nhà cậu bị đá bại sao? Có tất yếu phải gào to như rồng lửa không vậy?” Cuối cùng vẫn không nhận được chế nhạo Yuki vài câu.

“Cậu mau cút đến đây cho tôi!” một tiếng bạo rống oanh tạc tai phải của tôi, tai bắt đầu ù lên, người chung quanh nghe thấy đều đồng tình nhìn tôi.

“Ha ha, không biết nhìn người, vô ý kết bạn, ha ha ha.” Tắt điện thoại, bắt đầu dĩ cười cười, sau đó xoay người nhìn Kunimitsu, “Bên kia, Hyoutei bọn tớ và Rikkaidai đang thi đấu vòng bán kết, tỉ số tạm thời là 2-2, trận cuối là Atobe vs Yukimura. Yuki hạ mệnh lệnh muốn tớ đi cổ vũ, tớ đến đó xem thể nào đã nhé.”

“Cùng đi.” Cậu ấy đeo balo thể thao, trong đôi mắt nổi lên sự hứng thú sáng rọi.

“Trận này đáng giá chú ý, mọi người, chúng ta đi xem đi.” Yamato Yudai như đắm chiêu, cười cười, xoay người nói với người Seigaku.

“Vâng!”

Khi đoàn người đi đến sân Tennis kia, bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc đáng dọa người. Các nam sinh mặc đồng phục Rikkaidai và Hyoutei, ai cũng buộc dải vải ghi hai chữ “Tất thắng”. Mà hai bên sườn, đội cổ động viên nữ mặc áo xanh vấy vàng, cầm hai quả bóng màu vàng trong tay – màu tượng trưng cho Rikkaidai, và cảnh tượng tuyệt vời của Hyoutei — toàn bộ thành viên câu lạc bộ Tennis nam kéo hết đến hô hào. Đúng là cảnh tượng đồ sộ, nghe mà rộn cả người.

Tôi hơi cúi đầu, nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Đột nhiên, đám nam sinh Hyoutei nhìn về phía tôi, cầm loa, kêu to: “Nữ thần Thắng Lợi của Hyoutei chúng ta đến!” “Hyoutei tất thắng!” Mấy tiếng quát to này hoàn toàn làm vị trí của tôi bại lộ. Trên khán đài, Yuki vắt chéo hai chân ngồi trên ghế tựa, ánh mắt lạnh lùng liếc tôi, hung hăng đập quạt trắng trong tay một cái. Bên cạnh, Mai vừa sợ hãi nhìn cậu ấy, vừa đồng tình nhìn tôi.

Ha, biết rồi, đã biết rồi, tớ đến ngay đây, nhưng mà tôi đâu phải vật biểu tượng! Căm giận nhìn đám nam sinh Hyoutei đang sôi trào nhiệt huyết kia, quay đầu rất có lỗi nói: “Kunimitsu, tớ đi trước nhé.”

“Ừ, giữa trưa cùng nhau ăn cơm.” Tezuka nhẹ nhàng nói, cậu ấy đều sáng tỏ và hiểu rõ.

Cấp tốc trình diện trên khán đài, ngồi xuống ở chỗ cách Yuki xa nhất. Lúc này, Yukimura còn đang trong sân làm nóng thân bỗng đi về phía tôi, vẻ mặt thoải mái mà nói với tôi: “Nakamura tới để cổ vũ cho tớ à?”

“Ừ!” Tôi nắm chặt nắm tay, mỉm cười nhìn cậu ấy, “Yukimura-kun, cố lên!”

“VẬY CÒN ATOBE-SAN?” Cậu ấy cười cười liếc ‘Nữ Vương’ đang khoác áo khoác trơn mắt nhìn tôi.

“Atobe-kun cũng cố lên nhé!” Tôi vẫy vẫy tay với Thủy Tiên Atobe, sắc mặt Nữ Vương bắt đầu chuyển từ u ám trời quang, khẽ hừ một tiếng rồi đi thẳng.

“Xem ra Nakamura-san không hề bất công.” Nữ Thần cười giống như một luồng mây trắng, dịu dàng mềm yếu.

“Trận đấu với thể lực ngang nhau là điều tuyển thủ muốn nhất, không phải sao?” Tôi chớp chớp mắt với cậu ấy.

Yukimura hơi hơi sững sốt, sau đó mỉm cười khuyh quắc khuyh thành.

“Nakamura Kimiko!” Tiếng một cái quạt giấy đánh mạnh xuống vang lên, Yuki mặc kệ hình tượng đứng trên ghế tựa, nổi giận, “Cậu mau đến đây cho tôi!”

Đầu tôi co rụt lại, xin lỗi cười cười với Yukimura, xám xịt cụp đuôi ngồi bên cạnh Yuki.

“Có biết kết cục nếu thông đồng với địch đang thời chiến là cái gì không?” Yuki trầm giọng tới gần tôi, phát ra từng trận khí lạnh.

Trong lòng run sợ lắc đầu, rùng mình nhìn Matsumoto Yuki đã mất đi lý trí.

“Thông đồng với địch đang thời chiến, hẳn là lột da rút xương, nghiền xương thành tro!” Là kẻ nào không biết tốt xấu còn lửa cháy đổ thêm dầu! Tôi hung tợn quay đầu lại, thấy bá tước điện hạ đang thích ý bám vào người Kabaji, mái tóc hồng xinh đẹp khẽ động, giọng nói trong trẻo nhàn nhạt nói.

Cái tên ngu ngốc! Tôi lập tức đoạt lấy quạt giấy vô địch của Yuki, hung hăng phi về phía cậu ta. Bỗng Kabaji vurun một cánh tay cường tráng mạnh mẽ, tiếp được một kích này cho Konokie.

“Anata...” Bá tước sùng bái nhìn Kabaji, nũng nịu nói, “Có Anata ở bên, nên Kono-chan không sợ gì cả.”

Cả người run rẩy, nổi da gà, cậu sợ hãi á? Cậu có dây thần kinh sợ hãi á? Cái ngày mà bắt cóc người ta, thần kinh sợ hãi chạy đi đâu thế? Cái tên vô địch háo sắc siêu cấp! Căm giận trừng cậu ta.

“Hyoutei! Hyoutei! Hyoutei! Hyoutei!” Trong tiếng gọi ầm ĩ đều nhịp, Nữ Vương xuất trường một cách thần thánh. Đột nhiên cậu ta chỉ tay trái lên bầu trời, đội cô động viên bắt đầu thay đổi lời kịch: “ATOBÉ! ATOBÉ! ATOBÉ! ATOBÉ!”

Sau đó, hoa Thủy Tiên Atobe hơi vung vẩy tay trái, mọi người lập tức theo cậu ta chỉ huy mà hô to: “Người thắng chính là Hyoutei! Người thắng chính là Hyoutei! Người thắng chính là Hyoutei! Người thắng chính là Hyoutei!”

Thủy Tiên Atobe huy vọt chỉ về phía Nữ Thần đối diện, “Khúc biến tấu ” truyền đến: “Người thắng chính là atobe! Người thắng chính là atobe! Người thắng chính là atobe! Người thắng chính là atobe!”

Nữ Vương duỗi hai tay ra, vẻ mặt say mê. Tiếng hô cổ vũ như sóng thần biến thành: “Người thắng chính là Hyoutei! Người thắng chính là Atobe! Người thắng chính là Hyoutei! Người thắng chính là Atobe!” tiếng la càng lúc càng nhanh, tiết tấu tăng lên rõ ràng.

Phách! Thủy Tiên Atobe búng tay một cái, toàn bộ yên tĩnh. Ném chiếc áo thể thao màu xanh bụi lên không trung, Atobe đứng dưới ánh mặt trời chói mắt, tiếng nói uyển chuyển nói: “Chính là ta!” đội cô động viên Hyoutei nháy mắt điên cuồng.

A... Tôi ôm trán thở dài, nghi thức xuất trường thật đúng là hoa lệ...

°°∩∅,,,∅∩°°

“Hyoutei vs Rikkaidai! Trận đấu đánh đơn thứ nhất kết thúc, điểm số 6-7, Rikkaidai lấy 3-2 tiến vào trận chung kết!” tiếng của trọng tài vang lên trong sân đấu yên tĩnh có vẻ đột ngột.

Bốn phía sân, mọi người không nói một lời, hoàn toàn im lặng, chỉ ngây ngẩn nhìn giữa sân. Trên đất là hai người đang quỳ xuống, đầu thờ dốc kịch liệt. Bàn tay phải giơ lên ngăn trở ánh mặt trời bắn thẳng đến, thiếu niên gầy yếu đeo khăn màu vàng sam trên trán ngã dưới mặt đất, thân thể pháp phòng kịch liệt.

Trên khán đài, vài nữ sinh ôm nhau, cúi đầu khóc nỉ non. Lòng ngực tôi phảng phất như toát lên một luồng nước lũ, trải qua cao nguyên lao xuống hiểm trở, cảm thụ hào khí của vùng đất bằng, thể nghiệm sự gian khổ sau khi cọ rửa ở vùng châu thổ, cuối cùng trầm sông đổ về biển bình tĩnh. Đúng là một trận đấu rất tuyệt vời, mị lực của thể thao toát ra ở từng cái vung vọt, tận tình triển lãm mỗi khi góc áo bay lên. Hai người có thể lực ngang nhau, chẳng phân biệt được, sần sần như nhau, cuối cùng tiến hành gần nửa giờ mới miễn cưỡng phân ra thắng bại. Một người là đế vương Hyoutei kiêu ngạo tự tin, một người là Nữ Thần Rikkai dịu dàng kiên cường. Một người là hỏa diễm, một người là nước biển.

Nghiêm nghị đứng dậy, vỗ mạnh hai tay vào nhau. Đám đông trên khán đài đều ào ào đứng dậy, khắp nơi vang lên tiếng vỗ tay chân thành cảm động.

Atobe chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh Yukimura, vurun tay phải: “Giải đấu cả nước tái chiến!” Trong mắt tàn mát ra sáng rọi hoa mỹ, ý chí chiến đấu bất diệt, đế vương ung dung kiên nghị.

“Ha ha, cậu còn không được.” Bất lấy tay Atobe, Yukimura dần dần đứng lên. Đôi mắt màu tím toát ra sự sáng khoải, cũng tàn mát ra khí thế bất bại của Rikkai.

Lẳng lẳng đưa cho Yuki một tờ khăn giấy, cậu ấy run rẩy nhận lấy. Nước mắt theo khe hở chậm rãi rơi xuống, bà vai hơi hơi run run. Tôi vurun người ôm lấy cậu ấy, cô gái này đã đem toàn bộ sự nhiệt tình vào câu lạc bộ Tennis: “Yuki, chúng ta có thể nhận lấy thất bại, nhưng mà không thể quên thất bại.” Nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cậu ấy, “Cậu xem kìa, bọn họ còn chưa nhận thua đâu.”

Yuki chậm rãi ngừng đầu, hai mắt đắm lệ mộng lung nhìn các đồng đội chung quanh. Về thanh xuân dào dạt hiện lên gương mặt, đôi mắt kiên định không dời, dưới đồng phục màu xanh xám của đội là trái tim kích tình nhiệt huyết.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Kể chuyện cười X Quyết chiến Rikkaidai

Giữa trưa, ba đội ngũ ngoài ý muốn gặp trong phòng ăn của công viên. Hyoutei trầm mặc, Rikkai mệt mỏi, còn có Seigaku như đang đắm chiều. Không khí đè nén, yên tĩnh đáng sợ.

“Hyoutei vs Rikkai, HyoRik. Ha ~” câu cười chẳng ra làm sao, thì ra là Amane Kaoru của trung học cơ sở Rokkaku.

“Ngu ngốc!” Cậu ấy bị Kurobane Hirukaze – cậu bạn hợp tác đã lên bộ trung học phổ thông, phi một đá chuẩn xác trúng cái gáy cậu ấy.

Nhưng cậu bạn hay kể chuyện cười này hiển nhiên vẫn đắm chìm trong thế giới của mình: “Rikkai vs Seigaku, RikSei. Ha ~”

“Bất trị!” đúng là một kích linh hoạt lưu loát, Amane đã đổ xuống đất.

Thành viên câu lạc bộ Tennis ba trường học đen mặt nhìn hai người họ, không khí áp lực càng thêm trầm trọng.

“E hèm.” Tôi lên tiếng đánh vỡ không khí xấu hổ, không thể cứ tiếp tục như thế, xem ra chỉ có thể để bản thân tài ra tay. Tôi đứng dậy, đi đến bàn của Hyoutei. Chỉ vào đồ ăn của Yuki và bá tước, hỏi rất nghiêm túc: “Hồi trước, có một khối bít tết năm phần chín và một khối bít tết bảy phần chín gặp nhau ở trên đường, vì sao bọn họ không chào hỏi nhau?”

Các cậu ấy đều mang vẻ mặt không biểu cảm lắc lắc đầu. Tôi đứng thẳng lưng, lớn tiếng nói: “Bởi vì chúng nó ‘Không quen!’”

(Tojikachan: Từ ‘quen’ và ‘chín’ trong tiếng hán việt đều là ‘thực’ :))))))

“HAHAHA ~” Amane -kouhai cười lớn, những người khác kinh ngạc nhìn tôi, xem ra chỉ có thể thêm liều!

Đi đến trước mặt Yukimura, chớp mắt hỏi cậu ấy: “Động vật gì dễ trượt chân nhất?”

Nữ Thần cười cười lắc đầu. Tôi đắc ý vươn tay phải, tuyên bố đáp án: “Là hồ ly.”

“Vì sao?” Mèo Lớn ghé vào trên bàn tò mò hỏi.

“Bởi vì nó giao hoạt (chân trượt).” Nói xong tôi đắc ý nhìn chung quanh, ngoài vài vị cường giả cá biệt ra, mọi người đều chống vó.

(Tojikachan: Từ ‘trượt’ trong tiếng hán việt là ‘hoạt’ :))))))

Tôi tiến đến trước mặt Ryoma đội lệch mũ, mắt mèo đại ra, tôi thần bí hỏi: “Biết sữa mẹ là gì không?”

Echizen chớp chớp mắt, không lên tiếng. Bên cạnh, Momoshiro gian nan đất đứng dậy khỏi đất, lớn tiếng trả lời: “Đương nhiên là bò sữa!”

“Hm ~ hm ~ sai!” Tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tốt bụng công bố đáp án, “Mẹ của nó là hoa!”

“Sao cơ?” Mọi người ào ào bật dậy, kinh ngạc nhìn tôi.

“Bởi vì hoa sinh sữa, ha ha ha ha.” Tôi vui vẻ cười ha ha, vừa quay đầu phát hiện mọi người lại ngã xuống đất lần nữa.

(Tojikachan: Từ ‘hoa sinh’ trong tiếng hán việt là ‘đậu phộng’, cho nên cụm từ ‘hoa sinh sữa’ tức là ‘sữa đậu phộng’ :))))))))))

Ngồi trở lại bên cạnh Kunimitsu, đắc ý nói với cậu ấy: “Mấy truyện cười tớ kể rất kinh điển đúng không!”

Kunimitsu bất đắc dĩ nhìn nhìn mọi người vẫn còn cười to trên đất, yêu chiều nhìn tôi, mỉm cười.

“Nakamura-san, công lực kể chuyện cười có thể đứng trước mười người trong giới trung học.” Đối diện, Inui Sadaharu lại bắt đầu viết viết vẽ vẽ, được lắm, công lực của cậu thâm hậu thật đấy, nhìn nhìn Fuji bên cạnh cậu đều cười đến mức lộ ra đôi mắt xanh rờ.

Được, nhất định phải tung một chiêu trúng đích! Tôi dịu dàng nhìn Inui, chỉ vào com đậu đen của cậu ta, cực kỳ nghiêm túc nói, “Có một ngày, đậu xanh tự sát nhảy từ tầng 5 xuống, chảy rất nhiều máu, biến thành đậu đỏ.” Thành công khiến cho cậu ta chú ý, tôi nói tiếp, “Nó luôn luôn bốc mùi, luôn luôn bốc mùi, vì thế lại biến thành đậu tương.” sắc mặt Inui bắt đầu xanh lại, tôi bắt đầu tung một kích cuối cùng, “Sau đó, vết thương của nó rốt cục kết sẹo,

“Alo? Mẹ ạ.” Tôi đi ra xa khỏi chỗ đang Seigaku chúc mừng, ấn nghe điện thoại. “Sao? Bây giờ mẹ đang ở nhà Tezuka?” Tôi ôm điện thoại kêu to, “Mẹ và bố cùng đi thăm ông nội Tezuka? Sao không gọi con với?”

“À, hôm nay con có việc cho nên ra ngoài sớm.” Mẹ đang vui đầu oán tôi sáng sớm đã không thấy đâu, tôi dùng chân trái đá đá mấy hòn đá bên chân, chậm rì rì giải thích, “Vâng, con đã biết rồi, lát nữa con đến.”

Tắt điện thoại, tôi vội vàng chạy đến bên cạnh Kunimitsu: “Bố mẹ tớ đến thăm nhà cậu, Kunimitsu, tớ đi trước nhé!” Nói xong xoay người định chạy đi.

Một bàn tay thanh tú thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay phải của tôi, tiếng nói lạnh lạnh truyền đến: “Cùng đi, chờ nghỉ thức trao giải kết thúc, chúng ta cùng nhau trở về.” Nhìn đôi mắt phượng đang mỉm cười của cậu ấy, tôi bất giác gật gật đầu.

“A! Thì ra các cậu đã đến giai đoạn này rồi à!” Kikumaru khoa trương kêu to.

Nhóm Seigaku tò mò, ái muội nhìn chúng tôi, dùng giọng đáng ghét nói: “A ~ đã gặp gia đình rồi!”

“Các cậu nghĩ linh tinh cái gì thế! Là cha mẹ tớ muốn cảm ơn ông nội Tezuka đã trợ giúp nên mới đến nhà!” Tôi xấu hổ đỏ mặt, bối rối gượng chân giải thích.

“Ồ~ đã gọi là ông nội rồi.” Gấu Nhỏ Fuji vuốt cằm, cười tủm tỉm nhìn tôi, tiếng nói quý dị.

Đám người xung quanh lập tức lộ ra biểu cảm sáng tỏ, giống như đang nói “Xem kia, cậu bị bại lộ rồi”.

Tôi tức giận thở dốc kịch liệt, thoáng nhìn thấy Kunimitsu mỉm cười nhìn tôi, vẻ mặt thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thiếu nữ ngược ngùng X Rượu ngon

“Bác gái, cháu chào bác. Hôm nay cháu đến quá rầy, thật sự rất xin lỗi.” Tôi cúi người chào, cúi đầu cung kính nói.

“Kimiko, lâu như vậy rồi cũng không đến thăm bác, thật nhẫn tâm quá.” phu nhân Ayana cười tủm tỉm nhìn tôi, dịu dàng oán giận.

“Thật sự rất xin lỗi, về sau nhất định cháu lại đến thăm nhà.” Tôi xin lỗi cười cười.

“Ủa? Cháu và Kunimitsu đụng nhau ở trên đường?” phu nhân Ayana nhìn thấy Tezuka đứng ở phía sau tôi, kinh ngạc hỏi.

“Ha ha.” Tôi khờ cười vuốt đầu.

“Bọn con cùng nhau trở về.” Kunimitsu rõ ràng trả lời.

“Cùng nhau?” phu nhân Ayana há to miệng, nhìn chúng tôi.

“Ồ? Kimiko-chan đến rồi à.” Mẹ nhô đầu ra khỏi phòng khách, sau đó bước nhanh đến cửa “Sáng sớm hôm nay, Kimiko-chan đã đi ra ngoài, làm hại mẹ và bố con phải do dự có nên đến đây trước hay không.”

“Hôm nay là ngày Kunimitsu nhà tớ tham gia giải đấu khu vực Kanto, sáng sớm cũng ra ngoài.” phu nhân Ayana quay đầu lại, kinh ngạc vui mừng nhìn mẹ tôi.

“Chẳng lẽ là?” Bà Nakamura Chie dựa vào kinh nghiệm sáng tác tiểu thuyết thiếu nữ nhiều năm, lập tức hiểu bác gái ám chỉ.

Hai người mẹ giống như trứng sỏ xổ hàng chục triệu, mở to mắt chờ mong nhìn chúng tôi.

“Ha ha.” Vẫn là chiêu cười ngây ngô, nhưng trên mặt bất giác đã đỏ ửng.

“Vâng, chúng con đang kết giao.” Giọng nói trong trẻo của Kunimitsu vang lên, tôi kinh ngạc ngừng cười.

“Cháu chào bác gái, cháu là Tezuka Kunimitsu, lần đầu gặp mặt xin giúp đỡ nhiều hơn.” Kunimitsu lễ phép chào mẹ tôi, “Không đến nhà bác chào bác, cháu thật sự rất xin lỗi.”

kẻ sọc của vài caro' đấy. Sau khi gia đình mẹ chuyển đến Osaka, liền mất liên hệ với các bạn trung học cơ sở. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp lại ở đây, càng không nghĩ tới thì ra Ayana là fan mê sách của mẹ, càng không nghĩ tới là con của chúng ta còn đang kết giao!" Nói xong cùng bác gái khẽ cười rộ lên.

"Ha ha." Tôi có lệ cười cười.

"Lần trước, lúc Kimiko đến nhà chúng tớ, tớ đã cảm thấy cô bé và Kunimitsu có chút mờ ám rồi." phu nhân Ayana chớp chớp mắt, đáng vẻ như đang nhớ lại.

"Sao?" Mẹ tò mò nhìn bà ấy, "Bọn họ thế nào cơ?"

"Chính là liếc mắt đưa tình ấy, ánh mắt nhìn nhau đầy tình cảm" bác gái vừa nói vừa bắt chước, khiến mẹ kinh ngạc thốt lên mấy lần.

Kunimitsu à, cậu nhanh chóng xuất hiện đi, tớ đã không chịu nổi hai vị này rồi! Tôi cúi đầu, không nói một lời. Ngậy người một cái, "rầm" một tiếng, đầu đụng vào bàn trà. Vuốt cái trán, xấu hổ ngẩng mặt lên.

Mẹ buồn cười nhìn tôi: "Cho tới bây giờ, mẹ chưa từng thấy Kimiko-chan thẹn thùng như vậy đâu!"

Một lát sau, sắc trời dần dần tối, bác gái nhìn đồng hồ, chậm rãi đứng lên: "Cũng gần đến giờ rồi, bác muốn đi chuẩn bị cơm chiều."

"Ayana, tớ đến giúp cậu đi." Mẹ cũng đứng lên.

"Không cần không cần, cậu là khách, sao có thể không biết xấu hổ nhờ cậu tới phòng bếp chứ." phu nhân Ayana lắc lắc tay, dịu dàng cự tuyệt.

"Ai nha, khách khí cái gì." Mẹ kéo bác ấy đi ra ngoài.

"Vây... thôi được rồi." bác gái rốt cục thỏa hiệp, trước khi rời đi, còn với ái muội nháy mắt với tôi mấy cái, "Nếu Kimiko cảm thấy nhàm chán, thì đi tìm Kunimitsu tán gẫu đi. Lúc này, chắc thằng bé cũng tắm xong rồi, lên tầng hai quẹo trái, phòng thứ hai chính là phòng Kunimitsu đấy."

Cẩn thận đi lên lầu hai, quẹo trái, đi đến trước cửa phòng thứ hai, tay phải nhẹ nhàng gõ hai cái lên cửa.

"Mời vào." Bên trong vang lên tiếng nói quen thuộc.

"Kunimitsu." Tôi đẩy cửa mà vào. Dưới ánh trời chiều, Tezuka mặc quần áo đơn giản, phủ một chiếc khăn lông lên đầu, mái tóc ngắn màu lá cọ thấm nước, nhỏ giọt xuống, không có mắt kính che, đôi mắt phượng ấy như muốn câu hồn. Đúng là tú sắc khả com*, đúng là một bức tranh mỹ nam tắm làm người ta phun máu. Tôi nuốt nuốt nước miếng, dùng móng tay bóp bóp bàn tay, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh. Điều chỉnh hô hấp, dần dần trầm tĩnh lại.

(Tojikachan: *Tú sắc khả com: vẻ đẹp có thể thay com)

"Bác gái và mẹ tớ đi làm com, một mình tớ hơi nhàm chán, cho nên đến tìm Kunimitsu." Tôi cuộn cuộn tóc che giấu.

"Ừ, cậu ngồi đi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau xuống." Khóe miệng cậu ấy khẽ nhếch, mỉm cười nhìn tôi.

A~ Dừng dừng ánh mắt như vậy quyền rũ tớ chứ, không chịu nổi! Trong lòng giống như bị móng vuốt mèo gãi vậy, không được, nhất định phải nhin xuống, nhin xuống. Tôi nhẹ nhàng mở túi xách ra, lấy một chiếc hộp nhỏ: "Kunimitsu, đây là quà tháng lợi."

Cậu ấy lẳng lặng tiếp nhận, cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc băng cổ tay màu xanh.

"Nhìn thấy băng cổ tay của Kunimitsu hơi cũ, hôm nay lúc đi ngang qua cửa hàng thể thao, tớ giúp cậu chọn một cái. Dù sao Kunimitsu nhất định sẽ lấy được quán quân giải đấu khu vực Kanto, cho nên tớ mua làm quà." Tôi khẩn trương nhìn cậu ấy, có phải trông nó rất bình thường không.

"Cám ơn, tớ rất thích." Cậu ấy đeo băng cổ tay lên, mỉm cười chân thành với tôi.

A~ Say mê, tôi sắp té xỉu! Vui vẻ lắc lắc đầu, không cẩn thận làm tóc cuộn phải nút áo của cậu ấy. Chân tóc trên da đầu nhói lên, khiến tôi bất giác va phải ngực cậu ấy, cậu ấy bị mất thăng bằng, ngã xuống giường.

Cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên chóp mũi, tôi vuốt tóc, cẩn thận ngẩng đầu. Nhìn thiếu niên tuổi teen túấn túấn trong gang tấc, rõ ràng cảm nhận được hô hấp ấm áp, tôi hơi há miệng, ngơ ngác nhìn cậu ấy.

"Tớ không có ý." Tôi ngây ngẩn mở miệng.

Cảm giác được lồng ngực cậu ấy hơi rung động, Kunimitsu cúi đầu cười khẽ: "Lại sắp té xỉu à?"

"Hà?" Kinh ngạc nhìn cậu ấy, sau đó nhớ tới cú ngã xấu hổ trong buổi tối ở Kyoto, sắc mặt đỏ bừng, lần thứ hai tôi bỏ nhào vào băng son điện hạ! A!!!! Mau cho tôi một tia sét đánh chết tôi đi!!!

Đột nhiên cảm thấy lưng mình có bàn tay chạm mạnh vào, thân thể bị xoay chuyển, ngay sau đó tôi nằm ở trên giường. Trùng lớn mắt, nhìn thấy khuôn

mặt dần dần tới gần, khăn trương ngừng hô hấp.

Cánh môi phủ lên đôi môi mỏng ẩm áp mềm mại, trên chóp mũi là hơi thở độc đáo của cậu ấy. Cảm giác được sự nhu tình của cậu ấy, chạm đến độ ấm của cậu ấy, tôi không kìm lòng được nhắm hai mắt lại, hai tay nhẹ nhàng đặt ở sau cổ cậu ấy. Đôi môi toát lên hương thơm, điện giật tê tê chảy trong lòng. Cánh môi mỏng manh khẽ cắn môi dưới của tôi, khiến tôi không khỏi rên rỉ. Bàn tay trên lưng tôi thoáng ra sức, chúng tôi găt gao ôm nhau. Cảm nhận được độ ấm nóng rực của đôi phương, nghe được tim đập nhanh của nhau. Trong buổi chạng vạng, dưới ánh nắng chiều hoa mỹ như vậy, cậu biến thành một làn gió mát khẽ chạm vào tóc, tóc biến thành gợn sóng trên mặt nước, khi cậu đến gần, khi dịu dàng khẽ hôn. Cậu ủ thanh xuân thành rượu ngon, liên tiếp đưa đến bên môi tôi, một ly, hai ly, ba ly...

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Hai người ngọt ngào X Bồ hóa đá

Say mê, say mê, như là mây bay bị gió mát dắt đi, như là thuyền con dập dòn theo sóng trong trái tim, như là tiếng nhạc run rẩy dưới dây đàn, như con chim oanh hót nhỏ trong cánh xuân. Cả trái tim trầm chuyển ngàn hồi, hai trái tim ý loạn tình mê, giờ phút này, trời đất như chỉ còn lại mình tôi và cậu.

Dài lâu giống như một vạn năm, ngắn ngủi giống như trong nháy mắt, cánh môi chợt lạnh, hai mắt chậm rãi mở. Kunimitsu chống hai tay xuống hai bên đầu tôi, lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt khẽ chuyển, tình ý tỏa bốn phía. Cậu ấy nhẹ nhàng gỡ lọn tóc của tôi ra khỏi cúc áo, cúi người dịu dàng hôn lên trán tôi. Tôi khẽ mỉm cười, trong lòng đầy vui sướng.

Được cậu ấy nhẹ nhàng kéo lên, tôi chậm rãi ngồi dậy, tôi gần trong lòng cậu ấy. Cảm giác được ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc tôi, tôi lẳng lặng tựa vào trong lòng cậu ấy. Hôn là sự thì thầm giữa người yêu với nhau, giờ phút này, chúng tôi cùng hưởng thụ hạnh phúc trong yên tĩnh.

“Kunimitsu, Kimiko, mau đi xuống...” Ở cửa bỗng vang lên một tiếng nhắc nhở mềm nhẹ, nhưng lại đột nhiên im bật.

Định thần lại, ngơ ngác nhìn bác Ayana ngoài cửa, tôi và Kunimitsu lập tức tách ra. Tôi xấu hổ dùng mũi chân ma sát sàn phòng, gương mặt lại không thể che dấu nổi vết đỏ ửng. Kunimitsu cấp tốc cầm lấy mắt kính, che giấu sự chột dạ của mình.

Không khí vẫn còn quý dị, Kunimitsu đánh vỡ trầm tĩnh: “Chúng ta đi xuống đi.”

Vụng trộm nhìn cậu ấy một cái, cúi đầu đáp: “Ừ.”

Giờ phu nhân Ayana mới định thần lại, ánh mắt kinh ngạc vui mừng nhìn chúng tôi, bên miệng kéo lên nụ cười dịu dàng: “Hai người bố đã trở về rồi, cùng nhau xuống chào đi.” Từng câu từng chữ đều hàm chứa thâm ý, khiến tôi không khỏi ngượng ngùng cắn môi dưới.

Lẳng lặng đi bên cạnh Kunimitsu, chậm rãi đi theo phía sau bác gái. Trong lòng có chút bất an, giống như một đứa trẻ bị phát hiện căn cứ bí mật vậy. Tôi rất khấn trương, bỗng tay bị Kunimitsu nhẹ nhàng nắm lấy, cậu ấy trấn an nhìn tôi, trên tay yên lặng truyền lại sự cổ vũ, đột nhiên cảm thấy thật yên tâm, không còn lo âu nữa. Phía trước, phu nhân Ayana thoáng nhìn về phía sau, tôi định tránh thoát tay cậu ấy, nhưng cậu ấy không cho tôi cơ hội, găt gao nắm lấy.

Đi đến dưới lầu, sắp đi vào nhà ăn, cậu ấy mới nói tay ra. Oán hận nhìn cậu ấy một cái, cậu ấy chỉ kiên định nhìn tôi, khóe miệng khẽ cười.

“Kunimitsu, mau tới chào bác Nakamura.” Tezuka Kuniharu vẫy vẫy tay, ý bảo Kunimitsu đi qua.

“Bác Nakamura, cháu là Tezuka Kunimitsu, lần đầu gặp mặt, mong bác chiếu cố nhiều hơn.” Kunimitsu đi qua, cung kính cúi chào.

“Ừ, ừ. Nghe ba cháu nói cháu biết câu cá?” Bồ ôn hòa hỏi.

“Vâng, lúc rảnh, cháu hay cùng cha đi thả câu.” Kunimitsu ngồi quỳ ở phía trước hai người bố, lễ phép trả lời.

“Đầu năm nay, càng ngày càng ít người trẻ tuổi có thể yên tĩnh hưởng thụ lạc thú khi thả câu, bác vừa thấy cháu là biết cháu chính là một thiếu niên ổn trọng rồi.” Bồ khích lệ thật tình.

“Chú Tezuka, cháu chào chú, chúng ta lại gặp mặt rồi, hôm nay nhà cháu đến quấy rầy.” Tôi ngồi quỳ ở bên cạnh Kunimitsu, cúi chào với Tezuka Kuniharu.

“Ừ, chào cháu. Mà senpai à, anh có phúc khí quá, có hai cô con gái xinh đẹp nhu thuận như vậy. Đặc biệt cô con gái nhỏ này, tuổi còn trẻ mà đã đạt được quán quân giải đấu khu vực Kanto rồi, thật giỏi quá.” chú Tezuka mỉm cười nhìn tôi.

“Ngài đã quá khen rồi ạ.” hơi cúi đầu.

“Ngài đừng khen con gái nhà tôi vội, nghe nói con nhà anh hôm nay cũng lấy được quán quân giải đấu khu vực Kanto đấy.” Bà Nakamura Chie thường thức nhìn Tezuka.

“Vậy sao? Là hạng mục gì thế?” bố tôi tán thưởng vừa kinh ngạc vừa nhìn Kunimitsu.

“Là tennis ạ.” ngữ khí của cậu ấy nhàn nhạt, không hề có một chút đắc ý nào.

“Kunimitsu nhà chúng tôi từ nhỏ đã bắt đầu luyện tập tennis.” chú Tezuka bổ sung thêm, “Năm trước, tay trái từng bị thương, nhưng mà vẫn cứ mang vết thương đi giao tranh, điểm này thật giống Kimiko đấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, hai đứa trẻ này thật xứng với nhau.” dì Ayana hơi có thâm ý nhìn hai chúng tôi.

“Đều đến đủ rồi à.” Tezuka Kunikazu đến ngồi lên ghế trên, ôn hòa nhìn tôi và Kunimitsu, “Mọi người cứ ngồi đi, đừng câu nệ.”

“Vâng, cảm ơn ngài đã khoản đãi.” Bố hơi cúi người, cung kính chào.

“Đừng khách khí, về sau, Kunimitsu nhà chúng tôi cũng phải phiền toái anh.” Boss Tezuka nhẹ nhàng nói ra lời nói khiến mọi người kinh ngạc.

Tôi hơi há miệng, nhướn lông mày, ngạc nhiên nhìn vị trưởng giả nghiêm túc kia.

“Vâng, nhất định rồi ạ. Nhưng tôi có chút không quá hiểu, mong ngài chỉ bảo.” Bố hơi khó hiểu, chỉ biết ngắc ngứ đáp ứng.

“Kunimitsu và Kimiko đang kết giao.” lão nhân Tezuka bình tĩnh mà uy nghiêm tuyên bố.

Đây tuyệt đối là bom khinh khí! Tuyệt đối là vũ khí hạt nhân! Tuyệt đối là pháo laser trong Star Wars! Nhìn bố như bị oanh tạc, biết ngay là những lời này có lực sát thương lớn đến thế nào!

“Ha ha, Anata, một tin vui rất kinh ngạc nhỉ, xem kìa, anh vui vẻ đến mức cười toe tóa kìa.” Mẹ cười tủm tỉm nhìn bố. Tôi nói này, mẹ già, biểu cảm kia của bố đâu có chỗ nào là vui sướng đâu, đây rõ ràng là biểu cảm như vừa bị xe lu nghiền nát, đây rõ ràng là biểu cảm bị AK-47 bạo đầu.

“Thật vậy chẳng?” chú Tezuka kinh ngạc nhìn dì Ayana, sau khi được dì khẳng định, vỗ tay một cái vui vẻ nói với bố, “Sensei, không nghĩ tới chúng ta còn có duyên phận này.”

“Ủa? Sensei?” Mẹ không rõ chân tướng nhìn chú ấy.

“Đúng vậy, tôi và sensei đều tốt nghiệp đại học Tokyo. Chẳng qua anh ấy là hệ y học, mà tôi là hệ tài chính. Nhì, Nakamura-sensei.”

Tezuka Kuniharu nhẹ giọng gọi, giải cứu bố khỏi trạng thái hóa đá.

“Ha...” Bố ngơ ngác trả lời.

“Tôi và Chie cũng là bạn trung học cơ sở đấy, thật trùng hợp!” phu nhân Ayana hưng phấn dẫn chúng tôi tới trước bàn cơm, “Nào nào, mọi người mau ăn đi, đừng câu nệ gì, cứ coi như đây là ở nhà mình ấy.”

Nhìn động tác máy móc và biểu cảm cứng ngắc của bố, tôi không khỏi lo lắng. Bố, bố sẽ không bị dọa đến mức ngu người đi đấy chứ?

Trên bàn cơm, Boss Tezuka không trầm mặc như bình thường, liên tiếp nói chuyện với bố. Bố dần dần hồi phục bình thường, ánh mắt phức tạp thường thường bắn phá Kunimitsu. Khi nhìn thấy Kunimitsu rất lễ phép gật đầu chào, bố lại biến thân thành ngài Nakamura ôn hòa thường ngày.

“Nói đến đây, thân thủ Kimiko lợi hại như vậy, hẳn là kế thừa sensei nhỉ.” chú Tezuka nhàn nhạt mở miệng, khiến vài ánh mắt tò mò nhìn, chú ấy lập tức giải thích, “Hồi đó ở đại học Tokyo, sensei là cao thủ TaeKwonDo có tiếng, là đai đen tứ đẳng mà giới đại học lúc đó ít có.”

“Oa! Thật là lợi hại!” dì Ayana kinh ngạc hô ra tiếng, sùng bái nhìn bố tôi, “Thì ra là hổ phụ vô khuyển nữ.”

“Anata bây giờ đã là đai đen thất đẳng rồi.” Mẹ tự hào nhìn bố, sau đó lại ngọt ngào nói, “Hồi chúng tôi mới quen, lại là ở trên máy bay, anh ấy giúp tôi đuổi đi một hành khách thô lỗ quá đáng, lúc đó anh ấy chỉ dùng một chiêu TaeKwonDo đã hạ đo ván giải quyết con ma men kia rồi.”

“Vậy sao Kimiko không theo ba cháu học tập TaeKwonDo?” Dì ấy tò mò nhìn tôi, đôi mắt to tròn lên.

“Hồi Kimiko-chan năm tuổi bắt đầu học TaeKwonDo do tôi dạy, nhưng từ lúc lên trung học cơ sở liền thiên về kiếm đạo.” Bố u oán nhìn tôi, khiến tôi mất hết cảm giác vị cơm canh.

“Ủa, ủa, vì sao thế?” Dì không chịu buông tha, truy vấn. Cảm thấy ánh mắt tò mò của Kunimitsu đối diện, khoe mắt tôi run rẩy, tôi phải nói như thế nào đây, nếu nói ra thì thật đúng là một cái lý do ngu ngốc mà.

“Bởi vì Kimiko-chan nói chỉ dùng tay chân đánh nhau thì thật rất không đã ghiền, một chút cũng không tấn hứng.” Mẹ hơi nghiêng đầu sang một bên, vừa nhớ lại vừa nói, “Sau khi đi qua kiếm đạo quán, con bé nói là chém người tương đối thích hợp với mình hơn!”

Mẹ già! Mẹ làm bại hoại hình tượng của con rồi! Tôi cảm giận nhìn mẹ một cái, lập tức quay đầu, nhìn thấy chú Tezuka cùng dì Ayana hơi há miệng ra, nhìn thấy Boss Tezuka cầm chiếc đĩa gạt đầu mỉm cười, nhìn thấy Kunimitsu thân ái hứng thú, trêu ghẹo nhìn tôi, bốn cô nương bắt đầu lục tìm ra cách gỡ lại, ngây ngô cười: “Ha ha ha ha, mẹ cháu hay hài hước, hay hài hước ả.”

Sau một lúc lâu, mọi người rốt cục bình thường lại. Chú Tezuka tiếp tục bắt chuyện với bố: “Nếu tôi nhớ không lầm, lúc đó senpai học ngoại khoa, sao sau này lại thành nha sĩ vậy?”

“Ừ, là vì lúc vào trận đấu, tôi hay dùng đùi nghiêng đánh trúng cằm đối thủ, thường xuyên làm bọn họ lập tức rơi răng ra.” Bố dừng một chút, ánh mắt cười mà không cười nhìn Kunimitsu, “Liên tiếp làm nhiều người bị thương cấp cứu, rốt cục khiến tôi hứng thú với nha khoa.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chính văn phiên ngoại thứ nhất: Câu chuyện đầu với ‘sói’

Lúc hai cô con gái sinh ra là lúc Nakamura Shunseki tôi hạnh phúc nhất ngoài việc cưới được Chie. Hai mươi năm trước, khi tôi khấn trương ôm lấy con gái lớn, một người đàn ông ở trên sân đấu dù căng chân gãy xương cũng không rên một tiếng như tôi thể mà lại lệ nóng doanh trùng. “Gọi con bé là Kuyou đi, hoa anh đào vĩnh viễn nở rộ, cả đời xán lạn!” Tôi run run mà lại tự hào đặt tên cho con gái.

Mười lăm năm trước, cô con gái nhỏ của tôi ở buổi đêm đầu xuân được sinh hạ ra đời. Ôm thiên sứ bé bỏng đáng yêu, tôi hưng phấn mà nhìn đôi mắt xanh biếc của con gái giống hệt tôi, vuốt ve mái tóc màu lá cọ hơi xoăn giống Kuyou của con gái, kiêu ngạo khó có thể tả gọi con gái là “Kimiko”. Miệng cười xinh đẹp, như gió xuân phất đi sự vắng lặng và tiêu điều của buổi đêm lạnh này; dung nhan khuynh thành, xinh đẹp hơn cả anh đào xuân tháng ba.

Đứa con gái lớn Kuyou của tôi kế thừa sự dịu dàng của Chie và sự kiên cường của tôi, từ nhỏ đã rất nhu thuận hiểu chuyện, là một đứa con gái ngoan vô cùng tri kỷ, cũng là một người chị yêu thương em gái. Mái tóc nâu sẫm, đôi mắt màu tím nhạt, lúc ở vườn trẻ đã bị các đám ‘chòn’ theo đuổi. Để đối phó với đám sói nhỏ chưa dứt sữa đó, tôi lấy ra uy nghiêm của nha sĩ, uy hiếp nhỏ: “Thích Kuyou nhà bác sao, thế thì phải thường đến phòng khám nha khoa của chú chơi đấy.” sau đó khoe hàm răng trắng phau, đám trẻ chết tiệt kia lập tức giải tán, đúng là không chịu nổi một kích mà! Tôi đắc ý nghĩ.

Đến khi Kuyou lên tiểu học, đám nam sinh kia không dễ bị đuổi giống như đám ở vườn trẻ. Vì thế tôi gọi Kuyou và Kimiko-chan ra vườn, đặt búp bê gỗ TaeKwonDo ở một bên. Nghiêm túc nói với các con: “Hôm nay, bố gọi các con đến, là có chuyện rất quan trọng.”

Kuyou hồn nhiên mở to mắt tò mò nhìn tôi, còn Kimiko-chan thì nghiêng ngả. Đúng, là nghiêng ngả! Cô con gái nhỏ của tôi từ nhỏ đã biểu hiện sự thành thực cùng cơ trí siêu việt hơn bạn cùng lứa tuổi, quả nhiên là con gái Nakamura Shunseki tôi mà! (Tác giả Phi: bố Nakamura cảm giác sâu sắc thật, kỳ thực cô ấy chỉ là sống lâu hơn người ta vài năm thôi.)

“Ngày hôm qua, trong phim “Thủy thủ Mặt Trăng”, có phải đã xuất hiện một người xấu hay lật vảy các cô gái lên không?” Tôi dụ dỗ nói.

“Có ả! Thật đáng sợ.” Kuyou hoảng sợ, sắc mặt ửng đỏ. Kimiko-chan nghiêng đầu đi, không nói gì.

“Thế nếu đụng tới người như vậy, Kuyou và Kimiko-chan tính làm thế nào?” Tiếp tục hướng dẫn.

“Con... con sẽ lớn tiếng kêu bố, bố nhất định sẽ tới cứu con và em con!” Kuyou kiên định nhìn tôi, trong lòng xúc động. Con gái ngoan, bố nhất định sẽ bảo vệ con. Sau đó quay đầu, chờ mong nhìn Kimiko-chan.

“Trọc hai mắt hấn, đá giữa hai chân hấn, sau đó báo cảnh sát.” cô con gái nhỏ trông ngây thơ đáng yêu lại nói một cách chính đáng hợp tình, khiến tôi lập tức hóa đá.

“Ha ha, hai con đều trả lời rất tốt.” Sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, tôi sờ sờ đỉnh đầu của các con, cười hề hề nói, “Nhưng Kimiko-chan à, con còn chưa có năng lực cũng không có kỹ xảo làm những điều con nói đâu. Nếu bố nói có biện pháp trợ giúp các con đánh người xấu chạy mất, các con có học hay không?”

“Có ả!” Con gái lớn tin tưởng nhìn tôi, cô con gái nhỏ nghiêng đầu kỳ quái nhìn tôi.

Nhất định phải triển lãm phong thái phi phạm của người bố trước mặt các con gái bảo bối đáng yêu mới được, được tin tưởng, tôi vận khí phát lực, tung một đá ra sau hoàn mỹ. Rồi gối đầu lập tức bị nứt vỡ rời ra, Kuyou có chút sợ hãi nhìn tôi, yếu ớt nói: “Chẳng lẽ bố không đau ả?”

“Không đau, một chút cũng không đau.” Tôi hơi cúi người trước mặt con, dịu dàng nói.

“Vậy rồi gỗ có đau ạ không?” Con gái lớn run rẩy chỉ vào con rối gỗ bị phá thành mảnh nhỏ, hoảng sợ nhìn tôi.

Lập tức, tôi không nói được gì, không nghĩ tới phát uy nhất thời lại khiến tiểu Kuyou sợ tôi. Kimiko-chan nhỏ tuổi hơn liệu có sợ người bố “khùng bố” này hay không? Không được! Ngần vịn không được! Tôi lộ vẻ ôn hòa dễ thân, chậm rãi quay đầu lại, không nghĩ tới lại nhìn thẳng vào ánh mắt sáng lên lấp lánh của Kimiko-chan.

“Bố, đòn vừa rồi là võ Nhật Bản ạ?” cô con gái nhỏ kích động nhìn tôi, chỉ vào rối gỗ trên đất.

“Không phải, là TaeKwonDo.” Tôi bị hai tròng mắt cực nóng của con gái nhìn, hơi kinh ngạc nhìn con gái.

“Con muốn học! Bố! Xin bố nhất định phải dạy con TaeKwonDo!” Kimiko-chan giữ chặt tay của tôi, hưng phấn mà kêu to.

Cứ như thế, cô con gái nhỏ năm tuổi của tôi bắt đầu được tôi dạy TaeKwonDo. Mà Kuyou thì bộc lộ tài năng trong trận đấu vũ đạo, tản mát ra khí chất dịu dàng độc hữu. Còn cô con gái nhỏ của tôi không chỉ có thiên phú kinh người và năng lực vận động xuất sắc, lại còn có thể chịu khổ, nói không chừng về sau có thể kế thừa y bát của tôi, lúc đó tôi vui mừng nghĩ.

Nhưng mà ngay tại mùa hè năm học lớp 5, Kimiko-chan từ TaeKwonDo quán trở về đột nhiên trình trọng ngồi quỳ ở trước mặt tôi. “Bố.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con gái có sự kiên định không tầm thường, “Bố, xin hãy cho con học tập kiếm đạo!” Nói xong còn cúi sâu người với tôi.

“Vì sao Kimiko-chan muốn học kiếm đạo? TaeKwonDo không tốt sao?” Tôi nâng con gái dậy, kinh ngạc hỏi.

“TaeKwonDo không có gì không tốt, chỉ là tay trần đánh nhau thì cứ cảm thấy có chút không đã ghiền.” Con gái cuộn cuộn tóc, bĩu môi nói, “Kiếm đạo thì khác, cảm giác vung vút kiếm trúc rất tuyệt. Hôm nay, con không cẩn thận đi vào kiếm đạo quán bên cạnh TaeKwonDo quán, nhìn thấy bọn họ la lên vung đánh, cảm giác nhiệt huyết sôi trào!” đôi mắt màu xanh biếc của con gái lấp lánh động lòng người, ánh sáng di chuyển trong ấy siêu việt tuổi, “Bố!” con gái gât gao bắt lấy tay của tôi, “Quả nhiên lấy đao chém người thích hợp với con hơn!”

Chie vừa mới đi vào, nghe vậy liền ghen hòng nhìn trần trối, đĩa đựng trái cây trong tay lập tức rơi xuống.

Nếu Kuyou thi vào St. Malina là do tôi tận lực sắp xếp, vậy thì Kimiko-chan thi vào trường nữ này chính là kết quả mà mẹ của con gái đau khổ cầu xin. “Tuyên ngôn chém người” lần đó khiến Chie thần thờ một tháng, sau đó cô ấy dùng nước mắt rất cực khiến Kimiko-chan đáp ứng đi học trường nữ.

“Tiến vào một hoàn cảnh chỉ có con gái, hẳn là có thể kích phát nữ tính nhu tình tiềm tàng trong Kimiko-chan.” Đây là nguyên lời của Chie, có lẽ đó cũng chính là nguyện vọng tốt đẹp của cô ấy.

Kimiko-chan quả nhiên thành thật lên, đem toàn bộ tinh lực và nhiệt tình tập trung vào kiếm đạo và học tập. Năm thứ ba của trường tiểu học, con bé tham gia trại thăng cấp kiếm đạo, trở thành tuyển thủ sơ đoạn. Nhưng nếu không phải bị hạn chế tuổi thăng đoạn kiếm đạo, khi đó hẳn là con bé đã đoạt được đẳng cấp nhị đoạn, thậm chí là tam đoạn rồi. Sau trận đấu lần đó, thầy võ lòng của con bé nói với tôi, ông ấy đã không còn năng lực để dạy đứa trẻ này nữa, mà sau khi một vị tiền bối đức cao vọng trọng nhìn thấy trận đấu của Kimiko-chan, đã chủ động yêu cầu phụ đạo con bé. Cơ hội tốt như vậy, tôi đương nhiên kiêu ngạo mà vui vẻ đáp ứng.

Nhưng mà nếu ông trời cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ không chút do dự cự tuyệt! Nếu mà tôi còn do dự thêm một giây, thì chắc chắn nhân loại sẽ diệt vong! Nếu mà tôi không đồng ý, thì sẽ không gặp phải một con ‘chồn’ không hề có ý tốt mà lại cực kỳ giảo hoạt!

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thung lũng đó là ngày Kuyou mang ‘chồn’ Sanada về nhà, nhìn Kuyou dịu dàng xấu hổ liếc mắt đưa tình với thằng nhóc Sanada kia, lòng tôi như đang đổ máu, linh hồn tôi gào thét. Cô con gái lớn đáng yêu của tôi, tiểu thiên sứ xinh đẹp của tôi, đã bị ‘chồn’ ngấm đi rồi! Lập tức nghiêng đầu nhìn thấy Kimiko-chan cũng khó chịu, không hổ là cô con gái giống tôi nhất. Lúc Kuyou mang theo con ‘chồn’ kia trở về phòng, tôi và Kimiko-chan không mưu mà hợp dính sát vào cánh cửa, giám sát mọi cử động trong phòng. Chỉ cần con ‘chồn’ kia có dị động gì, chúng tôi sẽ lập tức vọt vào, bắt hấn, sau đó lột da rút xương! Đây là quyết định của tôi và cô con gái nhỏ sau khi trao đổi ánh mắt.

Nửa năm sau, ngày u ám nhất trong đời tôi đã đến, Kuyou đã đáp ứng lời cầu hôn của chồn Sanada! Khi hai người họ trở về từ chuyến đi xa của các tình nguyện viên, tôi tức giận tiếp Sanada Kamechirou, còn Kimiko-chan thì chà lau thanh đao ở trên sofa cả đêm.

Hành động của chúng tôi ngày đó chắc chắn đã khiến Kuyou rất đau lòng, giữa trưa hôm ấy, khi tôi nhìn thấy con gái lớn vốn luôn kiên cường lại khóc hỏi tôi vì sao không thích Kamechirou. Lòng cha trong phút chốc mềm hoá, không có, tôi không nhằm vào hấn, tôi chỉ là một người cha không thích bắt cứ đứa con trai nào mơ ước con gái mình thôi, đây chỉ là lòng tham và sự tùy hứng của một người cha mà thôi.

Mặc dù có chút khó chịu nhìn Kuyou đi vào vòng ôm của tên con trai kia, trở thành vị hôn thê của Sanada Kamechirou. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn gỡ ra mối tơ vò trong lòng, chân thành chúc phúc con gái tôi cả đời bình an, hạnh phúc trọn vẹn.

Nhưng mà tôi tiếp nhận Kamechirou không có nghĩa là tôi tiếp nhận tất cả đám ‘chồn’! Trong nghi thức đính hôn, tôi nhìn ba tên sói con chảy nước miếng bên cạnh Kimiko-chan, tôi cảm giận trong lòng: đừng tưởng rằng Nakamura Shunseki ta dễ đối phó như thế!!!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Kimiko-chan lập tức nổi tiếng ở giải đấu khu vực Kanto, kỹ năng của con bé làm mọi người kinh ngạc. Mang vết thương chiến đấu hăng hái, bất khuất, không hổ là con gái tôi! Tôi không khỏi đứng dậy, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi cô con gái xinh đẹp mà tôi luôn kiêu ngạo.

Tôi không biết, ngay tại ngày thứ hai, Kimiko-chan lại nhận được một bó hoa hồng đỏ lớn và 27 phong thư tỏ tình. Không khống chế được, tôi cướp đi bó hoa chói mắt kia, không cẩn thận làm nát đóa hoa nở rộ. Kỳ thực tôi thật sự không có ý, chỉ là do đã tiến vào trạng thái chiến đấu mà thôi.

Nóng nảy là ma quỷ, đúng là một lời lẽ chí lý. Khi tôi phát hiện một cây hoa sơn trà trắng trong vườn vào buổi sáng ngày thứ hai, tôi chỉ biết mình nhất thời không chú ý, để lọt mất một cái cá lớn! Vì thế tôi chủ động xin đi giặt giặc, yêu cầu “chăm sóc” hoa sơn trà chói mắt kia. Bắt đầu, tôi đi tưới nước, khiến nó chết chìm trong sự dễ chịu vô tận đi! Nhưng mà, vài ngày nắng to liên tục, cho nên chỉ tốt cho nó. Vài ngày sau, tôi thay đổi chiến lược, khiến cho người bị khát trong tuyệt vọng đi! Lúc này, thời tiết đột nhiên thay đổi, mưa dầm liên tục. Sáng sớm, cây sơn trà trắng kia mọc như nấm, mọc ra mấy cành lá non, nụ hoa gần như nhô đầu ra, rung rung nở rộ trong gió.

“A! Thật cảm ơn bố, nếu không có bố dốc lòng chăm sóc, nó sẽ không sum xuê được như bề ngoài!” trong mắt Kimiko-chan toát lên hạnh phúc, con gái cảm kích nhìn tôi, “Xin bố tiếp tục nỗ lực!”

“Ha...” Tôi bất giác đáp ứng.

Thì ra cái ngày biết được Kuyou đáp ứng Kamechirou cầu hôn, căn bản không phải ngày u ám nhất trong cuộc đời tôi! Đây là phản ứng đầu tiên khi nghe chủ nhà Tezuka nói rằng cô con gái nhỏ của tôi đang cùng cháu ông ấy yêu nhau. Mà một câu của Chie như trêu chọc chế nhạo, càng khiến tôi như rơi vào mười tám tầng địa ngục, thế giới lập tức đầy hắc ám...

Con chồn mắt phượng kia có cái gì tốt? Bạn nói tương mạo, Áck... Tương mạo coi như không tệ. Còn có cái gì nữa? Tôi có thể phản bác ngay được! Sao? Năng lực thể thao à, cái này... hình như có thể xứng với con gái của tôi. Tuyệt đối không còn gì khác nữa! Ờ... học thức à, Chie từng nói là từ tiểu học đã đứng thứ nhất hàng năm... Điều này cũng bình thường, bình thường thôi. Còn có gia thế? Ừm... nhà Tezuka quả thật toàn là đại sư làm người ta kính ngưỡng, Tezuka-kouhai cũng rất ôn hòa khiêm tốn, phu nhân Tezuka cực kỳ hiền thực dễ gần, về phương diện này quả thật không thể oán thán người ta. Ngoài mấy cái đó ra, tôi cam đoan không còn cái gì nữa! Tuyệt đối không có! Khẳng định không có!

(Tác giả Phi: mấy thứ đó còn chưa đủ sao? Bao nhiêu thứ tốt đều nói hết rồi, băng sơn điện hạ đáng được chấm 100 điểm đấy!

Bố Nakamura: *tung một cú đá*!

Phi: biến mất~ing...)

“Bác sĩ Nakamura? Bác sĩ Nakamura?” Một hộ sĩ sợ hãi kéo kéo tay áo của tôi.

“Chuyện gì?” Tôi thu liễm sát khí, định thần lại, mỉm cười dịu dàng.

“Đúng rồi, bác sĩ Nakamura làm sao có thể có biểu cảm khủng bố như vậy chứ, nhất định là mình nhìn lầm rồi.” Cô bé thờ phào nhẹ nhõm, dụi dụi mắt, “Bác sĩ, có bệnh nhân đang đợi khám bệnh.”

“À, thế thì mời khách vào đi.” Tôi nhàn nhạt đáp lại.

“Anh Ogiyama, mời vào.”

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi gầy yếu đeo kính mắt dày đi vào, tôi nhủ mất lại, thoáng chốc khó chịu, có một điểm giống con ‘chồn’ kia.

“Mời ngồi! Để tôi kiểm tra cho anh một chút.” Bày ra chiêu mỉm cười, “Ài nha, hình như ngài có một cái răng bị sâu, còn rất nghiêm trọng nữa, đạt tới trình độ thâm lại.” Tôi nghiêm túc nói.

“Vậy sao? Tôi lại không phát hiện ra.” đồng chí Ogiyama há mồm há miệng trả lời.

“Xem ra tôi nên xử lý triệt để cho anh!” Tôi cười cười cầm lấy kim gây tê, “Đầu tiên phải làm gây tê thần kinh ở cằm, sau đó chúng ta sẽ từ từ chữa răng.” Nhướn mày, hưng phấn mà tôi gần~ing.

“Nhưng mà, nhưng mà, tôi chỉ là đến tẩy trắng răng mà thôi!!!” Trong phòng khám truyền ra một tiếng hét thảm.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chính văn phiên ngoại thứ 2: Tâm động X Động tâm

Cô ấy chẳng phải là một cô gái khiến người ta nhìn lần đầu tiên đã bị kinh diễm, ngày đầu tiên đến bộ trung học phổ thông điểm danh, tôi thậm chí không hề nhận thấy sự tồn tại của cô ấy. Bắt đầu có ấn tượng với cô ấy là vào ngày khai giảng thứ ba, nhìn thấy cô ấy uyển chuyển cự tuyệt Yuushi, trong mắt lại lóe ra sự giả dối, lúc đó tôi đoán là cô ấy chỉ là có chút thông minh. Lúc ăn cơm trưa, cô ấy lại không sợ sự lạnh lùng của Matsumoto Yuki, chủ động bắt chuyện, nói ra “Luận kỳ thi” kinh người, sau đó vui vẻ ăn cơm với nhóm có tiếng là Ghost từ thời trung học cơ sở. Một cô bé như vậy rốt cuộc là là thông minh hay là ngu xuẩn đây? Khiến tôi không khỏi có hứng thú với cô ấy.

Mấy tuần sau đó, cô ấy không làm nao động nữa, chỉ yên tĩnh học hành, tiếp tục ăn cơm trưa với hai người kia, tan học thì yên lặng rời đi. Không có gì đặc biệt, hừ, uống công bồn đại gia còn có chút chú ý với cậu, tôi rất khinh thường nghĩ.

Thực sự làm cho người ta cảm thấy Nakamura Kimiko khác biệt là trong buổi tuyên truyền câu lạc bộ, lạnh lùng châm chọc đội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo nam là ngu ngốc, cô ấy dừng cảm hay là lỗ măng đây? Lớn mật khiêu chiến với tên đội trưởng thô bỉ lỗ măng kia, là tự tin hay là hết sức lông bông đây? Điều đó khiến tôi không khỏi nghi ngờ lo lắng, nhưng mà câu nói cuối cùng của cô ấy đã khiến tất cả những người ở đây rung động, đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ ràng biểu cảm kiêu ngạo của cô ấy, ngừ khí lạnh lùng và khinh thường rõ ràng: “Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ cuộc mấy thứ nhảm chán đó, thứ tôi cá là tôn nghiêm!” Cá tôn nghiêm sao, bồn đại gia thật muốn nhìn xem Nakamura Kimiko cường ngạnh giữ gìn tôn nghiêm của mình như thế nào.

Thì ra cái tên Manzo kia là tuyển thủ đứng thứ mười trong bảng xếp hạng kiếm đạo nam cả nước, Nakamura Kimiko, có lẽ cậu đã quá lỗ măng rồi. Tôi thói quen vuốt nốt ruồi, nhìn cô ấy vẫn phản ứng như bình thường, là trấn định hay là đã buông rồi?

Buổi chiều nhìn thấy Nakamura trong trang phục kiếm đạo, ngồi quỳ ở trong tràng đạo, tòa sát khí nặng nề, mới đầu tôi còn hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm rồi hay không. Đôi mắt xanh kia, như đao kiếm bắn ra ánh sáng lạnh, như ngôi sao lạnh đêm đông, lóe ra sự hưng phấn, là huyết tính. Đứng là ánh mắt không tôi, tinh thần không tôi, không biết thực lực của cậu có thể xứng được với sát khí này hay không.

Bình tĩnh bất thường, sắc bén làm người ta kinh thán, một cú đánh yểu hâu, một cái đánh mặt, khiến mọi người ở đây nghẹn họng nhìn trân trối. Thực lực cao thủ siêu việt nam kiếm đạo! Tiêu sái cúi chào, thân hình mảnh khảnh đứng là một phong cảnh xinh đẹp. “Kiếm đạo là nghệ thuật tu luyện nội tâm, mà anh, ngay từ đầu đã thua.” Những lời này triệt để đánh tan Manzo, cũng khiến mọi người nhớ kỹ tên của cô ấy: Nakamura Kimiko.

Lần đầu tiên, bồn đại gia bị sức chiến đấu của một cô gái thuyết phục, bồn đại gia cũng không keo kiệt tán thưởng, quả thật là kiếm thuật làm người ta tán thưởng, càng hơn nữa là nội tâm làm người ta khen ngợi.

Nếu nói một trận chiến này làm cho người ta kinh thán, vậy thì cuộc chiến ở chùa Quan Âm ở lễ hội hoa anh đào đã làm cho người ta kinh diễm. Ngày đó, bồn đại gia không biết là mình bị làm sao, lại đi đến lễ hội đêm ấy, nhưng lại còn nói một cái lý do không hoa lệ như vậy với Yuushi. Nhưng, khi bồn đại gia ở cửa chùa chỉ nhìn thấy Matsumoto và Hirai rất chật vật, bỗng có cảm giác hoảng loạn không hoa lệ. Cái cô ngu ngốc kia, dám đi làm anh hùng, cậu cho mình là siêu nhân sao!

Không hề hình tượng nhảy phi trong chùa, nhìn thấy Fuji Shusuke và Inui Sadaharu ngây ngốc đứng lặng ở đó, nồn nóng và bất mãn trong lòng tăng cao. Nhưng mà, khi tôi nhìn thấy cô gái ra chiêu trông như cánh anh đào rơi, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người. Khóe miệng nhếch lên, đôi mắt có thần, mái tóc quăn bay lên, tay chân thon dài, động tác duyên dáng như một nghệ thuật múa chuyên nghiệp, đúng là một hồi chiến đấu cảnh đẹp ý vui. Ba người từ những điệu múa của cô ấy, ào ào ngã xuống đất. Cô ấy hát cảm, vỗ vỗ mái tóc dài giữa trán, xinh đẹp làm người ta không dám nhìn thẳng, một khắc ấy, tôi chỉ biết mình tâm động.

Tức giận nhắc nhở cô ấy chỉnh lại quần áo, không nghĩ tới cô gái này lại có thần kinh quá thô. Ngăn trở những ánh mắt nhìn trộm của các tên con trai khác, bản thân mình lại thường thức từng cử động của cô ấy. Theo lý thuyết, kimono là một thứ nghệ thuật nội liễm hàm súc, nhưng cô gái này lại có thể quyền rũ phong tình như vậy, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi xôn xao. Sửa sang lại quần áo, cô ấy cảm giận trừng tôi, đúng là một cô gái không hoa lệ. Nhưng, tôi thích.

Cứ nghĩ đến mười ngày tuần lễ vàng, cô ấy phải rời khỏi tầm mắt của tôi, trong lòng không khỏi bắt đầu nồn nóng. Không nghĩ tới đội trưởng Tsukimitsu bởi vì chuyện riêng tư nên sắp xếp thời gian đi trại huấn luyện bắt đầu trước khi câu lạc bộ kiếm đạo tiến hành tập huấn, mà Matsumoto cũng xin cho hai người bạn thân đến trợ giúp mình vì mình bị thương, hết thấy đều làm bồn đại gia hài lòng. Bình thường, cô gái này một chút cũng không khôn khéo và sâu sắc như trên sân kiếm đạo, bị kỹ thuật diễn vụng về của Matsumoto lừa hoàn toàn, giống như người Troia dễ dàng trúng kế ngựa gỗ trong trận chiến thành Troia. Vui vẻ sờ sờ khóe mắt nốt ruồi, bảy ngày này, cậu hãy chìm đắm trong sự hoa lệ của bồn đại gia đi.

Ở cửa nhà cô ấy bấm chuông mười phút, gọi điện thoại nửa giờ, không có ai lên tiếng trả lời. Hồi chung quanh hàng xóm biết được cha mẹ và chị cô ấy đều đã đi chơi xa, trong nhà chỉ còn một mình cô ấy. Từ tức giận mới đầu biến thành kinh hoảng, liêu lĩnh gọi nhân viên chuyên nghiệp tới phá cửa mà vào. Trong phòng cực kỳ sạch sẽ, không có dấu vết xô xát, mà cô gái này sẽ không bao giờ chịu trối, nghĩ đến đây, tâm tình tôi bình thường lại.

Đút hai tay vào túi, chậm rãi đi lên lầu, nhà bọn họ thật đặc biệt, nhìn hàng chữ hoạt hình màu hồng trên cửa phòng: thế giới hai người Shunseki – Chie. Một hàng chữ màu tím nhạt thanh lịch nghệ thuật trên một cửa phòng khác: phòng Kuyou. Cánh cửa phòng cuối cùng có màu xanh đậm, mặt trên không có gì cả, xem ra đây là phòng ngủ của cô ấy. Vừa xoay nắm cửa, thấy không hề khóa cửa, đúng là một cô gái sơ ý! Tức giận đi vào, nắng sớm chiếu xuống chiếc giường nhỏ màu xanh, một cái gì đó di chuyển qua lại trong chăn, ngoài chăn chỉ có nhiều lọn tóc quăn rối bời, đúng là ngay cả ngủ cũng không hoa lệ. Xoay người nhìn quanh căn phòng tĩnh mịch này, vừa vào cửa là một cái phòng sách nhỏ độc lập, đi quá mới là phòng ngủ của cô ấy, bên trong là một gian phòng rửa mặt. Thứ đặc biệt nhất chính là một cái làm việc kiểu Tây Âu cùng với thanh kiếm trúc đặt ngang đầu giường cô ấy, toàn bộ căn phòng nhỏ hoàn toàn không có khí chất của con gái, đơn giản làm cho người ta ngạc nhiên.

Tôi không kim lòng được cúi người xuống, muốn nhìn gương mặt ngủ của cô ấy. Đột nhiên nghe thấy cô ấy thì thảo lẩm bẩm, là tên của một thằng con trai! Tức giận trỗi lên lồng ngực, lớn tiếng quát lên. Không nghĩ tới, cô ấy chỉ xoay người sang bên kia tiếp tục ngủ, miệng còn nhắc tới cái tên Byakuya kia. Không khỏi xấu tính, xóc lên chăn cô ấy lên. Thấy cô ấy mặc đồ trắng cuộn mình nằm chính giữa giường, vấy ngủ bị kéo lên đùi, dưới ánh mặt trời màu vàng có vẻ thật mê người. Chỉ là hai cánh tay trắng nõn ôm đầu che mặt, bất an mềm mại giật mình, đúng là tư thế không hoa lệ. Xem ra cô ấy là một người sợ lạnh, cảm giác được khí lạnh trên người. Duỗi chân ra miễn cưỡng ngồi dậy, theo bản năng sờ sờ đầu, cũng không mở hai mắt, hai chân mò dếp lê trên mặt đất, ngựa quen đường cũ mò vào phòng rửa mặt. Xem ra động tác rời giường như vậy đã xảy ra vô số lần, tôi không khỏi buồn cười lắc đầu, duỗi dài chân ngồi trên ghế mây chờ đợi cô ấy tỉnh táo. Qua một phút đồng hồ, cô ấy gơ bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt mép vọt ra. Nói năng lộn xộn chất vấn, rồi dần dần tỉnh táo phản bác, sau đó hậu tri hậu giác tức giận, đúng là một cô gái thú vị. Bồn đại gia tao nhã đứng dậy, đi ra khỏi phòng, nghe thấy tiếng một thứ gì đó ném vào cửa, khóe miệng nhếch lên, tâm tình cực tốt. Khiêu khích lại mở ra cửa phòng, tham lam nhìn cô ấy từ trên xuống dưới, ca ngợi áo ngủ của cô ấy, kỳ thực bồn đại gia chỉ là muốn nói chỉ có người đáng yêu mới có thể mặc áo ngủ trông đáng yêu như vậy.

Những ngày ở trại huấn luyện, cái tên của tên con trai kia bắt chợt quanh quẩn trong tâm trí. Byakuya, Byakuya, kết quả là thần thánh phương nào, có thể khiến cô ấy mê mẩn nhớ thương. Lúc huấn luyện, tôi đem sự đồ kị đầy ngập trong lòng hóa thành nhiều cú phát bóng mạnh mẽ và vút như tia chớp, làm mấy ngày nay, ai cũng run sợ nói tới bọn đại gia chỉ có trái tim băng giá.

Cơm nước xong, không thấy cô gái kia đâu, một sự bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng. Khi nhìn thấy Matsumoto đi cà nhắc đến xin hỗ trợ tìm kiếm, bọn đại gia lập tức gọi quản gia tới, tổ chức mọi người đi quanh núi, còn không không chế được gọi điện thoại gọi phi cơ trực thăng tới để tuần tra trên không trung.

Không có, không có, cũng không có. Lật tung mọi căn phòng trong biệt thự, đều không thấy cô ấy đâu, chẳng lẽ xuống núi rồi? Bọn đại gia mang theo một tia hi vọng cuối cùng xuống tầng ngầm, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai. Lập tức không để ý hình tượng, giống như nỗi điên chạy tới về phía đó, đá văng cửa, thấy cô ấy khóc rồi bời, vạn phần hoảng sợ nhìn tôi, sụt sịt rên rì. Chưa bao giờ thấy cô ấy yếu ớt như vậy, trong lòng tôi hận không thể chém cái kẻ làm cô ấy phải khóc thành trăm mảnh. Nhưng mà cô gái không hoa lệ này lại khiến tôi mở rộng tầm mắt, đầu sỏ gây nên lại là con chuột? Con chuột! Cái cô không sợ trời không sợ đất, thần kinh thô như vua Babylon Hammurabi thế mà lại sợ chuột! Trong lòng sấm sét hóa thành gió nhẹ trắng sáng, nghĩ đến mối tơ vò trong lòng, tôi đưa ra yêu cầu để trao đổi. Nhắc tới cái tên Byakuya kia, cô gái kia thoáng chốc trở nên kiên cường, lau khô nước mắt, đọc to danh ngôn của hân. Trong lòng bọn đại gia lập tức như mây đen kéo đến, thì ra chỉ có một mình tôi sa vào, cô ấy chẳng những không có phát hiện, còn cảm thấy phản ứng của tôi thú vị. Nakamura Kimiko, một ngày nào đó bọn đại gia sẽ làm cậu chìm đắm trong sự hoa lệ của tôi! Bọn đại gia chờ cậu thông báo!

Trong nghi thức thụ đạo, cô ấy trang nghiêm mà tức mưng. Cô ấy mặc trang phục võ sĩ màu đen, xinh đẹp mà soái khí, cô ấy trả lời rành mạch truyền đến trong lòng mỗi người, càng tuyên khắc thật sâu vào trong lòng tôi. “Theo tâm mà thôi, dao của em vì tâm mà vung.” Nghe qua có chút bốc đồng, kỳ thực chất chứa thâm ý: tâm tôi đủ kiên cường, cũng đủ để vung dao của tôi, đây là lời nguyền của cậu đúng không. Chỉ cần liên quan đến kiếm đạo, cậu liên hoa lệ xán lạn, xán lạn rung động lòng người.

Mà khi nhìn thấy cậu ngã xuống đất không dậy nổi, cổ nén đau khổ. Bọn đại gia không kìm lòng được bẻ ngang cậu lên, trong lòng ghen tị Tezuka biết rõ chuyện cậu bị thương. Cái cô gái không hoa lệ này, có vết thương mà không nói, còn mạnh mẽ cố chống làm trợ lý cho cậu lạc bộ tennis, thật sự kiên cường làm cho người ta đau lòng.

Cảm giác được Yukimura Seiichi của Rikkaidai đã động tình với cậu, trong lòng sinh ra sự gấp gáp mãnh liệt, một kẻ địch mạnh. Nhưng mà cậu ấy vẫn sử xự như thường, khiến tôi thả lỏng. Tên thô thần kinh như cậu vẫn không phát giác ra rằng bên cạnh mình có hai nam sinh đã bắt đầu động tâm với cậu. Lúc ăn cơm, cậu chủ động bắt chuyện Tezuka khiến tất cả mọi người giật mình không nhỏ, chẳng lẽ cậu thích cậu ta? Không giống, hơn nữa theo tôi được biết, Tezuka và cậu chỉ gặp hai lần, cậu ta lạnh lùng như thế, nên không thể có chuyện vừa gặp đã yêu, hoặc là gặp lần thứ hai đã động lòng, cho nên tôi tự nhiên cho rằng Yukimura là tình địch hạng nhất.

Yukimura Seiichi, bất luận là tennis hay là cô gái không hoa lệ Nakamura này, bọn đại gia đều sẽ không nhận thua! Trong mắt cậu ta cũng truyền lại cho tôi giống như thế, chiến hỏa bắt đầu rực lên. Nhưng cô gái ngu ngốc bên cạnh kia lại hồn nhiên bất giác, vô tâm gọi bát mỹ thứ hai.

Một cô gái không hoa lệ như thế này, thế mà lại khiến bọn đại gia hoa lệ lần đầu tiên động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nguy cơ bài tập X Người cùng bị nạn

“Buổi sáng tốt lành.” “Buổi sáng tốt lành.” Tiến vào trường học, trong không khí tràn ngập mùi cỏ sớm, liên tiếp gật đầu chào lại các bạn, đúng là một ngày tốt đẹp yên bình.

“A, cô gái không hoa lệ, buổi sáng tốt lành.” tiếng đáng đánh đòn của Thủy Tiên Atobe, động tác không tước điển hình.

Không thể phá hỏng sáng sớm tường hòa này, tôi nhin xuống, nhin xuống, thật vất vả nhen ra một tí mỉm cười: “Atobe-kun, buổi sáng tốt lành.”

“Kabaji, đi về lớp trước đi.” Atobe nghiêng đầu nhàn nhạt nói.

“Wushi”

“Anata!” Đột nhiên một trận gió xoáy màu đỏ thổi qua bên tai, bốn cô nương thoáng chốc ngây ngốc, hai mắt dờ ra nhìn mỡ nữ bá trên người Kabaji. Chẳng phải cậu ấy là tên ngu ngốc thể thao ngay cả chạy cấp tốc 50m cũng phải chạy mười lăm giây sao, sao bây giờ lại nhanh như chớp thế?

“Anata, Kono-chan đã mấy ngày không nhìn thấy anh, hôm nay riêng ở đây chờ anh đấy.” cậu ấy dâng một đóa hoa hồng cho Kabaji-kun, vẻ mặt then thùng.

Ngu ngốc! Tôi cấp tốc xoay người, thoát khỏi hiện trường. Đứng ở trong đại sảnh tòa nhà dạy học năm nhất, chậm rãi thay giày. Nhìn chiếc chuông lớn trên tường, trong lòng luôn có một chút bất an lo sợ, một dự cảm không rõ dâng lên.

“Nakamura, vừa rồi cậu đi nhanh như vậy làm gì?” tiếng nói tao nhã cao ngạo truyền vào bên tai, sao cậu ấy bỏ qua Kabaji nhanh như thế? Lập tức đóng tủ giày nhanh như tia chớp, mang theo túi sách phi vào bên trong.

“Haiz! Đang nói với cậu đấy!” Một bóng người màu hồng cũng nhanh chóng đứng bên cạnh tôi.

Nhìn nam sinh nữ sinh trên hành lang ào ào dừng lại, ánh mắt đều nhìn về phía chúng tôi, nhờ giọng bàn tán. Tôi tự động tự giác bước một bước nhỏ sang, lộ ra Konokie. Các cậu xem đi, các cậu xem đi, vừa rồi người mất mặt không phải tôi.

“Xem ra, mị lực của bản bá tước đã thu phục được mọi người.” cậu ấy hơi hơi nở to đôi mắt vàng, nâng cằm lên, nhẹ nhàng phát phát mái tóc hồng, trông như hoàng hậu.

Tên ngu ngốc này quả nhiên dở hơi, không não, IQ&EQ thấp kém, tôi không biết cậu ta, tôi không biết cậu ta, tôi không biết cậu ta. Niệm chú trong lòng, giữ khoảng cách một bước với cậu ta.

Đi vào phòng học, đi đến chỗ ngồi ngồi xuống, rốt cục cảm thấy dòng nước ấm một lần nữa trở lại trong thân thể. Sáng sớm đã bị rét lạnh, đúng là không lucky.

“Chiều nay, trước khi tan học, mọi người hãy nộp bài tập Vật Lý!” Giáo viên đứng trên bục giảng tuyên bố.

“Vâng ạ.” “Quyển sách bài tập kia, tớ làm cả một tháng mới xong đấy.” “Thầy giáo Toyama quả nhiên là ma quỷ.”

Bài tập gì cơ? Quyển sách bài tập gì cơ? Sau đầu tôi hiện lên mấy vạch đen, vỗ vỗ Yuki ngồi đằng trước: “Cái gì vậy?”

Yuki nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, xoay người lấy ra một quyển sách bài tập màu vàng nhạt: “Cái này, đừng nói là cậu chưa làm đấy nhé?”

Ủa? Sao tôi chưa từng xem qua quyển này bao giờ vậy, mở bàn học ra bắt đầu vùi đầu lục. Rốt cục phát hiện nó ở tận đây, dùng tay phải dùng sức rút nó ra. “Chính là cái này?” Tôi cầm một góc sách quơ quơ, chờ ra nhìn cậu ấy.

Yuki lập tức đoạt đi quyển sách của tôi, liên tục lật, tròng lộn mắt, run run chỉ vào tôi: “Cậu ngay cả tên cũng chưa viết!”

“Ừ, phải nói trước đây tớ không hề biết có cái thứ này.” Nghiêm túc gật gật đầu, sau đó oan ức nói, “Tên ma cuồng Vật Lý khi nào thì giao bài tập vậy, sao tớ không biết gì cả.”

“Tuần thứ hai khai giảng, thầy Toyama liền giao cho bọn mình làm quyển bài tập này, sau tuần lễ vàng, thầy chính thức báo cho bọn mình biết phải nộp bài tập vào tuần thứ hai của tháng sáu.” trên đầu Yuki hiện ra ‘ngã tư đường’, cậu ấy nhàu mày, tức giận nói, “Cậu trên lớp làm cái gì thế!”

“Giờ Lý thì nghiêm túc nghe giảng, giờ Hóa Học thì đọc tiểu thuyết tiếng Trung, lớp Vật Lý thì đọc 《trường học phá ra cười》.” gõ cằm, trong não kịch liệt kích động, đột nhiên vỗ tay một cái, “Yuki, nếu tớ nói với thầy Toyama tại tay bị thương, cho nên không thể viết bài tập, thầy ấy sẽ bỏ qua cho tớ nhỉ?” Chờ mong nhìn cậu ấy.

“Cậu bị thương ở tay trái, liên quan gì đến làm bài tập!” Yuki rốt cục phá công, rống to với tôi.

Tay trái? Tay trái! Tôi phần nộ nhìn chằm chằm tay trái bị thương bởi thuốc mỡ, đồ rắn độc Arai, không đánh tay phải lại đi đánh tay trái, chắc chắn đây là kế liên hoàn của cậu ta! (Tác giả Phi: quái đản!)

“Yuki, làm ơn làm ơn đi, cho tớ mượn sách bài tập của cậu để tham khảo với.” Giơ tay, khẩn cầu nói.

“Không được, không thể dung túng cho cậu.” cậu ấy lạnh lùng quay mặt đi, thu hồi sách bài tập.

“Matsumoto! Có người tìm!” một tiếng kêu to ở cửa lớp, Yuki ôm sách bài tập đi ra ngoài. Cái gì mà không thể dung túng! Rõ ràng là đã đáp ứng cho người khác mượn! Đúng là khẩu thị tâm phi!

“Mai ~” cổ nhỏ một giọt nước mắt, đáng thương quay đầu nhìn cậu ấy.

“Ừ! Cho cậu.” Mai sáng khoái đưa vở cho tôi, quả nhiên là chị em tốt, không giống người nào đó, lườm Yuki một cái.

Chép bài tập là một môn nghệ thuật, chép hết cũng không khó, nhưng mà có thể chép đến mức không có lỗ hổng nào, không chệ vào đâu được, chép thành một bản riêng biệt lại càng thêm khó! Nghe theo niềm tin ấy, bốn cô nương hỏi Konokie: “Bá tước điện hạ, có thể cho tớ mượn sách bài tập của cậu không?”

“Chẳng phải cậu đã có một quyển rồi sao?” cậu ấy khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu.

“Muốn chép bài tập thật hoàn mỹ, phải cần hai bản của hai tác giả khác nhau!” Tôi vờn ngón trở, nghiêm túc nói.

“Hừ, đúng là cô gái không hoa lệ.” Thủy Tiên Atobe hừ lạnh một tiếng. Không có thời gian đấu võ mồm với cậu, sang một bên cho lành đi, không thấy

tôi đang làm chính sự sao!

“Lúc này nhờ tớ?” Konokie liếc tôi một cái, đắc ý nói, “Buổi sáng nay, sao lại hờ hững với bản bá tước chứ, hm~”

Cậu cứ nhếch đuôi đi, tôi hiếm khi nhờ cậu một lần, cậu liền giả trang thành đại gia, bình thường đều là ai giống kẹo mè xừng dán lấy tôi chứ! Tục ngữ nói, bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước hết phải bắt vua. Tôi tiến đến nói nhỏ vào tai cậu ấy: “Chỉ cần cậu cho tớ mượn sách bài tập, tớ liền truyền thụ cho cậu tuyệt kỹ tất sát, dùng một lần là thu phục Kabaji, thế nào?” Nói xong còn không xấu xa nhìn nhìn Nữ Vương Atobe, khiến cậu ta kinh ngạc.

“Đây!” Konokie không nói hai lời, một tay phi sách bài tập vào trong lòng tôi, đôi mắt màu vàng lóng lánh ra ánh sáng sùng bái. Kabaji thật có ích, tôi thầm thưởng cho cậu ấy huy chương anh hùng lao động.

Rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là mắt ăn mắt ngủ, cái gì gọi là bụng đói đi làm việc, cái gì gọi là chong đèn thâu đêm. Mấy thành ngữ đó hình dung tôi bây giờ đây, đúng là số khổ mà. Nhờ Yuki giúp tôi xin nghỉ bệnh, cầm ba quyển sách bài tập trốn vào phòng y tế, hận không thể mỗi tay một bút, mỗi chân một bút, tay chân cùng sử dụng. Quyển sách bài tập này sao mà dày thế, ông chú Toyama đúng là không thiện với phong hào ‘ma cuồng Vật Lý’.

Ngồi trên mặt đất, đặt tay lên tủ đầu giường múa bút thành văn. Đột nhiên cửa mở ra, một đôi giày nam sinh hiện ra ở trước mặt tôi. Chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc con gái đỏ thắm hiện ra. “Mukahi-kun, xin chào.” Vội vàng chào một tiếng, rồi lại vội đầu khò lăm.

Cậu ấy đi đến bên cạnh giường ngủ, quen tay rút ra hai cái ghế thấp dưới giường, đưa một cái cho tôi.

“Cám ơn.” Cảm kích gật gật đầu, thì ra nơi này là ổ của Mukahi-kun.

Trong phòng y tế yên tĩnh, hai học sinh chiến đấu hăng hái với bài tập Vật Lý, tiếng bút viết sần sật, đúng là người cùng bị nạn. Không biết qua bao lâu, tiếng viết đôi diện đột nhiên dừng lại. Tôi tò mò ngẩng đầu, chỉ thấy Mukahi lắc lắc bút trong tay, vẽ vòng vòng lên giấy, lại vầy vầy. Tôi lấy một cái bút mới trong hộp bút ra, yên lặng đưa cho cậu ấy.

“Cám ơn.” Mukahi cảm kích nhận lấy.

“Đừng khách khí, tớ chỉ là có qua có lại thôi.” Tôi trả lời.

Cậu ấy nhìn hai quyển sách bài tập trước mặt tôi, đề nghị: “Nếu không, chúng ta trao đổi sách để chép đi, ông lão Toyama kia tinh mắt lắm.” Quả nhiên là lão thủ tác chiến kinh nghiệm phong phú, đưa cho cậu ấy vở của Konokie và Mai. Nhìn nhìn hai quyển sách bài tập Mukahi đưa, Oshitari Yuushi, không hồ là cậu bạn hợp tác tennis, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Một quyển khác, Matsumoto Yuki. Cái gì! Cái cô trọng sắc khinh bạn kia, cậu được lắm, đúng là một cái “Không thể dung túng”! Tức giận xiết chặt quyển sách bài tập chường mắt kia, xanh cả mặt.

“Sao thế?” Mukahi cũng cảm giác được sát khí trên người tôi.

“Ha ha, không ~ có gì ~ đâu.” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, Matsumoto Yuki, cậu đúng là “bạn tốt”!

Ngay cả trận đấu kiếm đạo cũng không tiêu hao trí nhớ và thể lực như vậy, cổ tay tôi run lấy bấy tê mồi, ừ ừ đi vào phòng học.

“Chép xong rồi?” Yuki hỏi mát.

“Chép ~ xong ~.” Về mặt âm lãnh, hung tợn nói.

“Buổi chiều, lớp trưởng đến báo.” cậu ấy cười tùm tùm nhìn tôi, cố ý câu sự tò mò của tôi. Không lẽ lại có bài tập Hóa Học phải nộp ngày mai đây chứ. Trong lòng tôi hiện lên cảm giác mãnh liệt không rõ, nuốt nước miếng một cái, khăn trương nhìn cậu ấy.

“Lớp trưởng báo, thầy Toyama lúc tới trường học bị tai nạn xe cộ, nên bài tập Vật Lý được chậm lại đến tuần sau nộp!” cậu ấy xấu xa nói nhỏ vào tai tôi.

Cái gì?!!! Á!!!!!! Tôi chép điên cuồng như thế hóa ra vô công à, đúng là một ngày siêu không lucky!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Nhà Urukawa X Trục nhật nấu cơm

Nara, Kyoto và Kamakura là ba thời đại đại biểu cho lịch sử Nhật Bản, về Kamakura, thứ đầu tiên làm cho người ta nghĩ đến đó là tướng quân Minamoto – một thế hệ kiêu hùng của Mạc phủ, còn có chiến thần Yoshitsune – anh hùng bị kịch tài năng tuyệt đỉnh. Nhìn đường phố cổ kính, một góc

cây hải đường xinh đẹp, khi yên tĩnh thì hàm sầu đưa tình, khi chuyển động thì như tiên nữ bay múa. Đào qua đô thị nhộn nhịp và ồn ào náo động, nơi này giống như là vườn hoa nhẹ nhàng lãng mạn bí mật của Tokyo.

“Ba mặt toàn núi, một mặt hướng biển, đúng là vùng đất may mắn.” chị Kikuri xách theo hành lý, ngắm nhìn xung quanh. Các đội hữu khác cũng vui sướng, các bạn ở trung học Rimizu đúng là biết hưởng thụ, nơi này đâu có giống trại huấn luyện chứ, rõ ràng là nơi nghỉ mát mà.

“Sắp đến rồi, đội trưởng và thành viên câu lạc bộ của chúng tớ đều đã đến.” Watanabe Yuuri phụ trách tiếp đãi cười tủm tỉm ở phía trước dẫn đường.

Đi đến trước một tòa nhà kiến trúc bằng gỗ, dấu vết loang lỗ trên cửa biểu hiện ra lịch sử lâu năm “Đây là nhà cô đi.” Terauchi-san cảm thán nói.

“Ừ, đây là nhà cũ của đội trưởng chúng tớ, bình thường rất ít người đến ở, nơi này vốn là một kiếm đạo quán.” Dẫn chúng tôi đi vào trạch viện, Watanabe tiến tới vờn ngón tay chỉ một tòa nhà cách đó không xa, giải thích kĩ càng, “Nhưng rất lâu trước kia, kiếm đạo quán nhà Urukawa xuống dốc, thẳng đến khi đội trưởng chúng tớ xuất hiện, nơi này mới khôi phục lại.”

“Thì ra Urukawa tiền bối lập chí chấn hưng gia nghiệp.” trong giọng nói của Tanaka-senpai mang theo vài phần kính nể.

“Ừ, đội trưởng thật sự rất giỏi.” trong mắt Watanabe tràn đầy tâm phục khẩu phục, sau đó chị ấy tiếp tục giới thiệu, “Chính giữa là chủ trạch, nghe nói lần này ngoài chúng tôi còn có một nhóm người khác cùng ở. Hai gian phòng lớn phía nam, chúng tớ đã sửa lại thành giường ghép, để hai trưởng chúng ta ở. Phòng phía bắc để cho nhóm người buổi chiều tới, đằng sau còn có phòng tắm và phòng bếp. Nơi này bình thường chỉ có một bác gái đến dọn dẹp, cho nên những công việc khác cần hai trưởng thay phiên nhau trực nhật.” đúng là đạo quán tương đối lớn, bỏ hoang lâu như vậy rất đáng tiếc, trong lòng không khỏi cảm thán.

“Vừa rồi, lúc chúng tớ đi đến, còn nhìn thấy bên cạnh còn có sân tennis nữa, phong cảnh bốn phía thoát nhìn rất yên tĩnh.” chị Kikuri tò mò nhìn quanh.

Cất hành lý, thay trang phục kiếm đạo, vắt thanh kiếm Senbonzakura, đi theo mọi người tới kiếm đạo tràng. “Ha!” “HA!” trung học Rimizu đã bắt đầu huấn luyện, sau lưng ngũ liên bá là vô số mồ hôi và nỗ lực.

“Ohtori-kun, xin chào.” Urukawa Momoko giống như búp bê mỉm cười đi tới, “Các bạn Hyoutei, hoan nghênh đã đến nhà.”

“Cám ơn cậu đã thiết đãi, đúng là một nơi cực kỳ thoải mái.” Ohtori-senpai hơi khom người, tỏ vẻ cảm ơn.

“Ha ha, đừng khách khí như vậy.” Urukawa tiền bối thanh thúy nói, sau đó nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Trước đó chưa nói cho các cậu là còn có khách khác, thật sự xin lỗi.”

“Không có gì, nơi này khá rộng, không có gì bất tiện cả.” mỹ nhân Ohtori bình thản trả lời.

“Vây là tốt rồi, nào, mọi người tập hợp trước.” Momoko vỗ tay một cái, thành viên câu lạc bộ Rimizu ào ào đi tới, “Hai trưởng chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện năm ngày tới, hai phó đội trưởng đã định ra kế hoạch, giờ các cậu ấy sẽ tuyên bố cho mọi người.”

“Hôm nay mời mọi người tập hợp theo trưởng mình để tiến hành luyện tập, ngày mai hai trưởng luyện tập với nhau. Ngày thứ ba, hai trưởng học tiến hành trận đấu riêng để xác định trình tự các Tịch trong giải đấu cả nước. Ngày thứ tư, hai trưởng tiếp tục luyện tập với nhau, ngày cuối, hai trưởng đấu đơn tự do với nhau, chỉ cần hai bên đối chiến đều đồng ý là có thể tiến hành trận đấu, đã xong.” Watanabe-senpai tuyên bố xong, gây nên nhiều tiếng thảo luận.

“Phó đội trưởng, thật sự có thể khiêu chiến với bất kì tuyến thủ của trường đối phương sao?” một thành viên trung học Rimizu câu lạc bộ hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Watanabe vừa dứt lời, N ánh mắt hưng phấn quét về phía tôi. Người trẻ tuổi đúng là nhiệt tình, ngàn vạn đừng kích động! Tôi run rẩy giờ lên tay trái thương bị quần vải, nhìn đi, tôi là người bị thương. Thoáng chốc, hưng phấn biến thành thất vọng, tức thời không ít người chuyển sang nhìn Ohtori-senpai và chị Kikuri.

“Ngoài ra, bởi vì nhóm người chiều nay đến toàn là nam sinh, cho nên công tác nấu cơm từ nữ sinh chúng ta gánh vác nhé.” Urukawa cong lên mắt to màu cà phê, chấp tay sau lưng vui vẻ nói, “Hai phó đội trưởng đã lập thời gian biểu trực nhật, mọi người hãy theo đó mà làm. Được rồi, cơ bản chỉ thế thôi.”

“Cái gì?” “Đội trưởng không nói rõ ràng trước gì cả!” “Rất giao hoát!” “Chán ghét, như thế là thế nào chứ.” Nhiều tiếng giận mắng vang lên, tôi nhìn quanh, thấy đội hữu và đối thủ không tức đỏ mặt thì là oán giận, tôi thở dài, giờ thanh kiếm Senbonzakura lên đi đến góc bắt đầu luyện tập lực cánh tay.

Đến lượt tôi trực nhật nhanh thật, nhìn bảng dán trên tường, tôi nhận mệnh cúi đầu. Không biết buổi tối có làm mọi người bị ngộ độc thức ăn chết thẳng căng hay không, đúng rồi, còn có nhóm nam sinh kia nữa. Thượng Đế ơi, con thật sự không cố ý muốn sát sinh, xin ngài hãy tha thứ cho con. Tôi giờ hai tay tạo thành chữ thập, sám hối trước.

“Nakamura, em làm bầm cái gì đấy!” Trên vai bỗng trầm xuống, không quay đầu lại cũng biết người đến là nữ quái vật.

“Senpai, tối hôm nay là bọn mình trực nhật.” Nhàn nhạt trả lời.

“Ừ, mỗi người đều sẽ làm một lần, sao thế?” chị ấy sờ sờ đầu tôi.

Tôi chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt đáng thương như con chó nhỏ nhìn chị ấy: “Em không biết nấu ăn.”

“Em... không biết nấu ăn?” chị Kikuri nhảy ra sau một bước, kinh ngạc nhìn tôi, “Em học môn Nấu Ăn kiểu gì thế?”

“Môn Nấu Ăn là môn em dễ trượt nhất học kỳ này.” Chán nản cúi đầu nói.

“Xem ra tối nay, mọi người chỉ có thể dựa vào chị.” Senpai giờ cánh tay lên, tự tin nói, “Suzuki Kikuri ta là đại vương Nấu ăn của cửa khối năm thứ hai đây!” Nói dối, tôi hí hóp mắt nhìn chị Kikuri dào dạt đắc ý.

Mới hơn hai giờ, tôi đã bị senpai đuổi ra kiếm đồ ăn.

“Đã là trực nhật, em cũng phải giúp! Giữa trưa nấu cơm, các bạn trung học Rimizu nói còn rất nhiều rau dưa, chỉ là không đủ thịt cho số nam sinh tối nay. Em lấy ví tiền, đi chợ mua cá và thịt đi.” Chị ấy đưa cho tôi một cái túi nhỏ, đẩy tôi ra khỏi cửa.

“Nhưng mà phải mua bao nhiêu chứ!” Tôi dùng vai chặn cửa, cố tạo ra một khe hở.

“Nghe nói có 15 nam sinh đến, em xem rồi làm đi.” Chị ấy đẩy mạnh, khe cửa nhỏ đi.

“Cái gì mà xem rồi làm? Xem thế nào? Làm sao bây giờ? Còn nữa, một người bị thương như em thì sao có thể mang nhiều thịt như thế!” Cấn răng, tay phải chen mạnh hơn, “Senpai thật quá vô trách nhiệm!”

“Chị vô trách nhiệm?” Chị ấy lập tức mở toang cửa ra, tôi lao vào một cái, ngã vào cửa, “Lúc trước là đứa nào nói: ‘Em có thể nấu cơm cho các chị, giặt quần áo, quét dọn, bảo vệ, đó là những việc rất cần thiết khi đi xa?’” chị Kikuri bắt chước cả giọng điệu.

Ách, hình như là tôi, lập tức không nói được gì.

“Nha ~ người ta đã sớm chuẩn bị xe đẩy nhỏ rồi, em đừng oán trời oán đất nữa, đi nhanh đi!” Senpai hóa thân cọt mẹ, ném cho tôi một cái xe đẩy bằng sắt, đá tôi ra ngoài.

Ai oán nhìn biển Kamakura, màu xanh, màu xanh, xanh u buồn; ngẩng đầu nhìn mây di chuyển trong không trung, màu trắng, màu trắng, trắng thâm thẳm; cúi đầu nhìn cá và thịt, màu đỏ, màu đỏ, đỏ huyết tinh trong xe đẩy. Không biết nhiều như vậy có đủ hay không, chị Kikuri thật quá tàn nhẫn, bắt nạt người bị thương như tôi.

Đột nhiên nhìn thấy từ đằng xa có đoàn người đi xuống xe bus. Ủa? Sao lại là bọn họ!

“Kunimitsu!” Tôi vẫy vẫy tay, lớn tiếng kêu lên.

Cậu ấy giật mình quay đầu, trên lưng đeo túi thể thao, trong tay xách theo túi du lịch. Những người khác của Seigaku cũng kinh ngạc nhìn tôi, chỉ có tiền bối Yamato vẫn mang dáng vẻ lão thần khấp nới.

Chậm rãi đến gần, tôi cười chào hỏi với bọn họ, sau đó nghiêng đầu nhìn Kunimitsu: “Cậu nói trại huấn luyện mà cậu định đi chính là nơi này?”

“Ừ, cậu cũng vậy à.” Mắt cậu ấy chứa ý cười, giờ tay giúp tôi đẩy xe đẩy.

“Bọn tớ đến Kamakura để huấn luyện, đối phương là trung học Rimizu.” Tôi chậm rãi bước bên cạnh cậu ấy, ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn cậu ấy, “Không lẽ các cậu cũng sẽ đến nhà Urukawa à.” Tim tôi nghiến cứa nhìn về phía Yamato-senpai.

“Đúng vậy, chẳng lẽ các em cũng thế?” Kính Râm tiền bối nhếch lông mày, ra vẻ kinh ngạc.

Giả vờ! Nhất định là anh tận lực an bày, nhất định là có âm mưu. Híp mắt tìm kiếm sơ hở, không tề, giả vờ thật giống.

“Nha~ xem ra lần này Nakamura-san và Tezuka sẽ ở cùng dưới một mái hiên năm ngày.” Gấu Nhỏ Fuji ái muội cười cười, mềm nhẹ nói ra lời nói làm cho người ta hiểu lầm. Gấu Nhỏ bụng đen này, quả nhiên là tận dụng mọi thứ, nhìn thấy cái hay cái tốt là nhất.

“Phải nói là đội trưởng Yamato và đội trưởng của chúng tớ cùng nhau sống năm ngày mới đúng.” Tôi nói sang chuyện khác, lờ mờ vị đội trưởng kia, tư tâm, khẳng định là trước đó anh đã hỏi kỹ rồi, “Nhưng làm sao tiền bối quen biết nhà Urukawa vậy?” Đây là vấn đề quan trọng.

“Urukawa là nhà ông ngoại anh.” Anh ta cười cười đáp. Chẳng trách hôm nay Urukawa Momoko lúc nói chuyện luôn nhảy nhót với Ohtori-senpai, thì ra là đang đánh giá chị dâu họ tương lai! Không lẽ từ giải đấu khu vực Kanto lúc, tiền bối Yamato đã cùng Urukawa tiền bối thông đồng với nhau, để vị tiền bối như búp bê kia chủ động mời Hyoutei đến đây để huấn luyện, hạ một cái mời câu, chờ mỹ nhân ngư ngoan ngoãn mắc câu. Cả một nhà bụng đen, chẳng trách Tsukimitsu tiền bối của trường học chúng tôi không đầu lại được anh ta. Nghĩ đến đây, tôi run lên một chút, rét lạnh một cái.

“Ồ, ồ, nơi này thật đẹp quá!” Mèo Lớn hưng phấn reo hò khiến tôi bừng tỉnh, “So với bờ biển Chiba năm trước bọn mình đi huấn luyện, kết quả lại làm mất giấy chiếu đài, có khi còn tốt hơn mấy lần!” À, chính là lúc gặp trưởng Rokkaku, nhưng khi đó Tezuka đã đi Đức.

Tôi ngẩng đầu, nhìn kỹ Kunimitsu, cùng các đội hữu vì cùng một giấc mộng nên tiến hành huấn luyện với nhau, nhất định là cậu rất cao hứng đúng không. Cậu ấy cúi đầu, lặng lẽ nhìn tôi, hết thảy không cần nói ra miệng.

“Sao Nakamura-san lại đi mua đồ ăn?” Oishi ôn hòa hỏi.

“Bởi vì hôm nay là 토요일 nhật.” Nhân nhật trả lời, xấu xa nháy mắt mấy cái.

“Sao? Trục nhật?” Kikumaru ghé vào trên người cậu bạn hợp tác, tò mò nhìn tôi, “Trục nhật gì cơ?” Inui và Fuji cũng nghiêng đầu đến gần.

“Trục nhật nấu cơm.” dịu dàng cười cười, “Cơm chiều hôm nay mong các vị chỉ giáo nhiều hơn.” hơi cúi đầu với bọn họ.

“Sao! Đùa à!” Kikumaru che miệng hoảng sợ kêu to, mắt kính của Inui lệch sang một bên, Oishi gục xuống dưới, Gấu Nhỏ mở hai mắt

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phong vân trên bàn ăn X Nhàn thê mát mẩu

Đúng là hiền thê lương mẩu, đúng là thiên tài nấu ăn. Nhìn bóng lưng senpai nhanh nhẹn, thế dao tinh tế, tôi không khỏi cảm khái: “Nếu em là con trai, nhất định em sẽ lấy chị về nhà, đúng là rất rất rất rất giỏi!” mắt đây sao~ing.

“Ít nói nhảm, đưa muối cho chị!” chị Kikuri giống hệt đại tỷ phòng bếp, chỉ huy đàn em là tôi.

Cẩn thận đưa cho chị ấy một lọ gì đó, chị ấy vẩy vài cái vào nồi. Sau đó cầm lấy chiếc thìa chuyên dùng thử đồ ăn, nhẹ nhàng gấp một miếng cá mực, nếm thử. Thấy chị ấy chắc chắn miệng, nhủ mảy. Cầm lấy bình “Muối” kia nhìn thoáng qua, sau đó cứng ngắc kéo khóa miệng ra, trầm giọng nói với tôi: “Muối?”

“Vâng, chị muốn muối.” Giống hệt tiểu bạch thỏ nhìn chị ấy, gật gật đầu.

“Chị muốn, muối?” trên trán senpai treo một cái ‘ngã tư đường’ lớn, lông mày nguy hiểm nhíu lại. Tôi hoảng sợ nhìn chị ấy, dán chặt mình lên tường cách xa chị ấy, cẩn thận lại gật đầu.

“Nếu chị là con trai, thì chị nhất định sẽ không cưới em!!!” chị Kikuri từng bước một chậm rãi tới gần tôi, rỗng như sư tử thổi vút tóc tôi ra sau. Núi lửa bạo phát, sóng thần tàn sát bờ bãi, khủng long sống lại, trái đất hủy diệt!

“Em còn mong tương đạt tiêu chuẩn môn Nấu Ăn?” mặt chị ấy như ma quỷ, cơ hồ kẻ sát mặt tôi, khuôn mặt phóng đại phá lệ âm u. Đột nhiên chị ấy nhảy dựng ra sau, phi thẳng chiếc thìa về phía tôi. Tôi nhảy bèn tránh sang phía trái, đôi thìa kia xẹt qua tóc tôi cắm phập vách tường.

“Chị Kikuri, chị phát điên gì thế!” Cầm giận kêu lên.

“Chị nổi điên? Em đúng là cái đồ ngu ngốc! Cái tên ngu ngốc đem mì chính thành muối ăn!” Trong phòng bếp phát ra tiếng gầm rú động trời, khiến đàn quạ đen ngày chiều kinh hoàng bay lên.

Mọi người hoàn thành luyện tập, lúc đi vào phòng khách chuẩn bị ăn cơm. Ngoài ý muốn nhìn thấy một màn trước mắt: Nakamura Kimiko ngày xưa tự cao tự đại, sát khí mười phần trên kiếm đạo tràng, giờ lại đang cúi đầu, thỉnh thoảng lên ngẩng đầu vụng trộm liếc sang bên cạnh, trông giống hệt nàng dâu nhỏ. Mà Suzuki Kikuri bên cạnh cậu ấy thì mặt không biểu cảm, khoanh tay trước ngực, ngồi ở chỗ đó. Khi bạn Kimiko phát hiện thấy mọi người vào, ánh mắt nhìn mọi người như đang nhìn thấy Jesus xuống trần.

Cứu thực! Cứu thực! Thiên sứ, một đám thiên sứ! Tôi bỗng chốc nhảy lên đang định bỏ nhào về phía mọi người, nhưng lại nghe chị Kikuri thấy cúi đầu mệnh lệnh: “Ngồi xuống, hôm nay em đừng mong trốn được.” Trong lòng còn lưu lại sự sợ hãi đối với chị Kikuri sau khi biến thân, sờ sờ đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Cơm chiều tối hôm nay là từ hai bạn 토요일 chuẩn bị, mong mọi người chỉ giáo.” chị Kikuri đứng dậy, cúi người với mọi người, “Vâng, mời mọi người ngồi ăn.”

“Số thức ăn này đúng là Nakamura-san làm?” Mèo Lớn chớp chớp mắt, bất khả tư nghị nhìn tôi.

Tuy rằng rất muốn trêu đùa cậu ta, nhưng mà chị Kikuri còn chưa tiêu lửa, tôi chỉ có thể thành thành thật thật trả lời: “Hôm nay, chị Kikuri là người nấu ăn hết chỗ này, tớ chỉ là giúp tí thôi.” Nịnh nọt cười cười với senpai, cậu ấy hất mặt sang một bên lạnh lùng hừ một tiếng.

“Thật sự có thể ăn sao?” Kikumaru nhìn về phía Tezuka đã cầm thìa gấp, lập tức nghiêng đầu thấy cậu bạn hợp tác của mình kiên quyết lắc đầu, tỏ vẻ đã không thể tin tưởng được Tezuka nữa. Gấu Nhỏ và Inui đối mặt với đồng đồ ăn dự hoặc, nhưng vẫn bất động.

Thái độ của bọn họ đã đánh gãy một tia nhân nãi cuối cùng của chị Kikuri, chị ấy âm u nghiêm mặt nói: “Suzuki Kikuri tôi đã năm năm liên tục lấy được 100 điểm môn Nấu Ăn, cậu nói xem có thể ăn được hay không đây? Hm?”

Kikumaru bị khí thế của chị ấy làm cho ngã ngồi xuống ghế, Oishi dưới ánh mắt uy hiếp của chị ấy, lập tức liêu mạng gấp một miếng thịt cá, lại dưới ánh mắt cô vũ của Fuji và Inui, cấp tốc nuốt vào.

“Thế nào?” Kikumaru lo lắng nhìn cậu ấy.

“Hình như có thể ăn.” Oishi lại gấp một miếng nữa, bỏ vào trong miệng tỉnh tể nhấm nuốt, nét mặt toả sáng, tinh thần phấn chấn nói, “Ừ, ừ, ăn ngon lắm.”

Mấy người khác mới yên tâm gioi đùa, nhấm nháp mỹ thực trước mặt. chị Kikuri mặt lạnh rớt cục bắt đầu tuyết tan, tôi thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu ăn com.

“Ừa? Vì sao chỉ có Nakamura-san là có cá mực muối tiêu?” Kikumaru bắt mắt nhìn tôi, “Thì ra là lấy việc công làm việc tư.”

“A~, a~, đừng khách khí.” Tôi đẩy đĩa cá mực muối tiêu về phía cậu ấy, hai mắt mỉm cười, đúng là kẻ chết thay đáng yêu. Đột nhiên một đôi đũa kẹp lấy đĩa cá mực kia, đẩy mạnh về trước mặt tôi. Lén nhìn, thấy chị Kikuri âm u: “Đừng mơ tưởng tìm người hỗ trợ.” Nói xong, chị ấy nhìn mọi người, nghiêm túc nói: “Đĩa tác phẩm thất bại này, là để trừng phạt Nakamura ăn một mình. Đĩa này cần bán không phải là muối tiêu, mà là mì chính.”

Kikumaru hơi run rẩy, thu hồi móng mèo. Tôi như sắp khóc, ai oán nhìn chị Kikuri. Chị ấy lập tức nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng: “Dù có khóc thật thì chị cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu, hôm nay nhiều cá mực tươi mới như vậy lại đều bị em làm hỏng, trừng phạt thế này còn nhẹ đấy.”

Tôi run run gấp một miếng cá mực, đáng thương nhìn Kunimitsu đang ngồi đối diện, trong lòng thầm nói: Kunimitsu, tớ đi đây, cậu hãy bảo trọng! Nhấm nháp, liêu mạng, một ngụm nuốt xuống. Đúng là chỉ muốn nôn ra, nắm lấy một ly trà xanh nuốt xuống. Mờ mắt ra, bỗng không thấy đĩa cá mực kia đâu nữa. Nhìn chung quanh, chỉ thấy Kunimitsu chậm rãi gấp một miếng cá mực, trong sự ngạc nhiên của mọi người, trong sự không đành lòng của tôi, tao nhã thông dong ăn.

“Kunimitsu...” Tôi lúng túng mở miệng, trong lòng khẽ run.

“Em thay cô ấy ăn.” Cậu ấy trấn an nhìn tôi, nhàn nhạt nói với chị Kikuri.

“Em... em...” Senpai kinh ngạc lấp bắp, sau đó bình tĩnh lại, nghiêm túc nói với Tezuka, “Kouhai, vì hạnh phúc về sau của em, chị khuyên em đừng nên đụng tới em ấy.”

“Không sao cả.” Kunimitsu lại gấp thêm một miếng cá mực “Muối tiêu”, từ từ ăn.

“Cùng nhau ăn.” Tôi mỉm cười, không chút do dự gấp một miếng cá mực, bỏ vào trong miệng từ từ nhấm nuốt, vị rất ngon, thật sự rất ngon. Kunimitsu, chúng ta cùng nhau tiến lùi.

“Các em!” chị Kikuri không thể không nề hà nhìn tôi và cậu ấy, thở dài, “Thôi bỏ đi, lần này không phạt em nữa.” Chị ấy giơ một tay bưng đĩa đồ ăn khổng lồ kia lên, vẻ mặt có chút mềm lòng, hâm mộ, nửa trêu đùa nói: “Nakamura à, xem ra về sau em nhất định sẽ là nhân thể mất mầu.”

Sắc mặt tôi ửng đỏ, ánh mắt yên lặng nhìn về phía Kunimitsu. Đôi mắt cậu ấy chứa sự yêu chiều, lảng lảng nhìn tôi. Sau một lúc lâu, trên bàn com vang lên mấy tiếng ho khan mới khiến chúng tôi tỉnh lại. Thấy ánh mắt mọi người hoặc là kinh ngạc, hoặc là buồn cười, hoặc là cực kỳ hâm mộ, hoặc là ghen tị, tôi xấu hổ cúi đầu, gioi đùa ăn com, đồ ăn hôm nay bỗng thật thơm ngon.

Đi tắm rửa bỏ mọi mệt mỏi, mọi vất vả, tôi xõa tóc, vung vẩy hai chân, ngồi ở chỗ gấp khúc trong hành lang của chủ trạch. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, gió đêm than nhẹ, hoa xuân bay múa, dáng người thơm ngát như có như không chính là cậu. Xuyên qua thời không, hai kiếp làm người, tìm gặp tình thành, nốt ruồi chu sa đỏ như máu lan tràn ở ngực ấy cũng là cậu.

Gặp gỡ bất ngờ, cậu và tớ, bốn mắt thâm tình, dừng chân nhìn nhau, tâm động lặng yên; tình yêu, cậu và tớ liếc mắt đưa tình, ảm ảm thăng hoa, ảm ảm mất hồn.

Bỗng nhiên quay đầu, cậu ấy lảng lảng đứng ở đó, dịu dàng nhìn tôi. Tình yêu, tìm kiếm và chờ đợi, hai phương đều cần sự nhẫn nại và ản ý. Có một số người không thể nhẫn nại tìm kiếm, có một số người tìm được lại bỏ lỡ mất, mà tôi lại muốn nắm lấy thật chặt. Nhẹ nhàng vươn tay với cậu ấy, kiên định nhìn cậu ấy: hạnh phúc, tôi đã nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Biển Kamakura X Gió Shonan

Tích tích tích, tích tích tích. Bên tai vang lên âm thanh đáng ghét, ôm đầu, xoay người, tiếp tục ngủ. “Tích tích tích“, “Tích tích tích tích“, “Tích tích tích“. Toàn bộ phòng vang vọng tiếng đồng hồ báo thức phiền hà của di động, tức giận hất chăn ra, duỗi chân, lập tức ngồi dậy. Ôm gối đầu, sờ sờ mái tóc rối bời, hai mắt mơ hồ, ngáp to một cái. Đụng đến di động đã bị tôi ném sang một bên, mở nắp ra, thì ra đã năm giờ. Giương mắt nhìn xung quanh, một đám cũng chẳng khá hơn tôi chỗ nào, Tanaka tiên bối thậm chí còn úp gối đầu có đường viền hoa lên mặt.

Lưu loát đứng dậy, gấp đệm và chặn lại, để cả gối đầu vào tủ âm tường. Thay đồng phục thể thao, buộc tóc lên, lấy dụng cụ rửa mặt, kéo cửa ra. Cái lạnh của buổi sáng sớm phả vào mặt, màn sương mù giống như một ngụm nước suối lạnh lẽo chiếu vào mặt, một tia buồn ngủ cuối cùng của tôi tan đi, đầu óc dần trở nên tỉnh táo.

Bước vào phòng rửa mặt rộng rãi, “Mọi người, buổi sáng tốt lành.” Tôi chạy bộ đến vị trí gần cửa nhất, cao giọng chào hỏi bọn họ. Kunimitsu ngẩng đầu trong khăn lông màu xanh, đôi mắt xinh đẹp không đeo kính dịu dàng nhìn tôi, ý cười nhẹ nhàng hiện lên. Cười ngọt ngào với cậu ấy, cúi người vớt nước rửa mặt.

Dưới hai hàng vòi rồng, hơn mười nam sinh trong đồng phục thể thao xanh trắng hoặc là cúi người, hoặc là đứng thẳng, vớt nước đánh vào trên mặt bọn họ, bắt đầu phần đầu tập luyện từ sáng sớm.

Sáu giờ sáng, đi trên con đường lớn ngang qua bờ biển, người đi đường có thể nhìn thấy trên bãi biển tràn ngập sương mù, có ba đội người tinh thần phấn chấn chạy qua. Trên bờ cát trống trải, truyền đến mỗi một tiếng la lên mạnh mẽ cao vút của nam sinh, ngay sau đó là hai đợt hô thanh thúy vang dội của nhiều giọng nữ.

“Hyoutei!” Đội trưởng lạnh lùng mà khí thế kêu to rõ ràng trong màn sương.

“Tất thắng! Tất thắng!” phía sau chị ấy là chúng tôi xếp thành hai đội chỉnh tề cực kỳ tinh thần lớn tiếng đáp lại.

Một người một mình ở chiến trường là lãnh ngạo mà cô tịch, một đám người chiến đấu là nhiệt huyết mà kích tình. Từ khi học tập kiếm đạo tới nay, đây là lần đầu tiên lấy thân phận đoàn đội mà chiến đấu, cũng là lần đầu tiên đem vinh nhục của bản thân vào trong một đội ngũ mà suy nghĩ. Có thêm một phần trách nhiệm, thiếu một phần tự do, nhưng mà trong lòng vui vẻ lại nhân thêm, thanh kiếm trong cơ thể cũng càng ngày càng thêm hăng hái sắc sảo. Nhìn thoáng xa, nhìn thấy bóng lưng mờ mờ trong đội ngũ cách đó không xa, Kunimitsu, cậu cũng bởi vì các bạn ấy nên mới trở nên càng ngày càng mạnh mẽ không. Đây chính là “Gió nhẹ tụ lại với nhau, là có năng lượng của bão”.

Chớp mũi là mùi vị hơi tanh của biển Kamakura, bên má là gió Shonan trong lành. Mấy luồng tinh thần cuối cùng hòa tan trong không trung mỏng manh mờ mờ, dần tan, ngày đến. Xa xa, biển và trời giao nhau ở chân trời xanh thẳm, một vòng vàng chậm rãi dâng lên, nắng sớm tây đi sự tối tăm trầm lặng của mặt biển, khuôn mặt thanh xuân như được tắm trong ánh mặt trời tươi đẹp.

Tiến hành luyện tập cơ bản xong, thừa dịp cơ hội nghỉ ngơi ngắn ngủi, tôi chạy lên đường mua kẹo bạc hà. Đúng là mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, tôi vừa nhai kẹo vừa đi về phía đạo quán.

“Em là?” phía trước, một nam sinh cao lớn đẹp trai nhìn về phía tôi, biểu cảm kích động như trúng giải thưởng lớn.

Có lẽ là nhìn thấy người phía sau tôi, tâm tình gấp lại bạn cũ quả thật làm người ta hưng phấn. Tôi hơi hơi lắc đầu, lại lấy ra một viên kẹo, từ từ ngậm nuốt. Vừa định tránh nam sinh kia ra, cổ tay trái đột nhiên bị một bàn tay to cực nóng bắt lấy. Hơi hơi đau đớn khiến tôi phiền chán, nhũn mảy, ánh mắt lạnh lùng nhìn người nọ: “Bỏ ra!”

“Em chính là cô gái trên áp phích kia!” Anh ta hoàn toàn không nhận ra tôi tức giận, gắt gao nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi gần lại. Sự đau đớn trên cổ tay trái giống như kim châm cắm vào lòng tôi, vết thương cũ còn chưa lành lại, tôi ứa ra mồ hôi lạnh vô lực nghĩ.

“Buông ra!” Một tiếng lạnh lùng quát lớn vang lên, Kunimitsu đi từ câu lạc bộ tennis bên cạnh ra, sau lưng là Gấu Nhỏ Fuji đang kinh ngạc.

Kunimitsu vung tay lên, hất tay người nọ ra, hơi xoay người, bảo vệ tôi ở trong ngực. “Rất đau à?” Cậu ấy nhũn mảy lại, lo lắng nhìn tôi.

“Ừ, xem ra còn chưa hoàn toàn lành lại.” mặt tôi hơi xanh, bên gò má chảy nhiều mồ hôi lạnh. Cậu ấy nhẹ nhàng chạm má tôi, dịu dàng nói: “Không sao đâu, sẽ tốt lên.” Tôi thả lỏng thân thể, gật đầu với cậu ấy.

“Làm em bị thương sao?” Người nọ vọt tới bên cạnh tôi, vội vàng nói, “Rất xin lỗi, anh không cố ý, anh chỉ là rất kích động. Em không sao chứ?” về mặt xin lỗi.

“Chúng ta đi.” Kunimitsu nắm lấy vai tôi, ý bảo Fuji.

“Xin đừng nóng giận, anh không cố ý!” Người nọ đi theo ở phía sau, lớn tiếng giải thích, “Anh chỉ là nhìn thấy cô bé làm anh vừa thấy đã yêu nên nhất thời kích động, thật sự không phải cố ý!”

Vừa thấy đã yêu? Khóe miệng tôi giật giật, mấy chữ thật đáng ghét. Lập tức nghiêng đầu, nhìn thấy Gấu Nhỏ Fuji cười tủm tỉm. Theo ánh mắt cậu ấy ám chỉ, ngẩng đầu nhìn thấy Kunimitsu giống hệt như tuyết bay vù vù giữa trời tháng sáu, cảm giác được ngón tay thon dài mạnh mẽ nắm bờ vai tôi. Cậu ấy đang tức giận rồi, tôi hơi dựa vào cậu ấy, rúc vào bên cạnh cậu ấy. Cảm giác được tâm ý của tôi, thân thể Kunimitsu thoáng thả lỏng, cậu ấy cúi đầu yên lặng nhìn tôi, tay lại vẫn không hề buông ra.

Lúc ăn cơm chiều, Gấu Nhỏ thần bí nói với tôi, hôm nay Tezuka hóa thân thành khủng long bá kỳ Phấn Trắng*, người cùng cậu ấy tiến hành luyện tập một vs một đều không có kết cục tốt. Nói xong còn chỉ chỉ Inui Sadaharu một năm sắp ở trên bàn, còn có Kikunaru do tay phải run rẩy kịch liệt mà không gấp nổi đồ ăn. Nhìn Kunimitsu vô cảm, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng, tôi có chút ngạc nhiên. Chẳng trách người ta nói sức mạnh của một người càng lớn, thì lực phá hoại cũng càng lớn.

*(Tojikachan: Kỳ Phấn trắng hay kỳ Creta là một đơn vị chính trong niên đại địa chất, bắt đầu từ khi kết thúc kỷ Jura khoảng $145,5 \pm 4,0$ triệu năm

“Biến!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Giữ chặt Nhất Tịch trong tay X Hoàn toàn bá phục

Cả buổi sáng, đều đang quan sát các tịch của trung học Rimizu. Các cậu ấy thật giỏi, có những mấy học sinh năm thứ nhất thành công tiến vào trước Thập tịch.

“Chị Kikuri, từ Lục tới Thập tịch của chúng ta có thể đã bại các cậu ấy không?” Bình tĩnh nhìn bên trong tràng, nhẹ nhàng hỏi chị ấy.

“Kém chút so với các cậu ấy.” chị Kikuri cau mày, vẻ mặt lo lắng.

Thấy mọi người phía sau kinh ngạc, biểu cảm khẩn trương thậm chí khiếp đảm, sắc mặt tôi nghiêm chỉnh: “Trong lòng mọi người có dâng lên hưng phấn không?”

Đám nữ Hyoutei không hiểu ra sao nhìn tôi, tôi vung tay phải, chỉ vào giữa sân: “Nhìn thấy người mạnh hơn mình, kiểm đạo thủ hân là cảm thấy hưng phấn.” Kéo khóe miệng, đôi mắt gọn sáng, liếc về phía bên trong sân, “Rốt cục lại có người bị ta vượt qua!”

Xoay người nhìn về phía đội hữu nhà mình, lạnh lùng quét các cậu ấy, đột nhiên trừng lớn mắt, quát lớn nói: “Hiểu rõ chưa?”

“Rõ!” Đám nữ cùng rống to lên, giương giọng trả lời.

Như thế mới đúng, cái biểu cảm vừa rồi như cha mẹ chết của các cậu, làm gì có một tia sát khí? Vừa lòng xoay người, lại nhìn về phía bên trong tràng.

Một đầu khác của sân, Urukawa Momoko hứng thú dạt dào nhìn một màn vừa rồi, cười tủm tỉm hỏi Ohtori Zaki: “Bình thường hồ đồ tùy tính như vậy, mà vừa lên sân là kiêu ngạo mạnh mẽ. Chị dâu, bộ mặt thật của em Nakamura kết quả là như thế nào nhỉ?” mặt mỹ nhân Ohtori ửng đỏ, không nói gì.

(Tác giả Phi: Urukawa nhìn qua thì giống búp bê, trên thực tế là nữ hồ ly bụng đen!

Urukawa: cười tủm tỉm rút kiếm trúc ra.

Phi: *trở thành sao băng-ing*)

Buổi chiều, mọi người Hyoutei dưới sự chú ý của các bạn trường Rimizu đi vào sân. Đầu tiên là Thất tịch Kuril Kanako khiêu chiến với Ngũ Tịch Terauchi Chiyo. Kuril là học sinh lớp bên cạnh, thân hình cao lớn, là tay kiếm loại hình sức mạnh chỉ đứng sau chị Kikuri trong Hyoutei. Terauchi cũng cùng năm học thì là tay kiếm giỏi loại hình kỹ thuật, ban đầu, trong trận chiến tranh các Tịch hồi khai giảng, Kuril đã bại bởi Terauchi mới không thể tiến vào đội hình chủ lực, lần này xem như cuộc chiến báo thù. Đúng là cú đánh nặng nề, tiếng kiếm trúc vung đánh mãnh liệt vang vọng toàn trường. Trải qua một trận hiệp phụ, Terauchi thắng hiểm Kuril.

chị Kikuri vỗ vỗ vai Kuril, an ủi nói: “Tiến bộ rất nhiều, nhưng đôi khi xuống tay quá nặng làm cho tốc độ thu kiếm giảm xuống, về sau cùng nhau huấn luyện đi, chúng ta cùng một loại hình mà.”

“Vâng, cảm ơn senpai.” Kuril đứng dậy, nghiêm túc nhìn về phía Terauchi, “Chiyo, tớ sẽ không thua ở trên tay cậu lần thứ ba đâu.”

“Tớ sẽ chờ.” trong mắt Terauchi toát ra sự tỉnh táo và kiên định, kỳ thực các cô gái cũng có thể có được tình bạn hào khí như vậy, không phải sao? Mỉm cười nhìn đội hữu, tôi đúng là một người may mắn.

“Tiếp theo là trận khiêu chiến Nhị Tịch giữa Suzuki Kikuri vs Ohtori Zaki!” Tanaka-senpai tuyên bố. Tôi thoáng kinh ngạc nhìn chị Kikuri, chỉ thấy chị ấy đội xong mũ bảo vệ, đi đến giữa sân, hơi khom người với mỹ nhân Ohtori, cung kính cúi chào: “Xin đừng nương tay, em muốn biết mình và đội trưởng chênh lệch nhau lớn đến mức nào.”

“Nhờ em chỉ giáo.” Nhẹ nhàng lên tiếng, đội trưởng khẽ gật đầu.

Tấn công sắc bén, Ohtori Zaki bỏ xuống một cái, Suzuki Kikuri đặt ngang kiếm đỡ. Đúng lúc này, mỹ nhân Ohtori đột nhiên thu lại tư thế, di chuyển đến bên cạnh Kikuri, cấp tốc giao kiếm, hơi gấp người xuống, tung một cú đánh ngang.

“Ohtori, một điểm.” Tanaka tuyên bố.

Tấn công linh hoạt, cấp tốc chém, bước chân linh hoạt, đây là đại biểu phái kỹ thuật của Hyoutei —— đội trưởng Ohtori Zaki. Nhóm Rimizu ào ào kinh

ngạc, nhưng còn chưa đợi các cậu ấy vỗ tay, hai người tiếp tục chiến đấu. Lần này, chị Kikuri không chủ động đánh sâu vào, chỉ bắt động thanh sắc cùng đội trưởng bước quanh theo chiều kim đồng hồ. Người ra tay đầu tiên là Ohtori-senpai, cất bước một cái, không lưu tình đánh chính diện. chị Kikuri ra sức đỡ, lật ngược tay lại dùng sức làm đội trưởng ngã người ra sau. Mỹ nhân Ohtori bước nhẹ nhàng, lần này chị Kikuri ép sát từng bước. Mắt thấy đội trưởng không chịu nổi, chị Kikuri đột nhiên thu kiếm, Ohtori Zaki không có chuẩn bị nên thân thể lao đảo ra sau, chị Kikuri nhẹ nhàng đặt một kích lên cổ tay chị ấy. “Suzuki, một điểm” chị Kikuri đã không còn là tuyển thủ cử đánh thắng về phía trước, khuyết thiếu trí mưu nữa, trong sức mạnh thể lực mang theo sự cơ trí, chị ấy đã trưởng thành lên không ít.

Một điểm cuối cùng tới rất đột nhiên, bởi vì ngay tại sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, Ohtori-senpai tung tuyệt chiêu, sét đánh không kịp bưng tai cấp tốc nện và bổ xuống, khiến chị Kikuri chỉ có thể chống đỡ, không thể trả đòn. Ngay trong nháy mắt Suzuki-senpai hơi hoảng, mặt bị vô tình nện.

“Trận chiến Nhị Tịch, Ohtori Zaki thắng.” Khắp nơi vang lên nhiều tiếng vỗ tay.

“Trận đấu Hyoutei dừng lại ở đây.” Tanaka-senpai vừa mới nói ra, liền khiến cho trung học Rimizu ồ lên một mảnh.

“Trận chiến Nhất Tịch đâu?” “Cứ thế quyết định à?” “Hơi không công bằng, ít nhất phải lộ bản lĩnh chứ.”

Ngẩng đầu nhìn về phía Urukawa Momoko lặng không tiếng động lại tươi cười, chị ấy chớp chớp mắt to đáng yêu với tôi. Đừng giả vờ đáng yêu, bụng đen nhất chính là chị, làm đội trưởng mà không ngăn cản đội viên ồn ào nháo chuyện, chị rõ ràng chính là độc thủ phía sau màn!

“Tay trái của Nakamura còn chưa lành, cho nên không tham gia thi đấu. Hơn nữa thực lực của em ấy, người có mắt đều thấy, không phải sao?” chị Kikuri cười đồ bảo vệ, biện giải cho tôi.

“Lúc ở giải đấu khu vực Kanto đúng là rất lợi hại, nhưng mà bị thương đã hơn nửa tháng, mấy ngày nay thấy cậu ấy huấn luyện cũng là chỉ luyện tập sức mạnh thể lực. Nếu cậu ấy bị xuống tay mà vẫn chiếm được Nhất Tịch, thì Hyoutei các cậu ở giải đấu cả nước sẽ phải phiền lòng.” Một nữ sinh nhỏ nhắn lạnh lợi nói.

Có lý, nhưng bản cô nương không tiến hành luyện tập đối chiến là vì lo lắng cho sự an toàn của các cậu, kết quả lại thành ra là tôi không phải. “Đội trưởng.” Tôi nhàn nhạt lên tiếng, “Tiến hành trận chiến Nhất Tịch đi.”

“Nhưng mà tay em... em đừng cậy mạnh!” chị Kikuri hung hăng trừng tôi, nhưng lại quan tâm vô tận.

“Em rất yêu quý bản thân, lần này em không lấy thanh kiếm Senbonzakura. Vùng kiếm trúc mà không thể tránh đòn thì sẽ khiến tay trái bị thương nặng hơn, em hiểu mà.” Tôi cúi mình trước mặt Ohtori-senpai, “Xin đội trưởng hãy đáp ứng lời thỉnh cầu vô lễ của em, em muốn giữ chặt vị trí Nhất tịch trong tay.”

Khắp nơi ồ lên, đội trưởng nghiêm túc liếc tôi một cái, nhàn nhạt gật đầu: “Đội đồ bảo vệ vào, chị sẽ không nương tay đâu.”

Đến! Nghiêng đầu tránh thoát đòn tấn công đâm hòng, quả nhiên không có kiếm trúc đứng ở giữa thì dễ dàng bại lộ. Khẽ lui hai bước, hai chân trước sau đứng vững. Đội trưởng bắt đầu bước quanh, tốc độ nhanh chóng. Mắt thấy mũi kiếm của chị ấy như sắp giờ lên, tôi đột ngột phóng về phía chính diện chị ấy. Quầy rầy bước đi của chị ấy, kiếm trúc vội vàng đánh về phía mặt tôi. Linh hoạt vọt hai bước sang trái, lòng bàn tay phải bằng phẳng, ngón cái hơi gấp khúc, khẽ chạm vào cổ tay phải của chị ấy. Còn đây là “Hậu chi tiên” trong “Tam tiên” của Thánh Kiếm Miyamoto Musashi, trong phòng ngự lùi một bước để đánh trả đối phương, hành động khi người ta không đề phòng, tấn công bất ngờ.

“Nakamura... Một điểm!” chị Kikuri thoáng đình trệ, sau đó kêu lên.

Điểm tiếp theo cũng là của tôi! Chủ động phóng ra, vọt thẳng về phía trước. Tay cầm kiếm duỗi ra, đánh thẳng vào mặt chị ấy, Ohtori-senpai phản xạ có điều kiện giơ kiếm che. Tôi cấp tốc ngừng, đột nhiên hơi gấp người xuống, vòng qua chị ấy giờ ngang kiếm trúc, cả người thẳng áp vào lòng chị ấy, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà chạm vào hàm dưới của chị ấy. Đòn tấn công này là “Tiên chi tiên” trong “Tam tiên” của Thánh Kiếm, đúng như mảnh hổ sỏ lồng, uy chấn ngọn núi; linh hoạt như vượn bay trong vách đá dựng đứng, chiêu thức thay đổi thích hợp.

“Nakamura, lấy hai điểm thắng lợi!” chị Kikuri kêu ngạo tuyên bố. Ohtori-senpai buông kiếm trúc xuống, vừa lòng gật gật đầu với tôi.

Mọi người ngạc nhiên, nhóm người Rimizu ngỡ ngàng đứng đó, ghen hòng nhìn trần trối nhìn tôi. Tôi lấy mũ bảo vệ xuống, lắc lắc mái tóc dài sau đầu, nhú mày, dụi dụi nhìn bốn phía, nhẹ nhàng nói: “Đã phục chưa?”

Urukawa Momoko dẫn đầu vỗ tay, trong mắt chứa đầy kinh ngạc, thương thức, hưng phấn đan xen vào nhau. Sau đó, khắp nơi vang lên nhiều tiếng vỗ tay động trời.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chính văn phiên ngoại thứ 3: sai lầm lỗ mất

Bồn đại gia không thiếu người theo đuổi, bồn đại gia đối mặt với nữ sinh cũng không thiếu tự tin. Nhớ có một người bạn của mẹ là nhà văn nổi tiếng Louis Duan từng đánh giá tôi như vậy: cậu bé Atobe Keigo này sao, giống như hoa nở mùa xuân, tỏa sáng chói lóa, thu hút ánh mắt người khác, luôn luôn tao nhã, có chút phong lưu, kiêu ngạo làm người ta không dám nhìn thẳng.

Khi tôi cúi người dụ hoặc, hơi nhũ lông mày, đôi mắt khẽ cử động, thâm tình nhìn cô ấy. Trên gương mặt cô gái không hoa lệ này rốt cục có một chút thất thần, nhìn cô ấy ngửa người ra sau tránh né, trong lòng trời dậy một cảm giác tê dại, cô ấy đã động tâm đúng không? Kết quả, cô gái kia lại chỉ vào bồn đại gia lớn tiếng ồn ào, nói là sẽ trả lại tiền. Đúng là còn chưa thông suốt, đúng là thô thân kinh, đúng là một cô gái không hoa lệ.

Sinh nhật của Matsumoto, tôi phải tham gia, là đối tác làm ăn, nhà Matsumoto và nhà Atobe có liên hệ chặt chẽ. Mỗi năm đều tham gia, mỉm cười công thức hóa, lễ phép mời nhảy, cười với đám tiểu thư thế gia ai cũng mang ánh mắt sùng bái mê luyến. Chỉ là năm nay thì khác, bồn đại gia sớm trình diện, chỉ vì có thể nhìn ngắm dáng vẻ xinh đẹp rực rỡ của cô ấy. Không ngoài sở liệu, cô ấy khiến tất cả mọi người phải liếc nhìn. Không điểm lệ như lửa đỏ, không ưu sầu như màu tím, màu trắng và màu xanh tô đậm ra khí chất xinh đẹp thuần khiết của cô ấy, đôi mắt xanh da trời xinh đẹp lóe lên ánh áng linh động. Hoa lệ khiến bồn đại gia luyến tiếc không nỡ nháy mắt.

Chưa đến vài phút, cô gái này liền lộ ra bản tính thật, ngay tại lúc mọi người đắm chìm trong tiếng đàn của Matsumoto, trong mắt cô ấy lại chỉ có đồ ăn. Nhìn cô ấy lên lút mà lại cảm thấy mỹ mãn, bồn đại gia cũng bất giác mỉm cười. Rõ ràng tâm tư không đặt vào âm nhạc, lại ngốc nghếch hòa theo người ta trầm trồ khen ngợi, đôi môi đỏ mọng tự nhiên xinh đẹp kia hấp dẫn người khác như vậy, khiến bồn đại gia bất giác đến gần sát. Nhưng mà cô gái kia căn bản không hiểu phong tình, tức giận mà lại oán trách nhìn bồn đại gia, hoàn toàn không biết đám tiểu thư thế gia kia nhìn chằm chằm đầy ghen ghét.

Bồn đại gia ở trong mắt cô ấy lại không bằng một cái bánh ngọt! Cầm giận và thất vọng toát lên trong lòng, lần đầu tiên bồn đại gia ép một cô gái, lần đầu tiên mang oán hận kéo một cô gái đi nhảy, cô ấy bị kéo vào trong lòng tôi, mùi hương thơm ngọt ngào tự nhiên kia khiến lòng bồn đại gia thoáng chốc mềm mại. Cánh tay ôm eo cô ấy, cảm nhận được sự ấm áp của cô ấy, không kìm lòng nổi say mê. Lần lượt dẫm phải chân, không biết cô ấy có ý hay là vô tình. Dù thế nào, bồn đại gia sẽ không bỏ cuộc. Nghe cô ấy lầm bầm xin lỗi, cẩn thận liếc nhìn tôi, trong lòng ngứa ngáy giống như bị một cái lông chim khẽ chạm đến.

Hai khúc nhạc kết thúc, không nghĩ tới cô ấy lại mời tôi nhảy! Vui sướng, đắc ý, mãn nguyện, cảm giác ấm nóng trời lên trong lòng ngực, rốt cục đã mê hoặc được cậu rồi sao? Bồn đại gia thâm tình nhìn về phía cô ấy, lại chỉ thấy cô gái không hoa lệ này thò ra đầu, lỗ tai vươn rất dài, thì nhiên là vì muốn nghe lời người ta nên mới mời bồn đại gia khiêu vũ! Oán hận nhìn cô ấy, cầm giận ôm tên oan gia này.

Ba ngày trống rỗng, ba ngày rời đi, khiến bồn đại gia thường xuyên không kìm lòng được nhìn chỗ ngồi của cô ấy, hành động không hoa lệ này khiến Yuushi cười nhạo rất lâu.

“Biết đáng về hiện tại của cậu giống gì không?” Yuushi dùng ngữ khí thần bí trêu chọc, “Thiếu nam hoài xuân! Ha ha ha ha.”

Thiếu nam hoài xuân? Dám nói bồn đại gia là thiếu nam hoài xuân! Đáng giận, chẳng lẽ tôi đã lún sâu đến thế sao? Tức nhất là cái cô gái kia vẫn còn hồn nhiên bất giác, còn chưa động tình! Bồn đại gia thật muốn nhìn xem chừng nào thì cậu cũng lún sâu như thế, bồn đại gia sẽ chờ cậu tỏ tình!

Cô ấy! Cô ấy dám đính hôn với Sanada Genichirou! Nghe Yuushi mật báo xong, trong lòng bồn đại gia bất bình, bất mãn, không cam lòng hóa thành một con hổ dữ, rít gào nổi giận xé rách ngực tôi. Không để ý tới buổi ca nhạc lặng ngắt, bồn đại gia hùng hổ đứng dậy, không hề hình tượng rời khỏi đó. Cảm giác lo sợ không hoa lệ cứ quần lấy, xuống xe, về mặt tối tăm đi vào đại sảnh, nhìn khắp nơi toàn màu đỏ, không khỏi cắn chặt răng nanh. Quản lý khách sạn kinh sợ bám sát theo, bồn đại gia đẩy ngập lửa giận bước tới tiệc đính hôn. Ngạo nghễ nhìn quét bốn phía, bước nhanh về phía cái cô gái kia. Đẩy ngập oán giận và ghen tuông dâng tràn ra, hùng hổ chất vấn. Không nghĩ tới lại là tiệc đính hôn của chị cô ấy. Trong lòng như mưa phùn tắt lửa, ánh sáng rạng rỡ, cười mang quà của bồn đại gia ra. Khóe mắt thoáng nhìn thấy một tia sáng nhu hòa trong mắt Tezuka, tôi thâm tình lắm, lại tìm tôi nghiên cứu nhìn lại, vẫn là gương mặt lạnh kia, không có sơ hở gì. Nhìn Yukimura Seiichi mang về mặt đề phòng đang đứng bên cạnh cô ấy, trong lòng may mắn: may mà bồn đại gia không đến trễ.

Mới đi vào nhà ăn, liền thấy mọi người vây quanh ở một cái góc. Bồn đại gia luôn khinh thường kiểu vây xem không hoa lệ như vậy, đang chuẩn bị cất bước đi qua. “Mời lượng sức mà đi.” Đây rõ ràng là tiếng của cô ấy, mắt nhìn chằm chằm vào phương hướng ấy, gạt mấy bạn ra, đi nhanh về phía cô ấy. Khóe mắt nhìn thấy có người nằm trên đất vươn tay túm chặt cổ chân cô ấy, còn chưa kịp ngăn lại, một thân hình ấm áp đổ lên tôi, khiến tôi ngã xuống đất.

Tư thế không hoa lệ như vậy lại khiến bồn đại gia say mê rất lâu. Nhìn dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc, cảm giác được mùi vị tươi ngọt trên môi, bồn đại gia không kìm lòng nổi vươn đầu lưỡi âu yếm liếm môi cô ấy, tay cũng bất giác ôm lấy eo cô ấy. Cái cô gái này hơi kinh hãi, lập tức bộc phát ra sức lực, gạt tay tôi ra, lập tức nhảy dựng lên. Nhìn cô ấy thất kinh, tay chân luống cuống, khiến bồn đại gia âm thầm cười to, đúng là đáng yêu, đúng là mùi vị hoa lệ.

Hiểu được lý do cô ấy bị làm phiền là do cô ấy đã làm người mẫu bia tiểu thuyết, trong lòng bồn đại gia cầm giận, không nghĩ tới sự xinh đẹp của cô ấy ở trước mặt nhiều người như thế, ghen tị, phần nộ cắn lòng tôi, khiến bồn đại gia bất kể hậu quả, uy hiếp và cảnh cáo nhà xuất bản kia. Về nhà, nhìn thấy quần gia đưa tới quyển sách kia cùng tờ áp phích kia, trong lòng run lên. Biểu cảm hồn nhiên hoạt bát như vậy, đáng người xinh đẹp nhẹ nhàng như vậy, mái tóc quần xoả tung mềm mại như vậy, miệng cười hồng nhuận tự nhiên như vậy, đôi mắt linh động trong suốt như vậy, bồn đại gia thật sự bị mê hoặc.

Đi xuống vũ đài xán lạn, không nhìn tiếng hét chói tai điên cuồng dưới đài, bồn đại gia lập tức nghiêng đầu đã thấy cô ấy trong tư thế oai hùng bùng bùng. Thì ra là thế vai, nhưng rất thích hợp. Chờ mong ngồi ở dưới đài, neho mắt lại, thấy Yukimura Seiichi nhu tình nhìn cô ấy, mà mặt lạnh của Tezuka cũng như tan tuyết, khóe miệng khẽ cười, trong mắt tràn đầy thương thức. Nhìn cô ấy tiêu sái thâm tình, nghe tiếng địch du dương nức nở, không khỏi bắt đầu lo lắng, một cô gái như cô ấy sẽ thuộc về ai.

Quả nhiên cô ấy rất khác biệt, không khúm núm, nhắm mắt theo đuôi giống các nữ sinh khác, cô ấy dám khiêu chiến với tôi, xem ai đứng ở đỉnh cao sớm hơn, cười to nhìn trời. Thật khí phách! Không hổ là cô gái mà Atoke Keigo ta coi trọng!

Sau đó, cô ấy bị tôi chế nhạo làm cho chân tay luống cuống, dám nói hôn môi bốn đại gia chỉ là thịt chạm vào thịt, lại còn là thịt heo! Tức giận, không cam lòng hóa thành khí thể mãnh liệt, hóa thành một cái hôn trừng phạt. Hiển nhiên cô ấy bị dọa, tôi thừa cơ muốn hôn mạnh mẽ hơn, muốn hoàn toàn chiếm được khoang miệng của cô ấy. Không nghĩ tới, người luôn luôn lãnh tình lạnh lùng như Tezuka kéo cô ấy ra, độ ẩm lưu lại trên môi khiến bốn đại gia tiếc hận. Giương mắt nhìn Tezuka, nhìn thấy sự kiên định và bất mãn trong mắt cậu ta đã vượt ra khỏi phạm vi bình vực kẻ yếu. Thì ra cậu không chỉ thường thức cô ấy, mà là phải lòng cô ấy. Dù cậu là ai, dù có mấy bao nhiêu tình địch, người thắng cuối cùng nhất định là bốn đại gia!

Từ ngày đó bắt đầu, cô gái kia hơi là lạ. Khi lên lớp thì thất thần nhìn ra xa, khi tan học cũng không hoạt bát giống như mọi khi, trở nên yên tĩnh. Chẳng lẽ là đã sắp thông suốt? Ha ha, bốn đại gia chờ mong cậu, chờ cậu tỏ tình.

Thông suốt hay là phiền chán? Cô ấy càng ngày càng làm người ta đoán không ra, giống hệt như hòa thượng suốt ngày lẩm bẩm, thần kinh giống như thay đổi thành một người khác vậy. Chẳng lẽ là gặp phải phiền toái? Mấy ngày qua, cô ấy kỳ quái làm người ta ghê mắt, nhưng cũng không biết từ lúc nào mà bắt đầu khôi phục bình thường, chỉ là ngẫu nhiên sẽ một mình cười trộm. Đúng là một cô gái không hoa lệ, ngàn vạn đừng để bốn đại gia chờ lâu quá, bốn đại gia sắp không nhẫn nại được nữa rồi.

Vòng bán kết giải kiếm đạo nữ khu vực Kanto, khiến mọi người kinh thán, khiến mọi người không nhận được tán dương. Thì ra cô ấy mạnh như thế, có lẽ cô ấy còn mạnh hơn thế rất nhiều, một thân ba cái bóng, thể kiếm như cầu vồng, đây là “Ánh trăng” được kinh ngạc hô to sao? Tài năng đáng kinh ngạc, thật tuyệt diệu. Bốn đại gia bất giác vuốt ve nốt ruồi, âm thầm quyết định dù cậu đã thông suốt hay chưa, bốn đại gia đều sẽ tỏ rõ nỗi lòng mình cho cậu thấy. Một cô gái hoa lệ như vậy, nếu còn chờ nữa, chỉ sợ sẽ bị thêm nhiều người mơ ước.

Rung động nhất chính là trong trận chung kết, cô ấy bị người ta dùng thủ đoạn ti bỉ gây bị thương, đau đến mức toát đầy mồ hôi lạnh cũng không chịu buông tha. Giống như phượng hoàng rực lửa, sát chiêu tuyệt luân phản kích, không chỉ khiến cô ấy cũng khiến cả đội ngũ đứng ở đỉnh cao. Giờ khắc này, cô ấy thật sự rất giống tôi hồi ấy, một sự bất an dâng lên trong lòng. Bốn đại gia đã quyết định, sau lễ trao giải sẽ tỏ tình với cô gái này.

Thì ra bốn đại gia đã chậm rồi sao? Nắm chặt nắm tay, nhìn Tezuka đã sớm hơn tôi một bước, nhìn bóng dáng bọn họ dựa sát vào nhau. Đau đớn, đau đớn trái tim tôi; ghen tị, ghen tị trong lòng tôi. Nhưng nhìn thấy cô ấy đau đớn khó nhìn, bốn đại gia dù không muốn, dù không đành lòng, nhưng vẫn phải để Tezuka đưa cậu đi bệnh viện. Bốn đại gia sẽ đi chờ cậu, chờ cậu nói rõ ràng.

Ngồi ở trong xe, trong lòng tràn ngập đủ loại suy đoán. Áp chế bất an mãnh liệt trong lòng, bốn đại gia vẫn tự tin cho rằng người trong lòng cô ấy là tôi. Đúng, là bốn đại gia, phải là bốn đại gia.

Nhìn thấy hai người từ xa đi tới, sự tự tin của bốn đại gia lần đầu tiên bị xé rách bị thương như vậy. Hình ảnh hai tay đang nắm nhau, hưng hăng đâm vào mắt tôi.

Kiểm chế sự nóng nảy ma quỷ, điều chỉnh tâm tình đi xuống xe. Khác với sự thân mật với Tezuka, cô ấy đối với bốn đại gia chỉ là lễ phép giữa các bạn học cùng lớp. Tim như bị điện giật, bị đông lạnh, bị đao khắc, bị phản hóa thành ghen ghét, thẳng tắp nhìn Tezuka, trong mắt cậu ta là sự kiên định không hề thua tôi.

“Cậu có tự tin đánh bại mọi kẻ ái mộ cô ấy, bảo vệ kĩ cho một cô gái kì diệu như vậy không? Cậu có thể tự tin cho cô ấy hạnh phúc không?”

“Tôi có thể.”

“Ha ha, bốn đại gia mỗi mắt mong chờ. Tuy rằng bốn đại gia chỉ có thể chấp nhận sự lựa chọn của cô ấy, nhưng mà bốn đại gia cũng không chấp nhận bại bởi cậu.”

Đây là hàm nghĩa trong bốn mắt giao chiến của bốn đại gia và Tezuka. Nhìn thấy cô gái không hoa lệ kia không hiểu ra sao, trong lòng giật mình: thì ra cậu đối với tôi vẫn không hề thông suốt, bốn đại gia bại bởi không ai khác, mà là cậu. Giờ phút này, nếu tôi ở trước mặt cậu tỏ rõ tình cảm, bức cậu lựa chọn, vậy thì chẳng phải là tự rước lấy nhục sao? So với như thế, còn không bằng lưu lại một bóng lưng tiêu sái, nếu làm vậy thì có lẽ cậu còn có thể nhớ kỹ tôi.

Bất đắc dĩ rời đi, yên lặng thở dài, vẫn là chậm một bước. Nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, thói quen vuốt nốt ruồi dưới mắt. Trong lòng bốn đại gia đột nhiên sáng tỏ: nếu kiêu ngạo là sai lầm của bốn đại gia, vậy thì sự sai lầm này có lẽ đã làm bốn đại gia đau lòng lỗ mất cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chơi đùa ở bờ biển X Chịu chơi chịu thua

Buổi sáng hai trường luyện tập với nhau, bốn cô nương thành cái bánh trái cây thơm hình người. Khi tiến hành huấn luyện hai người đầu, trước mặt tôi có mười mấy nữ sinh vây quanh. Trường Rimizu nói: “Huấn luyện chung hai trường thì nên tách các bạn của hai trường ra! Đã học trong thụ tình trạng thì nhiệm sắc thể giao nhau mới xứng đôi chưa? Cho nên Nakamura là của bọn tớ!” Trường Hyoutei nói: “Chưa học! Bọn tớ chỉ biết là chỉ có đồng loại kết hợp mới có thể sinh ra trân phẩm!”

Nói xong hai phương bắt đầu dành giết tôi, bốn cô nương ban đầu khuyên hai phương biến thành kéo hai phương, “ngã tư đường” trên đầu càng ngày càng nhiều, đang định bùng nổ. Bỗng nghe thấy một tiếng cười như chuông bạc vang lên: “Ha ha ha ha, không nghĩ tới Nakamura-kouhai được hoan nghênh như thế.” Tức giận trừng nữ bụng đen Urukawa, còn không mau tới cứu mạng, đứng đó xem trò hay đủ chưa ă! Chị ấy cắn môi dưới, vẻ mặt khổ sở đáp lại ánh mắt xem thường của tôi. Giả vờ đi, chỉ cứ giả vờ đi, gương mặt trẻ con của chị mà không giả trang làm loli thì thật đáng tiếc.

“Các cậu đừng nào loạn!” Ohtori-senpai đứng là một trận gió xuân làm ấm áp trái tim đóng băng của em, là một trận mưa xuân làm linh hồn bị thương của em dễ chịu. (Tác giả Phi: nịnh hót kinh!) tránh thoát đám nữ sinh khủng bố kia, tôi lập tức trốn phía sau đội trưởng.

“Nakamura bị thương nên không thể tham gia luyện tập một chọi một.” mỹ nhân Ohtori lạnh lùng tuyên bố, “Urukawa sẽ phụ trách việc huấn luyện của em ấy.” Tôi kinh ngạc nhìn nữ loli bụng đen cười tủn tủn vẫy tay với tôi, đã thu phục đội trưởng chúng tôi nhanh đến thế sao? Hình như nghe thấy suy nghĩ của tôi, chị ấy mở to hai mắt vui vẻ gật đầu. ă! Đội trưởng thật đáng thương, so sánh với cả nhà Yamato bụng đen, chị quả thực thuần khiết giống như tuyết đông, về sau giả rồi thì chị phải làm thế nào bây giờ! Trong lòng yên lặng ai đó, thân thể lại không thể không lết về phía Urukawa.

So với cách huấn luyện như địa ngục sáng nay, buổi chiều quả thực chính là thiên đường! Thẳng người lên, lấy tay che nắng, kẹp mái tóc quăn bằng một cái nơ màu xanh da trời, mặc đồ bơi liền thân màu xanh da trời. Để giảm bớt sự mệt nhọc do huấn luyện cường độ cao liên tục, buổi chiều hai đội trưởng cho chúng tôi đi đến bãi biển Shonan chơi!

Tháng sáu nắng ấm không giống tháng bảy lửa nóng, không giống tám tháng ấm áp vừa đúng. Từ xa nhìn nước biển mênh mông, phản chiếu bầu trời xanh rộng rãi, ánh mặt trời chiếu xuống sóng nhỏ, lấp lánh lấp lánh. Làn gió biển mon tron gò má du khách, bao phủ mặt biển thoáng phấp phồng, nhẹ nhàng mà làm dậy lên nhiều ngàn vạn nếp nhăn nhỏ tí trong vạt.

“Thật đẹp!” Tôi buộc khăn lụa màu trắng quanh hông, đồ bơi mẹ tôi đã chuẩn bị có chút người lớn. Lập tức nghiêng đầu, thấy chị Kikuri đang nằm phơi nắng chị ấy mặc áo tắm giống giống Bikini, đáng người làm nhiều tên con trai xung quanh liếc nhìn.

“Nakamura, đến giúp chị bôi kem chống nắng!” Chị ấy ném cho tôi một lọ gì đó, hơi nằm úp sấp xuống bờ cát, đám obasan chung quanh bắt đầu chạy nước miếng. Tôi nhủ mày, khẽ cười xấu xa, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, lấy tay cấp tốc ấn đầu chị ấy xuống: “Trang điểm đi chị, phơi cả buổi trưa rồi còn bôi làm gì nữa!”

Nhìn thấy chị Kikuri dính đầy hạt cát, đỉnh đầu bốc hơi nước, tôi cấp tốc đứng dậy, quay đầu vụt chạy. Phía sau, chị Kikuri hóa thân voi Ma-mút tiền sử, cắn răng điên cuồng hét lên: “Nakamura! Hôm nay em chết chắc rồi!”

Đầu tôi tê dại, trong lòng căng thẳng, vừa chạy như điên vừa kêu to: “Đội trưởng! Cứu mạng! Giết người! Phóng hỏa! chị Kikuri biến hình!”

Vừa linh hoạt tránh đám người trên bờ cát, vừa tìm kiếm mỹ nhân Ohtori, chỉ có chị ấy mới có thể thu phục Suzuki Kikuri cuồng bạo. Cảm giác được tay chị Kikuri gần như xẹt qua tóc tôi, tôi hơi hơi nghiêng đầu, thì ra đã gần trong gang tấc, dưới chân bắt đầu gia tốc. Đột nhiên đâm đầu thẳng vào một bộ ngực trắng gầy, quanh chớp mũi là mùi hương khoan khoái nhẹ nhàng quen thuộc, một đôi bàn tay to mạnh mẽ ôm lấy tôi.

“Kunimitsu.” Tôi nhẹ nhàng nắm bắt, ngẩng đầu đã thấy đôi mắt phượng đang mỉm cười của cậu ấy.

“Nakamura!” tình cảm ấm áp trong lòng bị một tiếng sư tử rống đánh vỡ, cấp tốc vọt đến phía sau Kunimitsu, khăn trương ôm eo cậu ấy: “Kunimitsu nhất định phải giúp tớ ngăn trở đấy!” Cậu ấy hơi quay đầu, nhếch lông mày buồn cười nhìn tôi.

“Làm ơn mà, làm ơn mà.” Tôi đứng đưa thân thể làm nũng nịu.

“Nakamura Kimiko! Em mau lăn ra đây cho chị!” chị Kikuri thở hổn hển đứng lại, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào tôi.

“Em không lăn đâu, lại càng không đi ra!” Kề sát lưng Kunimitsu, làm tôi can đảm chống lại chị Kikuri.

“Đừng có giấu ở sau lưng bạn trai! Không thể có chút tiền đồ hay sao, lấy khí thế trên trận kiếm đạo ra!” Chị ấy bắt đắ dĩ nhìn Tezuka phía trước, tức giận đến mức run rẩy.

“Nếu đi ra thì ngay cả mạng cũng không có, lúc này còn muốn tiền đồ làm cái gì?” Tôi vờn đầu nói một cách rất đúng lý hợp tình.

“Em... Em!” Mắt thấy Godzilla muốn đồ bộ Nhật Bản, Shonan sắp bị hủy diệt trong “Sóng thần”. Tôi ôm chặt Kunimitsu, nhắm mắt lại, chờ đợi chiêu tuyệt sát xuất hiện.

“Chúng ta cùng nhau chơi bài đi.” Giọng nói trong trẻo của Kunimitsu như gió mát thổi nhẹ vào mặt.

chị Kikuri vừa định phun trào núi lửa nham thạch nóng chảy bỗng chốc nuốt trở vào, chị ấy ngơ ngẩn nhìn Tezuka.

“Ha ha, chiều nay, đội trưởng Yamato cũng cho bọn tớ nghỉ ngơi. Biết lúc này trên bãi biển nhất định không ít người, cho nên có mang theo mấy bộ bài để tiêu khiển.” Oishi tốt bụng giải thích.

“À, vậy được.” chị Kikuri hơi hơi gật đầu, khoanh tay trước ngực, nhưng mà ánh mắt vẫn lợi hại nhìn tôi. Tôi rút đầu về, lại ghé vào trên lưng Kunimitsu.

Cứ thế, tôi, Kunimitsu, chị Kikuri còn có Oishi, bốn người thành một tổ bắt đầu chơi bài trên bãi biển huyền ảo.

“Một đôi AA.” chị Kikuri đánh hai lá bài đồ xuống. Đúng là quý dĩ, chỉ cần tôi có bài gì, còn chưa kịp ra tay, chị Kikuri nhất định sẽ giành hạ bài trước.

“Không hay ho!” Một tay đánh một đôi kk, liếc mắt thấy chị ấy đào dạt đắc ý.

Oishi đánh 4 và 10, hai người phối hợp thật ăn ý. Ngay tại lúc chị Kikuri muốn tịch thu 30 điểm này, Kunimitsu mặt không biểu cảm buông một đôi chủ, giết hai người họ không kịp trở tay.

Tôi kinh ngạc vui mừng nhìn Kunimitsu, vừa đoạt lấy ba mươi điểm kia vừa không kìm được tiếng cười: “Ha ha ha, Kunimitsu à, về sau có bài ngon gì đừng quên dùng ánh mắt nhắc nhở tớ nhé.” Tôi chỉ chỉ khoe mắt, vui vẻ nháy nháy mắt. Khóe miệng cậu ấy khẽ nhấc lên, mỉm cười.

“Không được! Không cho phép ra ám hiệu!” chị Kikuri căm giận nhìn tôi, Oishi bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Hừ.” Tôi lập tức hất đầu, ai quan tâm chị chứ.

Nhưng Kunimitsu là chính nhân quân tử, không một giuộc với tôi. Cuối cùng, hai bên đều đánh tới k, trong cuộc quyết chiến cướp A, chúng tôi vẫn tiếc nuối bị bại.

“Bọn chị thắng rồi, thắng rồi!” chị Kikuri âm hiểm chà xát tay, chậm rãi tới gần tôi, “Lúc trước đã nói thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu, đúng không?”

Tôi thành thật gật gật đầu, đột nhiên ôm đầu chị ấy: “Chị Kikuri, em sai rồi, em sai rồi. Em không nên trêu đùa chị như vậy, em ngây thơ như vậy, không thành thực như vậy, khiến chị thất vọng rồi.” Tình ái đào dạt, tay chân đều cùng nịnh hót, “Đầu có giống chị Kikuri xinh đẹp thiện lương khí chất bất phàm của chúng ta, tuy rằng chỉ lớn hơn em một năm. Nhưng mà một năm này lại là một năm quyết định sự cách biệt một trời một vực giữa thiên thần và người phàm, một năm này là một năm làm đường ranh giới giữa thành thực và ngây thơ, một năm này là một năm phân rõ ràng giữa nhân từ và tà ác.” Tôi ngẩng đầu, hai mắt như chứa lệ, lấp lánh nhìn chị ấy. Đùa, nếu lại gặp phải ném cá mực “Muối tiêu”, bốn cô nương liền hồn tiêu ngọc vẫn.

“Ồ? Chị tốt đến thế cơ à?” chị ấy chống eo, cúi người nhìn tôi.

“Đúng!” Tôi kiên định mà nịnh nọt gật gật đầu, vừa quay đầu lại đã thấy cằm Oishi như sắp rơi xuống đất. Kunimitsu khoanh tay ngồi ở đó, mở to đôi mắt đẹp, lông mày bên trái khẽ nhấc. Kunimitsu thân ái, tớ khúm núm, tạm nhân nhượng vì lợi ích chung như vậy, chẳng phải là vì cậu và tớ có thể toàn thân trở ra khỏi tay nữ ma đầu này sao.

“Nề mặt em thành khăn thành thực như vậy, làm senpai như chị cũng không thể quá keo kiệt, không phải sao?” chị ấy mang vẻ mặt bố thí. Bất chấp tất cả, tôi lập tức thẳng người lên, ôm chị ấy liên tục dúi: “Em biết chị Kikuri tốt nhất mà, biết chị Kikuri tốt nhất.”

“Nhưng tội chết có thể miễn, mang vạ khó thoát khỏi.” Chị ấy thay đổi ngữ khí, nghiêm túc nói. Mang vạ? Khóe miệng tôi run run, đề phòng nhìn chị ấy. chị Kikuri chỉ chỉ Kunimitsu, mệnh lệnh: “Hôn cậu ta!”

Tôi sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, ngẩng đầu nhìn chị ấy: “Senpai, chị đang đùa phải không, trước mặt bao nhiêu người... Nhất định là mình nghe lầm, nghe lầm.” Cầm Oishi phòng chừng cả đời này cũng không lên được, Kunimitsu tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi, các bạn ba trường chơi đùa xung quanh cơ hồ đều vây quanh chúng tôi.

“Nhất định là nghe lầm, nghe lầm, nghe lầm...” Tôi quỳ ngồi dưới đất, nói lầm nhảm-ing.

“Không sai!” Một tiếng bạo rống, chị Kikuri gập eo xuống, gương mặt âm hiểm phóng đại, “Yêu cầu của chị chính là, em hôn cậu ta!” chị ấy rất có khí thế lại chỉ Tezuka, tôi thì bối vì chị Kikuri cường bức mà rút người lại.

Đột ngột bật dậy, lui ra sau hai bước, căm giận nói: “Thật quá đáng, dù thế nào thì người ta vẫn là thiếu nữ vị thành niên 15 tuổi, trước mặt bao nhiêu người như vậy, rõ ràng chị muốn trả thù mà!”

“Hai người các em không phải là người yêu sao? Sợ cái gì?” Chị ấy từ từ mở miệng, những người chung quanh gật đầu tán thành. Khóe mắt thoáng nhìn thấy Gấu Nhỏ cười tùm tùm gật đầu, mắt kính của Inui Sadaharu phản xạ ra ánh sáng giả dối, Kikumarū mang biểu cảm đáng yêu chờ mong nhìn tôi. Bên kia, Urukawa Momoko giả vờ thuần khiết chớp chớp mắt to, Ohtori-senpai và tiền bối Yamato đứng dưới ô che nắng vừa uống đồ uống vừa nhìn về phía bên này.

Trong sự oán niệm của tôi, trong sự đắc ý cười gian của chị Kikuri, trong ánh mắt tò mò hứng thú của mọi người. Kunimitsu lẳng lặng đến gần tôi, trong ánh mắt loé ra vẻ phức tạp. Tôi giữ chặt cậu ấy, ưỡn ngực, đứng lý hợp tình nói với chị Kikuri: “Cứ cho là em đáp ứng, Kunimitsu cũng sẽ không thể đồng ý, đúng không?” Quay đầu nháy nháy mắt ám chỉ với cậu ấy, ai biết cậu ấy lại mỉm cười, nhân nhật nói ra bốn chữ: “Chịu chơi chịu thua.” Tôi thoáng chốc ngây ngốc.

Chỉ thấy cậu ấy yên lặng đứng ở trước mặt tôi, dùng thân thể ngăn trở ánh mặt trời chói mắt, ngăn trở ánh nhìn trộm tham lam của mọi người. Trong đôi mắt chứa ánh sáng đầy màu, một tay nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng cúi người. Hơi thở như gió mát nhẹ nhàng thổi gương mặt tôi, ngón tay mềm mại khiến lòng gọn sống, làm trái tim khẽ run. Ánh sáng nhu hòa trong mắt cậu ấy lẳng lặng tiến vào trái tim tôi, yên tĩnh khiến tôi như ngừng thở, khiến tim tôi như đập chậm lại. Trên cánh môi phảng phất như nổi lên mưa xuân liên miên, độ ẩm hơi lạnh, mềm mại tron nhẹ, khiến tôi không khỏi run rẩy. Trận mưa xuân

“Hừ! Tao không muốn trở lại cái phòng nhỏ kia chờ chết, dù phải chết, tao cũng muốn chết ở bên ngoài!” Một mùi tởm thoả phả ra từ miệng người sau lưng, “Mau tránh ra, nếu không thì tao không khách khí đâu!”

“Anh đã giết năm người rồi, nhân đạo khó chứa!” Vị cảnh sát kia cầm phần mắng to, “Anh đang bị áp giải nhưng lại trốn chạy, bây giờ lại bắt cóc con tin, đó sẽ là một tội nữa! Anh hãy nghĩ rõ ràng, nếu làm vậy thì khi bị bắt, anh sẽ không được chết nhẹ đâu! Còn không mau buông con tin ra, hãy tự thú đi!” Thật ngu ngốc, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không thể để mặc cho mấy người bắt đầu, khề hừ một tiếng.

“Buông cậu ấy ra, tôi đến làm con tin.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, Kunimitsu đẩy mọi người ra, đi lên phía trước.

“Thanh niên mau xuống đi, đừng có xen vào!” đội trưởng cảnh sát kia vung tay lên, có vẻ rất uy nghiêm.

Kunimitsu hờ hững, yên lặng đứng ở cách đó không xa, rõ ràng mà lạnh lùng nói với ông anh sau lưng tôi: “Cậu ấy không thể che hết được ông, mà tôi thì đủ làm lá chắn cho ông.” tên ngốc! Tôi cần mỗi dưới, tên ngốc này!

Người phía sau hình như đang suy nghĩ, sau một lúc lâu, mùi hôi lại phát ra một lần nữa: “Hừ! Đừng lừa tao, nói không chừng này chính là cảnh sát, tao còn lâu mới phạm sai lầm vớ vẩn này!”

“Tôi không phải.” Kunimitsu nhàn nhạt phản bác, “Chỉ cần ông thả cậu ấy, tôi cam đoan không phản kháng.” Ánh mắt yên lặng nhìn tôi, mắt tôi hơi chất, tên ngốc này!

“Mày nói không thì sẽ không à? Coi tao là tên ngu sao?” Bên tai lại vang lên tiếng hô tào bạo, dao nhọn bên cổ tôi lơ lửng trong nháy mắt.

Chính là lúc này! Hai mắt tôi nhú lại. Đập mạnh đầu ra sau, nghe thấy tiếng xương mũi của đối phương bị gãy. Đồng thời gan bàn tay phải căng ra, tay lộn ngược lại bắt lấy cổ tay phải của hắn, cánh tay phát lực, mạnh mẽ đập tay hắn lên cửa gỗ, dao nhọn rơi xuống đất. Cấp tốc xoay người, đầu gối bên phải hơi gập xuống, chân trái mạnh mẽ kiễng lên, cong chân công kích một cú mạnh vào giữa hai chân hắn. Tên Nishimura kia kinh hoàng nhìn tôi, bộ phận trí mạng bị đau dĩ nhiên khiến hắn phát run. Không tề, còn chưa có ngã xuống. Chân phải hạ xuống đất, chân trái lập tức giơ lên, hai chân tạo một trăm tám mươi độ. Lấy vai của hắn làm mục tiêu, chân trái thẳng ra giáng từ trên xuống dưới công kích, một cú bổ thuộc loại hình chủ động, tiếng xương nứt rõ ràng lọt vào tai.

Dám bắt cóc bốn cô nương! Dám khiến Kunimitsu nhà tôi muốn xả thân cứu tôi! Không thể tha thứ! Trong lồng ngực dâng lên sát ý nồng đậm, hít sâu một hơi, nhảy lên tại chỗ, sau đó xoay tròn, hai chân trước sau, bay lên không, một cú đá ra sau ba trăm sáu mươi độ. Lưng bàn chân hung hăng nện vào cằm hắn, cơ thể tráng kiện của Nishimura Kazumasa hự một cái, ngã xuống đất.

Hoàn thành một kích cuối cùng, tôi hùng hổ chạy về phía Kunimitsu. Đứng ở trước mặt cậu ấy, yên lặng nhìn cậu ấy: “Đồ ngốc!” Ôm cổ cậu ấy, vùi đầu vào ngực cậu ấy khóc lớn. Cảm thấy một đôi tay mạnh mẽ gắt gao bao lấy cơ thể của tôi, cảm cậu ấy nhẹ nhàng đặt lên đầu tôi, dịu dàng dụi. Cậu ấy như muốn ôm tôi vào sâu trong lòng mình, hai tay càng ôm chặt hơn. Quá rất lâu, mới dài thở phào nhẹ nhõm: “Cậu không sao là tốt rồi.”

Một cảnh sát chạy tới, trối tay phạm nhân trên đất bằng công tay, khóa cả chân lại. “Đội trưởng!” cảnh sát kia lớn tiếng báo cáo, “Nishimura Kazumasa gãy tay, xương mũi bị đứt, bả vai trật khớp, cằm bị đập nát, còn có ‘nơi đó’ có khả năng bị tàn phế.”

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, tôi rầu rĩ ngẩn đầu. Nhìn thấy mọi người hoảng sợ, tức giận rống to với đám cảnh sát kia: “Nhìn cái gì thế! Chưa thấy bao giờ sao!” sau đó lại vùi đầu vào trong lòng Kunimitsu, tiếp tục khóc.

Quá rất lâu, một giọng nói yếu ớt vang lên: “Quả thật là chưa thấy bao giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Không ai khiêu chiến X Phá giải nước Inui

Thả vào miệng một viên kẹo bạc hà, tâm tình cực tốt nhìn bóng người bay nhảy bên trong sân.

“Ne, sao Nakamura-san hôm nay lại rảnh rỗi đến xem bọn tớ luyện tập thể.” Một giọng nói mềm nhẹ vang lên bên cạnh. Vừa quay đầu lại, Gấu Nhỏ Fuji cười tủm tỉm nhìn tôi, quả nhiên là người luôn cười.

“Fuji-kun, buổi sáng tốt lành.” Tôi hơi hơi gật đầu với cậu ấy, “Sáng nay là lúc hai trường khiêu chiến nhau, nhưng không biết vì sao lại không có ai khiêu chiến tớ.” Nghiêng đầu, đỡ cằm, rất nghi hoặc nói: “Bình thường các cậu ấy đều coi tôi là bánh thom ngon, ai cũng chỉ hận không thể đánh với tớ một trận. Nhưng hôm nay lại kỳ quái, chẳng lẽ là chưa tỉnh ngủ?”

Inui Sadaharu đứng ở bên cạnh tôi đang ghi chép sổ cứng ngắc, sau một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu, đẩy đẩy mắt kính, yếu ớt nói: “Cậu không biết vì sao không ai dám khiêu chiến với cậu?” Vừa nói vừa vờn một ngón tay run rẩy chỉ vào tôi.

Tôi rất vô tội lúc đầu, chờ mong nhìn cậu ấy, chẳng lẽ Kính Mất-kun biết vì sao?

Inui và Fuji nhìn nhau cười, nhưng chỉ là khoe miệng khẽ động. “Ne, là biểu hiện của Nakamura ngày hôm qua khiến mọi người rất giật mình mà thôi.” Gấu Nhỏ tốt bụng nhắc nhở.

“À!” Tôi không khỏi xấu hổ đỏ mặt, “Đó là do chị Kikuri yêu cầu.” Cúi đầu, dùng mũi giày vẽ vẽ mặt đất.

“Không phải lần đánh bài đó...” Inui có chút bất đắc dĩ.

“Sao cơ?” Tôi lập tức ngẩng đầu, héch lòng mày lên, nhớ lại một chút, vỗ tay một cái, “Chẳng lẽ là cái tên tội phạm trốn tù kia?” Hai người họ đều mang biểu cảm “Giờ cậu mới hiểu sao” buồn cười nhìn tôi.

“Chuyện đó có gì không đúng sao?” Nghiêng đầu hỏi.

“Khụ khụ, không có gì không đúng.” Inui ho khan, nghiền ngẫm một chút, cẩn thận nói, “Nakamura-san, cậu dùng chiêu thức và lực sát thương với kẻ bắt cóc kia thật sự làm người ta rất chấn động.” Gấu Nhỏ cũng cười tủm tỉm gật đầu đồng ý.

“À, cái này à, cũng không lợi hại lắm.” Tôi vuốt đầu, ngược ngược nói, “Còn chưa được một nửa lực sát thương của bố tớ đâu.” Tôi chấp tay sau lưng, nháy hai cái tại chỗ.

“Thế, lực sát thương của cha cậu là?” Gương mặt tươi cười của Fuji hơi cứng lại, chậm rãi mở miệng.

“Bố tớ bỏ móc một cái, rồi gõ liền gãy từ vai đến bụng.” Tôi trừng lớn mắt, vui sướng phấn chấn giải thích, “Cú đá ra sau của bố tớ còn có thể khiến đầu rồi gối nứt gãy kịch liệt rồi lăn xuống đất, lợi hại không?” Kiểu ngao nhìn bọn họ. (bố Nakamura mỉm cười đi qua, kéo một con rồi gối bị tàn phá.)

Inui đánh rơi bút bi xuống đất, tôi lại thấy rõ được đôi mắt xanh của Fuji. Xem ra sự uy vũ của bố đã khiến bọn họ bị chấn động. (Tác giả Phi: các cậu ấy đang cảm thán cha nào con này!)

“Ủa? Fuji và Inui sao trông choáng váng thế?” Mèo Lớn bỗng chốc bỏ nhào vào người Gấu Nhỏ, nhìn trái nhìn phải, rất kinh ngạc.

“À, bọn tớ đang nghe đến sự tích của bác trai Nakamura, không khỏi ngây ra.” Gấu Nhỏ hơi mở môi ra, nhẹ nhàng nói.

“Tớ cũng muốn nghe! Tớ cũng muốn nghe!” Kikumaru giờ vọt Tennis lên, khẩn thiết nhìn tôi.

“Vậy thì tớ sẽ nói cụ thể hơn, mấy chiêu ngày hôm qua chính là năm chiêu trong mười tám chiêu phòng sói mà bố tớ truyền thụ.” Tôi gật gật đầu, kéo lấy Kính Mất-kun, “Inui, hợp tác với tớ đi, tớ sẽ biểu diễn hết cho các cậu xem.” Thành công nhìn thấy Inui há mồm ngốc nghếch, không đợi cậu ta cự tuyệt, liền bắt đầu.

Lúc ra chiêu chỉ nhẹ nhàng đụng tới Inui, không hề mạnh tay. Nhưng lúc gần chạm vào Kính Mất-kun, cậu ấy theo bản năng xoay người tránh, xoay đến xoay đi như bánh quai chèo vậy. Thu chiêu, đứng lại, đánh giá cậu ấy từ trên xuống dưới, rất nghiêm túc nói: “Thân thể Inui-kun mềm dẻo thật.”

Quay đầu thấy Gấu Nhỏ khôi phục lại gương mặt cười tủm tỉm, vuốt cằm thưởng thức tư thế của Inui Sadaharu. Mèo Lớn dán vào lưới sắt sân Tennis, vẻ mặt hoảng sợ nhìn tôi.

Tôi đến gần bọn họ, lấy kẹo bạc hà ra, đưa qua: “Muốn ăn không?”

Gấu Nhỏ cười cười nhận lấy thả vào miệng: “Ừm ~ vị rất ngon.”

“Còn Kikumaru-kun?” vẫy vẫy kẹo với Mèo Lớn.

“Á!!!” Mèo Lớn đột nhiên nhảy lên, chạy vọt ra sau, “Oishi, Oishi, cứu mạng với!”

“Cậu ấy có chứng sợ kẹo?” Tôi nghi hoặc nhìn phía đó, hỏi Gấu Nhỏ – người duy nhất bình thường.

“Ha ha, chỉ sợ về sau có chứng sợ con gái.”

“Hả?”

°°∩∅,,,∅∩°°

Vui vẻ chạy về phía Tezuka đang đi ra sân bóng: “Kunimitsu, cậu mệt mỏi đúng không.” đưa khăn thấm mồ hôi ra, dịu dàng nhìn cậu ấy. Đúng là từng phong thủy nguyệt, vị tức bị kỳ thanh hoa; tiên lộ minh châu, cự năng phương kỳ lãng nhuận. Rất muốn xông lên cắn một cái quá, vị nhất định là tuyệt vời.

(Tác giả Phi: cậu cho rằng Tezuka là quả táo sao, nói cắn liền cắn?)

Kimiko: hừ! Không ăn được liền nói còn xanh ~

Phi: phun ra hai lít máu)

“Không sao đâu.” nhẹ nhẹ trả lời, đôi mắt ảm áp.

“Giải đấu cả nước là đầu bảy tháng sao?” Đi bên cạnh cậu ấy, nghiêng đầu hỏi.

“Ừ.” Cậu ấy nhìn ra xa, kiên định mạnh mẽ.

“Kunimitsu nhất định có thể thắng! Cố lên!” Nắm chặt nắm tay, phần chân nhìn cậu ấy.

“Cậu cũng vậy.” Cậu ấy cúi đầu ngóng nhìn, trong giọng nói tràn đầy tin tưởng.

“Tezuka, đây là phần của cậu.” Trờ lại trạng thái bình thường, Inui đưa cho Kunimitsu một ly đồ uống đen đặc.

Kunimitsu dừng một chút, quyết đoán nhận lấy, không chút do dự uống. Các thành viên khác của câu lạc bộ đều tò mò nhìn cậu ấy, cổ họng Kunimitsu khẽ nhúc nhích, một ly nước Inui ghê tởm nhanh chóng thấy đáy. Tò mò lấy khăn giấy ra đưa cho cậu ấy, Kunimitsu cảm, nhẹ nhàng chà lau khóe miệng, mặt không biểu cảm.

“Quả nhiên là Tezuka, bọn tớ uống xong, trong 20 phút đều mất hết cảm giác.” Oishi sùng bái nhìn Kunimitsu, sau đó nghiêng đầu, lại nhìn về phía Gấu Nhỏ, “Đương nhiên vẫn đối không có tác dụng với Fujii.”

Khóe mắt thoáng nhìn lúc Kunimitsu nhận lấy khăn giấy, khóe miệng cậu ấy hơi hơi xệch xuống. Thì ra không phải không có tác dụng, mà là ý chí rất kiên cường. “Vì sao phải uống thứ này?” Tò mò chỉ chỉ nước Inui khủng bố.

Inui đẩy kính mắt, quý dì đi đến bên cạnh tôi, giơ một ly nước Inui lên, đưa qua: “Đây là sản phẩm mà tự tay tớ chế tạo ra, là đồ uống bắt buộc của cả đội sau khi luyện tập xong, thế nào? Ném thử đi, Nakamura-san.” Ngữ khí mềm nhẹ, giống hệt như đang dụ dỗ người ta.

Chưa uống nước Inui bao giờ, quả thật là tiếc nuối lớn trong cuộc sống. Nghe theo một tín niệm như vậy, tôi nhận lấy cái ly kia. Inui hưng phấn, cầm bút bi trong tay khăn cấp chuẩn bị ghi lại. Khóe miệng Gấu Nhỏ càng nhấc cao, Oishi hoảng sợ, Kikumaru đầy bội phục. Ngay cả tiền bối Yamato cũng bắt đầu nắm chặt nắm tay hơn, các thành viên khác đều đến gần tôi.

“Đừng uống.” Kunimitsu yên lặng nhìn tôi, trong mắt biểu lộ vẻ lo lắng.

Mỉm cười với cậu ấy, nhẹ nhàng nhấp môi vào ly một cái. Chậc chậc miệng, để nước Inui chạy các góc trong khoang miệng một lần. Quả thật rất kinh khủng! Tôi mở miệng tiếp xúc với không khí mới mẻ. Thứ này nếu uống hết một lần, nhất định sẽ chết người. Tôi kính nể nhìn Kunimitsu, ý chí của cậu đúng là người phạm không thể với tới. Lại hít một hơi, đánh giá Fujii từ trên xuống dưới, trong lòng niệm: con gấu này không phải gấu của trái đất. Lấy ra một viên kẹo bạc hà, thả vào trong miệng, đúng là thuốc cứu mạng hiệu quả nhanh.

“Nakamura-san muốn bỏ cuộc sao?” Inui mỉm cười quý dì, kính mắt phản quang.

“Ai nói, tốt lắm uống.” Tôi cười cười nhìn về phía hắn, một ngụm uống hết nước Inui, “Hm, vị ngon lắm, đề cử mạnh.” Học khẩu khí của Gấu Nhỏ, cuối cùng còn cảm thấy mỹ mãn liếm liếm môi.

“Không thể nào!” Inui giống như bị đánh nát một tia hy vọng cuối cùng vậy, cầm lấy cái ly không kia, biểu cảm vỡ nát nhìn tôi, “Lúc uống ngụm thứ nhất, rõ ràng cậu không chịu nổi cơ mà!”

Chậm rì rì lấy ra một cái kẹo bạc hà mới, phát từng viên cho mọi người, cuối cùng đi đến trước mặt Inui-kun, cười tủm tỉm nói: “Lúc đầu đúng là rất khó uống, vị này giống như là thuốc bắc thêm nước ôi.” Mọi người dùng sức gật đầu, đồng ý với tôi. “Nhưng mà, sau khi tớ ăn kẹo bạc hà, vị liền trở nên hoàn toàn khác nhau.” Mồ to mắt, giơ túi kẹo lên, “Hỗn hợp vào nhau, giống như là vị coke, ừm ừm, rất ngon.”

Thấy mọi người không tin, lại bổ sung một câu: “Các cậu có thể ngậm kẹo trong miệng trước, sau đó nhấp một ngụm nhỏ, là biết tớ có nói dối hay không.”

Lưỡng lự rất lâu, một người dùng cảm không sợ chết dẫn đầu ném thử, đám Seigaku vây quanh ‘sản phẩm thí nghiệm’ kia, khẩn trương chờ kết quả. “Ừ! Là thật! Đúng là vị coke!” Người nọ vui vẻ nhảy lên, một hơi uống xong một ly nước Inui lớn.

Mina giống như nhìn thấy chúa cứu thế vậy, tràn ngập kính phục nhìn tôi, không ít đàn anh thở phào nhẹ nhõm: “Rốt cục không cần phải sợ hãi đồ uống sau khi luyện tập nữa rồi.”

Tôi học tạo hình Chủ tịch Mao khi duyệt binh, tay trái sau lưng, tay phải nhẹ nhàng vẫy với mọi người. Cuối cùng đi đến trước mặt Kính Mắt-kun giống như bị sét đánh, vỗ vỗ vai cậu ấy, thăm thía nói: “Cách mạng chưa thành công, Inui-kun hãy nỗ lực lên nhé.”

Kéo Kunimitsu, về mặt hạnh phúc ngọt ngào đi vào nhà Urukawa. “Nakamura, sao bây giờ em mới trở về!” chị Kikuri giữ chặt tôi, “Có người đã đợi em cả buổi sáng!”

“Sao cơ? Ai vậy?” Tôi bị kéo đi nhanh hơn, nghiêng đầu tò mò hỏi.

“A ~ em đã về rồi ~” ngữ khí đáng ghét, lông mày tôi giật giật, giương mắt nhìn, thì ra là Liều Linh-kun bắt chuyện với tôi ngày đó. Cảm giác được cánh

tay Kunimitsu cứng lại, cảm thấy bất an: không tốt! Vị đồng chí này lại ghen tị.

Căm giận nhìn về phía đầu sỏ gây nên, khó chịu mở miệng: “Chuyện gì?”

Người nọ kích động xông lên, vừa định bắt lấy tay tôi. Kunimitsu lập tức hất mạnh tay người nọ ra, băng lông nhìn anh ta, băng sơn lại phục sinh!

Đối phương giờ mới thấy mình thất lễ, hơi hơi đứng lại, hai tay dâng một hộp quà lên: “Ngày đó anh đã lỡ mắng khiến Nakamura-san bị thương, anh cực kỳ có lỗi. Đây là thuốc bí truyền của nhà anh, rất hữu hiệu với vận động viên bị thương, xin hãy nhận lấy.” Nói xong hơi hơi cúi người, trông rất thành khẩn.

“À, cảm ơn.” Tôi cấp tốc lấy túi kia, dán chặt lấy Kunimitsu, bày tỏ sự trung thành với băng sơn đại nhân thân ái.

“Anh là Naito Kaichi, mong em chỉ giáo.” Anh ta ngẩng đầu, trong mắt toàn là trái tim, quả nhiên là BT!

“Vâng, đã biết, không tiễn.” Sợ hai mắt kia phóng ánh sáng xanh, tôi nhàn nhạt đáp ứng.

“Từ lúc ở hiệu sách nhìn thấy áp phích hình em, cả trái tim anh đã hoàn toàn say mê vì em!” Naito Kaichi háo sắc nói, không kìm lòng nổi bay về phía tôi. Móng vuốt vừa định đụng tới tôi, Kunimitsu đã hất mạnh anh ta ra xa hai mét.

Vừa ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt tuần tú của Kunimitsu cứng lại, hai tròng mắt lợi hại, băng cứng dưới đáy mắt trông như có thể bắn thủng người ta. Xong rồi, xong rồi, biến thân triệt để! Nhóm Seigaku lạnh buốt không dám nói gì, lưỡi cuốn vào hầu nghẹn khuất, người người ai oán nhìn đồng chí Naito.

“Anh đừng có coi tôi là nữ chủ trong tiểu thuyết, tôi hoàn toàn không phải loại hình ấy.” Tôi ân cần lương thiện khuyên bảo, “Mời quẹo phải, đi đều bước!” Anh ta ngây ngốc làm theo, tôi chỉ vào các mỹ nữ của trường Rimizu và Hyoutei, dụ dỗ nói: “Nhìn nơi này, béo như vòng, gầy như yếu, xuân hoa thu nguyệt, đủ loại hình mỹ nhân đều có. Mời thoải mái chọn, thoải mái đi.”

Nhìn thấy nhóm mỹ nữ căm giận, tôi cung kính khom người, nhờ họ: tiền vị này trước đã, rồi tớ sẽ mổ bụng tạ tội sau. Anh ta lập tức quay người lại, bùng tình đại ngộ nhìn tôi. Nghĩ thông suốt rồi chứ gì, tôi vui vẻ nghĩ.

“Quả nhiên vẫn là em!” Naito hưng phấn mà nhìn tôi, “Dù nhiều mỹ nữ như vậy trước mặt, nhưng người khiến cảm xúc của anh như sóng chiều chỉ có em! Em chính là người trong định mệnh của anh!” Nói xong lại phi về phía tôi.

Lần này không đợi Kunimitsu ra tay, bốn tiểu thư nghiêng người đá bay anh ta tới tận cửa. Ai biết vị này lại giống một con gián bắt từ, bò về phía tôi: “Thân thủ thật đẹp! Quả nhiên chính là em!”

Chẳng lẽ tên BT này thích bị đánh sao? Gáy tôi càng ngày càng nhiều ‘ngã tư đường’, cầm lấy hộp quà, làm một cái động tác ném bóng softball, mạnh mẽ trúng gáy anh ta, thành công đánh bay anh ta ra ngoài cửa. Cấp tốc bước lên, đóng sầm cửa lại.

“Nakamura-san, Nakamura-san, anh mê luyện em!” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu của tên háo sắc.

Tôi hít sâu một hơi, nhịn xuống nhịn xuống! Kunimitsu lạnh lùng nhìn về phía cửa, một trận gió lạnh thổi qua, nhất thời “Bạch phong tình hàn, tuyết họa đại như thủ”.

“Nakamura-san, Nakamura-san, anh ái mộ em!” Háo sắc bắt đầu gõ cửa.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, tôi không nhịn được! Mạnh mẽ mở cửa: “Hôm nay, tôi sẽ diệt anh!”

Vừa định hạ sát chiêu, eo nhỏ bị mấy đôi cánh tay mềm ôm lấy: “Nakamura, bình tĩnh lại! Anh ta không phải tội phạm, đánh chết hay đánh tàn phế thì đều phiền toái lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hồi xuân đại địa X Cuộc họp gia đình

Sắp xếp bọc hành lý xong, đi đến sảnh. Trong lòng vẫn chưa hết tức giận, mang theo thanh kiếm Senbonzakura, xách theo balo hành lý, phóng ra ngoài. Balo trên tay đột nhiên bị lấy đi, vừa nhắc đầu, là Kunimitsu cũng đang tức giận. Cậu ấy sẵn sàng cầm lấy vật nặng, nhưng mà khí lạnh tràn ngập toàn thân vẫn chưa tán đi. Nếu không phải nhóm chị Kikuri sống chết ngăn đón, cái tên ngu ngốc kia đã sớm vào bệnh viện rồi.

“Hừ!” Tôi nặng nề mà hừ một tiếng, vừa quay đầu lại, lại thấy mọi người ở năm thước xa xa đề phòng nhìn tôi và Tezuka, “Sao thế?” Nhếch lông mày,

mặt không biểu cảm. Kunimitsu cũng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng, khí thế lạnh thấu xương. Thoáng chốc phi Tuyết Sơn tích, vạn dặm tiêu điều, khiến mọi người lại không khỏi lui ra sau hai thước.

“Đi thôi.” Giọng nói đóng băng ba thước.

“Ừ.” Cũng không có độ ấm trả lời.

Quý dị, đoàn người đi ra ngoài. Đây cửa ra, tiếng háo sắc lại vang lên: “Nakamura-san, em có thể đánh anh mắng anh, nhưng mà không thể không gặp anh chứ. Huhuhuhuhu”

Không nhìn, một cước đạp lên tay anh ta. “Á! Nakamura-san!” kêu thảm thiết, gào to! Thật muốn bóp nát yết hầu anh ta. Kunimitsu hơi liếc anh ta một cái, sát ý bắn ra bốn phía.

“Anh thật lòng với em mà!” Lần này, lão Thiên Vương cũng không thể nào cứu được anh! Tay trái cầm thanh kiếm Senbonzakura, một cú đánh ngang hơi thấp, bổ về phía cổ bên phải anh ta. “Nakamura...” tiếng chói tai im bật dừng lại, thế giới rốt cục lại bình tĩnh.

“Tay trái hình như có thể vung kiếm.” Tôi mở to hai mắt, mỉm cười nói với Kunimitsu.

“Ừ, không được sơ suất.” Cậu ấy cúi đầu, trong mắt có mỉm cười. Tức thời, tâm tình cực tốt, thân thiết kéo cánh tay trái Kunimitsu, đi ra phía ngoài.

Phía sau, Ohtori Zaki cho Terauchi Chiyo một cái ánh mắt. Terauchi cẩn thận chạy đến bên cạnh Naito, ngồi xổm xuống, vron hai ngón tay thử hơi thở, sau đó lại dè dặt bên gáy. Đột nhiên mở to hai mắt, kích động nhìn mọi người: “Không chết! Chỉ là ngắt đi thôi!”

“Phù ~” mọi người nặng nề mà thở ra một hơi, vui mừng vỗ vỗ ngực.

Xe bus chạy trên cao tốc ven biển, dưới ánh mặt trời sau giữa trưa, biển Kamakura lấp lánh không thể diễn tả bằng lời. Sóng biển đánh lên đá và bờ cát, tinh tế tạo nên tầng tầng bọt biển màu trắng. Bong bóng sắc trần châu ấy theo sóng biển, chậm rãi trôi về phương xa. Hơi dựa vào Tezuka, ngón tay chỉ hòn đảo nhỏ cách đó không xa, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói: “Kunimitsu, về sau chúng ta cùng đi đảo Enoshima, nhé?”

Cậu ấy nhẹ nhàng nắm tay tôi, gương mặt dịu dàng, như gió mát nắng ấm giữa đông, mắt phượng chứa tình cảm: “Được.”

“Ừ! Tớ sớm nghe nói thần xã trên đảo Enoshima rất linh, còn có hang động có cảnh sắc cũng thật kỳ lạ.” Nhẹ nhàng vung tay cậu ấy, mở to hai mắt, hưng phấn mà miêu tả, “Còn cả ngọn hải đăng dự báo nổi tiếng nữa, thường xuyên xuất hiện trên phim truyền hình đấy...”

Cậu ấy lắng lắng nghe tôi miêu tả, hơi hơi gật đầu, đôi mắt khẽ động, tình ý say lòng người tinh tế quán quanh lấy tôi. Kunimitsu nhẹ nhàng mà ôm lấy tôi, hai người dựa sát vào nhau yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía sau, nhóm Seigaku không tiếng động thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng ào ào lăm lăm: rốt cục xuân về đất mẹ rồi, không cần phải sợ hãi ngày mai bị đông chết trong gió lạnh rồi.

“Bố, mẹ, chị, con đã trở về!” Lấy chìa khóa mở cửa ra, thói quen chỗ la lên ở cửa, “Ủa? Sao không có ai cả?” Rõ ràng là chủ nhật, trong nhà lại yên tĩnh kỳ quái, vác theo một balo to đi vào phòng giặt quần áo, bắt đầu xử lý áo khoác bẩn. Sau đó trở lại phòng, nhẹ nhàng khoan khoái tắm sạch. Vừa lau tóc, vừa xuống lầu kiểm ăn.

Lúc này cửa bỗng mở ra, bố, mẹ già và chị Kuyou mặc kimono đi vào phòng khách. Tôi cầm một hộp sữa chua, vừa đi vừa uống: “Bố, mẹ, chị, con từ trại huấn luyện đã trở lại!” Nói xong nhào về phía chị Kuyou, mẹ bỗng ngăn tôi lại, tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn mẹ: “Vì sao không cho con ôm?”

Mẹ cười tủm tỉm nhìn chị, chị xấu hổ đỏ mặt. Khuôn mặt tuần dật bình thường luôn ôn hòa của bố nhưng bây giờ lại treo mấy vạch đen rất dài, má bên quai hàm lay động, rõ ràng là đang nghiền răng: “Kimiko-chan, lên tầng, bố có chuyện muốn nói với con.”

Ngữ khí nghiêm túc khiến tôi không khỏi lắng tai, thành thành thật thật trả lời: “Vâng.”

Yên tĩnh đi theo phía sau bố, lúc nhìn bố lên tầng, thang lầu rõ ràng lay động, lần này hình như bố rất tức giận! Trong lòng tôi căng thẳng, nuốt nước miếng một cái, yên lặng cúi đầu. Bố mạnh mẽ mở cửa phòng tôi ra, tôi hóa thành một tờ giấy dẹt, phi thẳng mình vào, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường. Đại ca Nakamura hít sâu một cái, đi qua đi lại mấy bước, dừng lại nhìn tôi chăm chăm. Vừa định nói gì, đột nhiên chau mày lắc lắc đầu, xoay người lại nôn nóng bước mạnh. Xem ra là chuyện rất quan trọng, con mắt tôi chuyển động theo bố.

Rốt cục, như là hạ quyết tâm, bố đứng lại trước mặt tôi, lấy một chiếc ghế dựa, trịnh trọng ngồi xuống, nghiêm túc nhìn tôi: “Kimiko-chan, biết con là từ chỗ nào đến không?”

Sao? Chẳng lẽ bố biết tôi xuyên không đến? Tôi trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn bố, nuốt một ngụm nước miếng: “Từ nơi nên đến mà đến, hướng nơi nên đi mà đi.” Một câu trong Kinh Phật, vừa không bại lộ, cũng không che giấu.

Bố vui mừng cười cười, vron tay sờ sờ đầu tôi: “Kimiko-chan nhà chúng ta vẫn là một tờ giấy trắng thuần khiết!” Đây là ý gì? Tôi nhướn mày, kỳ quái nhìn bố.

Bố hơi hơi đứng thẳng, chỉnh lại sắc mặt: “Môn Sinh Vật, con ở trường học hóa hoa thụ phấn rồi đúng không?” Tôi gật gật đầu, không hiểu ra sao nhìn bố. “Khi hai hóa hoa đến giờ, thần tình yêu liền gọi lên nhụy trên hoa đực, đem túi phấn hoa lan ra thành phấn hoa trường thành rơi vào đầu nhụy của hoa

cái.” trên đầu tôi bắt đầu xuất hiện vạch đen, cái gì và cái gì cơ? Bỏ lơ đi chuyện tôi đại ra, tiếp tục nhẫn nại giải thích: “Khi mầm móng của tình yêu thông qua ống phấn hoa tiến vào trong hoa cái, ở trong bầu nhụy của hoa cái. Tình yêu của hoa đực và hoa cái ầm ập một khi kết hợp, sẽ sinh ra đời sau xinh đẹp đáng yêu. Kimiko-chan, hiểu chưa?”

“Vâng, đại khái hiểu.” Tôi dùng ngón tay vỗ vỗ môi dưới, nói, “Hồi trung học cơ sở, con đã học chương này rồi, gọi là phấn hoa thụ tinh.”

“Ừ, bố còn sợ cậu không rõ, thế thì tốt rồi.” đại ca Nakamura thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ gáy, “Thế là Kimiko-chan biết bản thân mình đến thế nào rồi chứ.”

“Ack? Hai cái đó cái quan hệ gì sao ạ?” Tôi nghiêng đầu, lạ lùng nhìn bố.

Bố lại bắt đầu nôn nóng, ôm đầu, đứng dậy bắt đầu bạo đi. Bố, bố điên rồi sao? Đầu tôi lắc như đồng hồ quả lắc, theo bố đi lại mà chuyển. Đột nhiên bố đứng ở trước máy tính của tôi, chỉ vào nó, có chút khản trương nói: “Mẹ con tựa như máy tính này, bố tựa như đĩa CD này. Cho CD vào đầu, sau khi khởi động, bắt đầu trò chơi. Sau đó mười tháng sau, trò chơi nổ tung, vì thế con sinh ra. Giờ Kimiko-chan đã hiểu chưa?”

“A ~” tôi suy tư nửa ngày, bưng bình đại ngộ nói, “Thì ra bố đang tiến hành giáo dục tính chất tuổi trẻ.”

Bố ngậy ra một lúc lâu, mở to mắt nhìn, ho khan vài cái, có chút hoảng loạn nói: “Ừ, ừ, là như thế.”

Tôi đi đến giá sách, rút ra một quyển sách giáo khoa, đưa cho bố: “Ồ trường học lúc nhập học, nam sinh nữ sinh tách ra học. Sách giáo khoa nói rất kỹ càng, bố không cần giải thích riêng với con đâu.”

Bố lật sách giáo khoa, ngón tay kịch liệt lay động, không thể tin nổi mở to hai mắt nhìn trang sách: “Đây chẳng phải là giáo hổng trẻ con sao? Thật quá đáng!”

Tôi vỗ vỗ vai bố, tốt bụng an ủi nói: “Thời đại đang tiến bộ mà!” Đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, “Vì sao bố đột nhiên lại giáo dục con chuyện này?”

Gân xanh trên huyết thái dương của bố bắt đầu bạo lên, cả người run run kịch liệt, cánh tay cứng lại, hai mắt phun lửa, hàm răng cắn chặt, khóe miệng xệch xuống dưới, hung hăng phun ra một câu: “Bởi vì chín tháng sau, chị con sẽ nổ tung!”

Trong óc quanh quẩn những lời này, sau một lúc lâu, đồng tử trừng lớn, há to miệng. Một quả đạn tên lửa thẳng tắp trúng gáy, chết chóc yên lặng dâng lên ngực, bốn cô nương bỗng chốc ngã ngồi xuống giường.

Sau cơm chiều, cuộc họp gia đình Nakamura bắt đầu, người chủ trì – bà Nakamura Chie. Những người tham dự cuộc họp: tổng BOSS Nakamura Shunseki đang bạo đi, chị Nakamura Kuyou ngượng ngùng hạnh phúc, còn có đồng chí Nakamura Kimiko đang ôm thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi.

“Hôm nay, chúng ta hãy vì tin tức tốt này mà vui vẻ vỗ tay.” Mẹ già hưng phấn mà vỗ tay, chị mặt phỉếm hồng cúi đầu. Bố cười lạnh, bốc sát khí, hừ hai cái, gơ tay mạnh mẽ đánh vào nhau. Tôi cuộn mình lên, tựa vào ghế, trong lòng ôm thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, dùng tay phải vỗ nhẹ vỗ dao.

“Thông gia cũng vô cùng vui vẻ, Haruno ôm tôi thậm chí khóc ra.” Nhà bọn họ có thể không vui sao? Đặc biệt lão nhân Sanada, lần này xem như lại cướp trước một bước, Sợ là boss Tezuka bị chọc giận phát ngất. Khóe miệng tôi xệch xuống, cắn giận nghi.

“Đương nhiên bố mẹ cũng thật lòng vui vẻ cho Kuyou và Kamechirou!” Mẹ già lôi kéo tay chị, trong mắt chứa lệ, “Mẹ cao hứng khóc hết mọi giấy cuộn trong nhà.” Chẳng trách lúctrở về, trong nhà không có một mảnh giấy nào. “Bố thì hưng phấn hơn, ngay tại chỗ đánh nát hòn núi giả của khách sạn.”

Hưng phấn? Tôi thảm run rẩy, bố rốt cục ra chiêu, tốt lắm! Kính nể nhìn về phía đại ca Nakamura, kiên định gật gật đầu với bố. Khẽ vuốt vô đao, rút thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi ra, ngón tay nhẹ nhàng mà búng thân kiếm. Tiếng vang “Đinh!” thanh thủy, lạnh lùng lóe sáng.

“Kimiko-chan cũng vui vẻ búng kiếm!” Người chủ trì trái lại tự hiểu sai ý tôi, hoa chân múa tay vui sướng nói, “Để Kuyou được gả một cách vui mừng, trước khi thời gian kết hôn đến, con gái lớn nhà chúng ta sẽ thành tân nương cả tháng bảy!”

“Đinh!” Thu hồi thanh kiếm, xoay người đi về phía cửa.

“Kimiko-chan! Đã trở thế này còn đi đâu?” Mẹ già ở sau lưng kêu to.

“Kanagawa.” Lạnh lùng trả lời.

“Cùng nhau.” Bố hưng phấn nói.

“Hai người! Quay lại cho tôi!”

Chương 66: Nhiệm vụ không thể hoàn thành X Thị uy

Sớm tỉnh lại, lấy một dải vải trên đầu giường, cẩn thận quấn từ cổ tay trái, một vòng lại một vòng đến gan bàn tay. Lấy ra một cái đai đeo đầu màu đen, buộc phía dưới tóc mái, trước trán không có một sợi tóc nào rời ra. Phúi phúi đồng phục trường trên người, tay phải đeo khuôn trọng lực, nắm lấy thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, xách túi lên. Về mặt ngưng trọng đi xuống tầng, cầm lấy một cái bánh mì trên bàn. Mặt không biểu cảm đi tới cửa, đeo giày: “Con đi học đây.”

“Ừa?” Phía sau, bà Nakamura Chie khăn trương nhìn quanh, hơi nhũn mày, lo lắng hỏi, “Anata, có phải em nhìn lầm rồi không? Hình như Kimiko-chan cầm thanh kiếm!”

Bố Nakamura phát phát báo chí, khoe miệng khê nhắc, cười lạnh một tiếng, sau đó dịu dàng nói: “Đương nhiên là em nhìn lầm rồi.”

Dọc theo đường đi, người đi đường tự động nhường bộ. Hơi cúi đầu xuống, mắt nhìn thẳng phía trước, đi vào vườn trường.

“Buổi sáng tốt lành, Nakamura.” Bá tước xinh đẹp đi xuống xe hơi, vẫy vẫy tay chào tôi.

“À, chào buổi sáng.” trả lời nhàn nhạt.

“Hôm nay sao ít lời thế, nhưng lại rất cool.” cậu ấy tự động đi đến bên cạnh tôi, tôi đảo mắt nhìn, chung quanh thoáng chốc không có ai,

“Ừa? Cậu mang kiếm thật đến làm gì?” Konokie dè dặt cẩn trọng sờ sờ tay kiếm.

“Chém người.” Lạnh lùng quẹo vào phòng học, lớp thứ 4 năm nhất nháy mắt trở nên lạnh lẽo, gió âm u thổi, đông về sớm mùa, sương dày tỏa ra.

“Nakamura-san.” trong ánh mắt cổ vũ của mọi người, lớp trưởng run rẩy gọi tôi.

Đặt thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi lên ghế, chậm rãi quay đầu: “Chuyện gì?”

Lớp trưởng đại nhân nhảy ra sau một bước, phi mấy quyển sách bài tập lên bàn tôi: “Đây là vở của cậu, lúc cậu không đến lớp, tớ đã giữ cho cậu.”

“Cảm ơn.” kéo ghế ra, ngồi mạnh xuống.

“Cái cô gái không hoa lệ này rốt cục cũng đến trường rồi à?” Phía sau truyền đến tiếng của Thủy Tiên Atobe.

Nắm tay trái, từ từ quay đầu: “A, Atobe-kun, chào buổi sáng.”

Sợi tóc đột nhiên bị một bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, một giọng Kansai dụ hoặc vang lên: “Nakamura-san, hôm nay cậu thật đặc biệt đấy ~”

Tay trái cầm lấy thanh đao, tay phải lập tức rút thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi ra, một ánh sáng sắc bén lóe lên. Mũi kiếm chĩa vào bàn phía sau Oshitari, Kansai Ookami há miệng, sợi tóc trong tay chậm rãi trượt xuống. Atobe đang vuốt nốt ruồi cũng khựng lại, nhếch lông mày không thể tin nhìn tôi.

Chậm rãi thu tay lại, chỉ mũi kiếm vào Oshitari, sau đó chậm rãi thu về. Hơi giương môi, nhẹ nhàng thổi thử trên mũi kiếm, thanh kiếm phát ra tiếng động ong ong: “Thấy rồi chứ, kết cục của ruồi bọ.”

Khắp nơi yên lặng, không dám nhúc nhích.

Buổi chiều tan học, họp câu lạc bộ.

“Giải đấu cả nước bắt đầu vào thứ bảy tuần sau, mong mọi người nỗ lực nhiều hơn.” mỹ nhân Ohtori động viên như lệ thường, “Mặt khác, mong mọi người nghiêm túc nắm chắc lấy thành tích học tập của mình, cuộc thi giữa kì nếu không thể qua, theo quy định trường học là không được tham gia giải đấu cả nước.” quy định thật BT! “Bây giờ, Kikuri sẽ tuyên bố danh sách đặc huấn trước khi đấu giải cả nước.” Đặc huấn?

Kuril giờ tay lên, đứng lên hỏi: “Đội trưởng, xin hỏi là đặc huấn gì?”

“Đặc huấn học tập!” Chị Kikuri vỗ mạnh vai Kuril, cậu ấy lập tức ngồi xuống, “Đội chúng ta có vài bạn có thành tích không đạt tiêu chuẩn, xin nghe rõ tên.” mọi người khăn trương nhìn tờ giấy trong tay chị Kikuri, yên tĩnh đợi phán quyết.

“Onishi Rairi, ngữ văn, lịch sử Nhật Bản, môn ngữ văn nước ngoài tự chọn. Hirano Mitsumi, công dân, khoa học tự nhiên. Kawaguchi Shimako, lịch sử thế giới, văn học cổ... Terauchi Chiyo, toán học, xã hội hiện đại.” Chị Kikuri dừng lại, nhìn nhìn mọi người, uống một ngụm nước. May quá, không có tôi, đây có lẽ là tin tức duy nhất làm người ta vui vẻ trong hai ngày vừa rồi, âm thầm may mắn~ing.

“Nakamura Kimiko!” Senpai như nổ tung ra, tay bắt đầu run rẩy, “Khoa học Tự nhiên, Nấu ăn, Vũ đạo.” Gì? Còn có Vũ đạo sao, hình như tôi học

không tệ mà, nhếch lông mày hơi kinh ngạc.

“Khoa học Tự nhiên tuy rằng tạm, tốt xấu cũng đạt tiêu chuẩn.” Senpai vỗ cái bàn một cái, lộ ra hai hàm răng trắng, “Vũ đạo, 50 điểm, cách mức tối thiểu là 70 điểm những 20 điểm! Nấu ăn...” Bắt đầu nghiêng răng, thật đáng sợ, “10 điểm! Cách mức yêu cầu kém một cái đỉnh Everest!”

Tôi lấy can đảm nắm lấy thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, bật lên: “Chỉ cần là môn bình thường, em vẫn học không tệ mà.”

“Môn bình thường?” chị ấy run tay lên khiến tờ giấy trắng cũng rung theo, “Các môn khác em đạt điểm cao thì có ích quái gì! Thành tích đâu phải là tính bình quân mà ra đâu!” Chị Kikuri lại sắp biến thân.

“Được rồi, cuối tuần đến nhà chị tiến hành đặc huấn học tập.” Ohtori-senpai búng tay một cái.

Tôi yếu ớt nhấc tay: “Nấu ăn và Vũ đạo không phải học là được.” Nhận được ánh mắt giết người của chị Kikuri, tôi rụt đầu lại, ngoan ngoãn ngồi.

“Hai môn này, chị sẽ mời cao thủ dạy em, đừng sợ.” Đội trưởng nhẹ nhàng an ủi, “Lần này sau khi học bỏ tức kết thúc, thứ ba tuần sau, trường học tiến hành thi lại giữa kì, hi vọng mọi người có thể toàn lực ứng phó, cùng bước về phía giải cả nước!”

“Vâng.” Íu xiu trả lời, Khoa học Tự nhiên thì thôi, cổ học thì còn có khả năng đạt hạng vừa. Còn Vũ đạo, học cẩn thận hẳn là không khó, gắng gượng có thể đỡ. Nhưng mà, môn Nấu Ăn tôi trút hết tâm huyết cả đời lại chỉ đạt được 10 điểm, không thể nào đạt được mức tối thiểu 70 điểm! Quả thực chính là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành!

Lê bước chân trầm trọng, đi đến đạo quán Thiên Tâm Lưu, hãy để tôi phát tiết lửa giận đây ngập hôm nay đi! Vừa đi vào đại sảnh đạo quán, đã thấy lão nhân Sanada ngồi trên ghế, nhanh chóng bước lên ngồi quỳ: “Thầy, chúc thầy ngày mới tốt lành.” Cung kính cúi đầu, khoe mắt đột nhiên liếc thấy ‘chỗ’ bên cạnh. Lập tức quay đầu, hí mắt lại, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía. Ngày hôm qua nếu không phải mẹ già loli nổi giận, chị dịu ngoan ôm bụng đứng ở cửa, cái mạng nhỏ của anh sớm đã không còn! Cho tới bây giờ, có đường tới thiên đường mà anh không đi, cửa vào địa ngục mà anh dám xông tới! Sanada Kamechirou, hôm nay anh chết chắc rồi!

Ngồi ở bên dưới, chỗ Sanada cười tủm tỉm nhìn tôi, gì cơ?! Thị uy sao? Hôm nay bốn cô nương sẽ chém anh héo lại! Nắm chặt thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, nhú mày lạnh lùng nhìn lại.

(Tác giả Phi: BT! BT! BT bạo lực!)

“Cháu chào ông Tezuka.” Ngẩng đầu nhìn thấy Boss Tezuka đi tới, ngoan ngoãn chào.

“Ừ, Nakamura, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa đi luyện tập đi.” Tezuka Kunikazu ngồi nghiêm ở ghế trên, nhàn nhạt nhìn ông cháu nhà Sanada, “Genemon, sao hôm nay rảnh rồi đến đây thế?”

Lão nhân Sanada sang sảng cười, cử chỉ khác thường khiến Boss Tezuka ngạc nhiên. “E hèm” lão nhân Sanada ho khan, nâng chén trà lên, đặc ý khề động khoe miệng, đáng vẻ thích thú khó nhận, “Kamechirou sắp kết hôn.”

“Chẳng phải ông nói là đợi đến khi nhà gái tốt nghiệp đại học mới cử hành hôn lễ sao?” Boss Tezuka bình tĩnh bùng chén sứ lên, nhẹ nhàng mà thổi một hơi.

“Không chờ kịp.” lão nhân Sanada bắt đầu thừa nước đục thả câu, khoe miệng càng ngày càng kéo cao lên, đôi mắt sáng quắc nhìn bạn già. Lão nhân Tezuka nhếch lông mày, động tác trên tay dừng lại.

“Ha ha ha ha.” Thầy lại bắt đầu cười, hôm nay thầy cười sáng khoái hơn so sáu mươi năm qua! “Là cháu của tôi không chờ kịp! Ha ha ha ha.”

“Rắc!” chén sứ bị Boss Tezuka bóp nát, ngón tay ông ấy trắng bệch, sắc mặt hơi xanh, quai hàm khể giật. Ánh mắt như tia chớp chiếu sáng cả đạo quán, bối cảnh như tiếng sấm ừng ực, khiến không ai dám bước đến gần phạm vi mười thước.

“Ông Tezuka, đây là thiệp cưới của cháu và Kuyou.” ‘Chỗ’ chậm rãi đưa thiệp mời màu đỏ thiệp vàng cho Boss Tezuka, “Mong ngài cùng gia đình đến dự.”

Bàn tay xanh trắng mạnh mẽ nhận lấy thiệp cưới, Boss Tezuka nheo mắt lại, ánh mắt lợi hại hận không thể xé rách đối thủ già. Một bên là trời sáng mây trong, gió mát ẩm áp dễ chịu; một bên là cuồng phong nhỏ nui, mưa to nuốt đã. Đạo quán Thiên Tâm Lưu thoáng chốc âm lạnh luân phiên, làm người ta trong đầu đầu, thần kinh hồng mắt.

“Tezuka, đạo quán nhà cậu sao có nhiều người đứng thế?” Oishi tò mò hỏi, nhìn thấy học sinh mặc trang phục kiếm đạo ào ào đứng dán cửa hiên, dè dặt cẩn thận thò đầu nhìn về vào trong phòng.

Tezuka Kunimitsu nhẹ nhàng đẩy mọi người ra, đi vào trong đình viện. Thấy ông nội mình và trường bối Sanada ngồi ghế trên, sắc mặt hai người khác xa nhau dị thường, cậu vô cùng lo lắng. Bên dưới là cháu trưởng nhà Sanada, thẳng lưng, cung kính có lễ. Bên trong còn có một bóng người màu đen, eo nhỏ như liễu, tóc quần như mây.

Tôi vung tóc dài, mắt xanh hơi nheo lại, chân phải một bước, nhắm vào ba bó rom buộc thành hình tam giác trong chín bó rom. Nghiêng kiếm xuống phía dưới, ngay ngắn nhắm vào bó rom bên trái, hai tay cứng lại, lưỡi dao hướng ra phía ngoài, phát ra ánh sáng lạnh. Một cú “chém yễn bay” từ phải sang trái, đáp xuống, quyết tuyệt. “HA!” Lưu lại ánh sáng lạnh đúng như yễn bay, vài đường ảnh kiếm như có như không, ba bó rom cũng ngã gục xuống, lưu

lại sáu đường cắt rõ ràng.

Cũng không dừng lại, đặt ngang kiếm, thân thể khẽ chuyển, một cú bước xa. Hai chân trước sau, từ trên xuống dưới, phi thân mà đi. Ánh kiếm như trắng lười liềm chột lóc, như thác nước vội vã, như khói cuộn cuộn bay, thoăn thoắt như vượn và khí, siêu đẳng như tuyết bay. Còn chưa nhìn thấy tư thế bắt đầu chiêu thức, đã thấy ba bó rom cùng rơi xuống. “Viên hoi!” Những người ngồi ghế trên kinh hãi, Boss Tezuka vỗ đùi, hưng phấn nhìn vào trong sân.

Cảm giác được thấy đuôi tóc mượt mà sát qua gò má, vung mái tóc dài, môi khép chặt, chậm rãi đi đến trước nhóm ba bó rom cuối cùng. Nâng mũi kiếm lên, nháy mắt phát lực, theo thể kiếm bồ bằng, lưu lại trong không khí một tia chớp màu bạc. Không gió, mặt nước trơn bóng như thủy tinh, bất giác thuyền di chuyển, còn đây là “di chuyển thuyền”. Mọi người đang hoài nghi một kiếm cuối cùng có phải đã thất bại hay không thì một trận gió thổi qua, ba bó rom bị tách làm đôi ngã xuống, lưu lại vết cắt rất đều.

Giờ thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi lên, lưỡi dao màu bạc dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh chói mắt, thân kiếm khẽ thờ dài trong gió.

Nghe kia, âm thanh của làn gió mát.

Sóng mắt khẽ động, khoe miệng khẽ nhếch, lạnh lùng nhìn về lên dây ghế ngồi. Vải quần quanh tay trái hơi lỏng, đặt ngang kiếm, chỉ vào Sanada Kamechirou, đầy thị huyết nói: “Thế nào? Đầu một hoi.”

Xen vào tí:

Sau cơm chiều, khi rời phòng khách, Tezuka Kunikazu vỗ vỗ vai cháu trai. Tezuka Kunimitsu ngẩng đầu, mắt phượng thoáng nghi ngờ, nhìn ông nội. Mắt lão nhân sáng quắc, bữu môi, bàn tay dùng sức, kiên định nói: “Kunimitsu, yên tâm lớn mật sơ suất đi! Dù trời sắp xuống, ông nội cũng sẽ chống cho cháu.” Tezuka do dự gật gật đầu, nghĩ cả đêm cũng không hiểu ý ông nội.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ba nhát X Bế Nguyệt

Hoi nghiêng đầu, đầy mắt toàn là sát ý. Thế nào, sử xự sao cho giống một người đàn ông đi, lấy thân phận bố của đứa cháu tương lai của tôi, đường đường chính chính đấu với tôi một trận, thế nào?

“Được.” Sanada Kamechirou trịnh trọng nhìn tôi, đầy mắt đầy kiên định. A, anh như vậy khiến tôi có chút coi trọng anh rồi.

“Kimiko.” Quay người lại, thấy Kunimitsu lẳng lặng đứng ở phía sau tôi, “Tay trái của cậu.” Cậu ấy nhủ chân mày, khẽ liếc cổ tay tôi.

“Không sao đâu.” Tôi quán lại băng chặt hơn, cầm tay trái, “Thật đấy, tớ thật nghe lời mà, Kunimitsu.” mỉm cười với cậu ấy, cảm thấy hơi ấm áp. Đi đến ghế trên, quý xuống: “Em mong thầy đáp ứng yêu cầu vô lễ này của em, bởi vì làm một người em gái, em phải biết rằng có đáng giá phó thác chị của em cho người đàn ông này hay không. Xin hãy làm ơn, thầy.” cúi sâu xuống, ánh mắt yên lặng nhìn sàn.

“Được.” Sanada Genemon gật đầu đáp ứng, “Hãy để Nakamura xem quyết tâm của em đi.” mắt sáng quắc nhìn cháu trưởng.

“Cám ơn thầy đã thành toàn!” Lại cúi người.

Cầm kiếm gỗ trong tay, cọ đất cát trong đình viện một chút, sửa sang lại mũi. Sanada Kamechirou cời com-lê, thay trang phục võ sĩ, hai người đứng trong đình viện hoa lá bay theo gió. Mắt sáng như đuốc nhìn anh ta, đầy mắt toàn là sương lạnh, sát ý nổi lên bốn phía. Phòng thủ của Trung Đoạn không tồi, tôi bước lên một bước, kiếm hơi chìa về phía trước. Anh ta nhìn ra tôi lập tức, trọng kích áp chế. Cảm giác được sự áp bách nặng nề trên tay, mắt thấy lưỡi kiếm bức về phía tôi. Đây là quyết tâm của anh sao? Xem như có chút thành ý. Tôi đột nhiên cúi người, đồng thời cứng mũi chân lên, nương quán tính khuynh người, thẳng chân phải đá bay kiếm gỗ của anh ta. Thân thể mềm dẻo giống như chim trên trời, nhẹ nhàng múa đom. Sau đó thu lại đùi phải, động thân đứng thẳng, đặt kiếm gỗ lên cổ anh ta. Nâng cằm lên, khiêu khích nhìn anh ta: thế nào? Lên đi!

Sanada Kamechirou lui lại mấy bước, nhặt kiếm gỗ lên, nắm chuôi rất chặt, lại làm tư thế cơ bản. Không đợi anh ta thở một hơi, lập tức nghiêng đầu, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hai tay cầm kiếm cúi bên cạnh người, nháy mắt di chuyển đến trước mặt anh ta. Một cú chém lẹng, anh ta hiềm hiềm đỡ được, tay hơi run. Dưới chân lui lại một bước, đột nhiên thu kiếm. Cánh tay trái phát lực mạnh mẽ đánh tay thuận của anh ta, tay phải dựng thẳng kiếm gỗ đứng lên, xuyên qua cánh tay anh ta, vói vào trong lòng hán, mũi kiếm chỉ sát dưới cằm anh ta.

“Tiếp tục chứ?” Hoi nghiêng người đến gần anh ta, cúi đầu hỏi.

“Tiếp tục!”

Có chút khí khái, lui ra sau vài bước, lại trở lại trạng thái đối đầu nhau. Lần này Sanada Kamechirou chủ động vọt về phía tôi, “Ha!” Trờ tay đỡ lấy cú bổ

nặng nề này, không nghĩ tới kiếm gỗ của tôi bị cắt thành hai nửa, không thể tin nhìn anh ta. Đây là thành ý của anh sao! Được, tôi nhận! Thân thể hơi khuyhnh, tránh đi một kiếm này. Ném kiếm gãy trong tay đi, tôi sẽ dùng sự kính trọng cao nhất để báo đáp quyết tâm của anh!

Lại tới nữa, không né không tránh, ngực thẳng lên. Ánh mắt nhìn xuyên qua mưa hoa bay tán loạn như tuyết, trong mắt chỉ có thanh kiếm kia, bóng người kia, thể kiếm kia. Trong lòng thoáng chốc rõ ràng, không có chiêu thức hoa lệ, không có bước chân bay nhẹ nhàng như rồng lượn, chỉ yên lặng đứng ở đó. Thì ra là một cái “Ngịch sa trăm” từ trái sang phải, không đợi anh ta hạ kiếm. Thân thể đột nhiên quẹo trái, vòng đến bên phải anh ta. Hai chân hơi gập xuống, tay trái cuộn cầm chặt lấy cổ tay phải của anh ta, sau đó quán tính đứng dậy, tay phải nắm thành quyền phát lực đánh về phía xương cổ tay của anh ta. Cảm giác đau đớn khiến Sanada buông lỏng tay phải, trong nháy mắt tôi đứng lên, tay phải một phen đoạt lấy kiếm gỗ. Nghiêng người đứng thẳng, kiếm gỗ đặt ngang cổ anh ta. Cây dây hoa lá ấy, ở trong gió xuân ấm áp, lưu loát, mang theo mùi hương lạnh lùng, gọi tình vô ngôn phát phối trong ánh mặt trời rải rác.

“Anh đạt rồi.” Chậm rãi buông kiếm gỗ, nhân nhạ nói, “Anh rể, mong anh hãy đối xử tốt với chị Kuyou của em”

Trên ghế vang lên tiếng vỗ tay, quay đầu nhìn, lão nhân Sanada hơi hơi gật đầu, Boss Tezuka cúi người nói gì đó với Kunimitsu. Mắt phượng của cậu ấy hơi hiện lên vẻ kinh ngạc, vui mừng nhìn tôi, sau đó đứng dậy rời đi. Tôi cúi đầu với hai người thầy, yên lặng ngồi quỳ ở bên cạnh anh rể.

“Nakamura.” lão nhân Sanada uy nghiêm trầm giọng nói.

“Vâng, thầy.” Thoáng khuyhnh người.

“Tiếp tục nỗ lực, Tân Âm Lưu chúng ta là kiếm sống, em phải ghi nhớ chặt chẽ.” Sanada Genemon dặn dò.

“Vâng.” Trong lòng thầm đọc: không giết người, chúng ta không giết mà thắng. Trên chiến trường mang quyết tâm liều mạng, vạn vật hóa vô, tâm tình trong sáng, xuống tay quyết đoán. Tuy rằng lưỡi dao nhiễm máu, nhưng trong lòng tinh thuần. Quyết không dùng vũ chủ lực động xâm phạm người khác, cũng quyết không cho phép người ta đoạt tính mạng mình. Ngộ đạo là trên hết, theo tâm mà đi.

“Ông nội.” Kunimitsu dâng hai tay đưa một thanh kiếm cho Boss Tezuka, lão nhân lẳng lặng nhận lấy, sau đó vươn tay về phía tôi: “Thanh Bế Nguyệt này, tặng cho em”

Thanh kiếm trước mặt đen nhánh, trên vỏ kiếm là hoa văn phiền phức màu bạc. Thân kiếm dài ước chừng năm mươi cm, ngắn hơn mười lăm cm so với thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi của tôi, thân kiếm rất thẳng. Tôi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Boss Tezuka, sau đó cúi người, sợ hãi nói: “Em làm sao dám”

“Quà của trưởng bối, không thể từ chối.” giọng nói ôn hòa vang lên trên đỉnh đầu, đưa thanh kiếm tới gần tôi hơn.

“Vậy em nhận, em rất cảm ơn thầy!” Hai tay tiếp nhận, cúi sâu người cảm ơn thầy. Nhẹ nhàng kéo vỏ kiếm ra, ánh sáng lạnh thoáng hiện, trên thân kiếm ẩn ẩn chữ Lưu Văn Bế Nguyệt, là một thanh kiếm quý báu. Kinh ngạc nhìn về phía Kunimitsu, cậu ấy mỉm cười với tôi, trong đôi mắt đầy vẻ kiêu ngạo.

Đến khi người về hết, Sanada Genemon buông chén trà, sáng quắc nhìn bạn già nhu hòa: “Đúng là đại lễ.”

“Hiếm thấy ai đó có thể xứng đôi với thanh kiếm này, ha ha.” Boss Tezuka vui mừng cười ra tiếng, ngón tay khẽ lắc chén sứ, ánh mắt sắc bén, “Hơn nữa, một ngày nào đó, Bế Nguyệt vẫn là của nhà Tezuka, không phải sao?”

“Hừ, ông thật biết cách nhặt lợi.” lão nhân Sanada hừ lạnh một tiếng, cầm giãn nhìn chằm chằm đối phương. Nhưng có vẻ nghĩ tới gì đó, nhú mày một cái, chậm rì rì nói: “Cháu chất đồng lúa, vẫn là tôi thắng.”

“Ông thật không biết ngượng!” Tezuka Kunikazu tức giận trừng mắt ông ta, “Có bản lĩnh lấy Genichirou cùng Kunimitsu so với nhau, hai đứa nó bằng tuổi nhau.”

Sanada Genemon lập tức nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng: “So thì so!”

Ngồi xếp bằng trên sofa, vừa cầm vải bông chà lau thanh kiếm, vừa xem TV.

“Kimiko-chan, thanh đoản kiếm kia là gì thế?” Mẹ bưng một mâm hoa quả tới, tò mò nhìn thanh kiếm Bế Nguyệt, “Thật đẹp!” Đột nhiên như điện giật rụt tay lại, run run nhìn tôi: “Không lẽ con quyết đấu có được!”

Khả năng tương tượng của mẹ thật phong phú, bây giờ có phải thời đại Chiến quốc đâu! Hơn nữa cô con gái nhỏ dịu dàng xinh đẹp của mẹ, ở trong mắt mẹ lại chính là hình tượng một tên thô phi sao? (Tác giả Phi: dịu dàng? -_-|||) đầu đầy vạch đen, thờ dài, mở miệng: “Đương nhiên không phải, thanh kiếm này là do ông Tezuka tặng cho con.”

“Tezuka-sama tặng?” Mẹ lại bắt đầu chớp mắt, đoạt lấy Bế Nguyệt, nhìn trước nhìn sau, thương thức trong ngoài: “Thật tinh mỹ, không phải là bảo bối gia truyền đây chứ.”

“Sao có thể!” Tôi nhẹ nhàng lau thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi, “Là gia bảo thì cho một người ngoài như con làm gì.”

“Hiện tại là người ngoài, nhưng về sau chính là người một nhà mà.” Bà Chie chớp chớp mắt, ái muội nói.

Nghe đến đó, tôi giật mình nhìn chằm chằm Bế Nguyệt, mặt ửng đỏ, chẳng lẽ đúng là như thế? Chị cũng vươn đầu đến, vừa ăn hoa quả vừa cẩn thận

đánh giá.

“Sao đột nhiên lại tặng con?” Mẹ theo đuổi không bỏ, nhìn biểu cảm của mẹ là biết chắc chắn mẹ cho rằng tôi và Kunimitsu làm chuyện gì đó mờ ám, sau đó bị Boss Tezuka đánh vỡ, cho nên tặng tôi Bể Nguyệt.

“Có lẽ bởi vì con dùng kiếm thật chiến đấu rất tốt.” Cúi đầu tiếp tục lau kiếm, “À, còn nữa! Con chém anh rể Sanada ba nhát.”

“Khụ! Khụ!” chị Kuyou bị một miếng táo sặc. Buông kiếm xuống, vừa giúp chị ấy thở, vừa oán trách: “Thật là, đã sắp làm mẹ rồi, mà vẫn bị ghen trái cây!”

“Bảo bối!” bỏ tắm rửa xong, vừa xuống lầu bỗng chốc vọt tới bên cạnh tôi, thân thiết bảo tôi, “Bảo bối Kimiko-chan thật sự chém chuốt hoang... Không, chém Kamechirou?” Trong mắt đầy ngập vui sướng.

“Vâng.” Tôi gật gù đầu, “Anh ấy chiến đấu rất mạnh mẽ, hơn nữa sức lực rất mạnh, cực kỳ quyết tâm!” Vui lòng tán thưởng, tên kia đúng là một người đàn ông.

“Kimiko-chan... sáng nay con mang theo kiếm ra ngoài?” Môi mẹ hơi run, hoảng sợ nhìn tôi.

“Vâng.” Nghiêm túc gật gù đầu, cầm lấy một miếng đu đủ bỏ vào trong miệng, mồm miệng không rõ nói, “Nhưng chúng con dùng kiếm gỗ chiến đấu.”

“Ha ~” mẹ dài thờ phào nhẹ nhõm, chị cũng ghen nước mắt lại, chỉ có bỏ thất vọng, bả vai suy sụp.

“Chị!” Tôi gạt mạnh tay chị ấy, cực kỳ nghiêm túc nói, “Sanada Kamechirou rất thật lòng, kiếm của anh ấy rất kiên cường, chị nhất định sẽ hạnh phúc!” sau đó quay sang bố, nhìn chăm chú sáng quắc: “Cho nên, cũng mong bố yên tâm đi, anh ấy đã vượt qua khảo nghiệm của con rồi!”

Sau một lúc lâu, bố yên lặng gật đầu, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Buổi sớm tốt đẹp X Kể địch mạnh nhất

Buổi sáng tỉnh lại, thoáng nghe thấy tiếng đầm đá trong vườn. Dụi dụi mắt, mở cửa sổ ra. Thấy dưới tàng cây Basho trong vườn, bố mặc trang phục TaeKwonDo, hai chân bó băng vải màu trắng. Không phát ra tiếng động gì, chỉ cúi đầu, yên lặng đứng đó nửa phút. Đột nhiên nhảy cao tung một cú đá, lưng bàn chân phải nện lên vai rồi gối, vai móc rơi xuống. Nhanh như gió xoáy, nhanh như tia chớp, lại là một cú đá móc, eo gối nứt ra. Cuối cùng chậm rãi thu lại chân trái, đùi phải đá bay, ngực bụng con rồi gối hoàn toàn bị vỡ tan tành.

Thu lại tư thế, đứng thẳng, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bố! Đôi mắt tôi ửng đỏ, thì ra bố là người lưu luyện nhất, thì ra là bố đau lòng nhất. Đang lúc tôi định lên tiếng an ủi, một bóng người màu trắng nhào vào lòng bố: “Bố, con xin lỗi, con xin lỗi. Huhuhuhuhuhu, Kuyou sai lắm rồi, Kuyou sai lắm rồi...”

Bố không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm chị ấy, để chị ấy khóc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của chị ấy. Nước mắt tôi rốt cục không ức chế được tuôn ra, mu bàn tay che mắt, chắn đi nắng sớm xán lạn. Một đôi tay dịu dàng từ phía sau ôm lấy tôi, bên tai vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ nhàng của mẹ: “Bố mẹ luyện tiếc nhất là các con, không đánh lòng rồi xa các con. Chỉ mong sau này chim nhỏ rời nhà có thể ngẫu nhiên về thăm nhà, như vậy là đủ rồi.”

Xoay người, ôm cổ mẹ, lồng ngực rầu rĩ, mũi hơi nghẹt, đôi mắt chát chát. Trốn vào trong ngực mẹ, giống như ngủ trên sự mềm mại ấy, trong lòng dâng lên cảm giác an toàn, ấm áp như thủy triều. Sau một lúc lâu, lau khô nước mắt, nghiêng đầu, bĩu môi, hô xuống dưới tầng: “Bố và chị thật là, sáng sớm đã tỉnh cảm khiến Kimiko-chan khóc thành nấc hột đào, đồ đầu mũi rồi. Hôm nay con gặp người khác kiểu gì đây, hai người mau trả con hình tượng dịu dàng hiện thực, xinh đẹp động lòng người cho con!”

Dưới tàng cây Basho, bố ngẩng mặt mỉm cười, chị hai mắt đầm lệ mông lung, hết thảy đều rất tốt đẹp.

Trong lồng ngực như có một tảng đá lớn được hạ xuống, tâm tình như trời sau cơn mưa. Tuy rằng hốc mắt ửng đỏ, nhưng gương mặt mỉm cười. Mặt mày hớn hờ đi vào phòng học, lẳng lặng ngồi tại chỗ, dư vị của sự dịu dàng buổi sớm.

“Kimiko, sao mắt cậu đỏ thế?” Mai khăn trương kéo lấy tôi, cẩn thận nhìn, “Ai bắt nạt cậu?”

Ngồi ở ghế sau, khoe miệng Oshitari cứng ngắc, không trêu đùa các nữ sinh nữa. Atobe buông tư liệu trong tay xuống, một tay vuốt nốt ruồi, nhú mày.

“Là ai?” Bá tước đột nhiên ngồi ở phía trước tôi, ôm ngực nghiêm túc hỏi, “Là bạn trai cậu sao? Tớ phái người mời cậu ta đến uống trà chiều, được không?” hai tròng mắt màu vàng loé sáng ra vẻ nguy hiểm.

“Phi!” Tôi phun ra một hơi, cảm xúc trong lòng biến mất, ôm bụng cười to ra tiếng, “Ha ha ha ha ha ha, bắt nạt tớ? Có ai sống ngại chưa phiền à?”

“Cậu đừng ngược nói ra, mọi người đều là bạn cả. Cần hỗ trợ, chỉ nói một câu là được.” Konokie lắc lắc mái tóc hồng, lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu ấn phím.

Tương tượng ra dáng vẻ Kunimitsu bị trói thành thịt, khoe miệng tôi run rẩy, một phen đoạt lấy di động của cậu ấy, gấp ngay máy lại: “Kunimitsu rất tốt với tớ, cậu đừng làm ầu.”

“Thế mới sáng sớm mà cậu đã bị thiết thế kia, định gia nhập câu lạc bộ Kịch sao?” Yuki vừa lấy sách giáo khoa ra, vừa chọc ghẹo nói. Nữ độc miệng bt, Mukahi mà muốn cậu, tuyệt đối là vì cậu ta bách độc bất xâm! Miễn cưỡng quét mọi người một cái, lập tức nhào vào cái ôm mềm mại của Mai, dùng mặt dụi dụi: “Chị tớ sắp kết hôn, tớ không nữa.”

“Hà?” Mọi người cùng nhủ mầy, thấy bọn họ không hiểu ra sao, tôi tiếp tục giải thích, “Tháng sau, chị ấy phải lập gia đình, phải rời khỏi tớ. Huhu ~ thật khổ sở, thật khổ sở.” Buồn bã nằm sấp vào lòng Mai, đúng là thân thể mềm mại, nước miếng~ing. (Tác giả Phi: BT!)

“Cậu ấy là tên cuồng luyện chi.” Yuki lạnh lùng giải thích, tôi cảm giận ngẩng đầu nhìn chằm chằm.

“À ~” mọi người đều sáng tỏ, Oshitari trong tư thế xinh đẹp cười khê nhìn tôi. Khoe miệng thủy Tiên Atobe vẽ ra một độ cong duyên dáng, bắt chéo chân, tỉ mỉ đánh giá tôi mấy lượt. Hừ! Các cậu còn quá trẻ, vẫn không thể lý giải tình cảm thâm trầm của tôi! Hừ lạnh một tiếng, lại bắt đầu dụi Mai.

(Tác giả Phi: ngây thơ quá ngây thơ!

Kimiko rút ra Bê Nguyệt đưa cho mỡ khanh: hoặc là tôi xuống tay, hoặc là chính bà mỡ bụng, chọn một cái đi

Phi:-_-)

Câu lạc bộ tập luyện xong, chị Kikuri lại xếp lịch ngày mai bắt đầu đặc huấn lúc tám giờ, không được đến trễ. Cuối cùng, còn dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn tôi chằm chằm, ám chỉ đặc biệt chuẩn bị một đội hình tinh anh giúp tôi học. Nuốt một ngụm nước miếng, rét lạnh một cái, run lên một chút: Thượng Đế ơi, xin hãy cho tôi thời gian vĩnh viễn lưu lại ở hôm nay. Yên lặng vẽ ở ngực một cái chữ thập, hai tay tạo thành chữ thập thành tâm cầu nguyện.

Lưng đeo túi kiếm, cầm theo túi sách, lấp bắp nhìn mây đỏ phương xa, ai điều ngày mai bị thảm. Lại nghe thấy một tiếng kêu thê thảm “Ngao ~ meo ô ~” bước nhanh vào ngõ sâu, thấy một đàn quạ đen to chụm vào góc tường, tập thể công kích vào cái gì đó. Sờ sờ cái mũi, quạ đen ở Tokyo là băng đảng Yamaguchi thứ hai đây, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

(Tojikachan: băng đảng Yamaguchi là băng đảng Mafia lớn nhất trên thế giới)

Vừa định xoay người rời đi, đã thấy một cái gì đó có lông màu xám trắng kêu thảm thiết: “Meo ô! Ngao ô ~” trong lòng chợt mềm, đứa trẻ đáng thương, động vật bốn cô nương thích nhất chính là mèo! Lấy xuống túi kiếm trên đầu vai, rút ra thanh kiếm Senbonzakura vung điên cuồng lên không trung, mấy chiếc lông chim màu đen chậm rãi rơi xuống. Một tay ôm lấy tiểu đáng thương, thu lại kiếm trúc, quay đầu bỏ chạy.

Một hơi chạy ra hơn một trăm mét, dừng lại, cẩn thận đánh giá ‘cậu nhóc’ trong lòng, mắt sáng lên. Đây chẳng phải là tiểu bảo bối Karupin của Ryoma sao, lông dày mềm mại, thật đáng yêu. Ôm lấy liên tục dụi, có vẻ như biết tôi là ân nhân cứu mạng, Karupin liềm liềm gương mặt tôi. Coi như xong, vụng trộm mang về nhà, không trả! Đang lúc tôi động não, sau đầu đột nhiên bị một cái gì đó mổ một chút. Tức giận quay đầu, gương mặt đau xót, bắt gặp lấy tay bảo vệ khuôn mặt, thì ra đồng quạ đen này vẫn còn đi theo!

Nắm túi sách trên tay thật chặt, một tay kẹp lấy Karupin, một tay bảo vệ đầu, chạy như điên. Tóc, mu bàn tay đều bị chim hung mãnh mổ, có không quan tâm đến đau đớn, vừa chạy vừa tìm kiếm nơi có thể tị nạn. “Meo!” Hết thảm một tiếng, chỉ thấy nông Karupin bị một con quạ đen hung ác mổ một cái, bộ lông của nó xù lên, kinh hãi run run. Thật quá đáng! Cậu nhóc này đắc tội các người chỗ nào chứ, có cần thiết phải hung ác đuổi theo mổ liên tục như thế không? Tôi gấp tay lại một cái, lấy thanh kiếm Senbonzakura trên lưng, ra sức xua vào không trung. Cau này, tay phải phát lực, đánh bay một đàn quạ đen. Nhìn đồng lông chim đen rơi xuống, bốn phía không còn con nào nữa.

Tra lại thanh kiếm Senbonzakura vào túi kiếm, cúi đầu đắc ý nói với Karupin: “Về sau, đi theo chị đi, chị bao nuôi em!” “Mị ngô ~” nhóc tri kỷ ngọt ngào kêu một tiếng. Không đợi tôi lên tiếng cười to, đã thấy chân trời có một đóa “Mây đen” bay tới, quạ đen thành đàn thành đôi vừa xoay quanh vừa lao xuống, thử hô bi hòa, táo cá bất lưu*!

(Tojikachan: Một trong những câu kinh điển miêu tả quạ đen trong hoàng hôn)

Bốn cô nương xoay người chạy, bắt đầu chạy trời chết. Lấy ra mọi sức lực, lấy ra quyết tâm liều chết, sử dụng năng lực có thể chém được người, anh dũng vọt về phía trước, tuyệt không quay đầu lại! Trong lòng hò hét: A ~ chọc ai cũng không thể chọc “xã hội đen”!!!

Cả người chật vật, đầu tóc bù xù, ôm con mèo nhỏ tránh ở trong siêu thị ven đường. Nhìn xuyên qua cánh cửa thủy tinh, nhìn về phía cây lớn phở đối diện. Cừ thật, một đám đông nghìn nghịt ngồi xôm ở đó, đôi mắt đen nào cũng đờ đờ sát khí. Đúng là đội ngũ có tổ chức, có kỷ luật, có sức chiến đấu, có thể đánh trận đánh ác liệt! Không hổ là địch nhân mạnh nhất mà trước mắt bốn cô nương mới gặp được!

Lấy ra điện thoại, ấn xuống phím tắt gọi nhanh: “Alo, Kunimitsu à? Cậu tập luyện kết thúc chưa?” Bên tai vang lên giọng nói trong trẻo.

“Có phải Echizen-kouhai có một con mèo Himalayas không?” Biết rõ còn cố hỏi~ing.

“Ừ ừ, nó đang ở chỗ đó, nhưng bọn tớ gặp phải chút phiền toái, cậu có thể tới đón tớ không?” Vừa nói vừa khẩn trương nhìn chăm chăm phố đối diện.

“Tớ ở ngay trong siêu thị tiện lợi phố Sanbokuteisenchou, tớ chờ cậu nhé.” Tắt điện thoại, hít sâu một hơi, hi vọng hôm nay có thể toàn thân trở ra.

Mười phút sau, cửa thủy tinh của siêu thị tự động mở ra. “Hoan nghênh quang lâm!” Người phục vụ lễ phép chào.

Ôm Karupin, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kunimitsu. Mắt cậu ấy thoáng run run, ngồi xồm xuống, vuốt ve khuôn mặt tôi: “Sao lại bị thương đến mức này?” Ngực khí áp lực, ngón tay khẽ vuốt, nhủ thầm.

“Sh ~” cảm thấy gương mặt đau đớn, tôi không khỏi ra tiếng, “Đau.”

“Ai làm?” Cậu ấy lạnh lùng nói, nắm chặt nắm tay.

Tôi chỉ thẳng về phía phố đối diện, hung tợn nhìn chăm chăm cái cây đầy quạ: “Chúng nó! Băng đảng Yamaguchi đệ nhị của Tokyo!”

Kunimitsu quay đầu lại, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, lẳng lặng giúp tôi vén tóc mái hơi rối trên gương mặt. Sau đó đứng dậy đi vào siêu thị tiện lợi, một lúc sau, cầm hai túi gì đó đi tới. Ngồi xồm xuống, yên lặng thờ dài, dùng khăn giấy khử trùng mới mua nhẹ nhàng lau mặt tôi, ánh mắt chuyên chú, ngón tay dịu dàng.

“Không phải tớ chủ động trêu chọc chúng nó, mà là nhìn thấy mèo con bị quạ đen quần áo, tớ mới làm việc nghĩa.” Vội vàng giải thích, tay phải lo âu vuốt ve bộ lông mềm mại của Karupin. Động tác của Kunimitsu hơi ngừng lại, lạnh lùng quét cậu nhóc trong lòng tôi, đáy mắt bắt đầu đóng băng. Cảm giác được tay chân đột nhiên cứng ngắc, Karupin nghiêm nhiên thành một con mèo đông lạnh.

Nhìn vào cánh cửa thủy tinh, nghiêng đầu trái phải, thường thức ốt mình và bên quai hàm có một cái băng keo cá nhân ngốc nghếch. Quay đầu bày ra một cái tạo hình Mèo Lớn Kikumaruru, cười tủm tỉm nói: “Kikumaruru Eiji, xin chào!” Thành công nhìn thấy Kunimitsu trở nên nhu hòa, khỏe mắt mỉm cười, cũng cảm giác được thân thể Karupin ấm lại, bắt đầu tỉnh táo.

Đứng ở cửa siêu thị tiện lợi, nhìn cánh cửa chậm rãi mở ra. Tôi trịnh trọng gật đầu với Kunimitsu, cậu ấy giờ lên áo đồng phục trường, che ở đỉnh đầu chúng tôi.

“Chạy!” kêu to một tiếng, hai người chạy như điên, phía sau là một đám quạ đen đang kêu gào.

°°∩∩,,,∩∩°°

“Karupin!” Nhìn thiếu niên trước mặt vui sướng vạn phần, đoạt lấy mèo yêu quý. Rất khó làm người ta liên tưởng đến hình ảnh kiêu ngạo lạnh nhạt trên sân bóng, Ryoma quả nhiên vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi.

“Cảm ơn, senpai.” Cậu ấy nói thấp, ngoan ngoãn cúi đầu với tôi, “Mặt của senpai?” Ryoma không thể tin nhìn tôi, mắt mèo màu hổ phách đầy kinh ngạc.

“Ha ha ha ha.” Cảm giác được Kunimitsu lại bắt đầu tản khí lạnh, tôi vuốt đầu ngây ngô cười, định hòa dịu không khí, “Ừm, gần đây có phải Karupin chọc phải quạ đen không?”

“Vâng, ngày hôm qua nó ngậm một con quạ nhỏ chạy về.” Ryoma thành thật trả lời, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mèo yêu, tình cảm của một người một mèo thật tốt.

“Thảo nào hôm nay nó bị đàn quạ đen vây công.” Tôi chỉ chỉ vết thương trên mặt và trên tay, mở to mắt nhìn, “Chỉ là anh hùng cứu mỹ nhân đấy ~”

“A, em rất xin lỗi.” Ryoma xin lỗi, hơi cúi đầu. Cảm giác được Tezuka đã biến thành băng sơn, Echizen lại nhỏ giọng nói: “Phiền toái đội trưởng quá.”

“Đừng ròi, hiện tại Echizen và Karupin có phải là nợ chị không?” Tôi vỗ tay một cái, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn con mèo nhỏ, tên kia lạnh run trốn vào trong lòng Ryoma, chớp chớp mắt to cảnh giác nhìn lên tôi.

“Thế này đi, chờ Karupin sinh con xong, cho chị một con, thế nào?” Để sát vào Ryoma, vươn tay sờ sờ con mèo nhỏ, xúc cảm siêu tuyệt vời!

“Hm? Không đồng ý?” Tôi nhủ thầm lạnh lùng nhìn, cường bức nói.

“Không phải.” Echizen dùng một chút.

“Thế thì tại sao?” Tiếp tục tới gần, đột nhiên tay trái bị Kunimitsu bắm lấy, nhẹ nhàng kéo tôi về bên cạnh cậu ấy.

“Senpai.” Ryoma dè dè vành nón, yếu ớt nói, “Karupin là đực.”

Khỏe miệng hơi run rẩy, hết cứu. . .

“Echizen, về sau trông chừng nó.” Lạnh lùng dặn dò, Kunimitsu dắt tay tôi, xoay người rời đi.

Buồn bức quá, hôm nay buồn bức, ngày mai không hay ho, cuộc sống thật không dễ dàng! Tôi ai oán nhìn ánh sáng mờ ở chân trời, nhẹ nhàng mà thờ

dài.

“Kimiko, cậu thích mèo?” Vừa quay đầu, Kunimitsu nhàn nhạt lên tiếng, lẳng lặng nhìn tôi.

“Ừ, lúc ở Kanagawa, tớ có nuôi một con.” Tôi ôm cánh tay cậu ấy, có chút bi thương nói, “Từ nhỏ nó cùng tớ cùng nhau lớn lên, nhưng mà tuổi thọ của mèo kém hơn người, hồi trung học cơ sở, nó đã rời khỏi nhân gian, lúc đó tớ khóc rất lâu.”

Cậu ấy dừng lại, hơi cúi người ôm lấy tôi, cúi đầu nói: “Tớ sẽ luôn luôn ở bên cạnh cậu.”

“Ừ.” Liên tục gật đầu, ôm lấy eo cậu ấy.

“Về sau đừng bị thương nữa.” Kunimitsu hơi thương xót nói, ôm lấy cánh tay của tôi, ôm rất chặt.

“Ừ!” Tôi ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn cậu ấy, “Kunimitsu cũng vậy nhé.”

Mim cười hứa hẹn, ánh tà dương kéo dài dưới chân, một đôi bóng hình ngây ngô

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đội hình xa hoa X một bước xa

Sáng sớm thứ bảy, tôi không đến quán Sanada của Kanagawa, mà là lẳng lặng đứng trước một căn nhà lớn có hoa viên. Nhìn hai chữ “Nhà Ohtori” trên bảng treo ở cổng, tôi nặng nề thở dài một hơi. Ngón tay vươn ra lại thu về, duỗi ra lại rút lại, hôm nay sẽ tiến hành đặc huấn học tập ở đây. Cuộc sống của tôi thật bi thảm, cảm giận nhìn bầu trời. Đột nhiên, một chiếc xe ô tô chạy sát qua bên tôi, khiến tôi mất thăng bằng một cái, ngón tay đang chỉ vào chuông cửa bị nhấn vào một cái.

“Sao bây giờ mới đến!” trong Micro vang ra một tiếng quát chói tai, thân thể bất giác khuynh ra sau, ngoáy ngoáy lỗ tai, nhỏ giọng hỏi: “Senpai làm sao mà biết là em?”

“Bởi vì trừ em ra, mọi người đều đến cả rồi! Mau lên tới đây, Nhất Tịch!” chắc chắn chị Kikuri hôm nay ăn quá no, sáng sớm đã bày ra công phu sư tử rống. Sờ sờ đầu, không tình nguyện đi vào.

“Hoan nghênh.” mỹ nhân Ohtori mặc áo len màu vàng, đứng ở cửa nghênh đón.

“Senpai, chào buổi sáng, hôm nay phiền toái chị rồi.” Tôi nghiêm túc cúi người chào, nắm túi sách trên người thật chặt, nhìn vào bên trong, những bạn cần học bổ túc khác sao tới sớm thế.

“Em phải nói hôm nay phiền toái mọi người mới đúng!” Nhìn kỹ, thấy trên sofa ở đại sảnh có bốn người đang ngồi: Suzuki Kikuri, Ohtori Choutarou, Atobe Keigo và Oshitari Yuushi, đúng là một đội hình học thêm siêu xa hoa, tôi nuốt một ngụm nước miếng, xem ra hôm nay khá gian nan đây.

Cục cựa Ohtori ngoan ngoãn cúi người chào tôi: “Senpai, hoan nghênh quang lâm.”

“A, chị phiền toái em rồi.” Tôi không hiểu ra sao nhìn cậu ấy, do dự mở miệng, “Xin hỏi Ohtori-kouhai hôm nay dạy chị môn nào?”

“Vũ đạo.” sắc mặt Choutarou ửng đỏ, ngượng ngùng mở miệng.

“Vậy chị nhờ em nhé!” Khẽ gật đầu, môn này hẳn là sẽ không làm cậu quá khó xử. “Còn Oshitari-kun?”

“Hóa Học.” Giọng Kansai uyển chuyển, tạo hình tòa sáng khêu gợi, ánh mắt phóng điện. Tôi ngăn trở điện áp liên tiếp, xoay người về phía Thủy Tiên Atobe, nâng nâng lông mày ý hỏi.

“Vật Lý.” Atobe đặt ngang hai tay lên chỗ tựa lưng của sofa, buồn cười nhìn tôi, “Lúc senpai nhờ tớ đến, tớ vẫn không biết cậu lại phải học thêm những ba môn đấy, đúng là cô gái không hoa lệ, hm~”

Tức giận trợn trừng mắt, thở phì phì biện giải: “Khoa học Tự nhiên của tớ đều đạt tiêu chuẩn, đừng khinh thường người ta!”

“Hừ!” Chị Kikuri hừ mũi một tiếng, “Không biết xấu hổ à, dù hai môn Khoa học Tự nhiên được thi gộp 1 lần cho em may mắn qua sáu mươi điểm, nhưng mà Vũ đạo của em thì sao? Hm~” tôi lập tức ừ ừ, vẫn còn mạnh miệng: “Chỉ là em không học tập nghiêm túc thôi, chỉ cần bản thân tài nỗ lực, cam đoan vượt qua tiêu chuẩn.”

“Em còn không phục sao!” Chị Kikuri vung tờ giấy trong tay một cái, dùng một tiếng đứng lên, vọt tới trước mặt tôi, ngăm bi thương nói, “Cái điểm đáng thương kia của em có giống hạt đậu không? Hm!” Tôi thoáng chốc giống như khinh khí cầu bị xì, ừ ừ đứng đó, chờ đợi sắp xếp.

“Kỳ thực còn có một thành viên quan trọng giúp em học chưa đến.” Hm? Hai môn khoa học Tự nhiên, Nấu ăn và Vũ đạo, chẳng phải đủ hết rồi sao? Tôi nhếch lông mày kỳ quái nhìn chị Kikuri. Chị ấy xấu xa nhếch miệng, gian trá cười hai tiếng: “Ha ha, không thể công bố sớm.”

“Thế học môn nào trước?” Tôi sờ sờ cái mũi, chân phải di di lên mặt đất, bất an hỏi.

“Vũ đạo.” mỹ nhân Ohtori nhàn nhạt nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp lóe ánh sáng, “Atobe-san và Oshitari-san sẽ hỗ trợ các bạn khác trước, hôm nay cha mẹ chị đều không ở nhà, bác giúp việc cũng nghỉ phép, cho nên chị và Kikuri sẽ chuẩn bị cơm trưa cho mọi người. Bởi vậy hiện tại người duy nhất có rảnh chính là Choutarou, phòng Vũ đạo ở phía đông, các em đi bây giờ đi.” Rồi xoay người nhìn em Ohtori, “Choutarou, em giúp Nakamura nhé.”

“Vũ đạo của Ohtori-kouhai tốt lắm đúng không?” Nhìn Ohtori Choutarou tìm kiếm nhạc ở trên giá CD, tôi tìm đề tài định đánh vỡ không khí xấu hổ.

“Trung cùng lứa tuổi hẳn là không tệ.” Cậu ấy thật hay đồ mặt, vóc người thon dài cao ngất, ôn hòa ngại ngùng. Tính cách tuyệt không giống chị gái, nhưng về phương diện sắc đẹp thì thật đúng là liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra là hai chị em. “Các chị ấy giúp chị hỏi rồi, đề thi là Waltz. Cho nên chúng ta bắt đầu luyện tập từ bước nhảy cơ bản, được không, senpai?”

“Ừ.” Âm nhạc vang lên, là 《Waltz bi thương》，nhàn nhạt u buồn toát lên căn phòng nhảy trống trải. Ohtori Choutarou hơi cúi người, tư thế mời nhảy. Tôi đi đến trước mặt cậu ấy, tay phải vươn ra nhẹ nhàng đặt vào bàn tay cậu ấy, tay trái gấp khúc đáp lên bờ vai cậu ấy, thân thể hơi hơi khuynh ra sau.

Cậu ấy cao ngất, nhìn phía trước, theo quy tắc, tôi tự động nghiêng đầu sang một bên.”Chúng ta luyện tập các bước chân cơ bản trước, chị chuẩn bị tốt rồi chứ? Senpai.” Ohtori Choutarou thoáng có chút khân trang. “Ừ, đã chuẩn bị xong rồi.” mỉm cười, làm dịu không khí xấu hổ.

Theo âm nhạc, cậu ấy bước ra chân trái, đồng thời chân phải tôi lui một bước, hơi nghiêng người. Ba nhịp chậm, chân phải của cậu ấy sát qua bên cạnh chân trái, lướt ngang tào nhả, thân thể hơi nghiêng trái. Đi theo bước chân cậu ấy, tôi đồng thời đem chân trái sát qua chân phải, lướt ngang một bước, mềm nhẹ nghiêng phải. Lại xuống lần nữa, cậu ấy bắt đầu động chân phải, tôi động chân trái, vũ khúc Waltz ai oán, đặt trọng tâm luân phiên lên hai chân, thân thể lên xuống như sóng cuộn.

Hoàn thành trọn vẹn bước nhảy cơ bản, hai người thoáng thở phào một hơi. Ohtori Choutarou vui sướng nhìn tôi, hơi kinh ngạc nói: “Senpai nhảy cực kỳ tốt, sao lại không đạt tiêu chuẩn vậy?”

“Ha ha, bước nhảy thì không thành vấn đề.” Tôi vuốt đầu ngây ngô cười, “Vấn đề của chị là xoay tròn cùng bước lướt, ừm~” ngữ khí đột nhiên nghiêm một chút, “Lát nữa mong em bỏ qua cho nhé.”

Có lẽ ngay từ đầu, tiểu đệ Ohtori còn không hiểu lắm, nhưng lúc bước lướt, lúc nhảy quay về, cậu ấy bị tôi kéo ra rất xa, trong bước xoay tròn, tôi nhiều lần trượt chân dẫm phải giày da của cậu ấy. Bạn Ohtori rất cực bưng bình đại ngộ, ừm, đây là nguyên nhân bản thiên tài không đỗ cuộc thi Waltz: không thể hợp tác ăn ý với bạn nhảy.

Ngay tại lúc chúng tôi một lần nữa tập phối hợp xoay tròn, một giọng nói kiêu ngạo mà lại đầy nhịp điệu vang lên: “Ồ ~ đúng là xoay tròn không hoa lệ.” Oshitari đứng bên cạnh cười nhẹ.

“Kỳ thực bước nhảy cơ bản của chị ấy cực kỳ tuyệt đẹp, chỉ là không thể hợp tác với em được.” tiểu đệ Ohtori tốt bụng biện giải giúp tôi, đúng là một đứa trẻ ngoan.

Atobe mắt sáng quắc đi tới, cầm lấy tay phải của tôi đang ở trong tay Ohtori Choutarou, cúi người chào giống một thân sĩ Châu Âu: “Reizendes Fräulein, Könnte ich einen Tanz zu dir haben?” (Tiểu thư đáng yêu, tôi có thể hân hạnh được đón tiếp cô nhảy một điệu với tôi không?)

Ý gì? Tôi hí mắt, kỳ quái đánh giá cậu ta. Thủy Tiên Atobe đứng thẳng dậy, cái gáy xuất hiện một ‘ngã tư đường’, cắn răng hung hăng nói: “Tiếng Đức, cái cô gái không hoa lệ này không học bao giờ sao?”

“Không!” Tôi đứng lý hợp tình cao giọng đáp, “Ngoại ngữ thứ hai của bản thiên tài là tiếng Trung!”

Atobe hít sâu một hơi, một phen ôm eo tôi, theo nhịp Waltz chậm, bắt đầu mang tôi múa. Bước lùi, quỳ gối, gót chân hơi cách mặt đất, hết thấy đều thật thuận lợi. Bước lướt một cái, tuy rằng cực lực muốn khống chế tốt lực đạo, nhưng mà bước chân vẫn chệch đi một ít. Bắt đầu từ bước này, bắt đầu không thể hợp tác tốt với cậu ấy. Atobe nắm eo tôi thật chặt, kéo tôi về quỹ đạo. Kế tiếp xoay tròn, bước chân của tôi bắt đầu hoảng loạn, chân trái chuyển động nhanh nửa nhịp, bỗng chốc dẫm nát lên chân cậu ấy.

“Rất xin lỗi.” Ngoài miệng xin lỗi, trong lòng lại âm thầm cười trộm một chút.

“Không sao, dù sao lần trước ở tiệc sinh nhật của Matsumoto đã bị cậu dẫm quen rồi.” Atobe chế nhạo, đúng là Thủy Tiên Atobe nát! Trong lòng căm giận, bất giác sải một bước lên ở bước lướt kế tiếp, bỗng chốc kéo Atobe đến xa xa. Hai người tách ra, trong mắt cậu ta bốc hỏa đi về phía tôi: “Cái cô gái này không thể phối hợp được sao? Hm?”

“Trong kiếm đạo chỉ có đấu đơn, không có quần ẩu.” Tôi nghiêm túc trả lời, đây không phải lỗi của tôi mà, còn vô tội giờ tay.

“Cái cô gái không hoa lệ này!” trong đôi mắt màu xám của Thủy Tiên Atobe lấp lánh sáng lên, xen lẫn tức giận còn có một chút tình cảm mà tôi không rõ.

Lúc này, một khúc《Waltz bi thương》kết thúc, trong âm hưởng truyền đến tiếng đàn violon với tiết tấu thư hoãn mà mạnh mẽ. Atobe kéo lấy eo nhỏ của

tôi, tôi nặng nề ngã vào lòng cậu ta, trợn mắt nhìn: “Waltz phải giữ khoảng cách!”

Cậu ta trượt ngang chân trái, mang theo tôi nhẹ nhàng chậm rãi sang phải. Như dự hoặc nghiêng mặt đến bên tai tôi, nhẹ nhàng mà nói: “Đây không phải Waltz, là Tango.”

Tiếng kéo đàn violon mạnh mẽ, nốt nhạc tùy ý mà lưu sướng dập dờn trong không khí. Cảm giác được hơi thở ấm áp bên tai, tôi tức tôi đẩy cậu ta ra. Ngay tại lúc phải rút tay khỏi tay cậu ta, tay phải cảm thấy bị kéo mạnh, quán tính lại vọt vào trong lòng cậu ấy. Thân thể cậu ta kề sát tôi, một mùi hương của biển phả vào mặt.

Cánh tay bên hông rất mạnh mẽ, bên cổ là hô hấp đều đều của cậu ấy, ngứa ngáy. Mới vài bước mềm mại, đột nhiên nhớ tới đóa Thủy Tiên Atobe nát này rất xấu xa. Lại đẩy cậu ta ra, lui một bước ra sau, lúc này trong âm nhạc truyền đến tiếng đàn dương cầm âm cao. Hơi nghiêm mặt, hai mắt bốc hỏa, lại bị lôi kéo một cái, kém chút kể mặt, hạ eo một cái hiểm tránh thoát.

Cậu ta mang khí thể bức nhân tới gần, tóc của tôi đã xà xuống mặt đất, cái eo dưới cánh tay cậu ta như muốn gãy thành hai đoạn. Lại là một tiếng đánh đàn dương cầm, cậu ta dùng lực kéo cơ thể của tôi lên, cơ hồ lại là mặt kề mặt, trên mặt rõ ràng cảm giác được hô hấp dồn dập của cậu ta. Atobe thoáng khuyếch người về sau, mắt thấy môi hai người sẽ dán nhau, chân trái tôi duỗi thẳng ra sau, tay phải giờ ngang, đột nhiên nghiêng đầu một cái, vừa khéo tránh thoát. Cậu ta thẳng người dậy, cánh tay nhẹ nhàng kéo tôi. Đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cậu ta, không lùi bước, không tránh, ngẩng cằm, kiêu ngạo không hề kém cậu ta. Atobe khẽ cười một tiếng, không áp sát từng bước như vừa rồi nữa, lại kéo tôi vào trong lòng. Dùng sức mạnh gắt gao đặt tôi ở trước ngực, khuôn mặt tựa vào mái tóc xoăn của tôi, ôm lấy eo tôi. Theo tiếng đàn violon du dương mà kiêu ngạo ngẩng lên, mang theo tôi xoay quanh trong phòng Vũ đạo, chuyển động. Theo một cái nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, điệu nhảy dừng lại, bên tai truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng: “Đúng là một cô gái không hoa lệ.”

Cấp tốc tách ra đóa Thủy Tiên Atobe nát kia, nhảy cách xa cậu ta mấy bước, trợn mắt nhìn. Trong phòng trống trải, vài tiếng vỗ tay vang lên. “Hai anh chị nhảy thật tuyệt vời.” Ohtori Choutarou chân thành ca ngợi, “Hoàn toàn biểu đạt được lực lượng và sự lưu luyến của Tango.”

“Ha ha, một đôi thật ấn ý.” Oshitari tựa vào tường, trong mắt hàm chứa thâm ý, “Một điệu Tango làm người ta khắc sâu ấn tượng.”

“Hừ ~ đề thi đâu phải Tango!” Tôi căm giận nhìn bọn họ, “Bản thiên tài chỉ cần Waltz qua bảy mươi, là đi đốt trầm hương!” Vừa nói vừa hai tay tạo thành chữ thập, cầu nguyện với Thượng Đế.

“Tớ đến dạy cậu.” Một giọng nói thanh lãnh rõ ràng truyền vào tai tôi. Nhoãn miệng cười, chạy về phía cửa: “Kunimitsu, sao cậu lại tới đây?” Lôi kéo tay cậu ấy kinh hoàng, hơi làm nũng.

Cậu ấy cúi đầu mỉm cười, gắt gao nắm tay của tôi. Sau một lúc lâu, mắt phượng híp lại, lạnh lùng nhìn Atobe, tàn mát ra hơi thở quyết tuyệt.

Oshitari chậm rãi đi về phía Atobe, dùng giọng nói mà chỉ hai người có thể nghe thấy, nói thầm: “Điệu nhảy Tango vừa rồi là por una cabeza.”

Atobe lưu luyến nhìn về phía cô bé tươi ngọt bên cạnh Tezuka, thờ dài, giọng nói thương cảm trong phòng vũ đạo yên lặng như có như không.

“ Từng bước xa.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cung đàn say lòng người X Cơm trưa hai người

Dây cung nhảy lên dịu dàng, âm thanh nhẹ nhàng. Tôi mềm mại tựa vào trong lòng cậu ấy, cánh tay phải hơi mở ra, mỉm cười với cậu ấy. Đôi mắt cậu ấy đầy tình ý, ánh sáng rực rỡ bốn phía, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng như tuyết tan đầu xuân. Theo tiếng đàn dần dần nhẹ nhàng, tôi cùng cậu ấy nhìn nhau cười, chậm rãi quay đầu đi.

Lui ba bước, tiến ba bước. Mũi chân bước theo nhịp, lưng sườn cảm giác được cánh tay ôm dịu dàng mà lại kiên cường. Bước chậm theo nhịp, điểm bước nhẹ nhàng. Chân trái thon dài của cậu ấy dán bên sườn đùi phải tôi, nghiêng đầu nhìn về phía chân mày Kunimitsu, nhàn nhạt thừa thừa khẽ ôm một tầng sóng dịu dàng. Khóe miệng khẽ nhấc lên một nụ cười tươi ngọt nhất, sợi tóc khẽ lướt qua gương mặt cậu ấy, theo thân thể khuyếch ra sau, cái cổ tuyệt đẹp hơi nghiêng. Bên hông dịu dàng dùng sức một cái, nhẹ nhàng mà đứng dậy. Theo bước nhảy của cậu ấy, chìm đắm trong điệu nhảy hài hòa, bước chân đều mang lên tình cảm lưu luyến.

Trong lòng vẽ nhịp, 1 2 2, 1 2 2, ba nhịp dây đàn chậm chậm hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể của tôi, lòng đi theo từng bước nhảy. Bất chợt, Kunimitsu bỗng ôm lấy eo tôi lại gần, hai người gắt gao dán vào nhau, trên thân như gần như xa. Cung đàn mảnh khảnh trong trẻo làm bạn, cậu ấy khẽ trượt chân phải, kéo tôi ngã sang trái. Giống như được một làn gió mát chỉ dẫn, hai chân tôi không kìm nổi nhẹ nhàng. Hai người tao nhã giống như thiên nga cong cổ, dáng người giao triền, múa ra bước lướt hoàn mỹ.

Vũ động, tâm động, động tình, tôi cảm tay cậu ấy, cậu ấy khẽ phủ tay lên lưng tôi, trong nháy mắt khẽ chuyển cổ, ánh mắt giao thoa, tình ý lan tỏa. Đầu gối tự nhiên gấp khúc, gót chân hơi hơi nâng lên, chân dịu dàng gần sát. Cậu ấy hòa theo cung đàn chậm chậm, chân trái chuyển động, cánh tay mang theo eo nhỏ của tôi, cùng với bà vai duyên dáng của cậu ấy dật, tôi hơi khuynh sang phải. Trên má cảm giác được hơi thở dịu dàng, chuyển động cổ, tình ý triền miên nhìn cậu ấy. Mái tóc ngắn màu lá cọ của cậu ấy như bay lên, đưa tình ân tình, ý cười ấm áp. Trong tiếng cung đàn duy mỹ, cậu ấy ôm tôi, tôi dựa vào cậu ấy, hai người hài hòa nhảy, nhẹ nhàng xoay tròn, xoay tròn.

Trong tiếng đàn mê người, trong bước nhảy say lòng người, cảnh vật bốn phía như biến thành từng vầng ánh sáng rực rỡ. Chỉ có tôi và cậu ấy, hai người nhảy nhẹ nhàng, đôi mắt khẽ động. Không ngừng, không do dự, giống như là hợp tác trời sinh. Một bước, hai bước, dịu dàng khẽ trượt; một vòng, hai vòng, vuốt ve xoay tròn. Nơi khuôn mặt giao hội, tình lan nhẹ nhẹ, thiết tình lóng lóng. Làm bạn mê say, làm bạn đắm chìm. Hai trái tim ngọt ngào, trong những bước nhảy nhẹ nhàng không tiếng động nói nhỏ, yên lặng bày tỏ tình cảm.

Theo tiếng cung đàn nhảy lên lần cuối cùng, tôi yên tĩnh dựa vào trong lòng cậu ấy, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ của cậu ấy. Dịu dàng lưu luyến, sóng tình dập dờn. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy cậu ấy thâm tình nhìn chăm chú, thoáng chốc hóa thành một hồ nước xuân, khóe miệng bay lên. Cậu ấy chậm rãi cúi đầu, hơi thở tươi mát làm người ta trầm mê. Lòng say, say, say nồng trong một lần gió mát.

“Khụ, khụ.” Âm thanh vô duyên đánh vỡ sự yên tĩnh giữa hai người, hơi nhú mày, liếc nhìn, thì ra là cái tên sói vùng Kansai kia.

“Thật đẹp.” Ohtori Choutarou kích động vỗ tay, sắc mặt ửng đỏ, “Phối hợp hoàn mỹ, Waltz triền miên. Senpai, nếu đây mà là cuộc thi, chị nhất định sẽ được điểm cao nhất.”

Cảm ơn cậu ấy ca ngợi, tôi vui vẻ mỉm cười với tiểu đệ Ohtori. Đột nhiên cảm thấy cánh tay bên hông thật chặt, kinh ngạc ngẩng đầu. Thấy Kunimitsu hơi hé khóe miệng, mắt phượng sáng quắc nhìn về phía trước. Theo ánh mắt kiên định mà lãnh liệt của cậu ấy, tôi nhẹ nhàng quay đầu, thấy Atobe hít đôi mắt đẹp, theo bản năng vuốt khóe mắt nốt ruồi, có chút lạnh lẽo nhìn tôi. Thiện ý cười cười với cậu ta, trong nháy mắt bị ôm chặt lấy. Giương mắt mỉm cười, hai tay ôm eo Kunimitsu, đẩy lồng trong veo.

“Ừa? Sao Kunimitsu nhảy Waltz tốt thế?” Được cậu ấy nắm tay chậm rãi đi về phía phòng khách, tôi nghiêng đầu, tò mò hỏi.

“Mẹ rất thích kiểu múa hiện đại, nhiều lần bảo tớ làm bạn nhảy, dần dà tớ biết được.” cậu ấy trả lời, tay trái dịu dàng nắm tay phải tôi.

“À ~ vậy...” Tôi ngượng ngịu mở miệng, khóe miệng xấu hổ khẽ động.

“Ừ?” Cậu ấy hơi kinh ngạc nhìn tôi, mắt phượng hơi mở to.

“Cái này...” Tôi chậm rãi đứng lại, bắt đầu dùng bàn chân ma sát mặt đất, cúi đầu nói lí nhí, “Hôm thứ hai, có thể phiền Kunimitsu đến Hyoutei làm bạn nhảy của tớ được không, hình như tớ chỉ có thể hợp tác được với Kunimitsu thôi. Ừm, tớ phải thi lại...” Thật xấu hổ quá, tôi phát khóc trong lòng.

“Ha ha, đương nhiên có thể.” tiếng cười của cậu ấy trong trẻo, dịu dàng đáp ứng. Tôi càng ngượng ngùng, đỏ mặt cuốn cuốn tóc.

“Không nghĩ tới em ôn xong môn Vũ đạo nhanh như thế!” Trên bờ vai bị đập mạnh một cái, tôi lập tức khụy xuống, cảm giận nhìn chị Kikuri: “Senpai không phải đi nấu cơm sao?” Không phát hiện hai người đang bên nhau sao, làm bóng đèn là không đạo đức!

“Cơm trưa đã chuẩn bị tốt rồi, nửa giờ nữa là có thể ăn cơm.” Chị ấy nhìn nhìn đồng hồ treo tường, chống nạnh nói.

“À, thế thì em sẽ cố mà chờ thêm 30 phút vậy.” Sờ sờ bụng, bắt đầu đói, không nghĩ tới khiêu vũ cũng tiêu hao thể lực như vậy.

“Em không cần phải đợi!” Chị Kikuri ném cho tôi một cái tạp dề, tôi luống cuống tay chân tiếp được, không hiểu ra sao nhìn chị ấy. “Em cùng Tezuka-kouhai trưa hôm nay một mình tự làm lấy đi, bọn chị không làm cơm cho hai em.”

“Hả?!” Tôi bỗng chốc nhảy lên, thờ phỉ phỉ chỉ vào chị ấy, “Lúc hợp câu lạc bộ rõ ràng đã nói rồi! Sẽ có cơm mà!” ném xuống cái tạp dề đáng ghét kia, hai mắt bốc hỏa: “Hơn nữa, vì sao chỉ nhắm vào em và Kunimitsu chứ?”

“Nhắm vào?!” Bạo long xuất hiện, không biết chị Kikuri lấy từ nơi nào ra một cái quạt giấy màu trắng, phách một cái đập vào tường, hùng hổ nói: “Tezuka-kouhai hôm nay đến chính là để hiệp trợ chị huấn luyện em nấu ăn! Hả là em ấy sớm phải có quyết tâm liều mạng rồi!” Hm? Hiệp trợ giúp dạy nấu ăn? Tôi nhìn Kunimitsu, cậu ấy hơi hơi nghiêng đầu, nâng nâng mắt kính, né đi ánh mắt nghi vấn của tôi.

“Hiệp trợ thì hiệp trợ!” Tôi mạnh quay đầu nhìn senpai, “Thế vì sao không làm cơm cho hai bọn em chứ! Muốn bản thân tài cùng Kunimitsu đói chết sao? Hả!!!”

Chị Kikuri đắc ý cười, dùng đầu ngón tay móc lên kia “vài rách” kia, đưa cho tôi: “Nha ~ cơm trưa của hai người các em liền từ vị thiên tài là em giải quyết.”

Tôi không thể tin nhìn nhìn cái tạp dề tội ác kia, cả người run run, hai mắt đại ra, run run rẩy rẩy nói: “Thì ra chị độc chết bọn em...”

“Ha ha ha ha ha ha.” Phía sau truyền đến tiếng cười kiêu ngạo của Thủy Tiên Atobe nát, vừa quay đầu lại, cậu ta nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai Kunimitsu, dùng giọng nói du dương đắc ý chế nhạo: “Tezuka, đúng là phúc khí, hm~” Thủy Tiên Atobe nát, Nữ Vương thối! Cậu xen vào làm gì!

“Em mặc kệ!” Tôi chỉnh lại sắc mặt, đặng đặng sát khí tới gần chị Kikuri, lạnh lùng nói, “Dù sao giữa trưa chị phải cho em ăn no, không thì buổi chiều em không có sức lực đâu mà học thêm cả!”

“Em mặc kệ, chị lại càng không quản!” Sur rống động trời, tôi ôm đầu ngồi, hoàn toàn không có khí thế vừa rồi, bên gáy từng trận gió lạnh: “Em còn không biết xấu hổ ăn cơm?! Nhìn kết quả môn Nấu ăn của em đi, phần thù công ——20 điểm! Cô Zenkano đánh giá là: Nakamura hẳn là nên trở lại thời kì đồ đá, không! Thời kì đồ đá đã xuất hiện đá Needle rồi, em ấy thích hợp sống ở thời đại người vượn cổ hơn!”

Chị Kikuri rút ra một cái vở nhỏ, ngón tay phát run vẩy vẩy: “Phần điểm tâm ——10 điểm! Cô Shishen nhấn lại là: vừa nhìn thấy Nakamura-san, là cô cực kỳ muốn tự sát tạ tội!” Lúc này chị ấy bắt đầu run run, một phen xé ra một trang giấy, cực lực đè nén lửa giận: “Phần nấu nướng...”

Âm thanh biến mất, tôi cẩn thận ngẩng đầu, cảm giác được hơi thở nóng rực phun ra, gương mặt bạo long phóng đại của chị Kikuri ngay tại trước mặt, tôi không khỏi ngồi bệt xuống trên đất: “Chị... Chị... Đừng xằng bậy!”

“Xằng bậy? Ha ha...” Bạo long cười lạnh! Thật đáng sợ! Tôi run rẩy rút lại, gót chân điểm một cái, trượt dài ra sau. Đột nhiên một trận cuồng phong thổi tới, thổi đau hai gò má tôi, thổi bay mái tóc dài của tôi: “Cái đồ nấu ăn ngu ngốc! Phần nấu nướng lại là 0 điểm! 0! 0! 0!”

Chị Kikuri vừa vọt về phía tôi, vừa giơ cánh tay lên, hoàn thành một hình số 0: “Thầy Tottori đánh giá chỉ có hai chữ! Hai chữ!” Đám người chung quanh ào ào vượn đầu, tò mò nhìn. Chị Kikuri hít sâu một hơi, dùng khí thế như sóng thần quát lên: “Si nhục!”

Tôi khỏ sở ngồi xồm góc tường, theo bản năng vẽ vẽ vòng vòng, đầy người oán niệm: “Người ta thật sự rất nỗ lực rồi, lần nào cũng hận không thể mang nhiều thêm vài cái lỗ tai nghe giảng bài. Thật sự rất chăm chỉ, nhưng không có thiên phú gia chính, thật sự không phải lỗi của người ta...”

“Ha ha ha ha ha ha ~” đầy tiếng cười vang lên, tôi hung hăng trừng lại, cái đám bỏ đá xuống giếng, xem tôi dùng ánh mắt giết chết mấy người!

“Cho nên tên nấu ăn ngu ngốc ba phần bình quân chia làm 10 điểm, em không có tư cách ăn cơm trưa!” Chị Kikuri lạnh nhạt bỏ sung.

“Dù em không có tư cách ăn, còn Kunimitsu làm sai chỗ nào? Vì sao cậu ấy cũng không thể ăn!” Ai oán nhìn Kunimitsu, trong mắt cậu ấy là bất đắc dĩ lại buồn cười. Trước hãy cho cậu ăn cơm trưa, sau đó lại ăn chục com của cậu. Có thể nghĩ ra chiến lược như vậy, bốn cô nương không hổ là thiên tài!

“Là chính em ấy đưa ra!” Sao cơ? Tôi tuyệt vọng nhìn cậu ấy, sao cậu lại luẩn quẩn trong lòng như vậy chứ, giờ thì xong rồi, lúc ban đầu còn tưởng hai người được ấm no, bây giờ lại chỉ có thể cùng đói chết, hoặc là bị độc chết. Dù sao kết quả đều là —— nghèo đói!

“Được rồi, không cần nhiều lời. Đeo tạp dề vào, đi chuẩn bị cơm trưa của hai em đi.” Chị Kikuri thương hại nhét cái ‘rẻ rách’ chương mắt kia vào lòng tôi, vỗ vỗ đầu tôi, “Đi đi!”

“Không được! Không được!” Tôi bỗng chốc nhảy dựng lên, thề sống chết giãy dụa, “Chị bắt công! Chị bắt công! Chị bắt công!” Chạm rãi tới gần chị Kikuri, trong mắt tràn ngập oán giận. Đột nhiên tay phải bị người nào đó dắt, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lạnh làm tiêu tán phần ức đầy ngập của tôi: “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Nhẹ nhàng, ngoan ngoãn theo phía sau Kunimitsu, khóc không ra nước mắt.

“Suzuki Kikuri tôi luôn hướng đến bày cực cẩn thận!” Phía sau truyền đến giọng nói rõ ràng, “Lấy băng son đến trấn núi lửa, đúng là perfect!”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Tiết kiệm sức X mì Miso rau

Ngồi ở trong phòng bếp, mắt thấy mỹ nhân Ohtori và chị Kikuri bung một mâm thức ăn mê người đi, lòng tôi như chảy máu, bụng đang run rẩy, đầu lưỡi đang run run. Lập tức đoạt lấy bát lẩu hải sản nhỏ, dùng ánh mắt đáng thương như chú chó con nhìn chị Kikuri: “Thương xót em đi mà, để lại một thứ thôi.”

Chị Kikuri mạnh mẽ túm lại bát lẩu đầy màu sắc, mùi hương bay khắp bốn phía, mặt không biểu cảm nói: “Không bùng nổ trong đói khát, ngay tại trong đói khát diệt vong.” Cứ thế, một bát thức ăn cuối cùng có thể cứu mạng lại rời khỏi cái nhìn chăm chú đói khát của tôi, bay về phương xa.

“Kunimitsu, cậu có đói bụng không?” Tôi yếu ớt mở miệng, dè dặt cẩn thận. Điều tại tôi làm hại cậu ấy phải chịu tội với tôi, trong lòng dâng lên xin lỗi vô tận.

“Tớ không đói bụng.” trả lời ngắn gọn, cậu ấy ngồi đối diện tôi, lẳng lặng nhìn tôi, hình như đáy mắt có một chút nghiền ngẫm, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Trong lòng có chút xấu hổ, có chút khỏ sở, có chút không cam lòng, nhỏ giọng giải thích: “Kỳ thực, trong lớp nấu ăn, tớ rất nghiêm túc. Lần nào cũng nghiêm túc ghi vào vở, khi về nhà còn nhờ mẹ và chị dạy cho. Chỉ là, cảm kiếm vùng quen rồi, không dễ cảm được kim. Mà điểm tâm và nấu nướng, tớ càng không có thiên phú, vừa chạm vào bột mì, nước tương, trong đầu tớ liền bắt đầu như bột nhào vậy.” Ôm đầu úp xuống bàn: “Nhất định là Kunimitsu cảm thấy tớ rất ngu ngốc đúng không, aiz ~”

“Không đâu.” Một chút ẩm áp đặt lên bàn tay hơi lạnh lẽo của tôi, bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng an ủi. Ngẩng đầu, cậu ấy dịu dàng nhìn tôi, nhẹ nhàng nắm chặt tay tôi: “Cùng nhau nỗ lực lên.”

“Ừ!” Dùng sức gật gật đầu, cắn chặt môi dưới.

“Nói thật, lần này em phải cảm ơn đội trưởng.” Chị Kikuri đứng trước bàn nhỏ, dùng quạt giấy vỗ vỗ tay, nghiêm túc nhìn tôi, “Đội trưởng lần này không đề ý đến thể diện, thành khẩn xin ba cô giáo. Cô Zenkano và cô Shishen cũng biết dù em học thể nào, thì cũng không có khả năng đạt được trình độ bình thường chỉ trong vài ngày. May mà hai cô bình thường là người hiền lành mà toàn trường công nhận, hai cô quyết định nương tay, đặc cách cho em, cho nên em không cần tham gia thi lại hai môn này.”

Thật? Tôi tròn trĩnh hai mắt, bật dậy, nhào vào trong lòng mỹ nhân Ohtori: “Đội trưởng, đội trưởng, em biết là chị tốt nhất mà. Chị đúng là thần tượng của em, đúng là đội trưởng đáng yêu nhất, vĩ đại nhất của em!” Còn chưa ‘ăn’ được ‘đậu hũ’ của mỹ nhân, cổ áo đã bị một sức mạnh quái vật xóc ra.

“Em an phận lại cho chị!” Sau cổ chị Kikuri xuất hiện ‘ngã tư đường’, “Em quên rồi sao? Còn môn 0 điểm đấy!” Chỉ một thoáng, mừng như điên lại hóa thành cuồng bị, ừ ừ ồ đó.

“Môn nấu nướng, thầy Tottori nói nếu cứ để em đồ nhẹ nhàng như vậy, thì đúng là đang lãng phí môn nấu ăn.” Tôi biết mà, tôi biết mà! Ojisan kia nhất định sẽ không tốt bụng như vậy! Cẩn rằng, lằm bằm trong lòng. “Sau khi bọn chị khẩn cầu vô vọng, trợ lý hiệu trưởng, ngài Tanigawa đến hỗ trợ. Ngài ấy nói câu lạc bộ kiếm đạo nữ chúng ta là câu lạc bộ có khả năng nhất làm Hyoutei về vàng năm nay, mà em lại là trụ cột vững vàng trong đội. Sau khi ngài Tanigawa liên tục khuyên bảo, thầy Tottori rút cục nhà ra.” Hm? Trong lòng tôi một lần nữa dấy lên ngọn lửa hi vọng.

“Thầy nói, ‘Chỉ cần Nakamura làm ra một món ăn có thể làm người ta nuốt được, cô sẽ cho em ấy đồ.’” “Chị Kikuri học miệng ojisan Tottori, chậm rãi nói.

“Vậy chẳng phải là làm khó người khác sao?!” Vỗ cái bàn, tôi tròn mắt nhìn, “Nếu lấy khẩu vị của thầy ấy, em sợ là cả đời cũng không đồ được!” Rất gian trá, đây rõ ràng chính là mình thương dịch đoá, ám tiến nan phòng!

(Mình thương dịch đoá, ám tiến nan phòng: nghĩa đánh công khai để tránh, còn đánh lén lút bằng thủ đoạn sau lưng khó phòng)

“Bọn chị cũng đã lo lắng đến điểm này.” mỹ nhân Ohtori lẳng lẳng nhìn tôi, nhàn nhạt nói, “Cho nên sau khi bọn chị xin lần nữa, thầy Tottori chỉ định món ăn cụ thể, còn đồng ý một bạn bình thường chấm điểm.”

Ha! Tôi búng tay một cái, cười gian một tiếng. Vui vẻ thò đầu đến bên tai chị Kikuri, nhỏ giọng nói: “Vậy hôm nay không cần phiền toái như vậy, hôm thứ hai, em mang theo thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi lên lớp. Chỉ cần lóe dao trước mặt bạn phụ trách thử đồ ăn, cam đoan đồ điểm cao! Thế nào?” Nói xong còn vói nháy mắt vói chị ấy nẩy cái, thật tuyệt đúng không, tiết kiệm sức!

“Em thôi ngay cho chị!!!” Một cái lỗ tai bị chấn động, tạm thời không nghe thấy gì, tóc bị thổi bay sang một bên, ngây ngẩn đứng đó. Một lỗ tai khác vang lên tiếng nói như nước suối của mỹ nhân Ohtori: “Đề thi chính là mì Miso rau đơn giản nhất, đồ dùng đã chuẩn bị xong cho em rồi, Tezuka-kouhai sẽ một mình phụ đạo cho em. Kikuri, chúng ta đi thôi.” Nói xong, kéo chị Kikuri đang tức xì khói ra khỏi phòng bếp.

Ngón tay bắt an chọc chọc nhau, than thở hỏi: “Kunimitsu biết nấu ăn à.” vụng trộm liếc cậu ấy.

“Ừ, biết một chút.” Cậu ấy đứng dậy đi đến trước cái ao, cuộn ống tay áo lên, lẳng lẳng rửa tay. Sườn mặt tuấn đạt, lạnh lùng mà đẹp trai. Tắt vòi nước đi, cậu ấy quay đầu đi, nhíu mày với tôi, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Ít nhất có thể làm cho người ta nuốt xuống.” Kinh ngạc ngây ngốc! Nghe hòng trần trối nhìn cậu ấy, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, hai câu nói quanh quẩn trong đầu: Kunimitsu trêu đùa tôi! Băng sơn diện hạ cười xấu xa với tôi! Vô thức rửa tay sạch sẽ, ngây ngốc nhìn cậu ấy, như ở trong mộng vậy.

Cậu ấy bắt đắc đi lắc đầu, dặt tôi đi đến trước cái thớt: “Mì Miso rau là mì phở đơn giản, Kimiko đừng sợ suất học đi.”

“Ừ, tớ nhất định sẽ nỗ lực!” Nắm chặt nắm tay, sáng quắc nhìn cậu ấy chăm chú. Nếu Kunimitsu là thầy dạy nấu ăn của tôi, có khi tôi đã sớm đạt điểm cao nhất rồi! (Tác giả Phi: cũng không có khả năng, cô ngu ngốc là trời sinh...)

Các loại thức ăn sống được đặt trên bàn: một gói tương Miso, một túi mì Ramen, hai quả trứng, hai củ cà rốt, ba lá hành, ba quả cà chua, một chén nhỏ súp lơ cùng mấy lá rau bắp. Ừm, mở đầu không tệ, ít nhất tôi biết được nó là gì! (Tác giả Phi: -_-|||)

“Mì tương Miso không cầu kì gì.” Kunimitsu vừa thuần thực thái cà chua, vừa chậm rãi giã giã, “Chỉ là mì nấu nước trong, pha thêm tương Miso và rau thôi.” Oa, mỗi một lát đều thái đều đều chỉnh tề, di Ayana dạy Kunimitsu thật tốt! Trong lòng tán thưởng.

Hai tay thon dài hoạt động linh hoạt, thái súp lơ thành một đồng đoạn dài bằng nhau. Mái tóc ngắn màu râm nắng nhẹ nhàng phiêu động trước trán, ánh mắt chăm chú, tuấn đạt phi phàm. Quà nhiên con trai khi nghiêm túc là đẹp nhất!

“Hành phải thái mỏng, như vậy sẽ ngon miệng hơn.” mặt dao nhanh chóng chuyển động, phát ra tiếng nhạc xành xạch, trong nháy mắt, một núi nhỏ hành tinh tể đã hoàn thành.

“Kunimitsu, cậu từng học kiếm đạo phải không.” Tôi sùng bái nhìn cậu ấy, đôi mắt sáng lấp lánh lên.

“Ừ, hồi nhỏ tớ từng học một chút.” cậu ấy buồn cười nhìn tôi, “Nhưng cái này không có quan hệ gì đến kiếm đạo.”

“Thế sao Kunimitsu sau này không tiếp tục học nữa?” Boss Tezuka luôn muốn so cao thấp với ông bạn, sao có thể buông tha cho cậu ấy?

“Bởi vì tớ thích tennis.” trong mắt cậu ấy toát ra vài tia nhiệt tình.

“Thế ông Tezuka không phản đối à?” Chờ mong nhìn cậu ấy, hi hi, nhất định là có một đoạn lịch sử đấu tranh khổ sở rồi. Trong đầu tưởng tượng cảnh BOSS và Kunimitsu hai tòa băng sơn một lớn một nhỏ giằng co nhau, không khỏi che miệng cười trộm ra tiếng.

Hình như cậu ấy nhìn ra tôi đang suy nghĩ gì, cười nhẹ: “Có lẽ là nhìn ra kiếm đạo của tớ không có thiên phú, ông nội không cản trở tớ học tập tennis.” BOSS dễ tính đến vậy à? Tôi nhũn mỳ, vẫn nghi hoặc nhìn cậu ấy.

“Thật đấy.” cậu ấy cười cười gật gật đầu, dùng ngón tay gõ nhẹ cái mũi tôi.

Thì ra mì tương Miso đơn giản như thế, chỉ cần đặt đồ ăn vào mì sợi rồi nấu, cuối cùng rồi đổ một chút nước tương, vẩy một chút muối và nước cốt gà thôi. Nếu sớm dùng nước cốt gà mà không là mì chính, bỗng cô nương đầu có phạm phải sai lầm lớn như thế. Nước cốt gà là màu vàng, muối đều là trắng, dễ phân chia đến thế cơ mà. Nhớ lại đĩa cá mực khổng lồ kia, trong lòng không khỏi oán niệm.

“Tớ nếm thử nhé.” sắc màu mê người, mùi hương của bát mì Miso rau chồi lọi mà Kunimitsu làm đang quyến rũ tôi, bụng réo một tiếng. Dưới ánh nhìn chăm chú dịu dàng của Kunimitsu, dùng đũa gấp mì sợi lên, một ngụm hút vào miệng. Hm! Hm! Khẩu vị nhẹ nhàng khoan khoái, mặn nhạt thích hợp, trứng gà vừa chín chín phần, vị thật ngon. Vươn ngón tay cái, trừng lớn mắt, bội phục nhìn cậu ấy: “Siêu ngon!”

Đúng là người đàn ông lên phòng, xuống phòng bếp, động, tĩnh hợp nhau, từ ngoài vào trong đều tốt! Điều nhờ đời trước của tôi rất tốt, đời này mới được một cực phẩm như vậy! Cảm động nhìn cậu ấy, Kunimitsu, về sau cái bụng của hai ta đều phải dựa vào cậu!

Cảm thấy mỹ mãn ăn một bát mì tình yêu, lau lau miệng, hạnh phúc nói: “Ăn thật ngon, Kunimitsu thật giỏi!” cậu ấy kéo tôi, đi đến trước bàn, nhẹ nhàng nói: “Tớ thì sẽ chờ cậu làm tớ no.”

“Ừ!” nắm tay đáp ứng, tin tưởng gấp trăm lần.

Thái cà chua, thái cà chua. Dùng dao là thể mệnh của tôi, nắm chặt thanh dao, khoa tay múa chân trong không trung. Gật đầu một cái, bắt đầu chém từ chỗ này đi! Hai mắt nhú lại, chân hơi gập xuống, tay phải phát lực, nhanh, chuẩn, mạnh! Một cú chém vuông góc chính diện, “biu~” chỉ nháy mắt, cà chua biến mất... Nhìn cái thớt rộng tuếch, tôi ngây dại, chẳng lẽ cà chua có chân?

Lên lên xuống xuống, trái trái phải phải, phía trước phía sau tìm khắp, kỳ quái, chẳng lẽ tôi đụng phải chuyện ma trong phòng bếp? Đang lúc tôi khó hiểu, Kunimitsu thờ dãi đi đến bồn rửa, nhặt lên trái cà chua mất tích kia, rửa sạch, đưa cho tôi: “Thái không nên mạnh như vậy, tay giữ cà chua, thái từ giữa là được.”

“Ừ~” nhũn nhũn mỳ, làm theo lời cậu ấy, nhẹ nhàng hạ dao, thành công cắt trái cà chua không nghe lời kia thành hai nửa. Hừ hừ, dám đấu với tôi? Sẽ bị chém cả thôi! Thái và chém đều giống nhau, nhưng dùng chém thì chết sáng khoái hơn! Từng dao hạ xuống, cà chua tứ phân ngũ liệt. Nhưng không thành từng miếng mỏng đều giống Kunimitsu, đồng tôi cắt ra đủ loại hình hình học. Hình tròn méo mó, hình thang với độ dày trước sau không đồng nhất, hình mặt quạt, đúng là công cụ khá thích hợp cho lớp học. Tôi gật gật đầu, đột nhiên cảm giác được phía sau có một thân thể ấm áp gần sát. Hơi thở của Kunimitsu ở bên gáy tôi bắt đầu phả ra đều đều, lỗ chân lông tôi tê dại mở ra, đầy lông hơi hơi run rẩy.

“Không phải như thế.” Tiếng nói bất đắc dĩ vang lên bên tai, cậu ấy khẽ thở dài, hai bàn tay thủ lên mu bàn tay tôi, “Lúc hạ dao phải vuông góc, không thể nghiêng lệch.” thùng ~ thùng ~ thùng, là tiếng dao hay là tiếng tim đập, tôi không thể nói rõ. “Vô cà chua hơi trơn, cho nên một tay khác phải giữ chặt.” ngón tay thon dài của cậu ấy chạm vào ngón tay tôi, hai tay vén, mười ngón gần sát. Ánh mặt trời chiếu vào trong cửa sổ, lẳng lẳng chiếu lên chúng tôi, một khúc Waltz ấy phảng phất như lại vang lên, điệu Valse lưu động trên ngón tay.

Cậu ấy mang theo tay tôi, như đang múa trên thớt. Cà chua chính tề, hành thái tinh tế, lẳng lẳng xếp thành hai núi, yên lặng nhìn chúng tôi. Tay phải buông thanh dao, được cậu ấy ôm chặt lấy, tay trái cùng cậu ấy mười ngón giao nhau. Cậu ấy gấp khúc cánh tay trái, nắm tay của tôi gần sát giữa bụng tôi. Mềm mại dựa vào ngực ấm áp của cậu ấy, hai mắt khẽ nhắm, khoe miệng nhếch lên. Cậu ấy cúi đầu gần sát bên gáy tôi, hơi thở ấm áp thổi sau tai tôi, dòng điện xẹt qua đầy lông trong nháy mắt. Sắc mặt ửng đỏ, bất giác đem gò má gần sát. Ôn tồn kề mặt, hơi thở ấm áp. Hai người gần bó, trong buổi trưa cuối xuân ấy.

“Nakamura!” tiếng chị Kikuri vang lên trong hành lang, tôi cảm thấy run lên, hai người vội vàng tách ra.

“Ủa? Sao mặt em đỏ thế?” Chị đầu to, chị đừng hỏi. Bất an cuốn cuốn tóc, trừng mắt nhìn, cầm lấy thanh dao: “Senpai, kiếm đạo quả nhiên không có quan hệ gì lớn đến cách thái, ha ha ha.” cười cười che giấu.

“Nói cái gì mà lạ thế, thật là!” chị ấy đi tới nhìn, kinh ngạc trừng lớn mắt, “A! Thái rất được đấy, có tiến bộ. Chọn người thầy rất tuyệt nhỉ?” chị ấy trêu đùa nhìn Kunimitsu và tôi, mặt tôi thoáng chốc nóng rực, mà gương mặt không biểu cảm của cậu ấy có chút buồn lòng.

“Các thức ăn kèm theo đã được chuẩn bị tốt, nhanh chóng tiếp tục đi.” Bất mãn nhìn hai chúng tôi, chị Kikuri nói.

“Vâng.” Tôi dựa theo các bước làm, để tương vào trong khay dự phòng, đem súp lơ đã thái tốt để vào nước trong lượn một vòng rồi nhanh chóng vớt lên. Rồi đổ mì sợi sống vào trong nước trong, sau đó đun nóng, rồi cho xà lách vào.

Đồ đồng hành mà hai người vừa thái, tiếng ừng ục khiến tôi nổi da gà lên, thật khó nghe. Hương khí màu trắng chui ra nắp nồi, trong nồi bắt chợt tuôn ra mấy văng dầu. Tôi nghiêng người hạ eo một cái, né được giọt dầu đang lao thẳng tới hai gò má tôi. Cáp tốc đứng thẳng, khoe mắt nhìn thấy một điểm

sáng lóe lên, hừ! Đám đánh lén, đứng lên dùng thìa sái ngăn trở giọt dầu. Trả thù! Tôi vung khăn lau che đi mấy giọt dầu nóng đám ám toán tôi.

“Em đùa giỡn cái gì thế!” Cảm thấy chị Kikuri dị động sau lưng, tôi nhẹ nhàng bước hai bước, cấp tốc xoay người, cầm ngang thìa, cầm giận nhìn chị ấy chăm chăm: “Đánh lén là không có đạo đức!” toàn thân chị Kikuri run rẩy cầm quạt trắng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây không phải là trận đấu kiếm đạo!”

“Không phải trận đấu cũng không thể ám toán!” Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phân bác, đột nhiên ngửi thấy mùi cháy khét, Kunimitsu nhanh chóng tiến lên, tắt bếp đi. Tôi nổi giận dùng thìa nhìn senpai sắp bùng nổ, cầm giận oán trách nói: “Đều tại chị, đều tại chị, chị Kikuri vừa tới là em phát huy thất thường!” (Tác giả Phi: cô bình thường được hồi nào...)

Đuổi đi senpai chương mắt, bắt đầu điên cuồng thái hành. Một cú chém thẳng, một cái quét ngang, thành thạo đỡ lấy giọt dầu bị văng ra. Cảm giác được Kunimitsu nghiền ngẫm nhìn chăm chú, tôi hơi nghiêng đầu cười khẽ với cậu ấy.

“Nên cho canh loãng vào.” cậu ấy bung lên một bát nước canh gà, cho vào nồi. Thật là! Đám không lương tâm kia ăn thịt gà, mà tôi và Kunimitsu chỉ có canh uống, thật không công bằng! Bữa thôi, cho tương Miso vào nồi, hung hăng cầm lấy nước tương, cầm giận trút vào trong nồi.

“Nhiều như vậy là đủ rồi.” Kunimitsu nhàn nhạt lên tiếng, cầm lấy nước tương trong tay tôi. Cầm lấy một quả trứng gà, hai mắt nhú lại, cấp tốc gõ vành nồi. Quả trứng rơi vào nồi, thất bại. “Ừa?” Tôi không hiểu.

“Cậu rất dùng sức.” cậu ấy lại thờ dài, bắt đầu đi nói.

Đem mì sợi đã lạnh và rau vào canh, mùi có vẻ không tệ. Mặc dù có một chút không như ý, nhìn mảnh vỏ trứng phiêu đảng trên nước mì. Vừa định vung nó đi, lại nghe thấy Kunimitsu nhẹ nhàng nhắc nhở: “Muối và nước cốt gà.” A! Vỏ gáy, lấy một thìa nước cốt gà định ném vào.

“Nước cốt gà chỉ cần một chút thôi.” Tôi lại vẩy bớt nước cốt gà, nhìn cậu ấy.

“Bớt một chút nước.” Lại vẩy đi một tăng.

“Một chút nữa.” Cuối cùng chỉ còn non nửa thìa nước cốt gà, dưới ánh mắt khẳng định của cậu ấy, cẩn thận vẩy vào.

Rồi lại múc một chút muối, cẩn thận hỏi: “Nhiều như vậy đã được chưa?”

“Thêm một chút nữa.” Nhiều hơn một tăng: “Thế này?”

“Ừ.”

Rốt cục hoàn thành, một phút sau mở nắp ra, múc một bát mì sợi ra, đặt trước mặt cậu ấy, chờ mong nhìn cậu ấy. Kunimitsu mỉm cười, cuốn mì sợi vào thìa. Mì sợi bông gãy ở không trung, mềm oặt trong bát. Tôi thất vọng nhìn bát mì không ngon kia, thờ dài một hơi.

“Vừa rồi tranh luận với senpai, nấu quá chín.” cậu ấy an ủi nhìn tôi, nhăn nheo giải thích.

“Ừ.” Lại đây hi vọng nhìn cậu ấy, Kunimitsu gấp một cái súp lơ cắn, hơi cứng...

“Aiz~” tôi lại nhụt chí.

“Vừa rồi lúc nhúng nước, hơi nhanh.” cậu ấy nhắm nuốt, nuốt xuống. Nhặt ra một cái hành thái màu đen, đặt lên bàn. Tôi hung hăng trừng cái hành đen không thức thời kia, cậu dám có vấn đề?

“Lúc ra sức đảo hành, lật hành quá ít.” Cậu ấy chưa nói hết, thẳng ra là cháy, tôi lại thờ dài.

Cuối cùng, Kunimitsu cầm lấy cái thìa múc canh gà hơi vàng, tao nhã uống, mỉm cười với tôi: “Những cái khác, rất ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hóa học X UFO

Aiz~ khẽ thờ dài một hơi, một tay chuyển động bút bi, hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Ăn xong mì tương Miso tình yêu của tôi, Kunimitsu liền vội vàng đi luyện tập tennis, để lại bốn cô nương ở đây tiến hành kháng chiến với Hóa Học Vật Lý. Nhìn Oshitari đối diện đang quyến rũ con gái, tôi vô lực khẽ động khóe miệng. Có đúng là vị sói Kansai này đến hỗ trợ học thêm không đấy.

Cúi đầu nhìn đề Hóa Học vạ ác kia, chỉ chít một đồng. Nhanh chóng hạ bút, bài kiểm tra mới viết được khoảng một nửa, đếm đếm câu hỏi, tính tính điểm, đã đầy sáu mươi. Lại làm thêm mấy câu nữa đi, sắp đồ rồi. Hm? Sao lại có câu hỏi kỳ quái như vậy, đây không phải là môn thi Hóa Học sao? Cẩn cẩn ngón tay, cũng muốn hỏi người khác, vừa nhắc mắt, Oshitari-san đã không ở chỗ ngồi. Thôi vậy! Dựa vào người ta không bằng dựa vào mình, viết rồi nói sau, lấp đầy chỗ trống là được. Không nói hai lời, viết xuống đáp án. Còn có một câu quý dị, một loạt suy diễn. Không đúng, không đúng, gạch chéo đáp án. Gãi gãi tóc, phiền chán cầm góc quyển ôn lên, đúng là cái môn chán ghét, chít chít méo mó, phiền chết! Tội càng âm ngoan, viết xuống mấy chữ.

Lại tiếp tục làm, hoàn thành một đề lớn, kiểm tra đầu cuối một lần. Ừ, có thể cam đoan chính xác, như vậy là được rồi. Yên tâm buông bút, làm một cái tư thế tốt nhất, đầu úp sắp xuống, ngủ, ngủ.

Oshitari Yuushi đi ra khỏi toilet, hai tay chống trong túi, nhàn nhả đi trở về chỗ ngồi. Thấy Nakamura nặng nề tiến vào mộng đẹp, trên bàn đầy mái tóc quăn như cuộn sóng. “Ha ha, đúng là cảnh đẹp ~” cậu ấy nhủ mầy, một tay cầm lấy bài kiểm tra bên cạnh bàn. Chạm rì rì ngồi xuống, bắt chéo chân, tư thế xinh đẹp cầm lấy bút chì, bắt đầu phê chữa.

Đột nhiên ánh mắt lưu lại ở một câu hỏi điền từ, môi của vị Kansai Ookami tao nhả này bắt đầu run rẩy. Lại tiếp tục nhìn, đáp án của một câu hỏi suy diễn khiến cậu ấy ngã xuống khỏi ghế.

“Yuushi, đúng là tư thế không hoa lệ, hm~” ngồi ở cách đó không xa, Atobe nhếch lông mày, vuốt nốt ruồi, nhân cơ hội chế nhạo.

Oshitari vội vàng thờ hồn hên mấy cái, chậm rãi đứng dậy. Ngón tay thoáng trắng bệch, khụ khụ: “Nakamura? Nakamura!” Cô gái nằm sấp ở trên bàn chỉ ôm lỗ tai, không để ý đến. Sau đầu Oshitari bắt đầu chùng chắt ‘ngã tư đường’, khoe miệng kéo xuống: “Nakamura Kimiko!” Cái đầu lại quay sang một bên, thoải mái mà cọ cọ mặt bàn.

“Sao thế? kouhai.” Suzuki Kikuri ôm một chồng tư liệu đi tới, kinh ngạc nhìn đỉnh đầu Oshitari đang bốc hơi nước. Oshitari không nói, chỉ lạnh lùng đưa bài kiểm tra của Nakamura cho chị ấy. Suzuki vừa lòng nhìn mấy câu trước, gật đầu: “Đáp rất tốt mà, có vấn đề gì à?”

“Mời senpai trực tiếp nhảy đến câu thứ mười hai và thứ mười tám.” Suzuki làm theo, hai mắt dò tìm. Sau một lúc lâu, cái gáy xuất hiện một cái ‘ngã tư đường’ lớn. Lại nhìn xuống, gân xanh bắt đầu bạo đi ở huyết Thái Dương. Ném tài liệu trong khay tay đi, rút quạt giấy bên hông ra, giã mạnh vào đầu Nakamura đang ngủ say: “Nakamura Kimiko!” Cẩn rặng, điên cuồng hét lên.

Cũng sắp đến gần rồi, a! Quả táo Kunimitsu của tôi! Đột nhiên một tảng đá lớn nện vào đầu tôi, không thấy quả táo đâu nữa, Kunimitsu đi rồi, tỉnh mộng. Buồn ngủ lơ mơ nhìn nhìn bốn phía, khom người nhắc balo lên, xoay người đi về phía cửa. Quơ quơ tay ra phía sau, vô lực nói: “Thứ hai gấp nhé.”

“Em tỉnh táo lại ngay cho chị!” Bà vai bị chị Kikuri mạnh mẽ bắt lấy, như bị động đất cấp tám tập kích, thân thể lay động mãnh liệt. Cảm giác được con sâu ngủ trong óc ngủ bị hôn mê, tôi vờn hai tay cố định lại đầu, run run nói: “Chị Kikuri ~ được rồi ~ em ~ tỉnh ~”

Vừa mới đứng thẳng, một tập giấy liền bổ nhào vào mặt tôi. “Em suy nghĩ kiểu gì thế? Hà!!!” Chị Kikuri mà nổi giận thì thật kinh khủng, cố gắng nhìn kĩ bài kiểm tra, trong lòng yên lặng ai điều cho ông xã tương lai của chị ấy. “Sao vậy? Em cam đoan qua bảy mươi mà.” Vô tội nhìn chị ấy.

“Sao ấy hả?” chị ấy đoạt lại bài kiểm tra của tôi, giọng nói dè dặt: “Câu thứ mười hai, hỏi hoá chất UFO là gì, em trả lời kiểu gì? Hà!!!” Bắt đầu vung quạt giấy, tôi nuốt một ngụm nước miếng, sợ sệt nói: “Câu này em cũng rất nghi hoặc, muốn hỏi Oshitari-kun, nhưng mà khi đó cậu ấy đã đi đâu rồi ấy.” Oán trách nhìn Kansai Ookami, cậu ta vô lực ôm trán.

“Em thừa nhận, chương về hoá chất kia, em không học nghiêm túc, cho nên câu hỏi điền từ quý dị như vậy, em nhất thời không nghĩ ra.” Tôi vờ vờ tóc, quang minh chính đại nói, “Nhưng mà! Cho dù có điên lung tung cũng không thể bỏ trống mới là tốt, nên em vẫn kiên trì viết đáp án có chút hoang đường.” Giương mắt nhìn về phía mọi người, không hề ngượng ngùng tí nào.

“Nakamura... không lẽ cậu viết...” Chiyo co rúm lại chỉ vào tôi, không thể tin nói.

“Không sai! Đáp án của em ấy chính là vật thể bay không xác định!” Chị Kikuri vò bài kiểm tra của tôi lại, hai mắt bốc hỏa.

“Em thành tâm hỏi một câu: rốt cuộc UFO là cái hoá chất biến thái gì vậy.” Thành khẩn nhìn về phía mọi người, không ngại học hỏi kẻ dưới chính là mỹ đức của bốn cô nương.

Oshitari cẩn rặng, nghẹn ra đáp án chính xác: “Hypofluorous uranium axit! hoá chất có đặc điểm như vậy, thầy nói một lần cũng nhớ kỹ được, cậu lên lớp kiểu gì vậy!” Kansai Ookami gần như phát cuồng, mái tóc màu lam thoáng rồi bời.

Giơ tay, nhún vai: “Tớ đã sớm nói rồi, môn Hóa Học là thời gian cố định để bốn cô nương đọc truyện tranh.”

“Em bình thường ngay cho chị!” Chị Kikuri lại mở bài kiểm tra nhần nhúm ra, sắc mặt dữ tợn đọc tiếp, “Câu thứ mười tám: hiện có hai loại vật chất A, B chuyển hóa lẫn nhau, đem vật chất A đun nóng trong nước sôi 5-10 phút biến thành vật chất C, đem vật chất A ở trong không khí một đoạn thời gian sẽ biến thành vật chất D, vật chất D tan ra khí mùi trứng thối. Hãy trả lời theo thứ tự A, B, C, D là vật chất gì?” Chị ấy dừng một chút, lạnh lùng hỏi: “Câu hỏi này, em trả lời như thế nào?”

Tôi vỗ tay một cái, tức giận nói: “Cái câu hỏi vòng vòng này đúng là vớ vẩn, đáng đánh đòn! Em nghĩ nửa ngày, vẫn không tìm ra đáp án.”

“Không! Em viết đáp án.” Giọng chị Kikuri trầm thấp, gương mặt tối tăm.

“Ha? Để em xem!” đoạt lấy bài kiểm tra, khoe miệng bắt đầu run rẩy, tay cầm lấy một cái bút trên bàn tẩy xóa sạch sẽ, “Đây là em nhất thời tức giận viết lung tung thôi, còn chưa kịp lau liền ngủ mất. Đừng tưởng thật, ngàn vạn đừng tưởng thật!” Gạch xong, liền cung kính đưa bài kiểm tra cho-senpai: “Vây là được rồi.”

“Yuushi, Nakamura đáp thế nào? Hm~” Thủy Tiên Atobe rách nát xấu xa nhìn tôi chăm chăm, ở một bên châm ngòi thổi gió. Hung hăng trừng cậu ta một cái, cừu này, ngày sau lại báo!

Oshitari nâng nâng kính mắt, khụ vài cái, chỉnh chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: “A- trứng gà, B- gà, C- trứng gà chín, D- trứng thối.”

Mọi người trầm mặc nửa phút, đột nhiên bộc phát ra trận cười to, cả đám vỗ ngực liên tục, cười phun cả nước mắt. “Cái cô gái này, ha ha ha ha, rất không hoa lệ! Ha ha ha ha.” Cười, cười chết đi, tôi ác độc nhìn Thủy Tiên Atobe nát cười đến mức run rẩy hết cả người, trong lòng chính thức liệt cậu ta vào mục tiêu cần trả thù ác kếp tiếp.

“Naka... mura à, tuy rằng tớ cũng không học tốt Hóa Học, nhưng mà... Khụ khụ khụ...” Chiyo khụ đỏ mặt, tôi tốt bụng giúp cậu ấy thờ đều, nhắc nhở: “Chậm một chút, chậm một chút, không có ai cướp cười với cậu đâu.”

“Ha ha ha, tớ cũng biết D hẳn là hydrogen sulfide.” cậu ấy vừa cười vừa nói.

“Tớ cũng biết mà, hơn nữa ngoài hydrogen sulfide, còn có sunfua diocid cũng thả ra mùi hôi.” Tôi thờ ơ bỏ sung, khoanh ngực nhìn cậu ấy.

“Đã biết vì sao còn điên lung tung?” Mọi người dừng cười, kinh ngạc nhìn tôi.

“Hừ! Bởi vì khó chịu!” Tôi ngạo khí nâng cằm lên, bắt mẫn phun khí ra lỗ mũi, “Hơn nữa, tớ đã tính rồi, cam đoan qua bảy mươi.”

Chị Kikuri cầm lấy bút, bắt đầu phê chữa đáp án, một lát sau, chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi: “Bảy mươi một điểm, đúng là qua.” Thế nào, em không nói dối chứ, vừa lòng gật gật đầu.

“Có thể tính điểm làm bài được, vậy vì sao không nỗ lực kiểm tra lấy điểm cao?” Oshitari hip mắt đánh giá tôi.

“Bởi vì nhìn nhiều Hóa Học một cái thôi, cũng đã là vũ nhục một thiên tài như tớ!” Cao ngạo quay đầu đi, hất tóc. Ở trong lòng yên lặng bỏ sung một câu hơn nữa những câu còn lại, tớ đều không biết làm...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ngày mai hôm qua X áp đảo Hoàng Đế

Buổi sáng, dưới sự trợ giúp của Kunimitsu, bản thiên tài vượt qua cuộc thi với số điểm tối đa, đôi ta quả nhiên là xứng đôi trời sinh mà. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi mỉm cười, vui sướng tràn ngập trong lồng ngực.

“Cái tên ngu ngốc này, đang cười cái gì?” Chị Kikuri dè nén lửa giận, kéo kéo áo tôi. Ấy ấy, nhanh định thần lại, tay run lên, một muôi nước cốt gà đổ hết vào nồi. Thảm, lại phạm sai lầm...

Xấu hổ ngẩng đầu, nhìn thấy thầy Tottori giận run lên, cái đầu không tóc ở giữa trưa rung rung nguy hiểm. Không tốt, “Trọc đầu” sắp phát uy. Tôi nuốt nước miếng một cái, khăn trương nhìn chỗ dựa vững chắc hôm nay —— ngài Tanigawa. Vị trợ lý của hiệu trưởng này mỉm cười như mùa xuân, dỗ thầy Tottori ngồi trở lại ghế tựa. Phù ~ thờ phào một cái, chậm rãi tắt bếp lửa đi, vớt mì sợi vào loa sứ, lần này hẳn là ok. Nhìn đi! Nhìn đi! Hành không bị hồ, súp lơ đã chín, sợi mì không nát. Quan trọng nhất là, chính giữa loa có một quả trứng luộc xinh xắn đẹp đề!

Đúng là càng xem càng thích, càng xem càng tiếc nó bị ăn mất! Kiêu ngạo, đắc ý, còn có một chút luyến tiếc dâng lên trong lòng: “Xong rồi, hoàn thành, mời bạn nhấm nháp đi!” Tôi cực kỳ tự tin chà xát tay, cười tùm tùm nhìn về phía mọi người.

Thầy Tottori nhú nhú một bên lông mày, khoe mắt run rẩy, cắn răng hỏi: “Hoàn thành?”

“Vâng!” Lớn tiếng trả lời.

Ojisan vuốt vuốt ngực thở, cười gian một cái, mở cửa phòng học nấu nướng ra, chỉ vào một nam sinh đi ngang qua: “Em ơi, cô có chuyện cần em hỗ trợ, mời em đến đây một chút.” Vị đồng chí kia chỉ chỉ mình, sờ sờ đầu, ngoan ngoãn đi đến.

“Xin hỏi em là?” Thầy đồng tình nhìn cậu nam sinh nhỏ gầy dịu ngoan kia, các anh chị từ bị nhìn chăm chú vào anh ta. Ý gì thế chứ? Khinh thường tôi đến thế sao?

“Em là Koide Ashita của lớp thứ 2 năm thứ ba. Em chào cô.” anh ta lễ phép chào hỏi.

“Ừ, Koide bạn học, nơi này có một bát mì Miso rau. Cô nhờ em nếm thử, xem có ăn được không.” Thầy Tottori dụ dỗ, dẫn nam sinh ngoan ngoãn tới trước mặt bồn cô nướng.

“A, đúng lúc em chưa ăn cơm trưa, cảm ơn cô!” Koide tiến tới thoải mái ngồi xuống, cầm chiếc đũa, hai tay tạo thành chữ thập, ” Itadakimasu.”

Trong mắt mọi người hẳn đều là đặc tả gương mặt anh ta: một đôi môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, gấp mì sợi bằng chiếc đũa màu trắng. Lại gấp một lát cà chua, chậm rãi cho vào miệng. Hết thấy đều thật bình thường, tôi đặc ý nhìn mọi người, bọn họ đều không thể tin nổi. Khóe mắt đột nhiên liếc thấy môi Koide tiến tới giật giật, cúi đầu quan sát kỹ, tư thế của anh ta tuyệt đẹp uống một ngụm canh, vẻ mặt thỏa mãn tươi cười. Ừa? Chẳng lẽ là vừa rồi tôi nhìn lầm?

Đội anh ta ăn xong hết, mọi người chờ mong nhìn anh ta. Koide tiến tới lấy khăn tay ra xoa khóe miệng, mỉm cười đáng yêu: “Xin hỏi là tay nghề của bạn nào vậy?” Tôi đặc ý giơ tay lên, trong lòng lắm bấn: mau khen ngợi tôi đi, mau khen ngợi tôi đi.

“Hm~ thật sự rất ngon, rất cảm ơn em đã nấu.” Quả nhiên được nghe lời ca ngợi, tôi ưỡn ngực, khoái trá: “Ha ha ha, không có gì ạ.”

“Ha ha ha, nhất định phải cảm ơn chứ.” Sao tôi lại cảm thấy anh ta cười hơi lạnh thế...

“Koide-san, xin hỏi em có bị cảm hay không?” đầu thầy Tottori đẩy vạt đen.

“Không ạ, em vẫn rất khỏe mà.” Koide Ashita khó hiểu nhìn thầy.

“Vậy thì nhất định là khẩu vị của em quá dị rồi.” ôm trán thở dài, vô lực nói, “Vừa rồi Nakamura quên thả muối.”

Tôi ngừng cười, ngón tay chạm vào cằm, nhớ lại, hình như là không thả muối. “Có thể là do Miso đậm, em hoàn toàn không nhận ra.” vị tiền bối kia thành khẩn nhìn thầy Tottori, đôi mắt lóe ra, “Thật sự rất ngon, ngon đến mức em sẵn sạch loa mà.” Hm, hm, nếu không thể ăn thì ai lại ăn sạch như thế chứ! Tôi lại đặc ý.

“Nếu đã như vậy, Nakamura-san đã đỗ được bài thi nấu nướng rồi. Đúng không, thầy Tottori.” Tanigawa tiên sinh hòa ái dễ gần nhìn tôi, ôn hòa hỏi ý kiến thầy.

Tottori đầu trục bắt đắc dĩ, bả vai suy sụp, vô lực phát phát tay phải, không tình nguyện nói: “Qua, qua.”

“yeah!” Tôi nhảy lên cao ba mét, nhào vào lòng chị Kikuri.

“Này, thứ ấy.” Đi ra phòng nấu nướng, đi đến đầu cầu thang, chỉ thấy Koide Ashita tựa vào tường, phát phát tay về phía đội trưởng, mỹ nhân Ohtori lấy một phong bì trong túi áo ra, đưa cho anh ta.

“Thế này là sao?” Tôi khò ngốc nhìn bọn họ, một loạt nghi vấn dâng lên trong lòng.

“Đây là thù lao của tôi, vé nhà hát Matsuyama.” Koide lạnh lùng, mở phong bì ra, lấy ra một tờ giấy màu xanh, vừa lòng gật gật đầu với Ohtori-senpai, “Như vậy là chúng ta thanh toán xong.”

“Ngừng!” Tôi đứng trước mặt anh ta, xanh cả mặt nhìn anh ta, “Vừa rồi anh giả vờ à?”

Koide cho tay vào túi tiền, cau mày nhìn xuống tôi: “Nếu không thì sao? Cái món mì tương Miso chết người không hề có tí mặn ấy, muốn sống sót thoát khỏi ma trảo của lão nhân Tottori, chính là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành!”

“Vậy sao anh phải ăn hết chứ!” Không thể nào, không thể nào, tôi kiên quyết không thừa nhận.

Khóe miệng Koide-senpai run rẩy, hơi nhắm mắt lại, cắn răng bật ra một câu: “Tôi là người chuyên nghiệp! Không làm vậy thì có thể giấu diếm được lão nhân kia sao?”

“Anh!” Đáng yêu ở đâu chứ, đúng là ác ma mà!

“Ăn mì của em, Koide Ashita anh đây nuốt chút nữa thì biến thành Koide Kino rồi!” một cái ‘ngã tư đường’ tuôn ra trên trán anh ta, bỗng chốc bước vòng qua tôi, lớn tiếng nói: “Hiện giờ anh muốn đi tìm nước uống, về sau em đừng vào phòng bếp nữa ~”

*(Tojikachan: trong tiếng Nhật, Ashita nghĩa là ngày mai, Kino nghĩa là hôm qua)

“Senpai, các chị gạt em!” Cầm giận nhìn mỹ nhân Ohtori và chị Kikuri, bất mãn kêu to.

“Không ai trông cậy vào em có thể dựa vào bản thân để đỗ bài thi.” Chị Kikuri sờ sờ đầu tôi, thở dài, “Cũng may đội trưởng cao tay.” huhuhuhu, khóc chạy~ing

“Tên kia là ai thế, đúng là kẻ hai mặt mà!” Tôi chỉ vào nguy đáng yêu đi xa, giận dữ hỏi.

“Koide Ashita, đội trưởng câu lạc bộ Kịch của Hyoutei, được xưng là ngôi sao kịch Ashita của Nhật Bản, được công nhận là phái kỹ thuật diễn.” Bên tai vang lên tiếng đội trưởng.

Buổi chiều, sau khi sinh hoạt câu lạc bộ kết thúc, tôi nhận mệnh bắt đầu lau sàn. Từ khi tay trái lành hẳn, tôi lại về đại quân trực nhật. Hôm nay đúng là đen đui, thờ dài, xách đồ lau đi về phía bồn rửa.

“Nakamura.” Giọng nói ấm áp như gió xuân, tôi nghiêng đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, cậu ấy trông như đóa Kikyou vậy.

Một tay xách đồ lau, một tay hưng phấn vẫy vẫy về phía cậu ấy: “Yukimura-kun, đã lâu không gặp!” Cậu ấy cười ôn nhuận, đi nhanh về phía tôi: “Ừ, không biết Nakamura có nhớ tớ hay không?” đôi mắt màu tím rạng rỡ sinh quang.

Ngay ra một lúc, vuốt đầu ngây ngô cười: “Ha ha ha, đương nhiên, tớ thường thường nhớ tới Yukimura-kun đấy.”

“Tớ thật hạnh phúc.” Nữ Thần mỉm cười khuyh đảo chúng sinh làm người ta kinh diễm.

“Hôm nay sao Yukimura-kun lại đến trường bọn tớ thế.” Nhìn đồng phục trường Rikkai của cậu ấy, trên đầu còn đeo một dây cột tóc màu xanh.

“Hyoutei mời bọn tớ đến thi đấu hữu nghị.” Cậu ấy tốt bụng giúp tôi xách đồ lau, ý bảo cùng nhau đi.

“Kết thúc rồi à?” rửa sạch tay, rồi kéo tay áo xuống.

“Ừ, vừa mới thi đấu xong.” tay phải Yukimura xách đồ lau hơi cong lên, lộ ra mấy khối cơ bắp rắn chắc, thì ra cậu ấy chẳng hề nhu nhược, “Rikkai vẫn thắng, Nakamura sẽ không thất vọng chứ.” cậu ấy nghiêng đầu, tò mò nhìn tôi.

“Sao có thể! Người thắng làm vua, người thua làm giặc! Không có gì phải thất vọng hay đồng tình.” Kiên định nhìn cậu ấy, nghiêm túc nói.

“Thế nếu Seigaku cũng bại bởi Rikkai, Nakamura cũng sẽ không thất vọng?” Yukimura dừng lại, yên lặng nhìn tôi.

“Cái này...” Tôi nhất thời nghẹn lời, cau mày suy nghĩ.

“Hm? Có phải hay không?” Mỹ nhân tới gần tôi một chút, cảm giác áp bách mãnh liệt phủ vào mặt.

“Cậu!!! Chết!!! Đi!!!” cách đó không xa, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc vang lên.

Tôi lập tức cả kinh, hai mắt trừng to: đó là tiếng chị Kikuri! Không để ý đến Nữ Thần Yukimura, xoay người chạy về phía phòng thay quần áo.

Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao, tôi lấy tốc độ trăm mét chạy đến cửa phòng thay quần áo câu lạc bộ kiếm đạo nữ, mạnh mẽ kéo cửa ra. Một màn trước mặt khiến tôi cùng Yukimura phía sau tôi đều choáng váng: chị Kikuri tóc rối bù nửa quỳ áp Hoàng Đế Rikkai – Sanada Genichirou xuống mặt đất, một tay xốc cổ áo cậu ấy, một tay che ngực, gương mặt dữ tợn, tức sùi bọt mép: “Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cậu!” khí thế tuyệt đối có thể so với sóng thần Đông Nam Á, tuyệt đối là nhạc rock ‘n roll hét lên không thua gì kim loại nặng.

Bị áp đảo, Hoàng Đế Rikkai hoàn toàn hoảng hốt, gương mặt luôn kiên nghị rõ ràng có hai dấu bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phốc và vồ X Trông rằng giả miễn phí

“Thì ra chị Kikuri thích loại hình như Sanada!” Tôi búng tay một cái, bùng tỉnh đại ngộ nói.

Chị Kikuri như hồ điệp vỗ mồi nghiêng đầu sang một bên, hai mắt nhú lại, cấp tốc nhảy lên, vọt về phía tôi. Vừa tránh thoát, vừa nháy mắt với Nữ Thần. Yukimura ngậm cười, bước lên nâng dậy đồng chí Sanada đang ngây ngốc. Trong lòng tôi ai thán: lão nhân Sanada, lần này coi như em đã không làm thầy thất vọng! Hy sinh cái tôi, dùng cảm cứu Hoàng Đế nhà các thầy.

“Senpai, senpai! Trước khi giải quyết em, xin chị hãy chỉnh quần áo lại trước đã!” bản thiên tài bị buộc đến góc xó, thất kinh chỉ vào chị ấy. Chị Kikuri lập tức tỉnh táo lại, cấp tốc cài cúc áo lại, đứng ở trước gương vắn về tóc. Xem ra đã khôi phục lại từ trạng thái bạo long, tôi cẩn thận chọc chọc chị ấy: “Kết quả đã xảy ra chuyện gì vậy chị?”

Gương mặt chị Kikuri có thể so với Ghost Sadako hiện ra trước mặt tôi: “Chuyện gì?” Không tốt, chị Kikuri mặt lạnh là điềm báo biến thân Godzilla. Tôi rất cẩn thận dịch người xa xa, vừa xua tay, vừa thì thào: “Không phải em, không phải em, kẻ thù của chị ở bên kia.”

Chỉ ấy giờ một thanh kiếm trút lên, bước chân nhẹ nhàng, đàng đàng sát khí bỏ về phía Hoàng Đế: “HA!” Yukimura túm Sanada hiềm hiềm né một kích này, tôi trọn mắt há hốc mồm nhìn thân cây bị lún một vết kiếm rất sâu, sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng. Nếu như bị bỏ trống, nhất định là óc sẽ bị bắn ra bốn phía.

“Senpai, có chuyện gì thì mọi người ngồi xuống rồi từ từ nói.” Yukimura nghiêm túc nhìn chị Kikuri, cảm giác áp bách toát ra mãnh liệt, trong tay còn túm chặt áo Hoàng Đế, bảo vệ cậu ta ở sau lưng.

“Đừng, đừng, bạo lực là không thể giải quyết vấn đề.” Tôi vươn hai ngón tay, kéo nhẹ chị ấy, “Có cái gì oan khuất, cứ nói ra, em sẽ làm chủ cho chị mà.”

Ngồi xuống trước bàn dài của câu lạc bộ, đem Sanada và chị Kikuri tách ra xa như Nam Cực và Bắc Cực. “Được rồi, nguyên cáo có thể trần thuật sự thật.” Tôi sửa sang lại trang phục kiếm đạo, trang nghiêm ngồi xuống, nghiêm nhiên tưởng tượng mình thành đại lão gia Bao Thanh Thiên.

“Sau khi luyện tập xong, chị trở lại phòng thay quần áo...” (bên dưới là tình hình xảy ra vụ án)

Suzuki Kikuri cởi đai lưng ra, xốc vạt áo lên, vận động cổ, xương cốt phát ra tiếng khanh khách. Gấp gọn trang phục kiếm đạo lại rồi để vào ngăn tủ. Trên người chỉ có nội y màu đen, Kikuri vừa hát vừa lấy đồng phục trường, cầm áo mặc vào. Cho mái tóc dài màu quất đậm ra khỏi cổ áo, còn chưa cài cúc, đã nghe thấy tiếng cửa sau lưng bị kéo ra, chị ấy lơ đãng xoay người: “Nakamura, quét dọn xong nhanh thế...” trong nháy mắt nhìn thấy nam sinh cao lớn trước mặt, tiếng nói lập tức im bặt.

Sanada Genichirou mặt không biểu cảm nhìn nữ sinh quần áo không chỉnh tề, dáng người khêu gợi, mặt cậu ta hơi nóng: “Rất xin lỗi, tôi đi nhầm.” Nói xong liền muốn xoay người rồi đi, hai mắt Suzuki Kikuri đã bốc hỏa, bộ ngực kịch liệt phập phồng, xông lên bắt lấy cổ áo người nọ, xả mạnh một cái: “Một câu xin lỗi là đủ rồi sao? Cái thằng nhóc kia!”

Hoàng Đế thật không ngờ một cô gái tức giận lại có thể mạnh đến như vậy, cậu ta mất thăng bằng đổ về phía trước. Mũ thể thao màu đen bay xuống đất, Hoàng Đế cảm thấy hai bên má có gì đó mềm mềm thơm thơm, tóc mái màu đen che hai mắt nhất thời không nhìn thấy rõ. Cậu ta đẩy tóc ra, nhìn lại! Nhất thời há hốc mồm, hai ‘nữ’ phập phồng kịch liệt, đầy đặn mê người. Đưa mắt nhìn lại, mỹ nhân dưới đất chật vật. Hai chân hai người vô tình gác lên nhau, bốn mắt nhìn nhau.

“Cậu! Cậu!” Suzuki Kikuri đứng dậy, tức giận đến mức toàn thân run rẩy, xốc cổ áo người nọ lên, vồ đến! “Phách! Phách!” Ra sức vung cánh tay phải, thường cho Hoàng Đế hai cái tát rõ ràng lưu loát, lực đạo mười. “Cậu!!! Chết!!! Đi!!!”

“Hm, ra là thế à?” hai tay tôi giao nhau, nghiêm túc nhìn hai người bọn họ, “Nhưng chị Kikuri, vừa rồi chị vẫn chưa nói rõ ràng. Sau khi Sanada té ngã, kết quả đã đụng phải chỗ nào của chị mà làm chị phát cuồng thế?” Quá trình có thể xem nhẹ, nhưng mà chi tiết nhất định phải nắm chắc, đây là vấn đề kỹ thuật mang tính tò mò.

Chị Kikuri mắc cỡ ngại ngùng nhìn tôi, ghen thật lâu, đột nhiên vỗ bàn nhảy dựng lên: “Dù là nơi nào đi nữa, dù sao cũng là lỗi của hắn!” Nhìn chị thế này, nhất định là một nơi đặc biệt, hừ hừ. Chị đã không nói, vậy thì tra khảo bị cáo vậy. Chuyển sang Hoàng Đế Sanada, tìm tôi nghiên cứu nhìn cậu ta. Cậu ta lảng tránh, khoanh tay trước ngực, quay mặt sang phía khác.

“Genichirou, rốt cuộc là thế nào?” Yukimura bày ra dáng vẻ trường bối, sắc bén nhìn về phía Sanada.

“Chị ấy nói thế nào thì là thế đó.” Hoàng Đế hơi cúi mắt, môi mím lại, thẹn thùng.

“Vậy sao cậu lại vào phòng thay quần áo của câu lạc bộ kiếm đạo nữ?” Nữ Thần thật nghiêm túc, cực kỳ khí thế.

Sanada ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, khoe miệng trầm xuống: “Là Niou chỉ đường cho tót.” nghiêng răng nghiêng lợi như muốn giết người. Thì ra là Kẻ Lừa Gạt gây ra, hơn nửa ngày hôm qua, tấm bảng ghi chú phòng thay quần áo câu lạc bộ kiếm đạo nữ bị mang đi làm cái khác. Hoàng Đế đáng thương, cực kỳ xui xẻo.

“Khụ khụ.” Bàn quan khụ mấy cái, tổng kết, “Sự tình của vụ án chính là vào nhầm- nhìn- vồ- bị phản công, có phải không?” Yukimura buồn cười nhìn tôi, gương mặt càng thêm nhu hòa.

“Đừng.” Bị cáo lên tiếng đồng ý.

“Không chỉ đơn giản như thế!” Chị Kikuri nhảy lên, chống eo, dùng ngón tay chỉ vào Hoàng Đế, toàn thân run run, “Cậu ta... Cậu ta... Cậu ta dám...” Nghiến răng nghiền lợi, ngón tay giật giật.

“Dám cái gì?” Tôi hơi nằm sấp xuống bàn, hưng phấn mà nhìn chị ấy: đừng ngượng ngùng, nói mau đi, bàn quan chăm chú lắng nghe. “Dám đụng phải chỗ đó của chị! Không thể tha thứ!” sắc mặt chị Kikuri đỏ bừng, một cước dẫm nát ghế tựa, hung tợn nhìn chăm chăm Hoàng Đế, hận không thể ăn sống cậu ta.

“Hôn đến mặt?” Tôi chỉ chỉ hai gò má mình, chị Kikuri quay đầu đi. Không đúng à? “Thế, là miệng à?” Chỉ chỉ môi. “Đừng đoán nữa!” Senpai rống lên một câu.

Chẳng lẽ còn kinh khủng hơn à? Tôi chợt nghĩ ra, chỉ vào ngực chị Kikuri, kinh ngạc vui mừng nhìn về phía Hoàng Đế. Sanada sững sốt, vẻ mặt có một tia sợ hãi. Yukimura không thể tin nhìn cậu ta, trong đôi mắt màu tím đầy vẻ kinh ngạc: “Genichirou, không thể nào...” Hoàng Đế như nhớ lại điều gì, khựng lại, hai dòng máu nóng chảy từ lỗ mũi xuống.

“Đồ biến thái!” Chị Kikuri biến thân, gió thiết bản lên ném về phía Sanada. Hoàng Đế hiể hiể né qua, lấy tay che cái mũi, nghiêm túc cúi người trước mặt chị ấy: “Em thật sự rất xin lỗi, em thật sự không cố ý, mong chị hãy tha thứ.”

“Một câu xin lỗi là xong à? Hm?!” Senpai vọt tới trước mặt cậu ta, một phen xốc lấy cổ áo Sanada, gió mạnh sóng to, sóng triều tới.

“Em sẽ chịu trách nhiệm” Hoàng Đế chịu đựng chị Kikuri nổi nóng, hai mắt sáng quắc, nghiêm túc nói ra một câu như bom nguyên tử.

“Rầm!!!” Bồn cô nương hoa lệ ngã xuống khỏi ghế, Sanada thật đúng là đàn ông! Yukimura đỡ vách tường, nhú cao mày, đầy ngạc nhiên.

“Ai muốn cậu phụ trách? Há?” Senpai lạnh mặt, tiến gần sát Sanada, “Chỉ cần cậu mổ bụng tạ tội là được rồi.”

Hoàng Đế dù không đứng, nhưng tốt xấu cũng là một người dám làm dám chịu. Huống chi là nhà Sanada chỉ có hai đứa con trai, chết cũng phải giữ cái mạng nhỏ cho cậu ta! Tội bỗng chốc nhảy lên khỏi đất, ôm eo nhỏ của chị Kikuri, kéo chị ấy ra. Cáp tóc chen vào giữa chị ấy và Sanada, chỉ vào cái mũi của Hoàng Đế, nghiêm khắc nói: “Nếu cậu đã nhận tội, vậy thì bản quan sẽ phán quyết. Cậu lạc bộ kiếm đạo nữ Hyoutei bọn tôi có một quy định: ăn cái gì cũng không thể ăn mệt!” Quay đầu nhìn nhìn chị Kikuri nghi hoặc khó hiểu, trình trọng gật gật đầu với chị ấy: “Chị Kikuri, không được sơ suất, sờ lại!”

Một cú mạnh nện vào gáy, bom nguyên tử nổ mạnh, khí nóng cuộn cuộn đẩy mạnh tôi ra xa: “Nakamura Kimiko, chị xử lý cậu trước!” lão nhân Sanada, em đã thật sự tận lực rồi!

Sờ sờ cục u trên đầu, nếu Yukimura không ngăn cản, có lẽ tôi và Sanada sợ là đã bị chị Kikuri xé nát rồi. Lúc sắp đến nhà, nhìn thấy có một người kỳ quái loang quanh ở chỗ rẽ. Rút theo thanh kiếm Senbonzakura trong túi kiếm ra, chạy đến. Người nọ đột nhiên quay đầu lại, xông lên: “Nakamura-san, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi!”

Biến thái! Tôi bước hai bước sang phải, nhìn Naito Kaichi ngã úp sấp xuống mặt đất, mặt không biểu cảm đi qua. “Nakamura-san, vì em, anh đã chuyển trường đến Tokyo!” Tên háo sắc kia bò trên mặt đất, vừa định ôm lấy chân tôi, tôi đã đá mạnh một cái. Ngay lập tức, thế giới yên tĩnh.

“Kimiko-chan, bên ngoài hình như có một thiếu niên đang tìm em kìa.” chị Kuyou vừa đặt đồ ăn lên bàn, vừa tò mò nhìn tôi.

“Em không quen.” Kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

“Thiếu niên?” Mẹ hưng phấn nhìn tôi, “Kimiko-chan, Kunimitsu biết con có người theo đuổi mới không?” Biết ă, biết đến mức như đang trở về thời đại băng hà. Không nói một lời, cầm lấy chiếc đĩa.

“Ồ? Lại là một con ‘chồn’ à?” Bố vừa chà lau mắt kính, vừa cười lạnh, liếc mắt ra ngoài cửa.

“Em hỏi anh yêu em sâu đậm đến mức nào, anh yêu em đến thế nào! Tình anh không thay đổi, yêu em không thay đổi, ánh trăng đại diện cho lòng anh ~” ngoài cửa, một trận gào khóc thảm thiết truyền đến, gân xanh của bốn cô nương tuôn ra, khớp hàm cứng ngắc. Mẹ ghé vào cửa nhìn quanh, chiếc đĩa trên tay chị rơi xuống đất. “Phách” một tiếng, bố niết chặt làm gọng kính gãy đôi, hai mắt sắc bén.

“Nakamura-san, Nakamura-san, anh ái mộ em!” Một tiếng la hét xúc động, làm cả một đàn quạ trên cây kinh hãi bay tứ tung.

Cuối cùng bốn cô nương không thể nhịn được nữa, xoay người bước nhanh lên tầng, bên hông đeo thanh kiếm Senbonzakura Kageyoshi và Bế Nguyệt, chạy vội xuống lầu.

“Không cần đi đâu.” Mẹ tự nhiên gấp một miếng thịt bò, để vào miệng.

“Dạ?” Khó hiểu nhìn mẹ.

“Bố đã đi rồi.” Chị thư thái bỏ sung.

Ngoài cửa, một người cao gầy úp sấp trên mặt đất, nửa ngày không cử động gì. Trăng khuyết lộ đầu ra khỏi mây, nhìn thấy mấy chiếc răng màu trắng trên đất, liền sợ tới mức lại trốn trở lại trong mây.

Dưới màn đêm, bố Nakamura vuốt tóc, chỉ chừa một ít sợi tóc rũ xuống giữa trán. Thân hình cao lớn đứng thẳng, khinh miệt nhìn người dưới đất, phi một chiếc danh thiếp xuống, nhú mày, răng nanh màu trắng lộ ra ánh sáng lạnh: “Ngày mai đến phòng khám này, tôi sẽ trồng răng giả miễn phí cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Cậu lạc bộ Fan xa hoa X Yêu đao xuất thế

“Kimiko-chan, Kimiko-chan.” Cảm giác được một đôi tay dịu dàng đang đẩy tôi, chầm kín chắn, xoay người tiếp tục ngủ.”Bảo bối, mau dậy đi!” Một giọng nói ngọt ngào đến gần bên tai, dịu dịu mắt, duỗi chân ra, ngồi xếp bằng ở trên giường: “Mẹ, chị, chào buổi sáng.” Buồn ngủ quá, đầu liên tục cúi xuống.

“Bảo bối, hôm nay là ngày diễn ra giải đấu cả nước đấy.” những lời của mẹ như thuốc kích thích, khiến tôi lập tức tỉnh táo lại. Bỏ nhào vào đầu giường, chớp lấy đồng hồ báo thức, đã tám giờ! Trận đấu chín giờ chính thức bắt đầu, 8 giờ rưỡi là thời gian các tuyển thủ tập hợp, tám giờ là câu lạc bộ kiếm đạo nữ Hyoutei tập hợp! Lập tức lao vào phòng rửa mặt, bắt đầu đua với thời gian.

“Mẹ hiểu Kimiko-chan thật.” Kuyou cười tủm tỉm nhìn mẹ loli, “Chỉnh lại đồng hồ báo thức nhanh hơn nửa giờ đúng là một quyết định sáng suốt.”

“Đương nhiên, con của mẹ sinh, mẹ hiểu biết nhất! Chờ đứa trẻ sinh ra, Kuyou sẽ hiểu thôi.” Bà Nakamura Chie dịu dàng nhìn bụng đang lớn của con gái.

Lại bị mẹ đùa giỡn, khoác túi kiếm, cầm giận nhìn thời gian trên di động. Tiếng chuông tin nhắn vang lên, mở khóa, ấn phím mở.

“Hôm nay tớ sẽ đi cổ vũ cậu, không được sơ suất cổ lên nhé.” Ngón tay vuốt màn hình, khóe miệng nhấc lên.

“Chào buổi sáng, mọi người!” Kết quả, tôi vẫn là người đến cuối cùng, thấy Chiyo có chút nôn nóng, Tanaka-senpai cắn môi, và mọi người cũng mất tập trung, trong lòng tôi bất an: mọi người khẩn trương có chút khác thường.

“Nakamura, em đến tập hợp kịp thời gian.” Chị Kikuri vỗ vỗ vai tôi, quan tâm nhìn tay trái của tôi, “Hoàn toàn hồi phục rồi phải không?”

“Vâng! Không thành vấn đề!” Tôi vỗ vỗ ngực, mỉm cười với đội hữu.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Đi theo phía sau đội trưởng, dừng cảm bước vào giải đấu cả nước.

“Hạt giống khu A: trường trung học Fukuoka Ichitaka của đảo Kyushu, trung học Rimizu của Kanto Shonan, những đội ngũ khác có...” Người chủ trì đang giới thiệu cho khán giả danh sách ba mươi hai đội đến từ tám địa khu.” Hạt giống khu B: trung học Sapporo Hokusaikan của Hokkaido, trung học Kagawa của Shikoku, đội ngũ khác có... học viện Hyoutei của Kanto...”

Kéo kéo ống tay áo chị Kikuri, khó chịu hỏi: “Bọn mình không phải là quán quân Kanto sao? Vì sao không phải là hạt giống?”

“Giải đấu cả nước là dựa theo năm kia, năm trước và năm nay tổng hợp lại thành tích, bốn đội hạt giống phải là bốn đội đứng đầu bảng năm trước, năm nay cũng vào tứ cường của khu, thực lực là không thể nghi ngờ.” ánh mắt chị Kikuri sáng ngời nghĩ lại, “Câu lạc bộ kiếm đạo nữ của Hyoutei là lần đầu tiên tiến vào cả nước trong ba năm gần đây, trong chiến trường này là tân binh.” A ~ thì ra là thế, tôi nhìn nhìn các đội khác, hưng phấn dâng lên trong lòng.

Đột nhiên cảm giác được nhất ánh mắt nhìn chăm chú, gương mặt tìm kiếm. Va vào một đôi mắt tối đen, Izumo Kaguya! Cậu ấy thuộc trường Fukuoka, quán quân cá nhân cả nước năm trước. Lễ phép gật đầu về phía cậu ấy, Izumo lặng lẽ đáp lễ.

“Cậu quen biết cậu ấy à?” Tanaka-senpai có chút kinh ngạc nhìn tôi.

“Vâng, em có gặp trong đại hội võ đạo.” Một đối thủ rất mạnh.

“Đã so đấu chưa?” Ohtori-senpai hơi nghiêng đầu, nhàn nhạt hỏi.

“Rồi ạ.” Nhẹ nhàng trả lời.

“Thắng không?” Hôm nay sắc mặt Chiyo không tốt lắm

“Ha ha, ngang tay.” Tuy rằng cuối cùng là tôi thắng cậu ấy, nhưng mà trong thế chủ động thì bị bại.

“À!” sắc mặt mọi người tốt hơn một chút, không khí thoáng thoải mái hơn.

Ngồi ở bên sân, chờ đợi trận đấu của Hyoutei. Ngẩng đầu nhìn phía khán đài, ánh mắt tìm tôi một phen, rốt cục thấy được Kunimitsu ở hàng trước phía đông, vui vẻ vẫy vẫy tay với cậu ấy. Cậu ấy khẽ gật đầu với tôi, ánh mắt ấm áp. Ồ? Chung quanh đều là người quen cả, vài người trường Seigaku, Ryoma cũng tới à, không uống công tôi cứu Karupin nhà cậu ta. Xếp sau là chúng Hyoutei, các bạn thật nhiệt tình. Thấy tôi nhìn lại, Konokie vung tay lên về phía sau. Thoáng chốc, hai anh chàng cao to mặc suit đen giơ biểu ngữ lên: “Hyoutei tất thắng! Nakamura No 1!” Thật là, làm vậy chẳng phải là khiến tôi nổi tiếng khắp nơi sao, đầu đây vạch đen~ing.

“Kimiko-chan! Kimiko-chan!” Mẹ đứng ở trên khán đài phía nam, ra sức vung cánh tay với tôi: “Bảo bối! Cố lên nhé!” Bỏ vung vung cây quạt tròn về phía tôi, chị cùng anh rể mỉm cười nhìn tôi, phía sau không xa là Sanada và Yukimura.

“Aiz, Nakamura.” Kuril vỗ vỗ vai tôi, ngón tay chỉ khán đài phía bắc. Chỉ thấy một cái biểu ngữ màu phấn hồng viết: Nakamura-san, anh ái mộ em! Dưới chữ to màu vàng còn có một hình trái tim to. Biến thái! Lờ đi.

Nghe thấy tiếng thì thầm của các tuyển thủ chung quanh, nhiều ánh mắt kỳ quái bắn về phía bốn cô nương. Tôi ngửa mặt lên trời thở dài: đúng là câu lạc bộ Fan xa hoa, khiến bản thiên tài chưa chiến đã thành danh!

“Trận đấu thứ ba sắp bắt đầu, học viện Hyoutei khu Kanto của Tokyo vs trung học Ashiya Kinki địa khu Osaka. Giải đấu cả nước cùng tứ cường địa khu nhất trí, áp dụng quy định ghi điểm.”

Đi vào sân, đội viên hai bên cúi đầu chào nhau.

“Chính là cậu sao?”

Lúc kết thúc, nghe thấy một tiếng hơi trào phúng, kỳ quái nhìn về phía người nói chuyện. “Cậu chính là Nakamura kia sao?” nữ sinh yếu điệu kia chỉ chỉ vài cái cò cổ vũ khoa trương trên khán đài, “Nhưng đừng quên, trên sân kiếm đạo là dựa vào thực lực để nói chuyện.” Nói xong khẽ hừ một tiếng. Tôi không để ý tới, cũng không lưu lại, đi thẳng xuống sân.

Ánh mắt hơi ngầy ra, khẽ cau mày, quả nhiên vẫn quá khản trương. Tanaka-senpai giống Terauchi, tư thế cứng nhắc, sơ hở chông chát, Tứ Tịch và Ngũ Tịch lại bị thua 1-5!

“Chị Kikuri, có lên!” Tôi vỗ vỗ vai chị ấy, chị ấy không có một chút sợ hãi, ánh mắt sáng quắc, đi lên chiến trường.

Trận đấu kết thúc, chị Kikuri và đội trưởng lấy lại được hai điểm, Hyoutei bị 5-6. Quay đầu nhìn nhóm đội hữu ừ ừ, ý chí chiến đấu cả đám hết sạch. Lấy khuôn trọng lực trên tay xuống, lấy thanh kiếm Senbonzakura, bốn cô nương lên! Phải làm một hồi hoàn thắng, để đánh thức các cậu đang bị mộng du đi!

“Hyoutei vs Ashiya, trận chiến Nhất Tịch, Nakamura vs Kurihana, hai bên hành lễ.”

Nghiêm túc khom người, nữ sinh yếu điệu kia lại chỉ là cúi đến ngực.

“Đội trưởng, có lên!”

“Kurihana tiền bối, khiến họ kiến thức xem thực lực tám cường cả nước đi!”

Đám chim sẻ đó thật đúng là thích gào to.

“Trận đấu bắt đầu!”

Lặng lặng đứng đó, lòng như gương sáng, cũng không cướp tấn công trước. Cứ thế lặng im gần nửa phút, bên trong sân bắt đầu ồ lên, hò hững, vẫn giữ tư thế cơ bản. Mà đối phương thì bắt đầu bị mọi người nhìn chăm chăm, rút kiếm chạy tới. Gần, gần, cậu ta giờ kiếm lên, quá nóng vội! Ngay tại kiếm trúc nghênh diện trong nháy mắt, tôi đột nhiên cúi người xuống, mạnh mẽ rõ ràng chém ngang, “HA!” trụ cột kiếm đạo không phải là kỹ xảo, mà là tâm, “Giới, định, tuệ”, thiếu một thứ cũng không được. Kiếm đạo mà dễ dàng dao động, chắc chắn bại.

“Đội đó, một điểm!” Trọng tài giờ còn.

Hình như cậu ta không nhận được giáo huấn, kiếm khí tràn đầy bất bình, không đợi tôi khôi phục tư thế cơ bản đã đột nhiên đánh tới. Tốc độ mặc dù nhanh, nhưng mà không hề che lấp. Mắt rõ chân nhanh, nghiêng trái lắc mình qua. Né tránh một kích đánh nghiêng này, lại nhanh chóng di chuyển sang phải, đi đến bên tay trái cậu ta. Giờ cao thanh kiếm Senbonzakura, dồn sức lực toàn thân, mục tiêu không phải cổ tay cậu ta, mà là —— kiếm trúc! Vụt xuống như tuấn mã lao từ nghìn trượng xuống, như chim điêu từ trên không trung lao xuống, cánh tay phát lực, cổ tay hơi đổi, “HA!” kiếm trúc của cậu ta lập tức gãy làm đôi, sau đó dùng kiếm mũi chỉ vào cằm cậu ta. Trải qua cuộc huấn luyện như địa ngục, tay phải tôi đã có lực lượng bằng tay trái, hai tay cân đối càng thêm mạnh mẽ, sử dụng tự nhiên kỹ năng cơ bản của Tân Âm Lưu: hữu toàn tả chuyển, chém đinh chặt sắt.

“Đội đó, một điểm!” Trọng tài giờ còn đó lên, “Mời đội trắng nhanh chóng thay kiếm.” Khắp nơi yên lặng, sau một lúc lâu, nhiều tiếng vỗ tay vang lên trên khán đài. Kurihana hơi ngầy ngẫn, bị đội hữu nhét một thanh kiếm trúc mới. Mục đích của trọng kích đã đạt tới, tỏa ra lòng hăng hái, diệt uy phong của đối thủ.

Một lần nữa vào trận, cậu ta không còn hiên ngang như vừa rồi nữa, mà là cẩn thận tới gần tôi. Dùng kiếm trúc nhanh chóng chạm nhẹ vào thanh kiếm Senbonzakura, tôi thoáng giảm bớt một ít lực, Kurihana lật lại tay đề áp lại. Dự định thật thuận lợi, lấy điểm giao nhau của hai kiếm làm trục, thanh kiếm Senbonzakura cấp tốc vòng sang sườn kiếm trúc của đối phương, đồng thời lắc mình tránh thoát thân kiếm nghênh diện mà đến, “HA!” thanh kiếm Senbonzakura đặt ngang ở cổ cậu ta, tránh thể kiếm đi, nghênh khó mà lên, đường vòng lối tắt. Đây là một trong chín chiêu “Đường tắt” của Tân Âm Lưu.

“Đội đó, một điểm!” Cho tới bây giờ, tôi đều dùng chiêu cơ bản nhất để đánh, dùng lòng tắt thẳng áp chế đối phương, bây giờ, bốn cô nương sẽ cho ra trò!

Mắt xanh tròn lên, cầm nghiêng thanh kiếm Senbonzakura, lấy tư thế cầu vòng, đón gió mà đi. Mũi kiếm bắt đầu từ phía trái, tung một kích chém thẳng từ dưới lên, cậu ta gắng gượng đỡ được. Chân phải di chuyển một bước, cấp tốc thu kiếm, theo của lực đạo cậu ta, tung một kích chém xuống từ vai sang phải, đánh kiếm trúc của cậu ta gần mặt đất. Cũng không vội tung một kích cuối cùng, đột nhiên toàn thân quẹo trái, nương quán tính bỏ về phía bên hông cậu ta, Kurihana hơi ngã ra sau, hiểm hiểm né được. Thân thể vừa mới thẳng lại, hạ thanh kiếm Senbonzakura xuống, hai chân hơi gấp lại. Nhìn như lại là một cú chém thẳng, Kurihana nhanh chóng hạ kiếm, mũi kiếm chém trong không trung trung bổ về phía thanh kiếm Senbonzakura của tôi. Tự cho là thông minh! Lắc mình chuyển sang bên trái cậu ta, đặt ngang kiếm ở gáy cậu ta. Có như không có, giống thật mà là giả, lấy ta làm thế kiếm, dụ dẫn địch thủ, là một trong chín chiêu “Thôn vãn”.

“Đội đỏ, một điểm!” Trên khán đài phát ra mỗi nhiều tiếng kinh thán, khu nghỉ ngơi bên tôi bắt đầu có tiếng hò hét cổ vũ dâng trào.

Bị thanh kiếm Senbonzakura lúc trước hư hự thực thực làm cho mê hoặc, đối phương không dám tấn công trước. Tôi lẳng lặng đứng thẳng, trộm nhìn toàn cục. Về kiểu căng của Kurihana đã cực kỳ sa sút, nhưng mà bản cô nương không chấp nhận được một đốm lửa nhỏ nào! Một bước tiến lên, gió kiếm chém thẳng vào, một kiếm “Đường trúc”, khiến hai tay cậu ta chấn động run rẩy. Dùng sức áp chế, cảm giác thấy Kurihana tăng lực bắn ngược. Đột nhiên lui ra sau một bước, cấp tốc khụy chân uống, thanh kiếm Senbonzakura Fuji đạo chém trong không trung, bóng kiếm xẹt qua, nặng nề mà ngã lên bụng bên trái cậu ta, tiếng kiếm như sét, “HA!” Trăm sông nhập biển, sóng đầu một đường, cát phẳng bạch hồng, quy về bình tĩnh. Khiến đối phương bập bênh trong tôi “sóng biển” của tôi.

“Yêu đạo.” Kurihana đại ra, thì thảo lắm lắm.

“Đội đỏ, một điểm!” Khắp nơi bộc phát ra tiếng vỗ tay như kinh đào cự lãng, trên khán đài phía đông truyền đến tiếng la chính tề mà vang dội: “Hyoutei! Hyoutei! Nakamura! Nakamura!”

“Học viện Hyoutei vs trung học Ashiya, đối chiến năm Tịch kết thúc. Tổng điểm số 10-6, Hyoutei thắng lợi!”

Tháo đồ bảo vệ xuống, nghiêng đầu nhìn về phía đội hữu Hyoutei, nghiêm nghị đứng, ánh mắt lạnh lùng: “Trên chiến trường, chỉ có giết! giết! giết! Đừng có méo mó, hiểu chưa?”

“Vâng!” Sĩ khí trở lại, ý chí chiến đấu quay về. Sự khản trương và tối tăm biến mất, trong lòng mọi người tràn đầy kích tình

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Izumo Hisetsu X Nhạc đệm giữa trưa

Nằm ở trên ghế dài trong phòng nghỉ, trên tay cầm cuốn . Thật sự là quá buồn cười, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cắn đầu lưỡi nghẹn cười. Dường như có một con thỏ chạy nhảy lung tung trong cơ thể, đột nhiên, duỗi chân ra ngồi bật dậy, một tay che miệng, nước mắt run run tràn ra hốc mắt. Không được, nhìn không được.

“Oa ha ha ha ha ha ha.” Cuối cùng tôi cười điên cuồng ra tiếng, cười đến mức nội tạng sắp xuất huyết. “A ha ha ha ha, ha ha, a, nga ha ha a.” Một bên lau nước mắt, một bên nhẹ ho. Bụng đau, tựa vào trên ghế.

Một bàn tay mạnh mẽ đặt ở trên lưng tôi, nhẹ nhàng giúp tôi dễ thở: “Cười giống như tên gốc ấy.”

“Chị Kikuri, thật sự rất buồn cười nha. Nào nào, mọi người đừng nghiêm túc như vậy, em kể một đoạn, cùng nhau cười đi!” Bản cô nương vãn về tóc, xoa xoa bụng, đứng lên, “Một ngày, nữ nhân vật chính Tomokyaku Hisaaya cuối cùng cũng hoàn thành bài tập mà mười đại ‘Danh bộ’ ở trường giao cho. Xoa xoa cái trán, mở radio lên. Âm thanh từ tính của DJ Radio truyền ra: ‘...Nếu da mặt phấn hồng, lông tơ trên mặt non mịn mềm mại, như vậy tức là rất khỏe mạnh...’”

Tôi đi đến trước mặt Terauchi, nâng mặt cậu ấy lên tỉ mỉ đánh giá một chút, vươn ngón tay ám chỉ người mình nói giống cậu ấy, ”Tomokyaku Hisaaya nghe đến đó, nhìn không được sờ sờ mặt mình, đôi mắt nhìn xung quanh, thầm khen bản thân khỏe mạnh đánh yêu. Đúng lúc này, DJ nói: ‘Tốt, bạn nghe đài, buổi thảo luận kết thúc ở đây...’”

Mọi người đang cẩn thận nghe đại ra một chút, sau đó liền ào ào cười điên cuồng “Nakamura, hôm nay nhất định tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu! ” Terauchi Chiyo giương nanh múa vuốt về phía tôi, bắt đầu cào xé tôi, “Cứu mạng!” Trên người giống như có mấy nghìn con kiến bò qua, tôi co rúm người lại cười nịnh nọt cầu xin tha thứ.

Một lúc lâu sau ma trào mới đình chỉ, tôi điều chỉnh lại sắc mặt, ôn nhu nhìn cậu ấy: “Hiện tại không khản trương rồi chứ.”

Cậu ấy hơi ngây ngời, nở rộ một nụ cười thoải mái tự nhiên “Ừ, không khản trương nữa.”

Khôi phục bình thường, trong trận mười sáu cường kế tiếp, nữ kiếm Hyoutei lấy 12 – 6 chiến thắng lưu loát học viện mà năm trước đã đứng thứ sáu, dẫn đầu sát nhập bát cường.

“Đối thủ tiếp theo là quán quân đoàn thể của năm ngoái, trung học Kagawa của Shikoku.” Đội trưởng đứng trước mặt một cái bảng trắng, vẽ biểu đồ đối chiến, “Thực lực của năm người họ đồng đều, Ngũ Tịch Umekawa Kanado, năm nhất, năm nay giải địa khu Shikoku được giải cá nhân danh thứ sáu. Tứ Tịch Shannan Kotomi, năm nhất, trong giải địa khu cá nhân là tân nhân giỏi nhất. Tam Tịch Mikage Junko, năm hai, giải đấu cá nhân năm trước đứng thứ mười. Nhị Tịch Moriguchi Yurong, năm ba, năm trước ở giải cá nhân là Nhị Tịch giỏi nhất.”

Nói tới đây, nữ nhân Ohtori dừng một chút, xoay người lại, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi: “Nhất Tịch, năm trước ở hiệp phụ của trận chung kết bị bại bởi Izumo Kaguya..., hai người họ được gọi là ‘Izumo Hisetsu’ nổi danh trong giới trung học, danh xứng với thực lực.”

Cảm giác được đồng đội lo lắng nhìn chăm chú, tôi vẫn đậm phong khinh cười cười: “Như vậy mới là tốt nhất, đúng là cầu còn không được.”

“Tốt lắm, giữa trưa mong mọi người nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức để dành cho trận đánh ác liệt buổi chiều.” Chị Kikuri vỗ vỗ tay, dặn dò nói, “Com trưa tập thể đã chuẩn bị tốt, lập tức có người đưa tới.” Nghe vậy, nhấc tay: “Com gì ạ?”

“Mùi phân com thịt bò.” Kikuri cười tủm tỉm nhìn về phía mọi người, “Là cực phẩm của nhà ăn Hyoutei nha.”

“Tuyệt quá.” “Món đó ăn ngon nhất.”

“Không cần!” Tôi hai tay ôm ngực nghiêng đầu khề hừ, “Em muốn ăn mì sợi cay.”

Kikuri đi tới, hoà ái dễ gần sờ sờ đầu tôi, “Mùi phân com thịt bò ăn càng ngon hơn.”

“Không, mỗi lần trước trận đấu là em chỉ ăn mì sợi thôi.” Khinh thường hất tay chị ấy ra, nghiêm túc nói.

Sắp biến thân à? Chị ấy cau cái mũi, hai phiến môi ma sát nhau một chút, vừa định phát tác. Bỗng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của đội trưởng vang lên: “Nakamura, trước một giờ rưỡi về nơi tập trung.”

“Vâng!” Vui vẻ nhảy dựng lên, cầm lấy túi xách, nhanh chân bỏ chạy.

“Đội trưởng, chị quá chiều em ấy.” Suzuki Kikuri bắt đầu nhìn về phía cửa mở, hơi hơi thờ dãi.

“Nhưng em ấy là Nhất Tịch Mì sợi mà.” Trên gương mặt xinh đẹp của Ohtori mỉm cười có một tia nhu hoà.

Quán mì sợi thật là đông, tôi đứng ở ngoài cửa nhằm chán nhìn trời, không biết ba mẹ còn có Kunimitsu hiện tại đang ăn gì.

“Nakamura-san!” Bên trong quán truyền đến tiếng la lên, xuyên qua nhóm đầu người liền thấy vài bạn Seigaku. Thật tốt quá! Tôi vui vẻ chạy vào: “Mọi người đều ở đây à, thật trùng hợp quá!”

“Ha ha, không phải trùng hợp.” Gấu nhỏ cười tủm tỉm nhìn tôi, con mắt hơi đỏ, lườm liếc Kunimitsu, “Là Tezuka cố tình chọn nơi này.”

Kunimitsu nhẹ nhàng đem tôi kéo đến bên người, giúp tôi kéo ghế. Tôi thuận theo ngồi xuống, đôi mắt trong vắt: “Thật cảm ơn Kunimistu đã giúp tôi chiếm vị trí.” Ánh mắt cậu ấy chuyển động, ánh ra một tia yêu chiều, nháy mắt quán quanh trong lòng tôi.

“Khụ khụ.” sắc mặt Oishi ửng đỏ, ho mấy cái, “Nghe nói đối thủ buổi chiều rất mạnh, năm trước còn đạt giải quán quân đoàn thể.”

“Ừ.” Thu hồi ánh mắt giao nhau, nhìn về phía mọi người, “Thực lực của năm tuyển thủ đều không tầm thường, đúng rồi, hôm nay sao mọi người đều đến thế?”

“Là đội trưởng Yamato gọi mọi người tới.” Kikumaru dựa vào trên người Ryoma, lười biếng giống một con mèo. “Nói là đến cảm thụ không khí đại hội cả nước, còn có thể giúp mọi người thả lỏng, vui chơi.”

“Ông nội nói, trận chung kết buổi tối, ông sẽ cùng ông Sanada tới tham dự.” Kunimitsu nhàn nhạt nói, “Buổi chiều, không được sơ suất.” Ở dưới bàn, nhẹ nhàng nhéo nhéo tay của tôi.

“Ừ.” Loại tình cảm này ít lời nhưng ôn nhu, không tiếng động mà ăn ý, chuyển động giữa tôi cùng cậu ấy.

Hiện thị lịch sử tin nhắn

“Kimiko cảm thấy tiếc nuối không?” Âm thanh lạnh lạnh lại có chút do dự, tôi hơi nghiêng nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cậu ấy, “Không thể tham gia trận đấu cá nhân ngày mai.” Cậu nhũn mày, toát ra loại tình cảm tiếc hận.

Bởi vì lần đó bị thương, không thể tham gia giải đấu cá nhân tứ cường, do đó làm tôi mất cơ hội tham gia giải đấu các nhân cả nước. “Tiếc nuối.” Tôi cắn môi dưới, thờ dãi, sau đó kiên định nhìn cậu, “Cho nên, giải đấu đoàn thể tối, nhất định phải hợp toàn lực, không thể có lần tiếc nuối thứ hai.”

“Ừ.” Kunimistu-kun nhướn mi cười, thờ dãi lẳng động lại trong ngày xuân.

Ngồi ở trên bãi cỏ, rúc vào vòng ngực rộng lớn của Kunimitsu, mí mắt dưới ánh nắng ấm áp không chịu được dần dần nặng nề hạ xuống. “Kunimitsu, đúng một giờ đánh thức tớ dậy nhé, buồn ngủ quá.” Nửa híp mắt, gò má tựa vào cằm cô cậu “Ngủ đi.” Tiếng than nhẹ, đưa tôi tiến vào mộng đẹp.

Nghe xong điện thoại, Tezuka Kunimitsu bước nhanh trên mặt cỏ. Thiếu nữ tóc dài nằm trên thảm cỏ xanh mượt, gió mát khẽ hôn gương mặt cô, tóc quần mượt mà bay trong không khí. Bên cạnh một nam sinh thần thái mê mẩn, cậu tham lam nhìn người mềm mại trước mặt, nhin không được kẻ sát xuống.

Mặt Tezuka như băng sương, khí như hàn băng, cấp tốc đi đến phía sau nam sinh. Nam hảo sắc phát hiện có bóng người tới gần, quay đầu lại nhìn. Thiếu niên lạnh lùng như sông băng, dáng người cao ngất, bất động như núi, ánh mắt ngoan lệ, khoé miệng trầm xuống: “Tình cảm, không thể ước mơ.” Cổ áo bị nhấc lên, cánh tay xinh đẹp của Tezuka vung lên, tên hảo sắc hưởng trọn cú đấm, đầu nhanh chóng biến thành đầy sao giữa ban ngày.

Tezuka chậm rãi ngồi xuống, đem đầu cô gái đặt nhẹ nhàng ở trên đùi bản thân. Cậu dựa vào cây ngô đồng phía sau, lấy tay ôn nhu vuốt ve gương mặt như ngọc, ngón tay lướt qua đôi môi mềm mại, khoe miệng tràn ra nụ cười mỉm như xuân phong.

“Bác...bác...” Tên háo sắc đi vào toilet chần chu lại quần áo, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp bố của Nakamura, nhớ tới trải qua ngày đó trông rảnh giả khùng bố, không khỏi lùi về phía sau một bước.

“A, thật chặt vật.” Nakamura Shunseki mỉm cười đi đến bồn rửa tay, xuyên thấu qua gương, đôi mắt đánh giá con chồn chường mắt này, “Cái kia biểu ngữ thật sự rất bắt mắt.” Khoé miệng hơi trầm xuống, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo.

“A, thật không à? Ha ha ha.” Anh ta nghe được lời “khen” toàn thân thoáng chốc như được nạp điện, “Đó là cháu tự thiết kế và định chế đấy, không nghĩ tới bác cũng thích, ha ha ha.”

Bố Nakamura hơi cúi xuống, mái tóc nâu che hai mắt, làm cho người ta đoán không ra vẻ mặt của ông. Người kia cười ngây ngô, đột nhiên cảm nhận được sát khí quen thuộc, vừa định nhắc chân rồi đi, nhưng đã chậm nửa bước.

“Anata, còn chưa xong à?” Bên ngoài toilet truyền đến âm thanh ngọt ngào.

“Sắp rồi.” Nakamura tiên sinh vuốt mái tóc qua hai bên sườn, vỗ vỗ quần áo, ôn nhu nói với “Miếng thịt” trên đất: “Thời gian cũ, địa điểm cũ, làm lại mấy cái răng gãy kia nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Lòng tôi như gió x Bài ca im lặng

Tiến vào trận bát cường của giải đấu, thoáng chốc xung quanh như một bộ phim điện ảnh, tiếng vỗ tay khắp nơi truyền đến. Âm thanh cổ vũ, khán giả toàn trường đều là hướng về quán quân năm trước – trung học Kagawa. Đoàn người tràn đầy tự tin đi vào đấu trường, đi đầu là một nữ sinh cao gầy tóc ngắn, mắt sáng như đuốc, lơ đãng liếc về phía tôi, hơi hơi hướng tôi gật đầu. Quả là người kiêu ngạo, tôi nhàn nhạt đáp lễ.

“Shoki Hisetsu.” Ohtori Zaki chậm rãi nói, “Cậu ấy từng nói đối thủ của cậu chỉ có một, chính là Izumo Kaguya.”

Vừa quay đầu lại, đã thấy Izumo đứng ở tại chỗ, ôm kiếm trúc dựa vào tường. Ánh mắt hai người ở trong không khí toé ra lửa, đúng là trời sinh địch thủ. Sau một lúc lâu, Izumo Kaguya nghiêng đầu chuyển hướng nhìn tôi, nhíu mày, đôi mắt đen sáng lên. Shoki theo ánh mắt của cậu ấy, tìm tôi nghiên cứu nhìn tôi, không khí tràn ngập quý dị giữa ba người. Tôi thờ dãi bất đắc dĩ, bản thiên tài là vô tội.

“Vòng bát cường, trận thứ ba, quán quân năm trước – trường trung học Kagawa thuộc tỉnh Shikoku đấu với quán quân quận Kanto năm nay – học viện Hyoutei thành phố Tokyo. Trận đấu áp dụng quy chế ghi điểm, nếu trận cuối kết thúc điểm bằng nhau, sẽ cử Nhất Tịch giữa hai đội ra đấu trận phụ.” Trọng tài đứng ở chính giữa tuyên bố quy định thi đấu, “Trải qua lần rút thăm trước, đội đỏ là trung học Kagawa, đội trắng là học viện Hyoutei.”

Hai bên đội viên tiến lên hành lễ, sát ý đối phương nổi lên bốn phía, không hổ là quán quân cả nước. Hôm nay đến phiên chúng tôi lấy hạ khắc thượng, mọi người Hyoutei đều dâng lên cung đàn hi vọng trong lòng.

Terauchi Chiyo đỡ cú đánh chính diện của Umekawa Kanako, nhẹ nhàng như gió, hơi xoay người, kiếm trúc đánh thẳng vào cổ tay của đối phương.

“Đội trắng, một điểm.” Lá cờ màu trắng giơ lên, tôi kim lòng không được vỗ tay tán thưởng cậu ấy, Terauchi một điểm cũng không thua đối thủ, cậu ấy tuy tao nhã nhưng vẫn lộ ra sát khí.

“Trận đấu Ngũ Tịch kết thúc, điểm số 2 – 2, hai bên hoà nhau.”

Xuống sân, Terauchi thờ hồn hể từng ngưng, mồ hôi theo hai thái dương chảy xuống. Trang phục kiếm đạo cùng bộ bảo vệ tổng cộng nặng 5 kg, nhìn như mới có chiến đấu năm phút, cần hết sức tập trung chăm chú, thành thạo vung kiếm, cường độ thi đấu này không thua gì thi đấu hạng mục thể thao.

“Làm tốt lắm, Terauchi.” Đưa cho cậu một chai nước, vỗ vỗ vai cậu ấy.

“Ừ, cảm ơn.”

“Trận đấu Tứ Tịch kết thúc, điểm số 3 – 1, trung học Kagawa được 5 – 3 tạm thời dẫn đầu!” Đối phương Shikoku Tứ Tịch người mới giỏi nhất Shannan Kotomi khom người với bốn khán đài hành lễ, bốn bên vang lên tiếng vỗ tay ào ào. Lúc chào xong, Shannan cùng Tam Tịch Mikage vỗ tay hoan nghênh, hai người giao nắm hai tay, đứng ở giữa không trung, càng làm cho mọi người nhiệt liệt ủng hộ.

“Tôi lên.” Chị KiKuri nắm chặt đai lưng, rút kiếm bước lên võ đài.

Giống như ánh nắng gay gắt đầu mùa hạ, giống như nắng nóng giữa mùa hạ, mang theo sát khí nóng rực, mang theo niềm tin chiến thắng, chị Kikuri dùng một chiêu ‘nghịch sa’ giải quyết đối thủ, tay đối phương chịu lực mạnh mẽ nhện không được run run. Phía nam trên khán đài vang lên tiếng vỗ tay, nhìn lên thấy Sanada cùng Yukimura đứng dậy, ánh mắt hoàng đế Sanada nhìn chăm chăm chị Kikuri trên sân, ánh mắt Sanada rung động nhìn chị ấy. Sau một lúc lâu, người xem toàn trường định thần lại, cùng vỗ tay hét lên ủng hộ cho Tam Tịch của chúng tôi.

Rốt cuộc đoạt lại một kiếm, hiện tại điểm số là 5 – 4.

Một chiếc thất lung màu trắng bay lên mang theo một đường cong duyên dáng, mảnh mai chuyển động, eo nhỏ nhắn, đội trưởng nhẹ nhàng tránh thoát một chiêu của đối phương. Quả nhiên không hổ danh là Nhị Tịch giỏi nhất giải đấu cả nước năm trước, kỹ thuật cùng bộ pháp rất tốt, nhưng lực hơi yếu. Tuy rằng đã mất một điểm nhưng đội trưởng vẫn không vội vàng. Chiêu thức đột ngột thay đổi, kiếm trúc cũng không còn như trước bảo vệ cho đoạn giữa, mà đầu kiếm bắt ổn định đưa trái phải. Là bại chiêu ? Hay là dụ địch ? Đây là chiêu giả, đường kiếm của đối thủ bắt ổn hẳn là sẽ nhắm vào mặt, đây là thường thức. Quả nhiên, Moriguchi Yuroong giờ mũi kiếm lên, tạo một góc chín mươi độ đánh thẳng vào mặt. Mỹ nhân Ohtori nghiêng người một cái, vòng sang bên tay trái, một chiêu đột kích, “Ha!”. Âm thanh trong trẻo vang vọng, một đoá hàn mai, tất cả đều là tuyệt tình thần.

“Đội trưởng, chiêu vừa rồi thật tinh diệu.” Kikuri giúp mỹ nhân Ohtori lấy kiếm trúc, hưng phấn nói, “Thời gian sắp hết, bọn em còn tưởng chị định tấn công trực diện, không nghĩ tới chị lại dùng hậu chế phát nhân*”

(*) gần giống với giương đông kích tây trong binh pháp tôn tử.

Ohtori Zaki nhẹ nhàng lấy mũ bảo hộ xuống, đôi mắt nhìn tôi chăm chú: “Đó là bởi vì chị tin tưởng Nakamura. Nếu chị thua, em ấy cũng có thể dành lại, cho nên chị cũng không cảm thấy vội vàng kích động.”

Tiếp nhận sự tin nhiệm của đội trưởng, ánh mắt đau xót, trong lòng run lên. Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả được, chỉ yên lặng cảm thanh kiếm Senbonzakura lên sân.

“Trận đấu tiền Tứ Tịch kết thúc, Hyoutei với Kagawa, tổng số điểm 5 – 6, Kagawa dẫn đầu. Trận Nhất Tịch, Nakamura đấu Shoki, hai bên chào nhau.”

Bên kia, trung học Kagawa đã bắt đầu xếp dựng cụ kiếm, Suzuki Kikuri nhú mày nhìn về phía đối thủ đang thoải mái. “Xem thường người khác quá!” Terauchi cảm giận nói.

“Chúng tôi không coi thường nhóm cậu đâu.” Ngũ Tịch của đối phương tốt bụng giải thích, “Hyoutei là một đối thủ rất mạnh, tuy rằng thực lực Tứ Tịch và Ngũ Tịch chênh lệch rất ít, nhưng các cậu phải biết rằng đội trưởng của chúng tôi là nữ kiếm trình độ chuyên nghiệp. Trước mắt, trong hệ trung học chỉ có Izumo tiền bối có thể cùng chị ấy so sánh. Nhất Tịch của các cậu tuy rất lợi hại, nhưng vẫn không có khả năng đỡ được hai chiêu của đội trưởng. Nhiều năm qua, mỗi lần xuất chiến với Izumo tiền bối, đều là phải đấu thêm một trận phụ mới có thể thắng hiểm.” Nói xong vỗ vỗ bả vai Terauchi: “Được rồi được rồi, sang năm đấu lại đi, lần này các cậu không có hi vọng đâu.”

(*) Thắng hiểm : suýt thua trước khi thắng

Nghe xong lời của cậu ấy, nhóm Hyoutei sầu lo nhú mày: chẳng lẽ hi vọng cứ thế bị vụt mất ?

“Trận đấu bắt đầu!”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất của sân vận động, tà tà chiếu vào hai người trong sân, người mặc đạo phục màu lam nhuộm lên một tầng sáng mỏng manh. Gió nhẹ thổi vào cửa sổ, nhẹ vỗ về vạt áo hai người. Đột nhiên dòng khí đột nhiên thay đổi, thất lung màu đỏ bay vụt lên.

Đến, thế kiếm mãnh liệt đánh xuống. Tốc độ như tia điện, nháy mắt hoá thành hai bóng hình mờ nhạt một trước một sau công kích tôi. Thân thể tự động phản ứng, đó là nhờ việc huấn luyện địa ngục trí nhớ. Đem so sánh cùng với sáu vị sư huynh, cậu ấy còn chưa bằng đâu! Xem nhẹ bóng người phía trước, trực tiếp hướng phía sau di chuyển, đồng thời di động song chương, tránh đi cú đánh nghiêng. Tôi thoáng lui về phía sau hai bước, khí tụ đan điền, hơi thở vững vàng.

Động thân đi tới, nhắm vào Hisetsu. Cậu ấy chuyển chân tránh đi, bóng người thoáng qua, không thấy bóng dáng. Ổn định tư thế, trong lòng giống như gương sáng, xác định vị trí ra đòn của đối thủ. Lại là tập kích trước sau, tôi giờ thanh kiếm Senbonzakura lên, đánh thẳng vào sườn mặt bên trái của cô. Cậu ấy chống đỡ, cũng không chắc tay. Cổ tay trái hơi thu lại, mũi kiếm hơi hạ xuống, tăng lực vào hai tay nhắm vào mi tâm cậu ấy. Di chuyển thật đúng lúc, ngay khi cậu ấy đi đến phía sau tôi, liền cấp tốc xoay người lập tức dùng Senbonzakura một chiêu “Đường trúc” chém xuống chính diện, “Ha!”. Hai tay rung lên, vạn vật ở nháy mắt đều hiểu rõ, như ngư hung thiên cầu.

“Đội trắng, một điểm!”

Ánh sáng cùng ảo ảnh so chiến, thế kiếm hoa lệ khiến cho toàn trường trầm trồ khen ngợi. Thật là thế đao tầm tã như tuyết, sát khí lạnh run như băng lạnh lẽo. Hừ, thú vị!

Vừa thật vừa ảo, tôi đây cũng sẽ dùng giống chiêu thức ảo giống thật “Yến phi lực”. Ngẩng đầu lên, phi thân thẳng về phía trước, như chim yến lao xuống, tiêu sái quyết tuyệt. Liên tục chém hai lần xuống chính diện, một kiếm tà phách, một kiếm chém móc. Không đợi cậu ấy phản kích, đột nhiên độ lệch chệch về bên trái, thân thể thiên về bên phải cậu ấy, Senbonzakura ở trên không trung chém xuống một đường vòng cung, một cú chém mắt thấy sẽ trúng eo. Đối thủ đột nhiên dựng thẳng thân kiếm ngăn trở đòn. Cấp tốc thu kiếm, bước nhanh đến bên sườn sau của cậu ấy, không chút do dự đâm thẳng về phía tay phải của cậu. Hisetsu không tránh, tay phải hướng tôi nghiêng kiếm trúc. Như vậy không phải tự sát sao ? Tôi tự thầm kêu không tốt, trong nháy mắt, eo bị một chiêu kiếm trúc chém vào.

“Hai bên, một điểm!” Người xem vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vừa cho tôi vừa cho cậu ấy.

Đúng là một người hi sinh vì nghĩa, thì ra tôi đụng phải một người không muốn sống. Shoki Hisetsu, cậu chính là truyền nhân của võ trụ tâm kiếm phái không. “Vì để giữ kiêu ngạo cho môn phái, ít nhất phải đồng vu quy tận với đối thủ, cũng tuyệt không bại trận!” Đây là tư tưởng buru hân của võ trụ tâm kiếm. Môn phái này căn nguyên chính là Tân Âm Lưu, chẳng qua ruồng bỏ tư tưởng “kiếm sống” của môn phái, trở thành kiếm chết, đi ngược lại. Hôm nay tôi lại đụng phải, tốt, tốt lắm!

“Trận đấu kết thúc, điểm số 2 – 1, Hyoutei với Kagawa tổng điểm 7 – 7. Căn cứ vào quy tắc trận đấu, sau đây sẽ tiến hành thêm trận đấu phụ.”

Nghỉ ngơi nửa phút, đột nhiên gió nhẹ chọt biển, mang theo hơi ẩm xẹt qua cửa sổ, thổi cánh xuân trong phòng.

Lặng lặng ngẩng đầu : gió, nổi lên.

Đứng ở ngược chiều gió, xuyên qua mũ bảo vệ cảm nhận được dòng khí mát truyền vào. “Trận đấu phụ, bắt đầu.”

Không khí phảng phất như nước dập dờ, khí thế bàng bạc nổi lên. Đối phương không chỉ có kiếm thế sắc bén. Sát ý cũng trở nên nồng đậm. Trận đấu tuy rằng cực kỳ tập trung, tuy rằng sát ý nổi lên bốn phía. Nhưng kiếm trúc tuyệt đối không phải công cụ để giết người, càng chưa nói đến đồng vu quy tận. Thứ tôi muốn là hưởng thụ niềm vui khi chém giết, muốn cùng đối thủ tinh tảo tương tiếu, muốn là người thắng lợi cuối cùng! Lòng ta như có gió thổi, ánh sáng kiếm trúc làm bạn. Nhắm mắt lại, tâm tĩnh lại, tránh đi sát ý rùng rợn của cậu ấy, thông thả nắm giữ “nhịp” của cô ấy. Nhạc có nhịp, nhảy có nhịp, kiếm đạo cũng có nhịp. Nhịp của Hisetsu là khúc quân hành, nhạc kiếm lưu loát, đỉnh linh lọt vào tai. Chính là sơ hở này, thân thể liền nhanh chóng lướt qua, ngược gió mà lên, bước vòng một cái, như con hạc đơn độc, giương cánh mà bay. Một kiếm “Hữu Cưu”, kiếm Senbonzakura chém từ phải sang trái chém ngang xuống bụng bên trái của cậu ấy.

“Đội trắng, một điểm!” Một kiếm hạ Shoki Hisetsu khiến bốn khán đài đều chấn động.

“Trận đấu phụ kết thúc, Nakamura lấy 1 – 0 dành chiến thắng, tổng điểm 8 – 7, học viện Hyoutei tiến vào bán kết cả nước!”

Lấy mũ bảo hộ xuống, giơ lên cao, cả khán đài nhiệt liệt vỗ tay, khắp nơi tràn đến tiếng la đầy sợ hãi. Đoàn đội la lên hướng tôi chạy tới, gương mặt của những người trẻ tuổi tràn đầy kích động.

Hãy nhớ kỹ : cho dù không còn cung đàn hy vọng nữa, cũng phải dùng bài ca im lặng mà hướng về tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thả thả quay về

Hai người ông luôn thích so đo với nhau, điểm ấy tôi đã biết từ nhỏ. Đối với cuộc chiến khí phách của bọn họ, tôi luôn lạnh nhạt. Hiện giờ nghĩ lại, nếu không có hai vị ấy tranh đấu thì sẽ không có lần đầu gặp nhau ấy, nếu không có lần đó, thì sẽ không có sự triền miên sau này.

“Phiên sĩ Tezuka, có thể gặp thầy đúng là mười phần vinh hạnh của em, mong thầy chỉ giáo nhiều hơn.” Âm thanh tươi ngọt thanh thúy, cô bé tóc quăn như mây, không tuyệt mỹ, nhưng lại làm người ta thấy thật thư thái. Lúc lão nhân Sanada nhìn về phía cô ấy, trông ông cực kỳ đặc ý, xem ra là đệ tử ruột.

Mười năm tuổi đã đối chiến với con trai trưởng thành, có phải đã quá làm khó người khác hay không? Quỳ ngồi ở chỗ ấy, nhìn dáng người mảnh khảnh cô ấy, nghi vấn xẹt qua trong lòng tôi. Quả nhiên là rất miễn cưỡng, một kích ấy của Naraka, mặc dù là nam sinh, cũng sợ là khó có thể chống đỡ. Nhìn cô bé lấy kiếm chống đỡ, không ngừng kêu rên ấy, tôi không có nhiều cảm xúc, chỉ bình tĩnh phân tích: bị thương thành như vậy thì hẳn là sẽ thua nhanh.

Không có, cũng không xoay người rời đi, cũng không vùng trộm khóc. Lần đầu tiên tôi kinh ngạc, kinh ngạc nhìn bóng dáng ấy chậm rãi đứng dậy. Lần đầu tiên tôi tò mò về cô ấy, tò mò dưới mũ bảo vệ màu tối là biểu cảm gì. Lấy kỹ xảo xuất chúng bù lại sự chênh lệch ở sức lực, thật là thông minh. Cứ đánh tứ lạng bạt thiên cân, khiến kiếm trúc của Naraka phải rơi xuống đất. Tôi hơi nhướn mày, gương mặt lộ ra một chút cảm xúc đầu tiên trong hôm nay.

Nếu nói một kích trước là xảo diệu, thì chiêu tiếp theo là lấy tốc độ mà thắng. Bay như tuyết rơi, nhanh như tia điện, kinh thán, khiến tôi kinh thán. Tiếng quát thanh thúy dập dờn trong phòng, hơi hơi nghiêng đầu phát hiện ông nội cũng kinh dị. Naraka mười lần sau đấu với anh ấy, nữ sinh này cũng không chán ghét cú đánh nặng của anh ấy, tiêu sái giống như con trai, khỏe miệng khế kéo, hào sảng đáp ứng.

Ông nội cũng không che giấu sự thương thức và hứng thú đối với cô ấy, tôi không chút bủn xỉn kính trọng cô ấy. Cảm nhận được ánh mắt của tôi, cô ấy ngẩng đầu lên, đôi mắt màu xanh biếc chớp động trong tròng, mỉm cười thanh thuần. Tôi cảm thấy run lên, cảm xúc khó hiểu lan tràn. Lão nhân Sanada vẫn nghiêm khắc trước sau như một, cho dù thắng nhưng cũng không khỏi bị chỉ trích. Cô ấy có chút tủi thân chu góc miệng lên, ừ ừ chào, ngón tay theo bản năng đặt lên mặt đất, đúng là một cô bé trong suốt tận đáy.

Thụ đạo? Thì ra hôm nay nghi thức thụ đạo là vì cô ấy mà tổ chức, Tân Âm Lưu là phái lâu đời nhưng chưa từng có nữ đệ tử chính thức nhập môn. Cô ấy, là người đầu tiên. Đứng ở trong hành lang gấp khúc, lặng lẽ nhìn chăm chú vào vườn hoa Từ Đằng, trong lòng yên lặng nói một cái tên: Nakamura Kimiko.

Sau cơm chiều, trong vườn hoa Từ Đằng đang nở rộ ấy, một bóng dáng mảnh khảnh lơ đãng ánh vào mi mắt. Cô ấy quay lưng về phía tôi, vui vẻ sửa sang lại trang phục võ sĩ, xem ra rất thích. Đột nhiên cho hai tay ra sau đầu, nhìn ánh trăng khẽ cười ra tiếng, trẻ con quay một vòng, dáng vẻ vui sướng làm tôi bất giác mỉm cười. Khi cô ấy nhìn thấy tôi, cũng không ngại ngùng mà chào hỏi tự nhiên, giống như đã sớm quen biết. Chớp đôi mắt toát ra vẻ tán thưởng, bề ngoài lạnh như băng của tôi không làm cô ấy tránh né, nghĩ đến đây, trong lòng bỗng có một tia ấm áp.

Nhân nhật nói rằng mình rất thương thức, cô ấy mỉm cười tươi ngọt, xoa xoa tay giống như vừa hưng phấn lại do dự. “Cảm ơn cậu nhé. Đúng rồi, Tezuka-kun, tớ có một thỉnh cầu, không biết cậu có thể đáp ứng không?” Vừa nói còn vừa vụng trộm liếc tôi, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện vậy. Ánh mắt bất giác nhu hòa, nếu tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ đáp ứng.

Cô ấy vui vẻ mở to đôi mắt to màu lục, ánh mắt rạng rỡ: “Tớ có thể nhờ cậu nói một câu ‘Phân tán đi, thanh kiếm Senbonzakura’ không?” Nói xong, nhú mồm, môi khẽ nhếch, chờ mong nhìn tôi. Cảm thấy kinh ngạc, sắc mặt hơi cứng lại, câu nói kia rất quan trọng sao? Vì sao lại khát vọng muốn tôi nói như vậy? Cảm thấy có chút khó hiểu, có chút đột ngột. Sau một lúc lâu, lặng im ở nơi đó. Dưới ánh trăng, lông mi của cô ấy như đang vỗ cánh ánh lên một vầng sáng màu bạc, màu lục bích dập dờn bóng bệnh trong đôi mắt nổi lên một tầng mây mù, mông mông lung lung, thần bí mà mê người, mê hoặc ánh mắt tôi. Bất giác nói ra câu nói kia, khiến bản thân mình cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Ồi-” cô ấy hạnh phúc than nhẹ, hơi loạng choạng ngã nghiêng, ôm giàn hoa, vẻ mặt say mê. Sự khó hiểu trong lòng tôi biến mất, đáy lòng có một chút mềm mại.

Ở nghi thức thụ đạo, thấy được vài người quen. Khi cô ấy chậm rãi đi vào đại sảnh, tôi có thể nhìn thấy vẻ thương thức trong mắt Atobe cùng Yukimura. Nhân nhật liếc mắt, ngồi ngay ngắn trong đám đông, âm thầm nhắc nhở bản thân: chuyện người khác, đừng để bụng.

“Theo tâm mà thôi. Đạo của em vì tâm mà vững!” tiếng nói trong tròng phảng phất truyền vào đáy lòng, một câu trả lời thật bốc đồng, tùy ý, lại làm người ta hâm mộ. Nhìn cô ấy vụng trộm chuồn khỏi đại sảnh, lần thoáng nhìn cuối cùng, có lẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Nghĩ đến đây, đáy lòng âm ỉ đau.

Gặp lại nhau trong lần thi đấu hữu nghị, nhìn cô ấy trong trang phục thường ngày, trong lòng hiện lên một tia vui sướng nhân nhật. Nhưng giây lát, chút cảm xúc này bị kịch chiến nhiệt tình át đi, không có trách nhiệm trên vai, thoải mái tái chiến với Atobe. Hai người đúng là quá mức quen thuộc nhau, chiêu Zone của tôi, chiêu Trước Cầu của tôi, tuyệt chiêu của cậu ấy, nhân lực sâu sắc của cậu ấy, hoàn toàn không có tác dụng. Trận đấu dần khôi phục đến đối chiến bằng các chiêu cơ bản nhất, đơn giản nhất, giản dị nhất bắt đầu nhất so sánh. Đến lượt cậu ấy phát bóng, đột nhiên một ý định chợt lóe trong đầu, tôi hưng phấn mà tròn to mắt, thử vùng đánh, đánh ra một chiêu bóng bổng. Nhìn thể bóng, giật giật cánh tay, xem ra còn có thể cải tiến. Atobe vẫn kiêu ngạo và khiêu khích trước sau như một, nhưng đó là do có thực lực. Đối với tuyệt chiêu chưa hoàn chỉnh của tôi, cậu ấy dùng tuyệt kỹ độc đáo sáng tạo phá giải. Thật thú vị, trong lòng hưng phấn dâng lên, đẩy đẩy mắt kính. Giảm bớt lực cầu, giảm bớt lực cầu, không đợi nó rơi xuống đất liền vùng đánh đi. Chưa kịp phá giải, trận đấu liền kết thúc, lần này hòa, lần sau nhất định sẽ đánh bại cậu. Hai mắt híp lại, cùng cậu ấy đối diện nhau.

Sau trận đấu, Kikumaru hoạt bát vô tình va chạm, khiến Nakamura ôm tay ngã xuống đất. Nhú mồm, ngày đó bị thương nặng như vậy sao? Không khỏi mở miệng hỏi, mồ hôi lạnh chảy ra từ trán sáng loáng của cô ấy, cuộn mình lại khiến tôi hơi đau lòng. Vừa định bước lên nâng cô ấy dậy, đã thấy Atobe cẩn thận ôm cô ấy lên. Cậu ấy tuy bất mãn trách cứ, nhưng vẻ mặt lại đau xót. Thì ra, Atobe kiêu ngạo đã động tâm với cô ấy. Bất giác thờ dãi, trong lòng rầu rĩ, vài sợi cảm xúc phức tạp rối rắm lại với nhau.

Đội trưởng Yamato lại trịnh trọng phó thác câu lạc bộ Tennis của Seigaku cho tôi, một ý thức trách nhiệm nặng nề mà lại hạnh phúc toát lên trong lòng, tôi sẽ dồn hết toàn lực, bảo vệ sự thắng lợi của Seigaku. Biết rõ nhóm Fuji và Inui đang theo dõi, tiền bối nói ra lời ái muội, khiến tôi vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Không quan tâm tới bốn người lên đi theo sau, tôi theo tiền bối đi đến khu vực tiến hành trận đấu kiếm đạo.

Lại một lần ngẫu ngộ, trong lòng vui sướng lại càng sâu thêm một ít. Nhưng khi tôi nhìn thấy Atobe cùng cô ấy cãi nhau thân mật, cảm giác được trong lòng hơi phần nộ, không khỏi kinh ngạc, sao tôi lại có cảm xúc như vậy chứ. Ngưng mắt nhìn về phía bên trong sân, chiêu đánh gần quyết đoán, chỉ một kiếm liền hạ gục đối thủ. Trận tiếp theo càng khí thế, bay như mây, dáng người xinh đẹp ánh thật sâu vào đáy lòng, không khỏi lại cảm thán tài nghệ của cô ấy. Khi trận đấu kết thúc, cô ấy kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nghịch ngợm nói ra danh ngôn của Atobe, khiêu khích thật đáng yêu, khoe miệng không khỏi lại vì cô ấy mà nhắc lên.

Yukimura vì cô ấy lộ ra trần đầy nhu tình, Atobe thật tùy ý cùng cô ấy đấu võ mồm, đột nhiên nhường tôi cảm giác được bản thân dư thừa. Một loại bất mãn toát lên trong lòng, một cảm xúc lạ nổi lên giữa hàng lông mày. Trong lòng như có một hạt mầm vỡ ra, chui từ dưới đất lên, run rẩy vươn mầm vàng nhợt. Rốt cuộc là mầm gì, rốt cuộc là cảm xúc gì, tôi không thể nói rõ.

Cô ấy rất thẳng thắn nói ra mình cổ quái, mọi người cũng tự nhiên để cô ấy tùy hứng. Cùng đội hữu ngồi ở một bàn, ánh mắt luôn bắt gặp liếc về phía cô ấy, nhìn cô ấy rất tự nhiên thư thái, hẳn là vẫn chưa nhận ra hai người bên cạnh ái mộ mình. Cô ấy đột nhiên liếc thấy tôi, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, cấp tốc chạy về phía tôi, một khắc ấy, trong lòng tôi có một chút khoái ý. Cô ấy thật sự rất đáng yêu, nhìn đôi mắt cô ấy trong suốt, động tác xinh đẹp, sắc mặt tôi không khỏi nhu hòa lên.

Xem ra cô ấy thật sự rất thích ăn mì sợi, linh hoạt lưu loát dùng đũa, phối hợp thổi nóng, cấp tốc mạnh mẽ hút vào miệng, há to uống canh, thỏa mãn lâu

miệng. Động tác rất tự nhiên, làm người ta cảm thấy mì sợi của cô ấy nhất định là rất mỹ vị. Mọi người có chút kinh ngạc nhìn cô ấy, cô ấy hoàn toàn không nhận ra, thẳng đến khi gọi bát mì sợi thứ hai. Biểu cảm thỏa mãn ấy, thật sự rất đáng yêu. Nhìn cô ấy, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, tưới lên cái mầm vô danh ấy.

Lại gặp nhau, là ở thủ đô cũ Kyoto xinh đẹp. Trên đại hội võ đạo, cô ấy lẳng lặng ngồi ở chỗ ấy, trong mắt chứa một tia may mắn. Đến khi lão nhân Sanada giới thiệu, đôi mắt to màu xanh lóe ra khát vọng chiến đấu và hưng phấn, biểu cảm nóng lòng muốn thử, toàn thân tản ra sức sống. Cường địch trước mặt, cảm giác cả người xao động, tôi cũng hiểu được. Điểm này, cô ấy cực kỳ giống tôi.

Nhìn thấy cô gái kia sử dụng hai kiếm sẽ thành công đánh lên cô ấy từ phía sau, tôi không khỏi nắm chặt nắm tay, thân thể hơi khuynh về phía trước, sẽ thua sao? Không, không có, nhìn thấy cô ấy thoát thân một cách tuyệt vời, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thẳng người lại một lần nữa. Lập tức nghiêng đầu, thấy ông nội nhìn tôi đầy thâm ý, thất thố vừa rồi khiến tôi cũng cảm thấy mạo muội, che giấu cảm xúc trên mặt, bình thần nhìn vào trong sân. Mái tóc dài bay lên ở không trung lóe ra ánh sáng màu vàng, thân như chim yến, mềm lộn duyên dáng, đường cong nhu hòa khiến tôi kinh thán: kiếm đạo lại có thể xinh đẹp như vậy. Chân dẫm lên trường kiếm, tay phải kiếm chế lưỡi kiếm, động thân một cái, cô ấy chỉ đầu kiếm vào hàm dưới của đối phương, đôi mắt thị huyết trông có vẻ tà mị. Lần đầu tiên tôi ngăn cản người, vì kiếm thuật của cô ấy, vì dáng người của cô ấy, vì cô ấy... Tôi không nói rõ được, nằm trong lòng đang dần dần mọc dài lên, mềm yếu làm đầy lòng tôi xôn xao.

Xuân ý rã rời, trăng đêm buông xuống, trong lòng có một luồng mát rượi khẽ thổi qua. Lấy tay vén lên tóc mái trước trán, lẳng lặng chỉnh lại cảm xúc, trong lòng hiện lên bóng dáng cô ấy. Đột nhiên suối nước nóng bên kia truyền đến tiếng vớt nước mơ hồ, không biết là ai đang lay động suối nước nóng. Yên lặng ngồi ở trong nước, nhũn nhũn, cảm xúc đúng là càng chỉnh càng loạn. Tôi đối với cô ấy là thương thức, là không kháng cự, không chỉ như vậy, hình như còn có thêm nhiều cảm xúc phong phú khác. Còn có gì đó nữa, nhưng vẫn không rõ. Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đứng dậy khỏi nước suối. Mang theo đầy tâm sự, mặc áo tắm vào, kéo cửa ra.

Hơi nghi ngờ nên cũng không chú ý chung quanh, đột nhiên một giọng nữ thanh thúy kinh ngạc hô to, thân thể bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất. Mùi hương trong veo dọc theo xoang mũi tràn ngập đến tận đáy lòng, chậm rãi giương mắt, kinh ngạc nhìn thấy cô bé đã đảo loạn đáy lòng mình đang mềm yếu ngã vào người tôi. Lặng im, lặng im, tràn ngập ở giữa hai người. Mái tóc dài của cô ấy tán ra ở gần cổ tôi, mượt mà ngửa dưới đáy lòng. Đôi mắt đẹp như thủy ngọc kinh ngạc nhìn tôi, bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh. Tôi cũng kinh ngạc, lúc này mới hơi định thần lại, nhẹ nhàng nâng mắt, lơ đãng nhìn thấy làn da trắng nõn dưới áo tắm đỏ tươi của cô ấy, còn có thân thể mềm mại như ẩn như hiện. Dòng điện tê dại chạy qua thân thể, hô hấp chậm lại, thời gian như dừng chân lại ở giờ phút này.

“Nakamura, thế này là thế nào?” lão nhân Sanada bất mãn nói, làm tôi hoàn toàn bưng bít, tôi chậm rãi ngồi dậy, vội vàng giải thích, nâng thân thể mềm yếu của cô ấy dậy. Ông nội nghiêng ngẫm nhìn tôi, thúc giục lão nhân Sanada vào tắm, hình như bọn họ hiểu lầm. Cuống quýt mở miệng giải thích với ông nội, “Hiểu lầm, thì không cần phải giải thích”. Những lời của ông nội mạnh mẽ đánh vào lòng, tôi hơi hơi kinh ngạc, nếu là thường ngày, nếu là người khác, tôi sẽ không hoảng loạn như thế, vì sao tôi lại có hành động khác thường với cô ấy như vậy? Vì sao? Nhũn nhũn, nhìn cô gái trong lòng, cô ấy yêu kiều hơi hồng nhuận lên do vừa tắm nước nóng, giống như hoa hải đường đang nở rộ; thân thể mềm mại nổi bật hơi dựa vào lòng tôi, giống như cây liễu trong gió nhẹ. Cây non trong lòng đã mọc dài, thẳng tắp vươn về phía không trung. Tôi dần hiểu ra, cây non ấy là hảo cảm của tôi đối với cô ấy, ừ, đúng là như vậy, tôi có chút thích cô gái xinh đẹp này. Nghĩ đến đây, lòng mây giãn ra, xoay người ôm lấy cô ấy.

Sợi tóc mềm mại của cô ấy rơi vào trong áo tắm của tôi, dán lên ngực tôi, hơi thở nhẹ nhàng, ấm áp phả vào gáy tôi. Nhìn gương mặt cô ấy đang ngủ, cảm thấy đáy lòng dần mềm mại, hai mắt tôi không khỏi nhu hòa, khóe miệng nhấc lên. Chậm rãi đặt cô ấy xuống chiếu Tatami, lơ đãng nhìn thấy đầu vai trắng nõn lộ ra dưới áo tắm hơi xộc xệch, nghĩ đến hình ảnh ban nãy, đột nhiên một trận xao động xuyên qua thân thể, một luồng máu nóng xông lên óc. Thầm mắng mình vô lễ, lập tức quay đầu đi, run rẩy giúp cô ấy kéo vạt áo lên, dịu dàng đắp chăn mỏng. Lẳng lặng ngồi bên cạnh cô ấy, yên lặng nhìn chăm chú vào cô ấy đang ngủ như hải đường xuân, luyến tiếc không muốn rời đi. Nắm chặt nắm tay, để mặc đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay, trong lòng đột nhiên tỉnh táo lại, chậm rãi đứng dậy. Vừa xoay người liền bắt đầu hối hận, đứng ở trước cửa, lưu luyến nhìn về phía cô ấy. Đột nhiên cuộn sóng tầng tầng dâng lên trong lòng, muốn nói ra, lại không biết muốn nói gì, mang theo tiếc hận rời đi.

Ban đêm, lẳng lặng nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, rất lâu vẫn không ngủ được. Rối loạn, trong lòng rối loạn.

Yên lặng ngồi, che giấu sự không bình tĩnh trong lòng, giả vờ thản nhiên cho ông nội nhìn trộm. Nhưng ngay lúc tiếng cô ấy vang lên, lại bị đánh nát không còn bóng dáng. Cô ấy hoảng loạn liếc tôi một cái, gò má đỏ lên, nói muốn một mình ra ngoài chơi, cô ấy muốn tránh tôi sao? Nghĩ đến đây, trong lòng hơi quặn lại. Không chút do dự nhận đề nghị của ông nội, vui vẻ đi chơi cùng cô ấy.

Dọc theo đường đi, không tự nhiên thư thái như mọi khi, cô ấy mắc cỡ ngại ngùng đi theo tôi. Không muốn một ngày tốt đẹp đều mang không khí quý dị, tôi quyết đoán quay lại mở miệng, đúng lúc cô ấy cũng mở miệng. Cô ấy thẳng thắn xin lỗi với tôi, tôi bắt đầu thấy may mắn: may mà cô ấy không biết tôi đã thất lễ sau khi bị ngắt. Tôi xin lỗi cô ấy vì mình vô lễ, cô ấy cực kỳ kinh ngạc, hơi nhướn mày, thật đáng yêu. Tôi không khỏi bình tâm trở lại, cùng cô ấy bốn mắt nhìn nhau, nắng ấm Kyoto phảng phất bắn vào đáy lòng tôi, trái tim luôn lạnh lùng giờ lại dần bị phá băng.

Anh đào rơi ở chùa Daigoji xinh đẹp như dần suy bại, mà cô ấy lại vẫn xán lạn như anh đào lúc ban đầu. Yên lặng đi bên cạnh cô ấy, giúp cô ấy chắn đi chạc cây so le, cùng cô ấy lẳng lặng đi trong ngôi chùa túc mục, một cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong lòng. Trong đình Sambo-in, cô ấy tán thưởng cảnh đẹp nơi này, tôi nhắc tới cảnh trí nơi này vào mùa thu, cô ấy say mê, không kim lòng nổi hèn tôi cùng đi chơi vào mùa thu. Trong lòng khẽ run lên, cây vô danh trong lòng nhẹ nhàng chạm vào trái tim, một mầm run rẩy nhô ra. Trong lòng vui sướng chỉ hóa thành một chữ, “Ừ”, không chút do dự đáp ứng.

Trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, trong lòng lại toát lên sắc màu ấm nhàn nhạt. Cùng cô ấy sống vai, bước qua ngôi chùa, thường thức cuốn tranh hoa mỹ, cùng cô ấy trò chuyện, bình luận lịch sử, hứng thú kể diễn cổ. Sắc mặt càng thêm nhu hòa, thì ra ở cạnh cô ấy lại tự nhiên như vậy, thoải mái như vậy.

Dưới tháp Gojunoto, cô ấy trẻ con vui đùa muốn đem quốc bảo này chuyển về nhà, vừa cười vừa nói lý do không thích chụp ảnh. Kinh ngạc nhìn cô ấy, dưới miệng cười hồn nhiên, có một trái tim sâu xa. Hưởng thụ mỗi một lần ngắm phong cảnh, lại không tham luyến cảnh đẹp. Đúng là tiêu sái giống như

mây bay trên trời, ai có được vinh hạnh làm bạn với cậu cùng cười nhìn phong cảnh nhân sinh đây? Nghĩ đến đây, không khỏi bắt đầu tham luyện giờ khắc tốt đẹp này.

Làm theo lời cô ấy, đi đến bên cạnh cô ấy, tay trái nhắm rương gỗ, tung tiền xu đi. Vỗ tay hứa nguyện: xin cho tớ và cậu lại gặp nhau lần nữa. Cô ấy trịnh trọng nói với tôi là Phật tử ở đây rất linh, đôi mắt tôi sáng lên nhìn cô ấy, hi vọng hứa nguyện có thể thực hiện, hi vọng chúng tôi còn được đồng hành với nhau nữa.

Trở lại Tokyo, giống như cô ấy nói, ban đêm mỗi lần nhớ tới vài lần gặp nhau, hồi tưởng lại lần du ngoạn ở chùa Daigoji, hiểu ra cảm giác ấm áp ấy, hiểu ra bầu không khí hài hòa kia. Không biết ở trong xuân đêm nào, cái cây trong đáy lòng đã mọc ra chồi non trưởng thành một nụ hoa, lan tràn trong lòng.

Trên tiệc đính hôn của nhà Sanada, tôi ngoài ý muốn phát hiện nhà gái lại là chị cô ấy. Nhìn cô ấy mặc kimono màu cô huyền, khuôn mặt tươi cười đón chào, tôi cảm ơn đại Phật chùa Daigoji, cảm ơn ngài đã giúp chúng tôi gặp lại nhau. Bác gái Haruno rõ ràng có ý muốn tác hợp cho Sanada Genichirou và cô ấy, trong lòng tôi giận dữ, cả đêm đều đi bên cạnh cô ấy. Nhìn thấy Yukimura cũng đi theo và Atobe đột nhiên xen vào, không khỏi trẻ con bất mãn. Mỗi lần ở cạnh cô ấy, là tôi không còn lạnh lùng và đậm đặc thường ngày, nhưng mà tôi lại thích cảm xúc như vậy.

Trên đường, cô ấy đeo túi kiếm đi nhanh về phía trước, bất chợt quay đầu nhìn phía sau. Có ba người đàn ông đang theo dõi cô ấy, vội vàng đi qua đường cái, đi đến phố đối diện. Lạnh lùng đe dọa, đuổi đi vài kẻ theo đuôi đáng khinh kia. Cô ấy cầm kiếm trúc đi ra khỏi bóng râm, cực kỳ kinh ngạc. Lo lắng trong lòng, thấy tôi hỏi, cô ấy muốn nói lại thôi, hình như có điều khó nói. Không nói cũng không sao, chỉ cần an toàn là tốt rồi, tôi yên lặng đi bên cạnh cô ấy, thầm nghĩ bảo vệ cô ấy an toàn. Khi đi qua đường cái, cô ấy kém chút bị xe đụng vào. Trong lòng tôi căng thẳng, hiểm hiểm giữ chặt cô ấy, cảm giác được da thịt ấm áp tiếp xúc, không khỏi hồi tưởng lại đêm trăng Kyoto ấy, trong lòng gọn sóng, dập dờn, nửa ngày cũng không thể bình tĩnh lại.

Khi cô ấy chọn băng cổ tay, vô tình liếc mắt thấy vết chai trên tay cô ấy, thì ra cô ấy luyện tập rất chăm chỉ. Kiếm đạo duyên dáng là nhờ mồ hôi vất vả cần cù đổ đẫm, nghĩ đến đây không khỏi có chút đau tiếc cô bé mảnh mai mà lại kiên cường này. Không khí hài hòa giữa hai người bị Momoshiro và Echizen xuất hiện đánh vỡ, bọn họ kẻ xướng người họa chế nhạo chúng tôi. Thấy Momoshiro hiểu lầm, cô ấy cũng không phản bác. Bạn gái? Một chữ từng cách tôi rất xa xôi, hôm nay đột nhiên cách tôi gần như thế, hai chữ này khiến lòng tôi hơi hơi run rẩy, vui sướng nhẹ nhàng. Nụ hoa trong lòng càng dài càng lớn, hình như đã có thể nhìn thấy cảnh đẹp bên trong.

Thì ra cô ấy bị gây phiền toái là do một cuốn tiểu thuyết thiếu nữ thịnh hành đương thời, ‘Tình linh tháng năm’? Hình như là quyền sách mà gần đây mẹ rất mê, cô ấy quả thật giống như là tình linh tháng năm, thanh thuần, linh động mà lại xinh đẹp. Đột nhiên rất muốn đuổi đi đám bạn quay chung quanh cô ấy, đột nhiên chỉ muốn một mình ở cạnh cô ấy, hơi âm thầm nhìn cô ấy cùng những người khác trên đùa thoải mái. Rất muốn hỏi một câu: ở trong lòng cậu, sự tồn tại của tớ có ý nghĩa đặc thù gì hay không?

Về nhà, hơi thiếu suy nghĩ mượn mẹ quyền sách ấy. Cầm lấy quyển tiểu thuyết dày kia, ánh mắt lưu lại trên mặt bìa màu phấn hồng. Cô gái như tình linh, đôi mắt xanh ấm áp, tiêu lệ như tam xuân chi đào, thanh tố nhược cửu thu chi cúc*. Cô ấy ôm gối ngồi trên chạc cây to cao, một tay khẽ vuốt mái tóc quăn bị gió thổi, nghiêng đầu nhẹ nhàng mỉm cười. Thoáng chốc, một trận gió xuân thổi qua đáy lòng, nụ hoa trong lòng khẽ nở ra, hơi thở trong veo phiêu tán tràn ngập.

*(Là một câu thơ trong Hồng Lô Mộng, tạm dịch là ‘xinh đẹp như đào xuân tháng ba, trong trắng như cúc thu tháng chín’)

Thì ra là như vậy, thì ra tớ đã thích cậu rồi.

Lễ hội Ca Múa Ngày Xuân của Hyotei, trên vũ đài thanh lịch, tiếng địch vang lên, thiếu niên mặc trang phục đi săn ấy thì ra là cô ấy. Không khỏi cười khê, cô ấy như vậy lại có một phong vị khác. Ánh mắt gắt gao đi theo, nụ hoa trên trái tim nhẹ nhàng làm đáy lòng tôi mềm mại, khua vỡ lòng băng. Bất luận là xuân tươi ngọt, vẫn là hạ kích tình, bất luận là thu thanh linh, hay là đông vắng lặng, mỗi một gương mặt của cô ấy đều khiến tôi ái mộ. Rốt cục kéo tơ lọt kén, biết rõ tình cảm của mình, nhìn cô ấy trên bục, mỉm cười hiểu ra.

Nghe thấy lời đồn về cô ấy cùng Atobe, tôi không khỏi nắm chặt hai nắm, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, cắn chặt răng, lạnh lùng quét nữ sinh đám nhảm chán kia. Thật vậy chăng? Khát vọng cô ấy cho một đáp án phủ định, hi vọng tôi còn chưa đến trễ. Cô ấy hoảng loạn giải thích, khiến tôi càng bất an. Atobe đắc ý khiến tôi càng phẫn nộ. Cuối cùng, cô ấy không biện giải nổi nên đã dùng thịt chạm vào thịt để hình dung cái hôn bị truyền ờ ào huyền ảo kia, nhìn cô ấy không thêm quan tâm, tôi dần yên tâm.

Còn chưa thở ra, đã thấy Atobe phẫn nộ và bất mãn kéo cô ấy qua, cưỡng hôn ở trước mọi người. Lập tức bước lên, kéo ra cô ấy đang bị dọa ngây ngốc, bảo vệ cô ấy ở sau lưng, ánh mắt trùng trùng nhìn về phía Atobe, cậu đang khiêu khích sao? Hai người luôn giương cung bạt kiếm trên sân bóng, đã hiểu rõ tâm ý của bản thân, trước khi bị cô ấy cự tuyệt, tôi sẽ không bỏ cuộc. Ánh mắt kiên định cùng Atobe đối diện nhau, địch ý tràn ngập trong không khí.

Nên thổ lộ với cô ấy như thế nào đây, tôi nhẹ thở dài một hơi, khiến đội hữu nhìn chăm chú. Hờ hững nhìn bọn họ, tập trung lên, tâm tình làm sao có thể bất định thế này được, cảm xúc riêng tư này chỉ có thể để chính tôi hiểu rõ. Đi đến đạo quán của ông nội, ngoài ý muốn gặp cô ấy, lần này tôi không do dự như lúc trước, không chần chờ như lúc trước. Kiên định nhìn cô ấy, lẳng lặng ở trong hành lang gặp khúc thường thức đáng về cô ấy phản chấn: trước khi cậu xác định tâm ý, xin hãy cho tớ yên lặng bảo vệ cậu.

Fuji vẫn xấu xa như vậy, nhắc tới sự xấu hổ ngày đó. Tôi có chút bất mãn nhìn cậu ta, tản mát ra khí lạnh. Tên này dám dẫn dụ Nakamura mời tôi hẹn hò, tôi kinh ngạc nhìn cô ấy: kết quả này là bị bắt đắc dĩ, hay là cậu cũng muốn thế? Cảm giác được thành ý của cô ấy, tôi nhàn nhạt đồng ý, kỳ thực trong lòng tràn đầy vui sướng.

Một người chậm rãi đi lên đường về nhà, còn đang đoán tâm ý của cô ấy. Về đến nhà, kinh ngạc lại gặp cô ấy, cô ấy lẳng lặng nhìn tôi, tôi chìm đắm trong đôi mắt xanh của cô ấy, căn phòng yên tĩnh. Mẹ chế nhạo khiến tôi và cô ấy thoáng xấu hổ, ngồi cùng cô ấy ở trong phòng khách, nghe tới cô ấy

cảm ơn, tôi lại nắm chặt nắm tay, vì ngày hôm qua ngăn cản Atobe nhanh hơn mà cảm giận. Không thể dễ dàng tha thứ cô ấy bị những kẻ khác đụng chạm, cứ nghĩ đến một màn ấy, ghen tị lập tức cắn lòng tôi.

Mang theo cô ấy đi đến đỉnh viện tôi thích nhất, nhìn cô ấy khoái trá nghịch nước, sự dịu dàng trong lòng hơi gọn sóng. Ánh mắt lưu lại ở cô gái làm tôi tâm động, cũng là thứ đẹp nhất mà tôi đang chứng kiến giờ phút này. Cô ấy đột nhiên quay lại, nhìn nhau không nói, tình cảm lan tràn, sông băng trong lòng tôi hòa vào suối nước róc rách, chảy xuống trái tim, tưới lên nụ hoa kia.

Từ lúc nhìn thấy quyển《 Tam Quốc 》, toàn thân cô ấy bao phủ đau thương, lâm vào trí nhớ mờ mịt. Rất muốn vươn tay vuốt lên hai lông mày của cô ấy đang nhíu chặt, lại sợ đường đột. Cô bé này không hợp ai oán cảm xuân hoài thu, tôi hi vọng cô ấy có thể vĩnh viễn vui vẻ, cho dù, cho dù không ở bên tôi. Nghĩ đến đây, trong lòng hơi đau, xem ra tôi vẫn là một người có lòng tham, không thể tiêu sái bỏ cuộc. Nói tới Tào Tháo, đau thương vừa rồi biến mất, hơi nhướn mày, cảm xúc dâng lên: “Tezuka-kun, cùng nhau chế bá cả nước đi!” Tôi tán thưởng và khoái trá, tính tình như vậy, cô gái như vậy, tôi không muốn bỏ lỡ, cũng quyết không bỏ cuộc.

Tuy rằng hơi cảm giác được tình ý của cô ấy, nhưng vẫn không thể nói rõ khiến người xưa nay luôn trầm ổn như tôi cũng không khỏi khản trương. Hôm hẹn hò, nhìn thấy cô ấy ở cửa phòng học hỏi thăm, tôi mới yên tâm. Nakamura Kimiko, hôm nay tớ nhất định phải cho cậu hiểu tâm ý của tớ.

Có chút kinh ngạc khi thấy cô ấy lựa chọn trò chơi nguy hiểm cao, lấy mắt kính ra, trong móng lung, cô ấy nhoẻn miệng cười, khiến lòng tôi run rẩy, rất muốn vĩnh viễn có được sự tốt đẹp này. Khi tàu chậm rãi đưa chúng tôi lên đỉnh, nhìn cảnh đẹp rộng rãi trước mặt, tôi hơi hít một hơi, vừa định mở miệng, lại nghe thấy giọng nói tươi ngọt của cô ấy vang lên: “Tezuka-kun, tớ thích...” Ngừng thở, không thể tin vào tai mình, cô ấy cực kỳ nghiêm túc nhìn tôi, tôi kinh ngạc vui mừng nhìn cô ấy vào tận đáy lòng. Còn chưa kịp ghi khắc, tàu đột nhiên khởi động nhanh. Tôi vẫn còn đắm chìm trong vui mừng như điên, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cô ấy kinh ngạc hét to. Quay đầu thấy cô ấy hoảng sợ mà lại bất mãn, gắt gao nhìn chăm chú, đáy lòng tràn đầy bóng dáng của cô ấy. Trọng lực tăng, tốc độ và quán tính hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình tôi, từ đầu đến cuối, cả trái tim hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm và hưng phấn.

Nhẹ nhàng ôm cô ấy vào trong ngực, tâm tình không vướng bận giống ban đêm Kyoto hồi trước, tơ tình kéo trong lòng rất rõ ràng. Trong lòng như xuân tuyết sơ dung, như xuân âm thủy đã, cực kỳ hạnh phúc, say mê. Cô ấy hơi do dự, có chút ưỡ oải, rõ ràng hẳn là từ tôi mở miệng nói ra, lại khiến cô ấy làm, nhưng lại gặp phải cảnh quần bách như vậy. Làm sao có thể làm cậu thất vọng chứ, cô gái của tôi. Lúc này, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu nói: “Chúng ta kết giao đi, Nakamura.” Tớ thích cậu, xin hãy ở bên tớ, trịnh trọng nhìn cô ấy, truyền lại tâm ý không thay đổi của mình.

Cô ấy không còn xấu hổ nữa, khoe môi nhấc lên, thần thái bay lên, vui sướng vạn phần đồng ý. Giờ phút này, hai người hạnh phúc nồng đậm hóa thành một ly rượu ngon, khiến nhau say mê. Tồi quỳ một gối xuống, yêu chiều giúp cô ấy mặc giày vào. Cô ấy kinh ngạc vui mừng nhìn tôi, đôi mắt màu xanh hóa thành một vùng nước xuân gắt gao vây quanh tôi. Kimiko thổ lộ, giống một trận gió xuân mang đi sự ưu phiền của tôi, sau này xin tặng cho cậu sự chờ đợi dịu dàng nhất; Kimiko gặt đầu một cái, khiến tôi yên lặng hứa hẹn, vĩnh viễn không buông tay ra.

Cùng cô ấy nắm hai tay, nụ hoa đáy lòng run rẩy nở rộ trong gió xuân này, thì ra đó là đóa hoa tình yêu.

Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thả thả quay về.*

*(Đây là một câu thơ, tên gốc là Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ – Ngô Việt Vương và Vương phi tình cảm mặn nồng, có lần Vương Phi về nhà mẹ thăm họ hàng, lâu quá không về, Ngô Việt Vương viết thư nói “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, viết là “từ từ” nhưng ý là ở chữ “về”, tuy rằng là “từ từ” nhưng lại dịu dàng hỏi thúc Vương phi trở về bên ông, diễn tả nỗi nhớ nhung của chồng đối với vợ. Nghe nói Vương phi nhận được thư, nước mắt tuôn chảy, lập tức trở về Hàng Châu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Như* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Vũ khí bí mật X Cách Đấu kỹ

Đứng ở bên sân, lẳng lặng xem mấy trận đấu khác. Nữ hồ ly Urukawa kia vẫn hoạt bát như vậy, dáng vẻ bé bỏng đáng yêu ở trong sân kiếm đạo phá lệ đặc biệt. Khéo léo dùng ưu thế của bản thân, áp dụng cận chiến, nhanh chóng ra chiêu, như chim hoàng oanh liệng ra u cốc, như bướm đón gió bay.

Lại nhìn sang phía khác, Izumo Kaguya thân nhiên, bước chân vẫn nhẹ nhàng, hơi thở trầm ổn. Như đang đùa giỡn đối thủ, như là đều nắm hết thầy trong tay. Nhân nhả giống như đóa mây trắng trên trời, tùy ý mây cuốn mây bay, thể kiếm biến hóa vô cùng. Mây bay tự đến tự đi, ý này ai có thể truyền lại? Hiển nhiên đối thủ của cậu ấy không thể hiểu được, một trận thắng không giết gần không cuồng vui. cậu ấy lấy xuống đồ bảo vệ, không có gia nhập chúc mừng đội ngũ, mà là đi thẳng đến trước mặt tôi. Con người đen chói mắt chớp động ánh sáng thị huyết: “Trận chung kết, tôi chờ cậu.”

Nhiều mây, nhếch môi giắc, chân mày cong cong: “Được.” ý của mây trắng, từ tôi truyền bằng lời nói. Hai người gặp thoáng qua, ánh lửa bén lên trong không khí.

“Nakamura, Izumo Kaguya nói với em cái gì thế?” Một bàn tay mang sức mạnh quái vật đập mạnh lên vai, vai tôi tỏ vẻ bất mãn. Đột nhiên bụng có một tia khác thường, hai tay ôm bụng ngồi xuống.

“Nakamura!” Chị Kikuri hoảng loạn kêu to, khiến mọi người kinh hô.

Chị ấy ồn ào khiến bụng tôi càng không thoải mái, tại sao có thể như vậy? Rõ ràng đã ăn hai bát, ngồi tại chỗ xấu hổ vẽ vòng vòng, đầy người oán niệm.

“Nakamura, em không thoải mái chỗ nào?” Đội trưởng cúi người, lo lắng hỏi.

Tôi gãi gãi đầu, chậm rãi ngẩng đầu, thấy nhiều gương mặt lo lắng. Ánh mắt liếc về phía khán đài, Kunimitsu đã đứng dậy, câu lạc bộ Fan xa hoa của tôi cũng cực kỳ lo âu. Thật ngượng quá, tôi mỉm cười với bọn họ, ý bảo không bị sao cả.

“Nói mau, có phải vết thương cũ phát tác không?” Chị Kikuri một tay kéo lấy tôi, lật cổ tay trái của tôi lên, vội vàng hỏi.

“Cái đó, em nói ra, chị không được tức giận đấy nhé.” Cẩn thận nhìn chị ấy, dự phòng trước.

“Nói mau! Em muốn bọn chị vội chết à!” Một tiếng bạo rống, lại chứa đầy quan tâm.

“Em đói bụng...” tiếng nói như muỗi ong ong, cúi đầu.

“Cái gì?” Giọng chị Kikuri bắt đầu run run, khóe mắt thoáng thấy chị ấy đã nắm tay lại, tôi vụng trộm tới gần đội trưởng.

“Giữa trưa em đi vào trong đó làm cái gì? Há!” Chị Kikuri tung kỹ năng tát sát, gió xoáy vô địch quạt ngang trời xuất thế, tôi ôm đầu trốn phía sau mỹ nhân Ohtori, vội vàng cãi lại: “Giữa trưa em ăn những hai bát, hai bát đấy! Em cũng không biết em lại đói như thế, đừng đánh!” Vừa lấy tay khoa tay múa chân, vừa túm chặt áo đội trưởng, gửi tín hiệu SOS cho chị ấy.

“Đồ ngu ngốc! Em muốn hù chết người khác sao?” Chị Kikuri nghiêng răng nghiêng lợi, vì lo gây ồn ào quá nên chỉ có thể rầu rĩ gầm nhẹ.

Bụng sôi lên, đau đớn co rút chặt khiến tôi vô lực hừ hừ: “Không được rồi, đói nên đau bụng. Cho em ăn no rồi hăng giáo huấn đi, em chết cũng muốn làm ma no...”

“Được rồi, Kikuri.” Đội trưởng ngăn lại, sau đó nhìn về phía Terauchi, “Phiên em mua chút đồ ăn về.”

Cứ thế, bốn cô nương vừa cắn bánh mì, vừa ở đây cổ vũ cho đội hữu. Đối thủ vòng bán kết là hạt giống của một khu khác – khu B —— trung học Sapporo Hokusaikan của Hokkaido, làm một đội mạnh gạo cội, các bạn ấy đã liên tục ba năm tiến vào tứ cường cả nước. Thực lực của mỗi người, giống như thùng gỗ vậy, mỗi một tấm ván gỗ đều dài ngắn giống nhau, có thể hữu hiệu ngăn nước đầy tràn ra. Uống một ngụm đồ uống, lấy tư liệu mà Tanaka-senpai ghi lại: Tam Tịch Miyamoto Aiko, học sinh năm ba, đứng thứ ba phần thi cá nhân Hokkaido; Nhị Tịch Sugimoto Kiyomi, học sinh năm ba, đứng thứ hai phần thi cá nhân địa khu. Thực lực cá nhân thật là lợi hại, xem ra Nhất Tịch nhất định là quán quân địa khu. Lật sang một tờ, cần một ngụm bánh mì. Nhất Tịch Takekago Setsuko, học sinh năm hai. Hm? Không có? Lại lật vài tờ, thật sự không có.

“Kourai, làm tuyệt vời lắm!” Shibuya-senpai đưa đồ uống cho Tanaka-senpai vừa hoàn thắng trở về.

“Senpai, sao không có tư liệu Nhất Tịch của đối phương thế?” Tôi kéo áo Tanaka Kourai, lại cần một ngụm bánh mì.

“À, Takekago đó cũng giống em, năm nay mới vào giới kiếm đạo trung học, thậm chí chưa bao giờ tham gia giải đấu nào, lần này liên tục tiếp được quyết định làm Nhất Tịch.” Senpai nhìn khu nghỉ ngơi của đối phương, “Mấy trận trước cũng không thấy tham dự, xem ra là vũ khí bí mật.”

Vũ khí bí mật? Uống xong một ngụm nước. “Đúng rồi, chị có hỏi thăm qua, Takekago Setsuko là người thừa kế của thuật cách đấu phái Áo Nguyên Lưu ở Hokkaido.” Tanaka bổ sung câu này khiến tôi bị nghẹn nước miếng: “Khụ khụ, Áck!” Hung hăng nấc một cái, vừa che miệng, vừa ai thán trong lòng: sao hôm nay nốc thế, vừa đụng phải một tên muốn đồng quy vu tận, giờ lại thêm một tên muốn liều mạng.

“Trận đấu Tam Tịch kết thúc, điểm số 1-1, Hokusaikan vs Hyoutei, tổng điểm số 4-5.”

“A, vẫn không ổn lắm.” Chị Kikuri cời mũ bảo vệ xuống, nhìn bản thiên tài đang nấc đến mức mất hình tượng.

“Vâng, Áck! Tam Tịch của họ thật mạnh ~ Áck ~ mà.” Nội tạng và bụng bốc lên từng đợt khí, bốn cô nương thật xui xẻo. Bất đắc dĩ nhìn về phía xa xa, nhìn vào mắt Kunimitsu. Vui vẻ vẫy vẫy tay với cậu ấy, đột nhiên lại nấc một cái, vội vàng che miệng lại, ngượng ngùng nhìn cậu ấy. Kunimitsu khẽ nhắc khóe miệng, nghiêng ngả nhìn vào tôi chăm chú. Sắc mặt tôi ửng đỏ, bấu bấu miệng.

Đột nhiên lưng bị đâm mạnh một cái, cả kinh, mở to hai mắt, cảm giận quay đầu: “Chị Kikuri, sao chị lại đột nhiên đánh em? Dọa người ta, hù chết người ta, chị có hiểu hay không!”

“Kìa, chẳng là hết nấc rồi sao?” Chị ấy thờ ơ nhìn tôi, nhún vai với Tanaka-senpai. Ủa? Hình như không nấc nữa! Chỉ vào yết hầu mình, kinh ngạc vui mừng nhìn về phía mọi người: “Em khỏe lại rồi!”

“Trận đấu Nhị Tịch kết thúc, điểm số 1-2, Hokusaikan vs Hyoutei, tổng điểm số 4-6, học viện Hyoutei tạm thời dẫn đầu.”

Lấy mũ bảo vệ, cầm thanh kiếm Senbonzakura, thoải mái lên sân khấu. Khoảnh khắc đi qua đội trưởng, tôi nghe thấy giọng nói như băng tuyết: “Đừng khinh địch.” “Vâng.” Trịnh trọng gập đầu, nắm chặt kiếm.

Đối phương quả thật là xuất thân kỹ thuật cách đấu, tuy rằng phòng thủ không giỏi, nhưng mà vùng kiếm lại rất ngoan tuyệt. Tấn công hoa cả mắt để thay thế phòng thủ, tư thế như liễu mạng. Tránh đi mũi nhọn, cũng không đột ngột xuất kích. Takekago liên tục đánh nhanh như tia chớp, lưu lại một chuỗi tiếng đánh vang lên thanh kiếm Senbonzakura của tôi, cậu ta công kích giành được nhiều tiếng kinh hô mọi nơi.

Không kinh, không sợ hãi, lạnh nhạt nhìn thế công của cậu ta. Kiếm đạo là đạo, tự nhiên có tâm pháp cùng tài nghệ độc hữu của nó. Nhận rõ tình thế, hiểu rõ toàn cục, bắt được nhịp của đối thủ, sau đó thực thi “Kiếm chi giẫm đạp”. Mãnh hổ cũng có lúc suy! Chính là nơi này, hai mắt nhú lại, phi thẳng lên. Hơi nghiêng người tránh một kích vòng cung của cậu ta, khuỷu tay trái nâng lên, kiếm trúc hơi đặt ngang người, một kích đánh lên nhẹ nhàng, thanh kiếm Senbonzakura không tiếng động chỉ vào cổ cậu ta.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giờ chờ.

Lấy nước dập tắt lửa, ngon xoi dễ làm, không mong mạnh mẽ, chỉ mong thắng trong chớp nhoáng! Kiếm đạo không phải là đòn sức mạnh lại, đấu kinh ngoan lệ, dĩ kỹ bác chi, dĩ mưu định chi. Thu hồi thanh kiếm Senbonzakura, lại đứng vững. Lạnh lùng nhìn người trước mặt, lên đây đi, sử dụng phương thức của kiếm đạo để quyết thắng bại.

Takekago vẫn không lĩnh hội ý tốt của tôi, cậu ta lập tức nghiêng đầu, dưới chân phát lực, vọt tới bên cạnh tôi. “HA!” Mạnh mẽ tung một cú trảm gió xoáy, tôi giờ thanh kiếm Senbonzakura lên hơi cổ hết sức đỡ đòn. “A!” cậu ta gầm rú, muốn đơn thuần đòn sức thôi sao. Đúng là ngây thơ! Đột nhiên đè nặng thanh kiếm Senbonzakura xuống, vọt sang bên trái. Cậu ta mất thăng bằng mắt thấy sẽ vồ xuống, đột nhiên nhảy lùi lại rồi nhảy lên, thân hình đứng vững. Không đợi cậu ta đứng vững, tôi trườn hai mắt, nắm chặt thanh kiếm Senbonzakura xông lên. Cậu ta vô ý lộ sơ hở ở giữa, tôi tung một kích như hải yến lao xuống thẳng tới gần trong lòng cậu ta. Cảm giác được phía sau có bóng kiếm bay qua, xoay cổ tay, vòng thanh kiếm Senbonzakura ra phía sau đỡ đòn đánh lên của cậu ta. Trong kiếm đạo, đánh người ta từ sau đầu là phạm quy, cậu thật đúng không có tư cách bàn kiếm đạo! Hơi dựa vào cậu ta, cấp tốc xoay người, đánh gần người từ dưới lên, trúng huyết tê trên cổ tay cậu ta, kiếm trúc của cậu ta rơi xuống.

“Đội đỏ, một điểm!” khán giả không còn đắm chìm trong làn công kích hung mãnh của cậu ta nữa, ào ào than nhẹ, tiếng vỗ tay thưa thưa vang lên.

Nếu cậu đã không thể hiểu được nghĩa của kiếm đạo, vậy thì tôi sẽ dùng cách đánh mà cậu am hiểu để đánh cho cậu tỉnh lại! Bỏ tư thế phòng thủ, dùng bộ pháp của Tân Âm Lưu cấp tốc vọt tới gần cậu ta. Chủ động tung một kích đột ngột, ngang kiếm đánh vào mặt cậu ta. Takekago hung mãnh hiềm hiềm ngăn trở, hơn nữa nháy mắt tăng lực muốn vồ đến. Không dễ dàng như vậy đâu, bước nhanh một cái, vọt sang bên trái cậu ta, một kích “Đường trúc”, chém thẳng từ trên xuống dưới, bổ về phía cổ tay trái cậu ta. Cậu ta hơi loạn choạng né được, không thể nhân nhượng! Không thể buông tha! Vươn dài tay chân, cơ thể như hạc đỏ, nhanh chóng xông lên, một kích “Nghịch áo cà sa”, chém từ vai bên phải cậu ta sang bên trái. Không đợi ánh sáng lưỡi đao biến mất, nhanh chóng cúi người từ trái sang phải, như chim nhận đuổi theo mây, bổ ngang về phía bụng cậu ta, đánh trúng!

Hình như trọng tài sững sốt, không thấy giờ chờ. Tôi tiếp tục mạnh mẽ truy đánh, thoáng chốc đao quang kiếm ảnh, khí kiếm như lửa, tiếng như sấm sét. Cắt trái, cắt phải, chém thẳng “Ngược gió”, cảm giác được dòng khí bên cạnh bắt đầu khởi động, cảm giác được kiếm khí của đối phương hồng mất, trong lòng dâng lên hưng phấn nồng đậm. Nghiêng người, xoay tròn, tùy ý chém, thanh kiếm Senbonzakura rầm rầm đánh vang, tôi như múa đơn nhẹ nhàng. Áo ảnh hỗn loạn, mình ta tỉnh ngộ.

“HA!” một kích chém giữa trời cuối cùng, đánh rớt mũ bảo vệ của cậu ta. Rõ ràng nhìn thấy Takekago đang trợn mắt há hốc mồm, biểu cảm khó có thể cùng ngôn ngữ diễn tả, chậm rãi thu kiếm, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía trọng tài.

“Đội đỏ... Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài như vừa mới tỉnh lại, hoảng loạn phán định.

“Có thấy không?” “Không thấy rõ, chỉ thấy được bóng dáng thôi!” “Trời ạ!” khu nghỉ ngơi của đối thủ liên tục kinh ngạc hô to. Trên khán đài, không ít người xem đã đứng thẳng dậy, vươn dài đầu nhìn vào trong sân, ánh mắt kinh dị.

“Quá tuyệt vời!” Tiếng vỗ tay như kinh đào phách ngạn, ầm vang khiến cả sân vận động như rung chuyển.

“Trận đầu của vòng bán kết, học viện Hyoutei của Tokyo lấy 9-4 chiến thắng trung học Sapporo Hokusaikan của Hokkaido, tiến thẳng vào trận chung kết!” tiếng của trọng tài bị bao phủ trong trận vỗ tay rào rạt và tiếng ủng hộ.

Tôi còi mũ bảo vệ xuống, lắc lắc mái tóc dài sau đầu, cầm chặt thanh kiếm Senbonzakura, nhìn về phía Izumo Kaguya, môi không tiếng động mở ra: tôi chờ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Lắng nghe gió, nước X Người gỗ ngắm hoa điều

Tojikachan: Nốt chương này là xong đấu kiếm đạo rồi, phù, edit mấy chương này đến khổ T^T

Ngồi xếp bằng ở góc phòng nghỉ, để ánh chiều tà im lặng xuống núi, nhắm mắt lại, tĩnh tâm. Kiếp trước không cho tôi thiên phú hơn người, lại dạy tôi lòng

“Nhàn khán đình tiền hoa khai hoa lạc, tọa khán thiên thượng vân quyền vân thụ”*. Luyện tập kiếm đạo, hàng đêm tĩnh ngộ, đem lòng ấy hóa thành vô trụ chi tâm. Ngồi ngay ngắn tạo thành chữ thập, chuyên tâm quan tưởng, ngón, tâm, tam nghiệp hợp nhất, tu tâm thanh tịnh bất loạn.

*(Nhàn nhả ngắm hoa nở hoa rơi trước nhà, ngồi ngắm mây đến mây đi trên trời)

Cho dù tư tưởng sinh động, tâm cũng không dao động. Tựa như trăng trong nước, cho dù ngàn sóng tuyệt cuộn, vạn sóng vỗ bờ, cũng sẽ không có gì theo làn sóng mà đi, bởi vì bóng ánh tùy theo thân mình mà động, thân luật ảnh định.

“Nakamura, ăn cơm chiều!” Chị Kikuri đi đến bên cạnh tôi. Mắt tôi vẫn chưa mở, sắc mặt như nước, nhàn nhạt nói: “Em không ăn.”

“Hả? Chẳng phải em sợ nhất là đói sao?”

“Em không đói bụng.” Rồi yên lặng, phảng phất như đặt mình trong hư vô, lẳng lặng không có một hơi thở.

Lại bước vào sân, khán giả vẫn bật ra trận vỗ tay như sóng to ngập trời, vẫn toát ra tràn đầy tràn đầy tràn đầy chờ mong. Nhàn nhạt nhìn về phía khán đài, thầy và ông nội Tezuka ngồi ở dãy ghế khách quý, ánh mắt họ sáng ngời, tôi yên lặng cúi chào. Kunimitsu vẫn bình tĩnh như vậy, trong mắt là kiên định là cổ vũ, tỏ sẽ không để cậu và mọi người thất vọng. Hôm nay, tớ sẽ bày ra ý nghĩa sâu sa của kiếm đạo của Nakamura Kimiko.

Trọng tài tuyên bố quy tắc trận đấu, tôi và Izumo rút cục gặp nhau ở trận chung kết trung. Bốn mắt giao nhau, sấm sét dữ dội, cậu ta là một đóa mây lẻ loi, tôi là một bóng dáng của tâm.

Cuộc chiến Ngũ Tịch có vẻ thảm thiết, Matsunaga Keiko của trung học Fukuoka Ichitaka không hổ là tân nhân giỏi nhất của đảo Kyushu, cú chém sắc bén, lực lượng hơn người hoàn toàn ngăn chặn Chiyo. Nhưng Ngũ Tịch của chúng tôi cũng không thân phục cậu ta, hai tay dù run nhưng vẫn nghịch lưu mà tấn công. Thân là yếu liễu đào tơ, tâm lại giống như tảng đá. Lần đầu tiên nghe thấy Chiyo vốn vẫn nhọc lại thét lên, “HA! HA!” lọt vào tai, từng chữ như va mạnh vào lòng.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giờ cò, “Trận đấu Ngũ Tịch kết thúc, Matsunaga lấy 2-1 thắng trận, trung học Fukuoka Ichitaka tạm thời dẫn đầu.” Mọi khán giả đều ngưỡng mộ hai vị tuyển thủ, Matsunaga Keiko mệt mỏi ngồi phịch ở bên cạnh Terauchi, vươn tay phải túm chị ấy lên. Hai người ý ôi nhau, chậm rãi thở.

Chị Tanaka Kourai là một tuyển thủ rất đặc biệt trong đội, nhìn qua thì không có chỗ nào đặc biệt, vừa không phải là loại hình kỹ thuật, cũng không phải loại hình sức mạnh, lại càng không phải là loại hình toàn diện. Chị ấy là nhân vật thường thường bị đối thủ xem nhẹ, nhưng mà hôm nay chị Tanaka đã thể hiện ra sự độc đáo của bản thân, đó là nghị lực. Đối thủ của chị ấy – Imamura Kotomi – cũng là học sinh năm thứ hai, là Tứ Tịch giỏi nhất địa khu đảo Kyushu, am hiểu đánh móc và đánh bất ngờ. Tanaka-senpai thoát nhìn hơi chật vật, nhưng dù sức mạnh thân thể chênh lệch như thế nào, phần eo yếu ớt như thế nào, chị ấy đều có thể hiểm hiểm đỡ được. Thà rằng khom lưng, cũng không nguyện khuất phục. Một loại tâm tính nhỏ bé, cũng là một loại tâm tính rất giỏi.

“Hai bên hòa 0-0, tổng điểm số 2-1, trung học Fukuoka Ichitaka dẫn đầu.”

“Senpai.” Tôi đứng ở trước mặt chị ấy, cúi người rất sâu, cúi người rất sâu, “Em rất bội phục chị.” Thành khẩn nhìn vào mắt chị ấy, chị ấy suy yếu nói: “Nakamura, em hãy nỗ lực lên!”

“Hyoutei chúng ta không phải là anh hùng bi tình!” đôi mắt chị Kikuri tràn đầy hào hùng, “Ta lên!” một cô gái như lửa, ánh mắt như đốt mọi người sáng lên, chói mắt làm người ta không dám nhìn gần.

Trên sân đánh nhau kịch liệt, đai lưng màu đỏ của chị Kikuri theo gió lay động, bóng dáng màu đen nhiệt tình như lửa xả thân phóng về phía đối phương. Đối thủ Mikami Isago cũng không vội vàng xao động, vững vàng đỡ đòn. Bước chân phải lên một cái, đảo khách thành chủ, ba kích liên tục, “HA!”

“Đội trắng, một điểm!” phản kích như vậy liệu có bao phủ được kích tình của chị Kikuri hay không?

Chị Kikuri chỉ yên lặng trở lại tư thế cũ. Không mạo muội cướp tấn công, chỉ vẫn duy trì xa ba bước. Thời gian dần dần trôi qua, khiến đội hữu dưới sân không khỏi nóng vội. Ngay tại khắc tinh thần mọi người lơ lửng, chị Kikuri công kích. Một đòn tấn công ngược loại hình sức mạnh, thân chị ấy như yến, mờ mịt nhẹ nhàng. Một cú chém nghiêng, một cú gập người, một cú “Ngược gió” từ dưới lên. Sau đó xoay người, tiếng gầm rú thanh thúy, một cú chém vòng, “HA!” Giống như cây phù dung, lại rộ như mẫu đơn, nhưng lại mang theo làn gió mát say lòng người.

“Đội đỏ, một điểm!” Khắp nơi vỗ tay ầm ầm, không ngừng kinh thán. Khóe mắt lại thoáng nhìn, thiếu niên tóc đen kiên nghị hơi đứng lên, mắt đầy khiếp sợ.

Trong năm người chủ lực, người khát vọng quán quân này nhất đó là đội trưởng. Ba năm trung học, cuối cùng cũng bước vào giải đấu cả nước, chị ấy cố chấp và kiên cường như thế, làm sao có thể e ngại người đứng thứ tư phần thi thứ tư cá nhân cả nước năm trước? Chỉ thấy mỹ nhân tóc ngân bạc ấy nhàn nhạt liếc ra bên ngoài sân, cùng Yamato tiên bối đeo kính đen nhìn vào mắt nhau, trong mắt tràn đầy kiên định. Hai người ấy, một người là thắng tư ôn nhuận tự tại, một người là thắng hai lãnh diễm lãnh lạnh, hợp vào lại trở thành thắng sáu nhu tình mật ý. Cuối xuân, trăng đêm, tơ tình kéo dài.

Aoyagi Chiharu, học sinh năm thứ ba. Nếu là không có Izumo, chị ta chính là chủ lực tuyệt đối của trung học Fukuoka Ichitaka. Một kiếm thủ nghiêm túc, thân thủ Ngũ Đoạn như giọt nước không rĩ. Ohtori-senpai vẫn quyết tuyệt sắc bén như vậy, thân thủ cứng cỏi, cấp tốc đánh giáp lá cà, như là mai lạnh đón gió nở rộ, mây mù xa hương, cao vút cô đơn diễm lệ. Mà Aoyagi Chiharu lại không phải là liễu yếu đào tơ, chị ta như là một đóa thu cúc, sơ sơ nhàn nhạt di chuyển, trắng trẻo lẳng lặng tấn công, chỉ chớp mắt, thân thể giống như gió thu đón đầu phản kích. Hàn mai với thu cúc, hai người đều mang theo kiên định quyết tuyệt, vì kiếp sống một năm trung học cuối cùng mà giao tranh.

“Trận đấu Nhị Tịch kết thúc, hai bên hòa 0-0, tổng điểm số 3-2, trung học Fukuoka Ichitaka dẫn đầu!”

Cũng không có ngôn ngữ, cầm thanh kiếm Senbonzakura đi lên sân. Cùng Izumo cúi chào nhau, chiến ý nổi lên bốn phía, trong ban đêm hơi lạnh, lưu lại hơi thở huyết tính khó có thể thổi tan.

“Trận đấu bắt đầu!”

Trong mắt không có kiếm trúc của cậu ta, yên lặng xuyên qua cậu ta, nhìn chăm chú vào mây bay. Cùng cao thủ như vậy đối chiến, muốn xuất ra lòng tin mạnh nhất, tìm hiểu Áo Nghĩa cuối cùng. Trong trận chiến, lấy tâm là trên hết, lấy thực thể là thứ hai, lấy kiếm là cuối cùng. Izumo truyền thừa từ thánh kiếm thủy tổ Miyamoto Musashi phái Nhị Thiên Nhất Lưu hồi Chiến quốc, trong sách võ nghệ, ông ấy chỉ ra trong trận chiến, đối mặt cường địch là phải làm được kiếm đạo hợp nhất, đúng là một phái quả giỏi.

Trong phút chốc, Izumo đã di chuyển nhanh đến gần tôi, giờ cao kiếm trúc tung một cú “Đường trúc”, như ảo ảnh xẹt qua. Cấp tốc tăng lực, vừa bỏ xuống. Tôi hơi nghiêng người, trong nháy mắt cậu ta cho rằng thành công, thanh kiếm Senbonzakura đã giã vào trước người. “Cú chém vô niệm vô tướng” thật khá, không hổ là tuyệt kỹ chế nhân tiên cơ. Xoay cổ tay, nghiêng người tiến lên, dính chặt vào người cậu ta, thanh kiếm Senbonzakura chặt chẽ theo sát kiếm trúc của cậu ta. Cậu ta cấp tốc di chuyển sang trái, tôi lập tức nghiêng sang phải. Công bằng, không rời không bỏ, gắt gao đi theo, từng bước ép sát. Đồng thời kéo dài tay chân, nghiêng đầu tới gần mũ bảo vệ của cậu ta, như có thể nghe thấy hô hấp của đối phương.

“‘Đạo hợp nhất’ của phái tôi!” Bên tai vang lên tiếng nói kinh ngạc của cậu ta.

Khẽ cười ra tiếng, cấp tốc thu hồi kiếm, nhảy tới cách đó không xa. Nghiêng đầu, trở lại tư thế cũ. Đúng vậy, chính là đạo hợp nhất theo như lời của Miyamoto Musashi, cậu dùng “Viên hầu thân” vọt tới gần, còn tôi áp dụng “Niêm đao pháp” cùng cậu tiến hành cận chiến, chọn dùng “So thân cao” kiên định không dời để tới gần cậu, ngăn chặn khí thế của cậu. Thế nào? Rất thú vị đúng không.

Cậu ta cũng không bị tôi chọc giận, mà là xoay tròn nghịch kim đồng hồ, bước chân nhẹ nhàng. Trên chiến trường, “Quan sát kỹ tâm tình” là trụ. Ngay cả khi địch nhân tung trăm loại tư thế, tôi cũng có trăm loại tư thế, nhưng mà tâm không thay đổi, “Quan sát kỹ tâm tình” có “Nhìn tâm”. Muốn vọt lên ánh trăng trong nước, mấu chốt là gỡ ra bản thể, đây là bí truyền binh pháp tông củ phái Yagyu.

Lên! Một loạt bước cấp tốc, cậu ta vọt đến gần tôi, cùng với tiếng hô quát, một kích chém ngang như tia chớp. Hai kiếm đánh nhau vang tiếng đình đình, đem thanh kiếm Senbonzakura dán lên giao điểm của hai thanh kiếm, xoay tròn sang phải một cái, đảo khách thành chủ, đè kiếm trúc của cậu ta xuống. Cấp tốc đâm nghiêng xuống, cậu ta vội vàng thu hồi kiếm cuồng quật đỡ. Không cho cậu ta cơ hội phản công, lập tức nghiêng đầu, áp dụng bước chân hình chữ “之”, động thân phóng đi. Một cú “Đường trúc” vuông góc, một kích “Áo cà sa trăm” từ trái sang phải, một kích “Nghịch áo cà sa” từ phải sang trái, lại tung một kích “Hữu cưu” từ phải sang trái, bốn đường quang ảnh ở không trung hình thành một hình chữ “米”. Kiếm khí của cậu ta bắt đầu hạ, tâm cậu ta chột hoảng loạn. Chính là lúc này, đột ngột di chuyển một cái, lấy nhả hứng nhân tình ‘gió nhẹ không làm lá động’, vọt đến bên cạnh cậu ta, thanh kiếm Senbonzakura nhẹ nhàng mà chĩa vào bụng bên phải cậu ta.

Khi kiếm trúc phòng thủ, tâm vẫn phải giữ thế tiến công. Đem tiến công chi tâm, che dấu dưới bề ngoài bình tĩnh. Giống như gió không tiếng động, chỉ khi va chạm vào vật thể mới có tiếng vang; tựa như nước cũng khó phát ra tiếng đình đình, chỉ có khi chảy qua dị vật mới có âm hình của riêng mình. Bề ngoài giữ vẻ lạnh lùng bình tĩnh, nội tâm lại nồng đậm ý muốn tấn công, đây là áo nghĩa “Nghe tiếng gió nước”.

“Đội đỏ, một điểm!” Bên trong sân sau một lúc lâu yên tĩnh, khán giả như đã đắm chìm.

Không đợi tiếng vỗ tay vang lên, Izumo đã tấn công. Đây mới là thực lực chân chính của cậu ta, quang ảnh di chuyển bốn phía. Nhị Dao Lưu công kích gần, như mộng như ảo. Giờ thanh kiếm Senbonzakura đỡ đòn đánh thẳng chính diện, nghiêng người ba mươi độ, đỡ cú đánh như dòng chảy của cậu ta. Lại là một kích chém thẳng “Áp chằm” bên trái, kiếm trúc nặng nề áp thanh kiếm Senbonzakura rung động “Nha nha”. Kỳ thực một loạt công kích này không phải là mục đích của cậu, chính là hướng dẫn, chính là ảo ảnh. Bản thể của cậu đâu? Tình tâm, như người gỗ vô tâm, yên lặng đứng. Lúc này vô tâm chẳng phải tất cả vô tâm, mà là “tâm bình thường” mà thôi. “Tâm bình thường là đạo nghĩa”, đó là cảnh giới cao nhất của kiếm đạo. Vô công vô niệm, đứng như người gỗ ngắm tranh hoa diêu, xuyên thấu qua bóng kiếm tăng tăng, kéo tơ bác kiến, tìm được “Nhịp” của cậu ta, đâm chúng “điểm mấu chốt” của cậu ta. Hình thể tùy theo cảnh mà di chuyển, tâm trực cảnh chuyển, vạn vật đều không có tướng mạo vốn có, nhìn núi mà không phải núi, nhìn nước mà không phải nước. Chính là nơi này, tôi đột ngột gấp eo xuống, hai tay lập tức cầm thanh kiếm Senbonzakura đâm về phía sau, kiếm trúc chỉ thẳng vào cổ họng Izumo. Lại nhìn thế kiếm của cậu ta, thì ra là chặn đánh, đánh cổ tay trái tôi.

Vẫn giữ động tác hạ eo, chờ đợi trọng tài phán định. Izumo rũ mũi kiếm xuống, ngây ngốc tại chỗ.

Sau một lúc lâu, khắp nơi không tiếng động, tôi chậm rãi thẳng người lên, nhìn về phía trọng tài. Lại nghe thấy tất cả mọi người đang lâm bầm “Không thể tin nổi!”

Trầm ngâm đi, trong buổi đêm mát mẻ này.

Chìm đắm trong đạo chỉ áo nghĩa.

“Đội đỏ, một điểm!” Trọng tài giờ mới phát ra được tiếng nói, tiếng chuông lập tức vang lên, trận đấu kết thúc.

Thoáng chốc, trận võ tay như sấm dậy, khắp nơi kinh hô, rất lâu không thể bình tĩnh.

“Trận chung kết kết thúc, học viện Hyoutei lấy 4-3 đạt được nữ quán quân kiếm đạo đoàn thể trung học lần thứ 24!!!” Khắp nơi đứng dậy, vỗ tay nổ vang.

Cả người đột nhiên bị nhóm người Hyoutei mừng rỡ như điên vồ ngã xuống đất, mũ bảo vệ bị còi xuống, ném lên không trung. Bên tai nghe đội hữu điên cuồng gào thét: “Chúng ta là quán quân! Chúng ta là quán quân!” Cả người bị đám đông trùng trùng điệp điệp không thể động đậy, trong cổ họng phát ra tiếng cười.

Nắm chặt kiếm trúc trong tay, trong lòng yên lặng lắm lắm: phân tán đi, thanh kiếm Senbonzakura. Phân tán đi, trong buổi đêm sáng diễm lệ

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Quán quân X Buổi đêm nỉ non thơm ngọt

Chậm rãi ngồi dậy khỏi đất, mái tóc đuôi ngựa sau đầu hoàn toàn tản ra, trang phục kiếm đạo trên người thấm nhiều giọt nước mắt, loang lổ giống như tương phi trúc*. Chị Kikuri cũng khóc, vờn tay phải về phía tôi. Được chị ấy túm lên một phen, thiếu nữ luôn như lửa lúc này lại giống như gió nhẹ, giống như liễu tình, hóa thành một vũng nước dựa lên vai tôi.

*(Tojikachan: vào thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trong lịch sử Trung Quốc, Nga Hoàng và Nữ Anh lo an táng cho chồng là vua Thuấn xong rồi 2 bà ngồi bên mộ khóc suốt 7 ngày 7 đêm, nơi nước mắt 2 bà chảy ra mọc nên một giống trúc được thiên hạ gọi là “tương phi trúc”)

Cảm giác trên cổ ẩm ướt, dịu dàng vỗ vỗ lưng chị ấy: “Chúng ta thắng.” Vừa dứt lời, chị ấy gắt gao ôm tôi, lên tiếng khóc lớn. Tiếng khóc run run hơi bén nhọn làm cả người tôi chấn động, cả lòng tôi chấn động. Bất giác, hai hàng lệ như suối bích, chảy xuống hai má.

Đột nhiên, sự lặng im bị một trận hô gọi ầm ỹ đánh vỡ: “Hyoutei! Hyoutei! Hyoutei! Hyoutei!” Ngẩng đầu, trong mông lung nhìn thấy vô số bóng người màu sắc rực rỡ nhòa đi, vờn mu bàn tay vội vàng gạt sương mù trong mắt. Khắp nơi, âm thanh ủng hộ đột nhiên thay đổi: “Nakamura! Nakamura! Nakamura! Nakamura!” Cùng với nhiều vỗ tay mạnh mẽ vang dội. Chị Kikuri chậm rãi lùi lại, dịu dàng cười cười với tôi, cũng theo nhịp vỗ tay lên.

Mặt mày cong cong, rung rung mỉm cười, nghiêng mặt về phía đông nam. Nhìn thấy các bạn cùng trường vui mừng vỗ tay, nhìn thấy Kunimitsu yên lặng đứng, cười nhẹ, yên lặng vỗ tay, khóe miệng của tôi kéo thành trăng lưỡi liềm. Lại nhìn khán đài phía nam, mẹ khóc không kìm chế được, bỏ nắm chặt nắm tay vung lên về phía tôi, chị tôi dựa vào trong lòng anh rể Kamechirou, hai tay ôm môi, đôi mắt lấp lánh nước mắt, như lệ hoa đài vũ. Ở hàng ghế đằng sau, ánh mắt Sanada như xuyên qua tôi thẳng tắp nhìn chị Kikuri, còn Yukimura dịu dàng yên lặng nhìn tôi, ánh mắt khắc sâu làm người ta khó quên.

Tôi vắn về tóc, sửa sang lại vạt áo. Cầm thanh kiếm Senbonzakura trong tay, lui ra sau hai bước, cấp tốc ngồi xổm xuống, đặt ngang kiếm trúc trước ngực, thoáng gật đầu. Thanh kiếm Senbonzakura vung lên không trung hình thành một đường ánh sáng trắng như gương, cấp tốc thu về bên hông trái của tôi. Chậm rãi đứng lên, đứng đối diện người thân và người yêu, hơi hơi khuyển người cúi chào. Sau đó xoay người đối diện dãy ghế khách quý, nhìn về phía hai vị tôn giả, sắc mặt nghiêm lại, dựng thẳng thanh kiếm Senbonzakura lên, mũi kiếm dán vào trán, cung kính cúi chào chín mươi độ: em cảm ơn thầy, em cũng cảm ơn ngài, phiên sĩ Tezuka.

Trở lại phòng nghỉ, đội trưởng sung đỏ mặt, giọng nói nghẹn ngào: “Ban giám hiệu đã chuẩn bị sẵn trang phục lĩnh thưởng cho chúng ta, bây giờ mọi người đi thay đi.”

Cởi trang phục thi đấu màu đen trên người, hơi gấp cánh tay lại, mặc áo màu trắng vào. Mặc váy in nhuộm màu đỏ, quần chặt đai lưng màu vàng, cho thanh kiếm Senbonzakura ở bên hông. Xoa tóc tự nhiên dài đến gần eo, dùng nơ màu bạc buộc ở đuôi tóc.

“Được rồi! Chúng ta lên!” Đội trưởng ra lệnh một tiếng, tôi và đội hữu mỉm cười, tự tin bước ra phòng nghỉ.

“Giải đấu kiếm đạo nữ trung học cả nước lần thứ 24, đoàn thể quán quân là ~” không kịp đội MC tuyên bố, trên khán đài phía đông đã truyền đến tiếng la đình tai nhức óc: “Hyoutei! Hyoutei!”

“Đoàn thể quán quân là học viện tư nhân Hyoutei của Tokyo!” Trận vỗ tay vang dội như thủy triều lên, tiếng vang tầng tầng như sắp vỡ đê, khí thế ngút trời. Năm học cuối cùng, Ohtori Zaki rốt cục cũng đi tới giải đấu cả nước, rốt cục đi lên bục lĩnh thưởng giải quán quân như hằng mơ ước.

Một chiếc cúp cổ màu đồng được chị ấy giờ mạnh lên, đôi mắt rung rung khó có thể che giấu tâm tình kích động: “Chúng ta là quán quân!” đội trưởng luôn trầm ổn bình tĩnh giờ lại xúc động rùng rùng to.

“HA!” Đội hữu cùng kêu lên hòa cùng, kiêu ngạo không kìm chế được. Dựa theo trình tự niên cấp, từng người lên bục nhận huy chương.

Tôi sờ sờ thanh kiếm Senbonzakura bên hông, khóe miệng khẽ nhấc, nghiêng đầu nhìn thấy cậu ấy đứng ở trong đám đông, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng mắt phượng mang ý cười. Nhẹ nhàng gật đầu với cậu ấy: Kunimitsu, tớ thắng rồi. Cậu ấy yên lặng gật đầu: ừ, làm tốt lắm. Nắm chặt nắm tay lên, yên lặng gật đầu: Kunimitsu cũng phải cố lên nhé, không được sơ suất! Dưới ánh đèn, khóe môi mỏng manh khẽ nhấc: ừ, cùng nhau đứng đầu cả nước.

“Cô bé? Đây cô bé?” Một giọng nói uy nghiêm lại hơi hứng thú vang lên bên tai, tôi thu lại tầm mắt giao nhau, kích động quay đầu. Đã thấy Boss Tezuka cười, hiền lành nhìn tôi.

“A, ha ha ha ha, em hưng phấn quá, rất hưng phấn.” Gãi gãi đầu, bắt đầu ngây ngô cười.

“Nakamura, trận chung kết làm tốt lắm.” thầy Sanada hiếm khi khen ngợi tôi, tôi kinh ngạc vui mừng nhìn thấy, bất giác thẳng người lên, không tức hầy hoa lệ xòe đuôi giờ khắc này đi! Cười to trong lòng~ing

“Nhưng mà.” Tôi chỉ biết lão nhân này không hòa ái dễ gần như vậy mà, thoáng chốc thu lại nụ cười, nghiêm túc nghe, “Tốc độ phản ứng của em vẫn chưa đủ, tuần sau đến Kanagawa tiến hành một luyện tập kiểm thật.” nani? Kiểm thật? Tôi không thể tin nhìn lão nhân, con mắt gần như sắp bật ra khỏi hốc mắt. Sẽ chết người! Sẽ chết người mất! Nháy mắt, không tức biến thành gà trọc lông, muốn uy phong cũng không uy phong nổi.

“Thất thân làm cái gì, còn không mau đi xuống.” Lão nhân nhanh tay lẹ mắt khoác một huy chương vàng lên cổ tôi, không kiên nhẫn thúc giục. Đúng là nhân tâm! Trong lòng căm giận, bước xuống khỏi bục lĩnh thưởng.

“Tiếp theo, tôi xin tuyên bố đội hình giỏi nhất giải đấu cả nước lần này!” Người chủ trì cao giọng khiến bốn phía ngừng la, mọi người yên lặng nghe.

“Ngũ Tịch giỏi nhất, trung học Fukuoka Ichitaka, Matsunaga Keiko, học sinh năm thứ nhất!” Là tân nhân cao trắng của đảo Kyushu, chậm rãi đi lên bục lĩnh thưởng, nhận lấy cúp trông giống mũ thi đấu, từng trận vỗ tay vang lên khắp nơi.

“Tứ Tịch giỏi nhất, trung học Fukuoka Ichitaka, Imamura Kotomi, học sinh năm thứ hai!” cúp của chị ấy là hình băng cổ tay trái.

“Tam Tịch giỏi nhất, học viện Hyoutei Tokyo, Suzuki Kikuri, học sinh năm thứ hai!” Chị ấy kiêu diễm như phù dung khẽ nhấc khóe miệng, ngẩng đầu mà đi, nhận lấy cúp hình áo thi đấu từ trong tay lão nhân Sanada, ngoái đầu nhìn lại cười như gió xuân. Nhìn nhìn lại lão nhân Sanada, thầy chỉ hơi hơi vỗ tay. Hừ hừ, nếu thầy biết chuyện chị ấy và Sanada từng ngã vào nhau trong phòng thay đồ, không biết sẽ vui mừng đến thế nào. Tôi híp mắt, cười xấu xa, vuốt cằm: nhất định phải tìm một cơ hội, lễ thượng văng lai, hồi báo cho chị Kikuri vì đã tặng cho tôi cú đánh ‘quạt gió xoáy’ vô địch!

“Nhị Tịch giỏi nhất, học viện Hyoutei Tokyo, Ohtori Zaki, học sinh năm thứ ba!” Mỹ nhân giống như hàn mai diễm lệ, dáng người là lướt như tuyết bay. Không kích động giống vừa rồi, chị ấy yên lặng nhận cúp như mũ thi đấu, đưa tình nhìn bên ngoài sân, thanh lãnh mát hờn. Mọi người như bị chị ấy động tình hấp dẫn trong nháy mắt, kinh thán vài tiếng, vỗ tay một trận.

“Nhất Tịch giỏi nhất.” người chủ trì chưa kịp tuyên bố, khắp nơi đã đứng dậy, trận vỗ tay nổ vang bao phủ lời nói của anh ta: “Học viện Hyoutei Tokyo, Nakamura Kimiko, học sinh năm thứ nhất!”

Bản thiên tài tiêu sái hất mái tóc dài, tư thế oai hùng hiên ngang lên bục, hơi hơi cúi đầu với người trao giải – Boss Tezuka, nhận lấy cúp hình kiếm màu vàng. Đang định bước xuống, lại nghe ông lão tóc trắng lúc nãy từng trao giải cho Ngũ Tịch nói: “Cô bé này, em có hứng thú chuyên tới môn hạ của thầy không ~” ngữ điệu bình dị gần gũi, lại có vẻ ca thán, cảm giác thật thoải mái. Kinh ngạc quay đầu, hơi nhú mi mày, nhìn ông ấy. Một lão nhân nhỏ gầy, mặt mày hiền lành, bước đi vững vàng, sáng sủa.

“Em ấy là môn hạ của tôi.” hai mắt lão nhân Sanada như mũi tên bắn xuyên tim, biểu cảm thật đáng sợ.

“Không sao đâu, thầy sẽ không để ý.” lão nhân kia nhẹ nhàng băng quơ lắc lắc tay, có vẻ rất rộng lượng. “Đến Thiên Nhiên Lý Tâm Lưu của thầy đi, em sẽ được phát triển rất nhiều đấy ~” môn phái của Okita Souji sao? “Nhâm sinh lang chi nha” à.

“Shiraishi Isao, ông có chừng có mực cho tôi!” lão nhân Sanada nổi giận, huyết Thái Dương bạo gân xanh.

Lão nhân Shiraishi hoàn toàn lờ đi, vẫn cười tủm tỉm nhìn tôi: “Hm ~ thế nào?”

Chút nhạc đệm trên bục hình như khiến khán giả rất hiếu kỳ, ánh mắt ào ào phóng đến. Tôi xấu hổ nghiêng đầu đi, khóe miệng hơi trầm xuống, bắt đầu đi nhìn Kunimitsu. Cậu ấy hơi mở to mắt nhìn tôi, tôi nhún vai, thờ dãi.

“Ha ha, thầy cũng có một đứa cháu rất tuần tú đấy.” ngữ khí của lão nhân Shiraishi rất giống tội phạm dụ dỗ trẻ em “Bề ngoài vừa cao lớn vừa đẹp trai, hơn nữa cũng biết đánh tennis.” Thầy đang dùng sắc đẹp để thu mua em? Tôi chờ người, cứng ngắc quay đi.

“Được rồi, Nakamura, em đi xuống đi.” ngữ khí của ông nội Tezuka thoáng chốc kết băng, đầy địch ý nhìn Shiraishi Isao.

“Vâng, cảm ơn ý tốt của ngài.” ở trước mặt hai đại BOSS Sanada cùng Tezuka, tôi nhất định phải tỏ lòng chân thành, nếu đắc tội hai người họ, thể xác và tinh thần của bốn cô nương đều phải chịu ngược đãi, “Kiếm đạo của em là sống, lòng em vĩnh viễn không thay đổi.” Cúi đầu chào, sau đầu hiện lên mồ hôi lạnh, vội vàng bước xuống bục.

Lễ trao giải kết thúc, lão nhân Shiraishi đi xuống, vòng qua phòng tuyến của hai đại BOSS, đi đến bên cạnh tôi: “Em thật sự không nghĩ thêm à?” Lúc này, ông ấy hiền lành mỉm cười ở trong mắt tôi đã hóa thành sắc mặt âm hiểm, đúng là tội phạm dụ dỗ cao tay!

Vừa định lễ phép cự tuyệt, đã nghe thấy giọng nói uyển chuyển của Atobe vang lên: “Để chúc mừng thắng lợi, bốn đại gia đưa tới bánh ngọt quán quân!” tùy ý vẫy tay một cái, một chiếc bánh ngọt bơ vĩ đại được chuyển vào giữa sân. Các bạn Hyoutei dùng mảnh chạy vào trong sân, xung quanh lập tức tràn đầy đám đông, lão nhân Shiraishi cũng biến mất trong dòng người.

“Bố, mẹ!” Tôi chen chúc đi ra sân, “Mọi người hãy đi về trước đi, phòng chừng còn phải náo nhiệt một hồi nữa đâu.”

“Kimiko-chan, bố cảm thấy tự hào vì con.” Bố dịu dàng sờ sờ đầu tôi, tôi nhắm mắt lại hưởng thụ bố vuốt ve, cong mắt lên, vui vẻ cười nhẹ.

“Anata, chúng ta hãy đi về trước đi, để cho người trẻ tuổi cuồng hoan!” Mắt mẹ sưng như hạch đào, xoa mặt tôi, ánh mắt dịu dàng.

“Buổi tối phải chú ý an toàn đấy nhé.” Chị tha thiết dặn dò, tôi nhìn theo bọn họ rời đi.

Lập tức nghiêng đầu, đã thấy bên trong sân đã bắt đầu đại chiến bánh ngọt, chị Kikuri điên cuồng phi ra vài cái bánh ngọt, ném trúng sườn mặt của đội trưởng. Mỹ nhân Ohtori bỏ đi về lạnh nhạt ngày thường, lấy đạo pháp của câu lạc bộ kiếm, cấp tốc di chuyển đến bên cạnh chị Kikuri, phi một đồng bạc vào mặt chị ấy. Tiểu mỹ nữ Terauchi khá nhu nhược, bị những người khác liệt vào danh sách tấn công đầu tiên, trên mặt, trên người, trên tóc tất cả đều là bơ đủ màu sắc.

Thôi chết! Không thể để bọn họ phát hiện, tôi dán người vào góc tường, mũi chân nhẹ nhàng di chuyển, trong lòng cầu nguyện: lờ tôi đi, lờ tôi đi, lờ tôi đi. Vươn dài cổ, ở trong biển người nhìn thấy Kunimitsu đang đứng ở cửa vào sân. Thấy Boss Tezuka đi đến bên cạnh cậu ấy nói gì đó, gương mặt của cậu ấy vốn nhu hòa đột nhiên cứng lại, lạnh lùng nhìn lão nhân Shiraiishi đang đấu võ mồm với lão nhân Sanada.

Tôi lén lút, yên lặng, mau mau, nhẹ nhàng mà di chuyển tới cửa, lờ kéo góc áo Kunimitsu: “Bọn mình đi nhanh đi, những người đó đều điên rồi.” Cậu ấy nhấp miệng, khẽ gật đầu, ánh mắt như tiết trời âm lại.

“Nakamura Kimiko!” Tôi theo bản năng quay đầu, chính giữa mặt bị dính một cái “Đạn lạc”. Kết quả là, vẫn không thể tránh thoát! Trong lỗ mũi, trong miệng tất cả đều là bánh ngọt thơm ngọt, tâm tình giống như thời khắc đoạt giải quán quân. Quyết bơ khỏi mặt, đã thấy một ánh sáng xẹt qua, tôi vội đẩy Kunimitsu ra, trên sườn mặt lại bị trúng một ‘pháo’.

Không chỉ công kích tôi, còn dám công kích cả Kunimitsu. Tốt lắm! Tốt lắm! Bỏ cô nương liều mạng! Xóc tay áo, lấy khí thế như hổ, nghiêng đầu lao vào chiến trường. Cầm hai khối bánh ngọt hồng nhạt lên, lấy thủ pháp nhị đao giao ảnh, đồng thời khai cung. Một kích chính diện, trúng sau đầu chị Kikuri; chiếc bánh còn lại tấn công tóc mai trái của Tanaka. Sau đó lập tức nghiêng người, tránh thoát mỹ nhân Ohtori đánh lên, nháy mắt nắm lên một đồng bạc, lập tức đứng thẳng ném về phía khuôn mặt của đội trưởng.

“Nakamura ở đó!” “Cuối cùng cũng ra rồi à?” “Ném cậu ấy đi!” Trong sân, tôi trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, thậm chí không tốt, cúi người xóc hành lý, ôm đầu chạy về phía Kunimitsu. Khóe mắt cậu ấy như mỉm cười, môi mỏng hé mở, một phen túm lấy tôi, chấn ở sau lưng. Ngay trong mưa bom bão đạn, tôi và cậu ấy dạt tay trốn đi.

Cả người chật vật, chạy như điên ra khỏi sân. Trăng mờ lung, chim mờ lung, tiếng lá sàn sạt nhẹ nhàng trong gió. Ánh trăng như nước lẳng lẳng trút xuống con đường nhỏ tối mờ yên tĩnh, ban đêm cuối xuân đầu hạ, vài con ve sầu non khẽ kêu trên ngọn cây. Trong tay là xúc cảm ấm áp, cậu ấy dừng lại, cúi đầu nhìn tôi. Cong cong khóe miệng, đuôi lông mày khẽ nhấc, đôi mắt dịu dàng, tay phải cầm một chiếc khăn tay kiểu nam. Chậm rãi nói tay tôi ra, tay trái nâng gương mặt dính đầy bánh của tôi, dịu dàng lau cho tôi: “Cũng may là không dính vào tóc.” Giọng nói lạnh lạnh chảy qua lòng, từng đợt gọn sóng nổi lên. Dập dờn, dập dờn đến lông mi, cong cong nheo lại mắt cười. Hạnh phúc nhẹ nhàng biến thành dạ khúc không tiếng động, lan tràn khắp bốn phía.

Tay cậu ấy dần dần dừng lại, ánh mắt đưa tình: “Xong rồi.” Đột nhiên mắt phượng dao động đến khóe miệng tôi, ánh mắt cậu ấy sáng lên: “Không, còn một chút nữa.” hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái dần dần tới gần, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt tuấn đạt của cậu ấy. Khóe miệng ả tình, đường cong duyên dáng, đúng là ”Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị”. Tấn thưởng, say mê, bị mê hoặc nhắm lại hai tròng mắt. Cảm giác được một cái đầu lưỡi ấm áp dịu dàng chạm vào khóe miệng tôi, không khỏi ni non ra tiếng. Cánh môi bị môi mỏng như nguồn suối nhẹ nhàng ngậm lấy, bên hông bị cánh tay mạnh mẽ khẽ ôm, tôi chậm rãi nói ra hai tay, hành lý rơi xuống đất. Cả lòng mềm mại dập dờn trong hơi thở của cậu ấy, linh hồn như khẽ than. Màng theo bơ thơm ngọt, đầu lưỡi linh hoạt ôn nhuận cẩn thận khẽ mở cánh môi của tôi, dịu dàng tách hai hàm răng tôi ra, hơi run rẩy tiến vào. Cảm thấy kinh hoàng, ngón tay hơi run, khăn trương mà lại khát vọng, sợ hãi mà lại trầm mê. Lưỡi cậu ấy phảng phất như cất giấu nước suối mát rượi, trong veo ngọt ngào quanh quẩn trong miệng tôi. Cả trái tim mềm mại giống như nghịch nước Hoán Sa, dập dờn trong sự lạnh lạnh của cậu ấy. Hai tay chậm rãi vịn eo cậu ấy, hơi xấu hổ vươn “Đỉnh hương”, run run chạm vào lưỡi cậu ấy. Cậu ấy cả kinh, hai tay càng thêm dùng sức ôm lấy eo tôi. Nước suối ào ạt biến thành nước suối uốn lượn, chảy vòng quanh “Đỉnh hương”. Mông mông lung lung, triển triển miên miên, sáu ngọc sinh hương, hoán sa lộng tình.

Đêm đó, mềm nhẹ giống hồ nước, mơ hồ giống sương khói, hai trái tim dưới ánh trăng sáng gắt gao gần bó.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Quà của Tezuka X Hai người bên nhau

“Hiện giờ xin báo một tin khẩn cấp: báo ‘Fukuyou’ đã đổ bộ lên Tokyo, mong mọi người chú ý đề phòng, đặc biệt những ai ra ngoài xin hãy tạm thời trú bão. Xin nhắc lại: báo ‘Fukuyou’ đã đổ bộ lên vịnh Tokyo, mong mọi người chú ý đề phòng, đặc biệt những ai ra ngoài xin hãy tạm thời trú bão...” Trong TV vang lên tiếng của người dẫn chương trình.

“Ôi trời, không biết bây giờ Anata đã tỉnh Aichi chưa?” Mẹ đứng sát cửa sổ, thì thào lắm lắm. Hôm nay bố đến đảo Honshu để tham gia hội nghị học

thuật, nhỏ rằng thì có cái gì phải thảo luận? Tôi nhủ mầy, dùng răng nanh trắng nõn cắn một ngụm bánh mì, chẳng phải chỉ là đề đầu lại, cầm cái kim, nắm giữ độ mạnh yếu, mau, chuẩn, ác thôi sao? (Tác giả Phi: quả nhiên là cha và con gái...)

“Kimiko-chan à, hôm nay con đi xem trận đấu à?” Mẹ im hơi lặng tiếng đi đến trước mặt tôi, giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai, lảng ba vì bộ của bà Chic vẫn làm người ta rung động như vậy!

“Vâng, con đã hẹn Kunimitsu rồi, con đang đợi cậu ấy tới đón con.” Tuy rằng không thể tham gia giải cá nhân, cũng phải đi cổ vũ cho các chị. Nhất là chị Kikuri, nếu tôi không đi, hôm thứ hai nhất định sẽ bị chị ấy lột da. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lạnh người, da gà nổi hết lên. Mà chị ấy và Sanada thật đúng là đẹp đôi. Một bên có cú đấm vô địch, một bên là bàn tay gió xoáy, hai người hợp lại, thiên hạ vô địch! Hm ~ lần sau ở trước mặt lão nhân Sanada phải nói bóng nói gió, cho thêm chút lửa nữa, bán đứng chị Kikuri. Oa ha ha ha ha ha! Thiên tài!

Đột nhiên, thủy tinh bị chấn rung lên, mạnh mẽ làm tôi bừng tỉnh khỏi tự đắc. Gió lên! Tôi ghé vào cửa sổ, thấy cây Basho trong vườn bị gió thổi tung lá lên tận trời, giống như một bóng người hoảng sợ thất thố. Cây bạch trà dưới tầng cây cúi đầu yếu ớt, đóa hoa rủ xuống yếu kiêu khóc. Nhất thời gió cuồng nổi lên, thời cảnh hoa đầy đất.

Tôi nhủ mầy, cầm lấy điện thoại, thuận thực gõ một chuỗi dãy số.”Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi ngoài vùng phủ sóng.” Sốt ruột nhìn về phía ngoài cửa, không biết Kunimitsu hiện tại đang ở đâu?

“Sao thế con?” Mẹ làm xong việc nhà, vuốt tay áo xuống, đi đến trước mặt tôi.

“Gió lớn quá, con muốn gọi bảo Kunimitsu đừng tới, nhưng không gọi được.” Lại gọi lại, trong điện thoại vẫn truyền ra câu cũ. Vọt tới cửa, cầm một chiếc ô, mở cửa định đi ra ngoài. Mẹ lập tức giữ chặt tôi lại: “Bây giờ con đi chẳng phải là cả hai người đều chịu tội sao?”

Nhưng vào lúc này, mây mù dày đặc, thoáng chốc mây đen che kín bầu trời. Mất thấy mưa sẽ đến, tôi tránh ra mẹ, cầm lấy ô phóng ra ngoài. Cuồng phong như muốn thổi ngã người, đất cát bay như muốn cắt người. Một tay che trước mặt, đón gió chạy lên. Đột nhiên gió như muốn nhỏ cả núi, mưa như quyết tâm làm tràn sông. Theo gió thổi, mưa to giống như phi đao xiên vào người, đau đón từng trận. Cuồng quít mở ô, kim loại trong bão “Fukuyou” lập tức bị bẻ gãy. Túi rác trong ngõ bị thổi bay lăn lộn trên mặt đất, tôi vội vàng ném ô. Híp mắt trong mưa gió, gắng chạy về phía trước.

“Kimiko!” trong tiếng mưa gió ong ong là chã, nghe thấy một tiếng gọi rõ ràng. Giương mắt nhìn lên, thiếu niên thanh tú ấy cả người sũng nước, trong lòng còn ôm một cái thùng plastic. Cấp tốc chạy về phía cậu ấy, giữ chặt góc áo cậu ấy, rúc vào lòng cậu ấy, ở trong cuồng phong mưa rào cũng cảm thấy cực kỳ yên lòng.

“Sao cậu lại ra đây?” Hai người nắm chặt tay nhau, chạy như điên trong mưa gió.

“Tớ gọi điện thoại cho cậu mà không được, nên chạy ra tìm cậu.” Vừa che một bên mặt, vừa giải thích.

Tay bị cậu ấy cầm chặt, cảm giác được cậu ấy mạnh mẽ kéo đi, bước chân nhẹ nhàng, chạy vội mà đi.

“Bác gái, cháu thật sự rất xin lỗi, không nghĩ tới cháu lại chặt vật đến thăm nhà như vậy.” Tóc Kunimitsu dính nhiều bọt nước, cung kính chào mẹ.

“Không sao, không sao, mau vào đi.” Mẹ đứng ở cửa vào, cười tủm tỉm nhìn cậu ấy, cực kỳ vui mừng, “Kunimitsu à, vừa rồi Kimiko-chan không để ý bác ngăn cản, vọt nhanh ra ngoài đấy.” Nói xong còn chớp chớp mắt.

Kunimitsu khẽ chuyển mắt phượng, mỉm cười nhìn tôi. Mặt tôi đỏ lên, né tránh cậu ấy nhìn chăm chú, làm nũng oán giận với mẹ: “Mẹ, đừng nói mấy thứ đó nữa mà, hai bọn con đều ướt sũng cả rồi.”

“Ha ha, Kunimitsu đến phòng dành cho khách tắm rửa trước đi đã, áo tắm mới cả đấy.” Mẹ ái muội nhìn chúng tôi, “Kimiko-chan cũng cùng đi đi, n ~” mẹ, làm ơn! Mẹ nói rõ ràng một chút, nói vậy làm người ta xấu hổ quá. Quay đầu nhìn về phía Kunimitsu, sắc mặt cậu ấy vẫn bình thường, cũng không có gì mất tự nhiên.

Trong phòng tắm mệnh mông hơi nước, dòng nước chảy từ trên đầu xuống, thân thể lạnh lẽo bắt đầu ấm lại. Đang gọi đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ vang lên ngoài cửa: “Kimiko-chan, vừa rồi biên tập Iwasaki gọi điện tới nói là mẹ phải đến đài truyền hình tham gia nghi thức khởi động máy của họ, mẹ phải đi bây giờ đây.”

Hả? Tôi tắt vòi, mở cửa ra một cái khe: “Bên ngoài gió lớn đến mức có thể thổi bay người, mẹ đừng đi ra ngoài.”

“Ai nha, như vậy sao được, tốt xấu gì thì mẹ cũng là tác giả nguyên tác, hơn nữa nhà xuất bản sẽ phái xe đến cửa nhà, mẹ sẽ không bị ướt đâu.” Mẹ rất chuyên nghiệp, “Đứng rồi, Kimiko-chan nhất định phải hưởng thụ thời gian hai người nhé, hiếm khi trong nhà không có ai ~” âm cuối kéo dài làm người ta miên man bất định, không biết là bị hơi nước làm đỏ, hay là bị lời nói kia làm đỏ bừng, trên mặt càng ngày càng nóng. Nhất thời xấu hổ và giận dữ, cấp tốc đóng cửa phòng lại.

Thay quần áo sạch sẽ, nghiêng đầu, dùng khăn lông lau tóc dài, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Lúc này, phòng đối diện mở ra, Kunimitsu mặc áo tắm màu xanh đi ra. Tóc hơi ẩm, vài giọt nước chậm rãi nhỏ xuống. Khuôn mặt như ngọc như được nhuộm lên một tầng đỏ ửng dục nhân nhật sau khi tắm, mắt giống như phượng, dịu dàng. Dáng người cao ngất như cây tùng đón gió nhẹ, tiêu sái thanh tú, cao xa mềm mại. Lạnh lạnh cách điệu, cung nghiêm rên vang, sang sảng thanh xuân. Lòng ngực trắng nõn như ẩn như hiện dưới áo tắm, đai lưng buộc chặt khiến cậu ấy có vẻ cao gầy lạnh lùng. Cả người như bị đình trệ, ngơ ngác đứng lặng tại chỗ. Hình như cậu ấy cũng có chút sùng sốt, nhất thời hai người không nói gì, lặng yên nhìn nhau.

“Ừm.” cậu ấy lên tiếng, “Quần áo của tớ...”

“À.” Tôi định thần lại, mặt càng nóng rực, không dám nhìn thẳng cậu ấy, vội vàng đi vào phòng khách, cầm lấy cái giỏ đựng đồ, “Mẹ tớ ra ngoài có việc, phòng giặt quần áo ở dưới tầng, để tớ làm cho.”

Cậu ấy đứng phía sau tôi, sau một lúc lâu vẫn không cử động. Tôi bĩu bĩu miệng, quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Giặt quần áo, tớ vẫn làm nổi mà.”

“Ha ha.” tiếng cười của Kunimitsu như suối trong vùng núi, lành lạnh róc rách. Trong lòng tôi rầu rĩ: quả nhiên là cậu ấy ngại tài nấu ăn của tôi. (Tác giả Phi: ngu ngốc! Cậu không thể kế thừa EQ của Chie nữ sĩ một chút sao?)

Đi đến phòng giặt quần áo, thả quần áo vào, vẩy một thìa bột giặt, xác định trình tự giặt quần áo thêm hong khô. Chạy bộ về phía phòng khách, thấy Kunimitsu bung túi thùng plastic đặt xuống bàn trà.

“Bên trong là cái gì thế?” Tôi ngồi ở trên sofa, tò mò nhìn vào trong thùng.

“Quà tặng cậu đấy.” ánh mắt cậu ấy ẩn tình nhìn tôi. Tôi vui vẻ xông lên lên, khăn cấp mở nắp ra, trong không gian nhỏ hẹp được lót một cái thảm nhỏ, đựng một con mèo con nho nhỏ mập mạp. “Đáng yêu quá ~” nhẹ nhàng mà ôm nó lên, đặt ở trong khuỷu tay, dịu dàng vuốt ve lông nó.

“Cậu thích là tốt rồi.” Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, vừa quay đầu lại, cậu ấy đã gần trong gang tấc.

Nhu tình uyển chuyển, ái mộ nhìn nhau: “Kunimitsu, cảm ơn cậu.” Chủ động vươn đầu lên, khẽ hôn lên khuôn mặt tuần tú của cậu ấy. Cả người được ôm chặt lấy, khuôn mặt tựa vào trong ngực hơi lạnh của cậu ấy, hạnh phúc tỏa khắp trong không khí, nụ cười khẽ bay lên ở khóe miệng.

Thời gian phẳng phất như dừng hình ảnh, rất muốn cứ luôn như vậy. Đột nhiên một tiếng mèo kêu yếu ớt vang lên giữa tôi và cậu ấy. Cậu ấy chậm rãi nói cánh tay ra, hai người đều lưu luyến. Cúi đầu nhìn về phía tiểu gia hòa trong khuỷu tay: “Hình như là mèo thuần chủng.” Đôi mắt trong suốt như trời xanh sau mưa, chỗ chân mày có vằn hình chữ V, toàn thân tuyết trắng, chỉ có ở đầu, tai và chi trước có màu nhạt như báo biển, bốn mu thịt trên móng vuốt màu tuyết trắng, hai chi trước như là đôi bao tay. Toàn thân mềm mại, lông dài mượt mà, làm người ta nhìn không được vuốt ve.

“Là loài mèo Ragdoll của Mi.” Cậu ấy nâng nâng mắt kính, nhàn nhạt nói, “Ông chủ cửa hàng thú nuôi nói, loại mèo này rất dịu ngoan điềm tĩnh, thích hợp nuôi trong nhà, sẽ không chạy lung tung.” Sẽ không chạy lung tung? Cậu ấy lo lắng chuyện Karupin lần trước lại xảy ra sao? Kunimitsu, cậu thật sự rất dịu dàng.

“Hm! Đúng là giống như búp bê vải ấy, thật thoải mái.” Dùng mặt cọ cọ tiểu gia hòa, nó cúi đầu mio, “Về sau tên em là Hakuteiken đi.” Oa ha ha, thúy giải, vạn giải, chung thức, tôi có hết! (Tác giả Phi: BT!)

“Ừ, cậu thích là được rồi.” trong mắt Kunimitsu đầy yêu chiều.

“Hồi nhỏ thì gọi là Haku-chan, chính thái kỳ quái đáng yêu.” Tôi búng nhẹ cái mũi của Hakuteiken, lẩm bẩm, “Sau khi lớn lên thì gọi cả tên đầy đủ, soái ca phong hoa tuyết đại!” Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, mở to hai mắt nhìn về phía Kunimitsu: “Hakuteiken là mèo nam à?”

“Mèo nam?” Cậu ấy kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Hakuteiken là mèo nữ?” Tôi bắt đầu nói lảm nhảm, “Làm sao có thể là mèo nữ, nếu là mèo nữ, thì phải đặt lại. Gọi là Yoruchi? Hay là Rangiku? A, đã là giống Mi, chi bằng đặt tên nước ngoài đi, đặt là Rukia thế nào? Tốt xấu gì thì vẫn là nữ nhân vật chính đây.” Giọng tiểu gia hòa lên, bắt đầu kích động.

“Nó là đực.” Kunimitsu nhàn nhạt ra tiếng. Tôi kích động nhìn cậu ấy: “Thật sự là mèo nam à?” cậu ấy xác định gật gật đầu. “A! Thật tốt quá, vậy đặt là Hakuteiken, nickname Haku-chan, Haku-chan Haku-chan mau lớn lên, trưởng thành Haku-sama chị yêu!” Cọ cọ Haku-chan, vui vẻ cười ra tiếng.

Ngay tại lúc vui sướng và loạn tưởng, eo bị Kunimitsu ôm lấy nhẹ nhàng, cậu ấy ngồi xuống sofa, ôm tôi ở trên đùi. Mắt phượng khẽ nhấc, buồn cười nhìn tôi: “Vì sao là mèo nam? Không phải là mèo đực sao?”

Nhắc tới vấn đề có tính chuyên nghiệp như vậy, tinh thần tôi tỉnh táo, ôm Haku-chan, hai chân vung vẩy, nghiêm túc nhìn cậu ấy: “Động vật và người là ngang hàng, có một số người coi động vật như đồ chơi, khi vui vẻ thì hôn rồi ôm. Tâm tình không tốt thì lấy trút giận lên động vật, vừa đánh vừa mắng, còn mắng là súc sinh, như thế là sai lầm!” Tôi thẳng người lên, mắt sáng quắc nhìn cậu ấy: “Phải trân trọng động vật từng chút một, cho nên phải bắt đầu từ cách xưng hô. Dưa cái, đực cái vừa nghe đã thấy đó là cách xưng hô rất không văn nhã rồi, như là nghĩa xấu ấy. Cho nên” cười tùm tùm nhìn Kunimitsu, giọng Haku-chan lên, “Những người trân trọng động vật đều sẽ dùng nam nữ để nói giới tính, giống người vậy. Cục cưng nam, cục cưng nữ.” Giọng một cái móng vuốt của Haku-chan lên, quơ quơ lên với cậu ấy, nhẹ nhàng mà nói: “Kunimitsu, Kunimitsu, em là Hakuteiken, là một cục cưng nam nhé. Hi, đáng yêu nhì.” sau đó cong cong chân mày, dán mặt Haku-chan nhìn cậu ấy.

“Ừ, rất đáng yêu.” mắt phượng xinh đẹp đưa tình, lóe ra ánh sáng rung động lòng người.

Mưa gió ngoài phòng nổi lên, màn trời mờ tối. Trong phòng như xuân tháng ba, đào xanh tươi sáng lên, bắc ngạn băng tiêu. Haku-chan mềm yếu dựa vào ở trong lòng tôi, tôi dựa vào lòng cậu ấy. Phòng đầy nhu tình, trong lòng như rót mật.

Chương 83: Cuộc sống ở nhà X Đầu với mèo

“Xem ra hôm nay không ra ngoài được rồi.” Tôi quỳ gối trên sofa, nhìn dòng nước mênh mông chảy trên kính cửa sổ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mèo Haku-chan.

Một đôi tay gầy mạnh mẽ ôm tôi từ phía sau, lẳng lặng tựa vào người cậu ấy. Hơi hơi ngẩng đầu, dựa vào cằm cậu ấy, khóe miệng nhấc lên. Nếu thời gian dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt, tôi tham lam nghĩ.

Bên tai là hơi thở ấm áp, làn da ngứa xôn xao, khiến tôi không khỏi khẽ cười ra tiếng. “Ha ha.” Dụi dụi sau lưng. “Sao thế?” cậu ấy tựa đầu vào vai tôi, thì thầm nói.

“Tớ sợ ngứa, ha ha.” nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Cậu thờ trúng lỗ tai tớ, rất ngứa ~” cả người bắt gặp giây dựa, cảm giác thấy cánh tay cậu ấy ôm càng chặt.

Kunimitsu nhẹ nhàng xoay tôi lại, để tôi nằm thẳng ở trong lòng cậu ấy. Tóc tán ra ở trong khuỷu tay dịu dàng, cậu ấy dịu dàng vuốt ve gò má tôi, cùng tôi đưa tình nhìn nhau, sóng tình bắt đầu khởi động. “Vây còn thế này?” cậu ấy cúi người, áo tắm màu xanh lơ lơng, hơi thở nam tính phả vào mặt. Dưới ánh đèn vàng nhạt, gương mặt lạnh lùng của cậu ấy có vẻ nhu hòa, vàng sáng phủ lên đường cong hoàn mỹ, thiếu niên ôn nhuận, đôi mắt trong vắt, tư thế khêu gợi. Không được, máu trong cơ thể như chảy ngược, tất cả đều xông lên đầu óc. Đầu sung huyết, mắt đi nặng lực suy xét.

“Còn ngứa nữa không?” khuôn mặt tuần tú của cậu ấy đã sắp gần sát khuôn mặt tôi, bắt gặp ngừng thở. Kunimitsu vươn ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc dài hơi ẩm của tôi, hơi thở ẩm ướt phả vào mặt. Từng tơ tình quấn quanh tôi, không thể cử động, lẳng lặng nhắm lại hai mắt, trong lòng chờ mong, chờ mong. Cánh môi quen thuộc, mang theo vài tia yêu chiều, vài tia triền miên, nhẹ nhàng cắn môi dưới của tôi. Mỗi một cái đụng chạm đều sẽ khiến tôi than nhẹ, mỗi một lần đầu lưỡi chơi đùa đều sẽ làm tôi run rẩy. Như là đang phẩm một ly rượu nhẹ trong veo, thơm ngọt lành lạnh làm người ta thư thái, thật lâu khó có thể quên được.

“Miao ~” một tiếng mèo kêu trong phòng yên tĩnh có vẻ rõ ràng. Đầu lưỡi của cậu ấy chậm rãi rời khỏi hàm răng tôi, cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau, cảm giác được đôi môi cậu ấy lưu luyến khẽ cắn, tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Sau một lúc lâu, bờ môi lạnh đi, mở to mắt. Cậu ấy vẫn không ngẩng đầu, hơi thở ấm áp phả vào mặt, chui vào lỗ chân lông, thấm vào trái tim. Tôi, ánh mắt trầm mê, khóe miệng giống như bay lên, sờ sờ ả tình. Cậu ấy vô cùng thân thiết dùng chóp mũi dụi tôi, tôi không khỏi cúi đầu cười.

“Ngứa không?” hơi thở tươi mát của cậu ấy làm lòng tôi càng cảm thấy trong veo. “Hm ~ hm ~” tôi lắc đầu, làm nũng khẽ dựa vào khuỷu tay cậu ấy, “Không ngứa, cảm giác rất hạnh phúc.” Sờ sờ Haku-chan trong lòng, Kunimitsu luôn cong người để tránh dè phải Haku-chan, thật dịu dàng.

“Ừ, tớ cũng vậy.” cậu ấy nhẹ nhàng ngẩng lên, chậm rãi nâng tôi dậy.

Tôi ôm lấy Haku-chan, quan sát từ trên xuống dưới: “Hakuteiken, có phải đôi bụng không?”

“Miao ~” thân thể mềm yếu khẽ nhúc nhích trong lòng tôi.

“Trong rương có một túi thức ăn cho mèo.” Kunimitsu nhắc nhở. Tôi cấp tốc cầm lấy túi ấy vọt vào phòng bếp, lấy từ tủ chén ra một cái đĩa có hình dán phim hoạt hình, đổ ra một đĩa nhỏ bánh bích quy hình con mèo nhỏ. Đặt Haku-chan xuống mặt đất, ngồi xôm xuống, ôm chân, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn nó khoan khoái ăn. Tóc bị nhẹ nhàng vén trên vai, ngẩng đầu thấy Kunimitsu đang giúp tôi vén gọn lại tóc: “Tóc dài rơi xuống đất kia.”

“Ừ.” Tôi chậm rãi đứng dậy, nghiêng người, ôm mái tóc đã dài đến giữa lưng, “Tớ định cắt, dài quá, gội rất hao phí nước.”

“Tóc của cậu rất xinh đẹp.” Kunimitsu lẳng lặng nhìn tôi.

Tay tôi ngừng lại, cúi đầu che giấu mặt đỏ ửng: “Lúc Kunimitsu chơi tennis, tóc rất sinh động, bay lên rất tiêu sái.” bản năng lấy tay cuốn lấy tóc, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, ngẩng đầu lên hơi chán nản nói: “Giữa trưa không ăn cơm, mẹ chưa kịp nấu cơm trưa đã ra ngoài rồi...”

Cậu ấy buồn cười nhìn tôi, khóe miệng nhấc lên: “Muốn ăn gì?” Nói xong liền vòng qua tôi đi đến bồn rửa, bắt đầu rửa tay. “Vây làm mì Miso rau như lần trước nhé, rất ngon.” Tôi vui vẻ bỏ nhào vào lưng cậu ấy, ôm lấy eo cậu ấy, mặt nhẹ nhàng dụi dụi: hạnh phúc quá, về sau sẽ không phải chịu đói. (Tác giả Phi: _|||)

Cậu ấy xoa xoa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi: “Trong nhà có nguyên liệu nấu ăn gì không.” Tôi lưu luyến nói tay, mở tủ lạnh ra: “Có, rất nhiều, rau dưa, thịt bò, hải sản, mẹ luôn nhét đầy tủ lạnh.”

“Vây làm mì Miso rau thịt bò.” Cậu ấy lấy thức ăn ra. Tôi cuộn tay áo lên, lấy rau: “Để tớ rửa rau, cái này tớ làm được.” Kunimitsu nhàn nhạt nhìn tôi, trong mắt đầy ý cười. Vây khô nước trên rau, để vào rổ. Sùng bái nhìn cậu ấy thuần thục cắt thịt bò thành từng miếng: “Thật lợi hại, thể thao, học tập, nấu ăn đều rất tuyệt, có gì mà Kunimitsu không biết không?”

Cậu ấy nhẹ nhàng nghiêng đầu, mỉm cười: “Có, rất nhiều.”

“Ví dụ như?”

“Nhạc khí.” Cậu ấy mỉm cười tiếp tục làm.

“Aiz, nhạc khí cũng là nỗi đau của tớ.” Tôi xoay người, tựa vào tủ, “Chính vì không biết phổ, nên không thể học thổi sáo nâng cao. Còn gì nữa không?”

“Tớ không biết lời ngon tiếng ngọt.” Cậu ấy thả dao, quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt có chút xin lỗi và bất đắc dĩ.

Có sao đâu? Cậu yên lặng bảo vệ và dịu dàng bao dung còn chân thật hơn lời ngon tiếng ngọt nhiều, tôi mỉm cười tươi ngọt nhất với cậu ấy, lại ôm lấy cậu ấy từ phía sau, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Không cần thiết đâu, như vậy cũng rất tốt rồi.” Người cậu ấy thả lỏng, lại cầm lấy dao bắt đầu thái. Tôi vẫn ôm eo cậu ấy, tựa vào lưng cậu ấy, cảm thấy ngọt ngào mà ấm áp, cảm nhận được cảm giác an toàn tràn đầy tràn đầy tràn đầy.

Đột nhiên một mùi thối đậm vào xoang mũi, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Haku-chan dán cửa đang đi đại tiện. “A! Trè hư!” Tôi hô nhỏ một tiếng, rút mấy tờ khăn giấy, giơ chân sau của nó lên, nâng lên cái mông nhỏ của nó, nhẹ nhàng chà lau: “Thối chết đi được, thối chết đi được, về sau chỉ sẽ dạy em văn mình đi xi.”

“Meo ô ~ ô ~” Haku-chan sổng chết giãy dựa~ing.

“Em dám phản kháng?” Tôi một tay bắt lấy Haku-chan đang nóng lòng đào thoát, một tay cầm khăn giấy ôm đuôi nó, lấy khăn lau mặt đất, “Kunimitsu, tớ đi dạy cho Haku-chan tiết học vệ sinh, nhờ cậu tiếp tục làm thức ăn nhé.”

“Ừ.”

“Haku, ngồi yên nhé.” Tôi đặt tiểu gia hòa không nghe lời ở trong toilet, ngồi trên mặt đất, chặn cửa, “Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nơi em đi vệ sinh.” Tôi vút chỗ cứt vừa rồi vào thùng rác, xốc tiểu gia hòa lên, để nó ngửi ngửi, “Nếu đã lấy tên Hakuteiken đặt cho em thì em không thể làm mất mặt Kuchiki Byakuya được, hiểu chưa?”

Haku-chan hoàn toàn không để ý tới tôi, vui vẻ chạy ra bên ngoài. Tôi giơ một bàn tay túm lấy gáy nó, đó là nơi mà mèo không cảm thấy đau: “Nếu còn phạm sai nữa, chỉ sẽ phạt em ngủ toilet, hiểu chưa?” Hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không để ý đến tôi, Haku-chan rất cá tính đập chân, lúc tôi vừa buông nó ra, nó lập tức chạy vọt ra ngoài.

“A! Khá lắm, em còn dám chạy!” Tôi vội vàng đứng lên, vội vàng đuổi theo.

“Haku, chớ chống cự vô ích. Đi ra nào, đi ra chỉ sẽ cho em ăn cá.” Haku-chan ngồi xồm giữa khe tủ, nhàn nhả liếm mặt. Tôi nửa quỳ trên mặt đất, tay phải vói vào khe hở hẹp, đầu ngón tay sát qua lông nó, trong lòng lập tức hưng phấn, vươn dài ngón tay, sờ soạng trái phải. Hm? Lại gương mặt nhìn lại, tiểu gia hòa kia dán sát vào vách tường.

“Được lắm, Haku-chan, em bắt đầu giờ trò rồi! Chỉ hôm nay sẽ chờ ở đây, có bản lĩnh thì em đừng ra ngoài!” Ôm ngực quỳ ngồi dưới đất, trợn mắt nhìn.

“Kimiko, ăn cơm” bên trong nhà ăn truyền ra tiếng Kunimitsu.

“A, tớ lập tức...” Còn chưa dứt lời, Haku-chan đã đập vai tôi nhảy ra ngoài. Hơi sừng sốt, vội vàng đứng dậy: “Haku thối, em đứng lại đó cho chị!!!!”

Chạy đến trước bàn cơm, thấy Haku-chan ngồi ở dưới chân Kunimitsu, ngoan ngoãn cọ đuôi cậu ấy, trong cổ họng phát ra tiếng rầm rì như làm nũng. Tôi nheo lại mắt, lạnh nhạt nhìn nó: đúng là kẻ hai mặt, nhìn thấy Kunimitsu liền giả vờ ngoan ngoãn. Chân Kunimitsu, tôi còn chưa cọ bao giờ đâu! Thế mà em dám giành trước, chẳng lẽ? Tôi trừng lớn mắt, không thể tin chỉ vào nó: “Chẳng lẽ em là b!?”

“Hả? b!?” Kunimitsu kỳ quái nhìn tôi, nhìn nhìn Haku-chan dưới chân.

“A, ha ha ha, tớ nói nhầm, nói nhầm.” Tôi sờ sờ tóc, “Haku-chan vẫn là bb, mèo baby.” Vội vàng đi vào phòng bếp, rửa tay lau khô, yên lặng thờ dài: đầu năm nay, ngoài hủ nữ đề jj, ngay cả con mèo nhỏ cũng không thuần khiết.

Trở lại trước bàn ngồi xuống: “i ta da ki ma su.” Cầm lấy chiếc đĩa, há to miệng ăn mỳ, tràn đầy cảm giác dạt dào, hạnh phúc nồng đậm, ầm từ miệng đến tận trong lòng. Kunimitsu cười tủm tỉm nhìn tôi, tao nhã ăn mỳ.

“Miao ~” Haku-chan ngồi bên cạnh ghế tựa của tôi, về mặt lấy lòng nhìn tôi, “Miao ~”

Nhiều mày, nhìn tiểu gia hòa ngoan ngoãn. Nó trang mô tác dạng dụi dụi cánh tay của tôi, một tia sáng xẹt qua trong mắt. Làm gì? Muốn ăn? Tôi gấp một miếng thịt bò, lắc lư ở trước mũi nó. Cái đầu tròn ngọc của Haku-chan đuổi theo mùi thịt bò, đong đưa qua lại. “Ha ha, thật đáng yêu.” Tôi cười khẽ ra tiếng. “Aiz, không cho, không cho, ai bảo vừa rồi em dám đùa giỡn chị, hừ.”

Mèo đột nhiên không rung đuôi đắc ý nữa, cúi đầu xuống, đuôi đập liên tục vào ghế. Đột nhiên móng vuốt chọt lóe, một ánh sáng xẹt qua, thịt bò trên chiếc đĩa bị nó cắn ở đầu móng tay. Haku-chan vui vẻ nhảy xuống ghế dựa, ngồi xồm bên chân Kunimitsu bắt đầu nhấm nháp.

Tôi đen mặt, không thể tin nổi nhìn cái kẻ hai mặt kia, ngón tay run rẩy: “Nó... Nó có phải mèo không thế?” Kunimitsu nhú mày, buồn cười nhìn tôi.

“Cậu không biết đâu, vừa rồi ở toilet, còn cả ở ngăn tủ nữa, tên kia đùa giỡn tớ hai lần!” Tôi vừa giải thích vừa chạy vào phòng bếp đổi chiếc đĩa khác đi ra, híp mắt thấy tiểu gia hòa đang ăn ngon lành, “Haku thối!” Hừ nhẹ một tiếng.

“Miao ~” tên kia liếm liếm móng vuốt, đuôi nhếch lên, dụi đi dụi lại ở trên đùi Kunimitsu, vẻ mặt say mê. Bụng hờn dỗi: tên này quả nhiên là mèo bl! Tuyệt đối!

Sau khi ăn xong, tôi đem hong khô quần áo đưa cho cậu ấy, thúc giục cậu ấy đi thay quần áo. Lặng lẽ đi vào phòng bếp, mang theo chút ngọt ngào chậm rãi rửa bát: cuộc sống ở nhà như vậy, thật hạnh phúc.

Hoàn thành, rửa tay sạch sẽ, chậm rãi bước ra phòng bếp. Thấy Kunimitsu tựa vào sofa xem trận đấu tennis trên kênh thể thao, Haku-chan ngồi xõm bên cạnh cậu ấy, liên tục dụi cậu ấy, Kunimitsu bất vì sờ động, ánh mắt vẫn nhìn tivi.

“Sao thế?” Tôi ôm lấy tiểu gia hỏa, “Hm~ sao vẻ mặt táo bón vậy, ha ha.” Đang bắt mẫn chứ gì, Haku thôi.

“Miao ~” nó cọ cọ ngực tôi, đột nhiên cảm thấy khí lạnh tỏa bốn phía. Vừa quay đầu lại, Kunimitsu định ý nhìn Haku-chan ‘sâm sỡ’ tôi, cái kẻ hai mặt này thoáng chốc hóa thành mèo đông lạnh tê liệt ngã xuống trong lòng tôi.

Tôi cời giày, nằm ở trên sofa, gối đầu lên đùi cậu ấy, đặt Haku-chan ở bên cạnh: “Đừng đổi kênh nhé, tớ cũng thích xem tennis.”

Ngẩng đầu lên, thấy Kunimitsu thoáng kinh ngạc nhìn tôi. Tôi cười nhẹ: “Kiếm đạo và tennis đều thể hiện ra hai loại mị lực, một loại là lẳng lặng chờ đợi, lập tức lại kích tình, một loại khác là tràn đầy kích tình, lập tức lại chờ đợi, hai thứ giống nhau, không phải sao?” đầu cọ cọ đùi cậu ấy, tự đắc như mèo.

“Ừ.” Cậu ấy hiểu rõ nhìn tôi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nghe nói Kunimitsu có thể đạt tới cảnh giới tennis ‘Thiên chuy bách luyện chi cực hạn’, phải không?” Hai mắt chớp chớp, tò mò nhìn phía cậu ấy, “Đó là cảm giác như thế nào?”

Cậu ấy hơi nhú mảy một chút, cúi đầu nghiêm túc nói: “Theo bản năng mà đánh bóng, hoàn toàn không cần suy xét, trong lòng giống như trống rỗng, thân thể tự nhiên hành động, làm ra phản ứng, tất cả giống như bản năng một loại.”

“Này giống như Vô Trục chi Tâm trong kiếm đạo.” Tôi linh ngộ nói, “Không nhìn, không suy nghĩ, vạn vật hư không, tâm tâm trống rỗng, niệm niệm tĩnh lặng.” Vô dui cậu ấy, bắt đầu ngâm nga tâm pháp: “Nếu dùng Phóng Tâm chi Tâm để buộc chặt tâm, không ngừng kéo nó trở về, cậu sẽ không thể thực sự giải thoát và tự do. Cho dù tinh thần trong lòng tự do hoạt động, nó cũng không giằng co ngưng trệ ở bất kỳ nơi nào, đây mới là tâm tự do giải thoát.”

Kunimitsu dịu dàng vuốt ve gương mặt tôi, tình tình tương tích*. Cậu ấy lẳng lặng nghe, gật đầu. Thì ra cảnh giới này, cậu cũng đạt tới, tớ hiểu cậu, cậu hiểu tớ, không cần nói ra.

*(Tojikachan: tình tình tương tích là một thành ngữ chỉ những người có cùng tính cách, sở thích, cảnh ngộ tương đồng, sẽ quý trọng, đồng tình, hỗ trợ lẫn nhau. (nguồn dịch baidu: toujifuu.wordpress.com))

Tôi ngừng lại, lẳng lặng gối đùi cậu ấy, xem trận đấu trong TV, một tay vuốt ve Haku-chan. Đầu ngón tay cậu ấy lần lượt lướt qua tóc tôi, dịu dàng khẽ vuốt, khiến lòng tôi hóa thành một hồ nước trong xanh, khẽ gợn sóng.

Màn trời tối đen, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, bão đổ ập xuống. Trong TV trình diễn trận đấu phấn khích, thiếu nam thiếu nữ trên sofa dựa vào nhau, cùng thưởng thức sự kích tình và lý tính của thể thao, đều yên lặng không nói gì, ý hợp tâm đầu.

Một loại ngọt ngào yên tĩnh, một loại hạnh phúc tri tâm, thân nhiên tràn ngập dưới ánh đèn vàng.

Ngay tại buổi trưa lặng im này.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cuộc Sống Ở Nhà X Đấu Với Mèo

“Xem ra hôm nay không ra ngoài được rồi.” Tôi quỳ gối trên sofa, nhìn dòng nước mênh mông chảy trên kính cửa sổ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mèo Haku-chan.

Một đôi tay gầy mảnh mẽ ôm tôi từ phía sau, lẳng lặng tựa vào người cậu ấy. Hơi hơi ngẩng đầu, dụi cọ vào cằm cậu ấy, khoe miệng nhấc lên. Nếu thời gian dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt, tôi tham lam nghĩ.

Bên tai là hơi thở ấm áp, làn da ngứa xôn xao, khiến tôi không khỏi khẽ cười ra tiếng. “Ha ha.” Dụi dụi sau lưng. “Sao thế?” cậu ấy tựa đầu vào vai tôi, thì thầm nói.

“Tớ sợ ngựa, ha ha.” nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Cậu thờ trùng lỗ tai tớ, rất ngựa ~” cả người bắt giắc giãy dụa, cảm giác thấy cánh tay cậu ấy ôm càng chặt.

Kunimitsu nhẹ nhàng xoay tôi lại, để tôi nằm thẳng ở trong lòng cậu ấy. Tóc tản ra ở trong khuỷu tay dịu dàng, cậu ấy dịu dàng vuốt ve gò má tôi, cùng tôi đưa tình nhìn nhau, sóng tình bắt đầu khởi động. “Vây còn thế này?” cậu ấy cúi người, áo tắm màu xanh lơ lửng, hơi thở nam tính phả vào mặt. Dưới ánh đèn vàng nhạt, gương mặt lạnh lùng của cậu ấy có vẻ nhu hòa, vàng sáng phủ lên đường cong hoàn mỹ, thiếu niên ôn nhu, đôi mắt trong vắt, tư thế khêu gợi. Không được, máu trong cơ thể như chảy ngược, tất cả đều xông lên đầu óc. Đầu sung huyết, mắt đi nặng lực suy xét.

“Còn ngựa nữa không?” khuôn mặt tuấn tú của cậu ấy đã sắp gần sát khuôn mặt tôi, bắt giắc ngừng thờ. Kunimitsu vươn ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc dài hơi ẩm của tôi, hơi thở ẩm ướt phả vào mặt. Từng tơ tình quấn quanh tôi, không thể cử động, lẳng lặng nhắm lại hai mắt, trong lòng chờ mong, chờ mong. Cánh môi quen thuộc, mang theo vài tia yêu chiều, vài tia triền miên, nhẹ nhàng cắn môi dưới của tôi. Mỗi một cái đụng chạm đều sẽ khiến tôi than nhẹ, mỗi một lần đầu lưỡi chơi đùa đều sẽ làm tôi run rẩy. Như là đang phẩm một ly rượu nhẹ trong veo, thơm ngọt lành lạnh làm người ta thư thái, thật lâu khó có thể quên được.

“Mio ~” một tiếng mèo kêu trong phòng yên tĩnh có vẻ rõ ràng. Đầu lưỡi của cậu ấy chậm rãi rời khỏi hàm răng tôi, cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau, cảm giác được đôi môi cậu ấy lưu luyến khẽ cắn, tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Sau một lúc lâu, bờ môi lạnh đi, mờ to mắt. Cậu ấy vẫn không ngừng đầu, hơi thở ẩm áp phả vào mặt, chui vào lỗ chân lông, thấm vào trái tim. Tôi, ánh mắt trầm mê, khoe miệng giống như bay lên, sờ sờ ả tình. Cậu ấy vô cùng thân thiết dùng chóp mũi dụi tôi, tôi không khỏi cúi đầu cười.

“Ngựa không?” hơi thở tươi mát của cậu ấy làm lòng tôi càng cảm thấy trong veo. “Hm~ hm~” tôi lắc đầu, làm nũng khẽ dụi vào khuỷu tay cậu ấy, “Không ngựa, cảm giác rất hạnh phúc.” Sờ sờ Haku-chan trong lòng, Kunimitsu luôn cong người để tránh đề phải Haku-chan, thật dịu dàng.

“Ừ, tớ cũng vậy.” cậu ấy nhẹ nhàng ngừng lên, chậm rãi nâng tôi dậy.

Tôi ôm lấy Haku-chan, quan sát từ trên xuống dưới: “Hakuteiken, có phải đói bụng không?”

“Mio ~” thân thể mềm yếu khẽ nhúc nhích trong lòng tôi.

“Trong rương có một túi thức ăn cho mèo.” Kunimitsu nhắc nhở. Tôi cấp tốc cầm lấy túi ấy vọt vào phòng bếp, lấy từ tủ chén ra một cái đĩa có hình dán phim hoạt hình, đổ ra một đĩa nhỏ bánh bích quy hình con mèo nhỏ. Đặt Haku-chan xuống mặt đất, ngồi xổm xuống, ôm chân, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn nó khoan khoái ăn. Tóc bị nhẹ nhàng vén trên vai, ngừng đầu thấy Kunimitsu đang giúp tôi vén gọn lại tóc: “Tóc dài rơi xuống đất kia.”

“Ừ.” Tôi chậm rãi đứng dậy, nghiêng người, ôm mái tóc đã dài đến giữa lưng, “Tớ định cắt, dài quá, gội rất hào phí tổn.”

“Tóc của cậu rất xinh đẹp.” Kunimitsu lẳng lặng nhìn tôi.

Tay tôi ngừng lại, cúi đầu che giấu mặt đỏ ửng: “Lúc Kunimitsu chơi tennis, tóc rất sinh động, bay lên rất tiêu sái.” bản năng lấy tay cuốn lấy tóc, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, ngừng đầu lên hơi chán nản nói: “Giữa trưa không ăn cơm, mẹ chưa kịp nấu cơm trưa đã ra ngoài rồi...”

Cậu ấy buồn cười nhìn tôi, khoe miệng nhắc lên: “Muốn ăn gì?” Nói xong liền vòng qua tôi đi đến bồn rửa, bắt đầu rửa tay. “Vây làm mì Miso rau như lần trước nhé, rất ngon.” Tôi vui vẻ bỏ nhào vào lưng cậu ấy, ôm lấy eo cậu ấy, mặt nhẹ nhàng dụi dụi: hạnh phúc quá, về sau sẽ không phải chịu đói. (Tác giả Phi: _|||)

Cậu ấy xoa xoa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi: “Trong nhà có nguyên liệu nấu ăn gì không.” Tôi lưu luyến nói tay, mở tủ lạnh ra: “Có, rất nhiều, rau dưa, thịt bò, hải sản, mẹ luôn nhét đầy tủ lạnh.”

“Vây làm mì Miso rau thịt bò.” Cậu ấy lấy thức ăn ra. Tôi cuộn tay áo lên, lấy rau: “Để tớ rửa rau, cái này tớ làm được.” Kunimitsu nhân nhật nhìn tôi, trong mắt đầy ý cười. Vây khô nước trên rau, để vào rổ. Sùng bái nhìn cậu ấy thuần thực cắt thịt bò thành từng miếng: “Thật lợi hại, thể thao, học tập, nấu ăn đều rất tuyệt, có gì mà Kunimitsu không biết không?”

Cậu ấy nhẹ nhàng nghiêng đầu, mỉm cười: “Có, rất nhiều.”

“Ví dụ như?”

“Nhạc khí.” Cậu ấy mỉm cười tiếp tục làm.

“Aiz, nhạc khí cũng là nỗi đau của tớ.” Tôi xoay người, tựa vào tủ, “Chính vì không biết phổ, nên không thể học thổi sáo nâng cao. Còn gì nữa không?”

“Tớ không biết lời ngon tiếng ngọt.” Cậu ấy thả dao, quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt có chút xin lỗi và bất đắc dĩ.

Có sao đâu? Cậu yên lặng bảo vệ và dịu dàng bao dung còn chân thật hơn lời ngon tiếng ngọt nhiều, tôi mỉm cười tươi ngọt nhất với cậu ấy, lại ôm lấy cậu ấy từ phía sau, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Không cần thiết đâu, như vậy cũng rất tốt rồi.” Người cậu ấy thả lỏng, lại cầm lấy dao bắt đầu thái. Tôi vẫn ôm eo cậu ấy, tựa vào lưng cậu ấy, cảm thấy ngọt ngào mà ấm áp, cảm nhận được cảm giác an toàn tràn đầy tràn đầy tràn đầy.

Đột nhiên một mùi thối đậm vào xoang mũi, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Haku-chan dán cửa đang đi đại tiện. “A! Trẻ hư!” Tôi hô nhỏ một tiếng, rút mấy tờ khăn giấy, giơ chân sau của nó lên, nâng lên cái mông nhỏ của nó, nhẹ nhàng chà lau: “Thối chết đi được, thối chết đi được, về sau chị sẽ dạy em văn minh đi xí.”

“Meo ô ~ ô ~” Haku-chan sống chết giãy dựa~ing.

“Em dám phản kháng?” Tôi một tay bắt lấy Haku-chan đang nóng lòng đào thoát, một tay cầm khăn giấy ôm đùi nó, lấy khăn lau mặt đất, “Kunimitsu, tớ đi dạy cho Haku-chan tiết học vệ sinh, nhờ cậu tiếp tục làm thức ăn nhé.”

“Ừ.”

“Haku, ngồi yên nhé.” Tôi đặt tiểu gia hòa không nghe lời ở trong toilet, ngồi trên mặt đất, chặn cửa, “Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nơi em đi vệ sinh.” Tôi vứt chỗ cứt vừa rồi vào thùng rác, xốc tiểu gia hòa lên, để nó ngửi ngửi, “Nếu đã lấy tên Hakuteiken đặt cho em thì em không thể làm mất mặt Kuchiki Byakuya được, hiểu chưa?”

Haku-chan hoàn toàn không để ý tới tôi, vui vẻ chạy ra bên ngoài. Tôi giờ một bàn tay túm lấy gáy nó, đó là nơi mà mèo không cảm thấy đau: “Nếu còn phạm sai nữa, chị sẽ phạt em ngủ toilet, hiểu chưa?” Hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không để ý đến tôi, Haku-chan rất cá tính đạp chân, lúc tôi vừa buông nó ra, nó lập tức chạy vọt ra ngoài.

“A! Khá lắm, em còn dám chạy!” Tôi vội vàng đứng lên, vội vàng đuổi theo.

“Haku, chớ chống cự vô ích. Đi ra nào, đi ra chị sẽ cho em ăn cá.” Haku-chan ngồi xồm giữa khe tủ, nhàn nhả liếm mặt. Tôi nửa quỳ trên mặt đất, tay phải vói vào khe hở hẹp, đầu ngón tay sạt qua lông nó, trong lòng lập tức hưng phấn, vươn dài ngón tay, sờ soạng trái phải. Hm? Lại giường mất nhìn lại, tiểu gia hòa kia dán sát vào vách tường.

“Được lắm, Haku-chan, em bắt đầu giờ trò rồi! Chị hôm nay sẽ chờ ở đây, có bản lĩnh thì em đừng ra ngoài!” Ôm ngực quỳ ngồi dưới đất, trợn mắt nhìn.

“Kimiko, ăn cơm” bên trong nhà ăn truyền ra tiếng Kunimitsu.

“A, tớ lập tức...” Còn chưa dứt lời, Haku-chan đã đạp vai tôi nhảy ra ngoài. Hơi sừng sốt, vội vàng đứng dậy: “Haku thôi, em đứng lại đó cho chị!!!”

Chạy đến trước bàn cơm, thấy Haku-chan ngồi ở dưới chân Kunimitsu, ngoan ngoãn cọ đùi cậu ấy, trong cổ họng phát ra tiếng rầm rì như làm nũng. Tôi nheo lại mắt, lạnh nhạt nhìn nó: đúng là kẻ hai mặt, nhìn thấy Kunimitsu liền giả vờ ngoan ngoãn. Chân Kunimitsu, tôi còn chưa cọ bao giờ đâu! Thế mà em dám giành trước, chẳng lẽ? Tôi trừng lớn mắt, không thể tin chỉ vào nó: “Chẳng lẽ em là b!?”

“Hả? b!?” Kunimitsu kỳ quái nhìn tôi, nhìn nhìn Haku-chan dưới chân.

“A, ha ha ha, tớ nói nhầm, nói nhầm” Tôi sờ sờ tóc, “Haku-chan vẫn là bb, mèo baby.” Vội vàng đi vào phòng bếp, rửa tay lau khô, yên lặng chờ dài đầu năm nay, ngoài hủ nữ đề jj, ngay cả con mèo nhỏ cũng không thuần khiết.

Trở lại trước bàn ngồi xuống: “i ta da ki ma su.” Cầm lấy chiếc đĩa, há to miệng ăn mỳ, tràn đầy cảm giác dạt dào, hạnh phúc nồng đậm, ấm từ miệng đến tận trong lòng. Kunimitsu cười tủm tỉm nhìn tôi, tao nhả ăn mỳ.

“Mio ~” Haku-chan ngồi bên cạnh ghế tựa của tôi, về mặt lấy lòng nhìn tôi, “Mio ~”

Nhiu mày, nhìn tiểu gia hòa ngoan ngoãn. Nó trang mô tác dạng dụi dụi cánh tay của tôi, một tia sáng xẹt qua trong mắt. Làm gì? Muốn ăn? Tôi gấp một miếng thịt bò, lắc lư ở trước mũi nó. Cái đầu tròn ngốc của Haku-chan đuổi theo mùi thịt bò, đong đưa qua lại. “Ha ha, thật đáng yêu.” Tôi cười khẽ ra tiếng, “Aiz, không cho, không cho, ai bảo vừa rồi em dám đùa giỡn chị, hừ.”

Mèo đột nhiên không rung đùi đắc ý nữa, cúi đầu xuống, đuôi đập liên tục vào ghế. Đột nhiên móng vuốt chột lóe, một ánh sáng xẹt qua, thịt bò trên chiếc đĩa bị nó cắm ở đầu móng tay. Haku-chan vui vẻ nhảy xuống ghế dựa, ngồi xồm bên chân Kunimitsu bắt đầu nhấm nháp.

Tôi đen mặt, không thể tin nổi nhìn cái kẻ hai mặt kia, ngón tay run rẩy: “Nó... Nó có phải mèo không thể?” Kunimitsu nhíu mày, buồn cười nhìn tôi.

“Cậu không biết đâu, vừa rồi ở toilet, còn cả ở ngăn tủ nữa, tên kia đùa giỡn tớ hai lần!” Tôi vừa giải thích vừa chạy vào phòng bếp đổi chiếc đĩa khác đi ra, híp mắt thấy tiểu gia hòa đang ăn ngon lành, “Haku thôi!” Hừ nhẹ một tiếng.

“Mio ~” tên kia liếm liếm móng vuốt, đuôi nhếch lên, dụi đi dụi lại ở trên đùi Kunimitsu, về mặt say mê. Bụng hờn dỗi tên này quả nhiên là mèo b! Tuyệt đối!

Sau khi ăn xong, tôi đem hong khô quần áo đưa cho cậu ấy, thúc giục cậu ấy đi thay quần áo. Lẳng lặng đi vào phòng bếp, mang theo chút ngọt ngào chậm rãi rửa bát: cuộc sống ở nhà như vậy, thật hạnh phúc.

Hoàn thành, rửa tay sạch sẽ, chậm rãi bước ra phòng bếp. Thấy Kunimitsu tựa vào sofa xem trận đấu tennis trên kênh thể thao, Haku-chan ngồi xồm bên cạnh cậu ấy, liên tục dụi cậu ấy, Kunimitsu bất vì sờ động, ánh mắt vẫn nhìn tivi.

“Sao thế?” Tôi ôm lấy tiểu gia hòa, “Hm~ sao về mặt táo bón vậy, ha ha.” Đang bắt mẫn chứ gì, Haku thôi.

“Mio ~” nó cọ cọ ngực tôi, đột nhiên cảm thấy khí lạnh tỏa bốn phía. Vừa quay đầu lại, Kunimitsu dịch ý nhìn Haku-chan ‘sàm sờ’ tôi, cái kẻ hai mặt này thoáng chốc hóa thành mèo đông lạnh tê liệt ngã xuống trong lòng tôi.

Tôi cời giày, nằm ở trên sofa, gối đầu lên đùi cậu ấy, đặt Haku-chan ở bên cạnh: “Đừng đổi kênh nhé, tớ cũng thích xem tennis.”

Ngẩng đầu lên, thấy Kunimitsu thoáng kinh ngạc nhìn tôi. Tôi cười nhẹ: “Kiếm đạo và tennis đều thể hiện ra hai loại mị lực, một loại là lẳng lặng chờ đợi, lập tức lại kích tình, một loại khác là tràn đầy kích tình, lập tức lại chờ đợi, hai thứ giống nhau, không phải sao?” đầu cọ cọ đuôi cậu ấy, tự đắc như mèo.

“Ừ.” Cậu ấy hiểu rõ nhìn tôi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nghe nói Kunimitsu có thể đạt tới cảnh giới tennis ‘Thiên chuy bách luyện chi cực hạn’, phải không?” Hai mắt chớp chớp, tò mò nhìn phía cậu ấy, “Đó là cảm giác như thế nào?”

Cậu ấy hơi nhú mồm một chút, cúi đầu nghiêm túc nói: “Theo bản năng mà đánh bóng, hoàn toàn không cần suy xét, trong lòng giống như trống rỗng, thân thể tự nhiên hành động, làm ra phản ứng, tất cả giống như bản năng một loại.”

“Này giống như Vô Trụ chi Tâm trong kiếm đạo.” Tôi linh ngộ nói, “Không nhìn, không suy nghĩ, vạn vật hư không, tâm tâm trống rỗng, niệm niệm tĩnh lặng.” Võ đuôi cậu ấy, bắt đầu ngâm nga tâm pháp: “Nếu dùng Phóng Tâm chi Tâm để buộc chặt tâm, không ngừng kéo nó trở về, cậu sẽ không thể thực sự giải thoát và tự do. Cho dù tinh thần trong lòng tự do hoạt động, nó cũng không giằng co ngưng trệ ở bất kỳ nơi nào, đây mới là tâm tự do giải thoát.”

Kunimitsu dịu dàng vuốt ve gương mặt tôi, tinh tinh tương tích*. Cậu ấy lẳng lặng nghe, gật đầu. Thì ra cảnh giới này, cậu cũng đạt tới, tớ hiểu cậu, cậu hiểu tớ, không cần nói ra.

*(Tojikachan: tinh tinh tương tích là một thành ngữ chỉ những người có cùng tính cách, sở thích, cảnh ngộ tương đồng, sẽ quý trọng, đồng tình, hỗ trợ lẫn nhau. (nguồn dịch baidu: toujifuu.wordpress.com))

Tôi ngừng lại, lẳng lặng gogi đuôi cậu ấy, xem trận đấu trong TV, một tay vuốt ve Haku-chan. Đầu ngón tay cậu ấy lần lượt lướt qua tóc tôi, dịu dàng khẽ vuốt, khiến lòng tôi hóa thành một hồ nước trong xanh, khê gợn sóng.

Màn trời tối đen, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, bão đổ ập xuống. Trong TV trình diễn trận đấu phấn khích, thiếu nam thiếu nữ trên sofa dựa vào nhau, cùng thưởng thức sự kích tình và lý tính của thể thao, đều yên lặng không nói gì, ý hợp tâm đầu.

Một loại ngọt ngào yên tĩnh, một loại hạnh phúc tri tâm, thân nhiên tràn ngập dưới ánh đèn vàng.

Ngay tại buổi trưa lặng im này.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Săn bắn Kabaji X bí kỹ tình yêu của Nakamura

Khoanh cánh tay, nhìn ra ngoài phòng học. Gió mát gọi lên lá ngô đồng, trên ngọn cây thường thường vang lên tiếng kêu của chim quốc, phảng phất như đang nói cho chúng tôi biết “Xuân đã trở lại”, đã là tháng bảy đầu hạ, đã là mùa xương bồ nở rộ. Miễn cưỡng nghiêng đầu, nhớ lại cuộc điện thoại tối hôm qua với chị Kikuri.

“Đội vào trận chung kết không phải là Shoki mà là Urukawa, em không nhìn thấy Izumo đứng mãnh đến thế nào đâu, khoảng chừng nửa phút đã lấy được hai điểm chấm dứt trận chiến. Nhưng hình như Izumo rất không vừa lòng, có lẽ là vì em không tham gia thi đấu.”

Izumo à, tôi ngẩng đầu nhìn mây tản nhẹ giống như hoa trên trời, khẽ thở dài: kỳ thực làm Nhị Thiên Nhất Lưu, thứ lợi hại thực sự của chị ấy là song kiếm chiến, thảo nào lại không phục. Nhưng mà, sang năm chị vào đại học, chúng ta sẽ không có cơ hội giao thủ nữa.

Khẽ thở dài, lại nhìn về phía bảng đen. Đột nhiên cảm thấy có ai đó chọc chọc lưng mình, xoay người, thấy Mai chuyển tới một tờ giấy nhỏ.

“Ừ?” Tôi khó hiểu nhìn cậu ấy.

Mai chỉ chỉ hàng ghế sau, nhìn lại, thấy Konokie dùng ánh mắt ý bảo tôi đọc tờ giấy. Tôi bủn rủn, bắt đầu cầm lấy. Cẩn thận mở ra đọc: com trưa, gấp chỗ cũ. Cái gì và cái gì ấy? Hai chúng tôi đâu phải gì, làm cái gì mà hẹn nhau giữa trưa, giống như là hẹn hò ấy! Tôi niết nhãn tờ giấy, lập tức quay đầu, trừng lớn mắt nhìn về phía Konokie, miệng không tiếng động há: có chuyện gì? Cậu ấy tiêu sái hất mái tóc hồng, khê mở môi: giữa trưa nói.

Tôi hoàn toàn xoay người, nói nhỏ: “Đừng mang cả vài bảo tiêu ấy đi!”

“Nakamura-san...” Bên cạnh, thầy Hóa Học nhẩn nại gọi.

Một giọt mồ hôi lạnh hiện lên sau đầu tôi, chậm rãi quay đầu lại, cứng ngắc tươi cười: “Ha ha, em xin lỗi, em rất xin lỗi.” Tiết học này, tôi thật không nên bỏ qua truyện tranh mà mất qua mây lại với cái cô kia, thầy Tachibana, em rất xin lỗi ngài!

“Không sao đâu, có phải trận đấu thứ bảy quá nặng nề, khiến em mất tập trung không?” thái độ của thầy khác thường, rất nhiệt tình thân thiết, cười tùm

tìm nhìn tôi.

“Vâng! Vâng!” Đã cho tôi một bậc thang để xuống, bôn cô nương sẽ không cô phụ hảo ý của thầy, liệu mạng gât đầu.

“Thế Nakamura-san cứ nằm sấp trên bàn nghỉ ngơi đi, bài hôm nay, tuần trước thầy đã giảng đại khái rồi.” Thầy bảo tôi tùy ý. Bản thiên tài cực kỳ sung sướng, đãi ngộ này đúng là có thể so với Lưu Tường. Không chút khách khí nằm sấp xuống, đặt truyện tranh lên đùi, trắng trợn bắt đầu đọc!

Cầm lấy com hộp, mang theo Mai cùng Yuki đi đến “Chỗ cũ”. Trong rừng cây nhỏ kín, ánh mặt trời chiếu sáng mặt cỏ giữa rừng, một tấm vải hoa được trải ra. Takahashi Konokie trông hơi sầu bi, tư thế tuyệt đẹp quỳ ngồi ở chỗ ấy, trước mặt là một bàn thức ăn hương vị câu toàn.

Tôi không chút khách khí ngồi xuống, cầm lấy một chuỗi phô mai chân giò hun khói tiêu chuẩn, há to miệng nhắm nháp: “Ừm ~ quá ngon, đầu bếp nhà cậu thật chuyên nghiệp.” Nói xong còn dùng tay chọc chọc Konokie đang đờ như pho tượng, “Nói đi, chuyện gì?”

Bá tước quay đầu lại, trong mắt hàm sâu mang oán, đúng là mi thủy bạc, tấn vân tàn, thâm như thu thủy hận thu. Tôi cấp tốc nuốt vào miếng chân giò hun khói, cả người hơi rét lạnh một cái, vỗ vỗ vai cậu ấy: “Thế nào? Bị ai bắt nạt?” Mai và Yuki cũng ngồi quỳ ở trước mặt cậu ấy, mọi người lo lắng nhìn bá tước.

“Nakamura, huhuhu!” Konokie ôm cổ tôi, như là nàng dâu nhỏ bị oan khuất nhào vào lòng mẹ ruột. Phi phi, tôi nghĩ linh tinh cái gì thế! Một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu ấy, một tay giúp cậu ấy chải tóc: “Khóc đi, kiều ngạo quá cũng không tốt, có gì oan khuất thì cứ phát tiết hết ra, đừng ghen.”

“Konokie-san đột nhiên chuyển tới trường Nhật Bản, chắc chuyện sinh hoạt và học tập đều chưa thích ứng được phải không?” Mai kéo tay bá tước, dịu dàng nói, “Cậu cứ nói ra, bọn tớ nhất định sẽ giúp cậu.”

Bá tước ló đầu ra khỏi lòng tôi, mặt đầy nước mắt, làm người ta không nhìn được thương tiếc. “Bọn tớ sẽ giúp cậu.” Ngay cả người lãnh đạm như Yuki cũng bị cậu ấy bi thương cảm nhiễm, gật đầu cam đoan.

“Thật?” lập tức đứng dậy thẳng khỏi lòng tôi, lấy ra khăn tay thêu hoa lau khô nước mắt. Động tác nhanh nhẹn không khỏi làm tôi hoài nghi, có phải mình lại bị rơi vào cạm bẫy không đây.

“Ừ, ừ, cậu cứ nói đi.” Mai thương tiếc nhìn cậu ấy, sờ sờ gương mặt cậu ấy, “Bọn tớ sẽ tận lực!”

“Tớ lại bị Kabaji-kun cự tuyệt...” Konokie cúi đầu, vẻ mặt đau thương.

“Lại?” Tôi khoanh tay trước ngực, nhú mày, nghiêng ngả nhìn cậu ấy, “Lần thứ mấy?”

Bá tước ngượng ngùng gãi ra hai ngón tay. “Mới hai lần thôi mà, đừng uể oải như thế.” Tôi vẫy vẫy tay, “Tấn công nhiều vào, tòa lô-cốt Kabaji kia sớm hay muộn sẽ là của cậu.”

Konokie bĩu miệng, lắc lắc đầu: “Không chỉ hai lần.”

“Mười hai lần?” Mai mở to hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên. “Mười hai lần thì khá phiền toái.” Tôi thở dài, “Tòa lô-cốt kabaji này xem ra là thép với bùn đất làm ra rồi.”

Bá tước lúi lét kéo tóc hồng, lại lắc đầu, mắt nổi lên nước mắt. “Chẳng lẽ là?” Khóe miệng Yuki giật giật, hít vào một hơi, dè dặt cẩn trọng mở miệng, “Hai mươi lần?”

Bá tước cắn khăn tay, gât đầu rất nhỏ. Tôi bỗng chốc nhảy lên, chỉ vào cậu ấy, khóe mắt run rẩy: “Cái gì cơ! Hai mươi lần? Hai mươi lần! Thế mà vẫn chưa phục được Kabaji á!?”

Cậu ấy ngẩng đầu, mắt ngập nước, như phù liễu trong gió: “Tớ, tớ cũng không biết nữa, tại sao có thể như thế!” Mai ôm lấy cậu ấy vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi.

Tôi nặng nề thở dài, lại ngồi xuống: “Nói xem cậu theo đuổi cậu ta thế nào đi, cũng cho tớ mở mắt một cái.”

Konokie lau lau nước mắt, nghiêm túc nhìn chúng tôi: “Mỗi sáng ở cổng trường, tớ đều sẽ tự tay dâng lên một đường rải hoa hồng. Trước mặt mọi người, ngọt ngào như mật tỏ tình yêu với anh ấy.” Vừa nói, vừa hồi tưởng, đây mặt xuân sắc, nhu tình chân thành.

“Rồi sao?” Yuki lắc lắc đầu, lạnh nhạt hỏi.

“Biết anh ấy thích ăn pizza, bản bá tước liền thuê riêng một cái thợ bánh có tiếng, mỗi ngày đưa cho anh ấy một chiếc pizza tình yêu!” Konokie liêu liêu tóc, cực kỳ đắc ý.

“Rồi thế nào nữa?” Mai kéo kéo tay áo của cậu ấy, tím tím đồng chí không tước.

“Hết rồi.” Konokie nhỏ giọng trả lời, lặng im một hồi, đột nhiên lại nói to, “Bản bá tước làm thiên y vô phùng, hết thấy bại chiêu đều là Tiểu Luyến! Đều là cậu ta! Mỗi lần tớ rải hoa tươi, Tiểu Luyến đều sẽ lên đuổi Kabaji đi, pizza của bản bá tước cũng sẽ bị cậu ta ném ra. Cho nên...” bá tước phẫn nộ đột nhiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, “Cho nên chỉ cần đóng gói Tiểu Luyến ném ra trái đất là được!”

“Vậy cậu ném đi ~” tôi nhẹ nhàng mà hất cậu ấy “Nước lạnh”, cậu ấy thoáng chốc xui xẻo, lại yêu kiều khóc: “Nhưng mà, cậu ta có rất nhiều bảo tiêu, tớ lại không đánh lại cậu ta. Bởi vậy...” Bá tước đột nhiên nhào tới túm chặt góc áo tôi, “Tớ muốn xin cậu giúp tớ thu phục Tiểu Luyện, bất luận là vãn, vô, Nakamura, cậu đều có khả năng áp đảo cậu ta mà ~” âm cuối có vẻ rung lên, làm một đồng chim thất kinh nhào nhào bay đi.

“Cái gì mà áp đảo với không áp đảo!” đầu tôi bốc hỏa, “Cậu đừng có bịa đặt!” kéo ra tay cậu ấy một phen, nghiêng đầu không thèm để ý.

“Cậu không cần khiêm tốn, tớ đã hỏi thăm rồi, lúc tớ còn chưa có chuyện đến đây, cậu đã đề Tiểu Luyện ngay tại trước công chúng, còn đoạt nộ hôn đầu tiên của cậu ta!” Konokie sùng bái nhìn tôi, mắt vàng lóe sáng, “Nề mặt bạn cùng lớp một hồi đi, coi như giúp tớ, đi đề một lần nữa đi, thu phục Tiểu Luyện! Nhé~”

Thần kinh trong đầu đột nhiên đứt tung, túm cổ áo cậu ta lên, học khí thế của chị Kikuri, điên cuồng mà lay bá tước: “Cậu là nã heo à? Đề! Đề! Dễ dàng sao? Hả ~” ném mỡ nữ sắp ngất xuống, thờ phảo nhẹ nhõm, sửa sang lại tóc, nhìn trong gương, nhu tình mặt ý nói: “Hơn nữa người ta đã có Kunimitsu rồi, sao có thể làm ra hành động ‘vượt rào’ ấy chứ.” Đột nhiên ánh mắt sát khí, nhìn xuống ‘đóa hoa nát’ kia: “Cho nên, chuyện thu phục Atoobe, cậu đừng hy vọng ở tớ!”

“Konokie, kỳ thực cậu bại bởi không phải người khác, mà là ở chỗ chính cậu.” Yuki nhàn nhạt nói nâng ‘đóa hoa nát’ kia đứng dậy, cậu ấy mở to hai mắt nhìn, túm chặt tay Yuki một phen: “Chỗ nào không đúng?”

“Cậu chỉ làm công phu mặt ngoài, một chút cũng không thiệt tình.” Ừ, Yuki nhất chăm kiến huyết. Tôi chậm rãi ngồi xuống, chờ mong nhìn cậu ấy.

“Nếu thật sự thích một người, tức là không thể dùng mấy thứ sắc sỡ đó để có được tình yêu.” Dưới ánh mặt trời, Yuki có vẻ thần thánh, “Hành động của cậu chỉ có thể khiến Kabaji-kun cảm thấy rất phù phiếm, rất nông cạn. Nếu là tớ, tớ cũng sẽ không nhận.”

“Thế phải làm thế nào?” Bá tước như học sinh ngoan.

“Tớ cũng không biết.” Phốc, một ngụm máu tươi phun ra, tôi, Mai cùng Konokie ào ào ngã xuống đất. “Kỳ thực tớ cũng rất phiền não, luôn không dám tỏ tình.” Yuki thờ dãi, có chút u buồn, “Nói thì sợ cậu ấy không nhận; không nói, bản thân lại phải chịu dày vò.” thì ra Yuki còn chưa thu phục được Mukahi, thậm chí là chưa sót nhất.

“Ừ, ở đây, người duy nhất có kinh nghiệm yêu đương thì có Nakamura thôi.” Mai vỗ vỗ môi, chớp mắt to, hưng phấn nhìn tôi, “Đề Nakamura nói quá trình yêu đương của cậu ấy đi, nói không chừng có thể cho Konokie và Yuki chút ý kiến.”

Ba đôi mắt khát cầu tri thức, ba khuôn mặt hưng trí bừng bừng, ba cái tay níu vạt áo tôi găt gao. Nếu mọi người đã lâm vào tình yêu, không thể tự thoát ra được, vậy thì khiến cho bản thân tài rút gọn cậu ra đi. Ho nhẹ một cái, ôm ngực ngồi vào chỗ của mình: “Tất cả nghe kĩ đây! Đây là độc nhất vô nhị, chỉ một lần này thôi đây.” Ba người lập tức găt găt đầu, hai tay đặt ở trên đùi, ngồi quỳ ở trước mặt tôi, vào trạng thái học sinh ngoan.

“Hôm nay vì sư sẽ truyền thụ cho các cậu bí kỹ độc môn —— Cửu âm chân kinh theo đuổi con trai. Vành tai hết lên cho tớ, nghiêm túc nhớ.” Bản thiên tài như tông sư một phái, hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời xanh, “Chương một của Cửu âm chân kinh, tên là dụ dăng. Con trai là bần, con gái là nước. Chỉ có đủ nhu tình uyển chuyển, mới có thể trộn thành công!” liếc các cậu ấy một cái, tiếp tục nói, “Thứ hai, phải cẩn thận. Quan sát mục tiêu toàn diện, hiểu biết kĩ, phải làm đến mức không bỏ sót gì, im hơi lặng tiếng giống không khí chui vào lỗ chân lông cậu ấy, tiến vào sinh hoạt của cậu ấy. Thu phục nam nữ già trẻ bên cạnh cậu ấy!” Konokie đã lấy ra một quyển vở tình mỹ, bắt đầu ghi lại.

“Thứ ba, phải có kiến thức!” Tôi dựng thẳng ngón tay lên, “Làm nữ tính thời đại mới, khúm núm là vớ vẩn! Thứ con trai biết, chúng ta cũng phải biết. Con trai không hiểu, chúng tôi càng phải biết. Như vậy mới không sợ không có tiếng nói chung, như vậy là có thể triệt để gục con trai trên ý nghĩ!” Càng nói càng trào dâng, nắm tay găt gao.

“Thứ tư, phải sẵn sàng.” Ngực khí đột nhiên nhu hòa, cả người thả lỏng, “Phải giống canh nước ngâm mì sợi, phải giống lòng trắng trứng bao vây lòng đỏ trứng, tóm lại một câu nói đã làm con trai xui xẻo trong sự nhu tình của cậu rồi, cam tâm tình nguyện nhận cậu vô trái, vô phải, nhào lên, nhào xuống.” Vừa cúi đầu, đã thấy Yuki hơi há mồm, lạnh lùng nhìn tôi.

Ngẩng đầu lên, không để ý cậu ấy, tiếp tục nói: “Thứ năm, phải khéo làm nũng!” Nghe xong lời nói của tôi, Konokie liều mạng găt đầu. Tôi khinh thường nhìn cậu ấy: “Như cậu thì hơi quá rồi! Nhớ kỹ, làm nũng không phải là mì Fastfood, không thể lấy ra dùng. Cả đời một đời! Quý ở ti mi, mà không phải nhiều. Chỉ một lần, khiến cho con trai tê dại, phun máu, tình nan tự dĩ!” (Tác giả Phi: _||| ta không biết người này...))

“Thứ sáu, phải có dáng vẻ. Nhớ kỹ một chữ ‘nhỏ’, nhẹ nhàng đi, chậm rãi, động tác nhẹ nhàng, dáng vẻ ngàn vạn.”

“Thế à?” trong mắt Yuki chỉ viết hai chữ: gạt người!

Tôi hưng hăng trừng cậu ấy một cái: “Này bạn, đợi vì sư nói xong rồi hãy lên tiếng, chú ý kỷ luật lớp học!” Mai kéo kéo áo Yuki, có lỗi nhìn tôi.

“Hừ!” Bản thiên tài không so đo với cậu ấy, tiếp tục nói, “Thứ bảy, phải đáng yêu. đáng yêu! đáng yêu!” Tôi cúi gập eo, nhìn thẳng Yuki, “Biết vì sao tớ lên lớp đã đọc truyện tranh không?” Thành công nhìn thấy cậu ấy lắc đầu, nhắc khéo miệng, thần bí nói: “Hoạt bát có thể bảo tồn tính trẻ con của chúng ta, làm con trai nhìn thấy thiếu nữ sức sống, sẽ say mê giống như được ăn mì Spagetti vị cay ấy.” (Tác giả Phi: lấy có!)

“Thứ tám, phải hào phóng!” Tôi thẳng lưng, mở miệng, “Đối mặt tình địch phải lạnh nhạt đối xử, không được nhỏ mọn, không ghen tị, không được phát ti khí, không ghen.” Ba người cùng nhau lắc đầu, chỉ vào tôi, kêu to: “Gạt người!”

“Gấp cái gì? Vì sư còn chưa nói xong đâu!” Hiện giờ người trẻ tuổi đúng là vội vàng nóng tính, tôi bất đắc dĩ thờ dãi, neho mắt lại, ngẫm bí thương nói:

“Lúc bạn trai không nhìn thấy, dùng bao gạo gói hết đấm con rệp không có mắt khiêng vào toilet, cho một trận, khiến cô ta biết ai mới là chính chủ!” Nói xong nhìn mặt trời, nhe răng cười.

“Đấy, tớ nói rồi mà.” Mai sờ sờ ngực, “Như vậy mới giống Kimiko.”

“Cuối cùng!” Tôi trịnh trọng ngồi xuống, nghiêm túc nhìn các cậu ấy, “Bước cuối cùng trong Cửu âm chân kinh theo đuổi con trai nhất định phải chặt chẽ nhớ kỹ, đó là tự lập!” Tôi vuốt cằm “Con gái tự lập là đẹp nhất, không được bám chặt lấy con trai mãi rồi lại như bị ngược đãi! Phải có kiêu ngạo, có tự hào. Nếu có thể đứng bên cạnh người ta, thì có thể dắt tay cười hồng trần. Nếu khác nhau, thì chia tay, để tình yêu theo gió. Nếu là cậu ta chán chừ, một chân đạp hai thuyền, thì cho cậu ta một cái tát, tiêu sái nói, ‘Từ đây trở đi, chớ tương tư!’ . Nhớ kỹ đó là bí ai của cậu ta, mà không phải là sự tiếc nuối của mình. Đúng lúc bứt ra, tìm kiếm đoạn hạnh phúc tiếp theo. Hiểu chưa!”

“Vâng!” Ba người trào dâng cảm xúc, lên tiếng trả lời chân động cánh rừng.

Sau một lúc lâu, Yuki lấy lại tinh thần mới lạnh nhạt mở miệng: “Cậu đã dùng số bí kỹ đó lên bạn trai cậu à?” hai người kia cũng hiếu kỳ nhìn về phía tôi, về mặt tìm tòi nghiên cứu.

“Hoàn toàn không có!” Tôi ôm ngực nghiêng đầu, rất đắc ý, “Tớ và Kunimitsu là trời sinh một đôi, không cần mấy chiêu thức đó!”

“Thế Cửu âm chân kinh là?” Mai nhỏ nhẹ ra tiếng.

“Ngẫu hứng phát huy.” Tôi búng tay một tiếng, vào trạng thái không tước nhìn các cậu ấy, “Thế nào? Rất thiên tài đúng không?”

“Cậu ~ chết ~ đi~” một tiếng rống to dọa mặt trời trốn ra sau đám mây

Bạn đang đọc truyện *Đừng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Săn Bắn Kabaji X Bí Kỹ Tình Yêu Của Nakamura

Khoanh cánh tay, nhìn ra ngoài phòng học. Gió mát gọi lên lá ngô đồng, trên ngọn cây thường thường vang lên tiếng kêu của chim quốc, phảng phất như đang nói cho chúng tôi biết “Xuân đã trở lại”, đã là tháng bảy đầu hạ, đã là mùa xương bồ nở rộ. Miệng cười nghiêng đầu, nhớ lại cuộc điện thoại tôi hôm qua với chị Kikuri.

“Đội vào trận chung kết không phải là Shoki mà là Urukawa, em không nhìn thấy Izumo dừng mảnh đến thế nào đâu, khoảng chừng nửa phút đã lấy được hai điểm chấm dứt trận chiến. Nhưng hình như Izumo rất không vừa lòng, có lẽ là vì em không tham gia thi đấu.”

Izumo à, tôi ngừng đầu nhìn mây tản nhẹ giống như hoa trên trời, khẽ thở dài: kỳ thực làm Nhị Thiên Nhất Lư, thứ lợi hại thực sự của chị ấy là song kiếm chiến, thảo nào lại không phục. Nhưng mà, sang năm chị vào đại học, chúng ta sẽ không có cơ hội giao thủ nữa.

Khẽ thở dài, lại nhìn về phía bảng đen. Đột nhiên cảm thấy có ai đó chọc chọc lưng mình, xoay người, thấy Mai chuyển tới một tờ giấy nhỏ.

“Ừ?” Tôi khó hiểu nhìn cậu ấy.

Mai chỉ chỉ hàng ghế sau, nhìn lại, thấy Konokie dùng ánh mắt ý bảo tôi đọc tờ giấy. Tôi bĩu môi, bắt đầu đi cầm lấy. Cẩn thận mở ra đọc: cơm trưa, gấp chỗ cũ. Cái gì và cái gì ấy? Hai chúng tôi đâu phải gì, làm cái gì mà hẹn nhau giữa trưa, giống như là hẹn hò ấy! Tôi niết nhăn tờ giấy, lập tức quay đầu, trừng lớn mắt nhìn về phía Konokie, miệng không tiếng động há: có chuyện gì? Cậu ấy tiêu sái hất mái tóc hồng, khẽ mở môi: giữa trưa nói.

Tôi hoàn toàn xoay người, nói nhỏ: “Đừng mang cả vài bao tiêu ấy đi!”

“Nakamura-san...” Bên cạnh, thầy Hóa Học nhẩn nại gọi.

Một giọt mồ hôi lạnh hiện lên sau đầu tôi, chậm rãi quay đầu lại, cứng ngắc tươi cười: “Ha ha, em xin lỗi, em rất xin lỗi.” Tiết học này, tôi thật không nên bỏ qua truyện tranh mà mất qua mây lại với cái cô kia, thầy Tachibana, em rất xin lỗi ngài!

“Không sao đâu, có phải trận đấu thứ bảy quá nặng nề, khiến em mất tập trung không?” thái độ của thầy khác thường, rất nhiệt tình thân thiết, cười tìm nhìn tôi.

“Vâng! Vâng!” Đã cho tôi một bậc thang để xuống, bốn cô nương sẽ không cô phụ hảo ý của thầy, liều mạng gật đầu.

“Thế Nakamura-san cứ nằm sấp trên bàn nghỉ ngơi đi, bài hôm nay, tuần trước thầy đã giảng đại khái rồi.” Thầy bảo tôi tùy ý. Bản thiên tài cực kỳ sung sướng, đầu gối này đúng là có thể so với Lưu Tường. Không chút khách khí nằm sấp xuống, đặt truyện tranh lên đùi, trắng trợn bắt đầu đọc!

Cầm lấy cơm hộp, mang theo Mai cùng Yuki đi đến “Chỗ cũ”. Trong rừng cây nhỏ kín, ánh mặt trời chiếu sáng mặt cỏ giữa rừng, một tấm vải hoa được

trải ra. Takahashi Konokie trông hơi sầu bi, tư thế tuyệt đẹp quỳ ngồi ở chỗ ấy, trước mặt là một bàn thức ăn hương vị câu toàn.

Tôi không chút khách khí ngồi xuống, cầm lấy một chuỗi phô mai chân giò hun khói tiêu chuẩn, há to miệng nhắm nháp: “Ừm ~ quá ngon, đầu bếp nhà cậu thật chuyên nghiệp.” Nói xong còn dùng tay chọc chọc Konokie đang đờ như pho tượng, “Nói đi, chuyện gì?”

Bá tước quay đầu lại, trong mắt hàm sầu mang oán, đúng là mi thủy bạc, tấn vân tàn, thắm như thu thủy hận thu. Tôi cấp tốc nuốt vào miếng chân giò hun khói, cả người hơi rét lạnh một cái, vỗ vỗ vai cậu ấy: “Thế nào? Bị ai bắt nạt?” Mai và Yuki cũng ngồi quỳ ở trước mặt cậu ấy, mọi người lo lắng nhìn bá tước.

“Nakamura, huhuhu!” Konokie ôm cô tôi, như là nàng dâu nhỏ bị oan khuất nhào vào lòng mẹ ruột. Phì phì, tôi nghĩ linh tinh cái gì thế! Một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu ấy, một tay giúp cậu ấy chải tóc: “Khóc đi, kiểu ngạo quá cũng không tốt, có gì oan khuất thì cứ phát tiết hết ra, đừng ghen.”

“Konokie-san đột nhiên chuyển tới trường Nhật Bản, chắc chuyện sinh hoạt và học tập đều chưa thích ứng được phải không?” Mai kéo tay bá tước, dịu dàng nói, “Cậu cứ nói ra, bọn tớ nhất định sẽ giúp cậu.”

Bá tước lộ đầu ra khỏi lòng tôi, mặt đầy nước mắt, làm người ta không nhìn được thương tiếc. “Bọn tớ sẽ giúp cậu.” Ngay cả người lãnh đạm như Yuki cũng bị cậu ấy bi thương cảm nhiễm, gật đầu cam đoan.

“Thật?” lập tức đứng dậy thẳng khỏi lòng tôi, lấy ra khăn tay thêu hoa lau khô nước mắt. Động tác nhanh nhẹn không khỏi làm tôi hoài nghi, có phải mình lại bị rơi vào cạm bẫy không đây.

“Ừ, ừ, cậu cứ nói đi.” Mai thương tiếc nhìn cậu ấy, sờ sờ gương mặt cậu ấy, “Bọn tớ sẽ tận lực!”

“Tớ lại bị Kabaji-kun cự tuyệt...” Konokie cúi đầu, vẻ mặt đau thương.

“Lại?” Tôi khoanh tay trước ngực, nhíu mày, nghiêng ngả nhìn cậu ấy, “Lần thứ mấy?”

Bá tước ngượng ngùng gãi ra hai ngón tay. “Mới hai lần thôi mà, đừng uể oải như thế.” Tôi vẫy vẫy tay, “Tấn công nhiều vào, tòa lô-cốt Kabaji kia sớm hay muộn sẽ là của cậu.”

Konokie bĩu bĩu miệng, lắc lắc đầu: “Không chỉ hai lần.”

“Mười hai lần?” Mai mở to hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên. “Mười hai lần thì khá phiền toái.” Tôi thở dài, “Tòa lô-cốt kabaji này xem ra là thép với bùn đất làm ra rồi.”

Bá tước lôi kéo tóc hồng, lại lắc đầu, mắt nổi lên nước mắt. “Chẳng lẽ là?” Khóe miệng Yuki giật giật, hít vào một hơi, dè dặt cẩn trọng mở miệng, “Hai mươi lần?”

Bá tước cắn khăn tay, gật đầu rất nhỏ. Tôi bỗng chốc nhảy lên, chỉ vào cậu ấy, khóe mắt run rẩy: “Cái gì cơ! Hai mươi lần? Hai mươi lần! Thế mà vẫn thu phục được Kabaji á!?”

Cậu ấy ngẩng đầu, mắt ngập nước, như phù liễu trong gió: “Tớ, tớ cũng không biết nữa, tại sao có thể như thế!” Mai ôm lấy cậu ấy vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi.

Tôi nặng nề thở dài, lại ngồi xuống: “Nói xem cậu theo đuổi cậu ta thế nào đi, cũng cho tớ mở mắt một cái.”

Konokie lau lau nước mắt, nghiêm túc nhìn chúng tôi: “Mỗi sáng ở cổng trường, tớ đều sẽ tự tay dâng lên một đường rải hoa hồng. Trước mặt mọi người, ngọt ngào như mật tổ tình yêu với anh ấy.” Vừa nói, vừa hồi tưởng, đầy mặt xuân sắc, nhu tình chân thành.

“Rồi sao?” Yuki lắc lắc đầu, lạnh nhạt hỏi.

“Biết anh ấy thích ăn pizza, bản bá tước liền thuê riêng một cái thợ bánh có tiếng, mỗi ngày đưa cho anh ấy một chiếc pizza tình yêu!” Konokie liêu liêu tóc, cực kỳ đắc ý.

“Rồi thế nào nữa?” Mai kéo kéo tay áo của cậu ấy, túm tinh đồng chí không tước.

“Hết rồi.” Konokie nhỏ giọng trả lời, lặng im một hồi, đột nhiên lại nói to, “Bản bá tước làm thiên y vô phùng, hết thấy bại chiều đều là Tiểu Luyến! Đều là cậu ta! Mỗi lần tớ rải hoa tươi, Tiểu Luyến đều sẽ lên đuổi Kabaji đi, pizza của bản bá tước cũng sẽ bị cậu ta ném ra. Cho nên...” bá tước phẫn nộ đột nhiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, “Cho nên chỉ cần đóng gói Tiểu Luyến ném ra trái đất là được!”

“Vậy cậu ném đi ~” tôi nhẹ nhàng mà hất cậu ấy “Nước lạnh”, cậu ấy thoáng chốc xui xẻo, lại yêu kiều khóc: “Nhưng mà, cậu ta có rất nhiều bảo tiêu, tớ lại không đánh lại cậu ta. Bởi vậy...” Bá tước đột nhiên nhào tới túm chặt góc áo tôi, “Tớ muốn xin cậu giúp tớ thu phục Tiểu Luyến, bắt luận là văn, võ, Nakamura, cậu đều có khả năng áp đảo cậu ta mà ~” âm cuối có vẻ rung lên, làm một đồng chí chim thất kinh nháo nhào bay đi.

“Cái gì mà áp đảo với không áp đảo!” đầu tôi bốc hỏa, “Cậu đừng có bịa đặt!” kéo ra tay cậu ấy một phen, nghiêng đầu không thèm để ý.

“Cậu không cần khiêm tốn, tớ đã hỏi thăm rồi, lúc tớ còn chưa có chuyện đến đây, cậu đã đề Tiểu Luyến ngay tại trước công chúng, còn đoạt nộ hôn đầu tiên của cậu ta!” Konokie sùng bái nhìn tôi, mắt vàng lóe sáng, “Nề mặt bạn cùng lớp một hồi đi, coi như giúp tớ, đi đề một lần nữa đi, thu phục Tiểu

Luyện! Nhé~”

Thần kinh trong đầu đột nhiên đứt tung, túm cổ áo cậu ta lên, học khí thế của chị Kikuri, điên cuồng mà lay bá tước: “Cậu là nảo heo à? Đè! Đè! Dễ dàng sao? Hà ~” ném mỡ nữ sắp ngất xuống, thờ phào nhẹ nhõm, sửa sang lại tóc, nhìn trong rùng, như tình mật ý nói: “Hơn nữa người ta đã có Kunimitsu rồi, sao có thể làm ra hành động ‘vượt rào’ ấy chứ.” Đột nhiên ánh mắt sát khí, nhìn xuống ‘đóa hoa nát’ kia: “Cho nên, chuyện thu phục Atobe, cậu đừng hy vọng ở đó!”

“Konokie, kỳ thực cậu bại bởi không phải người khác, mà là ở chỗ chính cậu.” Yuki nhàn nhạt nói nâng ‘đóa hoa nát’ kia đứng dậy, cậu ấy mở to hai mắt nhìn, túm chặt tay Yuki một phen: “Chỗ nào không đúng?”

“Cậu chỉ làm công phu mặt ngoài, một chút cũng không thiệt tình.” Ừ, Yuki nhất châm kiến huyết. Tôi chậm rãi ngồi xuống, chờ mong nhìn cậu ấy.

“Nếu thật sự thích một người, tức là không thể dùng mấy thứ sắc sỡ đó để có được tình yêu.” Dưới ánh mặt trời, Yuki có vẻ thần thánh, “Hành động của cậu chỉ có thể khiến Kabaji-kun cảm thấy rất phù phiếm, rất nóng giận. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không nhận.”

“Thế phải làm thế nào?” Bá tước như học sinh ngoan.

“Tôi cũng không biết.” Phốc, một ngụm máu tươi phun ra, tôi, Mai cùng Konokie ào ào ngã xuống đất. “Kỳ thực tôi cũng rất phiền não, luôn không dám tỏ tình.” Yuki thờ dãi, có chút u buồn, “Nói thì sợ cậu ấy không nhận; không nói, bản thân lại phải chịu dày vò.” thì ra Yuki còn chưa thu phục được Mukahi, thậm chí là chưa sót nhất.

“Ừ, ở đây, người duy nhất có kinh nghiệm yêu đương thì có Nakamura thôi.” Mai vỗ vỗ môi, chớp mắt to, hưng phấn nhìn tôi, “Để Nakamura nói quá trình yêu đương của cậu ấy đi, nói không chừng có thể cho Konokie và Yuki chút ý kiến.”

Ba đôi mắt khát cầu tri thức, ba khuôn mặt hưng trí bừng bừng, ba cái tay nú vạt áo tôi gắt gao. Nếu mọi người đã lâm vào tình yêu, không thể tự thoát ra được, vậy thì khiến cho bản thiên tài rút bọn cậu ra đi. Họ nhẹ một cái, ôm ngực ngồi vào chỗ của mình: “Tất cả nghe kĩ đây! Đây là độc nhất vô nhị, chỉ một lần này thôi đấy.” Ba người lập tức gật gật đầu, hai tay đặt ở trên đùi, ngồi quỳ ở trước mặt tôi, vào trạng thái học sinh ngoan.

“Hôm nay vì sư sẽ truyền thụ cho các cậu bí kỹ độc môn —— Cửu âm chân kinh theo đuổi con trai. Vành tai hết lên cho tôi, nghiêm túc nhớ.” Bản thiên tài như tông sư một phái, hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời xanh, “Chương một của Cửu âm chân kinh, tên là dịu dàng. Con trai là bùn, con gái là nước. Chỉ có đủ nhu tình uyển chuyển, mới có thể trộn thành công!” liếc các cậu ấy một cái, tiếp tục nói, “Thứ hai, phải cẩn thận. Quan sát mục tiêu toàn diện, hiểu biết kĩ, phải làm đến mức không bỏ sót gì, im hơi lặng tiếng giống không khí chui vào lỗ chân lông cậu ấy, tiến vào sinh hoạt của cậu ấy. Thu phục nam nữ già trẻ bên cạnh cậu ấy!” Konokie đã lấy ra một quyển vở tính mỷ, bắt đầu ghi lại.

“Thứ ba, phải có kiến thức!” Tôi dựng thẳng ngón tay lên, “Làm nữ tính thời đại mới, khúm núm là vợ vắn! Thứ con trai biết, chúng ta cũng phải biết. Con trai không hiểu, chúng tôi càng phải biết. Như vậy mới không sợ không có tiếng nói chung, như vậy là có thể triệt để gục con trai trên ý nghĩ!” Càng nói càng trào dâng, nắm tay gắt gao.

“Thứ tư, phải sẵn sàng.” Ngửi khí đột nhiên nhu hòa, cả người thả lỏng, “Phải giống canh nước ngâm mì sợi, phải giống lòng trắng trứng bao vây lòng đỏ trứng, tóm lại một câu nói đã làm con trai xui xẻo trong sự nhu tình của cậu rồi, cam tâm tình nguyện nhận cậu vào trái, vào phải, nhào lên, nhào xuống.” Vừa cúi đầu, đã thấy Yuki hơi há mồm, lạnh lùng nhìn tôi.

Ngẩng đầu lên, không để ý cậu ấy, tiếp tục nói: “Thứ năm, phải khéo làm nũng!” Nghe xong lời nói của tôi, Konokie liều mạng gật đầu. Tôi khinh thường nhìn cậu ấy: “Như cậu thì hơi quá rồi! Nhớ kỹ, làm nũng không phải là mì Fastfood, không thể lấy ra dùng. Cả đời một đời! Quý ở tí mỷ, mà không phải nhiều. Chỉ một lần, khiến cho con trai tê dại, phun máu, tình nan tự dĩ!” (Tác giả Phi-_-||| ta không biết người này...)

“Thứ sáu, phải có dáng vẻ. Nhớ kỹ một chữ ‘nhỏ’, nhẹ nhàng đi, chậm rãi, động tác nhẹ nhàng, dáng vẻ ngoan vắn.”

“Thế à?” trong mắt Yuki chỉ viết hai chữ: gạt người!

Tôi hung hăng trừng cậu ấy một cái: “Này bạn, đợi vì sư nói xong rồi hãy lên tiếng, chú ý kỷ luật lớp học!” Mai kéo kéo áo Yuki, có lỗi nhìn tôi.

“Hừ!” Bản thiên tài không so đo với cậu ấy, tiếp tục nói, “Thứ bảy, phải đáng yêu. đáng yêu! đáng yêu!” Tôi cúi gập eo, nhìn thẳng Yuki, “Biết vì sao tôi lên lớp đã đọc truyện tranh không?” Thành công nhìn thấy cậu ấy lắc đầu, nhắc khéo miệng, thần bí nói: “Hoạt bát có thể bảo tồn tính trẻ con của chúng ta, làm con trai nhìn thấy thiếu nữ sức sống, sẽ say mê giống như được ăn mì Spagetti vị cay ấy.” (Tác giả Phi: lấy có!)

“Thứ tám, phải hào phóng!” Tôi thẳng lưng, mở miệng, “Đổi mặt tình địch phải lạnh nhạt đối xử, không được nhỏ mọn, không ghen tị, không được phát tì khí, không ghen.” Ba người cùng nhau lắc đầu, chỉ vào tôi, kêu to: “Gạt người!”

“Gấp cái gì? Vì sư còn chưa nói xong đâu!” Hiện giờ người trẻ tuổi đứng là vội vàng nóng tính, tôi bắt đắc dĩ thờ dãi, neho mắt lại, ngầm bi thương nói: “Lúc bạn trai không nhìn thấy, dùng bao gạo gói hết đám con rệp không có mắt khiêng vào toilet, cho một trận, khiến cô ta biết ai mới là chính chủ!” Nói xong nhìn mặt trời, nhe răng cười.

“Đấy, tôi nói rồi mà.” Mai sờ sờ ngực, “Như vậy mới giống Kimiko.”

“Cuối cùng!” Tôi trình trọng ngồi xuống, nghiêm túc nhìn các cậu ấy, “Bước cuối cùng trong Cửu âm chân kinh theo đuổi con trai nhất định phải chặt chẽ nhớ kỹ, đó là tự lập!” Tôi vuốt cằm “Con gái tự lập là đẹp nhất, không được bám chặt lấy con trai mãi rồi lại như bị ngược đãi! Phải có kiêu ngạo, có tự hào. Nếu có thể đứng bên cạnh người ta, thì có thể dặt tay cười hồng trần. Nếu khác nhau, thì chia tay, để tình yêu theo gió. Nếu là cậu ta chân chừ, một

chân đạp hai thuyền, thì cho cậu ta một cái tát, tiểu sái nói, ‘Từ đây trở đi, chớ tương tư! Đoạn tuyệt tương tư!’ . Nhớ kỹ đó là bi ai của cậu ta, mà không phải là sự tiếc nuối của mình. Đúng lúc bứt ra, tìm kiếm đoạn hạnh phúc tiếp theo. Hiểu chưa!”

“Vâng!” Ba người trào dâng cảm xúc, lên tiếng trả lời chấn động cánh rừng.

Sau một lúc lâu, Yuki lấy lại tinh thần mới lạnh nhạt mở miệng: “Cậu đã dùng số bí kỹ đó lên bạn trai cậu à?” hai người kia cũng hiếu kỳ nhìn về phía tôi, về mặt tìm tòi nghiên cứu.

“Hoàn toàn không có!” Tôi ôm ngực nghiêng đầu, rất đắc ý, “Tớ và Kunimitsu là trời sinh một đôi, không cần mấy chiêu thức đó!”

“Thế Cửu âm chân kinh là?” Mai nhỏ nhẹ ra tiếng.

“Ngẫu hứng phát huy.” Tôi búng tay một tiếng, vào trạng thái không tước nhìn các cậu ấy, “Thế nào? Rất thiên tài đúng không!”

“Cậu ~ chết ~ đi ~” một tiếng rống to dọa mặt trời trốn ra sau đám mây

Bạn đang đọc truyện *Đúng Như Em Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.